Cole Perriman

INSOMNIA
AVEŢI UN CALCULATOR? CONECTAŢI-VĂ LA JOCURILE UCIGAŞE

NEMIRA

0000
PROLOG

MIERCURI, 19 IANUARIE: 1.35 A.M.

Noaptea e ca vătuită, absolut tăcută. Zgomotele oraşului sunt atenuate de zidurile camerelor, ca şi murmurele musafirilor adormiţi. Omul cu părul cenuşiu ca oţelul nu aude decât şoapta discretă a cablurilor ce alunecă invizibile dincolo de uşile închise ale liftului. Admiră eficienţa maşinăriei lumii – supusă, respectuoasă faţă de dorinţele sale. Maşinile înţeleg sensul supunerii şi al docilităţii.

Îşi vede propria reflectare în peretele de oglinzi de la capătul coridorului – un domn suplu, elegant, îmbrăcat la Armani, cu pielea bronzată de la yachting, care stă obosit, dar demn, pe culoarul bogat ornamentat. Adoră oglinzile, dar, de data asta, nu întârzie prea mult asupra propriei sale imagini. Se întoarce şi studiază în schimb un model care înfrumuseţează peretele dintre cele două lifturi, o încrengătură sofisticată de ghirlande în relief care înconjură un soare.

Deşi este aşa de obosit, e totuşi mulţumit de clipa prezentă, de covorul luxos şi de peretele ornamentat, de saţietatea sexuală pe care o simte şi de modul în care s-a supus propriei sale legi, intime şi nemărturisite: *Nu rămâne niciodată peste noapte.*

Acum se gândeşte cu plăcere la cele câteva ore de somn care îl aşteaptă.

Dar voi putea dormi oare?

Se gândeşte la femeia extrem de tânără pe care o lăsase în camera de la capătul culoarului.

Ce vârstă avea?

Nu o întrebase, şi chiar dacă ar fi întrebat-o nu s-ar fi aşteptat să i se spună adevărul. *Poţi să fii sigur că oamenii te vor minţi. Ăsta e un adevăr al vieţii pe care poţi conta.* Şi apoi, era mai bine să nu ştie dacă e minoră – era mai bine să nu stea prea mult cu gândul la vreun pericol. Acum

se terminase. Totul aparţinea trecutului.

Totuşi, îşi aminteşte de părul ei blond şi subţire, de trupul ei neted şi alb – o albeaţă de cretă, anemică, aproape neplăcută. S-a reţinut să rănească acel trup, cum ar fi putut s-o facă în alte împrejurări, iar experienţa sexuală avută fusese, trebuia să recunoască, puţin cam prea blândă pentru exigenţele sale. Neaşteptat, dar acel trup fragil fusese puţin cam prea dornic; prea nereţinut, prea facil pentru a aparţine cuiva care să nu fi avut o doză bună de experienţă.

Nu mai există fecioare în lumea asta. Simte cum buzele i se arcuiesc într-un familiar şi comod zâmbet dispreţuitor. *În ziua de azi, oamenii nici nu se mai nasc virgini.*

Omul cu păr cenuşiu oboseşte repede să formuleze asemenea panseuri. A încetat susurul de dincolo de uşi. Probabil că liftul s-a oprit la un alt etaj. Mulţumirea de sine se estompează. Satisfacţia i se risipeşte puţin. Nu are timp de aşteptat. Nimic din ceea ce face nu e gratuit – nici chiar folosirea în particular a propriului său creier. Cele mai intime gânduri ale sale costă bani.

Unde e afurisitul de lift?

Omul cu păr cenuşiu aude un sunet târşâit, uşor şi ritmic, venind din spatele lui. Ce-i cu sunetul ăsta? Tălpi de cauciuc frecându-se de covorul pluşat? Un fald de robă frecându-se de altul? Nu se întoarce să privească. Nu se întoarce niciodată să se uite după nimeni, decât dacă este obligat. Alţi oameni nu-i reţin niciodată curiozitatea sau interesul. Se presupune că el este cel care îi preocupă pe ei. Alte priviri trebuie să se întoarcă, nu ale lui.

Dar chiar şi aşa, tot regretă că şi-a întors faţa de la oglindă. O privire furişă, cea mai uşoară mişcare a capului, i-ar arăta reflectarea acelei persoane. Îşi blesteamă în tăcere izbucnirea de interes. Autodisciplina l-a trădat puţin.

Zgomotul înfundat de frecare se opreşte brusc chiar în spatele lui. Cât de departe? Un metru? Jumătate de metru? Mai puţin? Intuitiv, omul cu părul cenuşiu ştie că tovarăşul său nu aşteaptă, pur şi simplu, liftul. Nu. Această persoană

l-a găsit pe el. Această persoană ştie cine este el. Iar omului cu părul cenuşiu nu-i prea place asta. Se străduise atâta să fie singur.

Apoi o voce din spatele lui şopteşte, cu un ton dulce şi conspirativ, ca un imaginar prieten dejoacă din copilărie:

– Bună, Jo-jo băiete. Eu sunt. Auggie.

Auzind sunetul, omul tresare uşor, zâmbind surprins.

Auggie!

Se poate aşa ceva? Într-adevăr, este ca şi cum un prieten de joacă din copilărie ar fi înviat. Atâtea jocuri, atâtea farse vesele. Omul începe să se întoarcă, iar sprâncenele i se ridică cu o expresie de surpriză plăcută.

E pe cale să întrebe: „Cum de m-ai găsit?”

E pe cale să spună: „Sper că nu mai eşti supărat.”

Aruncă o privire spre faţa persoanei – o faţă compusă din pătrăţele micuţe albe, roşii şi negre. *Un mozaic? Pixeli?*[1] Ochii omului cu păr cenuşiu se forţează să focalizeze mai bine imaginea feţei respective.

Restul siluetei este întunecat. Braţul drept îi este întins înainte. La capătul braţului, chiar la limita câmpului vizual al omului cu păr cenuşiu, pluteşte o sclipire de oţel. Oţelul fulgeră spre interior şi în jos. Strălucirea se eclipsează pentru un moment. Omul simte o implozie în beregată – o apăsare bruscă, violentă, însoţită de o bubuială care îi ajunge până în urechi, trecând prin cavităţile rezonante ale craniului.

Nu există nici un fel de durere.

Capul omului este suspendat, nemişcat, ţinut în sus de ceva împlântat în beregată. Faţa cea strălucitor colorată,

---

[1] Pixel: element de imagine (pictare element). Calculatoarele şi terminalele moderne folosesc afişarea de tip raster în care imaginea este formată dintr-o matrice de puncte având o culoare şi intensitate ce pot fi modificate individual. Dimensiunea şi forma acestor puncte s-au schimbat o dată cu perfecţionarea tehnicii folosite. Iniţial, rezoluţia mică a dispozitivelor de afişare făcea ca pixelii să fie destul de mari şi de formă rectangulară, iar impresia privitorului era de „mozaic” multicolor. La ora actuală însă, dimensiunea pixelilor a scăzut foarte mult, „granularitatea” imaginii de calculator fiind foarte greu sesizabilă (n. tr.).

cu ochi gigantici, devine brusc mai clară. Timp de o secundă, omul cu păr cenuşiu este conştient de rânjetul larg, roşu, al gurii cu colţurile lăsate în jos. Apoi, cu o scuturătură furioasă, obiectul cel strălucitor i se retrage din beregată şi holul se roteşte exuberant, ameţitor, în jurul lui.

Îşi dă seama că se clatină, întorcându-se iar spre peretele ornamentat cu ghirlande şi cu un soare. Un lichid roşu împroaşcă ritmic, ţâşnindu-i din gâtlej. O respiraţie hârâită ce-i iese din plămâni acompaniază jeturile. O clipă omul este fascinat de ferocitatea orgiastică a ţâşniturilor. Timp de cincizeci şi opt de ani trupul său s-a străduit să menţină sub control această forţă – şi acum era liberă.

Ce viguros! Ce dumnezeiesc!

Se apucă neîndemânatic de gâtlej, dar degetele sale nu sunt în stare să stăpânească izvorul ce pulsează frenetic. Gândurile încep să i se întunece.

Mâinile astea – mâinile astea sunt prea slabe. Ale cui mâini? Ale vreunui nenorocit de incompetent...

Omul e ameţit. Tot mai aşteaptă trezirea durerii, dar aceasta nu apare. Este ca o marionetă dansatoare ale cărei sfori au fost tăiate. Trupul i se prăbuşeşte pe podeaua mochetată, devenind o grămadă informă. Încearcă să respire, dar nu poate. De fapt, nici nu vrea să respire – nu în asemenea împrejurări umilitoare. Toată lupta asta a lui este o îngenunchere îngrozitoare şi o dispreţuieşte – aşa cum dispreţuieşte şi statul la cozi.

De ce nu este nici un subaltern aici să se ocupe de asta?

La ce-i mai plăteşte atunci?

Omul îşi simte trupul tresărind şi zvârcolindu-se. Un moment se gândeşte să strige: „Stai! Dă-mi drumul!” Dar fără aer şi fără putinţa de a-şi folosi aparatul vocal efortul său ar fi inutil şi umilitor. Şi apoi îşi dă repede seama că trupul i se zvârcoleşte folosindu-se de o forţă iraţională.

Ochii omului fulgeră în toate părţile, dar prea repede pentru a reţine ceva mai mult decât o imagine voalată. I se pare că, la un moment dat, zăreşte imaginea întunecată a

tovarăşului său, dar n-are cum să fie sigur. Vederea sa continuă să se rotească nebuneşte, chiar şi după ce sistemul nervos încetează să mai înregistreze convulsiile trupului.

Apoi rămâne nemişcat.

Nu există nici o durere.

Nu a existat nici un pic de durere, nici groază.

Omul rămâne cu privirea holbată la perete, fără să clipească. Un desen nebunesc, ca împroşcarea agresivă a unui expresionist abstract, acoperă acum soarele şi se răspândeşte peste curbele albe ale ghirlandelor. Stropi uriaşi şi strălucitori atârnă într-o suspendare precară, fără să se mişte. *Au îngheţat stropii, sau s-a oprit timpul?*

Dar întrebarea asta nu-l prea priveşte pe omul cu părul cenuşiu. Este doar o simplă curiozitate. O întreagă scenă redată cu o claritate care îţi taie respiraţia – doar claritatea este unica ei justificare. Moartea este cu mult mai strălucitoare; cu mult mai ordonată decât se aşteptase el – şi infinit mai primitoare.

Este mulţumit.

JOI, 20 IANUARIE: 12.03 A.M.

Pe un monitor de computer, cu faţa la privitor:

O imagine formată din mii de pixeli, strălucitori şi colţuroşi. Se vede o uşă bej, profilată pe un perete alb. Uşa este marcată cu un număr de un roşu strălucitor – 636. Aproape de partea de sus a ecranului apar o mulţime de ochi lipsiţi de trupuri, ochi ce clipesc şi se uită ţintă. Lângă fiecare pereche de ochi sunt scrise litere care oferă o palidă pretenţie de identificare: „sudopod”, „licuricisteluţă”, „suladeaur”, „safir”, „tilly-cel-rău”, „tantipolly”, „câinedepredicărie”, „l-fy”…

Muzică, venind de la nişte boxe[2] mici şi cu pârâituri:

[2] Calculatoarele personale modeme sunt dotate opţional cu echipament *multimedia,* destinat în special captării şi redării digitale a sunetului. O dată stocat în calculator, semnalul sonor poate fi prelucrat cu metode numerice şi folosit în diverse programe (editoare

Muzică orchestrală, lentă, delicată, legănată, care începe cu un dezacord în registrul grav al corzilor, dar devine imediat veselă, în compartimentul viorilor. Începutul unei uverturi de Rossini, poate, dar care? Nu prea contează. Toate încep liniştit şi se termină zgomotos.

Uşa se deschide smucit în faţa privitorului, dând la iveală un gol întunecos, din care iese un personaj de desene animate, un om cu părul cenuşiu. Îmbrăcat în costum cu vestă. Se întoarce spre întuneric şi scoate un zgomot plescăit de sărut de adio spre o iubită nevăzută. Închide uşa în urma lui.

Transfocare asupra feţei omului cu păr cenuşiu. Apare un zâmbet stupid de autosatisfacţie. Arcuşurile izbesc lemnul viorilor într-un fel de aplauze executate prin percuţie.

Imaginea se lărgeşte cuprinzând din nou întreaga siluetă a omului. Apoi se retrage în timp ce omul porneşte ca într-un dans pe culoarul hotelului, printre cele două rânduri paralele de uşi care par să se retragă şi ele în depărtare. Dar perspectiva este puţin tulbure. Liniile nu converg corect pe parcursul retragerii greoaie a privitorului; omul rămâne să domine ecranul.

Este urmărit de-a lungul culoarului, pe după numeroasele colţuri, printr-un labirint din ce în ce mai incredibil, până la un coridor care trece prin faţa a două uşi de lift. Coridorul se termină cu un perete de oglinzi. Omul se opreşte la vederea reflectării siluetei sale. Viorile sunt iar lovite de arcuşuri în aplauze, sunetul lor e puţin ironic, amestecat, de data asta, cu scurte tonuri interogative venind de la celelalte instrumente cu coarde.

Un moment, perspectiva se schimbă, imaginea trecând în spatele omului cu păr cenuşiu. Acesta apasă pe butonul liftului şi aruncă o privire la modelul de pe perete – un desen complicat cu ghirlande care înconjură un soare.

Un scurt moment de tăcere, apoi clarinetele, oboaiele şi

---

de texte, prezentări, animaţie, jocuri etc,). Referirea la boxe subliniază faptul că majoritatea celor folosite pentru cuplarea la calculator sunt de dimensiuni mici şi de calitate nu prea bună (n.tr.).

cornurile engleze poartă muzica într-un brusc crescendo. O mână enormă – care parcă ar aparţine privitorului – apare în scenă şi îl bate pe umăr pe omul cu păr cenuşiu; este acompaniată de acum familiara bătaie a arcuşurilor pe viori.

Tăcere.

Omul se întoarce spre privitor. Faţa lui umple ecranul. Pare puţin uimit, chiar şi atunci când pe faţă i se schiţează un zâmbet. Viorile oftează scurt, ca de o plăcută surpriză.

Apoi…

Ecranul este măturat de o mişcare rapidă, fulgerătoare, acompaniată de un fel de comic gâlgâit electronic. Muzica se transformă într-un galop nebunesc. Culoarul, oglinda, soarele şi ghirlandele sale, uşile liftului apar din nou, rotindu-se ca un vârtej în jurul omului cu păr cenuşiu.

O transfocare scurtă îi aduce faţa în prim-plan, tocmai când gâtlejul îi explodează într-o revărsare pirotehnică de jeturi de pixeli roşii. Omul se apucă de gât. Ochii îi ies din orbite şi i se rotesc ridicol. Sfere tremurătoare şi roşii umplu ecranul, ascunzând pentru scurt timp priveliştea, apoi se scurg dând la iveală omul prăbuşit pe podea; doborât exact la timp pentru a se potrivi cu muzica ce avansează spre un final strălucitor şi festiv.

Imagine a omului privit de deasupra; stă pe o parte, iar picioarele i se zvârcolesc frenetic răsucindu-l într-o rotire nebunească de moară de vânt. Apoi imaginea coboară lângă el, pe când omul acesta se răstoarnă pe spate şi se zbate ca un peşte; pelvisul i se înalţă în punctul culminant al uverturii. În sfârşit, transfocare pe faţa lui. Viorile mai adresează un ultim mesaj de felicitare prin aplauze, exact când ochii ieşiţi din orbite ai omului se transformă în două mici x-uri.

O dată cu încetarea muzicii de coarde, ecranul mai afişează doar un mănunchi de pixeli răspândiţi pe albul fundal cibernetic. Acest desen roşu strălucitor, ca un tapet de bucătărie, acoperă soarele şi se întinde şi pe deasupra ghirlandelor. O mică scurgere roşie urmăreşte marginea unei volute.

0001
TREMENDUM

– O traheotomie de două parale, remarcă adjunctul medicului legist, Bernard Smith, luminând cu o lanternă-creion gaura rănii de la gât şi studiind-o prin partea de jos a ochelarilor săi bifocali. Traheea este hăcuită mai bine de jumătate. Sunt atinse arterele carotide. Şi muşchii sternocleidomastoidieni.

– Adică? întrebă locotenentul Nolan Grobowski.

– Adică nu cred că scapă.

Nolan chicoti amar. Nu, ăsta cu siguranţă că *nu mai scapă.* Chiar şi de la mai bine de un metru şi jumătate. Nolan putea să vadă că rana – veche de vreo oră şi ceva – începea să dea semne de descompunere. Mirosul mortului era nesuferit – un iz de carne crudă, proaspăt tăiată şi putoarea, amestecată, de fecale şi urină care făcea ca holul pluşat şi bine luminat al hotelului să duhnească indecent, a grajd.

Smith îşi îndreptă raza lanternei spre ochii victimei, iar Nolan putu să vadă că aceştia deja se aplatizaseră uşor – părea că fluidul lor începuse deja să se retragă. Nolan îşi notă:

2:56 A.M. Hoitul se cam ofileşte.

Nolan îşi nota întotdeauna absolut tot ce îi venea în minte în timpul misiunii, indiferent cât ar fi putut părea de trivial, redundant sau absurd. Chiar dacă detectivii locali din Hollywood îşi luaseră cu siguranţă notiţe, el va avea nevoie de propriile sale mărturii. Nici fotografiile nu erau întotdeauna de încredere în privinţa redării unor amănunte cruciale. Şi apoi, notarea datelor era unul dintre puţinele lucruri cu adevărat normale la locul de constatare a unei crime. Îţi ocupa mâinile.

– Deci cum i-ai zice ăsteia, Smitty? întrebă colegul lui Nolan, sergentul Clayton Saunders, care, foarte atent, măsura zona cu o ruletă.

Legistul cel grăsan şi cu păr cenuşiu se aşeză în fund.

– Zic eu c-ar fi din cauze naturale, spuse Smitty.

Prezintă toate semnele unui infarct sau atac. Sau poate doar din cauza vârstei.

– Se poate să se fi înecat cu un os de pui? întrebă Clayton.

Detectivul de culoare îşi terminase măsurătorile şi se întorsese să studieze pata de pe perete.

– Posibil, desigur posibil, spuse Smitty. Ba se poate să-şi fi băgat degetele în priză.

– Ce-ai zice de sinucidere? întrebă Nolan.

– Fii serios, Nol, spuse Smitty, învârtindu-se în patru labe, ca un căţel, în jurul cadavrului. De ce şi-ar face seama un individ atât de bogat?

– Hei, avem de-a face cu unul dintre cei mai mari aşi ai Americii, specialist în piraterie şi tăiat gâturi, zise Nolan. Gândeşte-te ce sentiment de vină trebuie să-l fi copleşit. Uite cum s-au petrecut lucrurile. Pe la unu treizeci şi cinci noaptea, păcatele reunite ale lui G.K. Judson l-au ajuns din urmă. Nu se mai putea suporta nici un moment. Aşa că şi-a scos din diplomat un cuţit zdravăn de măcelar, s-a dus de-a lungul culoarului până la lift, a coborât cu el două etaje, a ieşit pe palierul de aici şi şi-a tăiat carotida.

– Posibil, glumi Smitty. Dar ce s-a întâmplat cu cuţitul?

– Asta *este* o problemă, mârâi Nolan.

Clayton se gândi un moment şi zise:

– Dar e evident. Judson i l-a dat unui trecător în ultimele sale clipe. I-a zis: Păstrează asta. O să valoreze o grămadă de bani cândva.

Smitty zâmbi.

– O justificare destul de convingătoare, băieţi. Dar totuşi, ar trebui să existe o scrisoare de adio.

– Mi se pare că tocmai încerca să o scrie pe peretele de aici, spuse Clayton.

Nolan se duse până acolo şi se zgâi la petele însângerate care ornamentau peretele alb. Părea să fie vopsea aruncată de mişcarea pensulei.

– Citeşte-mi, ceru Smitty.

– Pare destul de simplu, spuse Nolan. Dar eu nu m-am descurcat niciodată la citire.

Clayton îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic.

Nolan întoarse înapoi o pagină din carneţel şi controlă schiţa locului şi scurta descriere: cele două perechi de lifturi, faţă în faţă, fiecare pe câte o parte a coridorului; peretele de oglinzi din capătul coridorului; contururile albe, în relief, ale soarelui de pe peretele dintre lifturi; jetul de sânge ce păta, de-a curmezişul, unul dintre sori...

Nolan adăugă în grabă o mică schiţă a petei, indicând jetul principal de sânge ce traversa soarele, petele mai mici de pe raze, şi cele câteva punctişoare izolate care se extindeau peste desenul în relief al frunzelor.

Pseudorafinament şi cheaguri de sânge. Nu e o scenei tipică pentru crime.

Pe la unu patruzeci şi cinci, trupul lui G.K. Judson, funcţionar superior la compania Apex Airlines din Chicago, fusese descoperit de un chelner care venise cu un mic dejun extrem de matinal. Imediat după ce a telefonat poliţiei, chelnerul, plin de simţul datoriei, şi-a luat asupra sa sarcina de a anunţa *L.A. Times,* câteva ziare din opoziţie şi o gamă variată de staţii de televiziune şi radio. Patrulele locale şi detectivii din zonă au ajuns tocmai la timp pentru a găsi cadavrul inundat de o revărsare rapace de flashuri şi videocamere. În cele din urmă poliţiştii au reuşit să îndepărteze mulţimea de gură-cască şi de reporteri şi i-au direcţionat spre alte holuri, unde erau lifturi. Când devenise clar că acel caz urma să fie un eveniment major pentru presă, au fost chemaţi Nolan şi Clayton de la Secţia Specială de Omucideri.

Cei doi şi-au făcut loc cu coatele prin mulţime pentru a ajunge la zona înconjurată de cordoanele poliţiştilor în uniformă. Dar deja şansele unei echipe de criminalişti de a găsi ceva util în zonă se diminuaseră până aproape de zero. Fără prea multă tragere de inimă, au făcut o încercare de a găsi eventuale amprente. O doză de praf de luat amprente rămăsese pe placa de alamă care încadra butoanele liftului şi probabil că urma să rămână acolo încă foarte multă vreme. Partea asta a anchetei fusese, evident, doar o glumă care scosese la iveală o amestecătură

indescifrabilă. La fel s-a întâmplat şi în cazul uşii care ducea spre scări. În mod obişnuit pe aici treceau prea mulţi pentru ca fibrele textile sau amprentele să aibă cine ştie ce semnificaţie.

Poliţiştii în uniforme înconjurau acum scena crimei, plini de importanţă şi cu un aer de simţ al datoriei, cu mâinile în buzunare, aşa cum cerea ritualul impus de Nolan pentru ca ei să nu atingă nimic.

Grăsanul medic legist gâfâia şi gemea în timp ce îşi ştergea mâinile de pantaloni, ridicându-se în picioare.

– Ei bine, domnilor, spuse Smitty, evident că nu-mi place deloc ideea de a mă aventura în cine ştie ce ipoteze nebuneşti, dar părerea mea e că a fost crimă. Sigur că asta e o ştire bună pentru voi, băieţi. Când oamenii or să înceteze să-şi facă felul unii altora, o să vă căutaţi de lucru.

– Mi-ar prinde bine o schimbare, zise Nolan. De luni de zile urmăresc anunţurile de oferte de serviciu.

– Mda, şi pun pariu că sunt o mulţime de oferte de muncă pentru un prăpădit în pragul bătrâneţii care n-a făcut altceva pe tot parcursul vieţii sale de om matur decât să-şi bage nasul în treburile altor oameni.

– Hei, doar nu-ţi căutam ţie un loc de muncă, Smitty.

– Ce comic! Eşti prea iute la minte pentru mine, Nol.

– Nu-ţi trebuie chiar un Ferrari ca să mă ajungi.

– Tu n-ai putea niciodată să treci în civilie. Ţie îţi place treaba asta. Şi cui nu i-ar plăcea?

– O.K. Hai să zicem, pentru moment, că e crimă, aşa, ca s-o facem pe proştii. Cine a fost făptaşul?

– Hei, *voi* sunteţi măreţii detectivi, spuse Smitty. Nu-mi cereţi mie să vă fac toată treaba. Doar un lucru vă pot spune. Mobilul nu a fost furtul.

Smitty se aplecă şi ridică mâna stângă a victimei. Scoase cu grijă un inel cu un diamant masiv. Apoi scoase de la încheietură şi un Rolex de aur strălucitor.

– Drace, ceasurile astea fac mai mult de zece miare, observă şi Clayton când Smitty luă obiectele de pe cadavru şi le puse într-o pungă de plastic pe care i-o dădu lui Nolan.

– Nişte bănuţi ca ăştia m-ar ajuta să-i plătesc taxele şcolare lui Molly.

– Nu mai cerşi, îl certă Smitty.

– Hai să aruncăm o privire şi prin portvizit.

– Asta ca să ne asigurăm că îl predai exact aşa cum l-ai găsit.

Smitty împinse portvizitul de-a lungul podelei. Nolan se aplecă să-l culeagă. Îl deschise şi din el se revărsă un şirag, ca un burduf de acordeon, de cărţi de credit lucioase, multicolore, metalizate. Nolan cercetă superficial portvizitul. Nu prea mai era nimic acolo, *în afară de cărţi de credit* – doar ceva mărunţiş, cât să asigure bacşişurile cele mai comune pentru personalul hotelului.

– Nici o poză cu nevasta şi copiii.

– Şi nici un portret al Maicii Tereza, sau al lui Albert Schweitzer, sau al lui Dalai Lama, adăugă Clayton, privind peste umărul lui Nolan. E clar că plasticul poate ocupa un loc important în viaţa oamenilor.

O parte din echipa lui Smitty desfăcea sacul negru pentru cadavru. Doctorul le făcu un semn, certându-i apoi pentru fiecare mişcare în care nu tratau corpul ca pe o comoară de artă. Îi amintea lui Nolan de groparul cel îndrăgostit de meserie din *Hamlet.* De câte ori Nolan ajungea să coopereze cu Smitty la locul unei crime, se aştepta ca omul să mai scoată de pe undeva un al doilea craniu pentru a-l expune cu mândrie. Niciodată nu arăta Smitty mai fericit decât atunci când se afla prin preajma unui cadavru.

În ceea ce-l privea, Nolan îşi putea simţi faţa îngheţată de un surâs imobil şi lipsit de veselie. Nici propriile lui bancuri nu i se păreau amuzante, şi nici nu-şi făcea iluzii că cineva ar fi putut să le găsească distractive.

Deci, de ce o fac?

Explicaţia devenită clişeu spunea că poliţiştii povestesc totdeauna bancuri când sunt în preajma unui cadavru pentru a rămâne întregi la minte. Dar, uneori, lui Nolan i se părea o explicaţie teribil de subţire.

Poate că spunem glume la locul unei crime pentru a

ascunde faptul că am pierdut deja.

Nolan stătu să se uite cât timp echipa lui Smitty manipulă cadavrul, îndoindu-i braţele şi pregătindu-l pentru a intra în sac. Era extrem de pliabil. Aproape că părea să se mişte conştient şi să cedeze ici-colo pentru a-i ajuta pe cei din echipă. În stadiul ăsta, cadavrele erau cu adevărat extrem de cooperante – ca nişte animăluţe bine crescute.

Un cuvânt trecu prin mintea lui Nolan…

Tremendum.

Era un cuvânt pe care îl folosise cândva mentorul lui, Syd Harper. Nolan nu era sigur dacă era cu adevărat un termen clinic sau doar una dintre numeroasele invenţii ale lui Syd „Ţăcănitul”; întotdeauna îl impresionase ca fiind un cuvânt foarte folositor. Descria acea oroare, acea groază unic de omenească, de conştientă de sine, care ne cuprinde la vederea unui cadavru – *orice* cadavru, chiar şi cel al unui om complet străin. Era înţelegerea morbidă, înfiorătoare, a faptului morţii – şi conştiinţa că moartea ne ajunge pe toţi.

Animalele nu puteau simţi asta.

Nici poliţiştii cu experienţă.

Cu siguranţă că Nolan nu simţea în prezent nici un fel de tremendum. Atât cât îşi putea da seama nu prea simţea nimic, de nici un fel.

Evident că aşa şi trebuia să fie. Se presupunea că devii imun la asta. Nolan îşi mai putea aminti vremea când încă simţea – în special prima dată. Era la locul unui accident între trei maşini, de revelion, acum vreo cincisprezece ani, pe vremea când Nolan era doar un novice. Pe trotuar erau întinşi patru adolescenţi, în aşteptarea sacilor pentru cadavre. A mai avut loc o ciocnire, din fericire minoră, între doi şoferi care nu-şi puteau dezlipi ochii de la priveliştea accidentului.

Nolan se uitase la cei doi şoferi şi îşi dăduse seama că şi ei simţeau. În acel moment a înţeles ce deraiate de la normal erau toate bancurile alea morbide în legătură cu circulaţia care se încurcă în dreptul unui accident. Nu

sentimentul de superioritate îi făcea să încetinească maşinile. Erau cuprinşi de un fel de spaimă religioasă, care îl copleşea şi pe cel mai decis ateist. Era sentimentul de tremendum.

Echipa lui Smitty împinse delicat cadavrul în sac. Smitty era cu ochii pe ei. Din nou Nolan se gândi la Hamlet atunci când îşi contemplă propria sa lipsă de oroare şi teroare...

... şi-o fiară, ce-i lipsită de al minţii sfat, ar fi bocit mai mult.

Nolan trecuse printr-o perioadă de teribile bocete.

Nu era chiar aşa de mult de atunci.

Dar bocise oare de ajuns?

Simţise de ajuns? Putea oare un poliţist să simtă de ajuns?

– În asemenea situaţii, filozofă Smitty elegiac, îmi amintesc de cuvintele poetului: „Să mori, să fii mort cu adevărat – asta trebuie să fie de-a dreptul splendid!”

– Frumos, zise Nolan.

– Mersi, răspunse Smitty.

– Ce poet e ăsta? întrebă Clayton.

– Dracula, îi spuse Smitty.

Fermoarul sacului se închise cu zgomot.

Marianne Hedison se apropie de casă trecând printre grădinile de o eleganţă impecabilă. Soarele dimineţii se revărsa asupra decorului, accentuând textura de calcio-vecchio a faţadei şi dându-i o nuanţă gălbuie. Se gândi pentru un moment să schimbe lumina aceea strălucitoare într-un amurg întunecos sau chiar într-o lună plină ca la miezul nopţii, doar pentru a vedea transformările. Dar apoi se răzgândi.

Nimicuri. Mai bine să mă ţin de treabă.

Traversă terasa în linie dreaptă şi se duse la uşa din faţă; cercetă geamurile cu armătură din fir de plumb lucrată într-un model modern, prin care putu să distingă vag un interior vesel luminat. Râse uşor de propriul ei impuls trecător de a suna.

Pe cine crezi că ai să găseşti acasă?

Uşa se deschise larg şi ea intră într-un hol impresionant din care se vedea o galerie la etaj, întinzându-se de-a lungul a trei pereţi. În interior nu era nici o piesă de mobilier şi nici un tablou nu atârna pe pereţi.

Ce mare pare întotdeauna o casă nemobilată!

O clipă avu senzaţia că spaţiul gol era străbătut de ecoul lent şi delicat al sunetului unei orchestre, fulgerat din când în când de ciudate discordanţe.

Iar Rossini. De ce nu pot să uit melodia aia?

Marianne îşi concentră atenţia asupra camerei, scuturând din cap pentru a face să dispară muzica.

Dar muzica nu dispăru.

Se gândi să urce treptele din stânga ei ca să privească de la balcon camera plină de măreţie. Dar i se păru că e mai bine să mai întârzie plimbându-se pe la parter. Trecu în salonul de primire, gol, cu monumentalul lui şemineu, apoi în vasta sufragerie.

Băgă de seamă că îşi ţinea respiraţia.

De fiecare dată când dădea un colţ, mai că se aştepta să vadă pe cineva acolo.

Pe cineva periculos.

Complet ridicol.

Se roti pentru a cuprinde camera cu privirea; nu văzu nimic. Dar crezu că aude arcuşurile viorilor lovind ritmic lemnul instrumentelor.

Eşti ca un copil mic care nu s-a dus la timp la culcare pentru că s-a uitat la filme de groază la televizor.

Marianne trecu încă un prag şi intră în bucătăria goală. Se plimbă de la un capăt la altul, studiind întreaga lungime. Era prea lungă, îngustă şi îngrămădită în comparaţie cu camerele prin care tocmai trecuse.

Când ne-am uitat peste planurile parterului le-am spus că spaţiul ăsta e prea strâmt. Cine ar putea să organizeze o recepţie importantă cu o bucătărie ca asta?

După câteva mişcări îndemânatice ale degetelor Mariannei, peretele care făcea legătura cu sufrageria alunecă fără zgomot înapoi, ducând cu el spaţiile aferente

şi dulapurile în perete, lărgind întreaga zonă cu exact un metru şi douăzeci şi cinci de centimetri. Marianne cercetă cu satisfacţie spaţiul mărit al bucătăriei.

Aşa. Şi nu strică deloc spaţiul camerei alăturate – tot uriaşă a rămas.

Ca să-şi verifice ideea făcu să apară o plită modernă chiar în mijlocul bucătăriei. Fără nici un efort îi schimbă forma şi o roti puţin până ce o aşeză într-o diagonală plăcută. Era loc suficient de trecere prin jurul ei, pe toate părţile.

Dar o asemenea ajustare necesita anumite formalităţi. Îşi mişcă mouse-ul[3] de-a lungul listei de accesorii, selectă „E-mail[4]“ şi scrise un mesaj în fereastra[5] care apăru.

---

[3] Dispozitiv prin care utilizatorul unui calculator personal poate controla deplasarea unui cursor grafic în spaţiul ecranului. Este folosit pentru a selecta diverse obiecte sau zone distincte şi a acţiona apoi asupra lor fie prin comenzi de la tastatură, fie cu ajutorul butoanelor cu care este prevăzut. În jargonul specific utilizatorilor se folosesc frecvent expresii sugestive cum ar fi: „clic” (apăsare simplă pe butonul din stânga al mouse-ului, având ca efect o acţiune specifică obiectului peste care se află cursorul, plecând de la o simplă selectare sau „atenţionare” până la declanşarea unor operaţii complexe), „dublu-clic” (două apăsări succesive ale aceluiaşi buton, îndemnând în general obiectul respectiv să arate „ce ştie să facă"), „tragere” (în lb. engleză, „drag-and-drop”, constând în mişcarea mouse-ului cu butonul apăsat continuu; se urmăreşte mutarea sau deformarea obiectelor; aducerea în contact a două obiecte poate avea diverse efecte – de exemplu, ştergerea unor fişiere, „aruncate” peste un obiect care seamănă cu un coş de gunoi) (n. tr.).

[4] Poşta electronică (Electronic Mail) – serviciu de bază oferit de reţelele moderne de comunicaţie, cu ajutorul căruia utilizatorii pot schimba mesaje adresându-le unor „cutii poştale” gestionate de calculator (n. tr.).

[5] Zonă distinctă a ecranului în care sunt grupate obiecte cu funcţii bine precizate, dependente de programul ce le gestionează. În general, ferestrele pot fi mutate şi deformate de utilizator. Interiorul unei ferestre poate conţine orice combinaţie de imagini, texte, diverse controale sau „iconiţe". Controalele asigură interacţiunea dintre program şi utilizator, fiind reprezentate de liste de selecţie, butoane care declanşează acţiuni, butoane de activare a unor opţiuni, câmpuri de introducere a datelor etc. Cele mai uzuale ferestre sunt cele de dialog, prin care programul primeşte datele şi opţiunile utilizatorului. Un tip special de ferestre îl reprezintă meniurile-de fapt liste de

DWAYNE:
TE ROG IA SEAMA LA PERETELE DINTRE BUCĂTĂRIE ŞI SUFRAGERIE. L-AM MUTAT. NU FACE PARTE DIN STRUCTURA DE REZISTENTĂ, DECI NU CRED CĂ AR FI VREO PROBLEMĂ. CE ZICI? DĂ-MI DE ŞTIRE DACĂ AI O ALTĂ PĂRERE.
MH

Încă un clic al mouse-ului şi fereastra dispăru. Mai târziu avea să insereze la sfârşitul mesajului şi fişierul ce conţinea ultima versiune a proiectului casei, pentru a trimite totul, prin E-mail, biroului de proiectare la care lucra.

Se apropia de ziuă, şi ea nu apucase să se ducă la culcare. Ochii îi erau prea obosiţi pentru a-şi continua „plimbarea" vizuală prin casa de pe ecranul computerului. Simţi cum o apucă un căscat. Poate că i se făcuse somn de-a binelea. Îşi închise ochii şi îşi întinse braţele şi spinarea.

Un sunet ascuţit izbucni chiar în faţa ei.

Ochii i se deschiseră brusc.

În colţul din stânga sus al ecranului pâlpâia un semn.

E-mail. Nici o scofală.

Atunci de ce tremura?

Era încă scoasă din fire de vedenia aceea – acea crimă grotescă, ilară şi cumplit de sălbatică la care fusese martoră cu câteva ore în urmă.

Potoleşte-te. A fost simularea *unei crime. Să punem puţină ordine în ceea ce e real, nu?*

Dar chiar şi aşa, spectacolul acela animat o înspăimântase într-un mod iraţional. Muzica şi imaginile o bântuiseră tot timpul cât îşi făcuse turul prin interiorul virtual, inofensiv şi aflat în perfectă siguranţă, al casei pe

---

comenzi disponibile în programul respectiv. „Iconiţele" (icons în lb. engleză) sunt obiecte de diverse tipuri reprezentate în formă grafică sugestivă, eventual însoţite de o etichetă. Utilizarea lor se bazează pe faptul că informaţia grafică este mult mai bogată şi mai uşor interpretată de utilizatori decât textul (n. tr.).

care o proiecta. Şi cum stătea cu ochii pironiţi la semnul care pâlpâia, şi imaginea unei pete roşii, strălucitoare, ca în desene animate, îi trecu prin minte. Încercă, fără succes, să o şteargă.

Şi cine dracu' ar putea trimite mesaje la ora asta din noapte?

Făcu un dublu clic pe semn şi mesajul apăru:

DRHĂĂĂGUŢĂĂ!

ABIA AŞTEPT SĂ TE VĂD MÂINE! AVEM ÎNTÂLNIRE LA PRÂNZ, NU-I AŞA? LA CURTEA REGELUI LUDOVIC AL XIV-LEA? TE RHOOOG SS NU ANULEZI! NU TE-AM VĂZUT DE PREA MULT TIMP.

RUHNAY

Marianne începu să respire mai relaxat.

Renee.

Renee era chiar mai somnambulă decât Marianne, iar mesajele nocturne care circulau între ele nu erau chiar aşa de rare. Totuşi o intriga o parte a mesajului.

Curtea regelui Ludovic al XIV-lea?

Apoi îşi aminti. Holul. Hotelul în care se va afla în următoarele zile.

Iar fabulează Renee. Cred că e rândul meu.

Se întoarse la lista de accesorii de pe computerul ei pentru a-şi trimite propriul mesaj.

NU MAI PUŢIN DRHĂĂĂGUŢA MEA!

N-AM ANULAT. SCUMPO. PE CÂTE ÎNŢELEG O SĂ NE FACEM DE CAP. BĂTRÂNUL REGE LUDOVIC ARE O COMANDĂ PENTRU UN SPECTACOL CU O PIESĂ NOUĂ DE MOLIERE PE MUZICĂ DE LULLY ŞI VERSURI DE NEIL SIMON. O SĂ MEARGĂ GROZAV CU WHISKEY ŞI COCTEILURI! NE VEDEM ACOLO!

MH

Îi dădu brânci mesajului în reţea şi apoi închise programul de proiectare.

Acum sunt, cu siguranţă, destul de obosită pentru a adormi.

Dar uitându-se la mâna care îi rămăsese pe mouse, observă că încă mai tremura.

Pete albastre, roşii şi galbene se agitau în câmpul vizual al lui Nolan, crescând uneori ameninţător. Omleta pe care încerca să o mănânce îi tot flutura înaintea ochilor. Voia doar să-şi închidă ochii şi să-şi lase capul să cadă în farfurie. Aşa se întâmpla de obicei atunci când rămânea treaz la datorie la ore târzii. În special când mijeau zorii, ca acum.

Dar Nolan ştia că va primi vânt din pupa cât de curând. Şi va mai putea funcţiona corect încă douăzeci şi patru de ore dacă va şti să-şi administreze efortul. Perspectiva nu era deosebit de atrăgătoare, totuşi.

Sorbi o dată zdravăn din cafea şi se repezi fără milă asupra omletei. Apoi privi peste masă la partenerul său. Clayton molfăia pe deasupra unui morman de clătite.

– N-am prea pornit cu dreptul, este? făcu Nolan o observaţie.

– Nţ! Reporterii ajunşi la faţa locului înaintea poliţiştilor, asta nu prea dă bine în ochii publicului. Căpitanul o să ne frece ridichea zdravăn pentru asta.

– Da’ de ce să nu arunce vina pe poliţiştii din Hollywood? Ei au ajuns acolo înaintea noastră.

– De unde până unde să joace Coffey cinstit?

– Bine zis.

– Deci un milionar din Chicago e burduşit într-unul dintre hotelurile noastre cele mai grozave, de lux, aşa şi pe dincolo, meditä Clayton, dând din cap. Asta ne cam obligă să rezolvăm cazul, nu?

– Cam aşa.

– Deci cam când crezi că o să putem să primim aplauze pentru treaba asta?

– Ca de obicei, zise Nolan. Curând sau niciodată.

– Niciodată e cam mult.

– Al dracului de mult.

Nolan şi Clayton adesea se complăceau în a se comporta ca doi actori de comedie, jucând în faţa unui public ce nu ştia să zâmbească. „Aplauzele” însemnau orice fel de indicii sau „fire” care-i puteau duce la soluţia cazului. Dacă nu le găseau devreme, lucrurile începeau să se complice – dacă nu să devină de-a dreptul imposibile.

Momentul ideal pentru a primi „aplauze” era chiar înainte de a ajunge la locul crimei – în timpul primelor minute de după sosirea patrulelor de poliţişti. Dar de data asta uvertura fusese un adevărat fiasco.

Sorbind din cafea, Nolan fu străbătut de un fior. Un caz cu o asemenea rezonanţă i-ar pune pe jăratic de-a binelea şi pentru un timp nedeterminat.

„Niciodată” ar fi fost într-adevăr prea mult.

Puse mâna pe un borcan de hrean şi începu să-şi acopere omleta cu sosul arzător de iute – ăsta era antidotul lui obişnuit pentru mirosurile neplăcute de la locul crimelor. În situaţiile cele mai rele – când un cadavru era mai vechi de una sau, să zicem, două săptămâni – hreanul era singurul mod de a-şi desfunda sinusurile.

Nolan şi Clayton începură să vorbească despre strategia ce trebuia adoptată în restul dimineţii – inclusiv despre oaspeţii din hotel, pe care urmau să-i interogheze, şi de mandatul necesar pentru a avea la dispoziţie fişele hotelului.

– Am eu o presimţire că totul se va dovedi o pierdere de vreme, remarcă Clayton.

– De ce? întrebă Nolan.

– Doar o presimţire. Nu cred că a fost un oaspete al hotelului.

– Atunci cine?

– Haide, Nol. Dacă aş şti, am putea să ne facem bagajul şi să plecăm acasă mai devreme. *Ar fi putut* să fie cineva din exterior, asta-i tot. M-am uitat la scările de incendiu. Criminalul s-ar fi putut strecura înăuntru, ar fi putut comite crima şi ar fi putut ieşi de unul singur.

– Dar oare criminalul a stat acolo, pe coridor, şi l-a aşteptat anume pe cel omorât, sau a fost o alegere

întâmplătoare? Să nu luăm în consideraţie o lovitură mafiotă? Judson nu era exact cel mai dulce lip din lume. Scoaterea lui din joc ar fi putut fi sponsorizată de vreun filantrop generos din Chicago.

– Al dracului de multă murdărie pentru un profesionist.

– Păi, se cam potriveşte cu penuria de meseriaşi autentici prin care trece America, nu?

– A fost ceva *personal*, Nol.

– Mda, cred că ai dreptate, spuse Nolan amintindu-şi de rana adâncă a omului şi de petele de sânge împroşcate sălbatic. De când n-am mai văzut noi un tip tăiat în halul ăsta?

– Zău că nu-mi aduc aminte.

Pe Nolan îl trecu un nou val de oboseală. Involuntar închise ochii. Propriile sale cuvinte îi răsunau ca un ecou prin creier...

De când n-am mai văzut noi un tip tăiat în halul ăsta?

Faţa ei i se strecură în minte. Faţa ei cu acea privire ciudată, sticloasă.

Haide, omule, uit-o. Au trecut trei ani. Cât timp îţi mai trebuie?

Nolan îşi strânse pleoapele.

Fă cumva să n-o mai vezi. Ţine-o în afara creierului tău.

Faţa ei, cu expresia aceea. Oare ce avea expresia aceea?

Primul lui gând fusese că femeia se machiase aiurea. A, da, expresia aceea. Ar fi râs de mutra aceea ori de câte ori ar fi văzut-o, înainte. Era figura prostuţă şi încurcată a unei comediene tâmpiţele din anii treizeci, privirea aceea nedumerită pe care o căpăta de câte ori vreun dobitoc suna formând un număr greşit sau când se întorcea de la magazin cu sacoşa altcuiva, sau când se iţea din piscină ca o pisică udă, după o scufundare neaşteptată. Era acea figură care îi făcuse pe toţi prietenii ei să o aclame, să o aplaude, să urle şi să fluiere când a apărut pe uşă, la cea de-a treizecea ei aniversare, trăind cea mai mare surpriză din viaţa ei. Era acea figură care aducea un fel de dulce ironie pe faţa ei tânără şi drăguţă.

Ochii lui Nolan se deschiseră larg. Lumina strălucitoare din cafenea îi dispersă imaginea. Trecuse mult timp de când nu mai avusese un asemenea atac, şi uitase ce simplu era să scapi de imagini.

Când nu vrei să vezi ceva trebuie doar să-ţi deschizi *ochii.*

Strălucirea deveni claritate luminoasă – omleta mâncată pe jumătate, ceaşca goală de cafea, faţa de masă ieftină. Nolan îşi ridică fruntea şi privi la faţa maronie a lui Clayton, cu trăsături abia marcate, dar evident africane. Clayton se uita fix la el.

– E ceva cu tine, Nol? Am crezut c-ai luat-o din loc cu minţile, pentru o clipă.

– Nu, e-n regulă.

– Nu mă prosteşti tu pe mine. Sunt doar partenerul tău. E treaba mea să ştiu când ceva nu e în regulă cu tine.

Nolan oftă.

– Şi nu te plictiseşti niciodată de o asemenea treabă? întrebă el în cele din urmă.

– Nu.

– Niciodată?

– Hm!...

– Şi nu te plictiseşti niciodată să nu te plictiseşti niciodată?

– Ba tot timpul... Mor de grijă că o să devin vreun strigoi, sau vreun vârcolac fără suflet, sau vreun soţ insensibil sau un tătic, sau alte chestii din alea. Aşa păţesc toţi poliţiştii, mai ales ăi de la omucideri. Doar ştii. E o realitate a vieţii. Clayton făcu o scurtă pauză, după care reluă: Dar tu nu eşti ca toţi ceilalţi poliţişti. Noi n-am trecut prin ce ai trecut tu.

Nolan aprobă din cap. Asta reda destul de bine esenţa problemei. Clay nu devenise partenerul lui Nolan decât la câteva luni după întâmplarea aceea, iar Nolan nu-i relatase niciodată pe de-a-ntregul acea istorie oribilă. Dar Clay ştia destul pentru a-şi imagina că Nolan va mai fi încă bântuit din când în când.

– Dacă te apucă, poate că ar fi mai bine să-ţi iei puţin

concediu, sugeră Clayton.

– Nu, atunci chiar că m-ar apuca năbădăile. O să-mi fie bine, Clay. Sunt doar obosit. Şi când sunt obosit, îmi apar imagini în cap. După un timp dispar întotdeauna.

Cei doi mâncară o vreme în tăcere. Apoi Nolan zise:

– Îmi plăcea munca mea. Acum habar nu mai am dacă îmi place sau nu. Sunt ca unul de la controlul traficului aerian, care încearcă să-şi vadă de treabă după ce a scăpat dintr-un accident de avion. Poate că ar trebui chiar să-mi caut altceva de muncă.

– Cum ar fi?...

– Nu ştiu. Ceva care să nu mă bage în priză ca treaba asta. Nolan rămase iar tăcut vreo două secunde, apoi adăugă: Poate că mă fac antreprenor de pompe funebre.

Râseră amândoi.

– Nu înainte de a ţi se face un duplicat prin clonare, zise Clayton. Dacă te pierd, precis că dau peste un partener de dreapta, un skin-head cu ceafa roşie, convins de supremaţia albilor.

– O să reprezinţi o experienţă de neuitat pentru el, rânji Nolan. Văzând că celălalt nu mai ripostează, adăugă: Bine... Am să mă ţin tare încă o vreme. Doar de dragul tău. Acum hai să terminăm de mâncat şi s-o luăm din loc. Ne-a picat pe cap o adevărată porcărie.

A doua zi pe la prânz, Nolan stătea iar în faţa liftului de la etajul şase al hotelului Quenton Parks, studiind sângele de pe perete. Gillaspie, directorul hotelului, se răţoise la el pentru că îi întârziase pe oamenii lui cu o zi şi jumătate la curăţarea locului crimei. Un *puşti.* Nolan îşi aminti de ţinuta spilcuită şi încrezută a individului. *Nu poate să aibă mai mult de treizeci de ani. Şi primeşte un salariu de cinci ori mai mare ca al meu, pun pariu, şi asta doar ca să angajeze şi să dea afară latino-americani şi să hrănească computerul cu note de plată.*

Directorul devenise mult mai simpatic atunci când aflase că, până în acel moment, nici unul dintre angajaţii sau oaspeţii hotelului nu era suspect de implicare în crimă.

Şi devenise absolut fermecător când Nolan îi spusese că poate să cureţe locul.

Acum, paravanul auriu care ascunsese peretele pătat şi podeaua fusese luat. Banda care delimitase zona cercetată de poliţie fusese strânsă şi zăcea pe jos. Trei angajaţi ai hotelului discutau ce se poate face cu petele de sânge.

– Cea de pe perete nu e o problemă. O să răzuim cât va fi posibil şi o să aplicăm un strat gros de vopsea. Dar cu balta de pe mochetă e de rău.

– Cred că trebuie să scoatem întreaga porţiune de covor de pe coridor.

– *Si, pero no hoy.* Nu azi, repetă al treilea. Gillaspie ăla, muşchii lui vrea holul ăsta aranjat una-două.

– Şi?

– Pune laba pe un covoraş din cele dintr-o cameră goală, zise primul muncitor. Deocamdată îl punem peste pata de sânge.

Cei trei se despărţiră. Nolan rămase încă pe coridor, uitându-se fix la pata de sânge de parcă ar fi putut fi decodată, de parcă ar fi putut da la iveală... ce?

Probabil că nu cine ştie ce.

Rodriguez, inspectorul de la laboratorul de criminalistică, trecuse deja pe acolo pentru a-şi face numărul de magician al analizelor de urme. Măsurând mărimea exactă şi dimensiunile petei, distanţele dintre stropii izolaţi şi felul în care era mânjit peretele, Rodriguez trăsese nişte concluzii *a la* Sherlock Holmes despre poziţia exactă a atacatorului şi a victimei în momentul în care aceasta primise lovitura fatală. Rodriguez chiar mai oferise şi o descriere destul de clară a atacatorului, înălţime, constituţie, forţă.

Cam de gabaritul meu.

Şi – a, da! – deşi autopsia nu era încă foarte avansată, era destul de evident că ucigaşul folosise o lamă extrem de ascuţită – probabil un oţel inoxidabil, vreun cuţit de bucătărie cu zimţi.

Minunile criminalisticii. Sunt de mare ajutor. Până la urmă, omul tot mort rămânea. Asta era lucrul definitiv, de

neschimbat.

Câţiva oaspeţi ai hotelului mai treceau pe acolo, holbându-se şi cutremurându-se, ba făcând chiar şi bancuri proaste, uneori. Nolan privea critic modelul în relief de pe perete. Nu trebuia să fii expert în decoraţiuni pentru a şti că interioarele de la Quenton Parks erau pline de prost-gust.

Ce tipic pentru moda retro de la Hollywood – să încerci să faci un hotel nou să pară vechi!

Doi dintre oamenii în salopete albe se întoarseră cu găleţi, perii, role de zugrăvit şi cârpe. Nolan oftă când îi văzu apucându-se de muncă. Era oarecum trist să vezi cum se şterge aşa ceva doar cu câteva mişcări de pensulă. Cu siguranţă că pata conţinea în ea o grămadă de nefericire. Lui Nolan aproape că-i plăcea cum pata aceea făcea praf fandoseala coridorului.

Poliţistul auzi o respiraţie scurtă în spatele lui. Se întoarse şi văzu o femeie brunetă care se oprise în spatele lui. Era înaltă, în pantofii cu tocuri înalte – cam la fel de înaltă ca el. Părul ei mătăsos era strâns la spate şi prins cu un fel de agrafă. Era îmbrăcată în negru şi cafeniu, într-un costum ce părea scump, cu accesorii asortate. Era genul de ţinută care fusese aleasă cu grijă sau cumpărată în întregime, ca atare. Avea ochii măriţi şi gura uşor întredeschisă. Părea uluită.

– Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?

Era clar că femeia nu-i percepea prezenţa.

– Doamnă? spuse Nolan şi păşi mai aproape de ea.

Femeia mişcă ochii, ca ieşită din transă; tremura. Privirea ei îl cercetă nervos pe Nolan, pentru un scurt timp. Cu ochii ei mari şi verzi şi cu buzele pline şi roşii, îi dădu impresia că este o femeie de o frumuseţe uluitoare – dar îşi spuse că efectul era datorat poate oboselii.

Femeia se întoarse rapid şi dădu să plece.

Oare ştie ceva? O ajunse din urmă, scoţându-şi la iveală legitimaţia.

– Doamnă, numele meu e Nolan Grobowski, Departamentul de Politie din L.A. Ştiţi că acesta este locul

unei crime?

Femeia se opri, dar arăta de parcă era gata să-l îmbrâncească şi s-o ia la fugă.

– Ce vreţi? întrebă ea.

– Păi, mi s-a părut că vă interesează deosebit de mult peretele de acolo.

– Nu tocmai, spuse ea, fără să privească în direcţia arătată.

Nolan încercă s-o ia cu binişorul. *N-o speria.*

– Doamnă, nu-mi vine greu să vă mărturisesc că avem o mulţime de necazuri cu ancheta asta. A fost o crimă deosebit de violentă şi, într-un loc public precum e acesta... ei bine, indiciile nu prea apar uşor. Dacă puteţi să-mi spuneţi orice – absolut orice...

Femeia se uită la el.

– Doar că... – se bâlbâi ea – doar că am văzut ceva asemănător.

Nolan merse mai departe:

– Cum vă numiţi, doamnă?

– Marianne Hedison.

Femeia se trase iar din faţa lui.

– Locuiţi aici? Drăguţ loc. Nu prea e locul obişnuit pentru o crimă, înţelegeţi ce vreau să spun.

Încerca s-o facă să se liniştească, dar ea părea din ce în ce mai rece şi mai distantă. Nolan se întrebă dacă îi mai miroase respiraţia după usturoiul mâncat la prânz.

– Da, am o cameră aici, spuse femeia. Pe acest culoar. Am venit pentru afaceri.

– Ce aţi vrut să spuneţi când aţi afirmat că aţi văzut ceva asemănător? întrebă Nolan, arătând iar spre perete.

Femeia dădu să-i răspundă, dar se opri. Nolan întinse mâna spre ea ca şi cum ar fi vrut să-i atingă braţul, s-o încurajeze – a fost o greşeală, şi-a dat el seama prea târziu. Femeia se retrase iar din faţa lui, perfect liniştită de data asta. Se întoarse chiar cu faţa în direcţia peretelui împroşcat.

– A, e vorba de model. Cred că e stil Ludovic al XIV-lea. Am văzut ceva asemănător la Versailles, sunt sigură. Sunt

decorator de interioare, deci sunt atentă la lucruri din astea. E şocant să-l vezi... aşa pătat.

Uşile liftului se deschiseră.

– Iertaţi-mă, spuse femeia, dar am întârziat la o întâlnire.

Nolan aprobă din cap. Femeia plecă.

Ei, nu poţi chiar s-o iei pe sus pentru că ştie prea multe despre decoraţiunile pereţilor.

Cu spatele drept şi cu paşi plini de demnitate, femeia dispăru în lift. Nolan îşi scoase carneţelul şi îi notă numele.

00010
POLI TRE OPRI

Marianne Hedison se repezi până în fundul cabinei capitonate a liftului, strecurându-se într-un locşor din spatele câtorva persoane. Cercetă îngrijorată palierul, dar detectivul nu se luase după ea. O mână de oameni priveau drept înainte, într-o tăcere de marionete, iar uşile se închideau glisând. Îşi închise ochii şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Conturul soarelui cu pata cea întunecată continua să-i explodeze în creier, ca imaginile formate reflex după ce ai privit un bliţ.

În dimineaţa aceea, când Marianne îl urmase pe băiatul de la hotel care o conducea în cameră, râsese când trăsese cu ochiul la ornamentele de pe pereţi. Ştia că emblema Regelui Soare fusese copiată chiar de pe uşile de la dormitorul maiestăţii sale. Chiar atunci i-a mai trecut prin minte o altă semnificaţie, dar atenţia ei fusese imediat distrasă de grija găsirii camerei şi a despachetării.

În dimineaţa aceea văzuse doar unul dintre sorii cu ghirlande. Celălalt perete era blocat de un paravan. *Ceva auriu. Da, trei panouri aurii cu un cocor şi un copăcel bonsai.* Unul dintre lifturi nu funcţiona. Mai era şi o panglică galbenă cu un mesaj care atenţiona POLIŢIA – TRECEREA OPRITĂ, întinsă de-a curmezişul unui colţ al culoarului, oprind accesul spre paravan şi spre lift. Marianne nu considerase că panglica însemna ceva rău – era doar un mod de a i se aminti că se afla în L.A.

Tocmai acum însă, paravanul japonez fusese dat la o parte şi o fâşie lungă de panglică galbenă de plastic zăcea încâlcită pe podea. Fragmente din ceea ce era scris pe ea se vedeau ici şi colo printre bucle...

...OLIŢIA... TREC... OP.....ŢIA ...CER.....ITĂ

Iar acum mai stătea şi detectivul acela pe coridor. Se uita lung la pată – o pată pe care Marianne n-o văzuse în dimineaţa aceea. Împroşcătura cea mai mare traversa ghirlandele şi razele soarelui, stropi mai mici răsăreau ca nişte fkori îngrozitoare pe faţa soarelui, iar o picătură

prelinsă contura marginea unei volute.

Pata era exact ca...

Nu, n-avea de gând să-şi continue gândul. Nu putea. Implicaţiile acelei pete anume pe acel decor anume erau intolerabile.

Marianne se strădui să-şi controleze gândurile. Liftul se opri la un alt etaj unde mai urcară doi oameni. La fiecare oprire, toţi cei din cabină se înghesuiau uşor mai spre spate. Alunecarea ritmică a uşilor, ritualurile familiare ale oamenilor – distanţele menţinute politicos, scuzele tăcute adresate unii altora, încercarea lor de a se menţine în cadrul unor graniţe pentru a face loc şi celorlalţi, cei ale căror prezenţe nu păreau încă să fie băgate de seamă – acest mic protocol îi mai linişti mintea. Nu-i venea să creadă că aproape intrase în panică – chiar în faţa poliţistului, pe deasupra.

Ce-oi fi crezut că are de gând să facă, să mă aresteze?

Când coborî din lift şi se îndreptă spre bar era din nou sigură de sine. Ca şi restul hotelului, salonul Regele Ludovic era şic – deşi aici motivele franţuzeşti înflorate făceau loc unei eleganţe mai întunecate, bazate pe o prezenţă mai mare a lemnului. În spatele unui bar bine lăcuit se întindea strălucind un sortiment bogat de sticle. Dar prea puţini oameni ocupau scaunele din jurul măsuţelor aşezate ici-colo. Camera era în penumbră, aşa că Marianne nu putu să-şi dea seama imediat dacă prietena cu care plănuise să se întâlnească ajunsese sau nu.

Chiar atunci, într-o izbucnire de culoare şi mişcare, o femeie cu părul arămiu, sălbatic, se strecură afară dintr-un separeu, se repezi înainte şi-şi întinse braţele spre ea, chemând-o pe Marianne pe nume. Nici un alt cunoscut de-al ei nu mai avea asemenea ochi.

Surprinsă de propria ei izbucnire emotivă, Marianne îşi dădu seama abia atunci cât de mult îi dusese dorul prietenei sale. Ochii i se umplură de lacrimi şi o îmbrăţişă pe Renee, care îi răspunse cu o caldă îmbrăţişare. Marianne făcu un pas înapoi şi văzu că şi Renee râdea

printre lacrimi.

– Nu pot să cred c-a trecut un an, zise Marianne.

– Nici eu, răspunse Renee.

A urmat un moment de plăcută zăpăceală în care nici una dintre ele nu a mai ştiut deloc ce să spună.

– Îmi place grozav toaleta ta, zise Marianne în cele din urmă, deşi era sigură că tunica şi pantalonii comozi ai lui Renee nu o porniseră la drum prin viaţă împreună.

– Nu fi sarcastică, îi replică Renee pertinent.

– Hai atunci să spunem doar că ai tu un fel al tău de a mă face pe mine să par o înţepenită.

– Întotdeauna mi-ai uşurat sarcina, comentă Renee cu un surâs amuzat.

Marianne privi reflexia în tentă Sepia din oglinda metalică aflată în spatele barului. Propria ei reflectare brună era practic invizibilă pe lângă cea mov-purpurie a prietenei sale. Îi fulgerară prin minte imagini de pe când purtau jeanşi şi cămăşi bărbăteşti înnodate în talie sau fuste lungi, bluze populare, zdrăngănele atârnate, sandale legate pe picior şi una sau două eşarfe colorate.

În vremurile acelea erau pe trepte mai apropiate. Evident că amândouă se schimbaseră în ultimii ani. Dar Marianne îşi dădea seama că Renee încă mai păstra un aer de exuberanţă, în timp ce propria ei înfăţişare era mai premeditată.

Întreaga mea viaţă e mai premeditată.

Cele două femei se aşezară în separeul pe care Renee îl ocupase deja. Canapeaua capitonată cu piele neagră se curba în jurul mesei acoperite cu marmură. Pe deasupra şirului de separeuri, geamuri înclinate şi prinse în metal, unele brumate şi altele clare, ofereau privirii un crâmpei din holul cu palmieri care se afla dincolo de ele.

Un chelner veni la ele:

– Aţi vrea să începeţi cu ceva de băut? sugeră el.

Le luă comanda şi se retrase.

– Deci, ce-ai mai auzit despre vechea bandă? întrebă Marianne.

– Nu mai există nici un fel de veche bandă, răspunse

Renee trist.

– N-ai mai primit veşti de la nici unul dintre ei?

– De la nici unul. Dar tu?

– Nici eu.

– Sunt sigură că tot mai păstrezi o legătură cu Evan din când în când.

Marianne se crispă.

– Doar ceea ce citesc în *The Village Voice.*

– Simt oare o notă de amărăciune?

– Probabil. Cred că şi un divorţ amiabil tot trezeşte nişte resentimente. De fapt, chiar m-a sunat acum vreo trei luni. Tuna şi fulgera, se plângea de orice, ca de obicei. Dar este privit cu interes de către cei de la galeriile newyorkeze.

– Sunt sigură că e încântat de asta.

– O, da. Evan e mort să i se dea atenţie. Şi Dumnezeu ştie că a făcut destule eforturi pentru asta. Sper că o să dureze suficient pentru a-l face putred de bogat. Sper să ajungă faimos.

– Nu prea ai un ton convins, observă Renee.

– Zău?

Marianne fu surprinsă. I se *părea* că era convinsă. Ştia că fotografiile tipărite în ultimele cronici erau ale unor lucrări mai vechi ale lui Evan şi că acum trăia din ceea ce nu mai era al lui, ca timp sau ca talent. De dragul lui, Marianne spera că va da lovitura repede şi se va putea culca pe lauri. Doar laurii îi mai rămăseseră.

– Sper c-o s-o ducă bine, spuse simplu Marianne.

– Sigur că aşa o să fie, zise Renee. Ştii că e genial. E nevoie de geniu pentru a fi atât de dobitoc.

Marianne râse:

– Dacă asta poate fi măsura pentru geniu, probabil că va lua un premiu Nobel.

Renee continuă să vorbească – tot despre Evan şi vechea gaşcă. Marianne aproape că simţea prezenţa prietenilor de demult, toţi creatori înfiguraţi de imagini, sunete, cuvinte – şi pe ea însăşi la o vârstă mai tânără, undeva printre ei. Fuseseră un grup plin de viaţă, flămând,

luptând pentru o şansă de a-şi dovedi talentul, de a-şi impune propriile personalităţi în faţa lumii întregi. Dar amintirile acelea nu mai aveau chiar atâta importanţă pentru Marianne. În timpul căsătoriei lor de şase ani, Evan se scufundase treptat într-un vârtej de băutură şi amfetamine, pe care le alterna din ce în ce mai repede, ameţindu-se cu alcool şi remontându-se cu prafuri cristalizate, mereu în căutarea unei creativităţi ce se epuiza tot mai uşor.

Oftă din adânc. Indiferent ce era creativitatea, pesemne că era mai mult decât o permanentă adolescenţă. Divorţase de Evan acum doi ani şi se mutase la Santa Barbara pentru a scăpa de viaţa pe care o împărţiseră.

– Am spus-o de prea multe ori? spuse vocea lui Renee trezind-o brusc pe Marianne din reverie.

– Ce?

– Am tot zis că-mi e dor de zilele alea. Ţie nu?

– Da... adică da, cred că ai repetat cam mult asta.

– Îmi pare rău. Tot uit că s-ar putea ca tu să-ţi aduci aminte de ele cu mai puţin drag. Renee sorbi o clipă din băutură, apoi zise: Nu mi-ai spus nimic despre viaţa în Regatul de Aur. Cum e?

– E tot ce poate fi mai opus boemei.

– Adică?

– Adică te-ar plictisi aproape de moarte.

Atenţia Mariannei fu captată de o siluetă care stătea lângă intrarea salonului, abia vizibilă prin geamul separeului. Se aplecă puţin ca să vadă mai bine. Da, era detectivul acela pe care-l întâlnise sus. Trăgând scurt aer în piept, se lăsă pe spate, sperând că omul nu se va uita în direcţia ei.

Poliţistul păşi mai departe fără să arunce vreo privire spre ea, conturul său masiv pâlpâind în umbre striate pe măsură ce înainta prin dreptul geamurilor brumate sau simple. Apoi coti, traversând holul, şi ieşi din raza ei de vedere.

Renee se uită intrigată la Marianne.

– Cine a mai fost şi ăsta? întrebă ea.

Marianne nu-i răspunse. Pata aceea întunecată şi înfiorătoare îi apăru iar în minte. Acum poliţistul era chiar acolo, în hol. Dar dacă trecea pe aici în timpul pauzei, să bea o cafea? Ar fi profitat de situaţie s-o pună iar pe jăratic? Şi ce-ar fi dacă ea i-ar spune, aşa cum ar fi şi cazul, de ce o şocase pata? Ar insista oare ca ea să-l însoţească la comisariat sau la circă sau cum dracu' i se spune locului acela?

– Marianne! spuse Renee mai insistent.

– Renee, zise Marianne brusc, hai să mergem în altă parte.

– De ce? răspunse Renee surprinsă.

– Vreau să-ţi văd noul apartament.

– Nu mă mai prosti tu pe mine. N-o să-ţi placă, şi o ştii şi tu. Cine era tipul la care te uitai?

– Nu mă uitam la nimeni. Haide să plecăm de aici.

Renee îşi puse coatele ferm pe masă.

– Nu mă lua aşa. Ştiu eu când e ceva important. Sunt ziaristă de radio – sunt plătită pentru a fi băgăcioasă.

Marianne oftă.

– Am văzut ceva cu adevărat ciudat la etajul meu. Când am ieşit din camera mea şi m-am dus la lift... Renee, ai văzut numărul lui Auggie transmis noaptea trecută pe reţea, în Camera Iluziilor?

– A, sigur. Aproape niciodată nu-i ratez numărul.

– Ei, îţi aduci aminte cum arăta – peretele acela cu un model pe el? Şi apoi sângele – culoarea roşie împroşcată?

Renee aprobă tăcută.

– Era sus. La etajul meu. Exact aceeaşi scenă. Acelaşi model pe perete şi aceeaşi formă – exact aceeaşi pată pe perete.

– Vrei să spui că a luat modelul de perete de la hotel? Eşti sigură? Nici nu-mi mai aduc aminte cum arăta. Era o chestie rotundă, aşa-i?

– Era o ghirlandă circulară având în interior imaginea soarelui.

– Mă rog, tu poţi să-ţi aminteşti aşa ceva. Eu n-aş înregistra nimic.

– Renee, eu îţi spun că peretele era împroşcat în acelaşi fel – exact ca în programul lui Auggie.

– Fantastic! râse Renee. Atunci Auggie sau altcineva – poate un fan serios al Insomnimaniei – face bancuri vopsind pereţi la miezul nopţii! Cineva sau poate *ceva,* spuse Renee afectând un ton jos şi melodramatic. Târziu în noapte, când chiar şi cei mai petrecăreţi s-au culcat, o umbră se strecoară de-a lungul coridoarelor de la Quenton Parks, înarmată cu o sticlă de plastic cu suc de roşii.

– Nu! protestă Marianne. Era locul unde s-a comis o crimă. O crimă adevărată. Ştii, cea care a apărut în ziarele de ieri.

– Adică tipul care a fost înjunghiat marţi noaptea? Şi aici s-a petrecut? În hotelul tău! Aşa-i, au spus la ştiri! Uau! Deci Auggie îşi procură scenariile din viaţa reală!

– Cum ar fi putut? Ai văzut poze cu peretele pătat? Crezi că hotelul ar fi permis aşa ceva? Cum ar fi putut Auggie să ştie exact cum arăta locul?

– Haide, trebuie să fi existat nişte imagini. Poate că s-a uitat prin ziare.

– Omul a fost ucis la miezul nopţii de marţi. Numărul lui Auggie la Insomnimania a fost miercuri noaptea. Trebuia să audă de istorie, să vadă pozele, să facă animaţia şi s-o transmită în reţea în acest timp. Nu ţi se pare cam încărcat programul?

– Păi... Renee ezită pentru un scurt moment. Apoi rânji: M-am prins! Pun pariu că Auggie e poliţist.

– Nu ţi se pare că Insomnimania e cam costisitoare pentru un poliţist?

– Ei, haide! Unii din tipii ăştia se descurcă binişor de tot – peste salariul lunar. Unii aspiră chiar să intre în rândurile celor bogaţi – pun pariu că unii chiar reuşesc.

– Un poliţist corupt?

– Poate. S-ar putea. Ar explica modul în care a aflat de crimă. Indiferent cine este, o să-l fac să-mi vorbească. Auggie o să-mi spună tot ce ştie. Suntem doar vechi amici, ştii asta.

Marianne râse.

– A, grozavi amici – care se ceartă în fiecare seară în barul lui Ernie. Voi sunteţi chiar parte din spectacol.

– Nu, zău. Are multă încredere în mine. Iar în ultimul timp m-a tot lăsat să înţeleg că o să-mi arate câte ceva din secretele Insomnimaniei. „O să-ţi dezvălui mistere de nespus”, zicea. Tot vorbea de un fel de zonă subterană, numită „Subsolul”.

– Ca-n romanele gotice.

– Nu-i aşa? El spune că acolo e pentru el „sanctum sanctorum” şi că îşi petrece o mulţime de timp acolo. Evident că s-ar putea să fabuleze. Îi place cu adevărat să se laude – iar lăudăroşii dau nişte interviuri formidabile. Doamne, mi-ar plăcea la nebunie să fiu în direct cu ăsta.

Marianne râse, dar se opri brusc. Nu-i plăcea nuanţa de obsesie pe care o distingea în ochii lui Renee.

Auggie – tipul?

Auggie nu e un „tip”.

Auggie era doar o animaţie pe calculator, ca toate celelalte din lumea multicoloră a Insomnimaniei. Era adevărat, Marianne urmărise cum figurile animate se certau, se împăcau, beau împreună, făceau dragoste, sau chiar se căsătoreau. Dar era totul doar o simulare, ca un fel de serial digital realist.

Sau nu era aşa?

Renee tocmai vorbise despre Auggie ca despre o persoană reală. E posibil ca unii dintre utilizatori chiar să creadă în lucrurile acelea, asemenea tuturor fanilor creduli şi isterizaţi care credeau în luptele profesioniste?

Pata străluci iar în mintea Mariannei, mai întâi ca o ţesătură sfâşiată de pixeli roşii, apoi ca o pată maronie, evident nondigitală, de sânge clar protoplasmatic. Văzu aceleaşi râuşoare, perfect identice, coborând pe conturul volutelor.

Ca şi cum lumea computerizată s-ar scurge în cea reală.

Marianne alungă gândul ca pe o prostie.

Pe neaşteptate, Renee începu să se foiască pe banchetă, ieşind de la masă.

– Unde te duci? şopti Marianne.

– Sus, la etajul tău. Vreau să arunc o privire asupra locului crimei.

Marianne o apucă ferm de braţ.

– Nu ne mai întoarcem acolo. Era cât pe ce să fiu arestată.

– Faci bancuri?

– Acolo era un poliţist – un detectiv de-a dreptul pisălog. El e cel pe care tocmai l-am văzut trecând prin hol. Nu vreau să mă mai vadă. M-a surprins uitându-mă lung la pată şi a început să mă ia la întrebări. Mâncase ceva rânced la prânz.

– A, deci erai destul de aproape ca să-i simţi respiraţia?

– Renee, las-o baltă. Probabil că tot se mai învârteşte pe aici. Dacă ne găseşte pe amândouă holbându-ne la perete, o să ne umfle pentru interogatoriu.

– Ei, haide, râse Renee.

Dar, când văzu expresia de pe faţa Mariannei, gemu şi cedă.

Plătiră şi Marianne porni spre o uşă care ducea direct în stradă.

Ca un criminal pus pe fugă. Poate chiar că ar trebui *să fiu arestată.*

00011
KUDZU

– Chicago? sări Nolan. Tu îţi dai seama cum e vremea la Chicago în mijlocul lui ianuarie? Şi mai au şi afurisitul ăla de lac cât toate zilele. E artificial. L-au plasat acolo doar ca să trimită un aer rece asupra oraşului şi să-i facă pe oaspeţi să şteargă putina, cu fundurile îngheţate. Am fost acolo. Am văzut. Sunt nişte ciudaţi cu toţii, ăştia din Chicago.

Nolan se întinsese peste biroul căpitanului Bruce Coffey. Căpitanul se lăsase pe spate, stând pe scaunul lui şi pufăind scurt din trabucul ieftin. Mirosul era la fel de odios ca de obicei, aproape sufocant, dar nimeni, niciodată, nu protesta. Orice prevederi coercitive venite de la divizie nu se aplicau în biroul căpitanului, dacă se refereau la fumat.

Clayton stătea liniştit în spatele lui Nolan, gândindu-se pentru a mia oară la capacitatea, lipsită de alte atuuri, a partenerului său de a umple spaţiul. Totul la Nolan – observă Clayton – se impunea prin *lărgime*; nu era vorba de grăsime, deşi burtica prezenta o uşoară rotunjime. Era mai curând o evidentă lăţime. Gura, nasul şi tâmplele erau prea mari şi un pic primitive. Bineînţeles, şi căpitanul era mare, în felul lui, dar parcă greutatea lui era distribuită mai jos şi pe o înălţime redusă.

Era clar că Nolan şi căpitanul savurau bătălia. Clayton se gândi la un meci plin de buşeli simulate, ca ale echipei All-Star Wrestling – o mulţime de zgomote şi urlete, dar cu rezultatul decis dinainte. Se întreba de unde îşi lua partenerul lui energia.

– Detectiv Grobowski, spuse căpitanul, coborându-şi şi mai mult vocea gravă, e nevoie să-ţi amintesc că ai jurat pe datoria „de a apăra şi sluji”?

– Mda, spuse Nolan. Dar pentru bunii cetăţeni din Los Angeles. Adică, am alte cazuri în desfăşurare. Poliţia din Chicago să-şi facă singură temele pentru acasă. E un drum al dracului de lung de aici până acolo.

– Nu-mi trânti mie rahaturile astea, lătră căpitanul. Nu ţi se cere să pleci călare. Suntem în era supersonicelor, Grobowski.

– Zău? Şi ce vrea să zică asta? Să tot aştepţi prin aeroporturi, să ţi se anuleze zborurile, să fie atât de multe zboruri şi atât de puţini controlori de trafic, încât într-o zi să vină grămadă unii peste alţii. Într-o zi, cât de curând.

Hai, băieţi. Hai să terminăm cu scenele cotidiene.

Clayton se uită prin birou. Toate scaunele, cu excepţia celui ocupat de căpitan, erau pline de dosare şi hârtii. Tot soiul de circulare erau prinse cu pioneze adânc implântate în fiecare centimetru de suprafaţă al panoului de afişare de un verde palid; ba chiar se agăţaseră şi de pereţii din apropiere.

Ca un kudzu. Acea viţă vorace care asfixiase copaci întregi în Carolina de Sud, unde mai trăia încă bunica lui Clayton. Fu şocat de imaginea fulgerătoare a hârtiilor care acopereau biroul, pereţii, lampa şi chiar pe căpitan, ca o pătură de foi ce sufocau orice activitate.

– Şi aşa poliţia din Chicago nu ne prea iubeşte, spuse Coffey. Poliţia din L.A. prea se dă în stambă când lasă ca un bogat şi proeminent cetăţean din Chicago să fie hăcuit cu toporul într-unul dintre cele mai grozave hoteluri de lux, fără ca apoi să poată da la iveală vreun suspect.

– De fapt, zise Nolan moale, băieţii de la laborator sunt destul de siguri că arma a fost un cuţit de măcelar.

– Nu contează, sări căpitanul fulgerându-l din priviri. Şi deocamdată nu ai nici un fel de alt caz în curs. Pricepi, nu?

– Mda, pricep, spuse Nolan, frecându-şi nervos tălpile de podea.

Clayton aruncă o privire stânjenită în jur, de parcă hârtiile prinse de pereţi ar fi început să foşnească în spatele lui.

– Deci presupun că şi eu mă duc acasă să-mi fac bagajul, ă? apostrofă el.

– Nţ. Tu rămâi aici să vezi cum decurge ancheta locală.

– A, dar asta-i grozav, se plânse Nolan. Clayton rămâne la căldurică în timp ce eu pornesc spre tundra arctică să

mă iau de piept cu cazacii – în week-end. E *week-end-ul* meu, pentru Dumnezeu! Toţi cu care va trebui să vorbesc vor fi plecaţi din oraş.

– Nu-ţi face griji, Grobowski. Am vorbit cu băieţii din Chicago şi verifică ei pe unde i se află familia şi asociaţii. Or să fie toţi la dispoziţia ta.

– Şi uită-te la toate mizeriile astea electronice! exclamă Nolan indicând faxul, computerul şi telefonul. De ce nu putem obţine toate informaţiile de care am avea nevoie...

– Vreau să te duci acolo! Vreau să priveşti oamenii în ochi şi să găseşti propriile tale răspunsuri, ca întotdeauna. Vreau să ştiu ce gândeşti *tu,* nu un ghem de integrate şi cabluri.

– O.K., căpitane. Dacă asta vrei, asta ai să capeţi.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Coffey se aşează iar.

– Daţi la o parte hârtiile, mârâi el. Staţi jos.

Clayton oftă. Sperase să scape mai devreme. Ambii detectivi apucară câte un morman de hârtii de pe scaune şi le îngrămădiră peste alte mormane care zăceau prin birou. Se aşezară şi îşi scoaseră carneţelele.

– Deci ce ştim despre crima de la Quenton Parks? întrebă Coffey.

Nu ştim nici un rahat, iar el ştie asta. Vrea doar să ne dea cu nasul pe-acolo.

O luară iar de la capăt.

Ieri au anchetat mai bine de două duzini de oameni la hotel – şi n-au scos la iveală nimic. Azi se întorseseră la locul faptei, dar informaţiile utile tot nu fuseseră dispuse să le cadă în braţe. Lipsa unui motiv evident, a oricărui indiciu sau suspecţi era un semn prost.

E adevărat, o tânără blondă, atrăgătoare şi extrem de doritoare de a-i ajuta, cea din camera 636, spusese singură, recunoscuse că s-a aflat în pat cu domnul G.K. Judson cu puţin timp înainte de moartea acestuia. Domnişoara Gail Printy spusese că-l cunoscuse pe domnul Judson cu o zi înainte.

– Târfă de lux? întrebă Coffey.

– Nu, orice dar nu asta, râse Nolan.

– E abia o puştoaică, explică Clayton. Nouăsprezece ani, fiica unui neurochirurg bogat. Vrea să facă o carieră la Hollywood, deci tăticu' o cazează la un hotel de lux pentru vreo câteva săptămâni.

– Domnul Judson a cam dat-o gata, adăugă Nolan.

– A zăpăcit-o la cap cu tot soiul de verzi şi uscate despre legăturile lui la Hollywood. Spunea că e amic bun cu Steven Spielberg.

Coffey dădu drumul unui chicotit gros şi hodorogit:

– Ei, nu mai spune! Să-l aducem pe sus pe bătrânul Stevie pentru un interogatoriu?

– Probabil că nu. Un tip atât de bogat ca Judson nu-şi permite să aibă prieteni, aşa văd eu lucrurile.

– Fata era speriată ca dracu' că l-am putea suna pe tăticu' ca să-i spunem că se culcă cu cine apucă, spuse Nolan. Nu putea să-i intre în cap că aici era vorba de o crimă de toată frumuseţea. O tipă bine ţinută sub obroc, genul care face parte din cluburi exclusive.

– Deci Judson i-o face şi se îndreaptă apoi spre camera lui, spuse Coffey. Şi credeţi ce vă spune tipa?

Nolan adăugă:

– Am făcut o verificare asupra ei, şi pare că este într-adevăr cine spune că e. Şi apoi, are cam un metru şaizeci, mâini mici şi unghii delicate. Oricine i-a făcut felul lui Judson era făcut dintr-un material mai rezistent.

– Cred că trebuie să mă bazez pe instinctele voastre, zise Coffey dând din cap gânditor. Şi-i sigur că asta nu-mi place defel. Şi, în definitiv, ce căuta Judson în oraş?

– Era la un fel de consiliu de conducere, aşa a spus secretara lui din Chicago.

– Suflă ceva vânturi potrivnice prin lumea afacerilor? Vreo fuziune? Vreo lichidare? Certuri între acţionari? Un tip ca Judson trebuie să fi fost un fel de maşinărie non-stop de luat decizii neplăcute. Cred că a făcut milioane de dolari punând laba pe tot ce apărea, şi nu totdeauna având consens prin adunările acţionarilor.

– Am vorbit cu vreo doi ştabi de la sediul companiei Apex Airlines, spuse Clayton. Potrivit lor, Judson se afla

aici doar pentru a lua parte la întrunire, din politeţe. Nimeni nu admite că ar fi fost vreo dispută. Totul miroase a apă de roze, dacă te iei după tipii ăştia.

– Evident. N-or să zică niciodată altceva. N-ai vorbit cu nici una dintre secretare? Ele ştiu. Sau poate un şef mai mic, nemulţumit?

– Ajungem şi la ăştia după-amiază.

– După-amiază? Dar de ce n-aţi făcut-o deja?

Nolan şi Clayton ignorară atacul şi-şi încheiară prezentarea. Chiar în acea zi, ceva mai devreme, îl exasperaseră şi mai mult pe Gillaspie, directorul hotelului, prezentându-i un mandat pentru obţinerea de informaţii privind cărţile de credit ale celor câteva sute de oaspeţi ai hotelului, plus registrele. Vrăjitorii de la computerele poliţiei urmau să proceseze datele pentru a verifica dacă exista vreo legătură anterioară între ceilalţi oaspeţi şi domnul Judson. În mod cinstit, nimeni nu se aştepta să dea peste ceva valabil.

Cazul începea să capete proporţii. Judson era o ştire de pagina întâi. Titluri mari pe plan naţional şi la televiziune, toate punând într-o lumină proastă poliţia din L.A. Deci Nolan va pleca mâine în Cetatea Vânturilor, unde se va întâlni cu cei de la omucideri pentru a-i ajuta să ancheteze familia domnului Judson, asociaţii de afaceri şi prietenii (dacă existau), pentru a stabili câţi oameni doreau să-l vadă mort pe domnul Judson. Fără îndoială, lista urma să aibă o lungime formidabilă.

Între timp, erau încă destule de controlat în L.A. Nolan urma să facă o vizită la sediul companiei Apex Airlines, să vadă dacă putea afla altceva în legătură cu Judson, în timp ce Clayton va vorbi cu unii dintre informatorii lui din oraş.

– Mai doriţi ceva? întrebă Clayton.

– Da, sări Coffey. O arestare. Şi să ieşiţi dracului din biroul meu. Ce credeţi, mă rog, că-i aici, salonul detectivilor? La muncă!

Marianne rămase în holul hotelului Quenton Parks, aşteptând liftul. Şocul pe care îl trăise în dimineaţa aceea,

frica de arestare, călătoria paranoică din lift, când trebuia s-o întâlnească pe Renee, toate îi păreau doar nişte amintiri de demult.

Deci cum se simţea acum?

Tristă.

Da, ăsta era cuvântul cel mai potrivit.

Dar de ce?

Cele două ore şi jumătate cât au stat în apartamentul lui Renee nu fuseseră nici pe departe neplăcute. Majoritatea timpului şi-l petrecuseră, aşa cum era de aşteptat, cu mici bârfe şi amintiri. Ce era rău în asta?

Fusese ceva rău, de fapt?

Cele două mai făcuseră un efort, inutil, de a mai găsi un alt moment liber în care să se reîntâlnească, cât timp mai stătea Marianne în L.A. Dar programele lor pentru dejun şi cină nu se potriveau de nici un fel pentru următoarele trei zile. Renee o invitase la o petrecere cu casa deschisă, pe care o organiza duminică seara, dar Marianne era nevoită să pornească înapoi spre Santa Barbara ceva mai devreme. Oare va trece iar un an până când se vor revedea?

Marianne intră în lift. Uşile se închiseră. Singură, o porni în sus, prin tunelul plin de susure şi şoapte. Tot mai vedea în faţa ochilor amintirile păstrate de Renee în apartamentul ei cel nou, tot mai auzea tonul dulce-amar al dorului din vocea prietenei sale. I se părea descurajant faptul că nu era capabilă să împărtăşească nostalgia ei. Ce se întâmplase? Când se petrecuse această definitivă trecere în trecut a „acelor vremuri minunate”, de nu mai putea să le simtă dorul?

Apoi îşi aminti. Pentru ea, „acele vremuri minunate” se terminaseră cu un incident precis determinat. La una din petrecerile date de Evan, luase şi ea o doză zdravănă de LSD, ca toţi ceilalţi de altfel. Potrivit lui Renee şi lui Evan, Marianne era cam „încorsetată” în privinţa drogurilor. Dar în acea noapte anume, mica alterare a realităţii i se păruse o idee atrăgătoare.

Pe când drogul începuse să-şi facă efectul, Marianne se uita la ceilalţi cu o fascinaţie detaşată, îi privea cum

vorbeau inepţii de drogaţi. Apoi a resimţit un şuvoi de ameţeală şi dezorientare, aşa că s-a retras în dormitor. S-a trântit pe un pat, pe deasupra hainelor lăsate de ceilalţi, şi s-a uitat lung la transperantul de la fereastră, care începuse să ia forme cu profunde semnificaţii.

O curbă de la marginea transperantului devenise un enorm lac de munte, îngheţat, bântuit de o violentă furtună de zăpadă. Închizătoarea ferestrei, parţial vizibilă de după transperant, se transformase într-un cocoşat, o siluetă solitară târându-se epuizată în traversarea lacului, ducând o povară enormă. Marianne l-a urmărit vreme de o eternitate, după cum i se păruse, simţindu-se solidară cu drumul inutil dar eroic al siluetei de-a lungul milelor de gheaţă şi zăpadă. Nu-şi putea da seama dacă era un bărbat sau o femeie, nici nu putea ghici ce povară ducea prin furtună mica figurină rătăcită.

Realitatea se rupsese exact la mijloc. Marianne zăcea pe un morman de haine în patul ei obişnuit în timp ce, simultan, era spectatoarea unei drame înduioşătoare, într-o lume îndepărtată. Chiar la mijlocul istoriei a încetat efectul drogului; dintr-o dată. Transperantul era doar un transperant, iar închizătoarea, doar o închizătoare. Se ridicase din pat şi se uitase surprinsă la ceas. Efectele dispăruseră cu o bucată bună de timp înainte de limita obişnuită, dar amintirea călătorului singuratic de prin nămeţi era încă tulburător de vie. Ce reprezenta oare persoana pe care o văzuse târându-se cu încăpăţânare prin zăpadă?

Marianne l-a părăsit pe Evan după trei săptămâni. Vechiul ei trai se sfârşise, dând la iveală un pustiu, ca o hartă goală: noua ei viaţă.

Munca de designer pe care o găsise în Santa Barbara îi oferise pentru prima dată şansa unei activităţi profesioniste. Cât despre viaţa ei particulară, se gândise că nimic nu putea fi mai lipsit de autenticitate decât boema cu Evan. Dar se înşelase. Viaţa îi deveni, dacă se putea, şi mai goală şi mai lipsită de sens decât fusese înainte. Nu făcea decât să rătăcească mai departe pe câmpia de

gheaţă.

Uşile liftului sâsâiră, deschizându-se la etajul al şaselea. Marianne porni. Aproape că uitase de viziunea însângerată din dimineaţa aceea. Nu se gândise că va trebui s-o înfrunte iar.

Ieşi din cabina liftului şi se forţă să rămână cu faţa spre perete. Acesta era de un alb perfect, imaculat. Paravanul şi panglica galbenă dispăruseră. Un covoraş acoperea podeaua şi trei palmieri în ghivece erau aşezaţi pe el. Nici urmă de muncitori sau de deranj, de nici un fel.

Marianne se întinse şi-şi băgă mâna printre palmieri, atingând cu un deget peretele. Şi-l îndepărtă tresărind.

Vopseaua nici nu mai era umedă.

Simţi un fel de tremur, adânc, la nivelul plexului solar. Într-un fel foarte ciudat şi îngrozitor, stratul de vopsea făcea pata şi mai vizibilă, mai palpabilă, mai de neşters. Indiferent ce parte a petei refuzase să se lase frecată, ea tot mai era acolo, *în spatele vopselei.* Nu era doar o nuanţă roşiatică. Era un crâmpei din mortalitatea omenească. Era o parte din cadavrul acela. Şi acum devenise permanentă. Nu mai putea fi niciodată îndepărtată.

Se uită la covoraşul de pe podea. Dacă muta un palmier şi privea sub covoraş, ar fi găsit şi acolo o pată.

Se întoarse cu gândul la întâlnirea ei cu poliţistul, în dimineaţa aceea. De ce fugise de el? Ce o apucase?

Porni în grabă pe culoar spre camera ei.

Nolan se pregătea să facă o vizită la Apex Airlines. Tocmai îşi pusese jacheta şi se pregătea să iasă din birou, în stilul tumultuos al detectivilor din zona golfului, când sună telefonul.

– Grobowski.

– Am s-o fac, lătră un bărbat de la capătul celălalt al firului.

– Poftim?

– M-ai auzit, spuse vocea tensionat. Am spus c-am s-o fac.

Ce dracu' mai e şi asta?

Greşise oare cineva de la centrală şi îi dăduse legătura cu vreo situaţie critică în desfăşurare? Dacă era aşa, cu cine vorbea? Vreun nebun cu tendinţe sinucigaşe care stătea lângă o fereastră deschisă de la etajul doisprezece? Sau vreun psihopat cu pistolul la tâmpla unui ostatic?

– Aici locotenent Nolan Grobowski, spuse el precaut.

– Ştiu cu cine vorbesc.

– Atunci poate că ai vrea să-mi explici şi mie situaţia.

– Ţi-am explicat deja afurisita asta de situaţie. *Am s-o fac.* Ce altceva mai trebuie să ştii?

Nolan inspiră lung şi lent. Acum ce era cazul să facă? Să-l pună pe tip să aştepte până suna centrala să descopere despre ce era vorba?

– Am un dezavantaj faţă de dumneata. Ai fi atât de drăguţ, încât să-mi spui ce ai de gând să faci?

– Am să ies la pensie. Ce dracu' crezi că aş face?

– La pensie?

– Da. Am amânat destul. Deci, ce dracu' ai de gând?

Gura lui Nolan se căscă brusc. *Acum* abia recunoscuse vocea, aceea ascuţită, intensă, indiferent cât de inteligent era mascată...

– *Syd!* exclamă el.

– Dar cine credeai că este?

Nolan se prăbuşi în scaun. Era Syd Harper, ofiţerul care îi asigurase pregătirea de teren, acum vreo cincisprezece ani. Syd „Ţăcănitul" obişnuia să-i facă tot soiul de bancuri şi înscenări lui Nolan, aproape cu regularitate – uneori cu intenţia pe jumătate serioasă de a simula urgenţe de serviciu. Acum Syd era şerif într-un orăşel din Oregon, dar Nolan mai primea uneori veşti de la el.

– Syd, javră nebună, m-ai speriat de moarte.

– Te-ai cam înmuiat, Nol. Ţi-ai făcut ciulama instinctele şi reflexele. Aşa se întâmplă dacă nu sunt eu pe-aproape să te clănţăn de fund.

– Deci, care-i povestea cu ieşirea la pensie?

– Am s-o fac.

– Haide, Syd. Spui asta de când te-ai mutat acolo.

– De data asta e serios.

– Am crezut că poliţiştii trăiesc etern în paradisul ăla al vostru.

– Nu cunoşti nici jumate din realitate. *Întineresc.*

– Ei, asta-i bine, nu?

– E mai curând o chestie insidioasă. Vezi, când m-am mutat aici, aveam cincizeci şi patru de ani. Acum am patruzeci şi nouă. Şi mă îndrept spre cea de-a patruzeci şi opta aniversare.

– Şi care-i problema?

– Păi, nu vezi? În felul ăsta n-am să mai ating niciodată vârsta de pensionare. Acum ori niciodată.

Nolan râse. Asta era soiul special de logică a la Syd „Ţăcănitul”.

– Ei bine, felicitări pentru pensionare, Syd. Invită-mă la sărbătoare, OK?

– Stai puţin. Am de gând să-ţi cer să-mi faci o mică favoare. Îţi mai aminteşti de toată măiestria strălucită şi profesionalismul pe care le-am revărsat asupra ta când erai doar un recrut, un puşti ignorant, prostovan şi mucos? Îţi mai aduci aminte cum ţi-am scos din cap toate prostiile pe care le învăţaseşi din manuale, la Academie? Îţi aduci aminte cum, de unul singur, te-am transformat într-un dulău viteaz şi gata de acţiune, pus în slujba justiţiei, admirat de bărbaţi, dorit de femei şi temut de răufăcătorii de pretutindeni? Pentru toate chestiile astea îmi eşti dator, fiule.

– Deci ce vrei?

– Ştii ce vreau. Trebuie să vii aici şi să-mi preiei postul.

Nolan oftă.

– Syd, am mai vorbit despre asta şi înainte. Ştii că nu pot, chiar aşa, să-mi iau valiza şi s-o pornesc. Drace, m-am născut şi am crescut aici. Părinţii mei au murit aici. Şi Louise. Aici am rădăcinile.

– Rădăcini? În L.A.? Nu mă face să râd.

– Mă onorează oferta, Syd. Zău.

– Bine. Acceptă deci.

Nolan rămase tăcut. Ştia că Syd era absolut sincer. Şi,

pentru oarecare motive, Nolan nu voia să-l refuze categoric.

– Dă-mi puţin timp să mă«gândesc.

– Mda, bine. Dacă îţi dau tot timpul pe care îl vrei, am să ajung iar de şaptesprezece ani şi va trebui să mă întorc la şcoală. Uite, ce trebuie să spun pentru a te convinge? Aici se pescuieşte grozav. E un pârâu la nici jumătate de oră de aici, care colcăie de păstrăvi curcubeu şi de bibani. E vorba de un pescuit *telekinetic*, Nol. Tu doar priveşti apa şi te concentrezi pe gânduri optimiste şi peştele a şi sărit afară.

– Eu nu pescuiesc.

– Nici eu nu o făceam. Asta e altă chestie insidioasă în legătură cu locul ăsta. Te determină să faci lucruri pe care nu le-ai mai făcut niciodată. Deci ce zici?

– Am cu adevărat nevoie de nişte timp ca să reflectez, Syd.

– Văleu! Şi cât îţi trebuie?

– Nu ştiu. Ce-ai zice de o lună? Sunt băgat până în gât în treaba aia cu uciderea lui Judson. Ai auzit probabil de ea.

– Mda. Nici nu i se putea întâmpla unui tip mai drăgălaş.

– Aşa-i. Vrem doar să găsim ucigaşul pentru a-i atribui o medalie pentru merite umanitare. Dar se pare că făptaşul este doar un tip modest, care nu vrea să iasă în evidenţă şi să se scalde în luminile gloriei publice. E un caz afurisit, Syd. Nu ştiu cât o să dureze ca să-l ducem la bun sfârşit. Mi-aş dori să fii aici să mă ajuţi.

– Ei bine, nu sunt acolo şi nici n-am de gând să mă întorc. Deci încheie-l şi sună-mă. Dacă nu am veşti de la tine într-o lună, îi dau slujba lui Andy din Mayberry.

Syd închise. Syd închidea întotdeauna telefonul fără să spună la revedere. Nolan ţinu prosteşte receptorul în mână încă un timp, până ce-i veni tonul. Apoi închise şi el.

Adevărul e că îl tenta să se ducă. Întotdeauna îşi imaginase că apărarea legii într-un oraş ca al lui Syd era mai curând o problemă ocazională legată de furtul vreunei

biciclete, un pic de vandalism din când în când şi câteva petreceri zgomotoase. Era o viziune naivă, evident. Nolan ştia perfect de bine că bandele şi drogurile se strecurau şi în comunităţile semirurale. Dar nu se putea compara cu L.A.

Ar fi frumos să mă duc într-un loc în care munca mea să conteze *cel puţin, undeva unde ar schimba cu adevărat situaţia cuiva.*

Apoi mormăi cu jumătate de glas:

– Fir-ai să fii, Syd, de parcă n-aş avea şi aşa destule pe cap.

Nolan se îndepărtă cu paşi mari de biroul lui.

Marianne bătea darabana pe noptiera oribilă cu ornamente cârlionţate. Se lăsă pe spate, pe tăblia patului ei de hotel, şi îşi sprijini receptorul de umăr. Aştepta să i se dea legătura. Trecuseră deja vreo trei minute.

Cred că nu sunt grozav de nerăbdători să primească date prin telefon. În definitiv, nu a fost ucis decât unul dintre cei mai faimoşi magnaţi din ţară.

– Sergent Wertsch, spuse o voce.

Marianne simţi cum îi sare inima din loc.

– Domnule sergent, cred... cred că aş avea unele informaţii pertinente în legătură cu uciderea lui G.K. Judson.

– Da?

Marianne tăcea. *Cum le pot explica asta?* Brusc îşi dori să fi scris dinainte toate amănuntele.

– Sunt abonata unei reţele de computere numită Insomnimania, explică ea stânjenită. Este o reţea cu scop recreativ care are mai multe camere.

– Camere?

– Da. Spaţii virtuale unde poţi practica diferite jocuri şi activităţi, înţelegeţi?

– Continuaţi.

– Una dintre camere se numeşte Camera Iluziilor[6].

[6] În original *Snuff Room* (lb. engl.). *Snuff* este un termen argotic care înseamnă omor, crimă. Semnificaţia lui cuprinde şi un gen de casete

Acolo oamenii iau parte la crime.

– Iau parte?

Marianne respiră încă o dată profund.

– Insomnimania foloseşte personaje animate pentru utilizatori. Acestea se numesc „alteri”. În Camera Iluziilor se inventează scenete în care se prezintă crime de diferite feluri. Crime *fictive,* se presupune. E doar un joc, înţelegeţi?

– Continuaţi.

– Pe la miezul nopţii trecute am văzut uciderea domnului Judson prezentată în Camera Iluziilor. Cel puţin aşa cred. Stau la hotelul Quenton Parks şi am văzut locul crimei. Pata de pe perete era exact la fel ca cea din desenul animat.

– Vreţi să spuneţi că aţi fost martoră la uciderea lui Judson?

– Nu, eu am fost martoră doar la *reprezentarea* crimei.

– Cine a reprezentat-o?

Marianne se simţi copleşită de totala ciudăţenie a cuvintelor pe care urma să le rostească.

– Un clovn, spuse.

– Un clovn?

– Uite ce-i, era un personaj de desene animate. Se numea Auggie.

– Nu era o persoană reală?

Marianne gemu:

– Domnule sergent, am încercat de la început să fac să vă fie clar că eu am văzut toate astea pe ecranul computerului meu. Nu aţi înţeles partea asta?

– Da, a fost foarte clar, spuse sergentul Wertsch. Vreţi să-mi spuneţi numele dumneavoastră, doamnă, şi câteva informaţii despre modul în care puteţi fi contactată?

Marianne îi spuse.

– Vă mulţumesc, doamnă. O să vă telefonăm dacă mai avem nevoie şi de alte informaţii.

– Aşteptaţi puţin! exclamă Marianne. Nu cred că

---

video cu scene de sado-masochism încheiate cu crime reale, înregistrate pe viu (casete interzise, desigur, de lege) (n. tr.).

înţelegeţi. Cineva din Insomnimania pare să fi ştiut foarte multe despre asasinarea domnului Judson. Asta nu vă interesează deloc?

– Orice informaţie referitoare la domnul Judson ne interesează foarte mult. Vă mulţumim foarte mult pentru ajutorul dumneavoastră, doamnă Hedison.

Convorbirea se întrerupse. Marianne închise telefonul nefericită şi se lăsă pe pernă.

Un rateu. Un complet şi clar dezastru.

Simţi cum se aprinde la faţă. Nu era chestia că se făcuse de râs ca o idioată fără lacăt la gură. În definitiv era aproape o anonimă. Dar nu reuşise să transmită şocul resimţit de ea la vederea asemănărilor dintre locul crimei şi sceneta din Camera Iluziilor, şi eşecul ăsta o dădea peste cap.

Ce e cu mine? De ce am intrat în panică atunci cu poliţistul ăla – cum îi zicea? – chiar acolo, la faţa locului?

Se simţea de-a dreptul nenorocită din cauza eşecului convorbirii. N-ar fi putut fi mai eficientă, mai convingătoare, mai *clară*? De ce a trebuit să vorbească de parcă era complet nebună? Şi acum ce avea de făcut? Să-l cheme iar pe sergentul Wertsch şi să-i ceară mai multă atenţie? Sau să se ducă şi să dea piept cu detectivii care lucrau la acest caz?

Nu putea dovedi ce văzuse pe ecranul computerului şi nici chiar ea nu era complet convinsă. Nu putea să fi visat sau să fi avut halucinaţii, cel puţin pe timpul unei părţi din program? Trecea printr-o perioadă de oboseală cronică. De obicei se afla în stare de epuizare când recurgea la Insomnimania. Poate că ideea că o crimă reală şi una simulată pe calculator sunt unul şi acelaşi lucru era o altă himeră – ca cea a călătorului pe gheaţă.

Şi apoi, şi Renee era acum pe urmele lui Auggie şi, cu siguranţă, va da de capăt misterului. Marianne era sigură de un singur lucru. Dacă situaţiile lor ar fi fost inversate, Renee nu i-ar fi permis poliţistului de la telefon să o trateze ca pe o nebună; ea n-ar fi fugit de detectiv la locul faptei. Renee era mai curajoasă decât Marianne – şi, cu

siguranţă, mai ieşită în lume.

Până şi Rebecca de la ferma Sunnybrook este mai ieşită în lume decât mine. Aşa se întâmplă dacă locuieşti vreo doi ani în Santa Barbara. Îţi pierzi capacitatea de a lua decizii în situaţii ciudate.

Marianne scăpase de Evan şi de acea viaţă lipsită de scop care nici nu fusese a ei vreodată. Dar viziunile ei repetate în legătură cu acea siluetă de pe gheaţă şi acest mic incident cu poliţia îi sugerau că încă nu ajunsese în propria ei viaţă. *Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care m-a întristat Renee.*

Privi la ceasul de la mână. Era cinci şi jumătate.

Ei bine, nu-i timp de stat pe gânduri. Abia mai am timp să îmbuc ceva înainte de începerea conferinţei...

– Deci ai vorbit cu oamenii de la compania aeriană? îl întrebă Clayton pe Nolan când cei doi se întâlniră la birourile lor, faţă în faţă, pentru a discuta acţiunile din ziua respectivă.

– Mda, spuse Nolan obosit. Până acum, toată lumea cântă aceeaşi melodie pe care am auzit-o de la tipii de ieri. Spun că Judson venise aici pentru a face câteva comentarii şi pentru a înmâna o plachetă unei personalităţi pentru stabilirea unui soi de record local. Apoi toţi urmau să joace puţin golf. A fost doar un motiv pentru ca Judson să vină în La-La Land[7]. Spun că omul nu-şi petrecea prea mult din iarnă la Chicago. *Asta* o pot crede.

– Avem vreo caracterizare a lui, de orice fel?

– Tipii din L.A. pretind că nu-l cunoşteau cu adevărat foarte bine, nu personal. Doar după ce se bârfea. Spun că avea multe aventuri.

– Cred că ai să afli mai mult la Chicago.

Nolan aprobă din cap. Se aşează, îşi scoase pantofii şi începu să-şi frece picioarele.

– Şi ce se aude de la amicii tăi? întrebă Nolan.

Clayton se încruntă. Avea un oarecare gust amar în gură doar gândindu-se la micul său grup de informatori – o

[7] Los Angeles.

adunătură colorată de mici plasatori de droguri, peşti, drogaţi, membri ai unor bande şi hoţi de două parale. Nu se obişnuise niciodată cu ideea de a le lăsa pe târâturile alea libere, în schimbul unor informaţii care de obicei erau doar o picătură lipsită de consistenţă.

– Nu-s amicii mei.

– Scuze.

– Când ai să încetezi să mai spui asta?

– Ţi-am cerut scuze. Ce ştiu?

– Absolut nimic.

– Ai vorbit cu toţi?

– Dar ce crezi c-am făcut între timp?

– Poate ascund ceva?

– Nu-i nici un motiv ca ei să ştie ceva despre Judson decât dacă ar fi fost amestecat în afaceri cu droguri sau spălare de bani. Singurul motiv pentru care ar ascunde ceva ar fi ca tipul să fi fost un mafiot de înaltă clasă. Toţi jură că nici n-au auzit de el.

– Îi crezi?

– Mda.

– Deci tot nu căpătăm aplauze?

– Nţ. Nici măcar un sunet.

Nolan îşi puse iar pantofii.

– Mă întorc acasă să citesc nişte rapoarte despre Apex. Apoi mă scol devreme. Avionul meu pleacă la şase de dimineaţă.

Clayton încuviinţă din cap.

– Fii atent să-ţi iei mănuşelele şi căciuliţa.

– Bine, şi du-te şi tu la dracu'. Ne vedem săptămâna viitoare.

Nolan plecă trecând printre birourile detectivilor. Clayton rămase liniştit un moment. Nu era prea încântat de raportul pe care urma să-l scrie privind activitatea zilei.

Auzi un mormăit descurajat venind de pe partea cealaltă a camerei. Se întoarse şi-l văzu pe sergentul Rudolph Wertsch, care tocmai închisese telefonul aflat pe biroul lui. Blond, cu înfăţişare ariană, un recrut cu figură de sportiv, bun coechipier, fusese repartizat să noteze

mesajele telefonice legate de cazul Judson. Clayton observase că Wertsch, fără să fie vreodată în mod clar nepoliticos, nu se uitase niciodată direct în ochii lui. Ei, nu era singurul de soiul ăsta în meserie.

Mai alb decât albul, îşi zise Clayton în sine. *Dumnezeu să mă ferească să am vreodată un asemenea partener.*

– Deci, Rudy, spuse el cordial, ai dat de cap cazului deja?

– Sunt pe cale, spuse Wertsch impasibil. Ascultă doar ce chestii grozave. A sunat o cocoană să spună că Judson a fost ucis de Arhanghelul Mihail pentru păcatele lui împotriva celor săraci.

– E mai bine decât să n-ai nici un fel de suspecţi.

– Sunt altele şi mai bune. A sunat unul şi a spus că a văzut o farfurie zburătoare lăsându-se deasupra hotelului în noaptea în care a încasat-o Judson. Altcineva spune că e o legătură între crimă şi o conspiraţie neocomunistă. Dar varianta mea favorită este cea a unei cucoane din Santa Barbara care îşi imaginează că Judson a fost ucis de un mic clovn care trăieşte în computerul ei.

Clayton chicoti cu jumătate de gură.

– Tot aşa s-o ţii, spuse el.

Insomnia Help for Dummies
INSOMNIA MANUAL

NU PUTEŢI DORMI BINE AŢI VENIT *ÎN CLUBUL NOSTRU!*

INIMA SUS. SUNTEŢI PRINTRE PRIETENI. TREBUIE SĂ ADMITEŢI. SUNTEŢI O FIINŢĂ EXCEPŢIONALĂ. UN GENIU. MUTAŢI MUNŢII. ALTFEL N-AŢI CITI ACUM ACESTE CUVINTE. N-AŢI FI AFLAT NICIODATĂ DESPRE INSOMNIMANIA DACĂ NU AŢI FI AUZIT DESPRE NOI

DE LA UN PRIETEN BINE PLASAT SAU DE LA UN PARTENER DE AFACERI. DACĂ NU AŢI FI VĂZUT NUMELE NOSTRU MENŢIONAT ÎNTR-O REVISTĂ CU PRETENŢII SAU DACĂ NU AŢI FI RĂSPUNS PLIANTULUI NOSTRU (TRIMIS NUMAI CELOR DE PE O LISTĂ FOARTE SELECTĂ) PE SCURT. DOAR DACĂ SUNTEŢI PRINTRE CEI CE SUNT *ÎN VĂZUL TUTUROR.*

ŞI TOCMAI ASTA VĂ ÎMPIEDICĂ SĂ DORMIŢI. TRĂIŢI O VIAŢĂ EXTREM DE SOLICITANTĂ. ZIUA NU SE SFÂRSESTE CU ADEVARAT NICIODATĂ PENTRU DUMNEAVOASTRĂ. SATUL GLOBAL, CU FAXURILE ŞI POŞTA ELECTRONICĂ, NU DOARME NICIODATĂ. IAR DUMNEAVOASTRĂ RĂMÂNEŢI TREAZ ÎMPREUNĂ CU CEILALŢI. NU AVEŢI CE-I FACE. EVIDENT, NIMIC NU SE COMPARĂ CU O ÎNTÂLNIRE DE INTELIGENŢE CARE SĂ VĂ REÎMPROSPĂTEZE FORŢELE. DAR CUI ÎI ARDE SĂ IASĂ ÎN ORAŞ *ÎN FIECARE NOAPTE?'*

LA APROPIEREA SERII, VREŢI SĂ VĂ DESTINDEŢI. DAR NU AVEŢI NEVOIE DE VREUN ALT JOC DE TENIS. AVEŢI NEVOIE DE O RECREERE A NEURONILOR, DE UN DISNEYLAND SINAPTIC. ŞI TOCMAI ASTA E INSOMNIMANIA: DISTRACŢII ŞI JOCURI REALE PENTRU OAMENI REALI.

VEŢI VEDEA CĂ INSTRUCŢIUNILE NOASTRE SUNT CLARE IAR PROGRAMAREA PLĂCUTĂ ŞI RĂSPUNZÂND INTERESELOR DUMNEAVOASTRĂ. NU E NEVOIE SĂ FIŢI UN MAGICIAN AL COMPUTERELOR PENTRU A FOLOSI INSOMNIMANIA, DEŞI VEŢI AVEA OCAZIA SĂ VĂ EXERSAŢI O MULŢIME, DACĂ VĂ PRICEPEŢI.

PRIMIŢI ALĂTURAT CARNETUL DE MEMBRU AL INSOMNIMANIEI ŞI URMĂTOARELE:

* O DISCHETĂ CU PROGRAMUL *INSOMNIMANIA.* VEŢI GĂSI UN SET DE OPŢIUNI UŞOR DE FOLOSIT PENTRU ACCESUL LA REŢEA, INCLUSIV POSIBILITATEA PALPITANTĂ DE A PARTICIPA GRAFIC ŞI VERBAL LA UN MEREU MAI INTENS SCHIMB DE INFORMAŢII.

* PAROLA DUMNEAVOASTRĂ TEMPORARĂ, PE CARE O PUTEŢI SCHIMBA DE CÂTE ORI VĂ CUPLAŢI LA

REŢEA. PAROLA ESTE CODATĂ DE SISTEMUL NOSTRU *PROTECŢIA-CA-O-ARTĂ.* PENTRU A NU PUTEA FI *NICIODATĂ* FOLOSITĂ DE ALTCINEVA.

ADEVĂRATA DUMNEAVOASTRĂ IDENTITATE ESTE PROTEJATĂ PERMANENT.

* ACEST MANUAL, CARE EXPLICĂ MODUL DE INSTALARE A PROGRAMULUI, MODUL ÎN CARE SE CREEAZĂ UN PERSONAJ PENTRU ECRAN, MODUL DE A TE CUPLA ŞI DE A FOLOSI TOATE FACILITĂŢILE REŢELEI *INSOMNIMANIA ŞI* CUM SĂ EXTINDEŢI ACEASTĂ INCTANTĂ REALITATE CIBERNETICĂ PENTRU A RĂSPUNDE CERINŢELOR DICTATE DE PROPRIA DUMNEAVOASTRĂ IMAGINAŢIE.

* ORICE ADAOS LA MANUAL, DACĂ A APĂRUT DUPĂ MOMENTUL PUBLICĂRII. DEOARECE MEMBRII *INSOMNIMANIA* AU POSIBILITATEA DE A CERE SCHIMBĂRI ŞI DE A FACE ADAOSURI LA REŢEA, VĂ VOM ŢINE LA CURENT PERMANENT.

INSOMNIMANIA ARE UN MOTO: *„CAPACITATEA DE SCHIMBARE ESTE PRODUSUL NOSTRU CEL MAI IMPORTANT.” INSOMNIMANIA* ESTE UN LABIRINT ÎN PERMANENTĂ CREŞTERE, ÎNTR-O CONSTANTĂ EVOLUŢIE. ŞI CHIAR CĂ AR FI DOAR UN PLICTICOS LOC DE JOACĂ DACĂ NU V-AR PERMITE SĂ VĂ CREAŢI **PROPRIILE** DUMNEAVOASTRĂ REGULI DE JOC, **PROPRIILE** DUMNEAVOASTRĂ JOCURI, **PROPRIILE** DUMNEAVOASTRĂ **LUMI**, DACĂ DORIŢI. DECI SERVIŢI-VĂ DINTR-UN MENIU AL CREATIVITĂŢII INFINITE, ÎN CEL MAI PROPRIU SENS AL CUVÂNTULUI. ÎN *INSOMNIMAMIA* SUNTEŢI MAI MULT DECÂT UN PARTICIPANT; SUNTEŢI UN ZEU. DECI PORNIŢI PROGRAMUL ŞI DEVENIŢI TOT CEEA CE PUTEŢI DEVENI!

00100
LABIRINTUL

Marianne împinse masa mai aproape de ferestre. Era o imitaţie de mobilă de epocă cu picioare curbate, în stil rococo, iar cele două scaune alăturate etalau caracteristici ale unui stil anterior, dar la fel de elaborat. Sorbi dintr-un pahar de apă gazoasă şi studie picturile de pe pereţi – una cu păstori şi turme, cu copaci îndoiţi de furtună, cealaltă cu o tânără femeie care râdea legănându-se într-un scrânciob ce părea că e agăţat de un tufiş de trandafiri căţărători.

Ce loc ciudat pentru o conferinţă de design. Cred că organizatorii au vrut să facă o glumă. Inaugurat în timpul cursei nebuneşti după tot ce era mai ostentativ, în anii optzeci, Quenton Parks era neplăcut de demodat pentru deceniul următor, mult mai reţinut în gusturi – deşi nu încăpea nici o îndoială că mulţi patroni trăiau un fel de satisfacţie interzisă în acest mediu opulent. Locul părea destul de populat.

În seara aceea discursurile de deschidere induseseră toate varietăţile de afirmaţii standard-euforice despre piaţa extrem de dinamică şi despre noile tendinţe în domeniu. Cu toate astea, dilema care submina profesiunea era clară: cum să găseşti moduri de a proiecta pentru clienţi care erau doritori să arate că ei *nu încearcă* să impresioneze pe nimeni, şi totuşi să reuşeşti să faci proiectul destul de costisitor, pentru a da o consistenţă meritată procentului ce revenea proiectantului.

Marianne stătuse foarte puţin la întrunirea prietenească de după conferinţă; dăduse peste cap un whisky zdravăn, vorbise cu vreo două figuri cunoscute, îşi aplecase urechea la vreo două bârfe şi apoi se retrăsese discret.

Oameni. Al dracului de mulţi oameni.

Toată chestia i se păruse stupidă şi superficială. Şi-ar fi dorit să-şi petreacă timpul cu Renee. Santa Barbara le îndepărtase mai mult decât se aşteptase vreuna dintre ele.

Ce triste sunt distanţele create de geografie.

Evident că în era electronică se putea presupune că distanţele sunt irelevante.

„Iată un loc unde putem să fim împreună indiferent *unde* ne aflăm”, spusese Renee. Marianne se alăturase Insomnimaniei la îndemnul ei – dar adevărul era că foarte rar comunicau între ele prin intermediul reţelei.

De ţinut minte: sun-o pe Renee mâine dis-de-dimineaţă. Faceţi un plan. Nu mai aştepta.

Cât despre momentul prezent, Marianne avea o mulţime de făcut. Deoarece voia să lucreze la proiectele ei în clipele de răgaz, îşi adusese computerul şi printerul portabil. Şi pentru a crea o replică a minunatului spaţiu de lucru pe care îl avea acasă închiriase un impresionant monitor color.

Marianne porni micul, dar puternicul computer cu tastatură, modem şi monitor extraplat încorporate. Îl cuplă la printer şi la monitorul cel mare, ataşă mouse-ul – pe care îl prefera încă în locul bilei sau al creionului electronic – şi băgă cablurile în priză. Programase modemul să conecteze computerul dacă se primea un fax sau dacă primea vreun telefon la care nu răspundea personal. Avea să reţină mesajele verbale în locul ei.

Aşa, asta se poate considera a fi un birou, cel puţin pentru vreo două zile.

Acum era momentul să se apuce de treabă. Dar chiar atunci îi fulgeră din nou prin minte pata de pe coridor, pâlpâitoare ca lumina agitată a unei ambulanţe.

Marianne îşi dădu seama că programul Insomnimaniei începuse cam de multişor. Poate că ar fi capabilă să facă ceva mai util decât să dea telefoane poliţiei degeaba. Poate că ar putea s-o facă şi ea puţin pe detectivul. Oricum, dintr-o dată i se păru imposibil să lucreze în noaptea aceea la proiectele ei. Dacă Auggie era cuplat la Insomnimania, nu avea nevoie de mai mult de un clic al mouse-ului pentru a ajunge la el.

Marianne conectă modemul la priza telefonică din peretele camerei de hotel. Pe moment simţi un mic fior de

groază la gândul că această mică legătură telefonică poate să direcţioneze un şir de semnale – un firicel fragil şi izolat de informaţii – adus până la maşinăria ei dintr-o vastă multitudine de surse. Şi prin revărsări de vrăji electronice, cu mult dincolo de înţelegerea ei, această succesiune unidimensională de 0 şi 1 putea fi transformată în lumi multidimensionale, chiar acolo, pe ecranul computerului ei – *spaţii* vii, tangibile, în care putea intra ca Alice prin oglinda fermecată.

Se aşează la masă, porni hard-discul şi apăsă o tastă. Computerul tresări căpătând viaţă. Mută cursorul pe ecran peste simbolul Insomnimaniei şi apăsă de două ori butonul mouse-ului.

Lucifer sări pe burta lui Renee şi începu să o frământe cu gheruţele, torcând.

E cazul să ţi le cam tund, nu-i aşa, flăcăule?

În mod normal, Renee l-ar fi certat pe Lucifer şi l-ar fi dat la o parte, dar acum era într-o stare uşor masochistică aşa că îl lăsă pe pisoiul cel pufos şi berc să toarcă şi să o gherăie fericit.

Se făcea aproape unsprezece iar Renee abia ajunsese acasă după o tură lungă în studioul de înregistrări al staţiei de radio. Se aruncase printre pernele de pe patul îngust care îndeplinea şi funcţia de canapea de serviciu. Dar descoperi că e prea obosită ca să mai arunce un ochi prin mormanul de reviste şi ziare pe care le adunase lângă ea. Copiase şi fonotecase o serie din programul ei săptămânal de interviuri, *Ghiveciul duminical* – era un interviu cu un cuplu care crescuse şi vându-se iubitorilor de animale din sudul Californiei purcei dolofani.

Nu-s chiar cel mai drăguţ lucru din lume, porcii ăia. Cert, nu ca poneii. De ce nu pot fi pasionaţii interesaţi de ceva cu adevărat exotic, ca girafele pitice?

Nu prea era ceea ce Renee ar fi numit o lovitură de presă. Dar directorul postului, un tip burduhănos, porc sută la sută, din specia antifeministă, era hotărât să-i dea numai cele mai slabe subiecte. Dacă voia să ia interviuri

activiştilor umanitari, politicienilor sau tipilor importanţi din lumea artelor şi a literelor, trebuia s-o facă în timpul liber. Din fericire, Renee avea forţa şi ambiţia de a face exact acest lucru.

Ceea ce – ştia şi ea – nu îi câştigase popularitate în rândul băieţilor de la radio. Interceptase o dată un raport în care un angajat de sex masculin o descria ca pe o „femelă îngrozitoare" şi „căţea băgăcioasă", şi toate astea într-o singură propoziţie. Spera ca într-o zi să dea peste un alt raport care să o descrie drept „o tipă trăsnet". Şi-ar fi acordat singură o medalie.

Să te lupţi cu o asemenea mentalitate şi să-ţi poţi vedea, la timp, de treburile tale era foarte obositor. Din cauza emisiunilor ei – *Ghiveciul duminical,* ştiri ocazionale şi programul matinal în direct din zilele lucrătoare – Renee rămânea deseori să facă ore suplimentare, începuse să se teamă că devenea o *muncoolică* convinsă. Şi pe deasupra, o companie groaznică.

Numai muncă fără joacă, din Renee o proastă o să facă.

Aşa şi era, simţea că petrecuse întreaga perioadă de două ore cu Marianne în chip de star radio – gură-mare, tăioasă, băgăcioasă. Nu aşa se întâmpina o prietenă după un an întreg. Şi apoi, oare cât timp trecuse de când nu mai vorbise cu adevărat cu un prieten?

Brusc îşi dori ca Marianne să se întoarcă ca să poată vorbi iar, mai plăcut de data asta. Ca Marianne să nu creadă că Renee devenise un monstru mass-media. Nu mai găsiseră timp în programele lor ca să se reîntâlnească, şi asta de două zile. Va trebui să găsească o soluţie. Renee dorea o a doua şansă pentru a fi mai – ei bine, mai umană.

Cel puţin am să mă asigur că vine duminică la petrecerea mea. N-am să accept nici o scuză. Poate că ar trebui s-o sun chiar acum...

Dar Renee era prea obosită pentru a mai vorbi cu cineva. În acelaşi timp simţea că dacă s-ar fi dus la culcare n-ar fi fost în stare să adoarmă.

Insomnia. Din asta am suficientă. Marianne şi cu mine suntem două „Insomnimaniace".

Stând aşa răsturnată pe canapeaua ei pat-de-serviciu, Renee se surprinse privind ţintă ecranul gol al monitorului, gândindu-se să-i dea drumul, să se cupleze la Insomnimania. Dintr-un motiv sau altul, asta i-a amintit de tatăl ei din Iowa, moţăind în fotoliu. În fiecare zi se întorcea de la câmp, îşi lua cina în faţa televizorului, apoi şedea acolo ca un buştean până ce adormea profund. Renee îşi mai amintea că ţipase la mama ei pentru că îi dăruise un aparat cu telecomandă de ziua lui.

– Ce-ai făcut cu asta? a exclamat Renee. Singurul fel de mişcare pe care îl mai face bătrânul este de a traversa camera pentru a schimba canalele. Acum n-o să mai facă un pas tot restul vieţii lui!

– Zău, Renee, o admonestase mama. Doar face destulă mişcare când munceşte.

– Sigur, dacă schimbatul vitezelor la o camionetă poate fi numită mişcare. Trezeşte-te, mamă. Omul are o fixaţie cu televizorul ăla.

O fixaţie.

Oare şi ea începea să aibă o fixaţie cu Insomnimania? Oare dependenţa de mijloacele electronice era o moştenire genetică?

Nu, nu-i deloc acelaşi lucru. Insomnimania este interactivă, participativă.

Dar simţea cum argumentaţia ei standard începe să nu mai ţină. Poate că Insomnimania era cu atât mai generatoare de dependenţă *tocmai* pentru că era interactivă şi participativă. Voala contururile vieţii într-un mod imposibil pentru televiziune. De prea multe ori adormise Renee în faţa terminalului, pentru a se trezi apoi ameţită şi confuză, întrebându-se dacă Insomnimania se terminase sau începuse chiar ea să viseze. Era momentul să se lase complet de programul ăsta. Era momentul să nu se mai ducă acolo.

Dar cum rămâne cu Auggie? Cum ar fi să obţii un interviu?

Asta era cea mai inconsistentă scuză. Auggie nu era ultimul invitat potenţial al emisiunii ei, singurul rămas în

întreaga lume postmodernă. Renee decise că era puţin prea bătrână pentru a avea prieteni imaginari – mai ales din aceştia, de mâna a doua.

N-am să-i dau drumul. Nu în seara asta, şi nici mâine seară. Am să sun mâine la biroul lor şi am să le cer să întrerupă legătura.

Respiraţia i se încetini şi trupul i se relaxă. Se simţea bine că luase o decizie. Se simţea bine la gândul că va trece printr-o cură de dezintoxicare, începând chiar din acel moment.

„*wunderkind*, pricolici, scuturăberici, plicifurios, năbădăios…”

Marianne se încruntă privind la ecran.

Nici urmă de Auggie. Of, şi eram sigură că trebuie să apară.

O pereche de ochi mici, lipsiţi de trup, cu gene lungi, clipiră spre ea din ecranul computerului, aşa cum erau programaţi s-o facă la intervale neregulate între treizeci şi nouăzeci de secunde. Ochii aveau numele l-fy.

– Deci ţi-e somn, nu-i aşa, Elfie? murmură Marianne. Şi mie. Dar stai puţin. Hai să ne mai uităm o dată pe-aici.

Marianne folosi mouse-ul pentru a părăsi Barul lui Ernie şi pentru a reintra în labirintul meniului principal al Insomnimaniei. Anul trecut, când Marianne se cuplase prima oară la reţea, labirintul încăpea pe ecranul ei, lăsând chiar nişte fâşii late pe margini. Acum dantela legăturilor depăşea marginile ecranului în toate direcţiile, iar Marianne nu reuşise să găsească drumul spre nici una din margini în seara asta.

Ceea ce fusese o dată o casă de ţară cu dimensiuni plăcute, virtuală evident, devenise acum un oraş care creştea zi de zi. Apăreau ba o casă de distracţii, ba un club pe litoral, câţiva astrologi, un club de dezbateri, cluburi pentru cititori, un club de şah, un cazino, vreo două societăţi pentru bunele moravuri, trei biserici, nişte cercuri de actorie, muzee, o mulţime de cabinete de psihoterapie…

Părea că mai toate felurile de activităţi sau întreprinderi erau reprezentate în mereu mai întinsul oraş virtual cunoscut sub numele de Insomnimania.

Pun pariu că înfloresc afacerile cu imobile.

Şi era şi ieftin. Investiţiile iniţiale erau mici şi apoi practic nu te mai costa nimic. Puteai să-ţi deschizi un spaţiu al tău dacă erai membru al reţelei. Dacă activităţile necesitau programe speciale pe care nu le puteai face singur – şi majoritatea utilizatorilor Insomnimaniei nu erau programatori – atunci puteai cere ajutorul celor care administrau reţeaua.

Majoritatea spaţiilor îşi ofereau serviciile în mod gratuit. Prea puţinele care percepeau taxe le transferau direct în conturi prin cărţile de credit ale membrilor. Aici afacerile nu erau niciodată ratate. Şi cum s-ar fi putut? Evident că proprietarii reţelei opreau un procent din încasări pentru activităţile care generau profituri, dar asta nu era o problemă pentru înfloritorii întreprinzători. Cu toate astea, Marianne era doar un consumator. Munca ei nu îi lăsa destul timp pentru a deschide vreun stand electronic.

O mută pe Elfie spre nord, pe coridorul care ducea către cazino.

Poate că azi vrea să dea lovitura.

Când ajunse la simbolul Cazinoului del Camino, apăsă pe o comandă pentru a vedea lista musafirilor cuplaţi în noaptea aceea.

„lalelili, caligula, bastondecauciuc, cearicel, perdici, superleneşul...”

Din nou, nici urmă de Auggie. Procedura asta de găsire ar fi trebuit să fie ceva mai uşoară. Majoritatea celorlalte reţele ofereau un fel de listă-master pentru ca utilizatorii să vadă cine este conectat. Dar Insomnimania era proiectată pentru a oferi mister şi aventură, aşa că dacă voiai să găseşti pe cineva, trebuia să ţopăi prin labirint, din cameră în cameră.

Răbdarea Mariannei se risipea. Doar pentru a trece prin restul meniului principal şi i-ar fi trebuit mai mult de o

oră. Şi totuşi era hotărâtă să-l găsească pe clovnul cel năbădăios.

O.K., deci nu este în Butoiul Beţivilor, în Teatrul Bunraku, în Planetariu, în Muzeul de Ceară, în Piramidă, în Colţul Vorbitorilor, nici în Cazinoul del Camino. Şi am trecut de două ori pe la Barul lui Ernie până acum. Unde m-aş mai putea uita?

Ochii lui Elfie clipiră iar.

– Răbdare, scumpeteo, şopti Marianne. Asta ar mai putea dura puţin.

Marianne rămase un moment cu ochii fixaţi pe ecran. Renee menţionase un loc unde zicea Auggie că stă mai mult. Cum se numea?

A, da. „Subsolul.” Îi zicea că este pentru el „sanctum sanctorum”.

Marianne nu văzuse niciodată în labirint ceva numit Subsolul, şi se pare că nici Renee. Părea a fi un fel de loc clandestin, subteran – poate că ceva ce nu fusese proiectat de fondatorii Insomnimaniei. Ochii Mariannei cercetară reţeaua complicată de coridoare şi îşi imagină o întreagă lume existând sub aceasta şi aparţinându-i doar lui Auggie.

Poate că este o scară pe undeva. Sau poate o uşă mascată – sau vreun panou culisant.

Dar ea nu era căutător de comori iar şansele de a sparge codul spre o deschidere erau nule. Şi, pentru moment, nici nu ştia unde să-l mai caute pe Auggie. Părea lipsit de sens s-o pornească la întâmplare – cu atât mai mult cu cât era sigură că Auggie se va arăta la Barul lui Ernie, mai devreme sau mai târziu.

– Hai să luăm o pauză, nu? murmură ea în direcţia ochilor lui Elfie. Mai târziu o să mai controlăm o dată Barul lui Ernie. Între timp am putea citi ceva...

Extras din *Viaţa mea secretă* (aprox. 1882); autor anonim; *La Bibliotheque Erotique* număr de catalog C 51:

Cu intenţii josnice, dar tensionat din cauza intenţiilor mele, tot mai ascultam şi auzeam acele

mişcări ca de femeie care se dezbracă. Apoi m-am dezbrăcat şi eu pe jumătate, am dus oala mai aproape de uşă şi am urinat, făcând cât mai mult zgomot pentru a o excita. Orice aminteşte bărbaţilor şi femeilor de organele genitale ale sexului opus are un efect excitant! Apoi am ciocănit uşor, am chemat-o, folosindu-i numele (doamna M***l**d) pe care îl trecuse în registrul hotelului. „Ce doreşti?" zise ea apropiindu-se de uşă. „Să vă vorbesc – mă simt atât de trist." „Iar mie mi-e frig. Noapte bună." „Nu aveţi foc?" „Nu există sobă." „Eu am una în cameră – şi e destul de caldă –, veniţi înăuntru să pălăvrăgim, doar nu plecaţi mâine?" O pauză lungă. „Nu, mulţumesc."

S-au auzit iar fâşâieli şi o tuse. Am ezitat pentru că nu mă încurajase cu nimic. Penisul meu simţea voluptatea, pentru că nu mai pătrunsese într-o femeie de vreo săptămână. Am mai pus un lemn pe foc, mi-am adunat curajul şi am ciocănit iar. „Veniţi să pălăvrăgim." „Nu, mulţumesc, mi-am scos deja rochia." Ce iute e gândul omului. În minte am şi văzut pieptul şi braţele ei goale pe jumătate, iar penisul mi s-a întărit. Oare trăsese zăvorul, sau descoperise că nu este tras? Am răsucit cheia, apoi clanţa, şi uşa s-a deschis! „Oh! Cine e?" zise ea alergând spre uşă. „ Oh! Nu mai încercaţi – servitoarea cred că a tras zăvorul..." Vocea îi scăzuse în intensitate şi râmaserăm uitându-ne unul la altul până când îşi dădu seama că eu eram cel care intrase.

Marianne apăsă pe *Enter*, comandând întoarcerea paginii. Hârtia simulată a volumului părea galbenă, boţită şi puţin ruptă pentru a sugera vechimea şi fragilitatea. Chiar şi tiparul avea o aparenţă de uzură. Pentru a completa efectul general, difuzorul computerului Mariannei scoase un foşnet slab când pe ecran apăru noua pereche de pagini.

Textul continua într-un mod destul de previzibil cu o îmbrăţişare de formă urmată de o partidă viguroasă de

sex. Ca de obicei, Marianne se amuză de terminologia pitorească: „priapus” pentru un penis în erecţie, „a dezvagina” pentru a se retrage, „printre buze” pentru sexul oral, „corditoare” pentru femeie – pentru *orice* femeie care apărea.

Ca de obicei, Marianne era extrem de curioasă în privinţa autorului – un gentilom bogat şi anonim din secolul al nouăsprezecelea. Tipărise doar şase exemplare – doar şase! – din cele unsprezece volume, 4200 de pagini, de memorii, astfel că o ediţie princeps era cea mai mare ambiţie a oricărui colecţionar de literatură erotică.

Oare ce ar zice băiatul dacă m-ar vedea cum îi aduc textul pe calculator cu un simplu clic al mouse-ului?

Într-adevăr, *ce* ar crede despre sfârşitul secolului douăzeci? El a trăit într-o perioadă de morală victoriană, corsete, şi sifilis incurabil; ea trăia într-o perioadă de reclame pentru bere, pentru lenjeria intimă, în care SIDA era incurabilă. Ar trăi un şoc cultural, sau s-ar simţi exact ca acasă? O societate care îşi expunea atât de fără perdea sexualitatea predicând. În acelaşi timp, abstinenţa ar putea fie să-l încânte, fie să-l îngrozească.

Dacă mai revine vreodată, ar face bine să înveţe un set nou de apropouri. Urinatul zgomotos într-o oală de noapte n-o să-i mai asigure o parteneră de pat.

Tocmai această ciudăţenie şi vechimea cărţii îi păreau Mariannei delicios de subversive. Corecta o părere greşită care încă mai exista în mintea fiecărui adult din America la terminarea şcolii. Era vorba de ceea ce Mariannei îi plăcea să numească teoria „degenitalizată” a istoriei, ideea că sexul nici nu existase până la apariţia sistemului de încadrare a filmelor pe genuri. Cărţi precum *Viaţa mea secretă* dovedeau că şi Cristofor Columb, şi pelerinii din New England, şi George şi Martha Washington, şi regina Victoria însăşi aveau zone pubiene în perfectă stare de funcţionare.

Deşi intrase de multe ori în lumea sordidă a cărţii, nu o citise niciodată din scoarţă în scoarţă. Nu era vorba de fasoane; doar că împreunările nesfârşite erau repetitive,

chiar plicticoase. *Viaţa mea secretă* era bună doar de răsfoit.

Şi am răsfoit destul pentru o singură noapte.

Apăsă o comandă. Cartea se închise cu un mic pocnet înfundat şi un norişor minuscul de praf cenuşiu. Folosind mouse-ul, Marianne puse volumul înapoi la locul lui din biblioteca pentru „Clasici”, printre alte titluri precum *Justine* a lui De Sade, *Suişurile şi coborâşurile vieţii* de Sellon, *Memoriile* lui Cassanova, fragmente alese din rău-famatul periodic victorian *The Pearl* şi, bineînţeles, *Fanny Hill.* Era o colecţie modestă, rareori frecventată de abonaţii de la Bibliotheque. care gravitau în general spre rafturile mult mai pline purtând titluri ca „Sclavie şi disciplină”, „Poponari şi lesbiene” şi „Împreună”. Clienţii permanenţi presupuneau probabil că cei clasici nu erau destul de lascivi şi de ilustrativi.

Dacă ar şti...

Ochii lui Elfie pluteau fără răgaz printre rafturile bibliotecii.

– Ei bine, scumpeteo, spuse Marianne, ajunge cu atâta cultură pentru noaptea asta, nu crezi? Ce-ai zice să mai aruncăm o privire pe la Ernie?

Apăsă de două ori butonul mouse-ului şi Elfie se afla iar în labirintul meniului principal.

INSOMNIA MANUAL

ALTERUL TĂU

EŞTI PE CALE SĂ INTRI ÎNTR-O LUME ÎN CARE *TOTUL ESTE POSIBIL* – ÎN CARE TU STABILEŞTI TOATE REGULILE. CUM AI SĂ STĂPÂNEŞTI O ASEMENEA PUTERE? PĂI, HAI SĂ PRIVIM LUCRURILE ÎN FAŢĂ. S-AR PUTEA SĂ FACI LUCRURI DESPRE CARE AI PREFERA CA NIMENI SĂ NU ŞTIE. CÂND TE CUPLEZI LA *INSOMNIMANIA* IDENTITATEA TA REALĂ E PROTEJATĂ. NICI NU E NEVOIE SĂ ŞTIE CINEVA CĂ TE AFLI AICI – DOAR DACĂ TU HOTĂRĂŞTI SA SPUI.

PENTRU A INTRA ÎN JOC NU AI NEVOIE DECÂT DE PAROLĂ ŞI DE UN NUME OARECARE, LA ALEGEREA TA. *POŢI* SĂ TE CUPLEZI ŞI CU ADEVĂRATA TA IDENTRATE, DACĂ VREI. DAR DE CE SĂ NU SCHIMBI PROPRIUL TĂU EU BANAL ŞI FLEŞCĂIT PENTRU O NOUĂ ŞI STRĂLUCITOARE IDENTITATE VIRTUALĂ? SAU DOUĂ? SAU TREI?...

POŢI CREA PÂNĂ LA CINCI PERSONAJE ÎN *INSOMNIMANIA.* (NE PARE RĂU, DAR LIMITA ESTE DE CINCI. TREBUIE SĂ FIXĂM O GRANIŢĂ UNDEVA.) ACESTE PERSONALITĂTI LE NUMIM

ALTERI

ALTERII POT FI CONCEPUŢI PENTRU A SE POTRIVI CU DIVERSE STĂRI DE SPIRIT SAU CU DIFERITE ACTIVITĂŢI DIN CADRUL REŢELEI. ACEST CAPITOL VĂ ARATĂ CÂT DE SIMPLU ESTE SĂ-I DAŢI ALTERULUI DUMNEAVOASTRĂ UN NUME ŞI UN MOD DE CONECTARE LA INSOMNIMANIA CA SPECTATOR. CÂND SUNTEŢI PREGĂTIT SĂ-I DAŢI ALTERULUI DUMNEAVOASTRĂ ŞI UN CORP, CITIŢI CAPITOLUL URMĂTOR.

NOTĂ: PENTRU DETALII COMPLETE PRIVIND FIECARE DIN ACESTE ETAPE, CĂUTAŢI REFERINŢE LA SFÂRŞITUL MANUALULUI.

CE E UN NUME?

CÂND CEREŢI ACCESUL LA PROGRAM ŞI INTRODUCEŢI NUMĂRUL DUMNEAVOASTRĂ DE IDENTIFICARE, APARE FEREASTRA DE DIALOG CU ALTERII DUMNEAVOASTRĂ. PENTRU A VEDEA LISTA ALTERILOR PE CARE I-AŢI CREAT DEJA, APĂSAŢI SĂGEATA DIN DREAPTA CÂMPULUI “ALTERI DISPONIBILI”. SELECTAŢI UNUL DINTRE EI CU MOUSE-UL ŞI APOI ALEGEŢI “OK”.

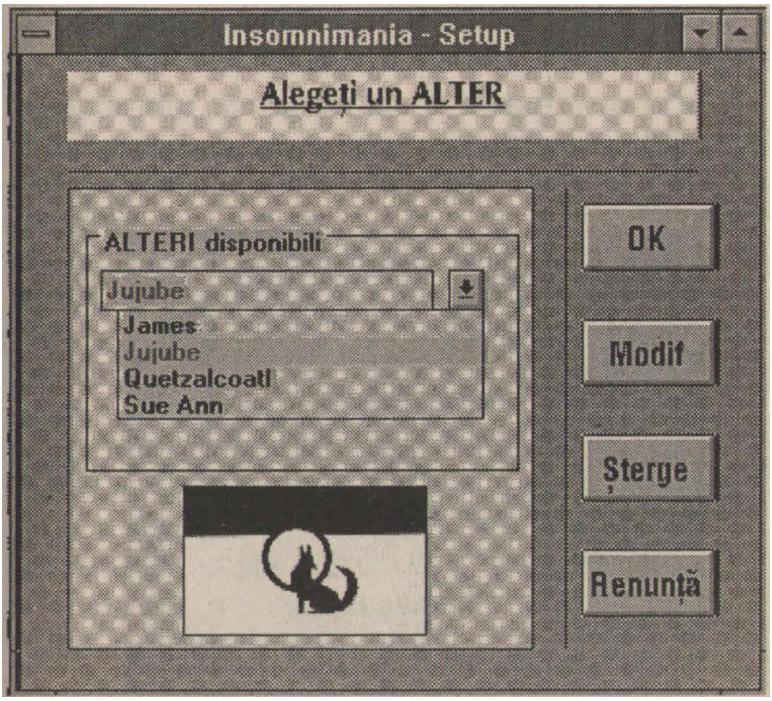

PENTRU A ELIMINA UN ALTER SAU PENTRU A FACE SCHIMBĂRI DE NUME SAU DE IMAGINE, SELECTAŢI NUMELE ŞI APĂSAŢI “Şterge” SAU “Modif”. MENIURILE PROGRAMULUI VĂ VOR GHIDA DE-A LUNGUL ETAPELOR NECESARE.

PENTRU A CREA ALTERI ADŢIONALI (DACĂ AVEŢI MAI PUŢIN DE CINCI) PUR ŞI SIMPLU INTRODUCEŢI UN NUME NOU ÎN CÂMPUL “ALTERI DISPONIBILI”.

CÂND SELECTAŢI UN NUME ŞI INTRODUCEŢI COMANDA “OK”, APARE O CASETĂ DE DIALOG CARE VĂ ÎNTREABĂ DACĂ VREŢI SĂ VĂ CUPLAŢI CA SPECTATOR SAU CA PARTICIPANT.

VREAU DOAR SA PRIVESC, MULŢUMESC!

NOI SPERĂM CĂ TOATĂ LUMEA VA SIMŢI LA UN MOMENT DAT EMOŢIA REALĂ, PARTICIPATIVĂ, A INSOMNIMANIEI. DAR HAI SĂ SPUNEM CĂ SUNTEŢI TIPUL TIMID. PREFERAŢI SĂ TRAGEŢI CU OCHIUL ICI ŞI COLO, ÎNAINTE DE A DEVENI TOTAL VIRTUALI. EI

BINE, ATUNCI PUTEŢI FI UN *NUME* FĂRĂ CORP. ESTE PREROGATIVA DUMNEAVOASTRĂ SĂ VĂ CONECTAŢI DOAR CA SPECTATOR – ATÂTA TIMP CÂT V-AŢI CREAT DOAR UN NUME SAU UN ALTER CEL PUŢIN. SPECTATORII POT VIZIONA ACTIVITĂŢI DIN ORICE SPAŢIU AL INSOMNIMANIEI, POT SĂ CITEASCĂ LA BIBLIOTECĂ, SĂ TRIMRÂ MESAJE ŞI CHIAR SĂ IA PARTE LA UNELE TIPURI DE CONVERSAŢII. DAR PENTRU A VĂ CONECTA ÎN CHIP DE PARTICIPANT CU DREPTURI DEPLINE TREBUIE MAI ÎNTÂI SĂ VĂ CREAŢI O PERSONALITATE ŞI O IMAGINE DESENATĂ A ALTERULUI DUMNEAVOASTRĂ. (VOM MAI VORBI DESPRE ASTA.)

ALEGEŢI-VĂ UN NUME ŞI APOI INTRAŢI ÎN JOC CA "SPECTATOR" DACĂ VREŢI DOAR SĂ PRIVIŢI. E AŞA DE SIMPLU!

CÂND DEVENIŢI SPECTATOR VOR APĂREA PE ECRAN O PERECHE DE OCHI ŞI NUMELE ALTERULUI DUMNEAVOASTRĂ PENTRU FIECARE SPAŢIU PE CARE ÎL VIZITAŢI. (AŞA E CORECT. PARTICIPANŢII COMPLET IMPLICAŢI AU DREPTUL DE A ŞTI CĂ SUNT OBSERVAŢI – ŞI DE CĂTRE CINE.)

PUTEŢI FOLOSI OCHII STANDARD OFERIŢI DE PROGRAMUL INSOMNIMANIEI.

PENTRU A PERSONALIZA O PERECHE DE OCHI SAU PENTRU A CREA UNII ORIGINALI, ALEGEŢI "OCHI" DIN MENIUL PRINCIPAL ŞI URMAŢI INSTRUCŢIUNILE CARE APAR. OCHII PE CARE ÎI CREAŢI PENTRU UN ANUMIT ALTER APAR AUTOMAT ORICÂND VĂ *CO*NECTAŢI CA SPECTATOR CU NUMELE ACELUI ALTER.

PENTRU A TRAGE CU URECHEA

CHIAR ŞI CA SIMPLU SPECTATOR, PUTEŢI URMĂRI MAJORITATEA CONVERSAŢIILOR DIN INSOMNIMANIA. EVIDENT. CÂTEVA LOCURI TREBUIE SĂ RĂMÂNĂ STRICT PRIVATE, DAR VĂ VEŢI BUCURA DE ELE CÂND VEŢI DEVENI UN PARTICIPANT CU DREPTURI DEPLINE.

CÂND UN PARTICIPANT SCRIE UN COMENTARIU ASUPRA UNEI CONVERSAŢII DIN INSOMNIMANIA,

ACEL COMENTARIU CAPĂTĂ AUTOMAT O ETICHETĂ CU NUMELE RESPECTIVULUI (PRESCURTAT, PENTRU A ECONOMISI SPAŢIU).

DE EXEMPLU, UN COMENTARIU EMIS DE JOHN ESTE PRECEDAT DE: PROMPT-UL JHN>:

JHN>VORBIŢI NUMAI TÂMPENII!

DE ASEMENEA, ÎN IPOTEZA CĂ AVEŢIO PLACĂ MULTIMEDIA INSTALATĂ ÎN CALCULATOR, VEŢI PUTEA CHIAR AUZI UNELE COMENTARII, IAR GAMA ACESTORA ESTE ÎN PERMANENTĂ CREŞTERE.

ALTERI ANIMAŢI

PARTEA DE GRAFICĂ ANIMATĂ A INSOMNIMANIEI O FACE UNICĂ PRINTRE APLICAŢIILE DE REŢEA – DECI MAI AVEŢI LA DISPOZIŢIE ÎNCĂ O OPŢIUNE EXTRAORDINARĂ. EGO-UL DUMNEAVOASTRĂ ANIMAT SE POATE DUCE ORIUNDE ÎN INSOMNIMANIA ŞI POATE SĂ INTERACŢIONEZE DEPLIN CU ALTE IMAGINI ANIMATE DE ALTERI. CÂND SUNTEŢI GATA DE ACŢIUNE, CITIŢI CAPITOLUL URMĂTOR, CARE VĂ VA DA TOATE EXPLICAŢIILE.

00101
CYBERVICE

Safir apăru în uşa barului lui Ernie. Era gătită, ca de obicei, cu o rochie de seară fără umeri, completată de o etolă de blană albă şi de nenumărate garnituri de lănţişoare şi cercei. Avea nasul acvilin, riduri la coada ochilor şi proporţiile unui nud de Rubens – bine rotunjit şi clar peste standardele de greutate actuale. Coafura ei enormă era de un portocaliu imposibil.

Urmând instrucţiunile operatorului ei nevăzut, Safir îşi plimbă profilul prin dreptul câtorva mese la care şedeau felurite alte personaje. Se aşează zorită pe un scaun de la bar. Exagerată cum era, Safir era totuşi una dintre cele mai convenţionale figuri din adunarea care includea chiar şi fiinţe cu antene şi cu numeroase mădulare neaşteptate. Pe lângă formele aparent extraterestre de viaţă, mai erau reprezentate şi multe specii terestre de animale, inclusiv artropode, bureţi şi cordate.

Una dintre artropode era Buzz, un „fluture de noapte” – şi la modul propriu. Avea aripi transparente, ochi mari, ieşiţi în afară; apuca diferite băuturi cu toate cele şase labe. Din capul lui Buzz ieşeau tot felul de bule mititele, simbol al stării de extremă ebrietate, şi bietul tip se tot rotea pe deasupra barului lovindu-se şi căzând lat la fiecare 120 de secunde. Câţiva clienţi păreau mai umani, dar chiar şi ei se manifestau într-o varietate de culori care includea purpuriu, turcoaz şi vernil.

O muzică de pian electronic, ca un clinchet de clopoţei, răsuna în fundal. Ernie, barmanul perpetuu, dădea din cap, cu faţa lui de jucător de pocher, şi ştergea tejgheaua cu o cârpă. Obrajii săi lungi şi gălbejiţi, decoraţi cu o mustaţă cât toate zilele şi încoronaţi de un păr des cu cărare pe mijloc, ar fi arătat foarte bine într-un vechi *saloon* din Vestul Sălbatic.

– Bună, Safir. Ca de obicei? întrebă Ernie.

Cuvintele lui, redate de computer, se auzeau tare.

– Desigur, Ernie. Dă-mi un daiquiri cu căpşuni, spuse

Safir dând răspunsul standard cu un ton morocănos.

Îşi aşează comod braţele pe bar.

Câteva comenzi date prin tastatură rotiră imaginea astfel încât personajele de pe scaunele de la bar stăteau acum cu faţa la ecran. Capul lui Safir se întoarse rapid spre stânga şi spre dreapta pentru a cerceta personajele de pe acelaşi rând de scaune.

– Bună la toată lumea, spuse ea tare.

Celelalte figuri rămaseră tăcute. În faţa ei apăru ceafa lui Ernie iar mâna lui puse un pahar plin pe tejghea.

– Mersi, scumpule, vorbi ea din nou.

Apoi, în spaţiul de deasupra capetelor personajelor începu să apară un mesaj scris – aceasta fiind forma necesară pentru orice nu intra în categoria comentariilor şi răspunsurilor standard.

CÂINEDEPREDICĂRIE>`LUT, SAFIR. CE MAI E NOU PRIN REŢEA AZI?

SAFIR>N-AM I<E>, BĂTRÂNE CDP – ABIA AM AJ.

SUDOPOD>FOST ÎN DOM UN TIMP. PLICTIS AZI, NUMA FRAIERI.

Deasupra rândurilor cu conversaţia clipi o pereche de ochi cu gene lungi – un observator care cerceta ce se întâmplă. Lângă ochi era un set de iniţiale care identifica alterul drept „flwr”. Ochii cercetători dispărură imediat. Apoi, lângă numele „sulad’or”, apărură alţi ochi, rotunzi şi injectaţi. Rămaseră un timp să urmărească, pe când alte perechi de ochi veneau şi plecau. Personajele de dedesubt continuau să vorbească, ignorând, în general, spectatorii.

Safir îşi ridică paharul de câteva ori. Buzele ei roşii aveau forma unui zâmbet interminabil, prin care sclipeau nişte dinţi ca de cal, placaţi cu aur. Din când în când îşi punea mâna pe colierul de rubine care atârna ascuns în conglomeratul de bijuterii de la gât.

Rândurile de litere care reprezentau conversaţia erau punctate de sunete reale – felurite tipuri de râsete, însoţite de expresii standard precum „Să n-ai parte”, „Sunt sigur că te-am mai văzut”, „Te-n gât”, „Încă un rând, Ernie” – controlate de tastatură sau de comenzi din meniu.

Fără un operator uman, conversaţia lui Ernie era limitată, dar era ingenios programat să răspundă la unele situaţii specifice sau la anumite semnale. Uneori era capabil să funcţioneze un timp îndelungat fără să repete acelaşi răspuns. Efectul era adesea ciudat.

Deci conversaţia continua, cuvintele şi sunetele se întreţeseau, personajele animate se legănau pe scaunele lor de bar, intrând sau ieşind uneori prin uşile batante.

Atunci Safir observă că Auggie se alăturase grupului...

„sălbăticiune, sudopod, câinedepredicărie, safir, aughi...”

– Safir şi Auggie! exclamă Marianne când cercetă lista cu cei prezenţi la Barul lui Ernie. Deci Renee s-a cuplat şi ea! Şi l-a găsit pe Auggie înaintea mea!

Marianne apăsă de două ori mouse-ul pe simbolul Barului lui Ernie şi ochii lui Elfie plutiră dintr-o dată prin interiorul localului. Marianne îşi conduse ochii lipsiţi de trup printre clienţii cu figuri de mutanţi înainte să-i poată descoperi pe Auggie şi pe Safir – alterul lui Renee în Insomnimania; stăteau într-un „separeu” mai în fundul barului.

Safir, în toată strălucirea ei metalică, dădea din cap şi îşi sorbea băutura, clipind din genele ei grele spre un clovn cam zdrenţăros. Dar, din nefericire, nici un fel de propoziţii scrise nu pluteau pe deasupra lor pentru a indica ce-şi spuneau. În tot restul barului lui Ernie, operatorii puteau să „tragă cu urechea” prin simpla citire a cuvintelor ce pluteau pe deasupra capetelor alterilor. Dar într-un separeu, orice conversaţie era privată. Doar cei care utilizau alterii din separeu puteau citi ce se spunea.

La naiba! Mă întreb ce se petrece acolo înăuntru.

Îi venea să o sune pe Renee chiar atunci şi să afle. Dar ar fi fost teribil de nepoliticos s-o întrerupă tocmai când Renee dădea probabil lovitura vieţii ei de ziarist. Marianne avea de aşteptat până mai târziu – poate până mâine – pentru a afla ştirile.

Scoasă pe linie moartă. Asta mi-e soarta.

Şi, mă rog, cum se aşteptase să-şi încheie cercetarea? Cu o confruntare dramatică între Elfie şi Auggie? Era imposibil. Fără un corp virtual, Elfie nici măcar nu putea să converseze cu clovnul.

De fapt, lista de lucruri pe care Elfie nu le putea face era impresionantă. Nu putea să comande o băutură în barul lui Ernie, să joace canastă la cazino, să se dea în roata lui Ferris la carnaval. Putea face doar diverse alte lucruri pasive, cititul de lucrări pornografice în La Bibliotheque Erotique, sau trimisul de mesaje prin nenumăratele BBS[8]-uri ale reţelei. Putea trage cu ochiul la activităţile celorlalţi – evident, apărând doar ca o pereche de ochi fără trup ce pluteau într-un colţ al ecranului.

Renee o criticase adesea pe Marianne pentru că nu-i dăduse un trup lui Elfie. Dar lui Marianne îi plăcea întotdeauna să se gândească la Elfie ca la o fiinţă cu un corp astral. Elfie era un elf, în definitiv – eteric, androgin, inefabil, misterios, trăgând mereu cu ochiul de prin copaci şi de după stânci, rătăcind la graniţele lumii muritorilor. Marianne voia ca Elfie să rămână ţesută pe o urzeală de basm, bântuind prin Insomnimania fără a se întrupa acolo. Or, ce ar fi sugerat mai bine o asemenea existenţă decât o pereche de ochi care clipeau?

Dar, pentru moment, Marianne resimţi limitările lui Elfie. Iar eşecul în căutarea lui Auggie reuşi să pună capac

---

[8] Abreviere pentru Bulletin Board System: sistem de comunicaţie electronic care oferă servicii de poştă electronică (E-mail), jocuri colective, grupuri de discuţie, diverse baze de date utile şi programe. Acest tip de reţea are în general extindere locală sau se adresează unei categorii speciale de clienţi (de exemplu cei ai unor case de software care oferă documentaţii, sfaturi practice şi ultimele corecţii ale produselor lor). BBS-urile pot fi publice sau private, cu acces liber sau contra cost. Principiul lor de funcţionare este următorul: utilizatorii se pot cupla prin modem la un calculator pe care rulează un program special, destinat implementării serviciilor oferite. Numărul de linii telefonice deservite simultan, resursele hardware şi software ale acestui „nod" central influenţează decisiv anvergura fiecărui BBS. Tot mai multe BBS-uri sunt astăzi interconectate, formând reţeaua Fidonet, iar BBS-urile care se respectă oferă şi acces la Internet (n. tr.).

la toate cele petrecute în ziua aceea. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore fugise de un poliţist, sunase la poliţie, fără succes, şi îl localizase pe Auggie în labirintul reţelei doar pentru a se simţi incapabilă de a face cu adevărat ceva îl legătură cu el.

Marianne se lăsă pe spate şi gemu.

Cred c-aş face mai bine să las vânătoarea pe seama lui Renee. Nu sunt tocmai ceea ce s-ar numi o femeie de acţiune.

Pentru moment nu mai era nimic de făcut decât să se ducă la culcare. Era cu siguranţă mult prea obosită ca să mai lucreze ceva la proiectul ei actual. Dar nu era destul de obosită pentru a dormi. Ar putea să se mai lălăie prin labirint în căutarea altor activităţi – erau anumite lucruri la care putea participa, deşi în mod anonim.

Scoase ochii lui Elfie din bar şi îi conduse prin labirint spre Domul Plăcerilor, un fel de minipromenadă cu activităţi erotice care includea şi La Bibliotheque Erotique, unde citise din *Viaţa mea secretă* cu puţin timp înainte.

Manevră ochii lui Elfte până deasupra semnului Camerei Imponderabile şi controlă cine mai era acolo...

„naiul, lingerâie, 8inci, fierbinţica, rogermaestrul...”

Nu prea pare să fie un grup savuros. Apăsă de două ori butonul mouse-ului şi se regăsi imediat în holul Camerei Imponderabile în faţa a douăsprezece siluete umane goale – şase bărbaţi şi şase femei.

În locuri precum Barul lui Ernie, Marianne avea un nume dar nu şi un corp. În Camera Imponderabilă, era exact pe dos. „Împrumuta” unul dintre trupurile sănătoase şi anonime din depozit pentru activităţile din interior.

Probabil că în interesul corectitudinii politice şi al diversităţii culturale, siluetele alcătuiau un sortiment bogat de tipuri rasiale şi etnice. Un cuplu avea chiar o culoare nonumană. În unele cazuri, era puţin cam dificil să-ţi dai seama exact ce tipuri erau reprezentate. Oare talia medie şi faţa rotundă cu pielea de culoare mai închisă se presupuneau a fi de inuit sau de mongol? Figurile înalte, subţiri, cu pielea măslinie erau menite să fie latine sau

semitice? Şi ce parte a Orientului îndepărtat reprezenta figura aceea asiatică, gălbuie la piele, ca să nu mai vorbim de trupurile verzui sau albăstrui?

Dar nimic din toate astea nu avea importanţă. Trupurile fuseseră create pentru a fi sclavi sexuali, pur şi simplu. Într-o singură privinţă erau asemănătoare: sex-appeal. Înalte sau scunde, voluptuoase sau suple, toate figurile arătau bine, în mod convenţional. Bărbaţii erau musculoşi dar nu grăsani, femeile erau delicate dar nu insipide. Mărimea sânilor femeilor varia doar foarte puţin, iar penisurile bărbaţilor, acum în poziţie şi mărime de „repaus", păreau identic proporţionate. Imaginile erau desenate cu îndemânare, dacă nu chiar cu talent artistic, dându-se o atenţie deosebită clarobscurului. Completate cu umbre de pixeli coloraţi, trupurile păreau delicios de consistente.

Marianne se opri o clipă să reflecteze ce trup să aleagă. După ultima ei experienţă în Camera Imponderabilă, îşi promisese că data următoare va încerca un trup masculin – doar aşa, pentru o mică inversare a rolurilor. Dar acum se simţea prea obosită pentru a se aventura. Îşi alese o figură caucaziană – înaltă, suplă, o femeie care arăta aproape ca ea. Marianne încercă să-şi amintească dacă alesese acelaşi trup şi ultima dată.

Cine să-şi mai amintească? Şi ce contează?

Selectă cu mouse-ul corpul dorit. Toate celelalte figuri dispărură, iar a ei rămase acolo, brusc gătită într-un costum spaţial bine cambrat, strălucitor şi întru nimic erotic. Nici chiar faţa nu i se vedea înapoia vizorului umbrit. Din difuzorul computerului începu să se audă o respiraţie lentă şi grea – mai curând astmatică decât excitată. Marianne manevră imaginea către „uşa pneumatică" glisantă, o maşinărie ce părea făcută din oţel inoxidabil şi arăta nemaipomenit. Silueta apăsă un buton. Se auzi o sirenă cu sunete acute şi strangulate şi începu să pâlpâie o lumină roşie care anunţa:

PRESURIZARE.

Apoi uşa se urni, deschizându-se cu un sâsâit hidraulic,

aspru, pentru a lăsa să se vadă un coridor acoperit cu plăci cromate, ducând spre o altă uşă. Marianne îşi ghidă silueta prin culoar în timp ce un alt sâsâit şi un pocnet indicară că uşa glisantă se închisese în urma ei. Altă lumină roşie pâlpâi:

DEZBRĂCAŢI-VĂ, VĂ ROG.

Marianne introduse o comandă şi costumul zbură în bucăţi strălucitoare, aşa cum văzuse de multe ori în filme. Bucăţile costumului spaţial mai zornăiră puţin prin coridor, apoi dispărură în mod misterios, silueta feminină rămânând complet goală, cu spatele la Marianne.

Lumina pâlpâi din nou:

MULŢUMESC. ACUM PUTETI INTRA.

Se auzi un alt sâsâit la deschiderea celei de-a doua uşi, în spatele căreia apăru o cameră sferică unde vreo şaisprezece siluete dezbrăcate pluteau languros şi indolent printr-o atmosferă uşor înceţoşată. Marianne îşi folosi mouse-ul pentru a-i da un ultim avânt siluetei ei. Aceasta lunecă prin uşă şi pluti în imponderabilitate printre ceilalţi tovarăşi întru hedonism interstelar.

În sfârşit, purtată de aer!

Marianne îşi lăsă silueta să navigheze pasiv în timp ce îi cerceta cu de-amănuntul pe ceilalţi ocupanţi ai Camerei Imponderabile. Majoritatea nu erau prinşi de nimic, perfect izolaţi, întinzând mâinile şi dibuind în căutarea unei companii carnale. Dar erau în curs de desfăşurare şi câteva acuplări suspendate. Aceste siluete copulau cuprinse de diferite grade de frenezie şi excitare. Nu se petrecea nimic dincolo de limita convenţionalului – programul nu permitea decât relaţii sexuale directe şi heterosexuale. Dar Marianne era sigură că asta nu se datora pudicităţii programatorului. Softul mai avea şi limite, asta era tot.

Să vezi următoarea versiune îmbunătăţită!

Între timp, cuplurile nu aveau de făcut ceva deosebit de original pentru a părea exotice. În definitiv, o făceau doar plutind fără greutate. Iar felul cum acţionau era perfect egalitarist – nu existau „handicapuri erotice” aşa cum erau

în alte spaţii din afara Domului Plăcerilor, handicapuri care îi forţau pe participanţi să aibă o atitudine dominantă sau supusă, agresivă sau pasivă. Era o lume de consens total, cu orgasmuri simultane.

O utopie carnală, dacă se poate imagina aşa ceva.

Toate siluetele izolate – masculine sau feminine – păreau absolut moi şi relaxate. Nu se simţea nici cea mai mică tensiune sau jenă în toată această lume. Membrele femeilor se întindeau în toate direcţiile, cu o flexibilitate minunată. Când se întorceau în profil, se vedeau sfârcurile ridicate şi dure. Bărbaţii aveau erecţii ce păreau naturale, necaricaturizate – cu excepţia celor ce se acuplaseră de curând şi ale căror penisuri rămâneau un timp flasce, până se „reîncărcau". Sfera era dominată de o cacofonie de oftaturi, gemete şi respiraţii gâfâite – o încâlceală de sunete care continua indiferent de ceea ce făceau utilizatorii.

Silueta Mariannei începu să plutească în derivă spre unul dintre cupluri.

Nu aşa. Pe ringul ăsta de dans nu e voie să iei partenerul altuia.

Tot scopul jocului era de a găsi un partener care să fie singur şi asta cerea oarece manevre. Siluetele din Camera Imponderabilă nu pluteau chiar la întâmplare. În absenţa forţei normale de gravitaţie, fiecare bărbat şi femeie exercita propria sa forţă de gravitaţie. A te apropia de un trup însemna a fi atras de acel trup.

Marianne îşi folosi mouse-ul pentru a-şi propulsa silueta spre un mascul singur, cu o aparentă descendenţă africană, ce părea activ, avântat ca un vultur şi doritor de treabă. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte şi să vadă ce se va întâmpla. Dacă cele două siluete se vor întâlni perfect, faţă în faţă, se vor îmbrăţişa şi vor începe copulaţia. Dacă nimereau într-un unghi cât de cât prost, se vor depărta una de alta şi probabil vor ricoşa din pereţii elegant capitonaţi ai sferei.

Marianne îşi ţinu respiraţia în timp ce urmărea imaginea. Dar Vraja n-a fost să fie de data asta. Silueta ei

se lovi de masculul cu pielea întunecată, dar puţin prea spre stânga, aşa că porni învârtindu-se spre perete. Ricoşă, se adună instinctiv ca o minge, şi se rostogoli de câteva ori înainte, prin aerul înceţoşat. Apoi mădularele ei se întinseră primitoare şi pluti iar printre ceilalţi.

Marianne respiră, puţin surprinsă să vadă că inima începuse să-i bată puţin mai accelerat. Oare chiar o excita chestia asta? Nu credea că e posibil, dar poate că aşa era, şi ea nu-şi dădea seama.

Îşi aminti că într-o seară se dusese cu Evan la un film dur, pornografic – la insistenţele lui Evan, evident. Cam pe tot parcursul filmului chicotise, iar Evan păstrase o tăcere uşor jenată. În timpul drumului spre casă, atât ea cât şi Evan juraseră că nu fuseseră deloc afectaţi de film. Dar chiar în momentul în care păşiseră înapoi în apartamentul lor, începuseră să se sărute şi să se dezbrace înfometaţi. În mai puţin de o oră, îşi dublaseră repertoriul, şi aşa destul de extins, de tehnici sexuale.

Marianne alungă grăbită episodul din minte şi se concentră asupra jocului ce îi stătea la dispoziţie. Silueta ei începuse să ricoşeze uşor, îndepărtându-se de ceilalţi. Aceste coliziuni fără urmări păreau să îmbogăţească siluetele cu un fel de moliciune de cauciuc, aproape senzuală.

Toate aceste mişcări aveau un efect kinestezic puternic. Sentimentul mişcării şi cel al suspendării erau palpabile. Asta îi întoarse gândurile spre anii de liceu, în care făcea parte din echipa de înot sincron – doar că „apa” asta permitea o mai mare libertate, mişcări mai ample decât ar fi fost posibile în orice piscină. Nu te forţa niciodată s-o iei într-o anumită direcţie.

Acum silueta ei şi a unei alte femei începură să orbiteze una în jurul celeilalte. Marianne fu uimită de abilitatea programatorului în a sugera forţele de gravitaţie reciproce.

Fiecărei acţiuni îi corespunde o reacţie egală şi de sens opus. Lui Isaac Newton i-ar plăcea la nebunie asta.

Dar apăru imediat o problemă. Cealaltă femeie din

cuplu era exact copia ei şi, după ce-şi dădură târcoale de vreo două ori, Marianne nu mai ştia deloc care cine era. Utilizatorul celeilalte siluete era, fără îndoială, la fel de încurcat. Atunci Marianne se gândi că tot ce avea de făcut era să-şi mişte silueta de acolo, într-o direcţie sau alta; indiferent care siluetă se mişca, trebuia să fie a ei. Folosi mouse-ul pentru a face silueta să tresară uşor înspre dreapta. Dar cealaltă făcu la fel, aşa că orbitarea nu făcu decât să-şi inverseze direcţia de rotaţie.

Inabil! Celălalt utilizator a încercat probabil acelaşi lucru!

Era cam ca întâlnirea a doi oameni într-un coridor strâmt, în care fiecare face câte un pas la o parte din drumul celuilalt, dar amândoi în aceeaşi direcţie. Doar că în viaţa reală, cei doi îşi păstrau identitatea.

Tactica folosită apoi de Marianne fu să lase mişcarea să continue până ce o va întrerupe celălalt utilizator. Dar se pare că şi de data asta perechea ei avu aceeaşi idee, aşa că rotaţia continuă un timp îndelungat. Marianne decise să aştepte până la capăt. Şi, în curând, una dintre siluete se smulse din rotaţie, iar Marianne ştiu că a ei era cea care încă se mai învârtea pe traseul originar.

Acum Marianne îşi dirija silueta spre un mascul albăstrui ce părea asiatic şi simţi în curând că acest contact va avea loc. Cu o mişcare sigură, trupurile lor se întâlniră şi se conectară. Marianne pierdu orice control asupra acţiunii. Nu avea altceva de făcut decât să stea şi să privească cum se învăluiau din ce în ce mai mult cele două siluete, tot mai strânse una în alta, picioarele femeii unduind ca nişte şerpi în jurul bărbatului.

Animaţia era remarcabilă, folosind reflectoare care schimbau poziţia luminilor şi a umbrelor ce cădeau perfect asupra membrelor în permanentă mişcare. Marianne ghici că fiecare posibilă pereche de siluete avea propria ei secvenţă de animaţie, astfel încât să nu vină nimeni în Camera Imponderabilă fără a simţi că urmăreşte un act sexual nou, spontan.

Continuă un timp surprinzător de lung. Siluetele se

împingeau reciproc în zona pelviană, încet la început, dar din ce în ce mai repede apoi, şi se mângâiau atingându-şi întreaga suprafaţă a corpurilor. Îşi roteau gâturile şi îşi arcuiau spinările cu o pasiune simulată, iar părul lung al femeii plutea liber în toate direcţiile. Mişcările lor accelerate îi făcură să se rotească ca un giroscop. Se ancorau uşor de alte trupuri şi de pereţi, doar pentru a ricoşa apoi la întâmplare. Gurile li se deschideau strigând fără glas. Chiar şi tăcerea lor, înconjurată de sunetele erotice produse la întâmplare, era extrem de evocatoare. Episodul se termină cu o serie de spasme care alcătuiau punctul culminant.

Brusc, Marianne simţi că-i este puţin mai cald.

S-o fi defectat termostatul din cameră?

Acum trebuia să ia o hotărâre. Cele două siluete puteau să rămână cuplate într-o plăcută stare „de-după” sau se puteau desprinde pentru a pluti în altă parte. Dacă îşi continuau îmbrăţişarea, trebuia să o hotărască amândoi. Era suficient ca unul dintre utilizatori s-o dorească şi cuplul se despărţea.

Marianne se simţea obosită şi descurajările pe care le resimţise peste zi dispăruseră din mintea ei. Camera Imponderabilă îşi făcuse datoria; era destul de sigură că acum putea să adoarmă. Îşi desprinse uşor silueta din îmbrăţişare. Braţele asiaticului se întinseră doritoare după femeia care se îndepărta. Celălalt utilizator dorise să mai menţină puţin momentul de simplă afecţiune, dar Marianne îl întrerupsese. Simţi o adiere de tristeţe când îşi dădu seama ce se întâmplase.

Uşurel, fetiţă. Aminteşte-ţi, e doar o animaţie. Poate că el – sau ea – o să fie mai norocos data viitoare.

Marianne introduse o comandă şi apărură iar uşile etanşe. Se deschiseră zgomotos iar păpuşa dezbrăcată dispăru îndărătul lor.

SAFIR>CUM ÎŢI PLACE ÎN LUMEA SPECTAC, PUIŞOR?

AUGGIE>Ă?

SAFIR>AI AUZIT. CUM ŢI-AR PLĂCEA Să IEŞI DIN

CARAPACE CU FAŢA LA LUME? O SĂ FII DE SENZAŢ.

Renee tastă comanda pentru râsul sintetizat, iar Safir se supuse, cu hohotul ei gâlgâit. Îl atrăsese pe Auggie într-un separeu cu un scop anume. Aici nu puteau apărea întreruperi de la alţi fani ai lui Auggie şi nimeni nu putea auzi ce îşi spuneau.

– Nici nu-mi vine să cred că m-ai convins să fac asta, murmură Renee către Safir. N-am zis că vreau o cură de dezintoxicare?

Hotărârea lui Renee fusese încălcată în momentul în care încercase să adoarmă. Acum i se părea potrivit să dea vina pe Safir, care părea destul de încăpăţânată uneori. Prea multe autoacuzaţii n-ar fi făcut decât să-i strice puterea de concentrare, or ea trebuia să rămână limpede la minte. Nu putea să-l lase pe Auggie s-o vrăjească şi s-o ducă la Domul Plăcerilor sau la cazino sau în vreun alt spaţiu de distracţii al Insomnimaniei.

Într-unul dintre locurile alea orice ar fi posibil.

Şi, într-adevăr, uneori avusese senzaţia că lucrurile se petreceau *cu adevărat.* În una sau două situaţii, lui Renee i s-a părut că adormise în faţa computerului în timp ce continua s-o utilizeze pe Safir. Mai avea doar nişte vagi amintiri despre ceea ce se petrecuse de fapt – mai ales atunci când colindase prin labirint cu Auggie.

Nu accept aşa ceva în noaptea asta. Era hotărâtă s-o ţină bine în frâu pe Safir – adică sub control.

Safir şi Auggie se cuibăriseră în canapeaua simulată de pixeli, lângă o măsuţă simulată de pixeli, şi sorbeau din băuturi simulate de pixeli. Balonaşe ca în cărţile de benzi desenate, invizibile pentru ceilalţi, înconjurau fiecare replică a dialogului. Renee îşi puse în minte să nu uite ca Safir să-şi savureze cocteilul cu căpşuni foarte încet. Băuturile amestecate de la Ernie costau mai mult decât ar fi fost ea dispusă să cheltuiască într-un bar adevărat. De câte ori cineva se cupla la Barul lui Ernie, era taxată cartea lui de credit. Şi era un minim de două băuturi.

Safir era ceea ce îşi imagina Renee despre o ambiţioasă care pornise din Bronx, care reuşise de mult să distrugă

confortul afectiv al celor patru copii (toţi evident cu succes profesional), să distrugă încrederea de sine a soţului ei de treizeci şi doi de ani (comerciant de maşini de mâna a doua) şi să le imprime nepoţilor un sentiment recurent de vinovăţie înnăscută. După judecata lui Safir, asta însemna să trăieşti din plin, să ai o viaţă intensă. Acum era liberă să circule prin lumea informatizată, adunând şi răspândind bârfe, trăind din plin şi bucurându-se de ieşirea la pensie. Sau aşa îşi imagina Renee – iar imaginaţia era tot ce conta în Barul lui Ernie.

Răspunzând comenzilor, Safir se apucă, cu acel tic manierist, să-şi pipăie colierul de rubine, aplecându-se peste masă către Auggie. Sorbi din băutură, dând la iveală cu obscenitate o cantitate gratuită de decolteu grăsos. Renee tastă următoarea replică a lui Safir şi un balon pătrăţos se umflă pentru a cuprinde cantitatea mai mare de cuvinte. Când apărură balonaşele cu dialog, Renee citi cu voce tare atât cuvintele ei cât şi pe cele ale lui Auggie. Într-un fel, conversaţia i se părea mai reală aşa.

SAFIR>AUGGIE DRAG ASCULTĂ LA PRIET TA SAFIR. NU CREZI CĂ E TIMPU SĂ TE DAI DE GOL?

AUGGIE>CE? SĂ MĂ DAU GOL?

SAFIR>PORC. EŞTI UN RĂĂĂU. ŞTII CE VREAU.

Teren alunecos. Dar era hotărâtă să-l scoată pe Auggie la lumină – şi apoi să-l aducă în direct. Chicoti de una singură. Imaginează-ţi doar că poţi auzi o entitate care existase doar într-un computer – s-o faci în faţa unui public, a unui public numeros. *Un interviu telefonic ar fi de ajuns.* Anonimatul lui Auggie ar putea fi păstrat în timp ce ea l-ar face să dea la iveală cât de mult putea despre el însuşi.

Gândurile ei nărăvaşe ezitară puţin la ideea deconspirării faptului că Safir era alterul unei prezentatoare la modă din lumea radiodifuziunii. Oare chiar dorea Renee să cunoască pe cineva al cărui hobby nocturn era că creeze simulări pe computer ale unor crime aparent reale?

O, dar trebuie să merite riscul. „Auggie, virtuozul

vedeniilor computerizate" – *o entitate virtuală „live" la o staţie reală de radio – cea mai mare noutate în lumea spectacolului.* Ar fi o lovitură recunoscută de toţi! Şi asta într-un oraş ca L.A.; cine ştie ce uşi i se puteau deschide şi lui Auggie – sau cine o fi fost personajul cu adevărat? *Ar putea deveni un al doilea Max Headroom – şi să dureze mai mult. Într-o zi o să-mi mulţumească.*

Între timp, Auggie stătea cu cotul pe masă, cu bărbia sprijinită de mănuşa rufoasă, sorbind dintr-o cană de tărie irlandeză, dând din cap interogativ într-un fel care amintea de Jack Benny. Nu dădu nici un răspuns la ultima remarcă a lui Safir.

Lucifer păşi maiestuos spre tastatură.

– Câţ! îl alungă Renee ţipând. Lucifer avea o pasiune prostească de a apăsa pe tastele pe care nu era cazul, atunci când trecea prin apropierea computerului. Odată reuşise să şteargă un întreg fişier. Altă dată reuşise s-o decupleze pe Renee de la program într-un moment extrem de nepotrivit, pe când se afla în Camera Imponderabilă.

Cu un gest energic, Renee îl dădu jos pe Lucifer de pe birou. Rămase un moment în aşteptare, încercând să hotărască ce să spună mai departe.

AUGGIE>ŞTII CE IMPORT EŞTI PT MINE. SAFIR? <MINE DE SAFIR?> – NOI DOI FORM O LUME APARTE. UN UNIVERS. PUTEM FI ÎMPREUNĂ. O HOTĂR LUATĂ DE MULT. AM TOT REPET TU ŞI EU, CU lxl0^9 DE ANI ÎNAINTE DE A EXISTA PROGR. ĂST.

Renee se cutremură uşor. Printre glumele de prost-gust ale lui Auggie se strecurau uneori remarce trecătoare despre secrete profunde şi despre puterea destinului – scurte, discordante izbucniri de intimitate şi elocvenţă care întotdeauna o tulburau un pic. Acum iarăşi dădea un citat. Ce era oare? Îşi dori să fi avut cunoştinţe mai bune de literatură.

Clovnul nu mai adăugă nimic. Părea că se măreşte, pentru a-i acoperi şi mai mult câmpul vizual. Un truc al animatorului? Oricât era de cunoscătoare în privinţa tehnicii folosite, îşi feri ochii în faţa intensităţii imaginii de

pe ecranul monitorului ei. Trase aer în piept şi începu iar să scrie:

SAFIR>AUGGIE DRAG. SAFIR ŞTIE UN MIC SECREEEET DSPR TINE.

Auggie nu răspunse, dar îşi mişcă degetele şi sprâncenele spre Safir într-un fel de lascivitate burlesc-comică. Dus era aerul blând pe care îl avea cu un moment înainte. Acum era doar un clovn, ca de obicei.

SAFIR>SAFIR ŞTIE DE UNDE IDEI PT SPECTAC ALEA MINUN.

Auggie rămânea nemişcat. Tot nu dădea vreun răspuns. Încet şi cu precauţie, Renee continuă să scrie.

SAFIR>=> DIN VIAŢA REAAAALĂ, ESTE?

Tot fără un cuvânt, Auggie reuşi să ridice din umeri extrem de încet şi exagerat, exprimând nonverbal, dar cu ingeniozitate, ideea „Habar n-am despre ce vorbeşti”.

O, e un virtuoso. Renee mai scrise:

SAFIR>AUGGIE SCUMP POŢI SĂ TE JOCI ÎN TAVERNA ASTA SAU ÎN CĂMĂRUŢA TA DE SPECT CÂT VEI TRĂI, DAR PE CINE CREZI CĂ INTERES, PUIU? O SUTĂ DOUĂ DE SPECT? NU CREZI CĂ MERIŢI MAI MULT? NICI NU TE GÂND LA BANI + GLORIE? ASCULTĂ LA SAFIR. AM UN PRIET CARE ARE UN PRIET CARE ARE UN PRIET CARE NE POATE FACE CELEB. ZĂU, ÎN MASS MEDIA. DACĂ TE INTRS

Auggie rămase nemişcat şi tăcut. Renee începu să se tensioneze. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să-i producă o izbucnire de nervi lui Auggie. Zâmbăreţul clovn se înfuria adesea pentru o nimica toată. Odată criticase înclinaţia lui Safir pentru cocteilurile cu căpşuni, insistând ca ea să bea bere tare. Când Safir a refuzat, Auggie scrisese furios cuvântul „târfă” pe ecran şi dispăruse. Altă dată îi criticase culoarea părului, Insistând că un lavand era preferabil portocaliului. Iar Safir nu a fost de acord, şi Auggie a urlat iar „târfă” şi a dispărut. De vreo şase ori o părăsise Auggie pe Safir într-un mod la fel de lamentabil.

A dispărea pur şi simplu din Barul lui Ernie – sau din orice spaţiu al Insomnimaniei – era considerat cel mai

nepoliticos fapt. Alterul tău trebuia să plece mergând spre ieşire, în mod demn, chiar şi după cele mai încordate conflicte. A-ţi face alterul să dispară însemna să-ţi întrerupi computerul fără să facă ieşirile normale din program. Asta era o laşitate, pur şi simplu. Rupea realitatea fragilă a spaţiului cibernetic.

Dar Auggie era prea bine cunoscut pentru toanele lui şi comportarea lui de primadonă. *Ca mai toate celebrităţile.* Dar măcar de data asta nu voia să-i dea drumul – să-l întârzie cel puţin până va ajunge la un fel de aranjament cu el. Apoi Auggie reluă conversaţia.

AUGGIE >MR.0 TE PLACE. ZĂU. MR.0 VREA SĂ TE VADĂ. ACU.

A, nu iar aşa. Renee gemu. Îşi aminti episodul nenorocit de săptămâna trecută, când se împopoţonase în chip de „îngerul albastru", o cântăreaţă de cabaret cam dezbrăcată, iar Auggie se transformase într-un personaj amorf, fără faţă, numit. „Mr. Zero". Amândoi se retrăseseră în Tunelul Dragostei, iar giumbuşlucurile lor de acolo îi dăduseră lui Renee o senzaţie clară de dezgust. Pe jumătate adormită în scaunul de birou de acasă, cu Lucifer torcându-i în poale, Renee aproape că simţise o îmbrăţişare stranie a unor membre cibernetice. Adesea savura Camera Imponderabilă, dar Tunelul Dragostei era mult prea înşelător pentru gusturile ei – iar Mr. Zero era în mod clar un dezaxat. Scrise iar.

SAFIR>OGHI DRAG ROG SPUNE LUI MR.O CĂ E DOAR UN PRIET. ZĂU CĂ ŢIIIIN LA EL. DAR DIN PKT NU PREA MĂ X CHEETĂ ;:-(

AUGGIE> ATUNCI VIN CUM SUNI?

Spre marea surpriză a lui Renee, Auggie îşi mişcă fundul mai aproape şi o apucă pe Safir de încheietură. Îi ridică de-adevăratelea mâna la gură şi i-o sărută pasional. Un plescăit zgomotos trosni din difuzorul computerului.

Renee respiră adânc, de parcă mâna ei adevărată ar fi fost prinsă şi sărutată. *Imposibil!*

Contactul fizic între alteri era rezervat doar Domului Plăcerilor. Se presupunea a nu exista în Barul lui Ernie.

Cum a făcut-o? Cum de reuşise Auggie – sau persoana care îl manevra – să capete o asemenea putere asupra lui Safir? Oare acest utilizator reuşise să aibă acces la dosarul lui Renee din Insomnimania? Oare o scosese complet pe Safir de sub controlul ei?

Renee apăsă îngrijorată o comandă, iar Safir, supusă, îşi trase ambele mâini pe lângă corp. Renee oftă uşurată. Îşi putea controla alterul.

Auggie se aplecă peste masă către Safir, iar ochii lui mari şi albi se roteau nebuneşte şi obscen în direcţii opuse.

AUGGIE> DRAGĂ SAFIR, O LUME ÎNTREAGĂ NE AŞTEAPTĂ. CUM POŢI VORBY DE MESQUINĂRII CA FAIMĂ ŞI AVERE CÂND EU TE VREAU DOAR PE TIIIINE? VINO CU MINE ÎN DOMUL PLĂCERILOR ŞI-O SĂ LE DOVEDIM CĂ PLĂCEREA DĂ GATA MUNŢII ŞI FACE SĂ CREASCĂ DEALURI ŞI PĂDURI.

Din difuzorul computerului izbucni un vacarm de clopote, sirene, sonerii de biciclete şi muzică de flaşnetă. Renee râse nervos. Aşa nu ajungea nicăieri. Trebuia să-l îndepărteze pe Auggie de subiectul sexului şi să-i întoarcă atenţia asupra sa, dar cum? Ei bine, ce-ar răspunde o fătucă ieşită din Bronx şi ajunsă bine, când i s-ar face propuneri din partea unui nemernic cu faţa pictată?

SAFIR>DE CE CREZI C-AŞ FACE SX CU UN CLOVN?

Efectele de sunet se opriră brusc. Renee se cutremură văzând cum se întunecă trăsăturile lui Auggie – nu prea ştia cum o face. Era o schimbare subtilă de expresie, sau faţa lui pictată în culori violente chiar îşi întuneca nuanţele? Oricare era explicaţia, Auggie devenise pe neaşteptate inexplicabil de ameninţător.

AUGGIE>CUI ÎI SPUI TU CLOVN?

– Al dracului, trebuia să-mi dau seama! zise Renee cu voce tare. Ce situaţie ridicolă!

Acum era stânjenită de-a binelea – deşi se simţea şi idioată. De ce îl insultase pe Auggie? Un separeu era, de obicei, un loc în care cuplurile clandestine îşi aranjau întâlniri în Domul Plăcerilor – unde cădeau de acord asupra unor alţi alteri şi a unui program sexual.

Atrăgându-l pe Auggie aici, Safir păruse că face prima mişcare într-un virtual joc erotic.

SAFIR>AUGGIE DRAG E O MICĂ NENŢ.L.G.R. NU O SĂ MEARGĂ ÎNTRE NOI DOI. MAI ÎNTÂI CĂ AM O ALTĂ ÎNTÂLNIRE.

AUGGIE>TÂRFĂ MINCINOASĂ

Renee îşi trase repede degetele de pe claviatură de parcă ar fi curentat-o. Zâmbetul roşu şi larg al clovnului sclipi în direcţia ei ca un bumerang, transformat dintr-o dată într-un rânjet hidos. Furia lui se revărsă asupra ecranului în caractere mărite, echivalentul reţelei pentru urlete.

AUGGIE>AŞA E MEREU. DE SUTE ŞI MII DE ANI OAMENI JAVRE SCÂRB DE JIGODII ŞI CĂŢELE TE FT LA CAP. DE MILIARDE DE ANI EU CONDUC UNIV DE UNUL SINGUR ŞI APOI VENIŢI VOI ŞI VĂ CREDEŢI DEŞTEPŢI. DAR EEEEEU AM PUTEREA ŞI GLORIA ETERNĂ ŞI VĂ OFER ŞANSA SĂ FIŢI CEVA MAI MULT DECÂT OAMENI, CEVA SPLEND; ŞI VOI MĂ TRAT CA PE UN RAHAT. MĂ CRUCIF. LA DRACU’ CU VOI. VOI ŞI NEAMUL VOST ÎNCERCAT SĂ MĂ PROSTŢ. DAR NU PUTEŢI. EU SUNT CUTREMUR, CIUMĂ. POTOP. PLAGĂ. NEBUNIE, VIERMII MORMÂNTULUI, TOT CE NU E ÎN AGENDA VOASTRĂ. SUNT ŞI AM FOST SABIA DE DEASUPRA CAP VOST ŞI AM SĂ VĂ TERMIN CURÂND. AM SĂ VĂ TAI ÎN BUCĂŢI ŞI AM SĂ ÎMPRĂŞTII MĂDULARELE VOASTRE IAR HOHOTUL MEU VA ZGUDUI CERUL.

Tirada lui Auggie umplu complet ecranul şi apoi dispăru. Safir şi Auggie rămaseră faţă în faţă. Difuzorul computerului lui Renee răsună de râsul lui răguşit; apoi se lăsă tăcerea.

Renee rămase ca o statuie. Brusc i se făcu frică pentru că se afla acolo în separeu, unde nimeni nu putea auzi conversaţia, unde nimeni nu putea fi martor la izbucnirea feroce a lui Auggie. Se simţea singură şi vulnerabilă.

Aşteptă ca Auggie să dispară în modul lui caracteristic.

Nu o făcu.

Şedea doar acolo rânjind oribil la ea.

Renee scrise un mesaj simplu.

SAFIR>NU UREAU SĂ TE MAI VĂD.

Auggie nu se mişcă. Renee ştia că următoarea mişcare va trebui să vină de la ea. Voia din toată inima să facă ce făcea Auggie de obicei, să-şi deconecteze terminalul şi să dispară din lumea cibernetică. Dar se stăpâni.

– Stai calmă, Safir, murmură ea liniştitor către alterul ei. Trebuie să te dovedeşti puţin mai diplomată.

Renee tastă o serie de comenzi. Safir se ridică de pe banchetă şi ieşi din separeu. Feţele musafirilor obişnuiţi ai lui Ernie, cei care pălăvrăgeau stând pe scaunele de la bar sau la măsuţe, se întoarseră să urmărească ieşirea lui Safir; erau destul de surprinşi. Erau obişnuiţi să înregistreze certurile răsunătoare dintre Safir şi Auggie şi să-l vadă pe Auggie dispărând. Dar acum toţi puteau vedea că se întâmplase ceva cu totul diferit.

Mai mult ca oricând, Renee simţea un fel de legătură ciudată, kinestezică, ce o unea cu Safir. Chiar împărtăşea cu ea acea ciudată neplăcere din momentele când trecea prin bar printre cei care se holbau la ea, simţind în urmă ochii plini de ură ai lui Auggie.

Chiar şi Ernie părea că spală mecanic paharele în spatele tejghelei. Îi adresă salutul lui standard pentru încheierea unei seri:

– Ne vedem mâine seară, nu, Safir?

Dar Safir nu răspunse şi se apropie de uşile batante ale barului. Renee putea să-l vadă pe Auggie care încă mai stătea în separeu, uitându-se după Safir; gura lui mare şi roşie de clovn părea să aibă colţurile îndreptate mai mult în sus decât în jos. Şi, chiar în acel moment, Auggie dispăru fără urmă.

Safir rămase nemişcată o secundă, apoi păşi dincolo de uşi. Renee se deconectă şi îşi opri calculatorul. Tremura din adâncul trupului, uimită ea însăşi de cât de înfricoşată fusese.

A atins-o pe Safir. Cum de a putut s-o atingă?

Renee rămase cu privirea fixă îndreptată spre ecranul gol, atentă, de parcă acesta ar fi putut porni iar, de unul

singur, în orice clipă.

00110
URMĂRIRE TELEFONICĂ

Mesaj lăsat de Marianne Hedison la robotul telefonic din biroul lui Renee Gauld, vineri, 21 ianuarie, 6:45 A.M.

Te-am văzut!

Hai, nu face pe proasta. Am văzut-o pe Safir drăgălindu-se cu Auggie în separeul din Barul lui Ernie, aseară. Deci, nu fi hapsână cu povestea ta minunată – nu faţă de mine, oricum. *Ştiu* şi n-ai nici o şansă să păstrezi secretul.

Ai ajuns deja la serviciu? Îţi controlezi telemesajele? Dacă eşti acolo, pune mâna pe telefon, OK? Ţi-a spus Auggie ceva despre petele de sânge de pe perete? Ţi-a spus cine e cu adevărat? *Ce* ţi-a spus?

Uite ce-i, mor să ştiu şi oricum trebuie să ne mai întâlnim o dată înainte să plec. Îţi faxez programul meu pentru următoarele două zile. E destul de încărcat, dar tot mai sunt nişte ferestre. Sună şi spune-mi când ne putem vedea.

Şi fii pregătită să-mi spui totul despre noaptea petrecută la Ernie!

Marianne era singură în camera ei de hotel, folosind timpul rămas până la începerea conferinţei pentru a se ocupa de proiectul pe care-l avea în lucru. Deschise fişierul şi intră în modul tridimensional. Un nou „click” cu mouse-ul şi apăru interiorul camerei de zi. În timp ce lucra asculta programul de dimineaţă al lui Renee, cel în direct. Ca de obicei, diverşi navetişti plictisiţi sau disperaţi o sunau de la telefoanele lor celulare din maşini...

– Bună, Renee. Aici Henry. Ar merita să arunci o privire pe autostrada Pacific Coast, chiar în acest moment...

– ...Ruiz la aparat, m-am blocat complet sub un pasaj încercând să ies de pe autostrada Harbor spre Santa Monica...

– ...Tot Sandy. Să nu-ţi vină să crezi, Renee! Nici de

data asta n-am reuşit să mă angajez pe banda din dreapta a autostrăzii 210... Şi totuşi, vreau să merg spre est!

Renee fabula întotdeauna pe marginea unor asemenea neplăceri, transformând situaţiile care interveneau în mod cotidian în trafic în adevărate călătorii epice sau în aventuri pline de suspans.

– Sandy, nu-mi place că tocmai eu trebuie să fiu cea care o spune, dar n-ai să ieşi *niciodată* din 210. E un glumeţ chiar în faţa ta, al cărui singur scop în viaţă este să nu-ţi permită să te angajezi pe banda din dreapta, şi are unul din lansatoarele alea de rachete modeme, ultimul răcnet, din cele pe care guvernul nostru adoră să le vândă dictatorilor de dreapta, şi toate acele rachete au scris pe ele numele tău. Nu mai există cale de întoarcere. Te îndrepţi clar către Monrovia, unde tineri prezentabili copulează cu monştri, apoi o iei spre Glendora, unde sunt piscine cu acid sulfuric. Dacă supravieţuieşti, o ţii tot spre est, acolo unde timpul, spaţiul şi întregul univers cunoscut, chiar şi autostrada, se opresc dintr-o dată în întunecatul Claremont. Noroc, puiule. O să ai nevoie...

Marianne râse de jocul de improvizaţii al lui Renee – cel puţin suna a improvizaţie. Telefonul celular o aşezase pe Renee direct în miezul unui fenomen nou şi pasionant: acea vastă *commuter culture,* acea vastă, de neîngrădit şi de neurmărit lume a comunicaţiilor intre navetiştii aflaţi în goana automobilelor; fenomenul abia aşteptase un prezentator inteligent care să-l aducă direct în lumea legendelor contemporane.

Trebuie să fie ameţitor să fii mereu înfrunte, vârf de lance...

Profesiunea Mariannei era mai domoală, dar şi ei i se cerea să se menţină permanent pe creasta valului, atât în ceea ce privea gustul schimbător al clienţilor, cât şi tehnologia. Rapida revoluţie a proiectării asistate de calculator îi făcuse munca mai pasionantă. Găsea că schiţele preliminare făcute cu ajutorul computerului îţi dădeau satisfacţii deosebite. Îi plăcea să introducă imagini de mobile şi de accesorii, indicând culori, texturi, indicele

de strălucire a suprafeţelor, să aplice diferite modele din imagini scanate şi să poziţioneze sursele de lumină. Apoi computerul prelua munca, construind reprezentarea tridimensională a camerei şi a mobilelor, gata pentru ultimele ei finisări.

Atât de curat, atât de mecanic.

În trecutul destul de recent, Marianne nu prea lucrase cu prezentări realiste pe calculator. Clienţii fuseseră destul de satisfăcuţi doar cu planurile bidimensionale, care permiteau o analiză a spaţiului, câteva indicaţii de culoare, poate doar una sau două vederi din faţă, fotografii ale părţilor mai importante şi o descriere scrisă. Dar acum programul de proiectare asistată făcea mult mai mult decât să redea perspective frontale. Crea imagini tridimensionale animate, simulând o cameră de luat vederi aflată în mişcare, permiţându-le clienţilor chiar să „viziteze" interiorul finisat al noilor lor case cu mult înainte de terminarea clădirii. În faţa acestor posibilităţi, nu mai exista nici un motiv de a *nu* face astfel de prezentări.

Pe când Marianne lucra, auzea la radio vocea lui Renee; acum încerca să-i convingă pe toţi ascultătorii ei să şoptească numele lui Elvis ca pe o incantaţie, „doar aşa, ca să vedem dacă putem face cosmosul să coboare la noi".

Pare că se distrează. Evident, Renee vorbea întotdeauna cu exuberanţă când era în emisie, dar azi părea chiar mai vivace decât de obicei. *Mă întreb dacă se simte bine în legătură cu ce s-o fi întâmplat cu Auggie noaptea trecută?*

Marianne abia aştepta să descopere adevărul. Dar peste o oră o să fie iar înfundată în conferinţe şi seminarii, şi abia pe la începutul serii va putea să verifice dacă a fost căutată.

Hai Renee, sună! Sună îndată ce ieşi din emisie!

Telefonul sună de şapte ori. Renee era pe cale să închidă când, în sfârşit, îi răspunse un bărbat.

– Alo?

– Insomnimania? întrebă Renee, curioasă dacă nu greşise cumva numărul.

– Da.

Nici măcar un salut funcţionăresc! Ce lipsă de profesionalism!

– Ce doriţi? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului, cu un ton puţin nesigur.

Poate e drogat.

– Vreau să fiu deconectată, spuse Renee.

– Deconectată de la ce?

– De la reţeaua dumneavoastră, se bâlbâi uşor Renee. Nu vreau să mai fiu conectată la ea.

– De ce?

Renee gemu. *Asta mai lipsea.*

Fusese insuportabil de înfricoşată de când cu întâlnirea ei cu Auggie la Barul lui Ernie, în noaptea trecută, şi nici nu prea dormise. Din cauza oboselii şi a lipsei de concentrare, simţise că emisiunea din dimineaţa aceea fusese un balamuc absolut. Voia să rezolve problema asta o dată pentru totdeauna.

– *Uite d-aia!* spuse ea tăios. Ia ascultă, pot să vă las numele şi numărul meu? Aş vrea să fiu deconectată de la reţeaua dumneavoastră cât mai repede cu putinţă.

– Care e IQ-ul dumneavoastră? întrebă vocea.

Renee era stupefiată.

– Ce?

– Coeficientul de inteligenţă. Spuneţi-mi IQ-ul dumneavoastră.

– De ce?

– Uite d-aia! spuse vocea, de parcă îi venea să râdă.

– Foarte nostim, zise Renee. Clienţii dumneavoastră sunt clasaţi în funcţie de IQ sau ceva asemănător?

– Ne-ar putea ajuta să înţelegem care e problema dumneavoastră.

– Cum?

– Oamenii care au indicele sub o sută treizeci şi cinci tind să aibă probleme cu Insomnimania.

Renee simţi că ia foc de furie.

Acum tot eu sunt proastă, nu?

– Şi dacă ar fi nouăzeci şi cinci? sări Renee. Asta înseamnă că nu mă pot folosi de reţeaua voastră?

– S-ar putea.

Renee trase adânc aer în piept, încercând să-şi controleze indignarea.

– Uite ce-i, hai s-o scurtăm. Va sun de la birou şi nu pot ţine mult linia ocupată. Notaţi-mi numele şi numărul şi anulaţi-mi abonamentul.

– OK.

– Aveţi creion şi hârtie?

– Nu.

– N-ar trebui să luaţi aşa ceva?

Urmă o pauză mai lungă.

– O secundă, spuse vocea, iar Renee auzi un fâsâit de hârtii, apoi un zgomot de sertare deschise, apoi nişte bubuituri de neidentificat, ca şi cum cineva ar fi răsturnat toată mobila dintr-o cameră. Un bubuit puternic însoţi probabila cădere a receptorului pe podea.

Dumnezeule, ăsta dărâmă totul!

Urmă un hârşâit oribil, ca şi cum persoana ar fi cules receptorul de pe podea trăgându-l de fir.

– Nu găsesc nici un creion, spuse vocea.

Renee oftă.

– Mai e cineva pe acolo?

– Da, dar nu poţi vorbi cu el. Uite, spune-mi doar numele tău şi numărul de identificare. Eu ţin minte totul, fie că vreau fie că nu, şi nu am decât să-l introduc în banca de date. Spune-mi-l şi fii sigură că am să te deconectez.

Cu un sentiment de clară inutilitate, Renee îi dădu omului datele necesare.

– Ai reţinut? îl întrebă ea când termină.

– Sigur, spuse vocea.

Pe dracu'!

– Mai pot face ceva pentru tine?

– Da. Aş putea vorbi cu directorul?

– Eu sunt directorul, spuse vocea.

Şi închise.

Cu un enorm efort, Myron Stalnaker reuşi să-şi acopere faţa cu un zâmbet binevoitor.

– Sunt pe deplin încrezător că vă veţi întoarce şi că vom putea să discutăm despre afaceri. Până atunci...

Şi făcu un semn spre uşă. Omul cu jacheta sport cam zdrenţăroasă şi femeia îmbrăcată în pantaloni de jogging şi tricou schimbară priviri nefericite, se ridicară de pe scaune şi plecară.

Nu asta ar trebui să fie munca mea. Orice secretară ar putea să se ocupe de cazurile astea. Dar în faţa biroului său aştepta un cortegiu de suflete prăpădite şi nu avea ce face; trebuia să-i privească în faţă pe fiecare dintre ei, pe rând.

Privi prin sticla maronie către funcţionarii şi clientela care mişunau pe coridoare. Banca Omaha era capitonată în pluş şi proiectată pentru a reflecta o atmosferă de prosperitate temperată. Într-un fel, era o catedrală, un loc cu o mare demnitate care, totuşi, oferea şi mici confesionale sordide, ca acesta, pentru plângerile lipsite de demnitate ale celor aflaţi în nevoie.

Cum îl numise femeia aia în costum de jogging?

A, da.

Inuman.

Brusc se simţi inundat de tristeţe. Oare devenise inuman? Era oare un om lipsit de compasiune? Nu-i plăcea să creadă aşa ceva. Fusese crescut într-o familie de buni catolici, în respectul solidelor valori creştine, şi voia să creadă că îi păsa într-adevăr de celelalte fiinţe umane.

Fericiţi cei umili...

Fericiţi cei milostivi...

Oare mai aveau vreo semnificaţie cuvintele astea? Era oare o comportare umilă să te porţi atât de lipsit de simpatie faţă de cei care veneau cu cereri? Era oare îndurare să denaturezi cifre pentru a distruge şansele cuiva de a căpăta un împrumut? Pe de o parte, evident că nu era nici o îndurare să le creezi oamenilor speranţe false sau să le împrumuţi bani care nu-i vor ajuta cu adevărat.

N-ar fi mai îndurător să le oferi o moarte rapidă şi fără dureri?

Myron bătu cu degetele în carcasa de plastic a monitorului său. „Inuman” era cuvântul corect. Era inuman ca afurisita asta de maşinărie să decidă atât de mult în privinţa destinelor omeneşti. Şi era inuman faptul că el nu ajunsese niciodată să se ocupe de afaceri cu adevărat *importante*, tranzacţii imobiliare, sau afaceri cu perspective, sau să lucreze cu oameni creativi. Aceea era zona funcţionarilor superiori, de deasupra lui – o adunătură de puşti care nu aveau nici o infimă parte din experienţa lui.

Şaisprezece ani de muncă şi tot n-am să ajung mai sus – sunt prea bătrân, de altfel, ca să mai caut altceva.

Zâmbi obosit.

Fericiţi cei săraci cu duhul...

Sărăcia cu duhul – asta era o virtute pe care lumea nu i-o putea lua. În privinţa celorlalte daruri cereşti, pe alea nu şi le putea permite. Inflaţia plasase umilinţa şi îndurarea în afara posibilităţilor sale. Nu putea să şi le permită, nici pe credit. Uneori era depăşit, nu mai putea suporta. Rămânea să plângă în biroul lui, în tăcere, fără să-i pese dacă cineva îl vedea sau nu. Dar acum era prea obosit, fie şi ca să plângă. De prea multe nopţi nu mai dormise ca lumea. Epuizarea îl făcuse imun la lacrimi.

Fără chef, Myron se aplecă peste birou şi apăsă pe butonul interfonului.

– Trimiteţi următoarea persoană, spuse.

Următoarea persoană era o femeie corect îmbrăcată, într-un costum cam purtat. Părea la fel de epuizată ca Myron. Acesta îşi drese glasul şi o privi glacial. Îi ţinu o oarecare predică despre responsabilitatea financiară şi o trimise la plimbare cu braţele pline de hârtii de completat. Apoi văzu că se făcuse ora pentru pauza de prânz. Îşi făcu ordine pe birou şi încuie dosarele curente în sertar. Mângâind terminalul computerului, Myron se gândi că era o chestie mediocră faţă de superbul monitor color cu ecran mare pe care îl avea acasă.

Dorinţa de a se ridica şi de a se duce acasă aproape îl copleşi. Dar dacă făcea asta, tot trebuia să aştepte acele ore îndelungate până la *începere,* atunci când viaţa sa îşi recăpăta sensul. Îl apucă furia. Era nedrept că începea atât de târziu aici. Coasta de vest se putea conecta mult mai devreme.

Mesaj transmis de Renee Gauld, prin poşta electronică, Mariannei Hedison, vineri, 21 ianuarie, 5:15 P.M.

Îmi pare rău că te-am ratat. Am primit faxul tău, dar programele noastre nu se potrivesc deloc. Sunt băgată în treabă până peste cap, cel puţin până la petrecerea mea de duminică.

Vii la petrecerea de duminică, nu?

Sună-mă în următoarele două-trei zile. O să lucrez acasă majoritatea timpului, deci încearcă aici. Am de citit patru cărţi până mâine seară. Poţi crede?

Despre noaptea trecută, la Ernie.... Uite ce-i, las-o baltă, OK? Nu a fost nimic important. Serios.

Îmi pare rău de toate încurcăturile, dar ne vom vedea, cel puţin, la petrecerea mea. Între timp, în cadrul micului nostru joc de-a urmărirea telefonică, e rândul tău, scumpo.

Ciao.

Renee ajunse acasă pe la cinci seara. Imediat ce intră în apartament, puse sacoşa de cumpărături pe măsuţă şi se aruncă pe canapea. Luă, unul câte unul, cele patru volume cartonate, uitându-se la rezumatele de pe supracoperte.

În „O noapte de groază” un psihopat ucide o serie de tineri de bani gata prinşi în situaţie de adulter, în timpul unui festival de filme horror la un cinematograf în aer liber.... În „Neîncredere amânată”, un vraci devine dezamăgit de specia umană şi se porneşte să încurce toate lucrurile prin telepatie... În „Temeliile puterii” o clădire cu birouri e bântuită de fantoma unui mafiot care fusese

îngropat în fundaţia de beton... În „Portretul oval” prima femeie preşedinte a Statelor Unite îşi dă seama treptat că toţi colaboratorii şi miniştrii ei sunt vampiri...

– Ce grămadă de rahat, mârâi Renee.

Toate cărţile fuseseră best-seller-uri şi toate aparţineau unui celebru scriitor de horror cunoscut pe plan naţional, Larry Bricker. Şeful lui Renee aranjase ca ea să-i ia un interviu scribului ăluia, a doua zi seara. În acest timp, trebuia să parcurgă cât mai mult din gunoiul respectiv.

Ei, tot e mai bine decât cu purceii de apartament.

Apoi, Renee observă că pe una dintre supracoperte era poza lui Bricker. Zâmbea, un tip spilcuit, cu părul cam rar.

Cel puţin e un scrib nostim. Oare ce-o face duminică seara?

Dar chiar dacă autorul i se părea atrăgător, Renee tot nu avea chef să se apuce de citit genul respectiv. După confruntarea de ieri cu Auggie, ultimul lucru de care avea nevoie era un set de povestiri de groază. Deja mintea îi era plină de spectre – de fapt un fel de nelinişte fără obiect precis o bântuise toată ziua. Deşi nu-şi putea aminti prea bine visele de noaptea trecută, Renee era sigură că ele incluseseră şi un clovn desenat monstruos.

Şi cum rămânea cu Insomnimania?

Mai sunt conectată?

Se ridică de pe canapea, se duse direct la computer şi îi dădu drumul îngrijorată. Cretinul cu care vorbise uitase cu siguranţă de ea chiar la câteva secunde după ce închisese telefonul.

Evident că era prea devreme pentru a prinde începutul Insomnimaniei, dar ajungea ecranul de pauză cu orarul reţelei pentru a-i da de ştire dacă mai este sau nu membru. Dacă mai era, cu siguranţă că va mai da un telefon – unul mult mai scârbos decât primul.

Făcu un dublu-clic cu mouse-ul pe simbolul aplicaţiei Insomnimania, reprezentând silueta unui câine lătrând la lună. Apărură cuvintele „INTRODUCEŢI PAROLA”. Renee scrise literele „KDKA” – tributul ei secret către prima staţie comercială de radio din America.

„PAROLĂ INCORECTĂ”, răspunse computerul.

A făcut-o. Chiar m-a deconectat. L-aş pupa pe dement.

Apoi adună simbolul aplicaţiei şi directorul cu toate fişierele Insomnimaniei şi le duse spre micul coş de gunoi desenat în colţul din dreapta jos al ecranului. Le lăsă să cadă înăuntru.

„Sunteţi sigur că vreţi să ştergeţi aplicaţia Insomnimania?” întrebă politicos computerul.

– A dracului de sigură! murmură Renee apăsând pe „OK”. Micul coş părea acum burduşit. Lui Renee îi venea să sară pe el, să-l mai îndese – sau, şi mai bine, să ardă totul. Dar, în loc de asta, alese comanda „golire pubelă”. Coşul deveni iar curat şi drept.

Treaba era făcută. Cum se simţea? Mai puţin înfricoşată? Mai puţin obsedată de imaginile nebuneşti în care Auggie ieşea din computerul ei şi o ataca de-a binelea?

Nu. Renee îşi simţea inima bătând ca un ciocan. Mai îndurase ea şi altă dată simptomele fricii fizice, ale panicii fără nume. Dar niciodată atât de groaznic ca acum. Cum de putea trupul să suporte atâta frică? De ce nu cădea moartă în urma unui atac de cord?

Şi de ce, mă rog, sunt eu aşa de speriată, drace?

Cel ce se ascundea sub înfăţişarea lui Auggie – cine o fi fost – nu avea cum să ştie unde s-o găsească. Identităţile celor care foloseau Insomnimania erau un secret bine păzit – sau aşa, cel puţin, spunea manualul de instrucţiuni. Dar era oare posibil ca proprietarii Insomnimaniei să fi minţit? Tipul de la telefon, cel care pretinsese că era directorul, nu prea inspira multă încredere.

Renee verifică zona de lucru a ecranului şi văzu simbolurile pentru alte trei reţele – nişte chestii inocente, nici una atât de sofisticată ca Insomnimania, nici pe departe. Acestea îi foloseau în profesie, pentru a fi la curent cu ultimele noutăţi sau pentru a trimite mesaje unor potenţiali clienţi. Dar chiar şi aceste simboluri inofensive ajunseseră s-o deranjeze. Ideea de a fi conectată prin computer cu nişte străini din exterior i se părea

intolerabilă.

Groaza ei nu avea nici un sens. Chiar dacă utilizatorul lui Auggie ar fi aparţinut oricăreia dintre reţelele alea, cum ar fi putut afla că şi ea era membru? Ar fi fost o prostie să sune şi să le anuleze pe toate.

Uşurel, Renee. Dacă o ţii tot aşa, următorul pas va fi să deconectezi telefonul şi cablul TV şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. O să devii o drogată, ai să mergi doar cu trăsurica trasă de-un cal şi ai să porţi rochii negre tot restul vieţii sau ai să te măriţi cu mul dintre tipii ăia ciudaţi care poartă bărbi şi pălării caraghioase.

Dar tot nu putea să scape de frică. Era de parcă ar fi primit un telefon obscen cu o noapte înainte – unul atât de ameninţător, încât devenise brusc neîncrezătoare în toată lumea, chiar şi în cei perfect străini, pe lângă care trecea întâmplător stradă.

A atins-o. A atins-o pe Safir.

Renee începu să se legene uşor în scaun. De ce avea clovnul un asemenea efect asupra imaginaţiei sale? Conversaţia dintre Auggie şi Safir nu trecuse decât rareori dincolo de nivelul standard de a face schimb de bancuri, insulte în glumă sau certuri infantile.

Era adevărat că uneori Auggie făcuse unele sugestii cam ciudate despre o eventuală participare a ei la ceva misterios şi minunat. Renee nu încurajase nici o intimitate, presupunând că Auggie şi Safir se jucau doar de-a seducţia.

Şi mai fusese surprinsă de capacitatea empatică, aproape stranie, a lui Auggie. Renee simţi o stânjeneală crescândă amintindu-şi o scenă petrecută cu câteva nopţi înainte, în Barul lui Ernie. Safir îşi spunea replicile uşuratice. Apoi, ca din senin, Auggie i-a spus: „Nu eşti singură.”

Nu eşti singură.

Asta fusese tot. De ce oare o deranja simpla amintire a acelor cuvinte? Apoi îşi dădu seama de ce. Era de parcă Auggie îi detectase singurătatea interioară – a ei, nu a lui Safir. Ca şi cum s-ar fi uitat prin computer şi ar fi vorbit

direct cu Renee.

Computerul făcu cărţile cu o viteză orbitoare, înşirând de la o carte în grupa din stânga până la şapte cărţi în dreapta. Aşează restul pachetului cu faţa în jos în colţul din stânga sus al ecranului. Patru spaţii goale de mărimea unei cărţi de joc aşteptau apariţia vreunui as. Un singur şapte de cupă strălucea printre patru trefle şi două pici.

N-avea nici un rost. Myron Stalnaker nu era în stare să joace.

Apăsă pe mouse pentru a întoarce trei cărţi de deasupra, din pachetul rămas. Putu să pună un trei de cupă peste un patru de pică. Mai repetă mişcarea de câteva ori, dar fără succes. Apoi un opt de caro apăru când pachetul era aproape pe sfârşite. Putu să-l aşeze peste un nouă de treflă. Restul cărţilor s-au întors singure, invitându-l să repete jocul. Aşa a şi făcut, fără un cuvânt.

Jocul îl făcea întotdeauna să simtă că s-ar fi aflat în afara propriului său corp, urmărindu-se pe sine, de după propriul său umăr. Îl făcea să se simtă mai mecanic decât propriul său computer – ca un fel de jucărioară lipsită de voinţă, care putea doar să recunoască tipare de acţiuni. Nu era un sentiment neplăcut, dar nici unul plăcut. De fapt nu prea era nici un fel de sentiment. Aşa şi dorea să fie.

De vreo două ore rejuca acelaşi joc, încredinţându-se unei amorţeli din ce în ce mai accentuate, până la începerea Insomnimaniei. Nu câştigase niciodată. Dar nu asta conta. El era doar o maşinărie, iar unei bune maşini nu-i păsa cine câştiga sau cine pierdea. Nu făcea decât să-şi continue programul.

La fel fusese şi noaptea trecută. Simţise furia lui Auggie cum îi invada circuitele pasive ale sistemului nervos, luând-o în jos spre degetele supuse, continuându-şi apoi coborârea prin tastatură spre liniile telefonice de dincolo de ea.

De ce a trebuit să fie aşa de crud? De ce a trebuit să spună asemenea lucruri lipsite de suflet?

Ea păruse o doamnă extrem de drăguţă – dacă era cu

adevărat o doamnă, ceea ce constituia o afirmaţie nesigură dacă luăm în considerare numărul de travestiţi din Insomnimania. Oricum, avea o personalitate vioaie şi plăcută. Şi genul ei de glume nu-i provocau de obicei indignare lui Auggie. Se părea, mai curând, că Auggie era acela care exploda în momente inexplicabile – că renunţa la prietenii înfloritoare cu alte personaje, devenind brusc furios.

De ce oare trebuie să facă asta?

O idee vagă trecu prin mintea lui Myron: *L-au dezamăgit.*

În acel moment, Myron vroise să intervină. Vroise să-i vorbească lui Safir despre multiplele servicii pe care le făcea Auggie şi despre bunătatea lui, despre profunda lui disponibilitate pentru prietenie.

– Doar că l-ai prins într-o pasă proastă, ar fi vrut el să-i spună lui Satir. Revino mâine. Ai să-l vezi într-o lumină mai bună.

Chiar Myron simţise de multe ori bunătatea şi compasiunea lui Auggie. Îşi aminti de cuvintele blânde pe care i le spusese odată Augie...

Nu eşti singur.

Oare cât trecuse de când nu-i mai oferise nimeni o asemenea mângâiere, o asemenea consolare? Fuseseră de ajuns trei cuvinte simple. Ce mergea prost în interiorul fiinţelor umane în carne şi sânge de nu puteau să spună ceva aşa de simplu şi de superb?

Auggie era iubirea întruchipată. Dar Myron nu avea nici un mijloc de a-i spune lui Safir aceasta. Putea doar să rămână tăcut.

Viaţa e nedreaptă.

Ochii lui Myron erau obosiţi de atâta uita, la ecran. Şi-i odihni puţin uitându-se spre fereastră. Afară urla o iarnă adevărată, de Nebraska. Zăpada cădea cu furie.

O noapte bună de stat în casă.

Myron încercă să-şi rememoreze evenimentele din seara anterioară. Dar după scena urâtă cu Safir, amintirile sale deveniră din ce în te mai vagi, până ce se

transformară în neant. Ce se întâmplase apoi în Subsol? Ce spusese Auggie acolo? Ce planuri se făcuseră?

Myron nu-şi putea aminti. Adormise în faţa computerului? Scăpările de memorie erau tipice întâlnirilor sale cu Auggie şi, în mod normal, aşa îi şi plăcea să fie. Viaţa era prea plină de lucruri urâte pe care şi le amintea mult prea bine. Era plăcut să mai existe şi câteva pete de uitare nevătămătoare, pe ici pe colo.

Dar şi-ar fi dorit să ştie ce se petrecuse aseară. Şi-ar fi dorit să ştie ce se spusese. I se părea foarte important să-şi aducă aminte.

De ce nu pot să-mi amintesc?

Uriaşi fulgi kamikaze se striveau de geamuri, ca insectele care se zdrobesc de parbriz, iar un felinar din apropiere le lumina măruntaiele scurgându-se încet pe geam, şi îngheţând iar încet.

Marianne se apropie de coridorul liftului. Se întorcea în camera ei să facă un duş rapid între două acţiuni subsumate conferinţei. Se întreba dacă robotul reţinuse mesajul transmis de Renee. Se întreba când vor putea fi iar împreună.

Marianne merse cu liftul până la etajul şase şi ieşi în coridorul fatal. Se opri şi se uită la peretele vopsit în alb. Părea că-şi pierduse impactul asupra imaginaţiei ei. Acum i se părea uşor să accepte minciuna, negarea petei ascunse. Nici nu se mai gândea măcar să ridice colţul covoraşului pentru a vedea pata de dedesubt.

Ce repede devenim imuni.

Dar ştia, evident, că nu e pe deplin indiferentă la ceea ce văzuse acolo. Mai devreme sau mai târziu, forma petei îi va fulgera iar prin minte. De asta era sigură. Pentru că dacă ar fi fost pe deplin eliberată de imaginea aceea, nu s-ar opri să filozofeze asupra propriei sale imunizări. Şi nu i-ar auzi numele vibrând prin creier…

– *Auggie,* răsuflă Marianne.

– *Auggie,* şopti Renee.

– *Auggie!* strigă uşor Myron Stalnaker – iar lumea i se păru ceva mai puţin rece.

00111
ŢARA NIMĂNUI

Camera de zi era vastă şi surprinzător de pustie. Erau doar vreo şase piese de mobilier aşezate cu grijă, toate extrem de simple şi lipsite de decoraţiuni. Chiar şi cele două picturi mari de pe pereţi erau pale, formale, geometrice. Două covoare de lână, mari şi fără pretenţii de podoabe, acopereau doar o mică parte a parchetului din esenţă de lemn tare. Dacă Nolan n-ar fi ştiut contrariul, ar fi putut spune că ocupanţii casei erau extrem de săraci.

Dar nişte sărăntoci şi-ar fi dat mai multă osteneală să-i dea casei lor o mutră de cămin. Judson a cheltuit o mulţime de bani ca să păstreze locul ăsta rece şi steril – al dracului de mulţi bani.

Apartamentul lui G.K. Judson ocupa un întreg etaj al unui zgârie-nori din centrul oraşului Chicago. Nolan ghici că locul ocupa cam tot atâta spaţiu cât întregul cvartal în care locuia el în Culver City. Şi fiecare metru pătrat de apartament era, fără îndoială, extrem de atent compus, la fel de gol şi de neospitalier ca şi camera de zi.

Era sâmbătă după-amiază, destul de târziu, a doua zi a lui Nolan în Chicago. Era însoţit de locotenentul Paul Spiroff, de la Poliţia din Chicago, un tip ce părea foarte citit, cu ochelari cu rame rotunde şi cu o faţă îngustă şi gânditoare. Spiroff stătea chiar în pragul camerei, uitându-se meditativ spre holurile de trecere. Nolan fu de părere că arăta mai curând ca un absolvent de filozofie, decât ca un detectiv.

Nolan vorbea cu Claudia Judson, văduva lui G.K. Judson. Ea era ultima persoană pe care îşi planificase să o ancheteze, înainte de a zbura înapoi spre L.A., a doua zi. De fapt, Nolan îi pusese foarte puţine întrebări. Principalul lui scop era să o informeze despre cum se desfăşura investigaţia – s-o asigure că se va face orice efort pentru a-l găsi pe ucigaşul soţului ei. În definitiv, cineva atât de bogat era cu siguranţă mai interesat de răspunsuri decât de întrebări.

În timp ce-şi trecea în revistă notiţele, Nolan observă cât de bine se potrivea doamna cu decorul – era un tip minimalist de femeie. Nu purta nici un fel de bijuterii, cu părul drept, dar bogat, de culoarea nisipului curgând peste un pulover simplu dar, se presupunea, extrem de scump; femeia arăta la fel de austeră ca încăperea.

Nolan nu se putu împiedica să se întrebe: oare ce vârstă avea? Părea perfect lipsită de vârstă. Pielea avea o textură elegantă – ca lenjeria de pat poate, moale şi perfect călcată. Faţa ei nu avea nici un fel de riduri. Avea anumite cute, da, dar nimic din ceea ce s-ar putea numi rid. Nu părea de vârstă mijlocie, dar nici nu arăta mai tânără. Nolan presupunea că G.K. Judson n-ar fi vrut s-o vadă arătând tânără. Era un om prea plin de substanţă ca să se însoare cu vreo aiurită superficială şi imatură. În definitiv, putea avea, şi se pare că şi avea, aiurite pe oriunde se ducea. Astea erau prea ieftine, prea bălţate, prea frivole pentru a fi ţinute ca decor de lux în această casă.

Informarea lui Nolan se apropia de sfârşit. Pe întreg parcursul ei, Claudia Judson nu arătase nici o umbră de emoţie – doar o politeţe demnă şi respectuoasă. Abia acum începea să pună întrebări.

– Mai exact, cu cine aţi vorbit la hotel? se interesă ea.

– Cu majoritatea personalului, spuse Nolan. Dar şi câţiva alţi oaspeţi. Am verificat şi registrul hotelului şi cărţile de credit ale clienţilor, şi n-a apărut nici o legătură cu soţul dumneavoastră. Şi, evident, nu există nici un martor de existenţa căruia să ştim.

Claudia Judson studie cu atenţie, chiar cu scepticism, faţa lui Nolan.

– Nu-i adevărat că soţul meu a fost ucis la etajul şase?

– Aşa-i, replică Nolan, cam stânjenit; ştia ce urmează.

– Iar el, de fapt, stătea la etajul opt?

– Da.

– Aveţi cumva idee ce căuta el la etajul şase, domnule locotenent?

Nolan observă că Spiroff se lăsa de pe un picior pe

altul. Dar detectivul din Chicago nu spuse nimic, iar faţa îi rămase impasibilă. Până în acel moment Nolan apreciase dorinţa lui Spiroff de a rămâne în fundal. Dar acum ar fi dorit o mână de ajutor.

Încurcat, Nolan îşi drese glasul.

– Doamnă, asta e o problemă pe care speram că nu trebuie s-o abordez.

– Ei bine?

– A petrecut câteva ore, înainte de a fi omorât, în... compania unei tinere.

– În camera ei?

– Exact.

Faţa Claudiei Judson nu arăta nici urmă de surpriză sau alarmă. Dar privirea ei fermă îi spunea lui Nolan că aştepta o explicaţie mai amănunţită.

– Am verificat-o, spuse Nolan. Suntem absolut convinşi că nu a avut nimic de-a face cu uciderea soţului dumneavoastră. Făcu o pauză şi adăugă: Dacă nu vă deranjează, aş prefera să nu intru în detalii în privinţa ei.

Claudia Judson zâmbi afabil.

– Desigur, spuse ea. Iertaţi-mă dacă v-am părut prea preocupată de amănunte.

Apoi continuă să întrebe despre lucruri mai obişnuite. Nolan ghici că era perfect conştientă de infidelităţile soţului ei. Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce îl forţase să vorbească despre femeia de la hotel? Nu părea motivată de o curiozitate morbidă.

Nu-i plac problemele în suspensie. Îi place existenţa ordonată. Aşa e felul ei. Aparent aşa era şi felul lui. Asta ar fi probabil şi felul meu dacă aş avea *banii lor.*

Pe la ora patru, ora L.A., Clayton şedea la masa lui din biroul detectivilor scriind raportul pentru ziua respectivă. Era penibil de puţin text de introdus în calculator. Clayton vorbise cu toţi cu care putuse, pe plan local, despre uciderea lui Judson, iar restul timpului fusese dăruit revizuirii şchioapelor şi nesemnificativelor date oferite de laborator.

Tocmai se afla în mijlocul unui căscat când sună telefonul. Era Nolan.

– Bună, spuse Clayton. Cum îţi place la Chicago?

– O porcărie. Doar ce credeai?

– Deci ai vorbit cu o mulţime de prieteni îndureraţi şi de persoane pline de dragoste?

– Ha! Majoritatea celor de aici sunt leşinaţi de bucurie că a crăpat. Fiul şi fiica – doi puşti alintaţi – erau doar interesaţi de modul în care se va împărţi averea. Iar nevastă-sa nu pare să aibă nici un fel de sentimente. Am fost prezentat unuia dintre asociaţii lui – un rival, se pare. Când l-am întrebat dacă era cineva care să-i dorească moartea lui Judson, individul a râs de-a binelea. „Puteţi începe lista cu mine", mi-a spus. „Aş fi onorat să fiu considerat printre suspecţi." Părea de-a dreptul distrus pentru că avea un alibi solid. Şi ţi-aş mai putea povesti. Am vorbit cu o mulţime de oameni. Dar istoria a fost cam aceeaşi de fiecare dată.

– Probabil c-au fost destul de puţini la înmormântare, îşi dădu Clayton cu părerea.

– Nu, a fost *di granda.* Sute de jeluitori în haine negre, vărsând cele mai pure lacrimi de crocodil pe care le-ai văzut vreodată. De-a dreptul falnică şi maiestuoasă toată treaba. Îmi pot imagina că Judson a adăugat un codicil în testament ca să fie plătiţi o mulţime de oameni care să-l jelească.

– Pare ca povestea aia cu misterul crimei – care era oare? – aia pe care o făcuseră toţi.

– Doar că noi n-am mai avut de-a face cu o crimă pe care fiecare vrea s-o ia asupra lui, răspunse Nolan. Drace, am întâlnit oameni care ar fi primit cu bucurie să fie condamnaţi şi executaţi doar ca toţi ceilalţi *să creadă* că ei au făcut-o.

– Dar tu nu crezi că a făcut-o vreunul dintre ei.

– Nu. Nici unul dintre cei cu care am vorbit.

– Deci tot nu primim aplauze?

– Nu de aici. Doar dacă ai tu ceva pe acolo.

Clayton mormăi:

– Nici o şansă, spuse. Ce-i aici începe şi-ntr-un coşuleţ, fir-ar să fie. Poate c-ar fi mai isteţ din partea ta să mai stai acolo puţin.

– Ei, unde crezi că mă aflu, în Bahamas? Ne vedem luni.

– Mda, luni.

Clayton închise telefonul şi privi în jur. Ca de obicei, zona de lucru a detectivilor era agitată, ca o bursă. Chiar şi sâmbăta, detectivii veneau şi plecau, pălăvrăgind unii cu alţii. Clayton se întoarse şi se holbă la ecranul computerului, încercând să se concentreze pe cele trei sau patru propoziţii pe care le mai avea de scris. Sunetele din jurul lui se amestecau într-un fel de zgomot de fond. Se frecă la ochi şi căscă din rărunchi. Atunci un ţipăt acut îi străpunse somnolenţa...

– Cioară!

Clayton tresări, ridicând capul. Deschise ochii. Cuvântul fusese rostit cu forţă, cu agresivitate. Clayton se roti cu scaunul încercând să descopere sursa, dar nu putu să vadă sau să audă nici un soi de conflict sau ceartă. De fapt, nu se vedea nici o schimbare în activitatea înconjurătoare. Cu siguranţă, nu părea că cineva aruncase cuvântul acela către Clayton.

Cel puţin, nu cred să fie cineva.

Biroul lui era lângă uşa care ducea spre camera de primire. De acolo venise ţipătul? *Poate vreun suspect urlă la poliţistul negru care l-a arestat? Sau la un alt suspect? Poate un frate strigă la altul?* Dar sunetul păruse să vină mai de aproape.

Clayton ştia perfect de bine că un alt poliţist ar fi putut scuipa cuvântul. Ar fi putut fi chiar poliţistul alb care lucra la biroul de alături. I se lăsă o greutate pe stomac la gândul ăsta. Simţi cum îl invadează un sentiment de stânjeneală.

Ăştia erau oamenii cu care lucra şi în care trebuia să aibă încredere, în fiecare zi. Dar se întrebase adesea care dintre ei folosea cuvântul în derâdere, de obicei, când el nu era în apropiere. Care dintre ei bătuseră negri la arestare? Care dintre ei ar profita de orice pretext pentru

a trage lovitură după lovitură într-o piele de o altă culoare? El, pur şi simplu, îi evita pe vreo câţiva care aveau reputaţia de a practica asemenea brutalităţi – dar despre majoritatea nu ştia nimic. Nici nu avea cum. Putea să audă cuvântul zdrăngănindu-i prin creier cu un ecou mult prea familiar…

Cioară!

Îngrijorarea lui Clayton nu dispăruse niciodată cu totul, dar îşi dădea seama cât de mult i se ascuţise acest sentiment în absenţa partenerului lui – unul dintre puţinii poliţişti care nu-i zgândăriseră niciodată instinctul de supravieţuire.

Clayton se supără pe sine însuşi. *La naiba, probabil că ai vedenii.*

Da, asta era, sigur. Oboseala îşi spunea cuvântul, dându-l pradă paranoiei. Creierul lui obosit amestecase sunetele din jur, fabricând cuvântul.

Îşi aminti de mătuşa Patty din Carolina de Sud – pacientă de sanatorii care îşi petrecuse în instituţii de profil majoritatea vieţii ei de adult. Mătuşa Patty auzea voci care o numeau căţea, târfă, curvă şi alte lucruri şi mai rele pe care nu reuşea nici să le repete altora. Aceste cuvinte odioase erau totdeauna rostite în spatele ei, cu vocile prietenilor sau ale familiei, aşa că sărmana mătuşă Patty ajunsese să creadă că toţi cei pe care îi iubea o urau.

După câţiva ani, mătuşa Patty părea perfect restabilită şi a putut să se întoarcă acasă. Odată Clayton o întrebase cum era senzaţia de a fi scăpat de toate acele voci îngrozitoare.

– A, dar tot le mai aud, îi spusese mătuşa Patty cu un zâmbet. Le aud tot timpul.

– Dar nu pare să te supere, spuse Clayton surprins.

Mătuşa Patty râse plină de mândrie.

– Nici nu mă supără. Ei e la fel ca voi. Poate chiar mai buni. Vezi, vocile alea vorbeşte întotdeauna în spatele meu. Nu e decât o adunătură de laşi. Aşa cum văd eu lucrurile, nu trebuie să bag în seamă pe cineva care nu mă poate insulta în faţă. Nu conteşte dacă e adevăraţi sau nu.

Destul de corect gândit pentru o femeie nebună.

Clayton îşi alungă amintirile şi cu multă greutate scrise şi restul raportului.

Duminică dimineaţa devreme, Nolan şedea într-un separeu capitonat în vinilin dintr-un bar întunecos şi ieftin din Aeroportul O'Hare; era cu detectivul Spiroff. Nolan aştepta avionul de întoarcere la L.A. Spiroff îl condusese cu maşina până la aeroport şi aştepta să-l vadă îmbarcat. Lucraseră împreună la cazul Judson şi fuseseră foarte apropiaţi în ultimele două zile. Deşi nu descoperiseră nimic util cazului. Nolan fusese surprins de cât de amicală fusese relaţia lor profesională.

– Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult, spuse Nolan.

– Îmi pare rău că te-am târât până aici pentru nimic, răspunse Spiroff ridicând din umeri.

– O să mai pistonăm lucrurile în L.A. Poate că tot descoperim ceva.

Spiroff clătină din cap.

– N-o să descoperiţi, spuse el zâmbind.

Nolan oftă.

– Mda, cred că ai dreptate, spuse. Aş vrea să-i explici tu asta căpitanului meu – ca să nu mai vorbim despre ziarele şi posturile de televiziune din L.A.

– Oricum, mi-a făcut plăcere şederea ta aici, spuse Spiroff. Ei, dacă întoarcerea la L.A. o să fie o nenorocire, mai bine aţine-te pe-aici şi te punem să lucrezi la vreo treabă locală.

– De exemplu?

– Ei, ai putea să ne dai o mână de ajutor în cazul Miles Braxton.

Nolan se uită surprins la Spiroff. Miles Braxton fusese un editor de ziare cu sediul la Chicago, care făcuse un plonjon urât, de la etajul treizeci şi trei, unde îşi avea apartamentul, asta în urmă cu vreo două trei săptămâni. Şi acest caz avusese o mare publicitate.

– Am crezut că chestia cu Braxton este închisă, spuse Nolan. Toată lumea şi-a zis că e sinucidere.

– Ziarele au zis aşa. Iar noi n-am găsit niciodată de cuviinţă să le contrazicem. E întotdeauna o plăcere bine meritată să-i vezi pe vulturii ăia pe o pistă greşită. Adevărul e că am descoperit semne de efracţie şi câteva urme de violenţă pe care nu am ajuns să le menţionăm. Iar legistul nu i-a zis niciodată nici crimă nici sinucidere.

– Dar nu avea ceva probleme cu drogurile sau cu băutura?

– Aşa se zice. Dar nu luase nimic la bord în noaptea când a căzut.

– Nici o scrisoare de adio?

– Nimic de nici un fel. Şi el avea computerul în funcţiune – era conectat la una din reţelele alea pentru granguri, cu joculeţe şi chestii sexy. Jucase canastă într-un fel de cazino din program.

– Pierdea mult?

– Nu era un joc pe bani, doar de distracţie. După câte ne putem da seama, omul petrecea o seară plăcută şi liniştită acasă jucându-se pe calculator când, deodată – trosc! – s-a transformat brusc într-o splendidă capodoperă de artă plastică, jos, pe caldarâm.

– Doar nu crezi că uciderea lui are vreo legătură cu jocul pe calculator?

Spiroff râse.

– Hai, zău, Grobowski. Crezi că a acuzat pe cineva că trişează la canastă şi l-a înfuriat pe tip suficient pentru ca ăla să iasă din ecran şi să-l arunce pe Braxton din balcon direct pe caldarâm?

Nolan se simţi puţin jenat. Nu ştia mai nimic despre reţelele de computere, dar trebuia să recunoască: întrebarea lui părea stupidă.

– Deci, doi dintre cei mai bogaţi cetăţeni ai voştri sunt aranjaţi în mai puţin de-o lună, medită el. Interesant, nu?

– Interesant, dar e o coincidenţă, spuse Spiroff resemnat. Ar fi frumos să te gândeşti că ar fi putut exista o conexiune. Ar avea un pic de iz de luptă de clasă, nu?

Poate că proletariatul călcat în picioare a încetat să-şi mai omoare confraţii şi şi-a îndreptat mânia spre apartamentele şi hotelurile de lux.

Nolan chicoti:

– Mai că-ţi vine să predai insigna şi să te alături revoluţiei, nu?

Spiroff rânji şi îşi ridică berea în semn de toast.

– Beau pentru asta, spuse.

Renee abia terminase de construit o fragilă structură de aluat în tava de copt, iar degetele îi erau obosite şi relaxate în mod plăcut. Lupta eroică dusă cu nucile măcinate şi cu foile umede şi subţiri ca o pânză ale plăcintei se sfârşise. Acum era gata să taie cu precizie mici romburi în straturile superioare şi să pună tava la cuptor. Apoi urma să facă siropul legat – un amestec greu de suportat din zahăr, apă şi miere cu scorţişoară, plus felii de portocală şi lămâie adăugate pentru a împlini reţeta.

Nu-i pentru cei slabi de înger.

Renee gătea de ieri. În tot acest timp, reuşise să îngăleze totul în bucătărie, inclusiv pe sine – şi se distra de minune.

Proprietarii celor şase apartamente din vila de curând dată în folosinţă hotărâseră să dea o petrecere comună de inaugurare, şi căzuseră de acord să contribuie la festin fiecare cu câte un fel de mâncare. Trăseseră la sorţi, iar lui Renee îi picase desertul.

La început fusese destul de neîncrezătoare faţă de o asemenea încercare. Nu mai copsese nimic de mult timp, deşi existase o vreme când îi plăcuse s-o facă. Era sigură că toţi ceilalţi vecini îşi vor face partea lor, deci ar fi fost nepotrivit să le cumpere de-a gata. Aşa că se resemnase să gătească singură tot ce urma să pună pe masă.

Acum era bucuroasă. O mulţime de aluat, zahăr şi diverse substanţe lipicioase păreau să fie medicamentele de care avea nevoie.

Nimic nu egalează mizeria şi zaharicalele când e vorba de a scăpa de melancolia electronică!

Încetul cu încetul, masa i se umplea de plăcinte, prăjituri cu brânză şi foietaje, toate de casă. Va servi expresso şi lichioruri şi o şampanie mai scumpă.

De mult nu mai simţise un asemenea sentiment de satisfacţie şi de chef. De ce trecuse aşa de mult? Şi de ce fusese aşa de înfricoşată în ultimul timp?

Poate că devenisem dependentă. Poate că e la fel ca obişnuinţa pe care ţi-o dă cocaina sau meth – mai devreme sau mai târziu ajungi nebun sau terorizat sau paranoic.

Se cutremură puţin la gândul experienţelor ei din Insomnimania – în special cele în care fusese adormită pe jumătate, amintindu-şi doar parţial excursiile în Domul Plăcerilor.

Crize de pierdere a memoriei, nu-i de glumă. Sper să nu se mai întoarcă boala asta!

Poate că aşa era – parţial cel puţin. De exemplu, încă mai simţea o scânteie de curiozitate cu privire la Auggie şi la acel Subsol ascuns al lui. Ce ţinea el oare acolo jos? *Ce făcea* el acolo jos? Şi unde?...

Ieşi din creierul meu, micuţule monstru!

Trânti o bucată de aluat pe masă. Apoi rămase cu ochii fixaţi la forma aplatizată, surprinsă de propria ei vehemenţă. Iar tremura. Respiră adânc de câteva ori şi începu să desprindă aluatul cu degetele, concentrându-se asupra materialităţii amestecului, încercând să-şi imagineze cum va arăta casa ei ceva mai târziu, în acea noapte, plină de oaspeţi veseli şi vorbăreţi.

Avea chiar şi un partener – romancierul acela, Larry Bricker, căruia îi luase un interviu vineri seara pentru *Ghiveciul duminical.* Interviul se dovedise o surpriză plăcută. Renee îl pocnise cu tot soiul de întrebări dure, chiar ostile, iar Larry le întorsese cu inteligenţă şi cu modestie. Îşi aminti cum începuse interviul.

– Nu ai nimic mai bun de făcut în viaţă decât să-l îngrozeşti pe cititorul american?

– Nu prea, răspunsese el agreabil.

Cel puţin a fost mai bine decât să-mi fi tras o conferinţă pompoasă despre catharsis, milă şi valorile terapeutice ale

literaturii de doi bani.

Mai mult, în felul lui simpatic, de om matur pe cale de a cheli, scriitorul arăta chiar bine. Renee abia aştepta să-l vadă la petrecere.

Şi pe Marianne. Va fi grozav s-o văd pe Marianne. Nu ne-am văzut decât o dată de când a venit în oraş. Cum de-am putut lăsa să se întâmple aşa ceva?

Sună telefonul. Renee porni cu paşi mari, ieşind din bucătărie; făina i se cernea de pe mâini şi untul topit se scurgea. Când ajunse lângă robot, acesta deja începuse să redea banda cu mesajul ei obişnuit. Lucifer se plimba încet în jurul maşinăriei, studiind-o intens.

Ţinându-şi cu stângăcie mâinile în fată, Renee se întrebă o secundă ce să facă. Dacă ridica receptorul şi închidea maşinăria, murdărea totul. Decise să citească mesajul transmis pe ecran.

> Mesaj trimis de Marianne Hedison la robotul telefonic al lui Renee Gauld, duminică, 23 ianuarie, 3:15 P.M.
>
> Bună, Renee, aici Marianne. Am pornit-o înapoi spre Santa Barbara. Am cam terminat toate afacerile pe care le puteam face în oraş şi e timpul să mă întorc acasă şi să mă pun pe muncă. Îmi pare rău că pierd petrecerea ta din seara asta, dar sunt sigură că va merge splendid.
>
> Hai să nu mai lăsăm să treacă un an. E vreo şansă să vii tu la mine? Ei bine, ascultă. Îţi promit să revin eu cât de curând. Ce-ai zice de încă o lună şi ceva? Ar fi grozav pentru mine să revin în L.A. atunci când amândouă vom găsi timp de petrecut împreună.
>
> Când ai de gând să-mi spui ce s-a petrecut cu Auggie? Ard de nerăbdare să aflu. Dă-mi un telefon şi hai să facem planuri.

Renee se întoarse, mai curând tristă decât supărată, şi porni iar spre bucăţile lipicioase de aluat dulce de pe masa ei din bucătărie.

*

Marianne ajunse înapoi în Santa Barbara duminică seara, destul de devreme. Înainte de a pleca din Los Angeles, telefonase în vreo două locuri ca să dea de ştire că se îndrepta spre casă. Când intră pe uşă văzu robotul telefonic pâlpâind viguros. Aceste mesaje grăbite fuseseră probabil trimise în scurtul răgaz de când îşi anunţase întoarcerea.

Marianne puse banda de la început.

Telefonase Dwayne: Trebuia să ştie ce mai era de făcut pentru coordonarea proiectării de peisaj de la Abernathy.

Telefonase Stephen: O să mai revină.

Telefonase Lenora James: Voia să-i spună despre o întrunire care se apropia.

Lenora James? Cine mai e şi asta? A, cu siguranţă, de la vreun grup de activişti ai comunităţii locale.

Telefonase Baxter: voia să ştie dacă găsise vreo stofă interesantă la Galeriile Sherwood.

Telefonase iar Stephen: Voia să ştie dacă vineri puteau cina împreună.

Patru telefoane. Şi toate astea duminica.

Clar, Marianne se întorsese acasă.

Îşi scoase taiorul şi ascultă sfârâiala moale a benzii care se derula. Părea un sunet ciudat de cald şi de primitor după veselia glacială a vocilor de la robot. De ce i se părea toată lumea din Santa Barbara aşa de departe – atât de lâncedă?

Uşurel. E doar o undă de şoc cultural. Aminteşte-ţi, abia ai picat din L.A.

Marianne îşi puse taiorul în cuier. Respiră adânc şi se uită prin living-room. Aşteptă ca nervii ei încordaţi să înceapă să se relaxeze. Dar n-a fost aşa. Nu înţelegea prea bine de ce. N-ar trebui să fie bine să fii acasă?

Nu era un conac, dar mica ei căsuţă de pe deal era superb proporţionată şi mobilată impresionant, pereţii şi lemnăria erau date în trei nuanţe de alb, mobila era pală, obiectele agăţate pe pereţi şi acuarelele nu distonau. Singura trăsătură cu adevărat izbitoare era o sculptură de Erte – o dansatoare cu vălurile învârtejindu-se în mişcare –

aşezată cu grijă pe un scrin.

Marianne îşi luă valizele şi le duse în dormitor, le deschise şi înghesui majoritatea lucrurilor într-un sac de rufe. Îşi scoase pantofii şi ciorapii, puse pantofii în dulap şi ciorapii într-un săculeţ de pânză pentru a fi clătiţi mai târziu. Îşi scoase costumul şi bluza şi le puse cu grijă pe umeraş, îşi scoase lenjeria şi o aruncă în coş, apoi îşi puse un chimonou lung şi alb şi se duse în baia de alături. Intră sub duş.

Îşi dădu cu mult şampon pe păr. Miliarde de picături calde de apă îi bombardară trupul, încercând în van să o relaxeze prin masaj. Ce nu mergea?

Fără chef, Marianne închise apa, ieşi de sub duş, se şterse cu un prosop gros şi scoase un chimonou proaspăt din dulap. Porni foehnul şi îl ţinu îndreptat asupra părului vreo câteva minute. Cu părul atârnându-i lung şi ud, Marianne se uită gânditoare în oglindă. Faţa îi părea obosită şi tensionată.

– Acasă, şopti ea cântărind cuvintele neîncrezătoare. Acasă.

Dar cuvintele nu-i oferiră nici o mângâiere.

01000
PETRECEREA

Băieţii de serviciu parcau maşinile primilor musafiri, iar la uşa de intrare era un paznic – care acţiona mai curând ca un portar, dar era util în caz de nevoie. Puţinii oaspeţi care veniseră deja nu ajunseseră încă la apartamentul lui Renee. Aveau să treacă prin cinci alte apartamente mai înainte.

Juan şi Mette ofereau celor sosiţi cocteiluri şi îi prezentau lui Joel, care le servea gustări şi îi trimitea la etajul al treilea pentru felul de mâncare principal. Acolo se întâlneau cu Betty şi Gilbert şi cu delicata lor friptură englezească la grătar, apoi cu Sam şi cu celebrele lui găinuşe sălbatice *â la* Cornwall. Oaspeţii erau apoi trimişi cu un etaj mai jos, pentru a-i descoperi pe Tony şi Roland cu felurile lor vegetariene după metoda Zen. Renee trebuia să încheie festivităţile cu dulciurile ei sofisticate. După ce se vânturau o dată prin toate apartamentele, pentru a descoperi toate bunătăţile, musafirii se distribuiau singuri, după gusturile fiecăruia.

În oglinda din sufragerie, Renee îşi privea coafura sălbatic zburlită, noul ei costum de mătase, special ales pentru petrecere, lumânările aprinse şi masa încărcată cu deserturi. Prin toată clădirea se auzea un murmur liniştit de conversaţie, iar musafirii se apropiau din ce în ce. Se aşteptase să se simtă bine în seara asta – bucuroasă că-şi cumpărase apartamentul şi mulţumită că în curând va fi plin de oameni de viaţă care se distrau. În loc de mulţumire, simţea golul şi tristeţea.

– Marianne nu va fi aici, murmură ea.

Apoi Renee se întrebă de ce se simţea atât de vinovată de asta. Poate pentru că nici măcar nu ridicase receptorul când Marianne o anunţase că era pe drumul de întoarcere spre Santa Barbara. Cu siguranţă că ar fi putut s-o convingă să rămână pentru petrecere, dacă ar fi încercat. Era însă chiar mai rău: Renee se simţea mai mult decât răspunzătoare pentru decizia Mariannei de a se îndrepta

înapoi spre Santa Barbara.

Dacă n-aş fi fost aşa de pisăloagă în ziua aceea când Marianne a fost aici... dacă mi-aş fi aranjat programul pentru încă o vizită...

– Nici nu-i de mirare că Marianne s-a întors acasă, murmură mai tare Renee, continuând să se zgâiască critic la propria ei imagine din oglindă.

Tresări surprinsă când zări în oglindă o a doua reflectare – un bărbat scund dar destul de atrăgător, îmbrăcat într-un costum de catifea, cam larg, care tocmai păşise în holul de intrare. Renee se răsuci spre el, puţin stânjenită că cineva o surprinsese vorbind cu sine însăşi.

– Sper că n-am venit prea devreme, spuse Larry Bricker, aruncându-i un zâmbet de o strălucire fermecătoare.

– Dar deloc, îi răspunse Renee, revenindu-şi. Chiar aş avea nevoie de ajutorul tău.

Evident că era o minciună. Vroise să fie singură un timp cât mai lung posibil. Dar fu surprinsă de uşurinţa cu care îi răspunse şi ea, zâmbindu-i. Zâmbetul ei era vid, dar avea un contur frumos, eficient, care îi cuprinsese toată figura.

Asta înseamnă să fii profesionist în mass-media. Ei, în seara asta se va dovedi o calitate folositoare.

– Ţi-am adus ceva, spuse Larry prezentându-i cu stângăcie o cutiuţă împachetată festiv.

– Ce este?

– Un cadou de casă nouă.

– Îl pot deschide?

– Nu până la sfârşitul petrecerii.

– Ei, haide, Larry. De ce nu acum?

– Mai târziu, de acord? După ce au plecat toţi.

Larry rânji drăgălaş la Renee.

O, Doamne, şi-a făcut program. Crede că o să-şi încheie noaptea cu mine în pat.

Abia începuse să-i fie simpatic şi sperase că n-o să facă totul praf devenind amoros prea devreme. Adevărul era că Renee uitase complet că el trebuia să vină acolo în acea seară – cu atât mai mult că el trebuia să fie partenerul ei

oficial. Şi nu avea absolut nici un chef să fie nevoită să suporte o conversaţie de dezangajare doar pentru a-l vedea cum pleacă mormăind la sfârşitul petrecerii, fără să se fi culcat cu ea. Dar era prea devreme ca să-şi facă griji pentru asta. Era momentul să-şi joace rolul de gazdă.

– Haide, îi spuse lui Larry, luându-l de mână îndatoritoare. Poţi deschide prima sticlă de şampanie.

Renee îl puse pe Larry la muncă, să se ocupe de şampanie şi de maşina de cafea, şi puse pacheţelul pe birou. Apoi se duse să salute alţi musafiri.

Începură să vină în grupuri, unii deja destul de făcuţi după cocteilurile tari ale lui Juan. Renee era surprinsă cât de mulţi îi erau necunoscuţi – probabil prieteni ai celorlalte gazde. O, iată-l pe omniprezentul şef al lui Renee, palpând obscen o secretară dezgustată, de la radio. Mai erau prezenţi şi alţi câţiva tipi de la post. Şi mai recunoscu şi vreo alte câteva figuri din presă – precum actriţa aia de televiziune a cărei apariţie era pe tale să fie anulată şi acel membru al consiliului municipal care avea un tupeu îngrozitor. Dar dintre ceilalţi Renee cunoştea prea puţini.

Avea nevoie să mai iasă şi să mai cunoască oameni. A fi vorbăreaţă şi expansivă era mai mult decât o datorie de gazdă – era o chestie *profesională*, era esenţa muncii ei. Dar, din cine ştie ce motiv, acum nu suporta să fie aşa. Stătea ca de lemn într-un colţ al sufrageriei, privind doar, simţindu-se ciudat de golită, de parcă i-ar fi fost casa plină de jefuitori, nu de musafiri – doar că aceşti jefuitori mai adăugau nemerniciei şi insulta, zâmbind şi prezentându-se, pentru ca apoi să mănânce, să prade şi să se poarte, în general, ca sălbaticii.

Ce nu merge aici?

Era ceva legat de mobilier. Deşi adăugase recent camerei o canapea îmbrăcată în piele moale, de un roşu închis, cu o măsuţă de cristal susţinută de un suport metalic şi un set de covoraşe ţesute din lână, împrăştiate peste mochetă, spaţiul era totuşi dominat de relicve din trecutul lui Renee.

Oamenii nu se potrivesc cu locul.

Ce drept avea femeia aia ciudată să scotocească prin colecţia de cărţi – şi, chiar mai rău, să-i arate unui alt străin albumul cel mare cu picturile lui Manet? Ce drept avea perechea aia de îndrăgostiţi să se îmbrăţişeze obscen pe măsuţa telefonului? Şi ce drept avea beţivul ăla să se sprijine de vechiul şi jumulitul ei căluţ de carusel? Bara de metal a sărmanei creaturi pestriţe punea la grea încercare cârligul de metal din tavan. Lui Renee îi era frică să nu vină de-a dura pe jos şi calul şi omul.

Unde erau cei care puteau înţelege valoarea acestor obiecte, cei care fuseseră acolo când ea făcuse rost de ele? Aceia nu mai erau de găsit.

O voce de lângă ea spuse:

– Un bănuţ pentru gândurile tale.

Renee se întoarse. Era Larry, care stătea lângă ea şi îi aprecia, cu îmbucături mari, unul dintre excelentele cornuri cu cremă.

– Doamne, n-am mai auzit replica asta de când am intrat la liceu, îşi întinse mâna şi îi luă câteva firimituri de pe bărbie: Ai fost tot timpul în apartamentul meu?

– Da.

– Nu crezi c-ar trebui să treci şi pe la ceilalţi?

– Te-ai săturat de compania mea?

– N-am zis asta. Doar că vei mânca doar un singur fel – şi nu pe cel mai sănătos, dacă stăm să ne gândim. Doar dulciuri. Nu mi-ar plăcea să-ţi fac praf arterele într-o noapte.

– Lasă-mă să mor aşa, spuse Larry rânjind şi făcând să dispară şi restul de corn. Nu mi-ai răspuns la prima întrebare, adăugă.

– Mai întâi dă-mi un ban.

– Nu se plăteşte înainte. Crezi că m-am născut ieri-alaltăieri? Haide, te-am urmărit toată seara. Care-i problema? Arăţi de parcă ţi-ai pierdut cel mai bun prieten.

– Nu chiar mi l-am pierdut. Doar că l-am pus deoparte, l-am urcat în pod, ca să spun aşa.

– Locul ăsta are şi pod?

– Vorbeam la figurat. Tu ar trebui să te pricepi. Ce fel

de scriitor eşti, mă rog?

– Sunt un scrib fără talent. N-aş recunoaşte o metaforă nici să fiu muşcat de fund. Se opri puţin şi apoi spuse încet: Vrei să vorbeşti despre ce te frământă?

Renee îşi încrucişă braţele şi rămase puţin tăcută. Oare chiar voia să spună ce-i venea în minte să spună?

– Sunt singură, spuse ea.

– Şi eu, replică simplu Larry.

Renee oftă.

– Cred că lumea e plină de din ăştia. Tu vrei să vorbeşti despre asta?

Larry privea intens drept în faţă.

– Nu prea ştiu exact despre ce e vorba, spuse el. Cred că încep să simt că sunt redus la ceea ce tipăresc. Evident, când editorul mă trimite într-un turneu de prezentare a unei cărţi, devin un alt fel de mistificare – ca acel Lincoln mecanic din Disneyland, un celebru mecanism de ceas, fără voinţă sau suflet. Şi tu simţi asta?

– O, da, spuse Renee simţind o ciudată revărsare de destindere. Pentru mine e ca şi cum... nu ştiu, e ca un *semnal.* Un semnal de post lipsit de orice materialitate. Renee simţi cum i se pune ceva în gâtlej: Dacă mă faci să plâng îţi sparg mutra, spuse ea.

– Şi eu la fel.

Rămaseră amândoi să se uite în tăcere la musafiri. Renee era surprinsă de ceea ce simţea. Tocmai îi spusese lui Larry că e singură şi acum nu se mai simţea deloc singură. Ce se petrecea?

– Te-ai certat cu prietenul ăsta al tău? rupse Larry tăcerea. Ştii, cel expediat în pod?

Renee se încruntă.

– Nu. Nu era ceva... *autentic.*

– Da, întotdeauna se întâmplă aşa. De fapt nimeni nu se mai ceartă cu adevărat. Trimit rapoarte sau faxuri. Sau lasă mesaje înregistrate...

– Bingo.

– Aşa-i şi cu tine?

– Mda. Şcoala roboţilor de telefon în slujba relaţiilor

interpersonale. Renee râse: Hei, cum de ai ajuns aşa de perceptiv? Cu siguranţă, nu datorită scrierii de poveşti sângeroase şi sinistre.

Larry zâmbi.

– Am un corpus callosum extrem de mare pentru un bărbat.

– Eu credeam că nu dimensiunea contează.

Larry chicoti cu prefăcută lascivitate.

– Depinde de care organ vorbim.

Renee simţi cum zâmbetul i se întinde pe toată faţa – un zâmbet total neprotocolar, nepremeditat şi neprofesional. Pur şi simplu real.

Lucrurile par să se îndrepte.

Marianne tocmai verificase o schiţă a proiectului Abernathy; o salvă şi închise programul de prezentare animată în perspectivă. Mâine o s-o mai controleze o dată şi o s-o trimită prin modem la birou. Era ceva plăcut, imaculat şi definitiv în închiderea unui produs finisat în spaţiul electronic, fără să fi necesitat vreun contact uman – chiar când era trimis la trei kilometri depărtare.

În seara aceea făcuse o grămadă de chestii cu calculatorul – inclusiv comandarea unui meniu chinezesc prin fax, pentru a fi livrat în seara aceea, ca şi comanda pentru alimentele de livrat a doua zi. Era mai bine decât să fi stat la coadă.

Pe ecran apăruseră contururile marmorate ale screensaver-ului. Marianne se întinse, căscă şi porni cu picioarele goale pe covorul pluşat, spre bucătăria ei supersofisticată. Îşi turnă un pahar de vin alb. Apoi se întoarse în birou.

Se cocoloşi într-un fotoliu bătrânesc şi privi prin cameră. În jur se aflau planşeta de desen, rechizite şi grămezi de hârtii, computerul, monitorul, un scanner, o imprimantă, o cameră video şi alte unelte ale muncii ei. Dar odaia nu părea aglomerată. Toate se aflau exact la locul lor. Pe perete erau premiile pentru design şi câteva acuarele înrămate, reprezentând interioare. Un presse-

papier scump, de cristal, era aşezat lângă computer.

Amestecul de unelte profesionale şi detalii plăcute ochiului, din biroul ei, era – de obicei – creator de mulţumire. Dar acum camera părea aproape goală.

De ce?

Luă greutatea şi se jucă puţin cu ea, încercând să-i simtă delicateţea transmisă prin vârfurile degetelor, fără succes. Pentru a suta oară în acea seară simţi o nevoie inexplicabilă să urle, să plângă, să spargă ceva.

Şi de ce n-o faci? De ce nu-i dai drumul la plâns, aşa, pur şi simplu? De ce nu arunci afurisita asta de chestie, să spargă ce-o fi să spargă?

Dar nu putea. Fântâna lacrimilor, a pasiunilor, secase.

Atunci, ce simţea? O durea ceva?

Era vorba de durere?

Simţea oare ceva, cu adevărat?

Privi afară pe fereastră la luminile celorlalte case înşiruite pe panta dealului, spre ocean. Îşi strânse braţele în jurul pieptului.

De ce e aşa de frig?

Se duse în hol şi controlă termostatul. Era fix la douăzeci de grade.

Căldură din belşug.

Se uită spre holul întunecat ce părea că se deschide înaintea ei ca un hău fără fund. Brusc simţi că întreaga ei casă era goală şi rece, că nu era absolut nimeni acolo – nici măcar ea.

Marianne avea sentimentul că e ameţită şi că-i e rău.

Se sprijini de perete.

Închise ochii.

Acum, în întunericul din spatele pleoapelor văzu un peisaj de iarnă. Frigul imaginar al casei se transformă într-un vânt şuierător iar Marianne deveni silueta ce se târa pe gheaţă cu greutatea în spate. Dar de data asta văzu în depărtare o rază strălucind.

Un semnal de pe malul lacului.

Atunci recunoscu forma razei – era pata de sânge de pe peretele din coridor. Sclipea în faţa ei, roşie de-ţi lua ochii,

la fel de vie ca atunci când o zărise pentru prima oară. Era un semnal ambiguu şi terifiant – era şi o promisiune de căldură şi siguranţă, dar şi un fel de semnal ce o prevenea că drumul ar putea fi periculos, întunecat şi violent. Şi totuşi Marianne simţea că acum avea cel puţin o indicaţie privind direcţia – dacă era în stare să descifreze imaginile create de propria-i imaginaţie. Simţi că relua călătoria care fusese un timp întreruptă, că se avânta, de fapt, spre propria ei identitate şi spre propria ei Viaţă.

Deschise ochii. Pata şi peisajul dispărură.

– Renee, şopti ea fără să ştie de ce. Trebuie s-o sun pe Renee.

*

– Astea pot într-adevăr să-ţi schimbe starea de spirit, spuse Larry şiret. Sper că-ţi plac.

Renee deschise cadoul lui Larry şi râse. Era o cutie transparentă de plastic conţinând douăsprezece sticluţe cu uleiuri de baie din plante. Toate aveau nume după moda New Age: „Afară-din-trup”, „Vieţi din trecut”, „Vise milenare” şi „Călătorie spre înăuntru”. Lichidele erau strălucitoare şi colorate.

Era târziu şi toţi ceilalţi musafiri plecaseră. Petrecerea se dovedise a fi minunată – şi asta doar datorită faptului că Renee se hotărâse, fericită, să-şi ignore musafirii, vorbind tot timpul doar cu Larry. I se păruse reconfortant şi minunat să scape de masca prezentatorului şi era sigură că şi Larry simţise la fel.

Acum Larry şedea în prag, studiind-o pe Renee cu o privire plină de speranţă. Evident că spera să rămână – şi s-o ajute să testeze unul dintre uleiuri.

– Mulţumesc, spuse Renee. Sunt minunate.

– Vrei să te ajut să strângi?

– Nu. Poate să mai aştepte până mâine.

Urmă o scurtă pauză. Era unul dintre acele rare momente de stânjeneală sexuală care o făceau pe Renee să se simtă iar de cincisprezece ani.

– Îmi faci noaptea foarte complicată, spuse ea.

– Da?

– Îmi place.

– Bine.

Nu sunt pregătită pentru asta. Sau poate că nu vreau să risc să-mi pierd cheful.

Se pregăti să se lanseze într-o explicaţie delicată dar fermă despre de ce ar fi preferat ea ca Larry să nu rămână peste noapte, despre cum îi aprecia ea ajutorul şi cât de mult îi plăcea compania lui şi despre cât de plină şi de minunată fusese seara, aşa încât era probabil mai bine să se sfârşească aici.

Dar Larry părea că îi citeşte gândurile.

– Cred c-aş face mai bine să plec.

– A fost o seară încântătoare, spuse Renee. Sunt bucuroasă că ai fost aici.

Se sărutară scurt şi cald. Apoi, cu o fluturare din mână şi un zâmbet, Larry dispăru pe culoarul de la intrare. Renee închise uşa. Era splendid şi ciudat. Seara se încheiase exact aşa cum îşi planificase ea să se încheie, dar din motive complet diferite.

Data viitoare n-am să-l mai alung.

După vreo câteva minute omul de pază ciocăni la uşă, ca să se asigure că totul era în regulă înainte de a pleca şi el. Apoi Renee se pregăti să facă o baie. Zăbovi puţin lângă cadă, purtând pe ea doar capotul de mătase înflorată, bucurându-se ca întotdeauna de atingerea alunecoasă a ţesăturii pe pielea goală. Privi cu amuzament la etichetele sticluţelor cu uleiuri de baie. *Pe care ar fi ales-o Larry, mă întreb? A, „Călătorie spre înăuntru”, fără nici o îndoială.*

Pe când se uita şi la celelalte etichete, îi atrase privirea cea numită „Afară-din-trup”. Lichidul era de un galben aproape fluorescent. Un scris fin, aproape caligrafic, dădea de ştire: „O izbucnire de iasomie şi pin, plus ceva care să vă liniştească şi să vă aprofundeze respiraţia pentru a vă înălţa din propriul vostru corp într-o experienţă cu adevărat transcendentă.”

Renee deschise robinetul de apă caldă; era foarte fierbinte. Apoi destupă sticla cu „Afară-din-trup”. Camera

fu viguros invadată de un miros viu, înţepător, dar deloc neplăcut. Turnă lichidul în cada care se umplea rapid. Mirosul deveni chiar mai intens, mai îmbătător.

Frumos. Poate că ar fi trebuit să-l invit pe Larry să rămână. Îmi pot imagina trupurile noastre astrale îmbrăţişându-se pasionat, la vreun metru deasupra apei din cadă.

Dar acum, parfumul ameţitor al uleiului umpluse până la saturaţie aerul ceţos. Rămase un moment să se bucure de luxul senzaţiei. Apoi aprinse o lumânare votivă, stinse lumina şi se strecură cu grijă în apa acoperită de aburi.

Senzaţia era uimitor de asemănătoare cu un masaj. Pe când apa o cuprindea, Renee simţea cum fiecare muşchi i se destinde.

Asta e o chestie serioasă. Mă întreb dacă într-adevăr...

Respiră adânc, reconfortant, de vreo două ori. Dar nu era aşa, nu-şi părăsise cu adevărat trupul.

Ei, bine, cred că trebuie să şi crezi. Ori Renee nu era genul care să creadă. În ceea ce o privea, *nimic* nu exista cu adevărat „afară-din-trup”. Trupul era singurul *real.* Dar asta era în regulă. Larry îi promisese ceva care să-i schimbe starea de spirit, ori cu siguranţă că asta se întâmplase.

Îşi întinse piciorul drept ca să închidă robinetul. Apoi rămase nemişcată vreo câteva momente, uitându-se cu plăcere la jocurile înşelătoare de lumini pe care flacăra lumânării le contura pe plăcuţele de faianţă din jur. Formele conturate de lumină erau la fel de prolifice şi de creative ca norii sau ca flăcările din cămin, făcând să apară animale şi tot soiul de alte lucruri. Iată omniprezentele cămile şi crocodili, iar mai încolo erau mai rarii furnicari şi un boa constrictor. Poveşti întregi erau reprezentate pe pereţii băii. Da, era ca un vârtej. La fel de puternic precum marijuana. Era uluitor că substanţa nu încălca legea. Renee chicoti încet la ideea de a-i vedea pe cei de la stupefiante năpustindu-se în foiţă într-o baie plină de uleiuri New Age dobândite de la traficanţi.

Apoi îşi dădu seama că lumina pâlpâitoare o ameţea

vag.

Închise ochii.

Alunecă într-o stare de somnolenţă.

Mirosul uleiului de baie îi evoca imagini de vis, puternice şi sublime – de arţari şi de grădini şi de locuri ascunse ale copilăriei, acolo în Iowa cea cu iazuri şi râuri, cu mirosul fânului din vara târzie, cu imaginare canoe plutind prin peşteri umede dar somptuoase, de amintiri ale rarelor şi minunatelor satisfacţii oferite de un mic – foarte mic – număr de foşti iubiţi.

Frumos. O, da. Foarte frumos.

Apoi, din mijlocul imaginilor, din adâncul plăcutei reverii, se auzi o voce blândă, moale.

– Safir, spuse vocea.

– Mmm, răspunse Renee, cu ochii tot închişi, gândindu-se, pe jumătate conştientă, că vocea ar veni de pe banda sonoră a unei scene psihedelice – sau, şi mai bine, că esenţa spirituală a lui Larry era pe cale să-şi manifeste prezenţa.

Deci tot a rămas până la urmă. Îşi ţinea ochii închişi imaginau du-şi că el stă lângă cadă, bucurându-se de vederea goliciunii ei atrăgătoare, scufundate în apă.

Dar atunci îi trecu prin minte ceva discordant şi alarmant.

Larry nu ştia nimic despre Safir.

Deschise ochii.

O faţă se uita fix la ea – o faţă straniu de artificială şi totuşi cunoscută, faţa unui clovn, cu o încruntătură grotescă, rizibilă. Faţa era distorsionată, fragmentată.

Prin minte îi trecu în zbor un cuvânt: *Pixeli.*

Dar, după scurt timp, Renee îşi dădu seama că această faţă nu era compusă din pixeli.

Nu.

Era o mască – o mască de schi, croşetată din lână. Găurile pentru ochi lăsau să se vadă irişii căprui, plini de ură, cu pupile care se dilatau ritmic. Gura era şi ea descoperită pentru a lăsa să se vadă dinţii rânjiţi, ieşind printre buzele de un roşu strălucitor, desenate cu colţurile

în jos.

– Eu sunt, spuse figura cu un ton de gentileţe ironică. Auggie.

Trecu greu un timp suficient neuronilor lui Renee pentru a-i spune că era înfricoşată. Involuntar, trase aer adânc în piept. Apoi, cu o încetineală neaşteptată, greţoasă, mâinile cu mănuşi de piele ale siluetei se coborâră asupra ei, apucând-o de păr şi apăsându-i capul cu violenţă sub apă. Renee avu doar atâta prezenţă de spirit cât să ţină gura închisă. Dar ochii şi nările o înţepară puternic din cauza uleiului de iasomie şi pin.

În timp ce simţea cum cele două mâini înmănuşate o ţineau de cap, smulgându-i o mână de păr chiar din rădăcini, lovind-o cu ceafa de faianţa căzii, gândurile şi senzaţiile în succesiune rapidă amestecau conştiinţa lui Renee cu cea a atacatorului.

Chiar simţea mâinile ascunse dincolo de stratul de piele al mănuşilor, mâini ce se udau în apa din cadă.

Şi mai simţea forţa sălbatică de care avea nevoie pentru a-i ţine capul lipit de fundul căzii, chiar atunci când ea lovea cu braţele şi cu coatele, iar unghiile îi zgâriau cu tenacitate feroce jacheta de piele.

Dădea din picioare cu furie – dar asta i se părea că o face la fel de involuntar cum îi bate inima, al cărui sunet se auzea acum cu o intensitate aproape insuportabilă. Întreaga ei conştiinţă se concentrase asupra plămânilor. Trăsese în piept o enormă cantitate de aer chiar înainte de a se scufunda. Acum, când cel care intrase la ea o ţinea sub apă, simţea cum trupul îi măsoară parcă rezerva de aer.

Era prea mult?

Da. Plămânii ei erau pe cale de a exploda.

Să dau drumul la nişte aer?

Trebuia – era absolut necesar – chiar dacă nici cea mai mică particulă de aer pierdut nu va mai putea fi recâştigată vreodată.

Strângând buzele, dădu drumul la câteva bule de aer.

Pe când făcea asta simţea o enormă fericire datorată

diminuării presiunii.

Mănuşile de piele dispăruseră.

Capul îi ţâşni la suprafaţă.

Deschise larg gura, eliberând tot aerul din plămâni.

Apoi încercă să inhaleze, dar şi gura şi nările îi erau pline de picături înţepătoare de apă.

Chiar atunci auzi – sau i se păru că aude – ţârâitul telefonului, de undeva de la distanţă. *Trebuie să răspund.* Chiar şi în starea ei de confuzie, i se părea foarte, foarte important să răspundă la telefon – mai important decât orice altceva în întreaga ei viaţă.

Tuşi violent, încercă să inhaleze din nou şi chiar simţi cum începe să pătrundă o nouă doză bine venită de aer. Dar înainte de a-şi trage respiraţia, mănuşile nevăzute o apucară iar de păr şi o împinseră dedesubt, mai violent decât înainte. Se lovi de cadă aşa de tare, încât simţi că i se rupe ceva la ceafă. Pentru o secundă fu invadată de un vârtej de întuneric. Apoi, printr-un fel de parţială şi confuză stare de conştienţă, simţi cum gâtlejul îi este invadat de apă fierbinte şi înţepătoare.

Tuşi spasmodic şi văzu bule mari trecând prin faţa ochilor ei iritaţi. Apa se revărsă în jos pe trahee, până în plămâni, într-un torent sufocant, chinuitor. Într-un moment de limpezime, împinse cu piciorul maneta de scurgere a căzii. Acum apa care îi acoperea faţa se scurgea din cadă, suprafaţa transparentă de deasupra ei cobora din ce în ce mai mult, capul îi va ieşi din apă ca o insulă, şi, mai apoi, apa ucigaşă va elibera şi toate celelalte unghere ale trupului.

Nu-i destul de repede. Nu-i destul de repede.

Pe când starea de înţelegere o părăsea pentru ultima dată, mâna dreaptă i se întinse cu disperare în sus. Simţi cum prinde şi smulge o bucată de lână sintetică după care simţi contactul cu o piele şi un sânge real.

Ultima ei senzaţie fu cea a rănii pe care o provocase, a pielii sfâşiate sub unghiile ei. Simţi ceva crucial, erotic, de parcă ar fi fost legată de atacatorul ei printr-un suprem act de dragoste. Urmă o uşurare delicioasă, de necrezut.

Ultima ei picătură de frică îşi luă zborul atunci când viaţa i se topi şi dispăru.

Mesaj lăsat de Marianne Hedison la robotul telefonic al lui Renee Gauld, luni, 24 ianuarie, 1:45 A.M.

Renee, sunt eu, Marianne. Răspunde, te rog! Ştiu că eşti acolo. E doar seara cu petrecerea şi trebuie să fii acolo, şi sunt sigură să eşti trează, aşa că ridică receptorul.

(pauză)

Ascultă, ştiu că e o nebunie, dar încep să simt că a fost o prostie din partea mea să mă întorc acasă, şi mă gândesc să revin la Los Angeles. Nu pot explica de ce. E doar o senzaţie, (pauză)

Vreau cu adevărat să te văd. Vreau cu adevărat să stau de vorbă cu tine. E OK?

Nu voi face nimic până nu mă suni. Sună-mă repede, (pauză)

Sună-mă.

Silueta întunecată ascultă mesajul redat de robot, apoi comandă rebobinarea benzii. Pe când rolele se roteau, silueta aruncă o privire spre baie, observând micii stropi de sânge de pe podea. Îşi atinse obrazul.

Tot mai sângera. Ce multă energie avusese; şi era doar o simulare...

Silueta îşi controlă ceasul pentru a şasea oară. Apoi îşi scoase cu atenţie mănuşile de piele ude leoarcă şi îşi şterse mâinile de pantaloni. Scoase o batistă albă din buzunar şi o răsuci în jurul mâinii înainte de a mai atinge ceva.

A mers bine. Cam fără dichis, poate cam neconvingător, pe alocuri, dar, în general, corect. Chestia reală va ieşi mult mai bine.

Când banda ajunse la capăt, inversă caseta de mesaje sosite cu cea destinată anunţului standard şi comută aparatul pe înregistrare. Lucifer, motanul, se învârtea pe lângă maşinărie. Silueta îl luă în braţe şi-l mângâie cu

căldură.

Puse motanul lângă microfon.

Lucifer torcea încântat.

01001
PUNCH ŞI JUDY

Doi membri din echipa legistului ridicau cadavrul din baie. Nolan îşi notă că gâtul şi capul aveau o nuanţă roşie verzuie, iar mâinile şi picioarele erau colorate spre albastru. Partea de dedesubt a trupului era decolorată până la livid, sângele fusese tras acolo de forţa de gravitaţie. Părul de pe cap atârna moale, părând decolorat de rugină. Părul de pe perineu era mai întunecat.

Nu e culoarea ei naturală, aşa cred. Evident, nimic nu prea arată acum natural la ea.

Echipa depuse pe podea trupul grotesc de ţeapăn, ca un manechin, înţepenit în *rigor mortis.* Chiar şi aşa, ceafa începuse să i se relaxeze iar faţa arăta ciudat de fleşcăită. Buzele erau uşor îndepărtate. Mirosul urât şi înţepător al morţii abia începea să se facă simţit, plutind pe deasupra parfumului înşelător de ulei de baie.

Nolan simţi în rărunchi o frământare vag cunoscută. Era o bruscă, doborâtoare dorinţă de a fugi, dar şi un sentiment muşcător, iraţional, care îi spunea că apariţia aceea nudă îl va urmări oriunde s-ar duce. Se simţi tremurând de-a binelea, din cauza unei senzaţii în care se amestecau frica şi furia.

Nu mai era imun.

Simţise din nou acea cutremurare.

Dar cum? Ce a produs asta?

Nolan nu avu timp să-şi exploreze sentimentele legate de această crimă în special, de această victimă în particular. Trebuia să-şi vadă de treabă.

– Fă-mi un serviciu, Smitty, spuse Nolan rugător. Spune că a fost un accident.

Smitty cerceta prin ochelarii lui bifocali capul victimei, privindu-l din lateral.

– Haide, Nol, răspunse el obraznic. Oare ce credeţi, voi, ăştia de la omucideri, că aveţi de făcut pe-aici?

– Te rog să mă binedispui.

– OK. Tipa a luat la bord vreo cinci-şase pahare mai

mult decât trebuia, în timpul petrecerii, a făcut o baie, a dat drumul la scurgere pentru a evacua apa, a alunecat încercând să iasă, s-a lovit şi a leşinat şi s-a înecat înainte să se golească baia. Sfârşitul poveştii.

Nolan oftă.

– Dar nu asta voiai să-mi spui, nu?

– Păi, desigur, contuziile de aici de la spate *ar putea* să ne vorbească despre un „accident”, spuse Smitty. pipăind cu degetele partea de dedesubt a capului cadavrului. Dar eu am impresia că mai sunt leziuni şi prin alte părţi. Te gândeşti că o fi căzut de două ori? Înainte să se scurgă toată apa?

– S-ar putea, spuse Nolan dând din umeri. Şi mie mi s-a întâmplat în vreo câteva nopţi mai agitate.

– Uită-te aici. Vânătăi pe frunte. Şi pe braţe. Porţiuni de păr smuls din rădăcină.

– Poate că se băgase în vreo încăierare ceva mai devreme, interveni Clayton plin de speranţă. Până acum n-am găsit nici un semn de jaf, deci care ar fi motivul? Poate că prietenul ei a devenit gelos, a luat-o la bălaie, ea s-a hotărât să facă o baie fierbinte ca să scape de durere. Poate că atunci a căzut a doua oară sau doar a leşinat. Poate că a avut un atac de cord.

Smitty râse mitocăneşte.

– Taci frate, azi aveţi înclinaţii creative, ai? hohoti el. De ce nu vă puneţi să scrieţi o carte sau ceva de genul ăsta?

Smitty studie şoldurile şi picioarele cadavrului.

– Nu văd nimic care să indice un viol. Totuşi laboratorul va controla prezenţa spermei. Apoi mai observă ceva. Vern, ia te rog o fărâmiţă de aici, spuse el arătând spre degetele mâinii drepte a femeii.

Un asistent cu un scalpel scobi pe sub vreo două unghii.

– Ai găsit ceva? întrebă Nolan.

– Aşa s-ar părea, zise Smitty luând scalpelul din mâna lui Vern.

Pe scalpel strălucea o mică pată roşu cu alb.

– Fibre. Nu prea multe, dar destul ca să am la ce munci. Pare să fie şi nişte ţesut.

Medicul care examina se uită la Nolan şi rânji. Dar expresia lui Nolan păru că îl ia prin surprindere pe Smitty, care se oprise puţin din lucru.

– Ascultă, nici mie nu-mi place asta mai mult decât îţi place ţie. Dar cucoana a fost ucisă, asta-i realitatea. Cineva a ţinut-o şi ea cu siguranţă s-a luptat. Îmi pare rău, băieţi. Nu eu inventez chestiile astea. Eu doar le dau nume, după ceea ce văd.

– Cât timp a trecut? întrebă Nolan.

– A intrat în *rigor mortis* – abia începe să iasă din această stare, spuse Smitty. Şi aici e destul de cald. Deci, cred că vreo douăzeci şi patru de ore. Nu mai mult.

– Probabil noaptea trecută, curând după terminarea petrecerii, zise Clayton.

Smitty aprobă din cap.

– Mă întreb cine o fi dat drumul la scurgere? Asta ne-ar uşura treaba.

Cei trei rămaseră tăcuţi. Se auzea doar foşnetul pungilor de hârtie cu care Vern acoperea mâinile victimei. Apoi echipa puse femeia într-un sac negru, închise fermoarul şi cără cadavrul afară. Smitty plecă împreună cu ceilalţi. Nolan şi Clayton rămaseră tăcuţi în holul de la intrare.

– Trebuie să ieşim şi să ciocănim pe la diverse uşi, spuse Clayton după vreo câteva momente.

– Ştiu, răspunse Nolan.

Dar nu fu în stare să se mişte.

– Chiar n-ai vrut să fie crimă, aşa e? întrebă Clayton.

– Cine vrea vreodată asta?

– Ştii ce vreau să spun.

Nolan dădu din cap.

– În majoritatea cazurilor nu amestec sentimentul în treaba asta, murmură el. Sau cel puţin aşa cred. Dar de data asta...

Se opri. Nu voia să-şi descrie sentimentele. Cum ar fi putut, când nici el nu le înţelegea?

– Ştii cine a fost tipa, nu-i aşa? spuse Nolan.

– Nu prea.

– Redactor-prezentator la KFLE. Îi ascultam programul ori de câte ori puteam. Doamne, era argint-viu.

– Ai auzit-o vreodată spunând ceva care ar fi putut face pe vreunul să-i dorească moartea?

– Nu ştiu. Nu cred. A, ştia cum să înghesuie pe cineva în colţ, asta da. Dar nu era afurisită – doar plină de spirit. Ar trebui un tip al dracului de ratat şi de amar ca să ajungă să o urască. Era un foc de artificii. Vezi, primea în emisiunea ei tipi din ăştia *di granda*, plini de inteligenţă, de bani, de putere, apoi, cu dulceaţă, îi punea la locul lor – nu că i-ar fi făcut să pară nişte idioţi, dar îi făcea apropiaţi oamenilor normali, în aşa fel ca aceştia să-i poată înţelege.

– Sunt o mulţime de primadone în lumea lor, spuse Clayton. Multora nu le place să fie daţi jos de pe piedestal.

– Nu-i de glumit. Poate e ca un fel de sărut al morţii – să ai un dar, să poţi face ceea ce nimeni altul nu poate. Întotdeauna apare câte un cretin care nu poate, pur şi simplu, să suporte. Ce pierdere afurisită.

Clayton se duse spre sufragerie. Nolan se mai uită o dată prin baie, apoi îşi urmă partenerul. Camera era încă plină de farfurii de carton, şerveţele şi ceşti. Câteva sticle de şampanie, enorme dar goale, cu etichetele lor înzorzonate, zăceau răsturnate pe ici pe colo. O masă acoperită cu o cuvertură albă mai era încă plină de rămăşiţele numeroaselor prăjituri. Mobilierul era strălucitor şi excentric. Deşi femeia era moartă, casa ei părea încă minunat de vie.

Nolan rămase să privească afară, prin fereastra sufrageriei: noaptea de iarnă californiană era întunecoasă şi umedă. Pentru prima oară observă sunetul persistent al ploii de afară. Oare de când ploua?

Sergent Tyler, o poliţistă în uniformă, îşi băgă capul pe uşa sufrageriei.

– Hei, Grobowski, Saunders. Poate că vă interesează asta.

Nolan şi Clayton o urmară până în micul dormitor-

birou.

– Ascultaţi, zise Tyler şi porni robotul telefonic.

În locul unei voci, difuzorul produse un hârâit înfundat care părea să oscileze în intensitate.

– Un mesaj primit, explică Tyler.

– Mai sunt şi altele? întrebă Nolan.

– Da, mai sunt câteva după acesta, spuse ea consultându-şi carneţelul. Câteva telefoane de la radio. Vecinul care a găsit-o, McKeever, a lăsat vreo două mesaje. Voia să ştie de ce nu a apărut la gustare. În al doilea mesaj spunea că este îngrijorat.

Hârâitul continua pe bandă.

– Dar ce dracu' e *asta?* întrebă Clayton.

– M-am gândit că poate îmi spuneţi voi, băieţi, zâmbi Tyler. Mi-am zis că doi gentlemani cu experienţa şi profesionalismul vostru au auzit tot ce era de auzit pe lume.

– Tu ce zici? îl întrebă Clayton pe Nolan.

– Nu ştiu, dădu acesta din cap. Dar ar fi bine să lămurim. Avea vreo casetă de rezervă?

– Am găsit una nefolosită în biroul ei, zise Tyler.

– Atunci, bag-o în maşinărie. Ăsteia pune-i etichetă şi rezolv-o.

– Na, încaseaz-o şi pe-asta! Şi pe-asta!

Punch Cocoşatul, cel cu un clopoţel minuscul prins în vârful pălărioarei conice, o bătea din nou pe Judy cu o bâtă de lemn pe care o ţinea stângaci în mâinile lui ţepene, de marionetă. Judy cea casnică, garnisită cu bonetă şi cu un neg păros pe nas, fentă vreo câteva lovituri, dar primi nenumărate altele rezistând cu stoicism, clătinându-se şi ţopăind pe tot ecranul monitorului, legănându-se ca un sac de box. Pe toată durata scenei, o flaşnetă din culise repeta o melodioară plină de vioiciune.

– Şi pe-asta! Şi pe-asta! Şi pe-asta! Şi pe-asta!

Punch continua să ţipe cu o voce ascuţită, dar grea, care trăda epuizarea. Muzica cea sprinţară devenea din ce în ce mai lentă, o dată cu încetinirea mişcărilor lui. Judy

chiţăia ascuţit tot timpul, aruncându-se încoace şi-ncolo pe toată scena. Punch părea gata să cadă jos de oboseală. Lăsă să-i cadă bâta, îşi băgă cu stângăcie mâinile în interiorul halatului lui colorat ca de bâlci, scoase un aruncător de flăcări şi apăsă pe trăgaci. Un jet de foc roşu şi galben fulgeră pe scenă. Judy se aprinse ca o torţă. Ţipa ca o cioară înnebunită, agitându-se aiurea.

În curând, flăcările se potoliră şi urletul lui Judy încetă. Nu mai rămăsese din ea decât o formă asemenea unei mătrăgune ofilite şi înnegrite, stând ca o jalnică paiaţă dezarticulată în mijlocul scenei.

Punch tuşi puţin, îşi făcu vânt să îndepărteze fumul, se întoarse şi se înclină spre public. Se auzeau tot felul de sunete contradictorii de aplauze, huiduieli, urale şi râsete ironice. Muzica de flaşnetă începu iar. O mulţime de minunate buchete de flori şi de legume putrezite se revărsă asupra scenei.

Punch, care făcea reverenţe publicului, şi ceea ce mai rămăsese din Judy se înălţară uşurel pentru a face loc însuşi păpuşarului. Era chiar bătrânul Gepetto, un bătrânel dulce, zâmbitor, cu părul alb, îmbrăcat cu şorţul lui de tâmplar. Tot aplecându-se convulsiv, păpuşa Punch era pusă pe mâna dreaptă a lui Gepetto, ca o mănuşă. Mâna stângă a lui Gepetto era arsă, devenită un fel de ciot afumat; acolo fusese Judy.

– Ei bine, *bambinos,* vorbi drăgăstos bunicuţul păpuşar, cu un fals accent italienesc, atât pentro spettacolo din cuesta sera. Cum v-a plăcut il mio Pulcinello şi doamna lui?

O mulţime de comentarii se derulară în partea de jos a ecranului.

TENA>HUOOOO!

SUDOPOD>MI-A PLĂCUT ARUNCĂTORUL DE FLĂCĂRI. MIŞTO KESTIA.

TENA>NU NU NU NU NU NU NU NU!

TANTIPOLLY>EŞTI MAI BUN LA PARTEA DE ACŢIUNE.

JZZ>LOVIT. DE PEDEAPS. EXTR DE INCORECT DPDV POLITIC. JUDY ÎNCAS DE 12 ORI LA RÂND. EA DE CE NU

DĂ ÎN PUNCH?

TENA >LIPSĂ OO-MOR ŞI TENSIUNE DRAMATICĂ

Un cârlig de lemn prins de un suport lung se întinse de-a curmezişul ecranului şi îl smuci pe bătrânul Gepetto, păpuşile lui şi întreaga scenă. Spaţiul rămase un moment gol, alb şi tăcut. Apoi se auzi un ropot de tobă şi un bubuit de timpane. Hugo, maestrul de ceremonii al Camerei Iluziilor – un schelet îmbrăcat în smoking, având un topor înfipt în craniu, nişte viermi care i se târau prin gura cavernoasă şi ochi ce i se roteau putreziţi în orbite – apăru în lumina care invada scena.

– Ha-haaa! exclamă el cu un ton grav, preprogramat. Şi aşa se încheie încă o minunată excursie în lumea magică a artei marionetelor! Şi cu asta, băieţi şi fete, festivităţile din această noapte au luat sfârşit!

Hugo începu să lălăie tema cântecului de încheiere, dar vocea lui fu prompt acoperită de un cor de huiduieli şi fluierături. Îşi acoperi faţa ca să se apere de o nouă rafală de legume.

Rândurile de cuvinte apăreau de data asta în partea de sus a ecranului.

TENA>NU L-AM VĂZUT ÎNCĂ PE AUGGIE!

JZZ>HEI. HUGO! CÂŢI MAI SUNT LA RÂND ÎN SEARA ASTA?

SUDOPOD>ŞI EU M-AŞ DESCURCA MAI BINE DECÂT RAHATUL ĂSTA . CUM SĂ MĂ TREC PE LISTĂ PT SĂPT URMĂT?

JZZ>ÎL VREM PE OCHI!

– Hei! Hei! Hei! strigă Hugo. Glumeam doar! Glumeam! Nu recunoaşteţi o glumă? Încă n-am terminat cu voi!

Mieunaturile de batjocură se transformară brusc în urale şi fluierături însoţite de un efect sonor care imita bătutul din picioare.

– Şi iaaaată c-o pornim, continuă Hugo, abia reuşind să se facă auzit prin vacarm. Arătă cu mâna spre o pancartă, care apăru apoi în prim-plan. Se putea citi:

Camera Iluziilor
este încântată să vi-l prezinte

pe fondatorul nostru!
Simbolul crimei.
Arhetipul anarhiei.
Maestrul ucigaşilor.
Uluitorul...
Auggie!

Hugo ieşi din imagine şi în locul lui apăru o mână enormă purtând o pensulă roşie. Cu câteva trăsături rapide, umede, *á la* Disney, pensula realiză o scenă complet nouă – o cameră de baie amplă, luminată doar de lumânări. Camera avea pereţi albi, o cadă neagră, spaţioasă, o chiuvetă neagră şi o toaletă neagră. Un şuvoi de apă simulată curgea în cadă, iar nişte volute cenuşii reprezentau aburul care se înălţa spre plafon. Scena era subliniată de o muzică provenind parcă de pe un disc zgâriat, din acelea vechi şi dogite pe viteză 78, cu o chitară leneşă, bine strunită, acompaniată în registrul grav de un pian. O voce de tenor începu să intoneze cu o tandreţe exagerată:

„Mereu îi rănim... pe cei pe care-i iubim...”

O femeie în picioarele goale, cu un halat de baie viu, înflorat, apăru în imagine. Se întoarse spre public, îşi desfăcu părul roşcat, şi îşi scoase halatul cu mişcări languroase şi pline de seducţie, dezvăluindu-şi silueta nudă. Se duse spre chiuvetă, privi lung şi narcisistic la propria ei reflexie în oglinda băii, apoi îşi trecu pieptenele prin păr.

Vocea voalată continuă:

„pe cei... pe care n-ar trebui... deloc să-i rănim...”

Apoi femeia se întoarse iar spre public. Cu un gest de magician scoase la iveală un mic flacon galben pe care îl ţinea în dreapta. Se îndreptă spre cada aburindă şi turnă conţinutul flaconului în apă. Un abur gălbui şi câteva bule se ridicară din cadă. Femeia mirosi cu plăcere aerul.

Închise robinetul şi intră în cadă dintr-o singură mişcare rapidă, stropind în toate părţile o adevărată cascadă de apă strălucitor de albastră. Membrele ei

ţepene, ca de păpuşă, se afundară în apa liniştită ca prin farmec. Femeia şedea cu spatele drept; începu să-şi săpunească braţele şi spatele cu un burete, apoi se lăsă iar în jos. Unul din braţe se plimba înainte şi înapoi de-a lungul căzii. Cântecul deveni un fel de recitativ lent, dulce, de o solemnitate parodiată; era ceva despre dragoste, trădare şi iertare, totul acompaniat de sunetele blânde, în surdină, ale unor trompete în gen de blues.

Apoi, printr-o serie de cadre neclare, unghiul de vedere se schimbă, ca şi cum operatorul ce mânuia prezumtiva cameră de luat vederi ar fi filmat de deasupra căzii. Probabil adormită de muzica liniştitoare, femeia, care era tot lăsată pe spate, închise ochii şi zâmbi, iar trupul i se vedea deformat printre bulele din apă.

Două mâini cu mănuşi negre – cele ale privitorului după cum părea – se strecurară încet în imagine.

Recitativul se termină. Trompete asurzitoare, clarinete stridente şi un banjo nebunesc izbucniră într-un Dixieland îndrăcit. Ca şi cum ar fi fost trezită de muzică, femeia tresări şi deschise ochii, observând mâinile înmănuşate. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă exact când mâinile o apucară de bărbie şi de păr şi îi împinseră capul sub apă.

Muzica grăbi tempoul până la cel tumultuos de galop, pe fond de pocnete de puşcă, măcăieli, răpăieli, tălăngi şi fluiere de poliţie. Braţele şi picioarele femeii, ce păreau în mod ciudat dezarticulate, se zbăteau sălbatic, aruncând în toate părţile pixeli albaştri. Din nou interveni cântăreţul:

„Mereu îi lovim pe cei pe care-i iubiiim – pe cei pe care n-ar trebui deloc să-i răniiim…”

Dopuri care săreau, pahare de şampanie clincănind, sticlă spartă, ţipete în falset şi tromboane flatulente se alăturară amestecului muzical. Faţa femeii reveni pentru un scurt răstimp la suprafaţa apei în mijlocul unei izbucniri sălbatice de pixeli-stropi, iar buzele ei încercau în mod grotesc, precum cele ale unui peşte, să tragă aer, totul în ritmul unor bătăi de tobe cu sunet grav. Mâinile înmănuşate îi împinseră iar faţa sub apă. Braţele şi picioarele ei se zbăteau mai puţin, cu din ce în ce mai

puţină forţă, ca un metronom în oprire. Cu o ultimă izbucnire de energie, mâna ei se întinse şi, pentru un moment, umplu tot câmpul vizual, apoi căzu iar în apă.

Pe când muzica răguşită continua, un torent de bule gigantice izbucni de sub apă. Mâinile înmănuşate îşi slăbiră priza, iar trupul fără viaţă al femeii apăru plutind la suprafaţă; avea ochii strâns închişi, iar pielea îi era vizibil mai palidă decât înainte. Apa albastră din cadă deveni roz, începu să se rotească în cercuri şi apoi dispăru prin scurgere. A mai urmat o ultimă imagine a trupului nud, zăcând printre ultimele bule rătăcite, apoi scena se dizolvă într-un alb strălucitor. O pisică alb cu negru, pufoasă şi fără coadă, apăru în cadrul gol. Mâinile înmănuşate apucară animalul şi începură să-l mângâie.

Cântecul atinse o cadenţă zgomotoasă. Cu un ultim şi triumfător acord al trompetelor, apăru şi cuvântul „sfâââr" lângă pisică; era scris cu litere uriaşe, groteşti. O cortină roşie, cu franjuri bogate, aurii, se lăsă asupra scenei. Apoi, însuşi Auggie, împodobit cu toate atributele clovnului, păşi în faţa cortinei; într-o mână ţinea pisica alb cu negru. Făcu o plecăciune însoţit de tunelul aplauzelor. Apăru prima observaţie scrisă:

TENA>ASTA DA SCENĂ?

*
* *

Mesaj înregistrat de Marianne Hedison la robotul telefonic al lui Renee Gauld, marţi, 25 ianuarie. 1:53 A.M. (continuând cu înregistrarea conversaţiei cu Nolan Grabowski)

Renee, ridică receptorul! Sunt Marianne. Ridică receptorul, ce naiba! Tocmai am văzut programul lui Auggie. L-ai văzut? Ai văzut ce-a făcut? Cristoase, Renee ridică receptorul! Nu te mai juca. E serios. Ridică afurisitul de receptor!

NG (ridicând receptorul) Alo, aici...

MH: Cine?... Cu cine vorbesc?

NG: Calmaţi-vă. Daţi-mi voie...
MH: Unde e? Auggie? Tu eşti Auggie? Ce i-ai făcut?
NG: Numele meu e Grobowski.
MH: Ieşi de acolo! Las-o în pace! Acum!
NG: *Locotenent* Grobowski.
MH: Lasă-mă să vorbesc cu ea. Cer să vorbesc cu ea.
NG: *Aveţi de gând să mă ascultaţi?* Sunt de la politie.
MH: De la...
NG: De la Departamentul de Poliţie din Los Angeles.
MH: O, Doamne.
NG: Vă rog să vă identificaţi, doamnă.
MH: O, Doamne. O, Doamne.
NG: Doamnă, vă rog.
MH: De unde să ştiu cine eşti cu adevărat?
NG: Vreţi, vă rog?...
MH: Ce i s-a întâmplat?
NG: Asta nu vă pot spune la telefon.
MH: De ce nu?
NG: Vă rog să vă identificaţi.
MH: Ce i s-a întâmplat?
NG: De unde telefonaţi?
MH: De ce?
NG: Trebuie să vă vorbesc. Vreau să vin să vă văd.
MH: Nu.
NG: Doamnă, vă rog să încercaţi să înţelegeţi...
MH: Vin eu acolo.
NG: Ce?
MH: Sunteţi în apartamentul ei, aşa-i?
NG: Da, dar...
MH: Vin eu acolo. Sunt acolo în vreo două ore.
NG: Doamnă...
(MH închide; ton)

– De data asta am făcut-o lată, mormăi Nolan, holbându-se la maşinărie şi ţinându-se de frunte.

Clayton şi Nolan tocmai ascultaseră pentru a cincea

oară banda cu acea conversaţie trunchiată, într-o vană încercare de a-i da vreun înţeles.

– Las-o mai moale, răspunse Clayton. Ce puteai să faci?

– Ar fi trebuit s-o ţin la telefon încă vreo câteva secunde. Ar fi trebuit să aflu mai multe.

– Nu prea părea dispusă la flecăreală.

– Se presupune că ştim cum să lucrăm cu cei mai sensibili – cum să-i tragem de limbă. *Tu* trebuia să-i vorbeşti. Tu n-ai fi făcut totul praf ca mine.

– Da' mai trebuie ca şi ei să se lase traşi de limbă, spuse Clayton. Şi apoi, a spus că o să vină aici. Poate a vorbit serios.

– Cât ai paria pe asta? sări Nolan. Haide, Clay. Vrei un pariu pe bani buni? Sunt gata.

Kim Pak, expertul în computere al secţiei, veni dintr-o altă cameră.

– Aţi spus că e o „Marianne", aia pe care o căutaţi, corect? întrebă Kim.

– Corect, spuse Nolan, brusc mai optimist.

Clayton şi Nolan îl urmară pe Kim în biroul dormitor de alături.

– Totul e în computerul ei, spuse Kim. Agenda ei cu adrese, agenda cu întâlniri, lista de musafiri de la petrecere.

Kim îi conduse pe cei doi în birou, se trânti pe scaunul din faţa enormului monitor color.

– Sunt trei nume din astea pe lista cu invitaţi, spuse el, parcurgând ecranul.

Nolan privi peste umărul lui Kim şi dădu din cap.

– Trei. Of! Marian Baxter, Mary Anne Vemasco, Marianne – hei, Marianne Hedison. Numele ăsta mi-e familiar.

– Sunt o mulţime de celebrităţi locale pe listă. Poate ai văzut-o la televizor.

– Nu, nu-i asta, e... Nolan pocni din degete. Femeia aia! Cea de la hotel! *Ştiam* eu c-am mai auzit vocea aceea.

– Ce femeie? întrebă Clayton.

– O femeie de pe coridor. Se uita fix la pata de sânge de

la Quenton Parks. Am întrebat-o cum o cheamă. Nolan îşi scoase un carneţel din buzunar şi dădu câteva pagini: Uite, Marianne Hedison, designer de interioare. Drace! Ea era! Era la locul crimei! Kim, ai zis că are nişte fişe cu adrese în maşinăria asta a ei?

– Evident.

– Caut-o pe Marianne Hedison. Dacă era pe lista de invitaţi, pun pariu că e şi acolo înăuntru. Şi l-a menţionat pe unul Auggie, pe bandă. Vezi dacă-l poţi găsi şi pe el.

– Se face.

Nolan se întoarse către Clayton.

– Dacă nu vine ea la noi, mergem noi la ea, spuse Nolan.

– Mie-mi convine, spuse Clayton. Haide. Hai să vorbim cu vreo câţiva vecini.

Ce i s-a întâmplat?

Nu vă pot spune la telefon

De ce nu?

Cele trei propoziţii i se rostogoleau prin creier într-o buclă fără sfârşit. Parcă se relua o bandă, iar şi iar. Identică, de fiecare dată.

Ce i s-a întâmplat?

Nu vă pot spune la telefon.

De ce nu?

Bucla din memorie se închidea iar asupra ei însăşi, excluzând orice alte părţi ale conversaţiei. Pentru nimic în lume nu-şi mai putea aminti ce-i spusese omul după disperatul ei „De ce nu?”.

Oare atunci îi spusese că era poliţist?

Nu, probabil că asta fusese mai devreme.

Dar oare *chiar* îi spusese că era poliţist?

Sau era doar imaginaţia ei?

Îl credea ea poliţist?

Ce credea?

Ce i s-a întâmplat?

Nu vă pot spune la telefon.

De ce nu?

Marianne se uită la vitezometru. O sută douăzeci şi patru la oră. O voce interioară precaută o certă spunându-i cât de periculoasă era autostrada de fiecare dată când ploua. Probabil că maşina era supusă efectului de acvaplanare chiar în acel moment, plutind pe o peliculă de noroi proaspăt lichefiat. La prima frână sau la cel mai neînsemnat viraj, va pierde cu siguranţă controlul şi va ajunge în afara autostrăzii.

Cu siguranţă.

Nu că ar fi resimţit cine ştie ce îngrijorare pentru propria ei viaţă în acel moment. Doar că-i părea grotesc de nedrept să mai adauge şi un accident de automobil la...

...ce?

Ce se întâmplase?

Îndrăznea oare măcar să-şi imagineze?

Marianne roti volanul uşor cu o fracţiune de unghi spre stânga, pentru a ocoli un vehicul de pe banda din dreapta. Camioneta se târa pe drum, cu o viteză relaxată ce nu trecea de şaptezeci la oră. Şoferul o claxonă când trecu vâjâind prin dreptul lui. Aproape că-l putea auzi cum o înjura: „Hei, ce-i asta, scorpie nebună? Vrei să ne omori pe toţi ăştia de pe dram?”

Claxonul camionetei se pierdu în întunericul nopţii, devenind un fel de urlet ce cobora în glissando datorită efectului Doppler. Dialogul din mintea ei continua să se audă, ca o placă stricată.

Ce i s-a întâmplat?

Nu vă pot spune la telefon.

De ce nu?

Simţi cum maşina derapează uşor, oscilând ca acul unei busole, apoi anvelopele se agăţară din nou, disperate, de asfalt.

Încetineşte odată, nebuno! Chiar vrei să-i omori pe toţi?

Vocea aceea i se părea ciudat de nesemnificativă pentru ceea ce avea de făcut. Oricum nu avea nici un efect asupra piciorului ei drept, lăsat greu şi sigur pe accelerator.

Prea puţine maşini erau pe autostradă la ora aceea.

Cine-i destul de nebun să conducă într-o noapte ca asta?

Dar chiar absenţa traficului devenea chinuitoare într-un fel; era ca şi cum autostrada se căsca goală înainte. Luminile autostrăzii se învârtejeau, formând o vulgară pictură psihedelică în tempera, din fâşii şi scântei fosforescente. Prin lucirea parbrizului luminile se multiplicau, creşteau, umplând tot spaţiul, sugerând mai curând o moliciune bizară decât viteza reală. Los Angeles se depărta pe măsură ce înainta spre el. Acum era la jumătatea drumului spre oraş, dar distanţa care îi mai rămânea se dublase între timp şi urma să se dubleze în mod repetat, cu o creştere în proporţie geometrică pentru tot restul parcursului. Timpul şi spaţiul se dilatau şi se măreau sălbatic cu fiecare secundă care trecea.

În felul ăsta n-o să mai ajungă niciodată la apartamentul lui Renee.

Ce i s-a întâmplat?

Nu vă pot spune la telefon.

De ce nu?

Niciodată.

01010
BUCLA

Cel mai înalt dintre cei doi indivizi era suplu, musculos şi avea o coamă bogată de păr castaniu, bine întreţinut. Arăta ca un manechin – iar Nolan aflase mai devreme că asta şi era. Stătea în spatele unui bărbat mai scund aşezat într-un fotoliu, masându-i uşor umerii.

Cel de pe fotoliu era puţin cam masiv, dar nu gras. Părul i se rărea şi purta mustăcioară. Arăta a contabil, dar era de fapt fotograf. Vizibil afectat, privea în gol, într-un spaţiu de dincolo de covorul oriental de pe podeaua sufrageriei. Ambii purtau pijamale şi halate de baie.

– Vreau s-o văd, spuse cel scund, care şedea; vocea îi era înecată de emoţie.

– Tony, nu, spuse cel mai înalt, liniştitor.

– Vreau s-o văd, repetă cel scund. Nu voi crede până n-am s-o văd.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz. O şterse cu un gest de sfidare.

Nolan îşi aminti de propriile lui sentimente la vederea cadavrului.

Ba n-ai vrea s-o vezi. Crede-mă. Chiar că n-ai vrea s-o vezi.

– Domnule Drexler, vă rog să vă scoateţi acest gând din minte, zise Nolan încet. Echipa medicului legist a şi dus corpul de aici.

Tony Drexler izbucni în hohote reţinute. Cel mai înalt se aplecă asupra lui şi îl îmbrăţişă. Apoi îi spuse lui Nolan, aproape în şoaptă:

– Nu pot să mă duc acum să vorbesc cu vecinii? Trebuie să fie teribil de afectaţi.

– Vă înţeleg îngrijorarea, domnule McKeever, zise Nolan, dar trebuie să vă refuz. Ceilalţi ofiţeri vorbesc cu ei chiar în aceste momente, iar noi trebuie să încercăm să ţinem separaţi toţi potenţialii martori; deocamdată. Sper că înţelegeţi.

Roland McKeever dădu din cap.

Dincolo de politeţea sa superficială, Nolan simţi că se ascunde o nerăbdare impetuoasă. McKeever părea prea al naibii de îngrijorat de absolut toţi ceilalţi.

Joacă teatru?

Iar îl năpădi un val de furie.

Ar fi aşa de simplu dacă s-ar dovedi că el a fost.

Nu era imposibil. Din când în când, câte un ucigaş nerăbdător chiar se mai întorcea la locul crimei şi „descoperea" el însuşi cadavrul. Dacă McKeever o făcuse, ar fi terminat toată treaba extrem de repede.

Deci cum rămâne cu el? Să urască femeile?

Brusc Nolan îşi cenzură gândul. Îşi dădu seama că *se străduia* să-l antipatizeze pe individ. Se comporta complet iraţional. De unde până unde devenise el tipul de poliţist care ceda homofobiei?

Ce dracu' e cu mine?

Îşi lăsă nervos centrul de greutate de pe un picior pe altul.

– Vom încerca să terminăm totul foarte repede, îl auzi Nolan vorbind pe partenerul său. Ştim că a fost o noapte groaznică. Între timp, îmi cer scuze, dar vom reveni asupra aceloraşi probleme. E doar rutină. Şi dacă vă amintiţi vreun mic detaliu pe care nu ni l-aţi spus, vă rog s-o faceţi. S-ar putea dovedi semnificativ.

– Vom ajuta în orice mod vom putea, spuse McKeever.

Nolan stătea şi-i urmărea pe cei doi bărbaţi cu atenţie, pe când Clayton continua interogarea lor. Îi era recunoscător partenerului său că preluase conducerea anchetei, cel puţin pentru moment.

McKeever şi Drexler îi spuseră cu bună-credinţă aceeaşi poveste pe care o relataseră şi când fuseseră întrebaţi separat. În timpul petrecerii de duminică noapte, au rugat-o pe Renee Gauld să treacă pe la ei în seara următoare să ia o gustare şi să bea ceva. Luni seara, când ea n-a apărut, McKeever sunase şi lăsase un mesaj.

McKeever spunea că nici el nici Drexler nu fuseseră la început extrem de îngrijoraţi. S-au gândit că probabil Renee îşi găsise ceva mai interesant de făcut. Mai târziu,

în aceeaşi seară, au discutat amândoi despre faptul că nici unul dintre ei n-o mai văzuse de la petrecere. Au mai întrebat şi pe alţi locatari. Nimeni nu o văzuse. Dar nici măcar acest lucru nu era cu adevărat neobişnuit. Puţin mai târziu – pe la unsprezece patruzeci şi cinci – McKeever a sunat-o iar. Tot robotul i-a răspuns. Asta i-a pus pe gânduri. Ar fi fost momentul ca Renee să-l fi sunat deja pe McKeever să-i dea de mâncare lui Lucifer.

– Pisica ei, repetă Clayton.

– Aşa-i, spuse McKeever. Eu am o cheie de la apartamentul ei. De câte ori se aştepta să nu vină acasă peste noapte, mă ruga pe mine să-i dau de mâncare lui Lucifer. Atunci, Tony şi cu mine ne-am îngrijorat, dar nu voiam s-o recunoaştem. I-am spus lui Tony că aş trece pe la apartamentul ei. Doar ca să-i dau de mâncare pisicii, i-am zis. Când am intrat în apartament, am fost surprins că nu făcuse curăţenie după petrecere – nu strânsese nimic. Nici nu stinsese luminile. M-am hotărât să mă uit prin camere.

Se opri încercând să-şi controleze emoţia.

– Şi în acel moment aţi găsit-o, spuse Clayton.

McKeever confirmă din cap.

– Apoi m-am dus direct la telefonul ei şi am format 911.

– Şi nu aţi mutat sau nu aţi atins nimic? întrebă Clayton.

– Nu. De fapt, l-am luat pe Lucifer cu mine.

Probabil pentru că îşi auzise numele, motanul Lucifer intră cu paşi moi în cameră şi sări în poala lui Drexler. Îşi frecă botul cu drăgălăşenie de braţul lui. Pentru o clipă Drexler îşi feri mâinile din faţa motanului, de parcă ar fi fost uluit de prezenţa lui. Apoi, cu precauţie, începu să-l mângâie. Nolan observă ceva ciudat la animal.

– Ce s-a întâmplat cu coada lui? întrebă el.

– Este un manx, răspunse Drexler simplu.

– O pisică fără coadă – cine dracu’ se ocupă cu porcării dintr-astea? izbucni Clayton.

Drexler părea luat pe nepregătite şi nu răspunse. Nolan îi aruncă o privire surprinsă partenerului său. Acea

izbucnire de iritare fusese singura emoţie pe care o văzuse la Clayton de când ajunseseră la locul crimei.

Oare simte şi el ceva?

– Mi se pare o chestie cam crudă şi bolnavă la minte, spuse Clayton ridicând din umeri stânjenit.

Nolan privi motanul care torcea mulţumit. Ciudăţenia animalului îi oferise o mică dar bine venită ieşire din starea lui neplăcută. *Aşa o fi felul lor, sau celor din rasa asta li se taie coada la naştere?* Motanul îl şoca pe Nolan pentru că îi lipsea ceva esenţial pisicesc. Dar lui Lucifer nu părea să-i pese.

Clayton îşi drese glasul şi continuă cu întrebările. Restul era legat de petrecere – cine fusese acolo, ce s-a mai auzit? Toată clădirea, fiecare apartament fusese pus la dispoziţia tuturor, şi toţi locatarii îşi invitaseră musafiri. Tot locul fusese plin de oameni care veneau şi plecau, începând cu ora 8:00 P.M. Oficial petrecerea se terminase la miezul nopţii, dar mai erau unii întârziaţi, mici şuete care au continuat şi după.

– Şi paza? întrebă Clayton.

– Un tip la uşa din faţă, spuse McKeever. Dar nu a controlat numele. Era acolo doar ca să se ocupe de vreun evident nepoftit care ar fi forţat intrarea sau de oricine s-ar fi îmbătat urât. Nimeni n-a creat probleme.

– Deci oricine care arăta bine putea să intre?

– Paznicul îi întreba ai cui musafiri sunt.

– Exista o listă de invitaţi?

– Fiecare dintre noi a făcut una, spuse Drexler.

– Dar oricine ar fi putut trage cu urechea la un nume pe care să-l folosească apoi, exclamă McKeever. Şi erau grupuri întregi care intrau împreună. Şi invitaţi de ultimă oră. Şi prieteni ai prietenilor. Listele nu vor cuprinde totul.

– A controlat cineva dacă a plecat toată lumea?

– Garda a făcut un tur pe la fiecare apartament şi a spus noapte bună, spuse McKeever. Cred că nimeni n-a cerut ajutor.

– La ce oră a fost asta?

– Pe la unu, poate un pic mai târziu.

– Decedata a avut un partener? întrebă Clayton.

– Da, zise McKeever. Unul Larry şi-nu-ştiu-mai-cum.

– Larry Bricker, adăugă Drexler. Un scriitor.

– Tipul care scrie cărţi de groază? întrebă Clayton.

– Cred că da, spuse Drexler. Părea un tip simpatic.

– S-au contrazis ori s-au certat?

– Nu cred, spuse McKeever.

– N-am prea văzut-o în timpul petrecerii, explică Drexler. Dar tot am fi auzit dacă ar fi avut loc o scenă.

– Bricker mai era aici când s-a terminat petrecerea?

– N-am nici cea mai mică idee, zise McKeever.

– Cred că l-am văzut plecând, spuse Drexler.

– L-aţi fi putut vedea dacă s-ar fi întors?

– Nu neapărat.

– Doamna era amatoare de aventuri?

Drexler şi McKeever zâmbiră trist unul la celălalt.

– Este – *era* – o persoană prietenoasă, spuse McKeever. Îi plăcea să flirteze.

– Iertaţi-mi întrebarea, îi întrerupse Nolan, dar trăia în promiscuitate?

– Isuse, spuse McKeever aproape furios.

– Îmi pare rău, dar trebuie să întreb.

– Lăsaţi-mă să reformulez, spuse McKeever. Nu era exact tipul de femeie cu o relaţie exclusivă. Dar nu cred că ar fi făcut în mod deliberat ceva ca să producă gelozia unui partener, dacă la asta vreţi să ajungeţi.

Clayton îşi închise carneţelul.

– Vă mulţumim, domnilor. Asta-i tot ce ne trebuie pentru moment.

– V-am rămâne îndatoraţi dacă aţi discuta cât mai puţin despre asta cu ceilalţi locatari, zise Nolan. În special împrejurările în care aţi descoperit cadavrul. Şi, chiar mai important – nu daţi nici o informaţie presei. Păstrarea detaliilor în afara circuitului public poate fi de o importanţă crucială pentru prinderea unui suspect.

Clayton adăugă:

– Mâine vă vom ruga pe dumneavoastră şi poate şi pe alţi locatari să mai verificaţi o dată apartamentul,

împreună cu noi, să fim siguri că nu lipseşte nimic. Dar în noaptea asta ar trebui să încercaţi să dormiţi puţin.

Expresia lui Drexler deveni nespus de îndurerată. Capul i se lăsă pe piept.

– Trebuie să fi existat ceva, spuse el cu vocea răguşită de furie. Trebuie să fi existat ceva ce am fi putut face.

Iar Nolan simţi în sinea lui un ecou al acelui sentiment de vinovăţie şi regret, deşi nu-şi putea explica de ce.

Nolan şi Clayton îi lăsară singuri pe cei doi. Întorşi în camera de zi a victimei, îi găsiră pe cei trei ofiţeri în uniformă adunaţi pentru a-şi verifica notiţele luate la anchetă. Nimeni nu descoperise nimic care să ajute; nici măcar ceva vizibil contradictoriu. Câţiva oameni spuseseră că-l văzuseră plecând pe Larry Bricker, iar omul de pază părea că-şi făcuse turul rapid şi eficient. Nimeni nu cunoştea pe cineva numit Auggie. Nimeni n-o cunoştea nici pe Marianne Hedison.

– Va trebui să vedem ce-i cu Bricker şi cu omul de pază, spuse Nolan. Unul dintre ei poate fi ultimul care a văzut-o în viaţă – poate chiar absolut ultimul.

– Vrei să-i interogăm în seara asta? întrebă Clayton.

– Mai bine aş mai sta pe aici un timp, spuse Nolan. Trebuie s-o aştept pe cucoana aia isterică, doar se presupune că e pe drum. Sunt de-a dreptul nerăbdător să văd dacă e într-adevăr cea pe care am întâlnit-o la locul unde a fost omorât Judson. Pun pariu că ea e. O simt în adâncul oaselor. Dar ce dracu' înseamnă asta?

– Poate că e o legătură între cele două crime, zise Clayton.

Nolan îşi întoarse privirea spre el cu o uşoară curiozitate.

– Mda? Şi prin ce se aseamănă, mă rog? Nu au nici măcar acelaşi *modus operandi.*

– Nu ştiu. Poate doar că nici una dintre ele nu are nici un sens.

– Acum cauţi sensuri? Pentru un amant bine burduşit cu droguri de bună calitate, totul poate căpăta sens.

– Da, ştiu. Şi nu seamănă a lovituri date de

profesionişti. Dar nici una nu pare să fie foarte stângace – nu sunt genul improvizat, nu în felul unui amator. A existat un plan. În ambele cazuri criminalul a găsit exact momentul şi locul potrivit şi a scăpat cu faţa curată – ca o umbră. Şi avem de-a face cu victime dintre cei cu renume.

– Ce-i în mintea ta? Doar nu apare nici un semn caracteristic pentru un ucigaş în serie. Nu există nici o armă preferată, nici o metodă, vreun scenariu care să se repete, nimic.

– Cine spune că trebuie să existe o metodă? răspunse Clayton. Cine spune că trebuie să existe un scenariu?

Ochii lui Clayton priveau cu atenţie în jur, de parcă radiografiau.

Reconstruieşte crima. Nolan ştia că partenerul lui se pricepea la aşa ceva. Intuiţiile lui Clayton erau adesea corecte, dar Nolan nu era gata să accepte această nouă idee.

– Chiar crezi că există o conexiune? De ce? Doar pentru că amândouă victimele erau persoane importante? Asta nu înseamnă nimic.

– Şi totuşi, *există* femeia, spuse Clayton.

– Şi ce semnificaţie are asta?

– Nu am zis că are vreo semnificaţie. Am zis că *nu ştim,* asta-i tot. Deci de ce să eliminăm ipoteza?

– Drace, sper că apare, zise Nolan.

Era trei şi jumătate dimineaţa. Nolan şi Clayton începură să le împartă sarcini celorlalţi. Pentru început, cineva trebuia să sune la compania care îl trimisese pe paznic. Apoi Nolan se putea vedea cu paznicul ca să-i ia o declaraţie. În timp ce Nolan şi Clayton împărţeau misiunile, Kim intră în cameră şi-i dădu lui Nolan o filă imprimată de computer.

– Am găsit o anume Marianne Hedison în agendă, spuse Kim. E un număr din Santa Barbara.

– Hai să încercăm, spuse Nolan.

Intră împreună cu Clayton în apartament şi formă numărul la telefonul din biroul lui Renee Gauld. După câteva apeluri, auzi un robot care îi dădu scurtul răspuns

standard.

– Doar robotul. La ora asta din noapte asta nu înseamnă în mod necesar că ea nu e acolo.

– E aceeaşi voce care a telefonat? întrebă Clayton.

– Nu-mi dau seama, zise Nolan obosit.

Formă iar şi-l lăsă pe Clayton să asculte înregistrarea.

– Ţie îţi sună ca vocea de pe bandă? întrebă Nolan.

– S-ar putea. E greu de spus. Femeia care a sunat aici era isterizată ca dracu'.

Nolan şi Clayton au mai rămas, pe când ceilalţi ofiţeri, cu excepţia lui Kim, s-au împrăştiat pentru a-şi rezolva misiunile. Nolan şi partenerul său stăteau în sufragerie, aşteptând în tăcere, dar nici unul nu avea prea multă răbdare. Nolan se duse iar să se uite pe geam.

Nu prea e o noapte bună de venit cu maşina tocmai din Santa Barbara. Dacă într-adevăr vine.

Noaptea continua să fie ploioasă şi, deşi nu se vedeau fulgere, tunetul se făcea auzit dinspre vest, de departe. Ploaia era continuă, solidă, insuportabil de monotonă. Lui Nolan nu-i păsa dacă ar fi pornit cu mult mai zdravăn sau s-ar fi oprit. Voia doar să se schimbe *ceva.*

Voia – *i se părea* că voia – să-i vorbească lui Clayton despre torentul de sentimente care îl inunda în seara asta. Era însă ori prea obosit, ori prea confuz pentru a iniţia o conversaţie. Nu era sigur de motiv.

Poate că sufăr de incapacitate profesională. Se pomeni că se gândeşte la Syd „Ţăcănitul" şi la oferta lui de a deveni şerif în nord. Poate că acolo, în sălbăticia necălcată de om din Oregon, poliţiştii nu sufereau genul ăsta de crize.

Atunci atenţia îi fu captată de ceva de afară. Două lumini strălucitoare apăruseră din noapte. Un Nissan Maxima roşu închis trase grăbit în faţă, în zona de parcare interzisă. Luminile farurilor clipiră şi se stinseră.

– Ne-a venit un musafir, auzi Nolan vocea lui Clayton.

Marianne stinse motorul şi privi lung, prin parbrizul şiroind de ploaie, spre clădirea estompată. La intrare, o lumină lăsa să se desluşească uşa. Mai erau lumini aprinse

pe la diverse ferestre, făcând construcţia să pară caldă şi primitoare. Marianne mai rămase să privească, imaginându-şi cum ar arăta cu toate ferestrele luminate, cu petrecerea în plin, cu oameni care se învârt prin camere, care râd şi vorbesc unii cu alţii.

Îşi aminti că Renee o invitase.

O trecu un fior.

Apoi văzu siluetele celor doi bărbaţi care stăteau în hol.

Mai bine să nu-i fac să aştepte.

Ieşi din maşină şi sări stângace peste o băltoacă mare. Se simţea extrem de acut conştientă de fiecare mişcare pe care o făcea, de parcă mersul ar fi fost o activitate neobişnuită. Avea impresia că luminile saltă şi joacă ameţitor în jurul ei, la fiecare pas pe care îl făcea spre intrare. Picioarele îi erau lipsite de putere şi de siguranţă, de parcă aparţineau unui pui de animal.

Uşa se deschise singură în faţa ei. Cei doi bărbaţi se repeziră afară, ridicându-şi gulerele pentru a se feri de ploaie. În faţa lor se deschise o umbrelă ca o uriaşă narcisă neagră care înfloreşte doar noaptea.

– Marianne Hedison? întrebă o voce.

Încuviinţă din cap.

– Am încercat să vă sunăm, spuse vocea. Plecaserăţi deja. Vă mulţumim pentru că aţi venit.

Marianne nu putea vedea feţele bărbaţilor; se apropiară de ea, sprijinind-o de ambele braţe. Mâinile lor sigure şi ferme păreau liniştitoare, parcă protejând-o în drumul spre clădire. Nu era obişnuită să se simtă în inferioritate faţă de cei din jurul ei.

O duseră repede până în holul orbitor luminat şi închiseră uşa în urma lor. Îşi scuturară ploaia de pe trenciuri, ca nişte căţei.

– A dracului noapte, spuse unul dintre bărbaţi.

Faţa lui lată îi umplu imediat întregul câmp vizual.

Abia îi aruncase o privire celuilalt, ce părea să se confunde cu decorul. Omul cu faţa lată se uita fix la ea. Oare arăta în vreun fel ciudat? Atunci i se opri respiraţia dându-şi seama…

El e. Poliţistul de la hotel.

Cei doi se prezentară, dar Marianne nu le auzi numele, care nu i se păreau deloc importante pentru moment.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, simţind un val inexplicabil de linişte – acel tip de calm fantomatic care însoţeşte aflarea adevărului, indiferent cât de îngrozitor ar fi el, adevărul care începe să capete un înţeles.

Cei doi se uitară îngrijoraţi unul la altul.

– Să mergem sus, zise omul din fundal.

– A avut loc o crimă, îi spuse Nolan Mariannei Hedison, de îndată ce aceasta luă loc în sufrageria victimei.

Neprimind nici un răspuns, el continuă:

– Un asasinat.

Nici un cuvânt. Se uită la ea mai de-aproape. Da, ea era, sigur. Dar arăta foarte diferit. Părul îi era ud. iar hainele boţite – era îmbrăcată în ceva ce un asemenea tip de femeie poartă doar prin casă. Nu era machiată şi avea umbre negre în jurul ochilor. *Pare că a plâns.*

Dar acum nu plângea. E adevărat că părea zăpăcită şi înfricoşată, dar în acelaşi timp era şi teribil de calmă, cu totul altfel decât femeia surprinsă de la hotel. Nici nu clipise la cuvântul „asasinat”.

Nolan nu se putu opri să nu observe că, în ciuda aparenţei ei momentan dezordonate, trăsăturile îi erau delicate şi frapante. Când o văzuse la hotel, presupusese că frumuseţea ei este rezultatul artificialităţii, ceva căutat şi lucrat zi de zi cu grijă, cu premeditare. Se pare că greşise.

În cele din urmă, femeia spuse:

– Renee a fost omorâtă.

Nolan confirmă din cap.

– Spuneţi-mi cum s-a întâmplat, ceru ea încet.

– Deocamdată nu putem discuta asta, sări Clayton. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

– Făcea baie, nu-i aşa? continuă femeia cu o şoaptă aspră, fără nici o pauză. Era în cadă, iar el a pus mâinile pe ea şi a împins-o sub apă. A izbit-o cu capul de cadă de mai multe ori.

Nolan simţi că i se ridică părul de pe ceafă. Se uită la Clayton. Ştia, privindu-i faţa, că şi partenerul său se gândeşte la acelaşi lucru. *Cum de ştie?* Oare îi telefonase cineva din clădire? Dar McKeever şi Drexler erau absolut singurii care ştiau cum murise victima. Fuseseră preveniţi să nu vorbească nimănui despre asta. Şi amândoi pretindeau că nu o cunoşteau pe Marianne Hedison. Pe lângă toate astea, se presupunea că fusese în maşină tot timpul, pe drum.

– Aveţi telefon în maşină? întrebă Nolan.

– Nu. Nu-mi plac indiscreţiile, răspunse ea. Apoi continuă ca şi cum nu şi-ar fi întrerupt deloc gândurile. A ţinut-o sub apă, nu-i aşa?

– Ce vă face să credeţi asta? întrebă Clayton.

– Vă rog doar să-mi spuneţi.

– Vă rog să-mi răspundeţi la întrebare.

– Am văzut, zise ea. Am văzut totul.

Rămase tăcută un lung timp. Se uita atentă la învălmăşeala din cameră. Apoi Nolan observă că privirea i se oprise asupra căluţului de carusel.

Trecutul îi părea mai viu decât prezentul.

Trecutul îi părea mult, mult mai clar.

Dar oricum, nimic nu putea părea *mai puţin* clar decât prezentul.

Pe când Marianne se uita visătoare la căluţ, îi reveni în minte o anumită zi – o superbă după-amiază în care ea şi Renee au găsit căluţul. Asta se petrecea cam cu trei ani în urmă, la un târg de vechituri. Cei doi care erau proprietarii lui plănuiseră să-l revopsească, să-l împodobească şi să-l vândă cu mai mult decât dăduseră pe el, dar rămăseseră fără bani şi îl ofereau spre vânzare aşa cum era.

La şaptezeci şi cinci de dolari, Mariannei nu i s-a părut defel un chilipir. Copitele din spate fuseseră rupte şi reparate grosolan. Era clar că stăteau să cadă din nou. Era acoperit în întregime cu vopsea albă groasă care începea să crape; era atât de groasă, încât ochii şi nările abia i se mai vedeau.

Dar Renee nu-i putuse rezista. A plătit celor doi şi a rugat-o pe Marianne s-o ajute să-şi ducă achiziţia acasă. Amândouă înghesuiseră căluţul în portbagajul larg al bătrânei Queen Mary – maşina ei, un Plymouth Valiant 1972, cam mare, dar delicios de demodat, vopsit auriu. Au legat capacul portbagajului cu un batic, sacrificat pentru această ocazie. Pe când se îndreptau spre mansarda lui Renee, ţeava cea lungă de metal, care fusese cumpărată o dată cu micul animal de lemn, se iţea pe geamul lateral de pe partea şoferului, astfel încât Queen Mary părea să se îndrepte spre port pentru a se înregistra în chip de corabie, iar greutatea căluţului punea la grea încercare ceea ce mai rămăsese din amortizoarele din spate ale „navei”.

După ce au dus căluţul în mansardă, Marianne a dat o mână de ajutor la curăţarea vopselei. Cojile groase au dat la iveală o figură asamblată cu grijă din mai multe bucăţi de lemn alăturate. Nările frumos arcuite se iviră din amalgamul amorf de dinainte. Gura animalului era deschisă, iar o bucată de metal părea că împinge în jos colţurile buzelor, de parcă un călăreţ ar fi tras tare de zăbală pentru a face calul să-şi schimbe direcţia. Printre buzele trase înapoi se vedeau dinţii. Urechile erau mici şi trase pe spate.

Marianne şi Renee au reuşit să dezvelească şi rămăşiţele unei şei puse pe o pătură, ambele repictate de mai multe ori. Sub vopseaua albă, trupul calului era brumăriu, dar pe ici pe colo se mai vedea şi vopseaua roşie de dedesubt. După ce au scăpat de toată vopseaua care se ducea uşor, calul şi harnaşamentul lui formau un mozaic multicolor – majoritatea modelelor rezultând din îmbinarea accidentală a rămăşiţelor de vopsea stratificate.

– Ia uită-te la asta, a spus Renee, trecându-şi mâna peste el. E ca atunci când te uiţi la nori – sau ca la un test Rorschach. Poţi vedea mii de imagini.

– Nu e foarte drăguţ, a răspuns Marianne critic.

– Ba e superb! O fiară sălbatică. E magnific, Marianne.

– Vrei să spui că n-ai de gând să-l aranjezi până la

capăt?

– Cum până la capăt?

– Să-l revopseşti. Să-l restaurezi. Am văzut o carte despre animalele de carusel. Putem afla destul de multe despre cum arăta la început.

– Şi să acoperim toate poveştile astea? Niciodată!

Şi totuşi Marianne se aşteptase ca Renee să mai facă ceva pentru a-l restaura. În anii următori, Queen Mary a fost schimbată cu un BMW decapotabil mai bătrâior, dar căluţul de carusel, iată-l, neschimbat. Marianne încercă să-şi bage în cap faptul că Renee nu-i va mai spune niciodată poveştile căluţului.

Dar nu reuşi.

Atunci, o voce a prezentului o smulse din trecut.

– Doamnă?

Femeia se trezi din transă şi îl privi pe Nolan drept în faţă.

– Vă simţiţi bine, doamnă? întrebă Nolan.

Ea îl privea fix. Nolan simţea că parcă îi studiază faţa. Ochii ei intenşi şi sălbatici îl pătrunseră ca un stilet. Apoi ea continuă să se uite prin sufragerie.

– Nici n-a mai avut timp să cureţe pe aici, remarcă femeia.

Nolan îşi ţinu respiraţia, dar ea nu mai zise nimic.

– Eraţi aici când a avut loc crima? întrebă el.

– Nu.

– Atunci unde aţi văzut ce s-a întâmplat?

– Pe ecranul computerului, spuse femeia cu o voce răguşită de disperare. Pe reţea.

Nolan se ridică în picioare şi se duse spre fereastră pentru a-şi masca noul val de confuzie şi nerăbdare. Ştia că interogatoriul va fi continuat de Clayton.

– Spuneţi-ne mai clar, doamnă Hedison, spuse Clayton, vorbind liniştit şi prietenos.

– Pe reţea. Noaptea târziu. Au un spectacol – crime – în Camera Iluziilor.

– Despre ce tip de reţea vorbim?

– De computere. Insomnimania.

Nolan continua să privească pe fereastră în timp ce Clayton o asculta răbdător şi scotea din când în când câte un cuvânt încurajator. Marianne Hedison spunea o poveste, doar pe alocuri lucidă, despre o reţea de calculatoare cu o „cameră” în care utilizatorii puneau în scenă crime. Continua să vorbească atât de monoton, încât Nolan devenea din ce în ce mai convins că e vorba de simptomele unui şoc.

Atitudinea asta ciudat de necoordonată îi era prea bine cunoscută. Nu era vorba de o *reprimare* a emoţiei – era, mai curând, ceva asemănător cu stresul provocat de o luptă. Era ca şi cum trupul cuiva simţea furia şi durerea, dar mintea persoanei respective pur şi simplu ignora totul. Aşa fusese şi el la scurt timp după ce fusese ucisă Louise.

Asta n-o scotea din cauză pe Marianne Hedison, evident. Nolan ştia că un ucigaş psihopat poate foarte bine să reacţioneze în felul acesta faţă de propria-i crimă.

– Deci, în seara asta a fost spectacolul lui Auggie, încheie ea. Şi Renee a fost cea ucisă.

– Cine e acest Auggie despre care tot vorbiţi? întrebă Clayton.

– Este un personaj din reţea. E un clovn. Oamenii interpretează roluri – îşi alcătuiesc singuri un fel de personaje de desene animate. Dar Auggie trebuie… trebuie să fie real. A omorât doi oameni. Doi oameni *reali…*

– *Doi* oameni? întrebă Nolan.

Femeia nu păru să-i audă întrebarea.

– Care doi oameni? repetă el.

– Chiar sunteţi de la poliţie? întrebă ea.

– Cine altcineva să fim?

– Nu ştiu. Dacă sunteţi cu adevărat de la poliţie, atunci ea e moartă cu adevărat. Dar nimic nu are nici un sens. Apoi, după o pauză: Mă tot aştept să mă omorâţi.

– Vreţi să ne mai vedeţi o dată actele?

– Nu.

– Cum de aţi ştiut că femeia de pe ecran era prietena dumneavoastră? încercă Clayton o altă cale.

– Semăna cu ea. Desenul animat semăna foarte mult cu ea. Şi baia – toate negre, toaleta, chiuveta, cada. Chiar şi pisica.

Nolan şi Clayton se priviră. Clayton îi făcu un semn din cap, de parcă i-ar fi spus: „Lasă-mă să încerc ceva.”

Clayton îi conduse în biroul-dormitor de alături, din care Kim plecase.

– Puteţi să identificaţi sunetul acesta? zise.

Şi puse banda cu hârâitul misterios.

Marianne Hedison îşi plecă fruntea şi ascultă. Apoi spuse, cu o uşoară notă de surprindere în voce:

– E pisoiul ei.

– Pisoiul ei?

– Lucifer. Auggie l-a luat în braţe când totul s-a sfârşit. Probabil că Auggie l-a ţinut lângă microfonul robotului telefonic.

Nolan se uită la Clayton. Partenerul lui arăta mai precaut ca înainte.

– Ascultaţi-mă, doamnă, spuse Nolan încetişor. E cazul să vă spun că nu trebuie să mai răspundeţi la nici o întrebare fără prezenţa unui avocat.

Expresia de pe faţa Mariannei Hedison era surprinsă şi puţin înspăimântată.

– Ce? se înecă ea. Credeţi că eu?...

– Nu credem încă nimic.

Marianne Hedison rămase tăcută. Ochii îi străluceau puţin febrili. Apoi zise:

– E mai bine să vă arăt.

Nici nu observă cum înţepeniră detectivii când băgă mâna în geantă – nici mâna lui Nolan care se apropiase de armă. Scoase o mică dischetă de computer.

– Totul e aici. Am salvat totul pe dischetă.

– Ce? spuse Nolan.

– Crima. Jocul de-a omorul.

Marianne Hedison se aşeză şi, plină de încredere, porni computerul.

– După acea ultimă oară, m-am hotărât să copiez[9] următorul spectacol al lui Auggie, explică ea. Există o comandă pentru aşa ceva. Comanda copiază într-un fişier întreaga reprezentaţie de pe ecran. De fapt, asta e prima dată când o folosesc.

După acea ultimă oară? Şi-o aminti pe femeie stând pe coridorul hotelului – cu privirea aceea înnebunită, paralizată, cu care se holba la pata de sânge de pe perete. *Cristoase, e cu adevărat nebună?*

Îşi aduse aminte de intuiţia fantezistă a lui Clayton despre o posibilă legătură între cele două crime. Nolan era departe de a-l crede, dar intuiţiile lui Clayton se dovediseră de multe ori bune – tocmai atunci când păreau mai lipsite de sens ca oricând. S-ar putea oare ca femeia asta să fie un ucigaş în serie? Uneori aceştia veneau la poliţie şi-şi ofereau „sprijinul" – se pare că pentru a-şi face şi mai pasionante crimele. Aceasta le dădea un sentiment de putere, de control asupra situaţiei – o şansă de a-şi admira propria lor strălucire şi de a râde de bâjbâielile investigatorilor. Oare ea intra în această categorie? Ori poate că încerca să-şi pună la punct o apărare bazată pe simularea nebuniei, jucând rolul unei schizofrenice sau al uneia cu personalitate scindată, cu doar o vagă idee despre ce a comis?

Nu te grăbi cu concluziile. Las-o să continue cum vrea ea, încă un timp.

Marianne Hedison introduse discheta în unitate şi dădu o comandă. Apoi se holbă la ecran, clipind stupefiată:

– A dispărut!

– Ce a dispărut? întrebă Nolan.

– Câinele şi luna. Simbolul Insomnimaniei. Probabil că a renunţat la abonamentul de reţea. Nu pot folosi programul

[9] în original download. Este vorba de o operaţie specifică comunicaţiei la distanţă între calculatoare conectate prin modemuri sau reţele de orice tip: transferul datelor de la un calculator (în general „gazdă" a mai multor fişiere de larg interes) la altul (aparţinând utilizatorului care doreşte să aibă o copie a datelor în propriul computer). Acest gen de transfer este foarte frecvent în Internet şi în cazul BBS-urilor (vezi nota I, pag. 81), care oferă software şi documentaţie gratuite (n. tr.).

dacă nu… Staţi puţin.

Începu să cotrobăie printr-o cutie de plastic ce conţinea un şir de dischete. Găsi una potrivită şi o introduse în unitate.

– Iat-o, spuse ea, uşurată. Tot mai are întregul program. În câteva minute îl instalez.

Manevră mouse-ul şi tastă câteva comezi, mult mai repede decât putea Nolan să urmărească.

E deşteaptă. Poate prea deşteaptă.

Pe monitor apăru o imagine. Era o replică de desen animat a unei săli de baie întunecate, foarte asemănătoare cu cea din apartament. Ardeau vreo două lumânări. În cadă curgea un jet de apă constant, iar vălurelele cenuşii reprezentau aburii care se înălţau în tăcere spre tavan.

Apoi detectivii rămaseră cu ochii holbaţi când computerul începu să emită un sunet de chitară, pian, şi apoi o voce umană care se văita. În imagine apăru o femeie în picioarele goale, îmbrăcată cu un halat înflorat. Se întoarse spre ecran, îşi scutură părul roşcat şi îşi scoase halatul, lăsând să se vadă silueta goală.

Ce e asta, un fel de spectacol uşor pornografic?

Figura animată se duse spre chiuvetă, se uită la propria ei reflectare şi îşi trecu un pieptene prin păr. Vocea continua să-şi cânte melodia cea tristă.

Femeia desenată se întoarse iar spre ecran, iar în mâna ei apăru ca din senin un flacon galben. Se duse spre cada aburindă şi turnă conţinutul flaconului în apă. Aburi galbeni şi câteva bule se ridicară din cadă. Femeia inhală cu plăcere aerul.

Închise robinetul şi sări în cadă. Peste tot se împrăştiară mici pătrăţele albastre. Silueta se ridică în şezut, îşi săpuni braţele şi spatele cu un burete şi se lăsă iar în jos. Unul din braţe i se plimba înainte şi înapoi de-a lungul marginii căzii. Apoi silueta se ridică iar, îşi spălă braţele şi spatele şi se lăsă în jos. Din nou un braţ se mişcă înainte şi înapoi pe lângă marginea căzii. Aceeaşi acţiune se repeta iar şi iar, fără sfârşit.

Nimic în plus.

Marianne Hedison se uita fix la ecran.

– O buclă[10], şopti ea.

– Spuneaţi că aţi văzut o crimă, zise Nolan.

– Afurisitul, spuse ea cu o voce brusc ascuţită. Afurisitul m-a păcălit!

– Doamnă Hedison, aţi vrea vă rog să ne explicaţi?...

– Nu! strigă femeia spre computer. Monstru ucigaş! Nu poţi să faci asta!

Se ridică să plece de pe scaun şi îşi ridică pumnii strânşi deasupra capului. Nolan o prinse pe la spate şi îi imobiliză braţele înainte ca ea să le împingă pentru a distruge ecranul computerului. Braţele ei erau suple, dar remarcabil de puternice. Nolan se întrebă dacă putea să o oprească fără să-i rupă încheieturile. Mai că-şi pierdu echilibrul încercând s-o ţină.

Femeia emise nişte ţipete nearticulate, guturale, de protest furios – într-un violent contrast cu calmul ei distrat de dinainte. Acea frenezie latentă pe care Nolan o detectase mai devreme explodă acum, cuprinzându-i întregul trup. O putea simţi pe când se lupta cu ea. Apoi vocea ei coborî în hohote pline de o durere agonizantă.

– Nu! Nu! Nu! Nu! Nu!

Nolan simţi cum forţele femeii slăbesc. Braţele îi deveniră moi. Acum plângea mai liniştit.

– Ar trebui să-i telefonaţi avocatului dumneavoastră, se auzi el spunând încet.

---

[10] În original loop – termen folosit în informatică pentru a desemna porţiuni de program care execută aceleaşi instrucţiuni în mod repetitiv. Dacă numărul de parcurgeri ale buclei este nedeterminat, se spune că programul s-a blocat într-o buclă infinită, sau că ciclează (n. tr.).

101011
PUS LA SERTAR

– Ce dracu’ se întâmplă aici? izbucni Nolan.

– Sst, şopti Clayton, împingând uşa din spatele lor până ce aproape se închise.

În biroul din casa decedatei, Marianne Hedison îl suna pe avocatul ei. Detectivii o lăsaseră singură, pentru a se reculege ei înşişi şi pentru a-i permite un minim de intimitate. Era încă foarte devreme, înainte de revărsatul zorilor, iar Nolan îşi dorea fie să doarmă, fie să bea o cafea tare. Tot ceea ce se petrecuse de la sosirea femeii îl zăpăcise şi îl iritase.

– *Desene animate!* şopti el răguşit. A venit cu *desene animate!*

– Calmează-te, OK? Zău, calmează-te.

– Despre ce tot vorbeşte? Poţi să-mi spui despre ce tot vorbeşte?

– Nu ştiu, omule. Lasă să treacă un timp.

Nolan se sprijini de un perete şi îşi frecă tâmplele.

– O, Isuse, îmi pare rău, gemu el. Nu voiam să mă port aşa cu tine. Numai că asta se adaugă cazului Judson, ştii doar. Când a fost ultima dată când ne-au căzut pe cap două la rând ca astea? Unde au zburat zilele bune de altădată, când crimele se soluţionau corect dintr-o dată şi ajungeai acasă destul de devreme ca să te uiţi la programul de seară?

– Zilele astea bune n-au existat niciodată, râse scurt Clayton.

– Ce-o să facem cu femeia asta? mormăi Nolan.

– Probabil că o să-i dăm drumul.

– Cum se poate? Tu n-ai văzut-o la Quenton Parks. Are o oarecare legătură cu ambele crime. Poate că nu ea le-a comis dar, într-un fel, e amestecată în ele. S-ar putea să fie ciudată de-a binelea. Dacă o întinde din oraş?

Clayton ridică din umeri:

– Dar dacă spune adevărul?

– *Care adevăr?* îl ironiză Nolan.

– Nu avem la mână nimic destul de solid pentru a o aresta, şi ştii asta.

– Ce te face să treci, aşa dintr-o dată, de partea ei?

– Cine a zis că sunt de partea ei?

– Spui orice doar pentru a mă opri pe mine s-o iau pe sus.

Clayton îşi încrucişă braţele:

– Nu pare genul.

– Nu poţi fi sigur cu ăştia liniştiţi.

– Acum câteva momente nu prea era liniştită.

Tăcură. *Clay are dreptate.* Gândul acesta îl irită şi mai mult pe Nolan. Oricum nu prea aveau nimic de spus sau de făcut până ce femeia termina de vorbit cu avocatul. Nolan îi auzea vocea venind din birou. Nu-i putea înţelege cuvintele, dar tonul i se ridica tot mai mult – nu a furie, ci a ceartă.

După câteva momente, Marianne Hedison ieşi din birou şi se aşeză pe canapeaua de piele. Nolan percepu imediat ceva schimbat în ţinuta, în felul ei. Creatura uluită, înspăimântată, cea care ajunsese aici cu scurt timp în urmă, dispăruse. Femeia aceasta era obosită şi frământată, dar avea o figură de om hotărât.

– Avocatul meu spune că nu ar trebui să vă vorbesc, spuse ea simplu.

– Probabil că are dreptate, spuse Nolan resemnat.

– Deci, continuă ea, punându-şi mâinile în poală, s-o iau de la capăt?

– Ce de la capăt?

– Să vă spun ce s-a întâmplat. Uite ce-i, ştiu că până acum n-am prea reuşit să fiu logică. Poate că ar trebui s-o iau de la început şi să merg direct până la sfârşit.

Nolan şi Clayton se priviră zăpăciţi.

– Nu aveţi de gând să-l ascultaţi pe avocatul dumneavoastră? întrebă Nolan.

– Nu el hotărăşte în viaţa mea, spuse femeia cu o mică grimasă obosită. Prietena mea este moartă. Nu eu am ucis-o. Vreau să vă ajut să-l găsiţi pe cel care a făcut-o. Mă aştept să mă credeţi. Trebuie să am o oarecare încredere

în sistem, nu?

– Uneori sistemul are nevoie de avocaţi pentru a funcţiona, sugeră Nolan.

Colţurile buzelor femeii se ridicară, schiţând ceva ce semăna cu un zâmbet ironic.

– Vă mulţumesc, domnule locotenent, pentru că introduceţi o nuanţă mai optimistă în toată situaţia.

Nolan era surprins de o asemenea demonstraţie de autocontrol. O urmări îndeaproape pe femeie în timp ce aceasta îşi spunea povestea. Mai coerent de data asta, femeia descria anumite activităţi care aveau loc într-o reţea de computere, mici jocuri cu crime şi un jucător pasionat numit Auggie. Le prezentă două crime – aparent inocente fantezii electronice, doar că amândouă se dovediseră a fi bazate pe fapte reale. Povestea femeii lăsă nelămurite o mulţime de mistere, evident. Când termină, Nolan şi Clayton îi lansară o mulţime de întrebări, iar ea reveni cu răspunsuri binevoitoare şi uneori cam greu de înţeles.

De cât timp îşi interpreta Auggie spectacolele? Camera Iluziilor exista în reţea doar de câteva luni, spuse femeia. Credea că acel clovn fusese acolo de la început. Femeia presupunea că văzuse vreo patru-cinci apariţii ale lui. Îşi amintea de o otrăvire şi de un accident de maşină, dar se poate ca acestea să fi fost interpretate de alţi artişti.

Îi cunoştea Auggie pe G.K. Judson sau pe Renee Gauld? Femeia nu ştia; identităţile de pe calculator erau secrete, aşa se presupunea. Dar răposata voia să-l intervieveze pe Auggie la radio, iar Marianne ştia că se întâlniseră prin intermediul reţelei joia trecută, noaptea. Poate că Renee îi spusese lui Auggie numele ei, poate chiar aranjaseră să se întâlnească.

Ar putea ea să le arate cum funcţiona reţeaua? Acum nu, spuse ea. Se întrerupea la ora 5:00 A.M. – şi apoi se părea că răposata fusese deconectată.

Şi ce s-a întâmplat cu cele două mesaje pe care femeia susţinea că le lăsase pe robotul victimei? Femeia credea că torsul pisicii fusese înregistrat peste ele.

– Vom verifica chestia cu telefoanele, spuse Nolan când au terminat.

– Înţeleg, răspunse femeia.

Nolan se uită atent la ea. Oare chiar încerca să-i ajute? Durerea provocată de moartea prietenei nu părea contrafăcută, dar asta nu însemna că nu era implicată într-un fel oarecare. De fapt, acel fel de durere putea fi intensificat de sentimentul de culpabilitate. Acest gând îl făcu pe Nolan să încheie interogatoriul.

– Doamnă Hedison, spuse el ferm. Când ea se uită spre el continuă: V-am cerut ajutorul când ne-am întâlnit prima oară la Quenton Parks Hotel. De ce nu mi-aţi spus nimic despre chestia aia cu reţeaua atunci?

Femeia trase adânc aer în piept şi nu răspunse imediat. Nolan şi Clayton aşteptau în tăcere. În cele din urmă ea spuse:

– Totul părea atât de bizar, atât de complet imposibil, atunci când am văzut pata de pe perete. Nu-mi puteam imagina ce înseamnă pata aia. Şi apoi aţi apărut dumneavoastră şi aţi sărit cu întrebări. N-am... n-am ştiut ce să vă răspund.

– Ascunderea informaţiilor faţă de anchetator este o chestiune foarte gravă.

– Ştiu. Şi tocmai de aia am telefonat mai târziu.

– Aţi telefonat? spuse Nolan surprins.

– Da. Nu-mi puteam aminti numele dumneavoastră, dar centralista m-a pus în legătură cu cineva care lucra la caz. I-am spus ofiţerului ce am văzut pe reţea şi mi-am spus numele şi numărul de telefon. Nu prea părea să mă ia în serios.

Nolan îl auzi pe Clayton gemând. Nolan se uită la el şi ridică dintr-o sprânceană.

Înţelegând clar ce îl întreba Nolan, Clayton murmură morocănos:

– Îţi spun eu mai târziu ce s-a întâmplat.

Lui Nolan nu-i mai venea nici o întrebare în minte. Îl durea capul şi îi ardeau ochii. Asta era a doua noapte albă de anchetă în mai puţin de o săptămână, iar călătoria la

Chicago nu fusese chiar o perioadă de odihnă. Nu era de mirare că devenise subiectiv şi iraţional. Băgă de seamă că şi partenerul lui se freca la ochi.

– A fost o noapte lungă, spuse Clayton.

– Da, aşa a fost, zise femeia, lăsându-şi umerii să cadă de parcă atunci şi-ar fi dat seama cât era de obosită.

– OK, doamnă Hedison, spuse Nolan în cele din urmă. Ajunge pentru moment. Probabil că voi dori să mai vorbesc cu dumneavoastră mâine – sau mai curând azi, ceva mai târziu. Am vrea să ştim unde vă veţi afla.

– Am să mă duc la un hotel.

– Aveţi vreo idee la care?

– Nu încă.

– Ei, daţi-ne un telefon când v-aţi aranjat.

Cei trei se ridicară de pe locurile lor. Nolan îi dădu femeii o carte de vizită cu numărul lui de la birou.

– Staţi puţin, zise femeia, chiar când Nolan se oferise să o conducă spre ieşire. Sper că nu e vreun semn de întrebare asupra faptului că Renee a fost?...

Nolan îi aruncă o altă privire surprinsă lui Clayton.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Clayton.

– A identificat cineva cadavrul?

Nolan se uită lung şi tăcut la ea. Evident că trupul femeii fusese cu certitudine identificat imediat după ce fusese descoperit. Probabil că şi femeia ştia asta.

– Staţi puţin, zise Nolan. Daţi-mi voie să sun la morgă.

După un moment, Nolan vorbea de la telefonul decedatei cu un ajutor de la morgă. Închisese uşa biroului-dormitor în urma lui.

– Aţi început autopsia lui Renee Gauld, băieţi?

– Nu încă. Am adus-o abia de puţin timp.

– Nu începeţi. Aduc pe cineva care să identifice cadavrul.

– Să *ce?*

– Ai auzit ce-am spus.

– Dar, pentru Dumnezeu, Grobowski, moarta a fost deja...

– Vrei să mă binedispui, nu? Vin în câteva minute.

Nolan închise.

Bine, fetiţo. Ai ocazia să-mi arăţi din ce material eşti făcută.

Marianne şedea impasibilă pe locul pasagerului, iar locotenentul Grobowski conducea prin ploaie spre morga oraşului. Pesemne că răsăritul se apropia, dar era imposibil să-l întrevezi prin stratul de nori şi de smog.

Într-un fel, asta era cea mai rea parte a experienţei de până acum – să stai, pur şi simplu, să laşi pe altcineva să conducă. Voia să facă *ceva* – să conducă, să vorbească, orice. Dar era silită să stea acolo în maşina întunecoasă, să tacă, cu un detectiv taciturn care, în mod evident, nu o prea înghiţea.

Şi de ce m-ar plăcea? Mă crede o criminală.

Nici nu-i venea să creadă cât de uşor se împăcase cu plimbarea asta la morgă. Evident, locotenentul avea propriile lui motive de a dori ca ea să vadă cadavrul. Voia să-i observe reacţia. Voia să vadă ce o să facă. Totuşi, părea convins de ideea ei.

Corpul i-a fost deja identificat. Cum se putea să nu fie? Toţi locatarii o cunoşteau. Crede că eu nu ştiu? Probabil că mă crede coborâtă ieri de pe cracă.

Ei bine, dacă poliţiştii erau atât de convinşi de naivitatea ei, ea va folosi naivitatea *lor* în propriul ei avantaj. Voia să ia parte la investigaţii şi, dacă a fi suspectat de crimă însemna să ai permisiunea de a participa, ei bine, atunci îşi dorea să fie suspectată de crimă.

Îşi aminti de reacţia pe care o avusese Stephen la telefon.

– Ai înnebunit? exclamase el. Ţin-te departe de poliţiştii ăia! Investighează o crimă! Nu-şi doresc decât un suspect – orice suspect. Ce părere ai de moartea prin gazare?

Îl sculase din somn, evident, şi nu era în cea mai bună formă. Poate credea că visează.

Sărmane Stephen. Încă nu mă cunoşti? Cel mai sigur mod de a mă face să mă port ca o nebună este să-mi spui

că sunt nebună.

Îi veni să râdă amintindu-şi, dar încă nu-i revenise capacitatea de a râde. Nu era sigură că îi va mai reveni vreodată. Nu mai era sigură de nimic. Tot ce ştia era că trebuie să vadă trupul lui Renee. Nu prea înţelegea de ce, dar trebuia să-l vadă. Habar nu avea cum o să reacţioneze, şi cu atât mai puţin cum îi va interpreta locotenentul reacţia.

Se gândi iar la felul în care o invitase Renee şi la felul în care ea ratase petrecerea. Se strădui pentru a suta oară în acea noapte să-şi reţină emoţia, în special sentimentul mereu crescând, infinit, de vinovăţie.

Într-un fel, poliţistul are dreptate. Sunt pe deplin vinovată.

*

Clayton se simţi uşurat să-i vadă plecaţi pe Nolan şi pe femeia aia, Hedison. De multă vreme nu-şi văzuse partenerul atât de agitat, nici chiar în legătură cu cazul Judson. Acum, în apartament rămăseseră doar Clayton şi vreo doi poliţişti în uniformă. Era bucuros să fie puţină linişte, pentru a-şi da drumul intuiţiei.

În asemenea momente, când epuizarea atingea o anumită limită, când o apropiată noapte de somn bun părea doar o ipoteză fantezistă, mintea lui Clayton devenea adesea extrem de limpede. Dinspre partea lui, era sigur că Marianne Hedison nu-şi omorâse prietena.

În cursul anchetei, Clayton studiase ochii femeii. Erau verzi şi clari – exact ca iazurile din Carolina de Sud cu apa lor tremurătoare, atât de transparentă, încât puteai vedea algele care acopereau stâncile de dedesubt. Clayton îşi imagina că s-ar fi putut apleca să culeagă un răcuşor din ochii femeii. Nişte ochi atât de limpezi n-ar putea niciodată să ascundă o minciună. Clayton era sigur de asta. Dar ştia că bunul simţ cam grosolan al partenerului său – sau poate mintea lui îngustă, plină de prejudecăţi – n-ar accepta niciodată o concluzie bazată pe intuiţie. Singurul mod în care îl putea convinge pe Nolan era să dea peste cel care

era vinovat.

Clayton se duse în baie. Observă halatul cu flori viu colorate care atârna pe uşă. Mai observă şi garnitura neagră de baie şi micile pete de ceară din locul unde fuseseră lumânările. Toate astea fuseseră şi în animaţie, iar personajul animat care făcea baie chiar semăna cu fotografia publicitară pe care o găsise în biroul victimei – mai mult decât semăna cu trupul decolorat pe care îl scoseseră ei din cadă, asta oricum.

Ei şi ce? Asta înseamnă ceva oare? Cineva care ar fi cunoscut-o destul de bine pe victimă ar fi putut prea bine să recreeze scena. Acest cineva ar fi putut chiar să ştie că victima avea o slăbiciune pentru lumânări şi pentru uleiurile de baie. Nici unul dintre lucrurile astea nu aveau o legătură directă cu crima.

Voia să-şi imagineze scena crimei, dar lumina din plafon era prea strălucitoare, aşa încât controlă micile suporturi pentru lumânări. Două dintre ele păreau că mai conţin nişte mucuri. Clayton le aprinse şi stinse lumina. Îşi lăsă capul în jos şi îşi relaxă privirea, dându-i voie să se tulbure. La periferia spaţiului său vizual, abia putea distinge banda albă care marca locul unde fusese cadavrul, întins în cada neagră. Ce se întâmplase aici? Putea oare să vadă? Îşi readuse în memorie tot incidentul, încercă să-şi oblige creierul să deruleze banda. Mental îi alătură un scenariu:

Scenariu A: Îl cunoaşte pe ucigaş. Face baie cu el – o aventură romantică, la lumina lumânărilor. Poate că au făcut deja dragoste, sau poate că acesta este doar preludiul...

Dar Clayton se opri chiar înainte de a da drumul scenei. Putea fi aşa? Era oare ucigaşul chiar în cadă cu ea? I-o fi sărit muştarul din ceva, poate vreun refuz sexual, pentru ca apoi să comită un omor? Cada era cu siguranţă destul de mare. Dar imaginea nu i se forma cu claritate în minte. Ceva nu mergea. Ceva nu se potrivea.

Clayton îşi focaliză iar privirea şi privi în jur. Un prosop gros de baie, de culoarea piersicii, zăcea pe podeaua cu

plăci negre de gresie, la vreun metru de cadă. Se aplecă şi se uită la prosop.

Un capăt era încă împăturit ca al celor care atârnau pe suportul de prosoape. Celălalt capăt era mototolit, ca şi cum ar fi fost folosit. Toate celelalte prosoape din cameră arătau proaspete şi curate.

O persoană care a făcut cu adevărat o baie ar fi folosit mai mult din prosop. E momentul să modificăm scenariul...

E cineva în apartament – un iubit. Iubitul intră în baie în timp ce ea se spală, poate că-i aduce ceva de băut. Se aşează pe capacul toaletei şi pălăvrăgeşte cu ea. Sau poate că se apleacă deasupra căzii, să-i facă un masaj – un masaj care devine violent şi mortal.

Clayton se opri iar. Scurgerea fusese deschisă. De cine şi de ce? Dacă ucigaşului îi păsa de ea, poate că nu dorea ca trupul să i se păteze sau să se decoloreze asemeni cadavrelor rămase sub apă chiar şi pentru o scurtă perioadă. Dar nu, n-a fost asta. Acel tip de criminal ar petrece mai mult timp aranjând cadavrul sau chiar acoperindu-l. Corpul decedatei era întins cu braţele şi picioarele răsfirate, exact aşa cum o surprinsese moartea.

Deci, ce s-a întâmplat cu apa din cadă?

Clayton îşi privi notiţele.

Legistul a spus ceva despre leziuni pe degetele de la picioare.

Deci poate că ea însăşi dăduse drumul la apă – poate accidental, dar, mai probabil, cu bună ştiinţă, într-un efort disperat de a scăpa de înec.

Urâtă treabă.

Dar acum intuiţia lui îi spunea ceva clar – ucigaşul *nu-i* era cunoscut victimei. Asta nu părea chiar o concluzie logică, dar Clayton era aproape sigur de ea.

Scenariul B: A fost ucisă de un necunoscut.

Dacă era aşa, unde se ascunsese străinul? Clayton ieşi încet din baie şi păşi în coridorul scurt care lega cele două dormitoare, baia şi sufrageria apartamentului. Îşi imagină coridorul plin de cei care veniseră la petrecere. Era o scenă haotică, iar cineva s-ar fi putut ascunde cu uşurinţă,

aşteptând să iasă mai târziu. Dacă era aşa, fapta fusese clar premeditată.

Clayton intră în dormitorul-birou – o cameră de oaspeţi, probabil, şi nu cea în care victima dormea de obicei. Patul de o persoană era tras la perete şi plin de pernuţe. Biroul pe care se afla computerul, un Macintosh, susţinea şi un monitor mare – exact aparatura care apăruse în ciudatul desen animat văzut cu puţin timp înainte. Un număr de cabluri şerpuiau de la calculator spre alte echipamente. Kim Pak menţionase un modem, un printer şi un hard-disc extern.

Am eu presimţirea că va trebui să învăţ mai multe despre chestiile astea.

Deschise uşa la debara. Majoritatea spaţiului era pentru haine, iar restul era plin de valize şi cutii puse unele peste altele. Nu era spaţiu suficient. Iar Clayton se îndoia că făptaşul riscase să aştepte stând pur şi simplu în cameră, unde nu avea nici o posibilitate să se ascundă.

Se duse iar în hol şi apoi în dormitorul principal de vizavi de baie. Sergent Tyler controla cu atenţie sertarele, ridicând diverse lucruri, uitându-se sub ele şi punându-le la loc pe cât posibil exact aşa cum le găsise. Căuta ceva, orice ar fi putut indica un duşman, un iubit, o încurcătură de orice fel – scrisori, fotografii, cărţi de vizită, haine bărbăteşti – orice ar fi putut sugera un motiv pentru omor. Mai târziu, echipa de investigatori urma să-i controleze conturile bancare şi datoriile. Urmau să afle dacă avea poliţe de asigurare sau un testament. Localurile de noapte pe care le frecventa, cărţile pe care le citea, benzile video pe care le viziona, chiar şi muzica pe care o prefera. Prea puţin din toate astea le va fi de vreun folos, dacă nu chiar nimic.

– E vreun loc pe aici unde s-ar fi putut ascunde un individ? întrebă Clayton.

– Poate acolo, răspunse Tyler, arătând spre debaraua dormitorului principal. Încă n-am ajuns acolo.

Sergent Tyler îşi continuă treaba.

Clayton se duse şi deschise uşa debaralei. Era un spaţiu

în care puteai intra, mobilat cu suporturi puse la diferite înălţimi, cu dulapuri şi cu rafturi. Podeaua era acoperită cu aceeaşi mochetă ca şi restul dormitorului. Vreo şase saci pentru haine erau agăţaţi de un suport lung, dar nu erau împinşi până în perete. Era un spaţiu între saci şi peretele din fund.

Clayton simţi un fior de certitudine. În asemenea momente se felicita de unul singur că provenea dintr-o familie superstiţioasă, care credea în aură, în ghicit şi în vindecări miraculoase. El personal nu credea în nici una din chestiile alea şi nu se considera de fel un mediu. Dar în momente cruciale, Clayton pur şi simplu *ştia ce era de ştiut.* Era ceva înnăscut.

În debara era o fantomă – nu la modul propriu, totuşi extrem de palpabilă. Îi putea simţi prezenţa. Era ca şi cum timpul s-ar fi rotit în jurul lui şi ucigaşul ar fi fost acolo înăuntru chiar în acele momente, aşteptând ocazia favorabilă. Simţea că ar fi putut pune mâna pe el, i-ar fi putut pune cătuşele, oprindu-l să omoare – şi astfel, printr-o lovitură supranaturală, irevocabilul ar fi fost revocat.

Clayton se duse până în fundul debaralei şi privi locul. Da, era spaţiu suficient pentru cineva care ar fi stat în picioare. Pe marginea de jos a raftului de lemn văzu câteva fire prinse de o aşchie. Scoase din buzunarul de la cămaşă o pensetă, luă cu grijă firele şi le puse într-un plic pe care îl etichetă.

Clayton ieşi din debara şi-i dădu plicul lui Tyler.

– Nu atinge nimic dinăuntru. Vreau să vină cei de la laborator să cerceteze locul.

Pusă la sertar.

Cuvintele fulgerară prin mintea Mariannei când asistentul legistului atinse mânerul capacului de metal. Sertarul ieşi afară cu un bârâit metalic care îţi făcea rău. Trupul gol şi contorsionat zăcea sub o folie translucidă de plastic. Asistentul dădu discret la o parte folia, doar până mai jos de umeri, ca şi cum ar fi protejat pudoarea cadavrului. Gestul galant îi păru Mariannei uşor necrofilic.

Se uită lung la faţa cadavrului.

– Ea e, şopti. E Renee.

Dar era o minciună – prima minciună pe care o spusese în noaptea aceea. Acel obiect de pe masa de oţel inoxidabil nu era Renee – nimic nu se potrivea. Expresia, culorile, chiar şi forma obrajilor – nimic nu se potrivea. Era o copie neconvingătoare a lui Renee. Dar Renee însăşi nu era acolo – nu pe masa aceea, nu sub folia de plastic, nu aşa pusă la păstrare într-un sertar monolitic, asemeni celor în care se păstrează fişele la spital. Cadavrul ei o fi aici, dar nu era chiar acelaşi lucru.

Marianne fu cuprinsă de ruşine la gândul propriei ei falsităţi. Era oare prea transparentă? Oare ştia locotenentul că minte? Ce-ar spune dacă i-ar mărturisi adevărul? Ce-ar spune dacă i-ar zice pur şi simplu că Renee nu era acolo, că era altundeva – că era o persoană *dispărută,* nu moartă? Dar era prea târziu să-i mai spună altceva.

Îi veni greaţă de groază, dar de simţit n-a simţit că-i e rău – nu în felul în care ar fi putut simţi bucuria, tristeţea, durerea sau furia. Era mai mult ca un fel de ecou pe care îl *auzea* într-un fel de subsol al sufletului – sunetul primei morţi, cu tot alaiul ei de gânduri înfricoşătoare care se reverberau la infinit. Probabil că exista vreun cuvânt care să numească această oroare stranie, inefabilă, audibilă doar. Dar habar n-avea care ar putea fi acel cuvânt.

Simţi cum îi tremură picioarele sub ea. Simţi cum o prinde detectivul. Simţi cum începe s-o târâie spre un scaun. Se simţi pe sine smucindu-se de lângă el într-un gest sfidător, străduindu-se să stea pe picioare, ordonându-le furioasă celulelor ei sanguine să reintre în creier. Merse clătinându-se înapoi spre masă, se propti cu mâinile de marginea rece de oţel, uitându-se fix la pleoapele grele, imaginându-şi ochii morţi din spatele lor.

Renee nu e aici.

Nefiind nimeni în interiorul ochilor aceia, Marianne nu avea unde altundeva să privească decât în propria ei inimă. Şi unde îi era furia? Unde era revolta ei împotriva

acestei crime? De ce nu răsuna camera asta şi toate cele din jur de urletele ei cerând dreptate şi răzbunare?

Urletele nu voiau pur şi simplu să iasă. Fapta era prea îngrozitoare, prea definitivă ca să nu fi fost făcută cu un scop implacabil. Era ceva aproape religios, ceva dincolo de înţelegerea Mariannei. Gândul la persoana care făcuse să apară acest cadavru nu o umplea de furie, ci o copleşea cu un fel de val de umilinţă înfricoşată.

Nu putea cuprinde cu mintea crima.

N-o putea judeca.

Pentru aceste motive, ştiu că trebuie să-l găsească pe făptaş. Trebuia să privească în ochii lui pentru că nu mai putea privi în aceşti ochi, trebuia să-i desluşească sufletul, să-i afle scopul şi să i-l smulgă înainte ca judecata şi pedepsirea să poată avea în cele din urmă loc.

Dar mai întâi trebuie s-o găsesc pe Renee.

Nolan Grobowski întinse mâna şi-i atinse braţul. De data asta nu se feri de el.

– E timpul să mergem, îi spuse el.

Ea încuviinţă din cap şi îl lăsă să o conducă.

Nolan continua să studieze expresia femeii. Era perfect goală. Fusese aşa pe tot parcursul episodului. Dar îşi aminti greutatea moale a trupului ei când i-a căzut în braţe. Leşinul păruse destul de real.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi plâns, totuşi. Ar fi părut totul mai real.

Şi apoi, îşi revenise prea repede. Pentru binele ei n-ar fi stricat să plângă. Dar poate că nu putea să plângă.

E uşor să leşini. E greu să plângi.

01100
PERICOL – ÎNALTĂ TENSIUNE

După ce locotenentul Grobowski o conduse la maşina parcată în faţa casei lui Renee, Marianne se aşeză la volan şi rămase privind în gol. Soarele strălucitor de dimineaţă se reflecta într-o mulţime de suprafeţe de crom şi sticlă, ca şi în stropii de apă rămaşi după ploaia lungă din noaptea trecută. Lumina îi rănea ochii. Cotrobăi prin geantă după ochelarii de soare, dar îşi dădu seama destul de repede că plecase fără ei. Nu-şi luase decât geanta. Nu avea alte haine decât ce era pe ea.

Deci care-i următorul punct pe ordinea de zi?

Mai întâi trebuia să-şi găsească un loc unde să stea. Un moment se gândi la Quenton Parks Hotel. Poate că ar fi o idee bună să stea aproape de unul din locurile cu pricina. Dar ce sens ar fi avut? Serios, oare ce-şi imagina că va face, o să desfăşoare propria ei investigaţie? Dacă voia să se ţină de coada poliţiei, bine, dar să se întoarcă la Quenton Parks ar fi prea copilăresc, ca o adolescentă care rămâne o noapte întreagă într-o casă bântuită, doar ca să dovedească ce poate. Asta nu era un joc. Marianne avea nevoie de un loc în care să se reculeagă, să se obişnuiască să accepte ceea ce se întâmplase şi să se gândească ce mai avea de făcut.

Se duse la Hotelul Pacific Surf în Santa Monica şi se trecu în registru. Fără bagaj, fără machiaj şi purtând nişte haine de casă vechi, ştia că arăta cel puţin ciudat. Dar nu-i prea venea să-şi facă griji din cauza aparenţelor.

Pacific Surf era un hotel modem, cu un interior simplu, ceea ce era un pas înainte bine venit faţă de măreţia inumană de la Quenton Parks. Marianne se duse în camera ei, îşi scoase pantofii şi se lăsă pe spate de-a curmezişul patului extensibil. Se aşteptă să simtă imediat o uşurare. Nu fu aşa. O durea cumplit tot corpul. Dar ideea de a se ridica de pe pat pentru a se dezbrăca era de neimaginat. Era hotărâtă să rămână acolo, culcată, până ce îi va trece durerea.

Durerea era chiar audibilă – un fel de brum. Era sunetul de fire sub tensiune, de circuite în suprasarcină, acelaşi brum pe care îl auzise la lămpile fluorescente de la morgă. Apoi îşi amintea sunetul şi din copilărie. Când era copil, în Philadelphia, obişnuia să se joace pe un câmp care se termina într-o pantă lină. La capătul ei cobora un zid de beton, înalt de vreo trei metri. În zid se vedea o uşă pe care era scris un anunţ cu litere roşii – PERICOL – ÎNALTĂ TENSIUNE. Din spatele acelei uşi venea acelaşi brum puternic, continuu, ameninţător.

În zilele de demult, obişnuia să-şi întrerupă joaca şi să stea la marginea zidului de beton ca să asculte sunetul. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă, în ciuda avertismentului, s-ar fi apropiat de uşă. Îşi imagina că electricitatea s-ar lua după ca, ieşind de după uşă, ar prinde-o şi ar ucide-o. N-a riscat niciodată. A stat întotdeauna la siguranţă, pe iarbă, dincolo de zid.

Şi mare fericire că n-ai riscat! Sunetul acela urât te-a urmărit toată viaţa şi acum tot te-a ajuns. Acum ţi-a invadat trupul.

Starea asta era mai rea decât orice insomnie pe care o avusese până acum. După o vreme, se ridică. În poziţia asta, brumul nu era chiar aşa de puternic. Se uită lung, fără să vadă nimic, la zidul gol din faţa ei. Apoi ridică receptorul, formă numărul celor doi detectivi şi-şi făcu datoria de a informa centralista despre locul în care se afla.

Se uită la ceas. Era abia şapte şi jumătate dimineaţa. Nu servea la nimic să stea degeaba. Trebuia să se ducă, să iasă undeva. Se gândi un moment să facă un duş înainte de a ieşi, dar nu i se părea că merită, ţinând cont de faptul că va trebui să îmbrace aceleaşi haine după aceea. Plecă de la hotel, se sui în maşină şi o porni.

Decisese să nu se preocupe de direcţia în care va merge. Va conduce cât o vor ţine puterile, până va atinge acel prag dintre durerea ei nesfârşită şi epuizare. Atunci va putea să doarmă. Dar s-ar fi putut să fie obligată să conducă un timp îndelungat. Brumul acela interior, de

tensiune înaltă, devenise mult mai puternic – atât de puternic, încât acoperea chiar şi huruitul motorului.

Îşi dădea seama că acel brum de durere era un fel de surogat de părere de rău – ceva ce să umple golul care ar fi trebuit să fie plin de jale, şi nu era. Şi unde era jalea ei? Pe unde ar trebui s-o aştepte ca să apară ca din senin? De ce nu plânsese? Când o să plângă?

Spre propria ei surpriză, băgă de seamă că o pornise spre apartamentul lui Renee. De ce se ducea acolo? Parcă pe partea opusă a străzii, vizavi de clădire, stinse motorul, ieşi din maşină şi se duse spre uşa din faţă.

Apoi îşi dădu seama de ce venise. Voia – *avea nevoie* – să găsească pe cineva, să vorbească oricui ar fi cunoscut-o pe Renee.

Uşa din faţă a clădirii era controlată printr-un sistem cu interfon. Apartamentul lui Renee era 2-A. Marianne sună la 2-B, sperând că cel mai apropiat apartament însemna şi găsirea celui mai apropiat prieten. După câteva momente auzi o pârâitură în micul difuzor.

– Da? întrebă o voce masculină.

– Numele meu e Marianne Hedison. Am fost prietenă cu Renee Gauld.

– Da? spuse iar vocea.

Oare m-a auzit? Dădu să-şi repete numele, dar nu spuse decât:

– Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

– Sunteţi tot reporter?

– Nu.

– Dacă sunteţi reporter, vă rog să plecaţi.

– Nu sunt reporter. Am fost aici noaptea trecută, când era şi poliţia. Nu vreau decât să schimbăm câteva cuvinte.

Din difuzor nu veni nici un răspuns. Marianne simţi cum se sufocă de disperare. Oare putea, în sfârşit, să plângă? Asta n-ar fi bine. Asta n-ar fi nici măcar jale. Voia să plângă pierderea unei prietene, nu din cauza refuzului unui străin de a o lăsa să-i intre în casă. Brumul ei interior devenise asurzitor.

– Vă rog, spuse, încercând să-şi controleze vocea pentru

a nu-i tremura. Vreau doar să vorbesc cu cineva care ţinea la ea. Vă rog.

Urmă o lungă pauză, apoi un bâzâit strident. Marianne deschise repede uşa. Urcă scările şi fu întâmpinată de un tip tânăr, înalt, cu părul şaten, probabil de vreo douăzeci şi cinci de ani. Era frumos, dar ochii îi erau roşii şi tulburi.

Poate că şi el aude sunetul tensiunii.

Bărbatul o privi cu atenţie, lămurindu-se, se pare, că nu era un reporter.

– Vă rog intraţi, zise el în cele din urmă.

O conduse în casă, unde se afla un bărbat mai scund şi mai rotofei.

– Eu sunt Roland, spuse cel care o întâmpinase. El e Tony.

Tony îi strânse mâna şi îi arătă un scaun.

– Să vă servesc cu ceva? Cafea? Ceva de băut?

Marianne simţi nevoia să ceară un whisky, dar îşi aminti că era încă dimineaţa foarte devreme. Manierele elegante nu erau chiar pe locul întâi pe lista ei de priorităţi, dar nici nu voia să cadă grămadă în faţa acestor domni.

– Cafea, vă rog, spuse ea.

Roland se duse în bucătărie. Tony stătea pe canapea, puţin în profil, aplecat în faţă de parcă l-ar fi durut ceva. Marianne îşi putu da seama că era oarecum mai vârstnic decât Roland. Faţa îi era tensionată, dar tot reuşi să-i arunce o privire înţelegătoare Mariannei.

– A fost groaznic, spuse Tony.

– Da, fu Marianne de acord.

Se uită puţin în jurul ei. Camera era elegantă şi ornamentată în culori bogate şi prezenta o colecţie de chinezării şi alte obiecte asiatice autentice combinate cu confortabila mobilă modernă. Apartamentul părea mai mare decât cel al lui Renee.

Roland se întoarse cu cafeaua.

– Vrei lapte sau zahăr?

– Nu. Aşa simplă e foarte bine.

– Îmi pare rău dacă am fost necioplit, zise el dându-i

ceaşca pusă pe farfurioară. Dar asta e prima pauză în valul de reporteri care au venit toată ziua. Le-am spus să plece, dar nu ajută la nimic. Chiar că nu se mai poate suporta.

– Nu le pasă de sentimentele nimănui, adăugă Tony.

Părea că în mod voit nu-şi mişcă trupul, de parcă l-ar fi menţinut întărit gata să reziste unui nou atac de durere. Roland stătea lângă canapea. Cei trei rămaseră tăcuţi. În tăcerea asta, Marianne observă că acel brum interior se oprise. Totuşi, durerea persista.

Acum se gândea ce să spună. Îşi aminti de familia ei de quakeri, care aveau respectul tăcerii. Întotdeauna i se spusese că nu era nimic rău în a păstra tăcerea când sunt mai mulţi oameni, că se puteau spune multe prin simpla tăcere. Marianne încercase adesea să aplice această înţelepciune în viaţa de toate zilele, care avea dese pauze şi tăceri. Dar era greu. Nu putea fi niciodată sigură dacă celorlalţi le plăcea să tacă, sau dacă acceptau aceasta ca pe un fel de comunicare. Renee accepta cu dificultate liniştea. Oare aceşti doi oameni erau ca Renee – totdeauna opuşi liniştii? Marianne simţi că trebuie să vorbească:

– Cum aţi... aflat? întrebă ea.

Văzu că Roland se încordează puţin, de parcă l-ar fi lovit cineva. Clipi, iar ceaşca îi zdrăngăni pe farfuriuţă.

Tony fu cel care vorbi strident:

– Nol – *Roland* a găsit-o.

Marianne simţi un şoc.

– Îmi pare extrem de rău.

– Da, spuse Tony simplu, începând să se legene înainte şi înapoi, abia simţit. Stai jos, îi spuse el lui Roland. Trebuie să stai jos.

Roland se aşează pe canapea lângă Tony.

– Nu putem vorbi despre partea asta, explică Roland. Nu că n-am vrea, dar nu putem. Poliţia ne-a cerut să nu vorbim despre nici un fel de detaliu al crimei.

– Nici nu vreau, îi asigură Marianne. Nu vreau decât să vorbesc despre Renee.

De aici totul fu mai uşor. Cei trei îşi împărtăşiră amintirile. Marianne vorbi despre prietenia ei de şase ani

cu Renee, iar Tony şi Roland vorbiră cu tot atâta afecţiune despre prietenia lor, mult mai scurtă, cu Renee. Tony şi Roland o cunoscuseră pe Renee şi se împăcaseră imediat cu ea. Aveau interese comune în politică şi în muzică. Râdeau la aceleaşi glume. Deveniseră un trio inseparabil.

Inseparabil.

Cuvântul îi produse Mariannei un tremur profund. Faptul că Renee nu-i spusese niciodată despre aceşti doi oameni minunaţi părea să fie o etichetă amară a prieteniei lor. Ce se întâmplase? De ce nu-şi spuseseră atât de multe lucruri importante?

– Ştiţi ce aranjamente s-au făcut pentru înmormântare? întrebă Marianne, după ce amintirile începură să se mai risipească puţin.

– Va fi în Iowa, în orăşelul de unde a venit ea, spuse Roland. Am vorbit la telefon cu o mătuşă. Ne-am oferit să dăm o mână de ajutor aici – cu apartamentul, hârţoagele, ştii.

– Vă duceţi la înmormântare?

– Nu, spuse Tony. Nu i-am cunoscut niciodată cu adevărat familia.

– Ne-ar face plăcere, adăugă Roland. Ar fi fascinant să-i întâlnim rudele, să descoperim cum de a apărut dintr-o fermă un asemenea spirit liber ca ea. Sunt sigur că sunt oameni minunaţi. Dar s-ar simţi în largul lor cu Tony şi cu mine? E cel mai bine să facem ce putem de aici.

– Vă rog, daţi-mi de ştire dacă pot ajuta cu ceva, zise Marianne.

Scoase din poşetă o carte de vizită. Pe dosul ei scrise „Pacific Surf Hotel”. I-o dădu lui Roland. În schimb, Roland îi dădu numărul lor de telefon şi numărul mătuşii din Iowa.

Apoi se lăsă iar tăcerea. Marianne se simţi gata să abordeze subiectul interzis al crimei. Trebuia să spună ceva. Trebuia să se confeseze.

– Mă invitase să vin în seara aceea, zise. N-am venit. Nu pot să nu mă gândesc... dacă aş fi fost aici...

– Nu s-ar fi întâmplat? spuse Tony terminându-i gândul. Şi noi ne întrebăm acelaşi lucru. De ce nu ne-am oprit pe

la ea să mai bem ceva, să mai vorbim puţin? O făceam atât de des, de ce nu în noaptea aceea? Dacă am fi făcut-o, am fi putut preveni?...

Ultimele cuvinte ajunseseră să fie abia şoptite.

Apoi totul deveni mut şi nemişcat. Îşi cercetau unii altora ochii îndureraţi şi înspăimântaţi. Păreau nişte statui ale durerii, făcute din ceară şi puse în camera tăcută. Ca şi la morgă, Marianne avu senzaţia fulgerătoare a intuirii existenţei unui scop îngrozitor care se ascundea în spatele acestui act de cruzime. Nu Renee era bântuită de disperare şi durere. Ci Marianne. Aceşti bărbaţi. Or, ei nu meritau aşa ceva.

Disproporţionat. Toţi suntem pedepsiţi, iar pedeapsa noastră e disproporţionată faţă de păcatele noastre.

Cum altfel ar putea lua lucrurile? Nu reuşise să vină la o petrecere. Roland şi Tony nu reuşiseră să treacă pe la ea la un cocteil târziu.

Mici păcate de omisiune, ambele – dar cu consecinţe oribile. Cineva le pusese la inimă şi hotărâse să-i judece pentru absenţele lor. Cineva hotărâse să ia viaţa cuiva drag lor, în chip de pedeapsă.

E probabil puternic.

Mai mult ca niciodată, Marianne era convinsă că trebuia să-l găsească.

Dar, mai întâi, trebuie s-o găsesc pe Renee.

Pe chipurile oamenilor din faţa ei nu citi nici un fel de decizie de genul ăsta. Se priveau obosiţi unul pe altul, iar privirile lor transmiteau numai dragoste. Tony îi luă mâna lui Roland. Mâna lui Tony era palidă, pe când cea a lui Roland era uşor mai întunecată, dar ambele erau tandre şi puternice.

Marianne trăise printre oameni care îşi luau mâna după rugăciune, înainte de cină, când intrau în casele celorlalţi – în toate ocaziile imaginabile. Tatăl şi mama Mariannei obişnuiau să se ţină de mână mereu – era actul cel mai pasional la care fusese martoră în acest menaj liniştit. La înmormântarea părinţilor ei, chiar în acele momente de profundă jale, Marianne se simţise învăluită cu căldură de

întreaga adunare prezentă, unită prin mâinile lor. Dar acum unde era acea mână pe care să o ia Marianne într-a ei?

Cum de eu am pierdut ceea ce bărbaţii ăştia au păstrat? Cum de mi-am pierdut acest drept?

I se puse iar un nod în gât. Dar tot nu putea să plângă.

Sufrageria casei din West Hollywood a lui Larry Bricker era decorată cu gust, dar cu o nuanţă de macabru. Pereţii erau plini de splendide desene în cerneală, cu lilieci, bufniţe, nevăstuici, lupi şi altele asemenea – toate creaturi ale nopţii şi ale întunericului. Raftul de cărţi conţinea poate câteva sute de volume de referinţă despre moarte şi violenţă, toate cartonate, unele chiar obiecte de colecţie, legate în piele. Ediţiile princeps ale propriilor cărţi de groază ale lui Larry erau de asemenea expuse la loc vizibil.

Clayton şedea pe canapea. Bricker stătea pe un scaun în faţa lui. Ochii bărbatului, suplu, uşor chel, sclipeau din cauza emoţiei violente, dar erau aţintiţi spre scândurile podelei.

– Îmi pare rău că trebuie să fiu cel care vă spune asta, zise Clayton.

Dar Bricker nu părea că aude. Asta îl deranja pe Clayton. Voia foarte mult ca Bricker să-l audă când îi spunea că-i pare rău, dar nici nu-i venea să repete.

Scuzele n-au prea mare valoare dacă sunt exagerate.

În timpul tăcerii, Clayton se trezi că studiază măsuţa din faţa lui. Îşi dădu seama că văzuse una exact la fel într-un muzeu din Carolina de Sud. Era, de fapt, o masă portabilă de îmbălsămare, datând probabil din timpul Războiului Civil.

Clayton încercă să-şi imagineze cum ar fi o vizită normală la Larry Bricker. Cu siguranţă că Bricker s-ar fi lăudat cu obiectele lui cam funerare şi le-ar fi prezentat cu destule înfloriturі morbide. Oaspeţii ar fi fost înfioraţi, dar grozav de încântaţi.

Într-adevăr, când ajunsese acolo, Bricker fusese săritor şi primitor, de parcă ar fi fost gata pentru un asemenea

spectacol. Apoi, mai că leşinase din cauza şocului când Clayton îi dăduse vestea. De atunci, o lungă bucată de vreme, până în acest moment. Bricker tăcuse. Cu siguranţă că nu era momentul pentru glume macabre. Chiar şi camera părea cuprinsă de un amestec neplăcut de realitate şi fantezie, iar Clayton se întrebă dacă Bricker s-ar fi putut simţi, chiar şi puţin, stânjenit în propriul lui mediu. S-ar fi putut ca aceasta să fie prima lui întâlnire adevărată cu violenţa reală, cu distrugerea reală.

– Am încercat s-o sun ieri, spuse Bricker, rupând în sfârşit tăcerea. Mi-a răspuns robotul. Acum ştiu... de ce nu m-a căutat ea.

Clayton încuviinţă din cap.

– Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Omul îşi ridică privirea din podea direct spre Clayton.

– Desigur, spuse.

– Vă rog să-mi povestiţi despre relaţia dumneavoastră cu decedata.

Nu prea erau multe de spus, dar Bricker se străduia să fie sincer. N-o cunoştea de mult. Se întâlniseră abia în week-end-ul trecut când ea îi luase un interviu pentru show-ul ei de la radio. Dar îi era dragă – foarte, foarte dragă. Era sigur că ar fi rămas împreună dacă...

– Ne-am cunoscut o perioadă atât de scurtă, spuse Bricker.

Clayton înţelese precis sentimentul din spatele acestor cuvinte. Bricker nu putea jeli moartea femeii, pentru că o cunoscuse atât de puţin şi pentru un timp aşa de scurt. Ceea ce jelea el era însuşi timpul şi îngrozitoarea lui scurgere.

Bricker continuă explicând că fusese partenerul decedatei la petrecere. Nu lăsă nici un fel de echivoc în jurul acestui aspect, iar Clayton n-a fost nevoit să-l tragă de limbă. Dar Bricker ştia exact la ce oră plecase, şi câţiva oameni îl văzuseră plecând. Putea să-i ofere lui Clayton numele a vreo doi dintre ei. Spunea că se întorsese direct acasă, dar nu ştia dacă cineva îl văzuse sosind.

Clayton îi mulţumi pentru cât de direct vorbise şi se

ridică să plece. Dacă Bricker era îngrijorat de a fi considerat un posibil suspect, cu siguranţă că nu o arăta. Lui Clayton îi părea bine. În ciuda propriei sale convingeri că omul era nevinovat, nu i-ar fi putut oferi asigurarea că nu va fi considerat suspect. Multe depindeau de soliditatea alibiurilor lui. Clayton spera că vor fi beton.

Acum stătea în picioare la intrare.

– Va rog să mă sunaţi dacă vă pot fi de ajutor, spuse Bricker cu o simplitate perfectă.

– Aşa vom face. Mulţumesc, domnule Bricker.

– Spune-mi Larry, te rog.

Pe când o luă spre maşină, Clayton observă cât de limpede era aerul proaspăt, curăţat de ploaia din noaptea trecută. Se întrebă ce-o face în acel moment ucigaşul. Oare se bucura de plăcuta schimbare de climă, sau o fi având alte preocupări?

Tare mi-ar plăcea să ştiu.

Nolan era aşezat la biroul lui din zona detectivilor. Dimineaţa abia începuse, dar pentru el fusese deja o zi lungă. Trecuse pe la omul de pază care fusese de serviciu în clădire în noaptea crimei. Şi trebuia, fără doar şi poate, să mai discute cu vreo şase oameni.

În tot acest timp, gândurile îi fugeau înapoi spre tipa aia, Hedison. Îi controlase înregistrările telefonice şi, într-adevăr se telefonase de la aparatul ei din Santa Barbara la reşedinţa lui Renee Gauld cam în timpul crimei – nu că asta ar dovedi neapărat ceva.

Lui Nolan nu-i plăcea că ea era acolo nesupravegheată. Sigur, sunase şi transmisese unde poate fi găsită, dar dacă sare în primul avion şi pleacă din ţară chiar în minutul următor?

Trebuie s-o verific cu prima ocazie. Cristoase, aş da orice pentru o noapte de somn bun.

Nolan se trezi brusc din reverie când Clayton se apropie de birou şi se aşeză obosit jos.

– Deci, ce afacere ai făcut cu Larry Bricker? zise Nolan.

– Nu-i el, răspunse simplu Clayton.

– De unde ştii?

Clayton gemu.

– Şi eu sunt detectiv, ai uitat? Ştiu cum se trag sforile. Ştiu să recunosc un suspect când îl am sub ochi.

– Bine. Nu sări. Avem vreun alibi de verificat la individul ăsta?

– Da. Vreo doi tipi de la petrecere. Ar trebui să vorbim şi cu vecinii. Se va dovedi curat ca lacrima. Cum e cu omul de pază?

– L-am perpelit pe toate părţile, dar e curat. Nevastă-sa spune că a ajuns acasă pe la două.

– Nevastă-sa? Nu găseai pe altcineva?

– Mie mi se pare în regulă.

– Ora două nu-i lasă o perioadă neacoperită înainte de plecare? Când se presupune că şi-a făcut ultimul rond?

– Îi lasă, desigur, dar care ar fi motivul? Şi apoi are un dosar mare şi curat. Lucrează la companie de opt ani. Şi e o companie serioasă. După cum văd eu, ucigaşul s-a ascuns în debara cât timp paza şi-a făcut ultimul tur.

Clayton oftă din adâncul rărunchilor.

– Încă nu ne aplaudă nimeni, ei?

– Nţ. Spectacolul ăsta e crimă şi pedeapsă.

– Acum ce mai verificăm?

– Insomnimania, zise Nolan. Poate că o să-mi dau seama ce rol are reţeaua – dacă are vreun rol.

– Vrei să vin şi eu?

– Nţ. Tu fă altceva. Eu o iau pe tipă cu mine.

– Care tipă?

– Marianne Hedison – dacă n-a întins-o din oraş.

Nolan văzu cum lui Clayton îi cade faţa.

– Ce dracu’ mai e şi asta? întrebă Clayton. Acum vrei s-o salţi, acum îţi devine partener. Ce-i cu tine?

– Vreau s-o am sub ochi.

– Ce, crezi oare că face parte dintr-o conspiraţie supertehnică, dintr-o mafie de iluzionişti? Las-o baltă, Nol.

– Vreau s-o am sub ochi, repetă Nolan rar şi insistent. Şi apoi mă poate ajuta cu toată păsărească aia de computere.

– Uneori zău că nu te înţeleg, omule, spuse Clayton.

– Lasă-mă să fac cum cred eu.

Clayton îşi scutură iritat capul.

– OK, zise. Eu am să verific compania de radio, să vorbesc cu cei de acolo.

– Perfect.

– Am plecat, spuse Clayton scurt.

Se ridică şi plecă.

Nolan se lăsă pe spate şi îşi apăsă tâmplele cu degetele. Durerea asta de cap părea că vine şi se duce în valuri, intensificându-se şi diminuându-se, dar fiind tot mai puternică pe măsură ce cazul devenea mai dureros.

„Noul tău partener.” Tras la nimereală. O să ne omorâm unul pe altul înainte de a termina cu asta.

Ridică receptorul şi formă numărul de la Pacific Surf Hotel.

După vizita la Tony şi Roland, Marianne se întorsese în camera ei de hotel. Acum era complet extenuată – era doar o simplă extenuare care conţinea în ea o promisiune de somn, nu o extenuare din cele care provoacă un fel de implozie, făcând imposibil somnul. Era recunoscătoare pentru ceea ce simţea.

Acum îşi putea face planuri. Acum îşi putea iar controla viaţa. Şi, mult mai important, acum putea face ceea ce încercase să facă mai devreme – să se culce şi să doarmă. Apoi o să facă un duş. După aceea o să cumpere nişte haine pentru a le purta cât timp va sta în Los Angeles – indiferent cât de mult va dura asta.

Dar mai întâi trebuia să sune la birou. Nimeni nu o aştepta să se întoarcă azi, dar o aşteptau să transmită prin modem planurile pentru proiectul Abernathy, pe care tocmai le terminase. O sună pe secretară şi îi spuse să-i transmită lui Dwayne să nu se aştepte să primească ceva de la ea azi – şi nici în următoarele câteva zile. O lămuri că îi murise o prietenă în L.A. Reuşi chiar să nu audă torentul de condoleanţe transmise de secretară. Îi dădu doar răspunsuri mecanice.

– ...da, mulţumesc... a fost o lovitură groaznică, mulţumesc... mulţumesc, aşa voi face...

Închise telefonul şi se întinse pe pat.

Nici un brum, îşi dădu ea seama cu satisfacţie.

Dar nici nu apucase bine să aţipească şi sună telefonul. Ridică receptorul şi auzi vocea unui bărbat.

– Doamna Hedison?

– Da?

– Aici locotenent Grobowski. Dormeaţi?

– Nu, spuse.

Nici o şansă.

– Va rog să mă ascultaţi, zise Grobowski. N-aş vrea să vă deranjez, dar cred că m-aţi putea ajuta cu ceva. Trebuie să trec pe la tipii ăştia cu Insomnimania, de care mi-aţi vorbit şi, ăă, mă întrebam dacă aţi putea să veniţi cu mine.

Marianne fu cât pe ce să râdă cu voce tare. Bunul locotenent mergea evident până în pânzele albe pentru a fi cu ochii pe femeia fatală.

– Vai, domnule locotenent, ce propunere minunată, spuse ea dulce. Mereu mi-am dorit să vizitez sediul unei reţele de calculatoare. Vă mulţumesc foarte mult.

– Vreau să zic că dumneavoastră vă pricepeţi la computere, iar eu nu, spuse Grobowski, puţin în defensivă. M-am gândit că m-aţi putea ajuta să vorbesc cu indivizii ăia. Ştiţi, ca interpret.

– Desigur. Când vreţi să treceţi să mă luaţi?

– Chiar acum, dacă e posibil.

Marianne îşi înăbuşi un geamăt. Dorea să poată urmări modul în care Grobowski înaintează cu cazul la fel de mult cum îşi dorea el s-o vadă trădându-şi vinovăţia – deci nu putea să dea cu piciorul unei asemenea ocazii.

S-a zis cu porţioara de. somn.

– Da, e perfect.

– Grozav, vin imediat.

Marianne închise şi râse. Pentru prima dată de când se întâmplase nenorocirea, râse. Vocea lui Grobowski la telefon fusese exact ca cea a unui puşti de liceu care îi cere o întâlnire celei mai curtate fete din şcoală.

Cel puţin planurile lui nu prevăd să mă bage în pat. Ci în camera de gazare.

Până în prezent Marianne nu fusese în stare să plângă, dar, cel puţin, reuşise să râdă. Era mai bine decât nimic.

Judson e omorât şi un oarecare Auggie transformă asta într-un spectacol pe o reţea de computere. O femeie e ucisă, într-un caz fără aparente conexiuni cu primul, iar Auggie transformă şi moartea ei într-un spectacol pe aceeaşi reţea. Şi acum apare femeia astalaltă, care a văzut ambele spectacole pe computer şi apare la locul ambelor crime. Şi zice că poate explica totul...

– Fii atent la drum! strigă o voce de lângă Nolan.

– *Ce*? exclamă Nolan.

Era atât de obosit şi de pierdut în gânduri, încât mai că uitase că trebuia să conducă prin centrul oraşului spre biroul reţelei Insomnimania.

– Cât pe ce s-o ştergi pe doamna aia, îl certă Marianne Hedison, care şedea pe locul din faţă, lângă el.

– Care doamnă?

– Pe trecerea de pietoni. Nu ai voie să omori pietoni dacă traversează corect. Aşa zice legea. Cum aperi dumneata legea dacă nu ştii nici atâta lucru?

– Eu nu sunt de la circulaţie.

Nolan se întrebă dacă nu a fost cumva o greşeală s-o ia cu el. Nu era suficient că nu-i putea ghici rolul în încurcătura care se dovedea a fi cazul respectiv. Acum se mai apuca să-i şi critice stilul de conducere.

Oare era destul de treaz ca să le facă faţă şi ei şi tipilor cu computerele? Nu se putea abţine să-şi spună că toată plimbarea era o pierdere de timp. Însăşi ideea că o reţea de computere ar avea ceva de-a face cu crimele era complet împotriva instinctului lui.

Omorul este o chestie în carne şi oase. N-are a face electronica aici. Oamenii omoară alţi oameni faţă în faţă. Nu o fac prin telefon. Poate că sunt eu demodat, dar această parte a condiţiei umane n-o să se schimbe niciodată.

Marianne îl urmă pe locotenentul Grobowski spre intrarea din faţă a unei clădiri fără firmă sau personalitate, cum erau cele din centru. Cartierul nu părea prea promiţător. Majoritatea clădirilor din zonă fuseseră fie închise, fie transformate în depozite, iar trotuarele erau pline de vagabonzi.

Era aşa de obosită, încât nici nu prea observă. De fapt se simţea aproape refăcută, de parcă un vânt proaspăt îi umfla pânzele.

Se opriră în faţa unei uşi mari, simple, de metal. *Oare locotenentul are adresa corectă?* Spre surprinderea ei, uşa ameninţătoare nu era încuiată. Detectivul o deschise pur şi simplu şi păşiră în clădire. Marianne avu nevoie să clipească de câteva ori pentru a se obişnui cu întunericul brusc.

Asta să fie camera de primire?

I-au fost necesare câteva momente pentru a-şi da seama că lumina venea de la o veioză cu un bec chior. Un decor tipic pentru anii şaizeci, etalând imagini de tot felul, de la un Buddha fosforescent până la numeroase postere cu Grateful Dead care acopereau pereţii. Mici insigne psihedelice erau ataşate posterelor, cu afirmaţii arhaice precum „Faceţi dragoste, nu război”, „Vrăjitoarea a murit”, „Frodo trăieşte”. Muzica formaţiei Santana se ondula prin mirosul greu de parfum şi de alte izuri mai puţin legale.

Într-un hodorogit de scaun rotativ de piele, cu picioarele proptite sus pe birou şi cu nasul într-un exemplar din *Dejun nud,* şedea un om slăbănog, bărbos, încărunţit, pieptănat în codiţe. Mariannei îi era imposibil să înţeleagă cum de putea citi la o asemenea lumină. Putea să vadă faţa omului – adânc ridată. Presupunea că nu era chiar atât de bătrân pe cât părea – ci doar acţiunea diferitelor droguri îl făcea aşa. Şi într-adevăr, o narghilea cu nişte rămăşiţe de marijuana stătea la vedere în faţa lui.

Sper că sticletele ăsta pus pe arestări nu-l saltă pentru droguri înainte de a-i putea pune vreo întrebare.

– Mă aflu aici ca să vorbesc fie cu Ned Pritchard fie cu Baldwin Maisie, spuse Grobowski. Sunteţi unul dintre cei doi?

– Da, zise simplu omul.

– Ai vrea să-mi spui care? întrebă locotenentul Grobowski.

Fruntea omului se încruntă profund, de parcă medita asupra cererii.

– Nu, spuse el în cele din urmă, fără nici o urmă de belicoşenie.

Marianne era amuzată de clocotul reţinut cu greu al locotenentului. Grobowski scoase o insignă şi se identifică.

– Aş vrea să-ţi pun nişte întrebări, zise locotenentul Grobowski.

Omul privi concentrat insigna, de parcă lua seama la cât de ştearsă părea în lumina slabă. Apoi îşi ridică ochii.

– Cine e doamna? întrebă el.

– Cineva care prezintă un interes special pentru caz, spuse locotenentul Grobowski.

Omul o privi aprobator.

– A-ntâia, spuse el cu o aparent sinceră admiraţie.

Acum fu rândul Mariannei să fie luată pe nepregătite.

A-ntâia?

Nu se simţea a-ntâia. Se privi să-şi amintească ce purta. În camera întunecată abia de putea să-şi distingă pantalonii boţiţi şi jacheta pe care şi-o pusese în grabă – când fusese asta? Doar aseară?

– Şi care-i cazul? murmură omul aplecându-se peste birou.

– Aveţi un client în reţea pe nume Auggie? întrebă locotenentul Grobowski.

– Eu nu prea dau atenţie la cine e în reţea, ridică omul din umeri.

– Auggie e un fel de celebritate în Camera Iluziilor.

– A, Auggie ăla.

– Da, Auggie ăla.

Atunci intră şi Marianne în vorbă.

– Ştiaţi că spectacolele lui Auggie prezintă chiar crime

reale? zise ea.

Grobowski o ţintui cu o privire dezaprobatoare. Dar Marianne simţea nevoia să întrebe. De vreme ce Grobowski abia de credea în existenţa lui Auggie sau a Camerei Iluziilor, nu se prea putea baza pe el să pună întrebările corecte.

– Nu mai spune! zise omul cu o neîncredere aparent cinstită.

– Trebuie să ne ajuţi, spuse Marianne. Noi credem că utilizatorul lui Auggie poate fi criminalul.

Marianne vedea cum fierbe locotenentul Grobowski.

Şi ce, mă rog, aştepta dumnealui din partea mea? Doar nu se aştepta să stau pe-aici şi să-mi ţin gura încuiată?

Tipul de la birou începu să râdă – încetişor la început, apoi din ce în ce mai tare.

– O, Doamne! spuse el în cele din urmă. Doamne, Doamne! Asta-i bună. Trebuie să-i spun lui Pritchard. Haide. O să vă prezint.

Îi duse la o trecere a cărei uşă era înlocuită de şiraguri de mărgele din plastic. Dădu mărgelele la o parte şi porniră toţi trei pe un culoar cu camere pe ambele părţi – toate erau goale, abstracţie făcând de resturile de mobilă descleiată şi de stivele de cutii. La capătul culoarului, tipul despre care presupuneau acum că ar fi Baldwin Maisie deschise o altă uşă de metal şi îi conduse într-o cameră cu pereţii din prefabricate albe şi cu tavanul pictat în negru. Camera, sufocată de cabluri, era întunecată şi uşor răcoroasă, iar singurele ei ferestre erau cocoţate sus pe zid, vopsite şi zăbrelite. Spaţiul era plin de un zumzăit puternic. Marianne nu era chiar încântată de zgomot, dar era totuşi mulţumită că, de data asta, venea din afara trupului ei.

Pe podeaua acoperită cu dale se afla o enormă cutie bej, de cel puţin un metru jumătate înălţime. Ventilatoarele din interiorul cutiei făceau acel zgomot puternic. Câteva mese extensibile erau pline cu zeci de echipamente electronice, conectate neglijent unele cu altele, de parcă erau o variantă cibernetică a maşinăriei lui Rube Goldberg.

Un tip supraponderal, niţel mai tânăr decât Maisie, stătea incomod, parcă agăţat, pe un scăunel de dactilografă, care părea gata să se dezmembreze sub el în orice moment. Purta o cămaşă cu dungi verzi, pantaloni groşi roşu cu albastru şi bretele ruginii. Pe partea stângă a pieptului cămăşii i se întindea o pată de ketchup, roşu ca lacul de unghii. Avea părul gras şi o barbă cu tuleie de trei zile.

Se aplecă peste una dintre mese, privind intens la un monitor Commodore ce părea deosebit de vechi. De jur-împrejurul lui erau rămăşiţele unor pachete de mâncare adunate probabil timp de o săptămână. Sorbi ultimele picături ale unui suc, printr-un pai care scoase un sunet grotesc de gâlgâială.

Marianne era uimită la vederea maşinăriilor de pe mese – o colecţie eclectică de Macintosh ultimul răcnet, alături de unităţi Wang demodate şi de ceva ce părea a fi un set de receptoare şi amplificatoare radio antice, din acelea cu lămpi. Toate monitoarele funcţionau, expunând secvenţe de animaţie, meniuri şi screensavere. Dar unele păreau că funcţionează prost. Imaginile se degradau sau fluctuau nebuneşte.

Oare asta să fie camera de control a Insomnimaniei? Îşi imaginase şiruri de oameni lucrând la terminale individuale – nu conglomeratul ăsta de piese disparate.

Fu trezită din meditaţie de omul care începu să vorbească spre monitorul din faţa lui.

– Pui-pui-pui, spuse el cu un ton copilăresc, plin de afecţiune. Gigea fetiţa, gigea. Pui-pui-pui. Fetiţa gigea vrea papa, da? Pui-pui-pui-pui…

Grăsanul bătu uşor cu unghia în ecran, comportându-se ca o bătrână smintită cu papagalul ei. Marianne se întoarse către Maisie, sperând într-o explicaţie.

– Sst, şopti Maisie. Lăsaţi-l să termine să-i dea de mâncare.

– Dar ce face? şopti Marianne.

– Se ocupă de viruşi[11], explică Maisie. Sunt pasiunea lui, îi ocroteşte ca pe nişte bieţi căţeluşi orfani. WDEF, Michelangelo, Vineri 13, şi alţii de care nici n-aţi auzit. Pun pariu că bătrânul Pritch are cea mai grozavă colecţie în captivitate.

În captivitate?

Ochii Mariannei cercetară iar masa. Deci terminalele erau mici cuşti – o grădină zoologică de viruşi electronici!

– Dar pe care rulează Insomnimania? îl întrebă încet Marianne pe Maisie.

– Vino aici, şopti Maisie mândru, conducând-o spre cutia cea mare şi bej. VAX 8650, cu sistem de operare UNIX ultima versiune. E o dulceaţă şi e total independent. Face totul absolut singur.

Marianne atinse monolitul pătrăţos cu o mână. Şi-o retrase când simţi cum brumul acela îi invadează iar trupul. Te înfricoşa puţin ideea că acel lucru controla întreg labirintul în permanentă creştere care era lumea virtuală a Insomnimaniei.

Şi totuşi, nu-i mare lucru de văzut.

Marianne se strecură uşurel în spatele grăsanului de pe scaunul rotativ şi se uită peste umărul lui.

– Pui-pui-pui, spuse iar Pritchard. O, dragă! Nu-i programul ăsta de paginare un tâmpiţel suculent? Şi nu ne era puţin fomică? Ba daaa!

Monitorul afişa o machetă de paginare. Intermitent, aproape pe nesimţite, apăreau fulgerătoare obscenităţi la adresa privitorului. În cele din urmă, ecranul se umplu de

[11] Programe care mimează comportarea unor germeni patogeni, la fel de contagioase ca aceştia. Transmiterea viruşilor informatici de la un computer la altul se face prin dischete, discuri optice, compact-discuri, conexiuni de reţea etc. Un virus se implantează într-un program obişnuit sau în sistemul de operare, modificându-le pe ascuns, şi urmăreşte două obiective: să se reproducă, contaminând cât mai multe programe şi calculatoare, şi să atace calculatorul gazdă – într-un mod specific, uneori inofensiv – în momentul pe care-l are programat „genetic” (de exemplu, data de naştere a autorului virusului, tastarea unui anumit cuvânt etc.). Răspândirea viruşilor informatici a fost şi continuă să fie explozivă, iar bătălia contra lor este permanentă, având în vedere imensele pagube pe care le provoacă (n. tr.).

injurii şi apoi se goli complet. Pritchard mângâie monitorul de parcă s-ar fi aşteptat ca maşinăria să înceapă să toarcă.

– Aşa, aşa, spuse. Acum să facem frumuşel nani-nani. Se întoarse spre Maisie: Hei, Chelie, nu poţi face rost de un program de contabilitate cât mai grăsan? Săraca Tourette e în creştere şi îmi pare că nu-i dau destul de mâncare.

– Imediat, Pritch. Am venit cu doi tipi – locotenentul Aşa-şi-pe-dincolo şi prietena lui.

Prietena lui!

Marianne se cutremură la gândul respectiv.

– Vor să afle unele chestii despre Auggie, continuă Maisie. Ştii, personajul clovn. Cică e un fel de asasin în masă.

Pritchard zâmbi, ridică din umeri şi nu zise nimic.

– Ei, ăsta-i răspunsul, zise Maisie amabil. Confidenţialitatea faţă de client, înţelegeţi? Aşa zice şi în manualul nostru de instrucţiuni. Pot să vi-l arăt. „Identitatea dumneavoastră reală este protejată în orice situaţie” – sau cam aşa ceva. N-ai vrea să devenim un fel de turnători electronici, nu?

– Pot face rost de un mandat, spuse Nolan.

Maisie râse şi îşi scutură amuzat capul.

– Locotenente, avem avocaţi foarte buni. Mereu avem de furcă. Asemenea cazuri durează de obicei foarte mult.

Brusc Pritchard găsi cu cale să vorbească:

– Ei, Chelie, spuse el cu căldură. Invită-i pe domnul şi pe doamna să ia loc. Lasă că vorbesc eu cu ei.

Nolan şi Marianne se aşezară pe nişte scaune pliante, total lipsite de confort, care nici nu prea şedeau drept pe podeaua umedă, de ciment cenuşiu. Tot parcă agăţat de scaunul lui turnant, Pritchard se trase mai către ei cu un zâmbet de buflei, nu tocmai neplăcut.

– Deci avem un ucigaş printre noi, hă? întrebă el.

– Aşa s-ar părea, zise Nolan. Iar voi, băieţi, aţi putea fi acuzaţi de complicitate şi favorizarea infracţiunii.

– Cum aşa? întrebă Pritchard.

– Pentru că aţi inventat locşorul acela plin de răutăţi

numit Camera Iluziilor. Pentru că aţi creat cadrul, aţi provocat situaţia. Pentru că ascundeţi identitatea făptaşului. Asta se numeşte „a ajuta şi a instiga”.

– Zău aşa, stai puţin, întrerupse Maisie, cu vocea puţin tremurătoare. Ia-o-ncet. Nu mai zicem nimic dacă nu e prezent avocatul nostru.

– Nu-i nimic, Chelie, spuse Pritchard cu bunăvoinţă. Cred că putem să facem un pic de economie la onorariile avocatului şi să aranjăm lucrurile de la început. Începu să-i vorbească simplu şi direct lui Nolan: Nu noi am creat cadrul, nu noi am provocat situaţia şi nu noi suntem complici.

– Nu?

– Haide, locotenente. Vorbim doar despre programe de reţea. Un software nu omoară oameni.

– *Oamenii* omoară oameni, nu? întrebă Nolan ironic.

– Reţeaua este *o realitate virtuală.* Nimeni nu e omorât cu adevărat într-o realitate virtuală.

– Dar unele animaţii prezentau crime reale, sări Marianne.

– Ei şi ce? Reporterii de ziar descriu evenimente reale. L-aţi arestat pe tipul care a scris despre aceste crime în *Times*? Orice s-ar întâmpla, eu şi Chelie nu suntem răspunzători. Dacă e un ucigaş în reţea, ştiţi bine că ar fi ucis şi cu noi şi fără noi.

– Dar voi aţi inventat Camera Iluziilor, spuse Marianne.

– Nu chiar. Când am început Insomnimania i-am dat doar două camere: Fabrica, unde clienţii îşi puteau crea „euri” virtuale, şi Colţul Vorbitorilor, unde acele „euri” virtuale să poată vorbi unii cu alţii. Tot restul, întregul labirint, a fost adăugat bucată cu bucată. Noile jocuri sunt solicitate de abonaţi, iar noi facem doar munca de programare.

– Câţi abonaţi aveţi? întrebă Nolan.

– Habar n-am, zise Pritchard. Ce zici, Chelie?

– Trebuie să mă uit în registru. Oricum, sunt o mulţime. Dar cei mai mulţi sunt aici, în zona L.A., unde am început. Avem însă şi alţi membri, în întreaga ţară, în întreaga

lume. Distanţele îşi pierd sensu, când eşti conectat la o reţea – cel puţin, nu contează până la primirea notei de plată.

– Vasăzică, oricare dintre tipii ăştia poate solicita un nou joc erotic sau unul de-a crimele sau orice altceva şi voi nu faceţi decât să executaţi comanda – indiferent despre ce e vorba?

– Numai dacă e o idee mişto, spuse Maisie. Şi dacă se poate executa. Încercăm să facem o chestie democratică.

– Preţurile voastre nu sunt tocmai democratice, remarcă Marianne.

– Nu mai avem puritatea ideală de odinioară, spuse Maisie. Dar cine o mai are?

– Deci, un abonat a imaginat Camera Iluziilor şi voi i-aţi îndeplinit dorinţa? întrebă Grobowski.

– Cu asta, lucrurile au stat puţin altfel, îmi aduc aminte, zise Pritchard. Cam ciudat.

– Da, aşa-i, fu Maisie de acord. Asta ne-a fost trimisă gata de funcţionare. A trimis-o unul dintre membri – întregul software, instrucţiunile, totul.

– Un programel tare drăguţ, adăugă Pritchard. Nimic complicat, doar spectacole de animaţie care sunt create dinainte. Cine ne-a trimis asta, Chelie?

– Al naibii să fiu dacă mi-amintesc, zise Maisie.

Cei doi rămaseră zâmbind indulgent.

– Poate că un ucigaş vă foloseşte reţeaua pentru a-şi urmări victimele, spuse Nolan. Nu vreţi să ne ajutaţi să-l găsim?

– Nu, spuse Pritchard.

– Ar fi mai bine pentru voi.

– Ascultă, ofiţer Krupke…

– Grobowski.

– Cum o fi. Aşa cum zice bătrânul proverb: „Informaţia trebuie să fie liberă.” Ştii cine a zis asta?

– Cine? întrebă Grobowski.

Pritchard păru brusc uluit, de parcă s-ar fi aşteptat cu adevărat ca Grobowski să-i spună lui.

– Nu ştiu, zise. Cine a spus-o, Chelie?

Maisie ridică din umeri.

– Benjamin Franklin. Timothy Leary. Unul dintre tipii ăia, părinţii fondatori.

– Oricine o fi fost, într-o bună zi chiar eu am să-i înmânez premiul Nobel, zise Pritchard. Adică asta după ce-mi fac drum spre comitetul ăla monolitic nondigital de cretini totalitari.

– Hai să punem lucrurile la punct, spuse Grobowski. Vreţi să eliberaţi informaţia, iar eu nu cer altceva decât informaţie. Vrem acelaşi lucru. Deci, care-i problema?

– Tu eşti sticlete, spuse Pritchard.

– Ei şi?

– Tu eşti duşmanul.

Faţa lui Grobowski se înroşi puţin.

– Ce e mai important? sări el. Informaţia sau vieţile oamenilor?

– Informaţia, răspunseră Pritchard şi Maisie într-un perfect unison.

Faţa lui Grobowski devenise purpurie. Marianne se întreba dacă va reuşi să iasă de aici fără să aibă un infarct sau o comoţie.

Pritchard mângâie terminalul computerului din faţa lui, cel care era în prezent bolnav de „Tourette”.

– Ascultă, Krupke, zise. Într-o zi rasa omenească va părăsi definitiv lumea fizico-temporală a existenţei „în carne şi oase”. Atunci vom deveni informaţie pură şi vom *trăi* în interiorul chestiilor astea – numeşte-le realitate virtuală, spaţiu cibernetic, nirvana electronică, oricum. Când o vom face, o să-mi mulţumeşti *mie* că Marele Frate n-a ajuns acolo înaintea noastră.

Marianne studia expresia furioasă şi perplexă a lui Grobowski. *Chiar că nu arată bine.* Şi-ar fi dorit ca el să se aşeze un pic. Evident că nu era obişnuit cu toate rahaturile astea cibernetice despre încărcarea minţii umane în computer. Nu că Marianne ar fi luat în serios o asemenea teorie. De câte ori încerca să-şi imagineze viaţa într-un spaţiu aparent infinit, care, de fapt, nu era nici un fel de spaţiu, avea senzaţia că înţelege altfel ţipetele Pălărierului

Nebun: „N-am loc! N-am loc!”

Între timp, Pritchard continua peroraţia asupra subiectului.

– Oare ai cea mai vagă idee ce înseamnă chiar cuvântul „informaţie”, Krupke? Înseamnă că te pot transcrie. Aş putea lua un creion şi aş putea scrie tot ceea ce eşti tu. Ai putea ocupa toată faţada unei clădiri, dar eu tot aş putea s-o fac – cel puţin în principiu. Aş putea s-o fac folosind doar două simboluri – unu şi zero. Şi când ai muri, aş putea turna toate acele cifre de unu şi zero într-o maşinărie şi aş putea să-i dau drumul. Şi dacă ţi-aş fi transcris într-adevăr toate cifrele, ţi-ar plăcea să le dau pe mâna autorităţilor pentru a le face chisăliţă cum le convine lor? Nu. Treaba mea e să păstrez toate acele informaţii corect organizate şi în siguranţă – să te fac nemuritor, dacă e posibil. Asta se numeşte *codare* – şi e ceea ce facem noi aici.

Nolan se uită fix la Pritchard pentru un moment.

– Am să cer un mandat, zise Nolan. Se întoarse şi dădu să iasă, presupunând evident că ea îl va urma.

A, grozav. N-o să scoatem nimic de la indivizii ăştia – şi asta doar pentru că poliţistul ăsta nu poate vorbi curgător informaţioneza.

– Uitaţi-vă la mine, domnule Pritchard, zise Marianne. Zău, uitaţi-vă la mine.

Se studiară reciproc un timp. La periferia câmpului ei vizual, Marianne îl văzu pe locotenentul Grobowski care se opri în uşă.

Apoi Marianne spuse:

– Îmi poţi spune câţi biţi de informaţie, câte cifre de unu şi zero, s-au schimbat între noi acum?

– O mulţime, spuse Pritchard.

– O mulţime? Asta sună groaznic de neştiinţific. Deci nu ştiţi *exact* câţi? Ei, cred că vor mai trece nişte ani bunişori până la chestia cu încărcarea în calculator, nu? Sper că o să trăiesc destul ca s-o văd. Sper să trăiţi şi voi destul. După aceea, nici unul dintre noi nu va mai avea de ce să-şi facă griji, corect? Pentru că nu vor mai exista lucruri ca moartea, crima sau chiar maltratarea fizică.

Pritchard zâmbi.

– Cum văd eu, dumneata vei fi ca un personaj dintr-un desen animat de sâmbătă dimineaţa. Poţi să fii aruncată în aer de un baton de dinamită, să fii aruncată de pe o stâncă sau să fii călcată cu compresorul, dar, peste o clipă, vei fi ca nouă.

– Deci nu va mai fi nevoie de poliţie.

– Nu.

– Şi nici de legi.

– Nu.

– O lume de anarhie benignă şi de aventuri non-stop.

– Te-ai prins.

– Dar aici lucrurile nu stau aşa, este? sugeră Marianne. Nu în această lume nonvirtuală. Nu în această existenţă a noastră de fiinţe în carne şi oase. Iar o prietenă de-a mea este moartă pentru totdeauna. Dacă acele cifre de unu şi zero ar fi stele, prietena mea şi cu mine am fi schimbat atâtea între noi de am fi creat o întreagă galaxie. Chiar şi aşa, tot nu am reuşit s-o cunosc niciodată.

I se păru că întrevede o schimbare în expresia lui Pritchard – poate o cedare.

– Cred că reţeaua voastră m-a sfâşiat. Mi-a furat miliarde de cifre de unu şi zero. Şi nu-mi place să fiu înşelată. Nu-mi place deloc.

Se aplecă spre Pritchard, luându-şi un ton studiat de linişte eterică, seminebunească.

– Domnule Pritchard, sunt foarte, foarte supărată, şopti ea. Şi aş putea – e doar o posibilitate – să am un pistol în geantă. Dacă e aşa, sunt gata să-l scot şi să-ţi zbor prin toată camera micile dumitale cifre cenuşii de unu şi zero. Asta nu ţi-ar lăsa cine ştie ce şanse de a fi imortalizat prin codificare, nu?

Ochii lui Pritchard se lărgiră a alarmă. Se uită îngrijorat la geantă. Devenise brusc un obiect extrem de important. În camera liniştită nu se auzea decât zumzetul computerului VAX 8650.

– Acum, nu-ţi pare bine că e un poliţist aici? întrebă Marianne în cele din urmă. Nu crezi c-ar fi o idee bună să

faci ce-ţi spune?

Pritchard continuă să se uite fix la ea un moment, cu acea mutră întrebătoare de câine lup care încearcă să înţeleagă. Apoi se uită la Grobowski şi zâmbi:

– Deci spune-mi, Krupke, ce-ai vrea să ştii?

01101
HAINE VECHI

– Mi-ai fost de mare ajutor acolo, îi spuse Nolan Mariannei când se târa cu maşina prin traficul specific după-amiezei, ca s-o ducă înapoi la hotelul ei.

– Mă bucur, răspunse ea simplu.

Oare asta era? *Mă bucur?* N-o să mai zică nimic afectat sau n-o s-o facă pe deşteapta?

A, nu, doamna mea. Poţi mai mult.

De mare ajutor? mi-ai putea replica. *Asta e un mod interesant de a-mi spune că te-am împiedicat să transformi totul într-un spectacol pentru vecini, cu mandate şi luni în şir de audieri – toate fără nici un rost, de altfel. „De mare ajutor.” Ei, la ce te poţi aştepta când intră elefantul într-un magazin de porţelanuri, şi încă fără să posede un vocabular suficient de extins pentru a include şi cuvântul „mulţumesc”?*

De ce nu spui toate astea, doamnă? Ştiu că aşa gândeşti.

Se întoarse să se uite la femeia de lângă el. Capul îi era puţin căzut în faţă, iar ochii îi erau pe jumătate închişi de parcă abia mai putea rămâne trează. Era clar că nu avea starea de spirit necesară unor asemenea diatribe înţepătoare.

Nolan îşi întoarse privirea spre autostrada Santa Monica. Traficul se scurgea de-a lungul ei, ameninţând să se înţepenească în orice clipă. Fusese o prostie să intre pe autostradă fără să controleze condiţiile de trafic. Ar fi fost poate mai inteligent s-o taie prin oraş, pe unul dintre bulevardele care duceau spre sud. Scurgerea maşinilor nu era blocată complet, aşa cum se întâmpla în cazul vreunui accident major. Era probabil unul dintre acele fenomene inexplicabile tipice Los Angelesului, care apar atunci când prea mulţi oameni dintr-o parte a oraşului sunt apucaţi de un dor nebun de a ajunge în altă parte – luând-o altfel decât de obicei şi creând un neaşteptat flux suplimentar în trafic. Poate că toţi cei din centru plecaseră mai devreme

tocmai pentru a evita orele obişnuite de aglomeraţie.

Acum se afla în spatele unui camion mare, şi nu putea suferi să fie în spatele unui vehicul mare. Mascau panourile de semnalizare a ieşirilor de pe autostradă. Nu conta că ieşirea pe care o căuta era mult înainte. Lui îi plăcea să vadă *toate* semnalizările de ieşire, să aibă senzaţia că avansează, să vadă că Western a fost înainte de Hawthorne, care a fost înainte de Lincoln, aşa cum trebuia să fie. Cu un camion mare în faţă, nimic nu mai era cum trebuie.

Lipseşte senzaţia înaintării.

Oricum, îi părea bine că se reţinuse să zică „Mulţumesc”. De fapt, încă nu ştia dacă are pentru ce să-i mulţumească. Dacă încerca să-l trimită la prins cai verzi pe pereţi, că să-i dea orice de făcut şi să nu-i permită să o investigheze pe ea, atunci se descurca destul de bine. Iat-o, chiar aici lângă el, dar practic fără ca el să ştie ceva despre ea. Habar n-avea dacă avusese vreun motiv să comită o crimă – *oricare* crimă.

Pentru moment trebuia să fie mulţumit cu informaţiile date de Pritchard şi Maisie când Marianne îi convinsese să vorbească. Au confirmat că G.K. Judson fusese membru al Insomnimaniei. Au zis că printre spectacolele lui Auggie fusese inclus şi un accident de maşină şi o cădere de la înălţime. Aproape că nu exista nici o şansă de a lega acele chestii de lucruri reale, dar Nolan şi Clayton urmau să încerce. Evident că mult mai interesante erau informaţiile asupra utilizatorului lui Auggie – nume, adresă, numărul cărţii de credit al unui oarecare Donald Hampstead din Malibu. Nolan urma să-i facă o vizită după ce o lăsa pe Marianne la hotel.

Îi mai aruncă o privire Mariannei.

Arată la fel de rău pe cât de rău mă simt şi eu. Avu o mică remuşcare la gândul că o târăşte peste tot în starea asta de epuizare.

Desigur, aş putea obţine o mărturie de la ea prin înfometare, împiedicând-o să doarmă sau să se ducă la baie. Drace, în felul ăsta aş putea s-o fac să mărturisească

şi că a luat parte la Watergate. Dar nu-i coşer.

Şi apoi, chiar că s-a descurcat bine acolo...

Abia trecuseră de ieşirea spre Hawthome când traficul se opri de-a binelea. Camionul cel mare din faţa lor devenise un decor fix. Poate că era timpul să găsească o ieşire. Mai bine pe străduţe laterale decât aici.

– Ai mâncat ceva azi? întrebă Nolan.

– Nu.

– Poate că ar trebui să ne oprim undeva să dejunăm.

– Nu cred că pot să mănânc ceva, zise ea frecându-şi faţa cu mâinile. Vreau doar să mă întorc la hotel, să fac un duş şi să dorm puţin.

Nolan clătină din cap.

– Asta o să mai dureze.

– Nu mă grăbesc.

– Ai haine curate?

– Nu.

Nu-i de mirare. Felul în care a apărut ca din senin în noaptea trecută arată că probabil nu şi-a luat nici măcar un capot, o cămaşă de noapte sau o periuţă de dinţi.

– Pot să te duc să-ţi cumperi ceva?

– Nu. Am să ies mai târziu.

– Ai bani, da?

– Desigur, zise ea, lăsându-şi capul pe tetieră şi închizând ochii.

Nolan rămase cu privirea la camionul nemişcat din faţa lui. Apoi traficul făcu un mic salt înainte, ducând pachetul de maşini încă un pic mai spre vest, într-o scurgere lentă. Acum se apropiau de Culver City – dacă „a se apropia” era cuvântul cel mai potrivit. Nolan simţi că e pe punctul de a lua o hotărâre.

Marianne deschise ochii tresărind, dându-şi seama că probabil adormise. Fu surprinsă să vadă că maşina locotenentului era parcată în faţa unei case particulare pe o stradă complet necunoscută. Era un cartier de căsuţe.

Familii. Cu mulţi copii şi mulţi câini.

Abia dacă înţelegea cum de mai există asemenea

străduţe în Los Angeles. De când nu mai trecuse printr-un asemenea cartier tradiţional, tip muncitoresc, sută la sută american?

Oare n-ai nevoie de paşaport pentru a fi primit aici?

– Unde ne aflăm? întrebă ea.

– La mine acasă, spuse locotenentul Grobowski deschizând uşa şi coborând din maşină. Hai înăuntru pentru câteva minute.

Ea îşi ridică mâna pentru a-şi apăra ochii de lumina soarelui şi rămase nemişcată fără să-i răspundă.

Voia să-i spună: *Nu, stau aici. Du-te tu şi vezi-ţi de ce treabă ai. Lasă-mă pur şi simplu aici ca să pot muri în linişte şi demnitate.*

Dar era prea obosită ca să mai discute. Ieşi din maşină şi îl urmă pe locotenent în sufrageria plină de o amestecătură de mobilă bine întreţinută dar veche.

Uzată.

Portrete înrămate şi instantanee erau răspândite absolut peste tot, acoperind fiecare centimetru pătrat de perete, masă sau raft.

O familie. Locotenentul are o familie. Poftim de crezi.

Se aplecă să se uite la o imagine – un portret de nuntă. Dar vocea locotenentului Grobowski o opri înainte să apuce să se uite ca lumea.

– Hai, zise. Acolo sus.

Îl urmă până la etaj. Grobowski deschise o uşă de trecere şi dispăru urcând alte scări. Ea îl urmă din nou, de data asta până în pod, o încăpere finisată, dar cam mucegăită, cu pereţi înclinaţi. Peste tot erau împrăştiate cufere şi mobilier plin de praf.

La capătul podului era o debara. Grobowski deschise uşa şi aprinse o lumină. Pe o bară atârna o colecţie de haine, protejate de praf cu o folie transparentă de plastic. Marianne tremură uşor la amintirea ultimei folii asemănătoare pe care o văzuse.

Un dulap de lemn cu sertare era înghesuit în peretele debaralei. Grobowski deschise un sertar, dând la iveală alte haine – ciorapi, lenjerie şi cămăşi de noapte.

Brusc, Marianne înţelese situaţia.

Îmi oferă să port hainele soţiei sale.

Nu i-a cerut voie.

Nu are cum să-i ceară voie.

Adevărul era amar, dar trebuia să-i facă faţă într-un fel. În împrejurările actuale n-ar fi omeneşte să nu facă faţă.

– Ţi-ai pierdut soţia, nu-i aşa? zise ea.

Detectivul nu se uită la ea, dar confirmă din cap mecanic, de parcă ar fi răspuns la o întrebare absolut obişnuită.

– Îmi pare rău.

– Mulţumesc.

Grobowski trase uşor deoparte folia de plastic. Apoi luă de jos o valijoară şi o puse pe raft.

– Pune lucrurile de care ai nevoie aici, zise.

– Sigur nu te deranjează? întrebă Marianne.

– Sigur. Pe mine te rog să mă scuzi.

– Desigur.

Grobowski plecă tăcut din pod.

N-o pot face. Ei bine, nu.

Dar trebuia. Ar fi fost teribil de lipsit de tact să refuze această misterioasă ospitalitate, oricât de politicos ar fi făcut-o. Simţi că e luată pe sus de un val de emoţii amestecate. De la repulsia de a folosi hainele unei femei moarte până la recunoştinţă faţă de detectivul care îi arătase asemenea generozitate.

Dar de ce o face? Chiar azi dimineaţă omul ăsta era să mă aresteze.

Parcă se trezise dintr-un coşmar doar pentru a se afla într-o situaţie şi mai ciudată.

Dar era epuizată – prea epuizată pentru a face faţă unor emoţii puternice mai mult de câteva secunde. Valul de sentiment se retrase rapid şi simţul practic se instaură pe deplin. Hotărî că n-avea nici o importanţă ale cui erau hainele. Ale ei erau mizere şi, cu siguranţă, începuseră să cam miroasă.

Începu să studieze garderoba. Femeia moartă părea straniu de prezentă, părea chiar să-i sugereze anumite

combinaţii.

Am purtat întotdeauna fusta asta gri cu această jachetă, mai că o auzea Marianne spunând. *Ţi-ar sta bine. Mi-ar plăcea să-ţi pot oferi mai multe.*

– Nu te scuza, se trezi Marianne şoptind. E în regulă. Îţi mulţumesc.

Fantomatica prezenţă avea prea mult stil pentru a-i sugera o combinaţie mai oficială – înţelesese că Marianne n-ar fi avut nevoie de aşa ceva. Şi ea trecu pe lângă nişte lenjerie uşor cam fantezistă cu un chicotit uşor stânjenit.

Marianne cercetă expeditiv garderoba. Culorile erau în majoritate pastelate, iar ţesăturile erau toate naturale. Femeia fusese puţin mai mare decât ea.

Rochiile or să fie prea largi. Marianne găsi o pereche de pantaloni comozi, negri, cu talia prinsă cu un şiret. Le adăugă o bluză simplă ce putea fi lăsată pe dinafară. Mai alese o jachetă, o cămaşă de noapte, un halat de baie şi nişte lenjerie nu prea sexy. Înainte de a pleca din pod, gândi mai degrabă, nu spuse, cuvântul „mulţumesc”.

Iată-l pe Jack când împlinea doi ani, iar Louise îl ajută să stingă lumânările. Iar aici Molly când învăţa să înoate. Şi iar Jack când a participat la primul lui meci de baseball la categoria pitici. Şi Molly în uniforma ei de majoretă. Iar aici Louise pe plaja din Newport...

„Prietenoasele lui fantome”, aşa le spunea Nolan. Feţele se uitau la Nolan de peste tot din cameră. Fiecare poză conţinea un zâmbet. Nu fusese surprins nici un moment de tristeţe. În clipe de îndoială, ca acestea, Nolan ştia că se poate întoarce la ele – nu ca să fie certat sau lăudat, ci doar pentru căldura şi dragostea atât de familiare.

În secunda în care o lăsase pe Marianne Hedison cu hainele Louisei, trebui să lupte cu el însuşi pentru a nu se întoarce în pod urlând: „Stai! Nu le lua! E o greşeală!”

Dar acum era prea târziu. Hotărârea fusese luată şi nu se mai putea întoarce. Şi, dintr-un motiv oarecare, părea o hotărâre justă.

Fantomele prietenoase tot îmi mai zâmbesc, oricum.

Din când în când Nolan se întrebase ce era de făcut cu lucrurile Louisei, în special cu hainele. Molly era prea mică pentru toaletele mamei ei şi nici una dintre prietenele sau rudele Louisei nu s-ar fi simţit bine să le ia. Probabil că Louisei i-ar fi plăcut ca el să le dea de pomană, dar Nolan nu reuşise să se mobilizeze pentru a face asta. Era prima ocazie ce i se ivea de a folosi la ceva lucrurile acelea.

Şi apoi, femeia asta merita puţin respect. Nolan îşi aminti cum salvase situaţia de dimineaţă. Nu se putea abţine să nu-i admire forţa şi inteligenţa cu care îi manipulase pe nebunii ăia cu calculatoarele. Simţise în ea un tip special de deliberare în acţiuni, de hotărâre. Cu fiecare minut îi venea din ce în ce mai greu să nu aibă încredere în ea.

Şi oricum, femeia va lua doar un costum sau două şi le va aduce cu siguranţă înapoi. Când toată treaba asta se va termina, dilema legată de ce era de făcut cu hainele Louisei va rămâne neschimbată. Va fi de parcă nici nu le împrumutase vreodată.

Atunci de ce mă simt aşa de ciudat?

Singurul motiv la care îl ducea mintea era că făcea ceva ce nu-i mai trecuse prin minte în viaţa lui. Dar, într-un fel, totul se potrivea cu ziua asta extrem de neobişnuită. Totul începuse cu o puternică răbufnire de sentimente, la locul unei crime.

Ce Dumnezeu i se întâmplase atunci?

Ce Dumnezeu i se întâmpla acum?

Nolan îşi aminti de ceva ce-i spusese Syd „Ţăcănitul” cu mulţi ani în urmă, când era abia un începător – ceva ce aproape uitase.

„Mai devreme sau mai târziu”, spusese Syd, „fiecare poliţist se angajează într-un caz care schimbă *totul.”*

„Ce înţelegi prin «totul»?” întrebase atunci un Nolan mult, mult mai tânăr.

„Însăşi viaţa ta”, răspunsese Syd. „Tot ceea ce gândeşti sau simţi va fi răsturnat cu fundul în sus. Şi habar nu vei avea cum şi de ce s-a întâmplat aşa. Nu vei ştii decât un

lucru: că nimic nu va mai fi la fel. Poliţiştii fac faţă în moduri diferite acestei situaţii. Pe unii îi face mai duri şi mai răi. Pe alţii mai umani şi mai blânzi. S-ar putea să ţi se întâmple mâine, sau cu o săptămână înainte de pensie. Dar se întâmplă. Acest caz care schimbă totul apare în viaţa tuturor."

Poate că asta e. Nolan se duse în bucătărie. *Poate că ăsta e cazul meu.*

Marianne coborî ducând valijoara. Auzi vocea locotenentului Grobowski din bucătărie.

– Sunt aici, zise el.

Vocea îi suna extrem de vioaie – aproape veselă.

Marianne intră în bucătăria puternic luminată şi îl găsi aranjând două sandvişuri pe masă. Simţea şi auzea cafeaua dând în clocot.

– Salată de ton, spuse cl destins. Pescuit fără a pune delfinii în pericol. Sper că e în regulă.

– E perfect, spuse ea surprinsă, aşezându-se la masă.

– Cum îţi place cafeaua?

– Amară, te rog, spuse ea.

Nu avea nici un motiv să se teamă că datorită cafelei se va trezi şi va suferi de o altă insomnie ucigătoare. Oboseala îi era profundă şi pozitivă. Pentru a se bucura de puţin somn atât de preţios nu avea nevoie decât de un loc confortabil unde să se întindă. Trebuia să-l găsească în scurt timp.

Locotenentul Grobowski îi puse cafeaua în faţă şi se aşeză de partea cealaltă a mesei. Ea îşi luă sandvişul şi tocmai voia să muşte când atenţia îi fu atrasă de faţa detectivului – care nu era chiar zâmbitoare sau cordială, ci oarecum gânditoare.

Ce ciudat.

Era vorba de gânduri profunde – ale unui bărbat care avea toate motivele să fie neîncrezător în fiecare mişcare făcută de ea.

Foarte, foarte ciudat.

– Dă-i drumul, spuse Grobowski, rupând tăcerea.

Mănâncă tot.

Marianne simţi că o înţeapă puţin ochii. Pentru a doua oară în ziua aceea, se simţea aproape de lacrimi. Prima oară fusese din disperare. De data asta, din recunoştinţă. Era totuşi hotărâtă să nu plângă până nu vor fi lacrimi de jale pură şi neascunsă. Şi apoi locotenentului nu i-ar plăcea să se transforme într-o plângăcioasă.

– Mulţumesc, spuse ea simplu şi începu să mănânce.

Ecranul de televizor era singura sursă de lumină din cameră. Pentru moment nu erau nici un fel de explozii, focuri de armă, urmăriri cu maşini; doar nişte oameni anormal de frumoşi, într-un decor exotic, care vorbeau unii cu alţii fără să spună nimic, pentru că sunetul fusese întrerupt. Marianne nu putea suporta nici un sunet.

Şedea în pat, proptită de vreo câteva perne, uitându-se la ecranul strălucitor, simţind un fel de eterică identificare cu apariţiile fără nume şi fără glas. Se întorsese la hotel târziu, după-amiaza, îşi cumpărase o periuţă de dinţi şi alte lucruri necesare de la magazinul hotelului, revenise în cameră, făcuse un duş, se urcase în pat şi adormise profund. Când se trezise, era deja noapte. Marianne se simţea întotdeauna dezorientată când adormea ziua şi se trezea după lăsarea întunericului, dar acum mai mult ca oricând.

Se uită la halatul şi la cămaşa de noapte pe care le purta, amintindu-şi că nu-i aparţineau. Prin lumina slabă şi tremurătoare, mai putea vedea şi alte haine care nu-i erau familiare, atârnate pe suportul de lângă baie. Ochii ei controlară camera, dar fără a putea localiza vreun obiect care să-i aparţină. Fără computerul ei, fără munca ei, se simţea goală şi lipsită de personalitate – exact ca şi camera asta.

Dacă s-ar prăbuşi un copac în camera asta, oare ar auzi cineva? Eu cu siguranţă că nu – pentru că „eu” nu exist deloc.

Se gândi la ce-i spusese Pritchard la sediul Insomnimaniei.

„Aş putea să te transcriu”, spusese el. „Aş putea să iau un creion şi să scriu tot ceea ce eşti tu. Aş putea s-o fac folosind doar două simboluri – unu şi zero. Şi când vei muri, aş putea încărca toate aceste cifre de unu şi zero în maşinărie şi aş putea să le pun iar la treabă.”

Marianne mai că se întreba dacă nu fusese cumva subiectul unui asemenea experiment. Poate că dăduse greş, iar acum cifrele ei de unu şi zero erau amestecate fără speranţă într-o grămadă anonimă. Sau poate ea însăşi era o cifră, o tăbliţă goală, o maşină lipsită de simţire care aştepta preţiosul program al lui Pritchard.

Se cutremură la trecerea valului de neant. Simţea o nevoie disperată de un contact uman. Trebuia să discute cu cineva.

Am s-o sun pe Renee.

Chiar ajunse la telefon până să se răzgândească. Ironia amară a gestului o copleşi. Moartea lui Renee dăduse la iveală golul din viaţa ei, îi arătase Mariannei o oglindă în care nu se reflecta nimic – iar acum Marianne nu-şi mai dorea nimic decât să audă vocea prietenoasă a lui Renee la telefon.

Nu-şi putea alunga impulsul.

Îi ştiu numărul. Tot ce am de făcut e să ridic receptorul şi să formez...

Avea nevoie să-şi continue gândurile până la capăt pentru a se convinge că lucrurile stau altfel. Dacă ridica receptorul şi forma numărul lui Renee, ar fi răspuns probabil robotul ei telefonic, lăsat în funcţiune de poliţie pentru a mai colecta nume şi numere de telefon. Vocea lui Renee va transmite promisiunea standard...

Am să iau legătura cu tine cât de curând voi putea.

Dar Renee n-o să mai ia legătura cu nimeni. Aşadar, de ce se mai uita Marianne spre telefon, semidecisă să ridice receptorul şi s-o sune pe Renee?

Asta se numeşte refuz, Marianne. Îţi aminteşti, refuz?

Şi, într-adevăr, îşi amintea că după moartea părinţilor trecuse printr-o perioadă plină de refuzuri. La un an după moartea fiecăruia, tot îi mai era dureros de greu să-şi

amintească să nu le trimită felicitări şi cadouri pentru zilele de naştere şi sărbători.

Dumnezeule! Şi de data asta va dura tot atât de mult?

Continua să se uite fix la telefon.

Cât pe ce să sară în sus când telefonul sună.

Abia nimerind receptorul, reuşi să-l ridice până la ureche.

– Alo? întrebă ea.

– Marianne Hedison? întrebă o voce masculină vag cunoscută.

La auzul numelui ei, Marianne simţi o uşurare care îi invada, caldă, trupul – de parcă identitatea, esenţa persoanei ei îi fusese înapoiată în mod miraculos.

– Da, spuse Marianne, ridicându-se puţin.

– Aici Roland McKeever.

Un moment Marianne nu putu să-şi amintească numele. Apoi îşi aminti. Era bărbatul mai înalt dintre cei doi tipi cumsecade pe care îi întâlnise la casa lui Renee. Cum de putuse uita?

– A, da, sigur, spuse ea cu căldură. Mă bucur să te aud.

– Te-ai aranjat bine?

– Cât se poate.

– Ne-a sunat mătuşa lui Renee şi am aflat mai multe despre înmormântare. Ne-am gândit că poate ai vrea să afli şi tu.

– O, da, mulţumesc.

Marianne cotrobăi prin sertarul lateral al mesei ca să găsească un creion şi o bucată de hârtie din rezerva hotelului. Roland îi spuse că înmormântarea va avea loc sâmbătă în Lakin, Iowa – un orăşel de lângă Des Moines.

– Crezi c-ai să te duci? întrebă Roland.

– Da, spuse Marianne hotărâtă.

– Atunci te rugăm să transmiţi şi toate cele de cuviinţă din partea noastră.

– Aşa am să fac.

– Sper să ne reîntâlnim cât de curând – în împrejurări mai fericite.

– A, da. Neapărat.

Închise telefonul şi începu să mediteze la ultimele replici ale conversaţiei.

Cum de putuseră fi amândoi atât de sinceri şi, în acelaşi timp, siguri că nu se vor mai vedea niciodată?

Clubul Trubadur era un fel de labirint, astfel încât te puteai pierde foarte uşor prin el. De câte ori Marianne venea la club în compania lui Stephen Madison, i se părea uşor să depisteze noii veniţi, care se separau adesea de partenerii lor – membri ai clubului – sau de prieteni, rătăcindu-se, arătând nesiguri şi zăpăciţi.

Uite unul.

Chiar în acel moment, o femeie timidă dar bine îmbrăcată îşi iţi capul pe uşa camerei îmbrăcate în lambriu brun, luminată doar de lumânări, în care se aflau Marianne şi Stephen. Părea absolut stăpânită de panică. Marianne îşi imagină că se pierduse încercând să se întoarcă de la toaletă la masa ei.

– Îmi pare extrem de rău, ciripi ea, dar n-aţi putea să-mi spuneţi cum să ajung înapoi în Camera Provensală?

Marianne îi spuse.

– Prima la dreapta şi apoi de două ori la stânga.

– Îmi pare bine că *tu* ţi-ai adus aminte pe unde era, spuse Stephen.

– Haide, zău; e clubul tău.

– Nu vorbi despre el de parcă eu aş fi proprietarul.

Marianne se întorsese în Santa Barbara cu două zile în urmă, după ce stătuse o noapte la Pacific Surf în Santa Monica. Era cel puţin superficial împrospătată şi pregătită pentru călătoria de a doua zi spre Iowa, deşi tot se mai simţea încordată. Era stresată. Stephen fusese drăguţ să nu facă nici un comentariu când ea comandase un whisky dublu cu apă, în locul obişnuitului ei vin alb.

Stephen era de talie medie, dichisit, cu acea frumuseţe calmă atât de popularizată prin revistele de modă masculine – zâmbet moale, bărbie solidă, părul tuns mai lung, sprâncene groase. Era un amant corect – nici imaginativ, nici pasionat, dar atent la consideraţia

necesară. Îşi făcea regulat exerciţiile la o sală de sport costisitoare.

De aproximativ şase luni, ea şi Stephen se comportaseră unul faţă de altul cum te comporţi cu hainele îndelung purtate – fără vreo obsesie, dar nici cu totală nepăsare. Le intrase în obişnuinţă să nu se vadă câte două-trei săptămâni. Apoi puteau să petreacă trei-patru zile la rând împreună, de obicei acasă la Stephen, comportându-se ca o pereche de mult căsătorită. Nu erau nici profund prieteni, nici amanţi romantici, dar din când în când se simţeau bine unul în compania celuilalt.

Marianne tocmai terminase povestea chinurilor prin care trecuse – cum fusese martoră la spectacolul lui Auggie, cum fusese interogată de poliţie, cum văzuse trupul lui Renee şi ce eforturi făcuse să-l ajute pe locotenentul Grobowski.

– Trebuie să fi fost groaznic, spuse Stephen sorbind din martini. Stephen comanda întotdeauna martini. O dată avusese atâta încredere în Marianne, încât să-i mărturisească lipsa lui de pasiune arzătoare pentru martini – bea doar pentru că era băutura obişnuită a avocaţilor.

– A fost cea mai urâtă experienţă din viaţa mea, spuse Marianne.

– N-am avut nici o ocazie să-mi cer iertare pentru că am ţipat la tine la telefon, în noaptea aceea.

– Nu-i nimic, eu eram nebună. Recunosc.

– Dar acum a trecut, nu-i aşa? Adică, l-au prins pe adevăratul suspect în carne şi oase?

– Aşa-i, spuse Marianne.

Dar habar n-avea dacă acesta era un adevăr. Înainte de a pleca din L.A., sunase la centrala departamentului de poliţie şi încercase să dea de locotenentul Grobowski, dar detectivul nu era la birou. Asta o îngrijora. Voia să ştie dacă Donald Hampstead din Malibu se dovedise, într-adevăr, un suspect plauzibil. Acum presupunea că trebuia să aştepte până se întorcea din Iowa ca să afle ceva. Dar pentru moment era mai bine să nu-l deranjeze pe Stephen

cu incertitudini. Îşi făcuse deja destule griji în legătură cu ea.

– Sunt bucuros că ai scăpat tu, spuse Stephen. Nu simţeam nici o bucurie la ideea de a te apăra împotriva unei acuzaţii de crimă. Eu mă ocup de procese cu afaceri, nu de omoruri.

– Te-ai fi descurcat bine.

– Aş fi găsit pe altcineva. Ştiu că eşti nevinovată. Un avocat nu reuşeşte niciodată foarte bine când apără pe cineva despre care ştie că e nevinovat.

– Îi şifonează stilul, nu?

– Cam aşa ceva, zise Stephen. Îmi pare rău de prietena ta, adăugă el cu compasiune.

– Mulţumesc. Era o persoană minunată.

– Am cunoscut-o odată. Îţi aminteşti? Era cam acum un an. Tu m-ai prezentat. Era o tipă chiar sălbatică.

Marianne simţi că zâmbeşte. Da, Renee *trebuie* să-i fi părut destul de sălbatică lui Stephen.

– Şi ea îşi amintea de tine, spuse Marianne.

– Şi ea credea despre mine că sunt sălbatic? întrebă Stephen glumeţ.

Zâmbetul Mariannei se lărgi şi mai mult.

– Hai s-o spunem aşa: ea îţi spunea „Stephen Alunecosul”.

Stephen chicoti:

– Alunecos cu sensul de şmecher, şiret, hoţ sau alunecos ca brânza topită?

– La asta n-am să-ţi răspund.

Râseră amândoi. Mariannei tot i se mai părea straniu că era capabilă să râdă cât de puţin, în special în legătură cu amintirile despre Renee. Dar chiar şi aşa, era recunoscătoare că-i mai rămăsese un pic de simţ al umorului.

Vorbise numai ea de când ajunseseră la club, şi acum era obosită. Se simţi uşurată când începu Stephen să vorbească despre el însuşi – cât de multe cazuri avea, ce exerciţii făcea, partidele de tenis, noul fel de mâncare absolut delicios pe care învăţase să-l pregătească.

Nimicuri.

Dar nimicurile, aşa cum erau, o fermecau cu totul în seara aceasta – poate datorită contrastului cu realităţile brutale pe care a trebuit să le înfrunte în ultimul timp.

În miezul lucrurilor mari, noi ne ocupăm de lucruri mici.

Gândul ăsta îi dărui o remarcabilă consolare. Şi cum Stephen continua mereu să vorbească, ea începu să spere că nu se va mai opri niciodată.

– ...şi Mike s-a însurat săptămâna trecută, tocmai spunea Stephen când sosi cina.

Mike era fratele mai mic al lui Stephen. Ambii lucrau la biroul de avocatură al tatălui lor.

– Îmi spuseseşi că se apropie nunta. Cum a fost ceremonia?

– Drăguţă.

– E o femeie cumsecade?

– Cred că da. Ca să-ţi spun adevărul, eu nu văd nici o diferenţă între Kimberley şi oricare dintre celelalte partenere ale lui. Dar el pare să fie fericit.

– Cum se descurcă la firmă?

– Bine. Probabil că într-o zi va deveni preşedinte.

Marianne fu puţin surprinsă.

– Şi tu? întrebă ea. Doar eşti fratele mai mare. Eşti mai vechi în firmă. Cum rămâne cu dreptul întâiului născut?

– Cum să rămână? spuse Stephen ridicând din umeri. El e cel care trage tare, are pasiune, are ambiţie. Eu sunt doar un avocat bun, competent.

– Ţi-ar plăcea să faci mai curând altceva?

– Deloc. Îmi place că am o slujbă care rămâne sigură, dacă nu fac prostii prea mari. Îmi place să am un venit bun şi un anumit prestigiu în comunitatea în care am crescut. Dar asta nu prea este o *chemare,* sau ceva asemănător.

Stephen nu ţinuse niciodată secret faptul că nu era un om ambiţios. Dar chiar şi aşa, Marianne se simţi ciudat de afectată de cuvintele lui din seara asta, mai ales în lumina recentelor ei experienţe. Pentru prima oară trebuia să privească drept la neantul propriei sale vieţi. I se părea o

revelaţie dramatică. Dar pentru Stephen era ceva diferit. El îşi privea neantul personal în fiecare zi, cu ochi critici, fără indulgenţă. Nu resimţea nici o teamă subterană. Se simţea bine şi era capabil să facă glume asupra subiectului. Până în acel moment, Marianne nu înţelesese niciodată cu adevărat acest lucru despre Stephen – nu percepuse niciodată această conştiinţă a propriei apatii. Acum, că înţelegea, nu putea să nu-l considere destul de curajos.

După un coniac, un desert şi vreo două ore de conversaţie, plată dar confortabilă, plecară de la club. Merseră cu Mercedesul lui Stephen trecând pe străzile întortocheate, întunecoase şi prospere din Santa Barbara. Oraşul părea groaznic de senin faţă de L.A.

În timpul drumului, Marianne se surprinse gândindu-se la Insomnimania. Ştia că şi Stephen este membru, ca şi cel puţin alţi patru sau cinci prieteni sau cunoştinţe. Era straniu că toţi erau băgaţi în treaba asta – parcă erau legaţi electronic, într-un mod misterios, cu un ucigaş. Şi i se părea ciudat că nu ştia cine erau şi când se conectau la reţea. Cum se numeau? Aveau trupuri electronice? Oare se întâlneau, vorbeau sau făceau dragoste în mod virtual fără să se recunoască?

– Vrei să-mi spui ceva, Stephen?

– Sigur.

– Care e alterul tău?

– Ce?

– Ştii ce vreau să zic. Rolul pe care îl joci în Insomnimania.

– De ce vrei să ştii?

– Doar din curiozitate.

Stephen râNji.

– Ţi-l spun dacă mi-l spui şi tu pe-al tău.

Marianne râse puţin.

– Răspuns de adevărat avocat.

Îi dăduse în vileag bluff-ul. Marianne nu mărturisise nimănui, cu excepţia lui Renee, că propriul ei alter, Elfie, era doar o pereche de ochi fără trup, incapabili de acţiune

sau chiar de conversaţie. Nici acum nu prea avea chef s-o spună – în ciuda intuiţiei ei, care îi spusese mai de demult că alterul lui Stephen ar fi putut fi la fel de lipsit de trăsături fizice. De câte ori ochii lor trecuseră poate unii pe lângă alţii, colindând cu o curiozitate puţin bolnavă prin labirintul Insomnimaniei? Poate chiar clipiseră unii către alţii, fără să-şi dea seama.

Ajunseră la o răscruce de unde puteau merge fie la Marianne, fie la casa lui Stephen.

– Vrei să-ţi petreci noaptea la mine? întrebă Stephen.

Ea se gândi puţin. Dar mintea îi fierbea în clocote şi nu s-ar fi simţit bine ducându-se la el.

– Nu în seara asta, spuse. Poate când mă întorc din Iowa.

– OK, spuse Stephen fără nici cea mai mică urmă de dezamăgire.

Stephen o lăsă pe Marianne în faţa casei şi aşteptă pe alee până ce ea intră pe uşa din faţă. Luna i se revărsa în sufragerie prin ferestre, oferindu-i destulă lumină ca să vadă, ca să se mişte prin casă. Nu aprinse luminile. Se miră că nu-i vine să le aprindă. După toate prin câte trecuse, de ce nu era ca un copil înfricoşat care se teme să meargă la culcare cu lumina stinsă?

Observă luminiţa pâlpâitoare a telefonului şi dădu drumul la bandă. Mesaj de la locotenentul Grobowski. Voia să-i vorbească şi-i lăsa numărul de acasă. Spunea că nu-l deranjează indiferent cât de târziu ar suna.

Marianne îl sună imediat. Îi spuse de înmormântare.

– Vreau doar să ştiţi că nu plec din ţară sau ceva de genul acesta, îl asigură ea.

– Vă mulţumesc că-mi daţi de ştire, răspunse el, şi nu într-un mod neplăcut.

– Mai am încă hainele acelea. O să vi le aduc înapoi.

– Nici o grabă.

– Cum s-au petrecut lucrurile în Malibu?

Auzi oftatul detectivului.

– Individul e un fel de excentric bogat – un fel de hippie, departe de trăsnăile tehnice. Nici nu prea are vreun

echipament electronic pe numele lui. Cărţile de credit sunt singura concesie pe care o face secolului douăzeci. Pretinde că nu ştie nici abc-ul computerelor, cu atât mai puţin ceva deosebit despre Insomnimania. Şi are un alibi perfect. Chestia ciudată e că din creditul lui nu s-a luat nimic pentru a achita vreo notă de plată de la Insomnimania, chiar dacă Auggie îi foloseşte numărul. Tipul ne-a arătat extrasele de cont.

Marianne simţi cum i se înmoaie picioarele. Asta nu putea însemna decât un lucru. Auggie era un afurisit de hacker[12]. Nu se rezolvase nimic, în cele din urmă.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Da, şi mie. Uite ce-i, aţi putea veni înapoi la Los Angeles după ce vă întoarceţi din Iowa? Mi-ar prinde bine ajutorul dumneavoastră.

Marianne fu surprinsă de tonul într-adevăr sincer al locotenentului. Nu părea că se juca de-a prinselea cu ea. Dar, de ce? Oare această nouă cotitură a situaţiei nu o readucea pe primul loc pe lista lui de suspecţi? Vocea lui nu părea să spună asta.

– Desigur, zise ea. O să vă sun când mă întorc.

– Vă mulţumesc, doamnă Hedison.

– Marianne, vă rog.

O scurtă pauză.

– OK, spuse locotenentul Grobowski. Marianne să fie.

Marianne închise telefonul.

Doamne, în ce mă bag? Stephen o să fie furios.

Dar cel mai bun lucru era să nu-i spună, decise ea. Nu era vorba că se implica sau chestii de astea. Cum s-ar fi

[12] Termen folosit, atât cu nuanţă peiorativă cât şi apreciativă, la adresa programatorilor pasionaţi în special de stăpânirea detaliilor intime ale funcţionării computerelor, programelor, sistemelor de operare şi reţelelor. Deşi consideraţi o elită a programatorilor, de multe ori ei se ocupă cu penetrarea diverselor sisteme interzise publicului (aparţinând băncilor, instituţiilor militare sau guvernamentale etc.), cu producerea de viruşi informatici sau cu spargerea protecţiei unor programe costisitoare, provocând uneori pagube însemnate dacă nu sunt depistaţi la timp şi eventual atraşi într-o activitate constructivă (n. tr.).

putut implica? Era nevinovată. O să ajute, doar atât. Măcar atât putea face pentru Renee. Măcar atât putea face pentru ea însăşi.

Se uită prin sufrageria ei întunecată, privindu-i îndelung contururile, umbrele goale. Se simţea bine. Se simţea foarte bine.

Ciudat, ce liniştitor poate fi întunericul.

01110
MARGINEA

Stând în frigul din maşina închiriată, Marianne aruncă o privire spre harta pe care funcţionarul îi marcase drumul spre Lakin – la doar treizeci de mile de Des Moines. Apoi răsuci cheia. Motorul porni destul de uşor, iar încălzirea dispersă repede aerul rece, dar ea rămase cu senzaţia frigului din partea cealaltă a geamurilor. Cel puţin străzile erau libere, deşi aveau pe margini grămezi ameninţătoare de zăpadă murdară. După un timp, oraşul făcu loc unui peisaj rural ce părea încremenit.

Fermele răsfirate de-a lungul drumului constau din mici îngrămădiri de case, înconjurate de vaste întinderi de ogoare. Le văzuse la venirea cu avionul, ca o tablă de şah cu aşezări singuratice, fiecare separată de vecinii cei mai apropiaţi prin hectare întregi de pământ mort şi îngheţat.

Ajunse în sfârşit la Lakin, care nu avea mai mult de o mână de case şi mici magazine. La staţia de benzină primi indicaţii precise despre cum se putea ajunge la biserica luterană. Aceasta, aşezată pe la marginea oraşului, arăta ca o cutie de cărămidă cu o cupolă deasupra. Marianne parcă lângă biserică şi se dădu jos din maşină, tresărind la atingerea palelor îngheţate şi dezolante ale vântului specific zonei central-vestice. Frigul i se părea voit răufăcător, căci îi smulse imediat toată căldura din corp, deşi purta cea mai groasă haină iar soarele strălucea din plin. Grupul mic de oameni pe care îi putea vedea venind spre clădire părea resemnat, de parcă s-ar fi împăcat cu gândul că natura încerca metodic să-i omoare prin îngheţ.

Biserica era goală în interior, cu excepţia florilor, ca o grădină temporară ce lumina zona din jurul coşciugului. Marianne ajunsese mai devreme, aşa că nu veniseră încă decât prea puţini oameni. Se strecură pe-o bancă din ultimul rând şi rămase în aşteptare.

Ferestrele înguste din lateral erau colorate într-o nuanţă caramel, cu vinişoare. Pereţii erau goi iar stranele erau vechi şi întunecate. Pe suporturile prinse de spatele

fiecărui rând de strane se aflau cărţi de imnuri şi de rugăciuni. Aerul din biserică era greu şi cald şi părea că răsună de cântecele intonate duminică de duminică.

Începură să apară din ce în ce mai mulţi oameni, întâi mai încet, apoi într-un şir din ce în ce mai consistent. Marianne se simţi topindu-se printre ceilalţi, ca şi florile pe care le trimisese şi care se amestecau acum cu toate celelalte. Oamenii se strângeau tot mai aproape unii de alţii în strane, făcându-le loc celor din comunitatea locală sau celor veniţi din alte oraşe – chiar şi celor care, ca şi Marianne, nu frecventau nici o biserică.

Marianne îşi dădea seama că feţele oamenilor aveau o anumită asemănare. Femeile, cu permanentul lor standard şi cu machiajul lor standard, îşi dăduseră toată silinţa să arate cât mai la fel. Nici nu era nevoie de prea mult efort. Păreau asemănătoare într-un mod fundamental. Erau şi variaţiuni, evident. Unele erau mai corpolente, dar nici una nu era excesiv de grasă. Altele erau mai slabe, dar nici una nu era piele şi os. Impresia generală era de înţepeneală, de apăsare. Feţele erau oarecum late, iar părul în general castaniu.

Rasa lui Renee? Cum se poate?

Pentru prima dată, Marianne se gândi că părul roşcat al lui Renee nu era probabil natural. Fusese însă bine vopsit.

Bărbaţii erau diferiţi. Erau de toate formele, mărimile şi dispoziţiile. Într-un fel ciudat, cei rotofei sau obezi păreau mai sănătoşi decât cei dichisiţi şi bine întreţinuţi. Cei graşi îşi purtau stilul de viaţă la vedere – ţigări, lipsă de mişcare, mult prea multă bere şi băutură tare. Evident că era sinucidere curată, dar nu din cauza abstinenţei.

Cei slabi purtau pecetea efortului de a compensa toate viciile şi excesele prin rigoare şi disciplină – puţin cam prea multe vizite zilnice la sala de sport a oraşului pentru a echilibra paharul de whisky ascuns în biroul de la serviciu.

Sanctuarul se umplea din ce în ce mai repede. Unii plângeau. Marianne se mută la mijlocul rândului, astfel încât cei care intrau de pe ambele culoare să nu fie nevoiţi

să-şi facă loc pe lângă ea; ar fi preferat să stea însă lângă margine, ca să se poată strecura afară mai repede la sfârşitul serviciului religios. Treptat oamenii umplură tot rândul Mariannei, ca şi pe cel din faţă. Primul rând din biserică rămase gol, pe când toate celelalte se umplură.

Biserica era acum supraîncălzită, iar aerul sufocant. Marianne avu brusc senzaţia că se află înconjurată de un continent care se întindea în toate direcţiile, un continent plin de oameni, fără vreun ocean la orizont.

Şi pământ. Hectare şi hectare de pământ fără margini, dur şi îngheţat.

Pentru prima oară îşi dădu seama de ce trăia în California – trăia lângă o margine.

Ia poftim, să fac atâta drum ca să-mi dau seama de asta.

Mereu alţi oameni se duceau în faţă şi se uitau la coşciug. Fiecare reacţiona într-un mod diferit. Unora li se tăia puţin respiraţia la vederea cadavrului, unii plângeau, iar unii abia de aveau vreo reacţie. Marianne încercă să-şi focalizeze atenţia în altă parte. Nu avea nici o intenţie să se uite la cadavru.

Dar de ce nu? Nu face parte şi asta dintre motivele venirii mele aici? Închiderea, irevocabilul sfârşit care nu poate avea loc decât în urma trecerii prin faţa cadavrului?

Dar ştia că o să fie exact ca la morgă. Trupul din coşciug nu va fi decât o altă impostură, o versiune adolescentină a lui Renee, fabricată de oameni care nu o cunoscuseră în timpul vieţii ei de adult. Şi oare cu ce era îmbrăcată această falsă Renee? Uniforma de cercetaş, costumul de majoretă, rochia de la balul de absolvire a liceului? Cu siguranţă nu cu strălucitoarea ei costumaţie tip California – nu acea tunică mov cu roşu şi pantalonii ruginii cu care o văzuse Marianne ultima oară pe Renee, încă în viaţă. Nu costumaţia sălbatică gen folcloric pe care o purtase în fericitele zile ale boemei lor. Iar faţa din coşciug va fi cea a unei fete îngheţate care nu a plecat niciodată cu adevărat de acasă. Această nouă parodie a lui Renee n-ar face decât să întărească sentimentul de care îi

fusese deocamdată imposibil să scape – că Renee era o persoană dispărută, nu una moartă.

Nici coşciuge, nici cadavre.

Marianne avea de gând să descopere sfârşitul fără întoarcere printre aceşti oameni în doliu. Împărtăşindu-le jalea, va fi convinsă de finalul de neschimbat al trecerii lui Renee.

Rândul din faţă se umplu cu rudele lui Renee – fără îndoială tatăl, mama, o amestecătură de mătuşi şi unchi. Mai erau şi vreo câţiva bărbaţi şi femei de vreo douăzeci-treizeci de ani – fraţi şi surori sau verişori? Marianne se străduia să-şi amintească orice i-ar fi spus vreodată Renee despre cei din familia ei. Nu-şi amintea prea multe.

Un predicator păşi în amvonul care era plasat mai sus şi la stânga coşciugului. Începu să vorbească. Marianne nu era capabilă să-i urmărească vorbele. Voia să bocească în tăcere alături de aceşti oameni – fără imnuri, fără predici. Ce treabă avea omul ăsta cu predica lui?

Voia să-l întrebe: Vorbeşti din suflet? Voia să-i spună: Nu vezi că noi ceilalţi încercăm s-o jelim?

Dar predicatorul continua să vorbească şi, când termină, o femeie se ridică să cânte. Marianne nu cunoştea imnul. În casa de întruniri din copilăria ei nu se cânta. Se întrebă dacă imnul acesta fusese cândva printre cele favorite ale lui Renee.

Un imn favorit? Renee?

Nu, ideea însăşi era absurdă. Toate aceste cântări şi predici erau absurde. Marianne întrerupse sonorul şi închise ochii. Lacrimile o înţepau de după pleoape, iar ea se lăsa purtată de vânt cu ani în urmă…

Inima, spuneau ei.

N-am ştiut niciodată că ceva nu era în regulă cu inima lui.

Dar tata se dusese. Iar mama plângea şi continua mereu şi mereu să spună…

Nu-i mort. Nu poate fi mort.

În coşciug părea că doarme, îmbrăcat în cel mai bun costum, cu faţa liniştită. Serviciul funebru era silenţios, cu

excepţia câtorva prieteni care spuseseră scurte şi ardente rugăciuni. Cei în doliu îl respectau prea mult pe decedat pentru a vorbi, doar dacă Dumnezeu îi făcea să spună ceva. Marianne era nevoită să stea cu un braţ în jurul mamei ei tot timpul, de teamă să n-o vadă căzând lângă ea.

Nu-i mort. Nu poate fi mort.

Tumoarea mamei fusese descoperită prea târziu, iar ea nu rezistase mult pentru că nici nu voia, şi a tot recitat până la sfârşit aceea litanie:

Nu-i mort. Nu poate fi mort.

Doi ani.

Doi ani între moartea tatălui şi a mamei.

Mama a avut o grămadă de timp să refuze adevărul.

Şi Marianne a avut o grămadă de timp să refuze adevărul.

Dar Marianne refuzase adevărul ambelor lor morţi, chiar şi după moartea mamei.

Marianne fusese ca anesteziată.

Marianne nu simţise nimic.

Marianne fusese o adolescentă căreia îi căzuse întreaga lume pe umeri.

Ce ar fi trebuit să simtă?

Apoi, într-o zi, pe când împacheta un portret de familie, i se desferecaseră porţile lacrimilor şi plânsese – plânsese cu adevărat. După plânsul acela, ei deveniseră morţi într-adevăr. După plânsul acela, nu a mai întins mâna spre aparat să le telefoneze. După plânsul acela nu şi-a mai amintit de zilele lor de naştere, de aniversările lor.

Trebuie să plângi ca să poţi scăpa.

Iar acum, stând în biserica din Iowa, Marianne simţea venirea lacrimilor. Îi umplură ochii şi se lăsară şiroind în jos pe obraji. Se suci pe banca tare de lemn. O femeie de alături îşi încrucişă picioarele în partea opusă ca să-i facă mai mult loc. Cântecul solo se terminase şi predicatorul începuse din nou să vorbească.

… pierdere… pierdere…

„Ce pierdere?” voia să strige Marianne. „Oare duhul te-a inspirat să tot vorbeşti de pierdere?”

Dar jalea – a ei şi a tuturor celorlalţi – o ajunse, o copleşi, în ciuda infinitei vorbării a predicatorului. Marianne se aplecă şi-şi puse ambele mâini pe strana din faţa ei. Îşi întări trupul să reziste unui geamăt, unui urlet pe care îl simţea cum îi urcă spre beregată. Scoase un oftat lung, înfundat, aproape de neauzit.

Aaaaa...

Lacrimile îşi urmau cursul în jos pe obraji. Femeia de lângă ea îşi întinse o mână şi o atinse pe braţ. Marianne îşi ţinu respiraţia şi se luptă să oprească acea revărsare înainte de a rupe zăgazurile şi de a o lua pe sus.

Pe margine.

Marianne murmură cuvântul cu un sentiment de plăcută anticipare, pe când cobora dealul plecând de acasă pe drumul întortocheat, străduţă cu străduţă, trecând pe lângă casele cu ziduri palide şi cu acoperişuri de ţiglă roşie, către Bulevardul East Cabrillo. În sfârşit, îşi băgă maşina în parcarea de vizavi de Hotelul Sheraton şi privi lung, dincolo de plaja cea lată, spre ocean.

Iat-o. Iată marginea.

După călătoria în Iowa, Marianne devenise conştientă că nu soarele sau apa o atrăgeau pe plajă. Era nevoia de a privi în depărtare, într-un vast spaţiu nepopulat. Dacă puteai să faci abstracţie de platformele petroliere maritime, aceste icoane pline de puternice semnificaţii ale bogăţiei, pe care localnicii nici nu le considerau un spin în ochi, atunci oceanul părea minunat de gol.

Vremea era perfectă pentru California de Sud – o zi caldă şi senină de iarnă, fără smog sau alte semne ale degradării industriale, oferind un contrast bine venit cu ziua de ieri, plină de răutatea frigului din Vestul Mijlociu. Stând în maşină, Marianne îşi scoase pantofii, îşi sumese pantalonii şi apoi o porni pe plajă. Trecu pe lângă o adunătură de trupuri puternice, angajate într-un meci de volei plin de energie. Erau chiar şi două femei în bikini, lungile pe nisip. Alţi câţiva oameni se adunaseră în jurul unei tarabe cu mâncare. Toate corpurile păreau incredibil de bine lucrate.

Tinereţea. Evident, vârsta maleabilităţii.

Era totuşi un lucru relativ, ca timpul şi spaţiul. Puteai rămâne tânăr direct proporţional cu veniturile tale, cu capacitatea de a plăti pentru necesarele exerciţii sau pentru băile de întreţinere.

Trecând pe lângă tinerii aceia, Marianne observă că femeile arătau de parcă toate fuseseră produse de modelul cultural actual – foarte suple, cu sâni mari şi ridicaţi. Era o combinaţie destul de rar produsă de natură, dar din ce în ce mai cerută de creatorii de imagine.

Atunci auzi în minte nişte cuvinte familiare, de parcă cineva i-ar fi strigat asta pe când trecea: „Frumos costum. Dar n-ai nimic pe dinăuntru.”

Marianne râse descoperind că încă o mai obsedau cuvintele alea. „Frumos costum. Dar n-ai nimic pe dinăuntru.” Aşa o necăjiseră băieţii când făcuse pe modelul la o paradă a modei la liceu. Se simţise zdrobită. Mai târziu, şi ea şi Renee şi tot grupul lor râseseră de femeile care se îngrijeau prea mult de aparenţe. Acum expresia cea stânjenitoare căpătase oarecum un alt înţeles pentru Marianne. Mai aruncă o privire spre trupurile splendide. „N-aveţi nimic pe dinăuntru”, murmură ea, şi amuzată şi speriată de spiritul ei cenzorial.

Marianne se duse spre apă, ocolind doi bărbaţi care băteau o minge cu nişte palete. Plajele din California de Sud erau rareori goale. Erau mai aglomerate în week-end şi în timpul sezonului turistic, dar în orice moment al anului, în orice moment al zilei, oamenii îşi găseau timp liber să se ducă pe plajă, dintr-un motiv sau altul. Aici, în Santa Barbara, era un semn de bogăţie şi de libertate. La Los Angeles însemna doar şomaj şi disperare.

Marianne se aşeză, se sprijini în palme pe nisip şi privi lung oceanul. Un singur pescăruş plutea pe deasupra, cu faţa spre orizont, suspendat un moment aproape nemişcat pe suflul brizei puternice şi stabile. Apoi, cu o bătaie rapidă şi hotărâtă a aripilor, pasărea se repezi departe de ţărm, pe deasupra valurilor…

Dincolo de margine.

Marianne şedea pe marginea continentului, o graniţă culturală, ce ţinea în spatele ei o umanitate enormă şi nebună. Birourile, afacerile, clienţii, Stephen – toţi erau adunaţi în spatele ei, aplatizaţi în peisajul condensat, prinşi într-o uriaşă cuşcă prin care ea se mişca cum putea.

O cuşcă, dar cu ce vedere spre ocean...

Detectivul ăla, locotenentul Grobowski, era şi el în cuşcă, poate că reprezenta o ameninţare pentru Marianne, poate îi era prieten. Mâine se va duce la Los Angeles să-l întâlnească iar. Şi tot înghesuită pe undeva prin cuşcă era şi persoana – oare chiar era o persoană? – care o ucisese pe Renee. Marianne mai ştia şi că, într-o zi, o să-l întâlnească pe acest ucigaş, ştia asta cu o siguranţă plină de calm. Gândul la acest uriaş continent de puşcăriaşi care nu se bucurau să fie în aceeaşi celulă nu o deranja în mod special în dimineaţa aceasta. Acum păreau Suportabili. Acum putea suporta aproape totul, câtă vreme exista această margine, această limită spre care să se retragă atunci când avea nevoie să fie singură.

Marianne respiră adânc. Se simţea odihnită. Se minuna cum de se putea simţi atât de odihnită. Cu o seară înainte, după ce se întorsese din Iowa, dormise mult şi profund, dar era mai mult decât atât, mai mult decât refacerea cantităţii necesare de somn după intervalul chinuitor de insomnie. Era altceva.

Ceva s-a schimbat.

Dar ce?

Înmormântarea ridicase noi întrebări în loc să ofere răspunsuri. Chiar şi după ce jelise, chiar şi după ce vărsase lacrimi dureroase, Marianne tot nu putea să aibă cu adevărat sentimentul că Renee se dusese pentru vecie.

De ce?

Marianne se uită cercetător la suprafaţa vălurită a oceanului, căutând şi ascultând, doar-doar o primi vreun răspuns. Dar, ca orice bun psihoterapist, oceanul era hotărât să-i spună cât mai puţin, s-o lase să-şi găsească propriile răspunsuri. La toate întrebările răspundea cu un vuiet moale şi mereu unduitor, cu un sunet pur şi alb.

Pe când privea orizontul, ochii îşi pierdură concentrarea, iar oceanul păru să îngheţe în nemişcare. Îi amintea de lacul îngheţat şi de călătorul singuratic care îşi târa povara. O dată cu trecerea timpului, era din ce în ce mai sigură că silueta călătorului se îndrepta spre ţărm. Dar cât va mai dura restul călătoriei? Şi ce pericole va mai întâlni în drum? Şi ce răsplată îl aştepta la capătul drumului? Doar răbdarea şi curajul vor da răspuns.

Marianne tremură un pic, simţind că o ia cu rece, în ciuda soarelui. Se ridică şi se duse spre parcare, trecând pe lângă trupurile sculptate care îşi ascundeau cu grijă urmele şi cicatricele. Se întoarse la maşină şi ieşi din parcarea de lângă impresionantul hotel. Simţea că în viaţa ei apăruse o nouă motivaţie de a fi – abia resimţită pentru moment, dar mereu mai intensă.

INSOMNIA MANUAL

ÎN ACŢIUNE

AICI ÎNCEPE ADEVĂRATA DISTRACŢIE. VĂ PUTEŢI CREA UN *EU* VIRTUAL EXTREM DE MOBIL, CU O GAMĂ LARGĂ DE POSIBILITĂŢI DE EXPRIMARE VERBALĂ. ACEASTĂ IDENTITATE DEPLINĂ VĂ VA ÎMBOGĂŢI EXPERIENŢA DE LUCRU CU REŢEAUA, VĂ VA RĂSPLĂTI DEPLIN EFORTUL ŞI VĂ VA IMPLICA MAI MULT DECĂT ORICE ALTĂ ACTIVITATE ÎNTÂLNITĂ VREODATĂ ÎN ORICE ALTĂ REŢEA.

E APROAPE LA FEL DE BINE CA ŞI CÂND TE-AI AFLA ACOLO

ALEGEŢI UN NUME. APOI ALEGEŢI “PARTICIPANT” ÎN LOC DE “SPECTATOR”. DACĂ V-AŢI CREAT DEJA UN TRUP PENTRU ALTERUL DVS., VA APĂREA ACEL TRUP; DACĂ NU, NU TREBUIE DECÂT SĂ URMAŢI INSTRUCŢIUNILE PENTRU A CREA UNUL. ACESTEA VOR APĂREA ÎN ECRANE DE DIALOG.

ALTERUL DVS. ANIMAT POATE SĂ BEA ŞI SĂ CONVERSEZE ÎN BARUL LUI ERNIE, POATE CITI O CARTE LA CLUBUL *LA BIBLIOTHEQUE EROTIQUE,*

POATE JUCA BACCARA ÎN CAZINOUL *DEL CAMINO,* POATE ŢINE UN DISCURS ÎN COLŢUL VORBITORILOR, POATE SĂ CÂNTE JAZZ CU O ORCHESTRĂ, POATE SĂ DEA O PETRECERE ÎNTR-O CAMERĂ FĂCUTĂ DE EL, SAU SĂ IA PARTE LA O MULŢIME DE ALTE ACTIVITĂŢI.

NOTĂ: PENTRU DETALII COMPLETE PRIVIND ACESTE STADII, VEDEŢI SECŢIUNEA DE REFERINŢE DE LA SFÂRŞITUL MANUALULUI.

FABRICA

CE-I AIA? SPUNEŢI CĂ NU ŞTIŢI SĂ DESENAŢI? MARE BRÂNZĂ! NU TREBUIE SĂ FII ARTIST CA SĂ-ŢI CREEZI UN EU VIRTUAL.

INSOMNIMANIA VĂ UŞUREAZĂ SARCINA DE A CREA O PERSONALITATE VIE ŞI INCITANTĂ PENTRU ALTERUL DVS. ALEGEŢI *FABRICA* ŞI URMAŢI EXPLICAŢIILE. IMAGINILE POT FI CONSTRUITE SELECTÂND DINTR-O SERIE DE CAPETE, TRUPURI ŞI MĂDULARE EXPUSE ÎN BIBLIOTECA NOASTRĂ DE IMAGINI. O MARE VARIETATE DE TIPURI DE PĂR, TRĂSĂTURI FACIALE ŞI HAINE VĂ STAU LA DISPOZIŢIE PENTRU A LE ALEGE, A LE AMESTECA ŞI A LE POTRIVI.

DACĂ DORIŢI, VĂ PUTEŢI MODIFICA ORICÂND IMAGINEA CU AJUTORUL INSTRUMENTELOR NOASTRE DE DESEN, UŞOR DE FOLOSIT. AVEŢI LA DISPOZIŢIE O GAMĂ COMPLETĂ DE CULORI ŞI NUANŢE PENTRU A LE FOLOSI CUM VĂ SPUNE PROPRIA VOASTRĂ IMAGINAŢIE ŞI PENTRU A FACE ŞI MAI UŞOARĂ CREAREA UNUI ALTER PE DEPLIN MULŢUMITOR, ATUNCI CÂND CREAŢI IMAGINEA DIN FAŢĂ, VOR APĂREA AUTOMAT PROFILUL ŞI IMAGINEA DIN SPATE.

CUM? SPUNEŢI CĂ ŞTIŢI SĂ DESENAŢI? EI BINE, ATUNCI NU AVEŢI NICI UN MOTIV SA VĂ LIMITAŢI LA BIBLIOTECA NOASTRĂ. FOLOSIŢI UNELTELE *FABRICII ŞI* INSTRUCŢIUNILE EXTREM DE UŞOR DE URMĂRIT CARE VĂ VOR AJUTA SĂ VĂ CREAŢI UN EU VIRTUAL FOLOSINDU-VĂ DIN PLIN INVENTIVITATEA.

IMAGINEA PE CARE O CREAŢI VA DEVENI CURÂND O MARIONETĂ ELECTRONICĂ EXTRAORDINAR DE

SOFISTICATĂ – DAR MAI ÎNTÂI TREBUIE SĂ-I LEGAŢI “SFORILE”. O DATĂ IMAGINEA CREATĂ, PUTEŢI FOLOSI SETUL DE COMENZI GATA ARANJATE PE TASTATURĂ PRIN PROGRAMUL INSOMNIMANIEI SAU PUTEŢI FIXA PROPRIILE DVS. COMENZI PENTRU A ANIMA ACEST EU VIRTUAL ŞI A-L TREZI LA O VIAŢĂ VIBRANTĂ.

NU VĂ LIMITAŢI DISTRACŢIILE

POSIBILITATEA CA UN ACELAŞI UTILIZATOR SĂ INTRE ÎN JOC CU MAI MULŢI ALTERI SIMULTAN VĂ OFERĂ OCAZIA INCITANTĂ DE A PURTA CONVERSAŢII... CU DVS. ÎNŞIVĂ! ACEASTA POATE FI DELICIOS DE ÎNŞELĂTOR PENTRU SPECTATORI SAU ALŢI PARTICIPANŢI, CARE POT CREDE FOARTE BINE CĂ URMĂRESC MAI MULŢI UTILIZATORI ÎN ACŢIUNE.

PENTRU INFORMAŢII PRIVIND TOATE INCITANTELE CAMERE ŞI ACTIVITĂŢI ALE INSOMNIMANIEI CONTINUAŢI CU STUDIEREA CAPITOLULUI URMĂTOR.

01111
L-FY

Marianne Hedison îşi aşează computerul portabil pe măsuţa de toaletă din camera ei de hotel.

Descurcă vreo câteva cabluri şi începu să le înşire trecându-le prin spatele măsuţei. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Nolan.

– Arăţi terminat, remarcă ea.

– Mersi, mormăi Nolan.

– Merge prost cazul?

– Ar putea merge mai bine.

Nolan îi observă mişcările îndemânatice, precise, cu care îşi conecta preocupată computerul la priză şi la modem. Arăta, evident, în formă maximă în seara aceasta.

Nolan voia să-i spună: „Tu nu arăţi terminată. De fapt arăţi de-a dreptul minunat. Şi abia te-ai întors de la o înmormântare. La naiba, abia te-ai întors din Iowa. Ce scuză ai? Când te-ai odihnit aşa?”

– Ce se întâmplă cu Pritchard şi Maisie? întrebă Marianne continuând să-şi aranjeze lucrurile. Cooperează?

– Poţi fi sigură, spuse Nolan chicotind. Descoperirea că Auggie i-a fraierit cu informaţiile de înscriere nu i-a deranjat prea mult. Dar faptul că Auggie n-a plătit niciodată pentru a folosi reţeaua, nici chiar cu cartea de credit a altcuiva – ei, asta chiar că i-a făcut să fie atenţi. Toate idealurile lor hippie despre libertatea informaţiei au fost spulberate cât ai clipi din ochi.

– Cu ce te ajută?

Şi-au programat sistemul să înregistreze când se cuplează Auggie şi, în general, să-i urmărească activităţile. Încă nu s-a arătat, dar când o va face, vor putea să-i înregistreze numărul de telefon. Asta va fi suficient ca să-l prindem.

– Poliţia nu are nici un fel de echipamente electronice?

– Ba da, sunt cei de la Divizia de fraude pe computer.

– Atunci de ce ai nevoie de mine ca să te învăţ treburile astea?

– Nu reuşim să-i cointeresăm pe preţioşii ăia. Până acum nu avem decât un personaj care comite mici fraude cu cărţi de credit, deci nu i-a impresionat. Le place să urmărească ştabi care învârt afaceri uriaşe la nivelul corporaţiilor – chestii din alea de pagina întâi.

– Dar aici e vorba de crime.

– Aşa le-am zis şi noi. Iar ei au spus: „Grozav. Voi sunteţi eroii de la omucideri. La muncă.”

– Trebuie să fie nostim să lucrezi într-o structură birocratică, spuse Marianne terminând de făcut legăturile.

– Da, nebunie curată.

Cu toate astea, Nolan nu-i spunea tot adevărul. Pritchard şi Maisie aranjaseră în aşa fel ca magicianul în ale computerelor de la Omucideri să se poată cupla la reţea şi să colinde prin ea fără ştirea nimănui. Numeau asta „privilegii de superutilizator”. Kim îi învăţa acum pe alţi tipi de la Omucideri – inclusiv pe Clayton – cum să folosească Insomnimania. Deci, de fapt, Nolan nu avea nevoie de Marianne ca profesor.

Dar Kim nu putea să privească reţeaua decât cu ochii unui poliţist, iar Nolan dorea să aibă punctul de vedere al unui utilizator. Voia să descopere ce simţeai cu adevărat când erai cuplat la Insomnimania. Marianne îi putea arăta tocmai acest lucru. Îi putea da o viziune din interior asupra caracterului lui Auggie – cum îi funcţiona mintea, ce punea la cale, poate chiar cine era.

Nolan nu spusese nimănui de această întâlnire – nici chiar lui Clayton. Se întreba şi el de ce, se întreba dacă prezenţa lui aici nu avea motivaţii pe care nu şi le mărturisise deschis. Voia de la femeia asta ceva mai mult decât era pregătit să admită el însuşi?

Nu credea. Cu siguranţă nu voia să creadă aşa ceva. Marianne se dovedise de ajutor şi plină de sinceritate la fiecare pas, iar Nolan se simţea chiar puţin jenat că o suspectase cândva de ceva în genul crimei.

Marianne se ridică şi îşi frecă mâinile.

– Gata de pornire, spuse. Vrei să bei ceva înainte de a o lua din loc, sau eşti de serviciu?

Cum stătea Marianne aşa, chiar în faţa lui, Nolan nu-şi putea reprima gândul că arăta grozav, cu trăsăturile ei aristocratice şi cu hainele simple, dar stilate. Purta nişte pantaloni comozi, cenuşii, şi o bluză cenuşie de bumbac, nimic pretenţios. Prima dată când o văzuse – în locul unde fusese omorât G.K. Judson – îi rămăsese în minte ca o persoană prea elegantă. Nolan nu putea înţelege de ce se dădeau în vânt femeile după moda aia gen copertă de revistă. De obicei avea rezultate dezastruoase, făcându-le să pară ţepene, stânjenite, prea preocupate să arate superb, pentru ca să mai şi fie superbe.

Dar în seara asta Marianne arăta minunat, iar Nolan descoperi că se simţea uşor excitat. Asta îl cam surprinse. Strict vorbind, nu ăsta era genul lui – nu cu osatura ei subţire şi cu manierele ei reţinute. Îi lipsea ceea ce el considera o doză necesară de teluric. Dar chiar şi uşa...

– Ei bine? întrebă Marianne cu o figură amuzată.

– Ce? sări el prosteşte.

– Vrei ceva de băut?

– Nu. Sunt în exerciţiul funcţiunii. Mulţumesc.

– Evident.

Cristoase, Nolan, fii mai atent. Ar fi bine dacă ar trece-o pe seama oboselii.

Marianne trase un scaun lângă măsuţă şi se aşeză în faţa computerului. Nolan îşi trase un alt scaun şi se aşeză lângă ea. Poate că poziţia era cam prea înghesuită, dar trebuia să se dea destul de aproape că să vadă ecranul, şi aşa prea mic.

Marianne porni computerul şi se conectă la Insomnimania, aducând mica pereche de ochi cu însemnul „l-fy” în complicatul meniu al labirintului. Ochii se grăbeau în sus şi-n jos prin îngustele coridoare care duceau la diverse simboluri cu numele camerelor, precum Plaja Babbage şi Colţul Vorbitorilor. Pe când ochii se tot fâţâiau, Marianne începu să-i înşire informaţii amestecate, la întâmplare, despre reţea. Nolan îşi lua notiţe. Îi plăcea s-o asculte cum vorbeşte. Se pricepea şi să facă dar şi să vorbească despre aceste lucruri, ştia să le explice altora.

Îi spuse tot ce-i trecea prin minte – totul despre meniuri, despre mouse, despre conectare şi ieşire din program, despre transferul datelor prin modem.

– De ce ai obţinut o copie incompletă a animaţiei care prezenta omorârea lui Renee? întrebă Nolan.

– Există o comandă într-unul din meniurile Camerei Iluziilor care spune „trimite-mi o copie”, răspunse Marianne. Dacă o alegi pe aceea, se presupune că vei obţine pe computerul tău de acasă o copie a materialului respectiv. Auggie a aranjat cumva lucrurile ca materialul ce putea fi copiat să fie diferit de cel prezentat de fapt pe ecran. Se mai gândi un moment. Eu n-am mai copiat niciodată o animaţie din spectacol, şi nici nu mi-a trecut prin minte că acea copie ar putea fi incompletă. Cred că am devenit dependenţi de ideea că un computer o să facă exact ceea ce presupunem noi că trebuie să facă.

Nolan încuviinţă, iar Marianne continuă cu alte informaţii din lumea computerelor. Îi povesti despre reţele în general – cum unele îţi ofereau accesul la date specializate pe domenii profesionale, în timp ce altele amestecau informatica cu relaţiile sociale. Câteva erau absolut pornografice, spuse ea. Insomnimania avea câte puţin din toate, dar majoritatea legate de relaxare – era un mod, ca să spunem aşa, de a număra oile după tipicul electronic, pentru oamenii tracasaţi şi fără somn.

– Tracasaţi, fără somn şi *bogaţi,* remarcă Nolan sec.

Ea îi aruncă o privire oarecum indignată.

– Eu sunt bogată? întrebă ea.

– Da, dacă îţi poţi permite toate astea.

– După standardele din Santa Barbara, abia dacă mă înscriu în clasa mijlocie.

– După standardele din L.A., sărăntocii din Santa Barbara sunt bogaţi.

Marianne ignoră observaţia şi începu să-i povestească despre camere, despre alteri şi altele de genul ăsta. Îi spuse că „l-fy” era o prescurtare pentru Elfie – alterul ei.

În acel moment, ochii lui Elfie clipiră.

– Trebuie să facă aşa? întrebă el.

– Da, aşa e programul.

– Cam sinistru.

– Şi pe mine mă face să tresar uneori.

– Deci crezi că am putea da peste personajul ăsta, Auggie, în seara asta?

– Nu ştiu. Poate. Va trebui să cercetăm. Nu există o listă centrală, aşa cum au majoritatea reţelelor. Trebuie să căutăm cameră de cameră.

– Dacă-l ratăm, cred că Pritchard şi Maisie or să-l găsească, adăugă Nolan. Dar dacă dăm peste el, o să-mi pot da seama dacă e vreun nebun sau nu?

Marianne râse.

– Hai să spunem aşa: dacă ne-am duce la un bal mascat, într-un balamuc? Peste câţi nebuni te-ai aştepta să dai? Când oamenii îşi pun o mască, dispar toate inhibiţiile. Dar lucrurile devin şi mai nebune în locul ăsta. Aici îţi poţi schimba complet înfăţişarea – şi nici nu trebuie să-ţi scoţi masca la miezul nopţii. Nimeni nu va afla vreodată cine eşti cu adevărat, doar dacă tu te decizi să le-o spui. Majoritatea nu spun.

– Unde ar trebui să căutăm mai întâi?

– Nu ştiu. Poate la Barul lui Ernie. Îşi petrece mult timp acolo.

Zori ochii lui Elfie să ajungă pe simbolul pentru Barul lui Ernie şi selectă din meniu comanda „cine?”. Apăra o listă de nume urmată de abrevierile lor:

SUDOPOD <SUDO>

TASER <TAZ >

JAZZ <JZ>

MON ONCLE <MO>

Cu totul erau doisprezece.

– Nici un Auggie, remarcă Nolan.

– Cred că nu.

– Şi totuşi, am putea intra să ne uităm?

– Desigur.

Apăsă de două ori mouse-ul iar imaginea se deschise înfăţişând un vechi bar tip western, cu uşi batante, o bară de alamă care mărginea tejgheaua, şi o extrem de variată

clientelă semiumană. Un pian picura sunete prin difuzorul micuţ al computerului. Nolan era uluit de concreteţea imaginii, de culorile vii şi de schimbarea perspectivei. Faptul că ecranul era plat făcea ca efectul să fie şi mai uimitor.

Ochii fără trup ai lui Elfie plutiră de ici-colo prin bar. Conversaţiile clienţilor apăreau în fereastra din partea de sus a ecranului. Nolan observă un comentariu aproape ilizibil – aparent o insultă.

JZ>MTA OH YEAH DE LA TOTZ MGRV CU PŢE VERZI .

– Ce fel de scriere e asta? întrebă Nolan.

– Prescurtată, răspunse Marianne. Oamenii îşi inventează propria scriere.

– Şi cum dracu' poţi să citeşti aşa ceva?

– Îţi ia un timp să te obişnuieşti. Încearcă să citeşti cu voce tare.

– Mă-ta o ia de la toţi măgarii cu puţe verzi, se auzi Nolan spunând.

Apoi râse. El rostise cuvintele, dar, pentru o secundă, i se păruse că îl auzise chiar pe Jazz vorbind. Poate că oboseala îi juca feste.

– Ai dreptate, zise el. Trebuie să te obişnuieşti.

– Ce crezi că înseamnă asta? întrebă Marianne luându-i carneţelul şi creionul şi scriind câteva semne:

:)

Nolan privi semnul dintr-o parte.

– E o faţă zâmbitoare, spuse.

– Corect.

Apoi Marianne îi făcu o listă cu tot setul de prescurtări pentru expresiile faciale:

;)

|:(

:o

:-]

– Dar nu văd nici una pe ecran, observă Nolan.

– Nu. Astea sunt mai obişnuite în celelalte reţele. Nu prea sunt necesare în lumea alterilor animaţi. Uite, dacă vrei ca personajul tău să zâmbească, îi aplici un zâmbet.

Dacă vrei să se încrunte, comanzi o încruntare.

Elfie ieşi din Barul lui Ernie şi lunecă prin coridoare, verificând listele fiecărei camere, în căutarea lui Auggie. Nolan fu atras în mod special de ceea ce îi părea a fi un cartier cibernetic deocheat, numit Domul Plăcerii, dar Elfie verifică lista ocupanţilor Camerei Imponderabile şi porni mai departe fără să exploreze mai în amănunt.

În continuare, Elfie ajunse la cazinoul Del Camino. La comanda „cine?" apăru o nouă listă de nume pe care Nolan începu s-o citească tare.

– Lalulea, Caligula, Cauciuciu, K.Ricci, Perdici, Magnagaura... Nici aici nu-i nici un Auggie. Şi totuşi, te deranjează dacă aruncăm o privire?

– Deloc.

Ea apăsă de două ori pe mouse, şi iată că Elfie se afla în interiorul cazinoului – un măreţ palat al jocurilor de noroc, în stilul opulent, tipic Las Vegas, plin de coloane clasice şi frunze aurite. Ochii lui Elfie plutiră prin prima cameră, având mai multe rânduri de jocuri mecanice, apoi intrară în sala principală, ovală, cu podeaua acoperită de o mochetă groasă, unde clienţi de toate felurile jucau la ruletă, sau la mesele de canastă, black-jack şi poker. Mulţi dintre clienţi erau nişte creaturi care arătau a mutanţi, aşa cum erau şi cei rămaşi în Barul lui Ernie. Dar toţi purtau papioane negre. Părea să fie o cerinţă a casei. Pe ici pe colo se strecurau chelneriţe cu cocteiluri, dar nu părea să servească cineva vreo băutură. Poate că erau acolo doar de frumuseţe.

Nolan izbucni într-un muget:

– Mâinile pe perete, toată lumea! lătră el la ecran. S-a terminat cu jocul! Poliţia!

– De fapt cred că totul e perfect legal, spuse Marianne râzând. Nimeni nu joacă pe bani. Joacă pe timp de participare la jocuri. Trebuie să plăteşti intrarea pentru a juca, dar poţi juca atâta timp cât mai ai fise. Fisele nu au altă valoare decât aceea de a-ţi oferi mai mult timp în jurul mesei de joc.

Nolan îşi aminti în treacăt de ceva ce-i spusese

locotenentul Paul Spiroff din Chicago în legătură cu asasinarea lui Miles Braxton: „jucase canastă într-un fel de cazinou virtual, la care era cuplat”, şi mai spusese că nu era vorba de bani. Oare Braxton jucase la acest cazinou? Dacă era aşa, oare mai exista o crimă legată de Insomnimania?

Dar nu, ideea i se păru prea stupidă pentru a fi luată în serios. Braxton fusese ucis în Chicago, totuşi, ceea ce întindea puţin peste limite teoria cu crimele în serie. Şi probabil că o mulţime de reţele aveau cazinouri ca acesta. Dar chiar şi aşa, Nolan îşi notă în minte să verifice dacă Braxton fusese vreodată abonat la Insomnimania.

Cât priveşte prezentul, chiar avea de gând să simtă pulsul Insomnimaniei. Îşi frecă mâinile:

– Ce-ai zice să intrăm într-un joc?

Marianne se uită surprinsă la el. Cererea părea s-o fi luat complet nepregătită.

– Nu putem, spuse ea direct.

– De ce nu?

– Elfie nu are trup.

– Ce înseamnă asta?

– Nu e decât o pereche de ochi. Nu poate face lucruri active, cum ar fi să poarte o conversaţie sau să intre într-un joc.

Nolan nu-şi putea crede urechilor.

– Şi care-i problema? întrebă el. Ţi-e defect computerul sau ceva asemănător?

– Nu.

– Atunci, ce? A avut Elfie vreo boală cumplită în copilărie?

– Nu, doar că n-am ajuns niciodată să-i fac un trup.

– Nu pot să cred! exclamă Nolan în glumă. Cheltuieşti atâţia bani şi pierzi atâta timp ca să intri în reţeaua asta extra de computere, îi înveţi păsărească, toate joculeţele şi toate ascunzişurile, şi te mărgineşti la a privi! Ce-i cu tine? Eşti oare o dezaxată din alea care trag cu ochiul?

Nolan îi văzu faţa uşor mai aprinsă – nu putea spune dacă era din cauza furiei sau a stânjenelii. Marianne

scoase ochii lui Elfie din cazinou şi îi conduse înapoi în labirint.

– Ce faci? întrebă Nolan.

– Ne ducem la fabrică.

– Ce să facem?

– Să facem trupul lui Elfie, spuse ea cu o nuanţă defensivă. Ce părere ai?

Marianne apăsă de două ori pe butonul mouse-ului şi Elfie intră în Fabrică. Aici erau expuse pe rânduri suprapuse diferite forme de capete şi trupuri. Marianne îi alese un cap lui Elfie – unul cu o bărbie ascuţită şi cu fruntea lată. Apoi mişcă indicatorul spre colecţia de trupuri, oprindu-se la unul scurt şi pătrăţos.

– Nu, pufni Nolan. Fă-o mai înaltă.

Marianne se uită la el critic.

– Ea e un elf.

– Ei şi?

– Se spune că elfii sunt mici.

– Mda, dar trebuie să fie aşa de pătrăţoasă? Şi apoi, cine spune că trebuie să arate ca toţi ceilalţi elfi?

Marianne oftă, atinse o comandă care făcu trupul moale, aşa că-l mai întinse, înălţându-l şi subţiindu-l. Apoi aduse capul deasupra trupului. Acum era schiţat trupul în mare, dar nu avea nici un fel de adaosuri. Nolan urmări copleşit de admiraţie cum folosea Marianne pensulele şi creioanele oferite de computer, adăugând şi diferite texturi pentru detalii – pantaloni verzi şi o jachetă verde, pantofi cu ciucurei în vârf, urechi mari şi ascuţite care se întrezăreau prin aura părului galben. Îndemânarea şi rapiditatea cu care Marianne folosea uneltele grafice îl uimiră şi îl încântară pe Nolan.

– Iată, spuse Marianne când şi ochii cei mari şi rotunzi ai lui Elfie ajunseseră la locul lor. Şi cu asta basta.

– Stai puţin. Elfie asta se presupune că e o „ea”, nu?

– Nu prea m-am gândit la asta.

– Nu te-ai gândit? Dar e o problemă destul de importantă, nu?

– E androgină, bine?

– Dar pe ea ai întrebat-o dacă *vrea* să fie androgină? Ce se întâmpla dacă părinţii tăi se hotărau să te facă androgină? Ce-ai fi zis de asta?

Marianne îşi încrucişă braţele.

– Poate vrei să preiei tu jocul.

– Nu, nu. Tu eşti expertul în computere. Mă plec în faţa unei autorităţi superioare.

– Nu, hai s-o rezolvăm. Nu vreau să intri în Cazinoul del Camino cu un elf de care să te ruşinezi. Ce vrei să fac pentru a-i adăuga ceva feminitate?

Nolan îşi scărpină bărbia.

– Ai putea s-o faci mai rotundă.

– Rotundă?

– Mda.

– Cum?

– Vrei o lecţie de anatomie?

– Mai rotundă la şolduri?

– Asta ar mai îndrepta lucrurile.

– Şi mai pe unde?

Acum Nolan simţi că roşeşte.

– Ei, nu i-ar strica nişte sâni.

– *Sâni?*

– Desigur.

– Elfii nu au sâni.

– Ba da. N-ai văzut *Fantasia*?

– Aia nu erau elfi. Erau centauri femele. Şi apoi Walt Disney era un pervers.

– Ba nu.

– Ba da. Cum numeşti tu un tip care a făcut fixaţie pe poponeţe rotunde de fetiţe?

– Vorbeşti ca o comunistă, gemu Nolan.

– Ce fel de sâni vrei?

Nolan ridică din umeri.

– Orice de modă veche. Nu sunt expert.

– A, nu mai fi modest. Sunt sigură că eşti un adevărat cunoscător. Cum îi vrei? Rotunzi, globulari, ca mingile de plajă? sau poate conici, ascuţiţi, cu sfârcuri mari?

Nolan înghiţi în sec.

Mai bine recunoaşte-ţi înfrângerea, băiete.

– Rotunzi ar fi perfect, spuse.

– Asta-i tot?

– Ar trebui să fie de ajuns.

– Ei bine, îşi mulţumesc pentru informaţii, locotenent Grobowski, spuse Marianne.

Nolan rânji la ea.

– Prietenii îmi spun Nol.

Marianne îi răspunse tot cu o strâmbătură.

– De ce n-am ajunge la un compromis, să-ţi spun Nolan?

– Nolan e perfect.

Era mulţumit. Oricum îi plăcea mai mult Nolan.

– Ăsta nu e un joc de noroc? îl întrebă Marianne ca să-l tachineze, la câtva timp după ce Nolan începuse s-o direcţioneze pe voluptoasa Elfie să joace câteva partide de pocher.

– Nu aşa cum îl joc eu, a, nu, răspunse Nolan cu un ton grav, nazal, ca al lui W.C. Fields.

Şi chiar că Mariannei i se părea neobişnuit norocul lui Nolan. Aruncase cărţile de două ori, pierduse de două ori, dar câştigase de cinci ori. Marianne îşi aminti cât de obosit fusese detectivul când apăruse în camera ei de hotel, cu hainele şifonate, abia mişcându-se, abia vorbind. Era evident că, pe parcurs, înviase de-a binelea.

Şi Elfie înviase. Şedea plină de încredere la masă, având în faţă fise albe, roşii şi albastre în valoare de douăzeci şi opt de dolari – şi începuse cu doar cinci dolari. Dar Marianne se întreba dacă Nolan va face praf norocul lui Elfie înainte de sfârşitul serii. Prea părea sigur de el.

Grupul de jucători se schimbase în ultima jumătate de oră. Când Elfie se apropiase pentru prima oară de masă, din grup mai făceau parte şi Lizzy Tinichea, o matroană cu aparenţă metalică, făcută din bucăţi de maşină asamblate, cum ar fi o bară de protecţie în chip de sutien şi un radiator în loc de corset, precum şi Cosaşul, un tip rural în salopetă şi cu o pălărie de pai; din gură i se bălăngănea un fir lung de buruiană. Ceilalţi jucători fuseseră Asul, un

jucător profesionist de pe Mississippi, cu o splendidă pălărie tip derby şi cu un lanţ de aur la ceas, şi Norocosul, un tip într-un costum cu dungi subţiri, cu o pălărie moale, care fuma trabuce, plin de bani, de parcă era venit de pe Broadway-ul lui Damon Runyon.

Nolan îşi exprimase imediat suspiciunile în legătură cu Asul şi cu Norocosul, că prea se simţeau acasă la masa de joc ca să fie oameni cinstiţi. Şi evident, în momentul în care Elfie intră în joc, Asul plecă aruncând cărţile. Iar când la masă se aşează şi împăratul roman Caligula, abandonă şi Norocosul. Asul şi Norocosul se pare că fuseseră momeli – erau „angajaţi" ai cazinoului meniţi să umple masa până ce apăreau adevăraţii clienţi plătitori.

Asul şi Norocosul dovedeau maniere atât de mecanice şi de repetitive, încât Marianne ghici că nu aveau utilizatori umani. Erau doar programe de jucat poker. Dar orice ar fi fost, erau destul de pricepuţi să ia fisele clienţilor reali.

Acum jucătorii erau Lizzy Tinichea, Cosaşul, Caligula şi Elfie. Cărţile lui Elfie erau cu faţa la ecran şi ocupau mai tot spaţiul. Avea trei decari – nu era mult, dar era suficient ca să rămână la prima rundă de licitare. Acum era al doilea tur de licitare. Caligula tocmai ridicase miza şi era rândul lui Elfie să ceară ceva.

– Mai bine aruncă mâna, sugeră ea.

– Ce-ai înnebunit? răspunse Nolan. I-am prins. Am să plusez.

– Cu trei bucăţi?

– Sigur.

– *Tu* eşti nebun. Are cel puţin chintă.

– Iar eu zic că nu are mai mult de două perechi, spuse Nolan. Uită-te la el, Marianne. Îi transpiră buza de sus.

– Ba nu, Nolan.

– Ba da. Şi se freacă pe scaun, vezi?

– Nu-i poţi descifra sensul gesturilor. E doar un alter. Nu arată decât ceea ce vrea utilizatorul lui să arate. Nu se trădează cu nimic.

– Chiar şi aşa, sunt sigur că blufează.

– Şi tu o faci.

– Dar eu o fac mai bine.

Nolan apăsă comenzile necesare ca Elfie să pluseze. Cosaşul aruncă mâna. Lizzy Tinichea plăti sec. Caligula avea doi valeţi, un doi, un trei şi un cinci.

Nolan râse când Elfie îşi strânse fisele.

– Ei, băiete, cărţile tale erau chiar mai împuţite decât am crezut, îi spuse Nolan lui Caligula. Sper că nu cu asta îţi câştigi pâinea, javră arogantă.

Marianne râse.

– Ar trebui să fii fericit că nu te aude. Într-un adevărat joc de cărţi ai putea fi împuşcat pentru cuvinte din astea.

Şi chiar i se păruse că faţa împăratului s-a înroşit şi expresia sarcastică i s-a adâncit.

E doar un truc datorat luminii.

– Cred că a înnebunit, adăugă Marianne.

– Păi, da, împăraţii ăştia romani cred că stăpânesc lumea.

– Cum de-ai ştiut că trebuie să plusezi?

– A, doar datorită felului în care a jucat. Nu e pentru că blufează de-adevăratelea. Dar nu are bun-simţ, asta-i tot. Crede că fiecare mână îi aduce aur. Şi apoi, mai ţin cont şi de şansă. Hei, dar ceva jucători adevăraţi nu sunt în spelunca asta? Am putea să ne distrăm.

Încă îndurerat de lovitura primită, Caligula anunţă:

KLGLA >JUCĂM CU 5 CĂRŢI.

Împăratul cibernetic începu să amestece cărţile.

– Unde ai învăţat să joci cărţi aşa? îl întrebă Marianne pe Nolan, când Caligula începu să le împartă.

– Când eram abia un tânăr poliţist care lucra incognito. Era un ucigaş profesionist numit Sonny Wyke – un tip foarte activ, pe care poliţia voia să-l scoată din joc. Am primit de ştire că organizase un joc de pocher în apartamentul lui. Ei bine, m-am gândit să intru în joc, să-i câştig încrederea, poate mi-o spune ceva. Toţi prietenii mei credeau că sunt nebun. M-au considerat şi mai nebun când am început să-mi petrec tot timpul liber studiind strategia jocului de pocher, citind cărţi despre şansă şi

probabilităţi, şi alte chestii de-astea. Se întrebau ce dracu' are pocherul cu o investigaţie criminalistică. Dar am reuşit să intru în jocul lui Sonny, am reuşit să-l fac pe Sonny să-i placă stilul meu, pentru că eram singurul jucător care îi putea face faţă. Vorbeam din ce în ce mai mult în timpul jocurilor, glumeam, făceam cafe-concert.

– Cafe-concert?

– Ştii, adică pălăvrăgeam. Distrăgeam atenţia celorlalţi tipi de la masă. Îi păcăleam de cap. Chiar că ne-am distrat, Sonny şi cu mine, şi ne-am luat unul altuia o mulţime de bănet, câştigat din greu. Lucrurile au continuat aşa vreo două săptămâni. Apoi, într-o zi, înaintea partidei, am avut o puternică presimţire că o să se lege ceva. Deci, am cerut întăriri serioase şi am intrat având un microfon pe mine. Şi, evident, după ce s-a terminat pocherul, Sonny şi cu mine am rămas singuri, jucând tabinet şi tot vorbind despre orice ţi-ar putea trece prin minte – mâncare, filme, sport, muzică, Dumnezeu, politică, familie, etică, moralitate. Apoi a încercat să mă recruteze. Mi-a descris în detalii fantastice toate loviturile pe care le-a dat, repetându-mi mereu ce uşor fusese, şi cât de mulţi bani erau de câştigat. Mi-a spus că avea un viitor grozav. În cele din urmă mi-a descris lovitura pe care voia s-o dau eu.

Nolan clătină din cap şi râse scurt.

– M-am simţit cam straniu când i-am pus cătuşele tipului ăstuia care mă iubea ca pe un frate. Dar trebuie să te obişnuieşti cu chestii din astea.

Tot timpul cât Nolan vorbise, continuase să se şi ocupe energic şi cu îndemânare de controlul lui Elfie, conducând-o de-a lungul a trei ture de plusări masive. De data asta, Caligula se cuminţise şi aruncă repede cărţile, iar Elfie câştigă un pot mărişor de la Cosaş şi de la Lizzy Tinichea.

Era un spectacol uluitor. Jocul necesita folosirea a cam douăzeci de instrucţiuni date prin tastatură, iar Nolan le învăţase şi le stăpânea pe toate dintr-o singură şedinţă. Acum mânuia computerul de parcă se născuse cu el în braţe. Oare când mai cunoscuse Marianne pe cineva care să înveţe atât de repede?

Nu e cum l-am crezut.

Şi *cum* îl crezuse? Ei bine, primele lui eforturi de a o manipula i se păruseră de-a dreptul transparente, chiar stângace. Atunci nu prea l-a stimat. Dar, evident, pe atunci el o suspecta de crimă, iar asta n-o prea făcuse simpatică în ochii lui. Acum n-o mai suspecta – sau cel puţin nu părea s-o suspecteze.

(De ţinut minte: e un grozav jucător de pocher.)

După acea perioadă de nervozitate reciprocă, Marianne fusese mişcată când el îi arătase o urmă de bunătate omenească şi îi împrumutase hainele.

(De ţinut minte: Nu uita că sunt în debara. Să i le dai înapoi când pleacă.)

Apoi fusese momentul când observase că era un tip de-a dreptul atrăgător. Îi plăcea în special vocea lui caldă şi plăcută. Dar, chiar şi pe atunci, tot îl considera primitiv, dur, necizelat – orice, dar nu genul sofisticat.

Fusese snoabă.

Acum descoperea că era uluită de inteligenţa lui pură – şi, da, de complexitatea lui. Era o complexitate generată de modul lui de existenţă, de veşnicele urgenţe din profesiunea lui. Marianne cunoştea o mulţime de tineri strălucitţi în Santa Barbara, oameni care studiau vinurile rare, învăţau limbi străine, se ţineau la curent cu toate best-seller-urile. Dar omul ăsta ştia să gândească folosindu-şi propriul cap – ştia să înveţe cu vigoare, sincer, plăcându-i să se distreze în acelaşi timp. Era o inteligenţă de un alt fel.

Ce soi de lucruri a învăţat el de la viaţă? Ce îl interesează?

Păi tocmai îi recitase o listă…

„…mâncare, filme, sport, muzică, Dumnezeu, politică, familie, etică, moralitate…”

Marianne ghici că era un expert autodidact în toate acele domenii. Se întrebă ce-o mai fi pe lângă toate astea.

Acum Elfie făcea cărţile. Ochii lui Nolan cercetau ecranul, strălucind de fericire la gândul următoarei mâini. Marianne îşi mai dădu seama de un lucru – adevăratul ei

motiv de a nu-i fi dat lui Elfie un trup până atunci. Voia să se bucure de Elfie împreună cu cineva. O, evident că erau anonimii care sufereau de insomnie şi care bântuiau lumea informatică, dar era altceva. *Acum* se distra. Era cu adevărat plăcut s-o aduci la viaţă pe Elfie în prezenţa unei fiinţe umane reale, vii, din carne şi sânge – un bărbat exuberant şi minunat.

– Ei bine, băieţi şi fetiţe, anunţă Nolan aprig pe când Elfie dădea cărţile. Facem un joc de şapte cărţi.

Aş putea să-l ating. Aş *putea doar să-mi întind mâna şi să mi-o aşez pe umărul lui. N-ar părea exagerat. Ar părea doar că sunt alături de el în entuziasmul lui de câştigător.*

Dar imediat se răzgândi. Era un poliţist în anchetă, iar ea îl ajuta să înveţe câteva deprinderi necesare.

Asta-i tot. Asta-i tot ce se petrece.

Îşi ţinu mâinile încrucişate, dar poziţia nu i se mai părea foarte naturală.

10000
CONSOLARE

– Ce-i cu rânjetul ăsta exuberant pe mutra ta?

Nolan tresări uşor la auzul sunetului ascuţit al vocii lui Clayton. Se uită în sus. Clayton se aşezase cu fundul pe marginea biroului lor comun, cu carneţelul în mână. Parcă apăruse ca din senin.

Ca un elf.

– Ce tot spui? întrebă Nolan.

Cinstit, habar n-avea că rânjise.

– Rânjetul ăla care ţi se întinsese pe toată lăţimea aia de faţă albă, spuse Clayton, mai mult decât vag iritat. De ce eşti, aşa dintr-o dată, fericit? Ne-ai adus vreo rezolvare a cazului sau ce altceva?

– Nu.

– Atunci ce dracu' e?

De fapt, Nolan era pierdut în reverie cu gândul la seara trecută – jocurile pe computer şi compania Mariannei Hedison. Dar nu-i prea convenea s-o spună. Nu acum, când Clayton era atât de ţâfnos.

– Mă gândeam doar ce fericire e să fii poliţist, spuse Nolan cu o sinceritate simulată. Mă gândeam la orele reduse de muncă, la cantitatea mică de efort, la recunoştinţa publicului. Nu ţi se întâmplă şi ţie din când în când să te gândeşti la aşa ceva? Nu te învăluie uneori ca un val copleşitor de clei călduţ şi delicios?

Clayton se încruntă la el:

– Te-ai înfruptat din iarba blestemată, este?

– Jos de pe biroul meu! răspunse Nolan.

Dar Clayton nu se mişcă. Începu să răsfoiască prin carneţel. Nolan nu putea suferi momentele în care Clayton îi şedea pe birou şi îşi răsfoia carneţelul. Semnalul transmis prin mişcări era prea al dracului de evident – implica mesajul că mintea şi atenţia lui Nolan nu erau suficient de implicate în afacerea prezentă. Nolan era enervat de simplul fapt că partenerul lui avea dreptate.

– Deci le-ai mai făcut o vizită lui Pritchard şi Maisie, la

sediul Insomnimaniei? întrebă Clayton.

– M-am dus cu Kim în dimineaţa asta. Se pare că sunt la posturi, dar Auggie tot nu şi-a făcut apariţia în reţea.

– Altceva?

Nolan tăcu. Oare chiar voia să vorbească despre celălalt lucru pe care îl aflase de la Pritchard şi Maisie? Nu putea să-l treacă, aşa, cu vederea – indiferent cât de departe de ţintă ar fi putut părea.

– E greu de explicat, spuse Nolan fără nici un chef.

– Deja îmi place, mârâi Clayton.

– Îţi mai aminteşti să fi auzit de un editor de reviste care a căzut de pe o clădire din Chicago acum vreo câteva săptămâni?

– Un tip pe nume Braxton?

– Aşa-i.

– Sigur că-mi amintesc. A fost o sinucidere, nu?

– Nu şi după părerea poliţistului cu care am lucrat în Chicago. Mi-a spus că a fost o crimă. Şi mi-a spus din întâmplare că, în momentul când a murit, Braxton era conectat la o reţea de computere, jucând canastă într-un cazinou virtual. O vreme nici nu i-am dat vreo importanţă, dar azi-dimineaţă i-am întrebat pe Pritchard şi Maisie dacă îl au pe liste. Şi s-a dovedit că Braxton era membru în Insomnimania.

Clayton îl privi pe Nolan fără nici o reacţie.

– Şi ce? spuse Clayton.

– Ei bine, s-ar putea ca uciderea lui Braxton să fie legată de cele două din L.A.

Clayton gemu:

– Of, Nol! Reţeaua are o mulţime de membri. Câţiva dintre ăştia tot mai mor din când în când.

– Ei, tocmai pe tine ar trebui să te intereseze.

– De ce?

– Tu ai sugerat conexiunea între Gauld şi Judson.

– Da, şi încă ne mai omorâm să descoperim în ce constă în mod real această conexiune. De ce trebuie să mai aducem în scenă şi un cretin mort în Chicago?

– Deci nu crezi că pe undeva există o legătură între ei?

– Nu zic asta. Dar, uite ce-i, Nol. Mie îmi place să-mi urmez instinctul şi să mă bag mai adânc decât oricine în afacerile astea – mai mult decât o faci *tu* în majoritatea timpului. Dar şi aşa avem prea multe pe cap. Ce dracu' crezi că putem face în legătură cu ceva ce s-a petrecut la Chicago?

Nolan ridică din umeri:

– Nu prea sunt multe de făcut, spuse. L-am sunat pe poliţistul din Chicago şi i-am zis.

– Şi ce-a spus?

– Era cam tot la fel de receptiv şi de deschis la minte ca tine.

– Grozav. Las-o baltă. Lasă Chicagoul să-şi descurce propriile lui crime. Să ne vedem de rahatul nostru.

– OK, spuse Nolan cu un oftat resemnat şi îngrijorat. Deci, cum a fost dimineaţa *ta?* Grozavă, bag seamă.

– Ei bine, poţi să-l şterg pe Larry Bricker de pe lista suspecţilor. I-am verificat alibiurile şi toate sunt solide. Un vecin l-a văzut intrând în garaj exact când a zis el c-a făcut-o.

– Ce-i cu fibrele alea pe care le-ai găsit în debaraua lui Gauld?

– La fel ca acelea de sub unghiile ei. Cine a ucis-o s-a ascuns în mod clar acolo.

– Ce fel de fibre erau?

– Lână de împletit sintetică, roşu cu alb – din aceea pe care o găseşti în toate magazinele cu lucruri ieftine.

– O mască de ski?

– Poate. Oricum nu era un pulover de caşmir.

Nolan şi Clayton se priviră fără să se vadă. Erau într-un punct mort.

Cred că e cazul să scot vechiul magnetofon. El şi Clayton aveau obiceiul de a-şi înregistra convorbirile libere, de tipul întrebare-răspuns, în fiecare zi, atunci când lucrau la un caz dificil – mai ales când descopereau că mintea le merge în gol. Câteodată mai descopereau ceva, un sens nou, dacă nu chiar o deschidere hotărâtoare.

– Vrei să încercăm o improvizaţie? întrebă Nolan.

– Nu prea.

La naiba, chiar că e urâcios.

– Nu crezi că ar trebui s-o facem, oricum? sugeră Nolan blând.

– Mda, cred că da, oftă Clayton.

Transcriere parţială a discuţiei de brainstorming dintre locotenentul Nolan Grobowski şi detectivul Clayton Saunders de la D.P.L.A.; înregistrată la ora 2:30 P.M., miercuri, 2 februarie.

I: Ce aveau în comun Gauld şi Judson?

R: Ambii erau abonaţi ai Insomnimaniei.

I: Şi?

R: Nu erau chiar săraci.

I: Şi?

R: Auggie a aranjat reproduceri ale ambelor crime în Camera Iluziilor.

I: Prin ce erau diferiţi Gauld şi Judson?

R: Gauld era femeie, Judson era bărbat.

I: Mai încearcă. Prin ce erau diferiţi?

R: Gauld era în ascensiune, Judson era în culmea ascensiunii, îi privea pe toţi de sus.

I: Au fost omorâţi de acelaşi tip?

R: Probabil.

I: Atunci e un ucigaş în serie?

R: Probabil că nu.

I: De ce nu?

R. Nu apare un modus operandi preferat, nici vreun ritual sau vreo componentă sexuală.

I: Cum de poate fi acelaşi tip, fără să fie vorba de crime în serie?

R: Cine dracu’ ştie?

I: Inventează ceva.

R: Dacă un tip omoară doi oameni, e o problemă de succesiune. De la trei în sus devine serie.

I: Ce rahat mai e şi ăsta?

R: Ei, tu ai spus să inventez ceva.

I: Cum rămâne cu Braxton?

R: *Nu vorbi de Braxton.*

I: OK. Gauld şi Judson ar fi putut fi victime ale crimei organizate?

R: Prea multă lipsă de profesionalism.

I: Cum?

R: Moartea lui Judson a fost îngălată, Gauld a murit încet.

I: Deci, care e motivul?

R: Cine dracu' să ştie?

I: Cine-i utilizatorul lui Auggie?

R: Cine dracu' să ştie?

I: Utilizatorul lui Auggie a comis crimele?

R: Cine dracu' să ştie?

I: De ce tot spui „cine dracu' să ştie"?

R: Cine dracu' să ştie?

I: Am aflat ceva în plus faţă de ieri?

R: Pe dracu'.

– Închide-l, gemu Clayton. M-a apucat migrena repetând aceleaşi chestii.

Nolan apăsă pe butonul maşinăriei. În ultimele zile dialogurile lor începuseră să sune mult prea asemănător.

Cazul ăsta e o adevărată porcărie.

– Îţi aduc o aspirină, spuse Nolan.

– Nu, mai bine împuşcă-mă cu un tranchilizant – săgeţi din alea care se folosesc la elefanţi.

– Găsim noi o ieşire, spuse Nolan ridicând din umeri. Trebuie doar să aşteptăm până ce Auggie reapare în reţea.

– Şi dacă nu mai apare niciodată?

– Ba o să apară.

Clayton îl ameninţă cu pumnul.

– Mai arată tu vreun semn de veselie şi/sau optimism şi-ţi pocesc mutra.

– Uau! Oare simt o urmă de ostilitate aici?

– Sunt *plin* de ostilitate.

– Trebuie să fii mai atent, prietene. Dacă te apucă vreun soi de anevrism chiar aici şi acum, şi pici de pe birou şi îţi crapi capul, ai să provoci cheltuieli uriaşe

departamentului cu plata asigurării, iar ei or să mi-o pună mie în cârcă pentru că s-a întâmplat la biroul meu, aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai da jos de pe el.

Clayton nu se urni.

– Sunt obosit, Nol. Sunt pur şi simplu obosit.

Şi arată obosit. Şi eu trebuie să arăt obosit. Dar de ce nu mă simt obosit?

– Deci ce mai urmează? întrebă Nolan.

– Trebuie să mă duc în districtul Orange.

– În districtul Orange? Isuse, dar n-ai să te mai întorci viu de acolo!

– Mie-mi spui? Sunt nişte băieţi furioşi pe acolo care vor prefera să mă linşeze decât să stea de vorbă cu mine.

– Vorbeam de circulaţie. E trecut de două jumătate, prietene. De ce trebuie să te duci în cloaca aia scârboasă?

– Tocmai am vorbit la telefon cu un individ de la laboratorul de acolo. Ei au analizat mostra de ţesut de sub unghiile lui Gauld şi sângele de pe covorul ei. Au zis că-l procesează mâine.

– Ei şi?

– Ei, şi acelaşi lucru mi l-a spus şi alaltăieri. Ăia cred că, dacă nu au cu ce să le compare, nu este nici o grabă. Deci, trebuie să pun nişte foc pe sub nişte funduri, altminteri treaba n-o să se mai facă niciodată. Tu ce-ai să faci?

– Încă mai am de vorbit cu Marianne Hedison, spuse Nolan.

– De ce dracu'? întrebă tăios Clayton. Doar nu e un suspect viabil.

Nolan fu surprins.

Suspect?

Dar când mă rog a considerat-o el pe ea suspectă?

A, da. Chiar la începutul întregii poveşti.

I se părea că trecuseră milenii de atunci.

Nolan era cât pe ce să se lase surprins rânjind cu toată gura. Oare ar trebui să-i spună adevărul lui Clayton – că-şi petrecuse câteva ore pline de amuzament colindând prin Insomnimania cu Marianne Hedison? Oare ar trebui să-i spună că o invitase deja la el acasă pentru seara asta ca să

continue ce-au început şi să mai ia şi cina împreună? Oare ar trebui să-i spună că o nimerise cu ea – cel puţin ca prieteni?

Şi de ce dracu' să nu-i spun? Dacă ea nu e considerată un suspect viabil, atunci înseamnă că n-am încălcat etica profesională. Şi apoi, lui Clayton i-ar prinde bine un hohot sănătos de râs pe seama mea.

– Uite ce-i, Clay, trebuie să-ţi spun ceva ce-o să te facă să râzi de-a binelea. Vezi...

– Hai, zău. Nol, spuse Clayton dându-se jos de pe biroul lui. Mă cheamă districtul Orange. Şi apoi, dacă tu mă faci să râd, ai să-mi strici un record absolut stabilit pe ziua de azi. Păstrează-ţi-o pentru când oi vrea să mă simt om. Adică pentru mai târziu.

Şi înainte ca Nolan să apuce să mai scoată vreun cuvânt, Clayton o şi pornise vioi spre ieşirea din zgomotosul birou al detectivilor.

Marianne se strecura prin profunzimile Balenei Albastre, căutând prin măruntaiele postmoderniste ale uriaşului mamifer marin vreun motiv de folosit pentru interioarele anilor nouăzeci. Se făcuse aproape seară, iar aceasta era ultima oprire dintr-o zi încărcată de vizite prin sălile de expoziţie ale Los Angelesului.

Balena Albastră era porecla folosită pentru Pacific Design Center din L.A. La început numele a avut o intenţie ironică, din cauza nebuniei designului enormei şandramale, cu exteriorul complet acoperit cu sticlă albastră. Dar, pe măsură ce oamenii s-au obişnuit şi apoi chiar s-au ataşat de leviatanul pironit de pământ, numele a căpătat un ton afectiv. Mariannei chiar îi plăcea locul.

În timpul conferinţei, avuseseră şi aici loc vreo câteva întâlniri, dar Marianne nu se deranjase să vină de la hotel ca să ia parte la ele. Acum colinda încet prin holurile primitoare, privind când ici, când colo, trecând din cameră în cameră, atentă la aranjamentele de mobilă, la stofe, la accesorii, având în vedere mai ales proiectul Abernathy.

După ce se întorsese din Iowa, Marianne trimisese

schiţa preliminară la birou. Schiţa putea fi privită de la nivelul unui vizitator care se plimbă prin clădire, dând sugestii în legătură cu amplasarea mobilei pe care familia o avea deja şi pe care încă mai voia s-o folosească. Mai sugerase şi anumite culori şi schiţase şi câteva piese noi de mobilier. Dar mai erau de adăugat şi alte elemente specifice, precum covoare, mobile şi piese de artă. De îndată ce ar fi descoperit de unde pot fi procurate cele necesare, le-ar fi inclus în schiţă – pregătind totul pentru a primi aprobarea clientului.

– Nimic ostentativ, spusese Reba Abernathy ori de câte ori Marianne îi ceruse părerea.

Asta era tot. Se pare că nu avea nici un pic de imaginaţie proprie. Iar când îl întrebase pe soţul Rebei, Lloyd, ce părere are, auzise acelaşi cântec...

– Nimic ostentativ.

După care clientul ţinuse să sublinieze:

– Banii nu sunt o problemă.

Buzele Mariannei se arcuiră într-un zâmbet, când îşi aduse aminte. Lloyd Abernathy o spusese fără cea mai mică urmă de ironie sau de autoparodiere.

Nimic ostentativ – banii nu sunt o problemă.

Marianne se gândea la remarca aceea ca la o „găselniţă satirică” – era tipul de replică pe care nici un scriitor de comedii de televiziune n-ar fi îndrăznit să o pună în gura vreunui personaj, de frică să nu pară prea ilară; în schimb, oamenii reali le spuneau fără să vrea, din când în când, uitându-şi plini de fericire propria lor absurditate.

„Scump şi superficial” fusese chiar una din temele conferinţei – erau termeni folosiţi de unul dintre vorbitori, doar pe jumătate în glumă. Anii optzeci fuseseră măreţi şi ornamentali, de-a dreptul vulgari – vârsta de aur a societăţii de consum în toată splendoarea ei. Acum, cei bogaţi îşi aminteau cu jenă de zilele acelea. Acum doreau să pară mai modeşti – şi nu s-ar fi dat în lături de la nici o cheltuială pentru asta.

Exponatul pe care îl avea acum în faţă era un exemplu perfect: o cameră cu două scaune de grădină în alb şi

negru, specifice anilor treizeci, perdele de pânză simplă, un şemineu de marmură, o canapea victoriană tapiţată în piele şi un covoraş cusut de mână. Pe peretele din fund era un colaj de mărime medie al unui artist necunoscut dar, cu siguranţă, în ascensiune. O mică sculptură cubistă fără pretenţii stătea pe o masă.

Nimic să te asurzească pe-aici.

De altfel nimic din sala aceea nu era ţipător. Dreptunghiurile şi liniile drepte dominau, conferindu-i o simplitate aproape shakespeariană. Era imaginea însăşi a cumpătării. Dar covorul era de o calitate excelentă, iar o a doua canapea era îmbrăcată într-o ţesătură manuală după modelul cerut de client. Marianne îşi dădu cu părerea că ar fi costat vreo jumătate de milion de dolari să le aduni pe toate.

Exact în limitele de preţ ale lui Abernathy.

Marianne şi-ar fi dorit să poată lua pe sus cu o macara camera de la Balena Albastră şi s-o depoziteze în casa familiei Abernathy din Santa Barbara, făcând fericită pe toată lumea.

Apoi se gândi ce-ar zice Nolan, cu locuinţa lui cam uzată dar confortabilă, despre această latură a ei? Îşi dădu seama că ştia foarte puţin despre ea – cu siguranţă că nu ştia că meseria ei era de a da binecuvântarea, din punct de vedere decorativ, unor bogătaşi loviţi de morbul conştiinţei.

Şi de ce-i păsa, mă rog, atâta de ce gândea el?

După vreo câteva ore, Marianne se întoarse la hotel, făcu un dus şi se schimbă. Ajunse la Nolan pe la şapte şi un sfert. El o primi la intrare, cu un sorţ la brâu şi ştergându-şi mâinile cu un şervet de bucătărie.

– Intră! exclamă el. Hei, ai venit puţin mai devreme.

– Îmi pare rău. O dată am supraestimat şi eu traficul.

– Nu te scuza. Totul e gata. Intră şi stai jos.

Nolan îi luă haina şi o conduse în living. Focul trosnea plăcut în cămin. Lampa din plafon era stinsă. În afara focului, singura lumină provenea de la o lampă pusă pe

podea şi una aflată pe masă.

– Eu trebuie să mă întorc la bucătărie, dar simte-te ca acasă. Sper că-ţi place lasagne.

– Cui nu-i place?

– Vrei să bei ceva?

– Un whisky ar fi perfect.

– Cu apă?

– Nu, doar cu gheaţă.

– Eşti un băutor după sufletul meu. Vine-vine.

Nolan dispăru în bucătărie iar Marianne se aşeză într-un fotoliu confortabil. Nolan reapăru imediat cu paharul pentru ea. Vorbiră puţin, mai mult informându-se despre cum le mersese în ziua respectivă. Nolan îi povesti cât de încurcat părea deocamdată cazul lui Auggie, iar Marianne făcu o scurtă descriere a turului ei prin expoziţii. Chiar riscă puţin povestindu-i despre noua nebunie din lumea designului, despre ideea de „scump şi modest”, care pe el îl amuză copios.

Apoi Nolan o conduse în sufragerie, unde era frumos aranjată o masă cu două tacâmuri. O servi cu vin roşu, salată şi nişte lasagne gustoase, puse într-o farfurie ornată. În timp ce mâncau, conversaţia se concentra asupra Mariannei. Ea îi făcu un rezumat extrem de scurt al vieţii ei – îi spuse de copilăria ei într-o familie de quakeri, despre moartea prea timpurie a părinţilor, despre perioada ei de boemă artistică, despre căsătoria cu Evan, totul terminându-se cu divorţul şi mutarea la Santa Barbara.

Nolan o ascultă în tăcere, cu atenţie, tot timpul cât ea vorbi. Marianne se întrebă ce-o fi gândind despre povestea ei – în special despre perioada ei de contact cu indivizii care reprezentau contra-cultura, despre experimentele ei, limitate, cu droguri, despre căsătoria ei cu un artist megaloman şi afemeiat. Oare ceva din toate astea îi deranja valorile lui de tip clasă-mijlocie? Era chiar foarte greu de spus.

E groaznic de tăcut în seara asta.

Marianne îşi aminti ce gălăgioşi fuseseră amândoi noaptea trecută. Glumiseră, se tachinaseră şi râseseră cu o

poftă nebună. Dar în seara asta totul era mult mai în surdină – şi chiar mai mult decât prudent.

Ce mai era şi asta?

Ce produsese schimbarea?

Mariannei îi trecu prin minte un cuvânt:

Speranţă.

Da, asta era. Seara trecută fusese spontană, distracţie de dragul distracţiei. Seara asta semăna mai mult a întâlnire, cu toate incertitudinile şi tensiunile datorate lipsei de decizie. Marianne simţi cum îi sare inima în gât când îşi dădu seama. Şi ea, cum *spera* ea să se sfârşească această seară? Cum *dorea* să se sfârşească? Până în acest moment nici nu-i trecuse prin cap o asemenea întrebare.

Nu avea nici un răspuns. Ştia că era atrasă de Nolan. Simţea că de foarte mult timp nu se mai apropiase într-atât de o fiinţă în carne şi oase. El însemna mai mult sunet, mai multă substanţă, exala mai multe mirosuri subtile şi, în general, părea mai *prezent* fizic decât orice alt cunoscut. Nu se putea abţine să nu-l placă.

Un bărbat care trăieşte, respiră, transpiră, râde.

Terminară de mâncat, iar Nolan începu să strângă masa.

– Poate vrei un coniac? întrebă el.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea, puţin prea concis.

În timp ce Nolan punea farfuriile una peste alta, sună telefonul.

– Răspund din bucătărie, spuse el.

Se ridică de pe scaun şi o porni agale, cărând farfuriile şi platourile. Marianne îl auzi cum ridică receptorul.

– Alo? O, bună, dragă. Mă bucur să-ţi aud vocea. Ce-i cu tine?

O iubită? Dacă era aşa, Nolan nu făcea nici un efort de a-şi ascunde afecţiunea. Nu era nimic furişat în vocea lui, nici un murmur de tipul „Te rog, sună mai târziu, n-ai nimerit cel mai bun moment”.

Dacă e o iubită, ştiu cel puţin cum stau.

Vocea lui Nolan suna ca un ecou uşor, dar cu destulă rezonanţă pentru a se auzi prin toată casa. Pentru vreo

două secunde cuvintele îi deveniră neaudibile, dar apoi Marianne îl auzi spunând mângâietor: „O, dragă, la fel îţi făceai griji şi în semestrul trecut în legătură cu parţialul, nu-ţi aminteşti?”

Unul dintre copii. Îl sună de la şcoală.

Încercând să iasă din raza de ascultare, Marianne se ridică din fotoliu şi se duse în camera de zi, unde se uită la pozele care sclipeau în lumina focului. Erau chiar mai multe fotografii decât îşi amintea ea din prima ei scurtă vizită – luate în studio, sau instantanee, de bărbaţi, femei, copii, câini, pisici. Era şi o pereche la balul de absolvire a liceului, apoi acelaşi cuplu la căsătorie.

Acela e Nolan. Încercă să împace imaginea bărbatului dur pe care îl cunoştea cu cea a tânărului mire cu faţa radioasă.

Fu captivată de multitudinea de figuri. Nu era doar o galerie de portrete false şi statice. Era o lume vie, care respira, o lume plină cu o mulţime de oameni minunaţi şi veseli – o vastă însumare de diferite tipuri de familii adunate într-una singură. Fotografiile reprezentau un fel de imortalitate – nu doar pentru pierduta soţie a lui Nolan, dar şi pentru bebeluşii, puştii, adolescenţii care fuseseră cândva copiii lui de acum. De fapt, aici erau zeci de copii diferiţi, iar Nolan avusese grijă să păstreze imaginea fiecăruia în lupta contra timpului. Se agăţase de ele toţi aceşti ani – dar nu într-un mod egoist, disperat, ci cu dragoste, protector.

Marianne simţi un şoc dureros de puternic. Şi-ar fi dorit să fi păstrat şi ea ceva de la Renee – fotografii, casete video, orice. Şi îşi dori să fi păstrat şi mai multe lucruri de la părinţii ei, cu mult mai multe decât încăpeau în cutiuţa cu fotografii îngălbenite.

Am avut prea puţină grijă de lucrurile astea. Eu am pierdut.

Din bucătărie sosiră plutind câteva cuvinte. Părea că Nolan îi împărtăşeşte unele cunoştinţe studioasei sale odrasle. Marianne se duse şi mai departe de bucătărie, spre rafturile de cărţi. Unele erau texte de psihologie,

drept, analize de laborator pentru cercetările criminalistice, drept penal. Mai erau şi diverse cărţi ieftine, romane cunoscute, numeroşi clasici de un fel sau altul. Ochii Mariannei nu descoperiră nici o carte cu coperta neuzată. Toate păreau citite şi răscitite.

Pe un raft alăturat erau discurile de pick-up. Erau toate din plastic. Nolan încă nu păşise în epoca CD-urilor. Ochii Mariannei începură cercetarea din colţul din stânga sus al colecţiei, şi străbătură titlu după titlu, în care erau incluse piese de jazz, rhythm and blues, clasici – amestecaţi într-un fel de ursuză ordine alfabetică.

Varietatea mare de titluri nu era un lucru aşa de neobişnuit. Mulţi dintre prietenii Mariannei aveau asemenea colecţii eclectice. Dar întotdeauna ţineau să aranjeze muzica pe genuri – separând clasicii de jazz şi jazzul de rock-n-roll, de parcă le era frică să nu dea naştere la nişte corcituri muzicale. Prietenii ei aranjau discurile în astfel de categorii perfect separate, monolitice şi foarte vizibile pentru a-şi scoate în evidenţă erudiţia, pentru a-şi etala eclectismul. Aranjamentul ne-discriminatoriu pe care îl făcuse Nolan nu putea aparţine decât cuiva căruia îi plăcea orice fel de muzică, aşa, pur şi simplu – şi căruia nu-i păsa ce gândea altcineva despre aceasta.

– Vrei să asculţi ceva?

Marianne se întoarse tresărind. Nolan stătea chiar în spatele ei, având în mâini două pahare cu coniac pentru sfârşitul mesei.

– Mă uitam doar, spuse ea. E o colecţie frumoasă.

Nolan zâmbi ironic.

– Eşti surprinsă că un poliţist are gust? întrebă el tachinând-o.

Marianne zâmbi puţin stânjenită.

– Ba deloc. În zilele noastre mă surprinde *oricine* are gust.

Nolan râse.

– Haide, alege ceva ce ţi-ar plăcea să asculţi.

– Nu. Alege tu.

Nolan se îndreptă direct spre discurile cu J, scoase unul cu piese ragtime de Scott Joplin interpretate de Andre Previn şi Itzhak Perlman, şi îl puse pe platan. Îşi luară paharele cu coniac şi se aşezară pe două fotolii mari, lângă şemineu.

– Era unul dintre copiii tăi? întrebă Marianne.

– Da, Molly. E în treapta inferioară la Berkeley. Vrea să urmeze psihologia. Aşa cred, cel puţin, dacă nu-şi mai schimbă materiile principale. Are un parţial important cât de curând.

– I-e frică să n-o scrântească?

Nolan chicoti.

– Îi e mai curând frică să nu ia un 10 minus, spuse el. Drace, cred că nici ea nici Jack nu au luat vreodată mai puţin de 9 în tot timpul şcolii – poate doar la educaţie fizică, dar cui îi pasă de asta?

Nolan bău în tăcere din coniac, după care adăugă:

– Seamănă cu mama lor în privinţa asta.

– Poate că seamănă şi cu tatăl lor în privinţa asta, spuse Marianne.

Nolan râse cu modestie:

– Mda, nici eu n-am fost chiar un student prost.

O vreme rămaseră amândoi uitându-se la foc. Marianne simţea năluca soţiei decedate plutind prin cameră – fără răutate, fără ameninţări, vrând doar să i se recunoască prezenţa.

– Cum o chema pe soţia ta? întrebă Marianne în cele din urmă.

– Louise. Am pierdut-o cam acum trei ani, chiar cam pe vremea asta. Nu-mi pot aminti dacă sunt puţin mai mult de trei ani, sau poate nici atât.

Tăcu iar un timp. Marianne simţea că este o tăcere bună – creatoare, din care fiecare dintre ei putea ieşi vorbind liber sau nevorbind deloc. Era rândul lui Nolan să-şi spună povestea şi putea s-o întindă oricât. Acum se auzea un vals dulce de Scott Joplin. Marianne îşi aminti ce spunea Joplin despre arta lui: „Nu e bine niciodată să cânţi ragtime repede.”

Era un sfat potrivit pentru un asemenea moment.

– Nu-mi pot aminti perioada în care n-o cunoşteam pe Louise, spuse Nolan în cele din urmă. Ne-am cunoscut din clasele primare. Am fost fiecare prima iubire a celuilalt. Am fost împreună tot liceul. Ne-am căsătorit când eram amândoi în primul an la UCLA. Ea studia sociologia, eu dreptul.

Nolan râse uşor.

– Amândoi ne gândeam că vom salva lumea. Aşa erau vremurile. Dar în următorii trei ani am avut doi copii, pe Jack şi apoi pe Molly. Pe când mai eram încă la studii, îţi poţi imagina? Ei, eram doar o pereche de idioţi fericiţi, bucurându-ne de toate prostiile vieţii de student, fără să ne gândim la anii care vor veni. Credeam că ne putem descurca în orice situaţie. Eu mi-am terminat la timp colegiul, dar Louise a avut nevoie de şase ani ca să termine. După aceea n-a mai fost chip să urmez facultatea. Aveam note bune, dar eram faliţi. Trebuia să-mi găsesc o slujbă cât de repede.

– Şi aşa ai devenit poliţist, spuse Marianne.

– Da.

– Ai vreun regret?

Sprâncenele lui Nolan se încruntară în timp ce se gândea la întrebare.

– Louise şi cu mine am fost nevoiţi să fim foarte economi şi uneori mă gândesc cu grijă că au resimţit asta şi copiii. Apoi am stat o mulţime de seri departe de familie, cu cazurile mele. Dar cred că m-am recompensat în momentele pe care le-am petrecut împreună.

Marianne aruncă o privire spre galeria de portrete.

Da. E evident că te-ai recompensat foarte bine.

– Şi apoi, continuă Nolan, probabil că am făcut mai mult bine pentru omenire ca poliţist. Dacă aş fi continuat ca avocat, mi-aş fi putut uita toate idealurile şi aş fi putut deveni un monstru de parvenit lacom, ca întreaga mea generaţie. Am cam avut de furcă în meserie, dar cred că mi-am păstrat sufletul. Aşa încât cred că lucrurile au ieşit bine până la urmă. Jack, cel mai mare, este funcţionar la o

firmă de avocaţi din Seattle şi urmează facultatea de drept la fără frecvenţă. O să vedem cât de bine or să-i reziste *lui* idealurile.

– Pun pariu că o să se descurce, zise Marianne.

Nolan zâmbi:

– Şi eu pun pariu.

Apoi faţa i se întunecă.

– Când copiii erau deja adolescenţi, Louise şi cu mine ne-am gândit că ar fi bine ca ea să se reîntoarcă la şcoală şi să-şi termine studiile. Era mult prea deşteaptă ca să-şi petreacă tot restul vieţii conducând gospodăria – adică o casă goală. Deci a început prin a-şi lua o slujbă care presupunea pregătire în domeniul psihologiei. Ca lucrător social pentru copiii din oraş – ca să-i ferească de droguri, de bande, de necazuri. Îi plăcea grozav. Avea şi unele neîmpliniri, dar îi plăcea grozav. Îi plăceau puştii pe care îi putea ajuta şi cred că-i plăcea şi pe cei pe care nu-i putea ajuta.

Se lăsă din nou tăcerea. Părea o tăcere ciudat de definitivă, de parcă Nolan îşi terminase povestea şi nu mai avea nimic de spus. Apoi vorbi din nou, dar părea că trebuie să-şi scoată cuvintele din gură unul câte unul, cu forţa.

– Într-o seară eu rămăsesem să lucrez până mai târziu la birou. Era poate nouă jumătate. Am primit un telefon de la un coleg care era în patrulare. Era foarte tulburat. Nu voia să-mi spună care era problema. Mi-a spus doar să vin imediat undeva, pe nişte alei din cartierul de est. Când am ajuns acolo am văzut-o, exact aşa cum fusese când o găsiseră. Nu se atinseseră de ea nici ajutoarele legistului. Era înghesuită într-un compartiment de beton lângă un conteiner ruginit de gunoi. Arăta ca o păpuşă din cârpe, aruncată. Moartea survenise în urma sângerării rănilor provocate de un cuţit. Se vedea după urmele de sânge că nu acolo se întâmplase. Probabil că se târâse până acolo ca să scape. Dar tot nu-mi pot imagina cum de era aşa de dezordonat întinsă. Un braţ îi era răsucit în sus pe dedesubtul capului iar picioarele îi erau răsucite care

încotro. Cred… că atunci când te doare, când eşti terorizat, când eşti pe moarte… nu-ţi faci prea multe griji în legătură cu modul în care arăţi.

Vocea i se stinsese, devenind o şoaptă abia audibilă.

– I-au prins pe cei care au ucis-o? întrebă Marianne.

– Da. N-a fost greu să dea de ei. Doi adolescenţi cu care lucrase ea. Îi ştiau drumul, ştiau că o să se oprească la un automat. Tot ce au trebuit să facă a fost s-o aştepte pe partea cealaltă a străzii. Sunt sigur că n-a încercat să opună rezistenţă, să ţipe sau ceva de genul ăsta. Indivizii erau probabil fie drogaţi, fie în criză de drog şi poate de aceea… de aceea au ucis-o. Şi-au pierdut controlul.

Nolan îşi închise ochii.

– Îmi amintesc că după ce au fost prinşi, m-am hotărât să îi întâlnesc faţă în faţă. Eram îngrijorat de întâlnire. Nu ştiam cum voi reacţiona. Mi-era frică să nu am vreo ieşire nebunească, să-mi scot revolverul de serviciu şi să-i distrug pe amândoi. Dar când i-am văzut în celulele lor de la închisoare, n-am prea simţit mare lucru. Nu că i-aş fi îndrăgit, sau că mi-ar fi fost milă de ei, sau că aş fi vrut să-i ajut, dar nici nu i-am urât – n-am simţit că mă mănâncă palmele, nu mi-a venit să le sfâşii beregatele cu mâinile goale, sau să mă bucur că i-aş putea vedea printr-o ferestruică murind gazaţi. M-am întrebat şi eu dacă era ceva cu mine. Mai târziu mi-am dat seama că era din cauză că o iubisem prea mult pe Louise ca să mai vreau să adaug vreo moarte la a ei.

Rămase iar tăcut. Marianne se gândi la ea însăşi şi la Renee – luate problemele neterminate, toate întrebările fără răspuns pe care le lăsaseră în urma lor.

– Poate că asta înseamnă să iubeşti pe cineva total, spuse încet Marianne. Să-ţi pierzi capacitatea de a urî.

Nolan încuviinţă din cap şi nu spuse nimic.

Marianne inspiră lung şi profund.

– Uiţi… vreo clipă că a murit? întrebă ea. Ţi se întâmplă să te aştepţi să apară în prag, sau să te sune la birou, ceva de genul ăsta?

Nolan o privi cu o expresie curioasă.

– Nu. Niciodată nu mi s-a întâmplat. Psihologul poliţiei mi-a spus totul despre refuz, mi-a spus să mă aştept la aşa ceva, dar n-am trecut niciodată printr-o asemenea experienţă. Nu mă înţelege greşit. Eram o epavă. Luni de zile am băut prea mult, am încurcat cazurile şi era cât pe ce să fiu dat afară. Dar n-am trecut niciodată prin experienţa refuzului, niciodată nu m-a părăsit ideea că ea e moartă. Cred că din cauză că o văzusem în acel loc, contorsionată, aşa cum era. Asta nu-mi lăsa nici o posibilitate de a mă întreba, de a mă îndoi.

Marianne se uită spre foc şi se gândi la cuvintele lui Nolan. Ea văzuse cadavrul lui Renee la morgă, bocise cu prietenii ei şi cu familia. Însă chiar şi aşa…

– Dar tu? întrebă Nolan. Ai acceptat adevărul despre prietena ta?

– Nu, spuse Marianne simplu. N-am acceptat.

– Mai e nevoie de timp. Aşa se spune, că durează.

Marianne şi Nolan se priviră ochi în ochi. Tresăriră uşor când sună telefonul.

– O fi celălalt copil? întrebă Marianne.

– N-am eu norocul ăsta, zise Nolan. Am să încerc să n-o lungesc.

Nolan simţi cum i se limpezesc gândurile în timp ce se ducea în bucătărie. În afara conversaţiilor ocazionale cu Molly sau Jack, telefoanele erau rareori bine venite în viaţa lui. Erau de obicei legate de profesiunea lui – şi soseau de obicei când lucrurile mergeau prost.

Ridică receptorul din bucătărie.

– Alo, spuse el fără chef.

– Bună, Nol. Aici Clay.

Nolan zâmbi uşor. Pe Clay se putea conta dacă îi explicai că nu era cel mai potrivit moment pentru a fi deranjat.

– Bună, băiete. Ce mai faci?

– S-ar putea şi mai bine.

– Ei, ascultă. Am putea să simplificăm şi să scurtăm discuţia? Sunt oarecum ocupat pentru moment.

– Evident, nici o problemă. Tocmai m-am întors de la

baraca procuraturii

– Doamne, Clay! E opt jumătate. Ce-ai făcut acolo atâta timp?

– M-am gândit că era mai bine să stau acolo până se mai potoleşte traficul. Mi-am cam făcut de lucru prin Districtul Orange ca să-mi treacă timpul. Am participat la o întrunire a Klanului, am găsit nişte suveniruri naziste, am asistat la nişte arderi pe cruce. Ştii, cred că i-am judecat greşit pe tipii de-aici.

– Deci au făcut testele?

– Da, până la urmă. A trebuit să le cam forţez mâna.

– Ce-ai făcut?

– N-am făcut decât să intru, să mă aşez, să-mi încrucişez braţele şi să arăt negru de-a binelea.

Nolan chicoti.

– Afurisitule, i-ai intimidat.

– Mersi.

– Deci care sunt noutăţile? Ce ţi-au spus?

– Ei, mare lucru nu pot spune fără să aibă o probă cu care să compare. Dar ce crezi?

– Ce? întrebă Nolan foindu-se iritat. Era evident că nu înţelesese aluzia că Nolan nu avea nici un chef de jocuri de-a ghicitul.

– Ucigaşul lui Gauld este o femeie, spuse Clayton.

Nolan se clătină uşor, apoi se aşeză pe un scaun din bucătărie. Simţi cum i se schimbă pulsul inimii. Nici nu putea spune dacă bătea dramatic de repede sau periculos de încet.

– Hei, mai eşti la telefon? spuse Clayton.

– Da. Eşti sigur?

– Ăsta e singurul lucru de care sunt siguri în acest moment. Cred că asta o aduce iar în prim-plan pe femeia aia, Hedison, nu? O, Doamne, n-ai să mi-o ierţi niciodată dacă se dovedeşte că ea e aia. Desigur, s-ar putea totuşi să te înşeli.

– Mulţumesc pentru telefon, Clay, spuse Nolan simplu.

– Pentru puţin, răspunse Clayton puţin surprins de concizia lui Nolan. Ne vedem mâine.

– Da.

Nolan puse încet receptorul în furcă.

De ce a trebuit Clay să sune tocmai acum?

Seara fusese atât de perfectă, de preţioasă. Fusese minunat să-şi dea seama că mai era încă în stare să gătească pentru mai mult de o persoană, că era în stare să întreţină un oaspete în propria lui casă. Trecuse atât de mult timp de când nu mai avusese o asemenea ocazie. Şi îşi împărtăşise gândurile şi sentimentele cu ea, aşa cum nu s-ar fi aşteptat s-o poată face cu un alt suflet viu.

Din toate momentele posibile, de ce tocmai acum?

Din pragul bucătăriei se uită spre living. Marianne era uşor întoarsă cu spatele la el, cu faţa spre foc, cu privirea pierdută în flăcările lui. Nolan păşi uşor spre ea, simţind că parcă s-ar mişca printr-o gelatină groasă. I se păru că trecuseră zile întregi până să ajungă lângă fotoliul pe care stătea ea. Se aşeză pe braţul fotoliului. Era cea mai apropiată poziţie pe care şi-o permisese toată seara. Ea îşi ridică privirea spre el, iar ochii ei verzi reflectau strălucirea veselă a focului.

Nolan ştia că viaţa lui se schimba irevocabil cu fiecare milionime de secundă care trecea. Nu ştia cum. Ştia doar că era un sentiment înspăimântător şi splendid în acelaşi timp.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Marianne încet, cu o privire îngrijorată.

Un moment, Nolan nu spuse nimic. Îi luă mâna ei caldă într-a lui şi începu să-i mângâie degetele subţiri. Dacă Marianne fusese surprinsă de gest, oricum n-o arăta. Nolan se întrebă de ce el însuşi nu era surprins.

– Clayton tocmai a primit de ştire că ucigaşul lui Renee este o femeie, spuse el aproape în şoaptă.

Marianne îşi înclină puţin capul. Părea intrigată, dar cu siguranţă nu şocată sau surprinsă.

– De unde ştiu?

– Au făcut un test al ADN-ului din sângele şi mostrele de ţesut găsite la locul faptei.

– Atunci, sunt din nou suspectă, nu? întrebă ea calm,

fără să-şi ferească privirea de a lui.

– S-ar putea să ţi se ceară să faci testul ADN, zise el.

– Am să-l fac.

– Marianne, nu lua decizii pripite.

– De ce? Crezi că sunt vinovată?

Nolan îi zâmbi cu căldură.

– Ce-ţi închipui că pot crede? întrebă el.

Marianne îi răspunse la surâs.

– Acest test este încă destul de controversat, continuă Nolan blând. S-ar putea să nu fie demn de încredere. Ca la maşina de testat minciunile, ştii doar?

– Am să fac şi testul ăsta.

– Marianne, ascultă...

– Nolan, eu vreau. Dacă n-o fac, am să încurc şi mai mult lucrurile rămânând suspectă. Aş sta în calea cercetărilor tale pentru descoperirea adevăratului ucigaş. Trebuie să fac tot ce pot ca să lămuresc lucrurile. Trebuie s-o fac pentru Renee.

Nolan îi studie un moment faţa, apoi îşi întinse braţele şi o trase spre el. Ea oftă uşor şi îşi ascunse faţa la pieptul lui, strângându-l cum o strângea şi el. El începu s-o mângâie uşor pe spate.

Nolan privea fix focul. Îi era teamă că mâinile îi erau reci – că ea ar putea să-i simtă răceala prin bluză. Dar umerii ei păreau că i se topesc sub degete, iar Nolan îşi dădu seama cu uimire că avea mâinile calde – şi mult mai încrezătoare decât era el însuşi.

Ce fac? Ce simt?

Părea să fie un sentiment de singurătate – un tip special de singurătate pentru care era nevoie de doi. Era o singurătate pe care îşi amintea că o resimţise de câteva ori cu Louise. Se simţea suspendat undeva, alături de Marianne, gata să pună la cale ceva ce s-ar putea să regrete amândoi. Ştia că şi ea îl dorea tot atât cât o dorea şi el, dar oare asta însemna că e bine s-o facă? Părea o decizie prea importantă pentru a fi luată doar de doi oameni.

Probabil că ar fi bine să plec acum. Asta nu poate fi o idee bună.

Dar cum s-ar fi putut ridica să plece dintr-un loc atât de cald, atât de confortabil? Şi unde să se ducă? În camera ei de hotel? Acasă? Avea vreunul din aceste locuri şiruri nesfârşite de fotografii şi un bărbat bun şi blând care nu dorea nimic mai mult decât pe cineva cu care să împartă minunata lui capacitate de a iubi? Era vreunul din locurile astea locuit de vreo nălucă fericită, de vieţi trăite pe deplin?

Nolan îşi aşează mâna pe obrazul ei, se aplecă şi o sărută. Marianne se simţi invadată de o emoţie puternică. O recunoscu imediat.

Recunoştinţă.

Se simţea recunoscătoare pentru evidenta lui dorinţă şi profund recunoscătoare pentru propria ei supraîncărcare emoţională, haotică şi plină de senzaţii – era un fel de panică strălucitoare, ameţitoare, care o târa cu ea ca un val ce se rostogolea de-a lungul coastei. Trecuse foarte, foarte mult timp de când nu mai simţise astfel.

– Cred că e prea târziu să mai plec, murmură ea.

– Şi eu cred, spuse Nolan sărutând-o mereu.

Dar bunul-simţ tot marcă un punct înainte ca acea splendidă panică s-o ia complet pe sus. Se trase uşor din braţele lui Nolan.

– N-am... adus nimic, se bâlbâi ea.

Cuvintele sunau dureros de stângace.

O, şi cum se petreceau scenele astea în filme, aşa de uşor, aşa de graţios...

Dar viaţa reală era făcută din carne, sudoare şi pericole, iar un anumit protocol era necesar.

Şi Nolan arăta stânjenit.

– Am eu sus nişte prezervative, zise el.

– Bine. Am să urc la baia de sus.

Marianne se ridică. Nolan îşi schimbă poziţia dar nu se ridică imediat. Se aplecă uşor în faţă – pentru a-şi masca erecţia, îşi dădu ea seama.

– E un halat în baie pe care îl poţi folosi, zise Nolan.

– Mulţumesc.

Marianne se duse sus, intră în baie, se dezbrăcă şi se spălă. Apoi se orientă să ajungă în dormitorul în care era aprinsă doar o lampă mică, pusă la capul patului. Nolan stătea lângă pat, purtând halatul lui şi ţinând în mână un pachet cu prezervative. Cuvertura patului fusese cu grijă dată la o parte.

O privi, pentru moment puţin intimidat, puse pachetul pe noptieră, se duse la ea şi o trase spre el. Îi putea simţi erecţia. Apoi o duse spre pat şi trase cuvertura peste ea. Îşi plimba mâinile pe sub halat pe pielea ei goală. Marianne simţi cum i se întăresc sfârcurile.

Închise ochii şi se concentra asupra senzaţiei pure pe care o trezeau mâinile lui care cercetau trupul şi asupra senzaţiei pe care i-o trimiteau mâinile ei ce se mişcau febrile peste tot trupul lui – pe pielea lui uşor transpirată, prin părul aspru şi minunat de pe cap, prin cel cârlionţat de pe piept şi prin cel şi mai aspru şi mai cârlionţat care îi înconjura penisul. Marianne se întinse spre noptieră după pachet, scoase un prezervativ umed din folia lui şi îl făcu să alunece cu delicateţe peste penisul lui care îi vibra între degete.

Trecuse atâta timp de când Nolan nu mai fusese cu o femeie încât îi fusese teamă că prima lui întâlnire va fi puţin intempestivă. Se aştepta să fie puţin cam nerăbdător, puţin cam repezit. Se aştepta să fie nevoit să-şi ceară scuze imediat după aceea, să-i ceară să fie indulgentă, să-i promită că va fi mai atent data viitoare.

Dar, în momentul în care fu gol alături de Marianne, toate grijile îi dispărură. Fiecare mişcare, fiecare atingere i se încetini, se dilată, se prelungi. Se simţi destins în înlănţuirea lor mişcătoare, apăsându-şi buzele pe fiecare părticică a trupului ei în timp ce degetele îi mângâiau pieptul catifelat şi suplu – alarmant de subţire şi delicat.

Excitarea ei crescândă fu certă când sfârcurile îi tresăriră tari între degetele lui întinse, iar muşchii pântecelui i se întăriră sub podul palmelor. În fiecare

dintre aceste două puncte de contact Nolan simţi ca un fel de descărcare electrică ce străbătea propriul lui trup, ajungându-i în vintre cu un spasm aproape exploziv.

În acel moment a ejaculat puţin, era sigur de asta. Dar clipa fu urmată de un uşor reflux al dorinţei, o relaxare bine venită ce i-a permis să pătrundă în ea perfect stăpân pe mişcările sale.

Cu o oarecare surprindere, Marianne deveni conştientă că Nolan preluase conducerea actului lor de dragoste. Nu pusese nici o întrebare, nu spusese nimic.

Prin gând îi trecu imaginea lui Stephen...

Ciudat, cum de nu mi-a venit deloc în minte până în acest moment.

... şi ideea că dragostea cu el avea aerul unei negocieri.

N-ai vrea să faci asta pentru mine?

Ce vrei să fac?

Nici vorbă de aşa ceva acum, când Nolan o săruta pe sâni, pe pântece, pe tot corpul, mormăind cu un fel de mulţumire. Marianne îl strânse în braţe şi îşi ridică genunchii pe coapsele lui. Era uimită de propria ei deschidere la schimbările lui de ritm şi de direcţie.

Dar simţea că-i va trebui mult timp ca să atingă orgasmul.

O mie de idei îi distrăgeau atenţia. Stephen era încă acolo.

Pleacă, Stephen!

Se întreba dacă Nolan nu se plictisise de întârzierea reacţiei ei, şi-i era frică să nu se oprească. Îşi aminti de o fantezie familiară ce i se contura în imaginaţie – era legată cu frânghii de încheieturi şi de glezne.

Nu te poţi împotrivi.

Stephen dispăru.

Toate gândurile îi dispărură.

Marianne strigă tare atunci când o forţă profundă şi cutremurătoare o arcui toată şi îi explodă în întregul trup.

Când oasele tăioase ale şoldurilor ei se împinseră

înainte, Nolan se ridică pe genunchi, astfel încât prin mişcarea ei penisul să-i pătrundă şi mai adânc, mărind presiunea şi sentimentul inexorabil care îi lega. Când simţi orgasmul, nu avu nici un pic conştiinţa tristă a temporalităţii, nici dureroasa percepţie a trecerii fără de întoarcere a momentului. Şi chiar cu prezervativul, senzaţia nu fu cu nimic atenuată.

Pulsaţia lichidă continuă fără tensiuni, liberă de parcă ar fi urmat să nu se mai termine niciodată. Nolan se opri din mişcarea care îl azvârlea în ea doar când simţi o oboseală în partea de jos a spinării – dar, chiar şi aşa, pulsaţia internă persistă vreo câteva momente înainte de a se stinge.

Marianne se simţea asemenea apei, complet lipsită de formă. Nolan se retrase din ea şi se răsturnă pe o parte. Îşi trase prezervativul şi îl puse pe o farfuriuţă de pe noptieră. Se rostogoli pe spate şi îi trase capul pe umărul lui.

Fluxul senzaţiilor se domoli, iar Marianne rămase cu un uşor sentiment de surpriză. Era surprinsă că se întâmplase, că fusese bine, dar şi că fusese aşa de simplu.

Pentru Dumnezeu, şi a fost doar poziţia misionarilor.

Sexul cu Evan fusese un continuu experiment, cu nenumărate poziţii, localizări şi roluri. Era nevoie de variaţii pentru ca Evan să se excite, iar Marianne făcea tot ce putea pentru a-i fi pe plac. Evident că Evan imagina toate scenariile şi planurile, şi tot el era cel care hotăra după aceea dacă experimentul fusese un succes. N-avea nici un rost să-i spună că statul pe spate în pădure era de-a dreptul chinuitor şi că majoritatea poziţiilor ciudate nu-i spuneau nimic.

Şi cât mai vorbea. Ca şi Stephen.

Dar Nolan nu spusese nici un cuvânt, iar asta era bine – cel puţin pentru moment. Îşi dădu seama că acele cuvinte o scoseseră întotdeauna din străfundurile plăcerii fizice, pe care n-o putea obţine decât prin atingeri tăcute. Oare aşa vor continua lucrurile cu el? Dar oare vor continua în vreun fel?

Puţin mai târziu făceau iar dragoste, cu aceeaşi simplitate şi intensitate. Apoi Marianne adormi într-o stare de relaxare mai profundă decât îşi putea aminti să fi resimţit vreodată.

Capul Mariannei era cuibărit la cald pe umărul lui Nolan. În mintea lui se derulară evenimentele care conduseseră la această linişte împărtăşită, minunându-se şi el cum de se putuse întâmpla ceva atât de perfect într-un mod atât de nepremeditat. Când terminaseră prima dată de făcut dragoste, el ocolise să pună întrebarea fatală:

Te-ai simţit bine?

A ocolit-o şi a doua oară. Pe de o parte, părea de bun-simţ să întrebe. Dacă lipsea ceva din atenţia de care ea avea nevoie, putea fi pe viitor mai atent, mai conştient. Pe de altă parte, întrebarea ar fi părut arogantă sau presantă, iar Nolan nu voia decât ca ea să se simtă confortabil alături de el. Asta presupunea să o creadă capabilă de a comunica cu el în propriul ei mod.

A doua oară totul fusese mai puţin agitat, dar nu mai puţin satisfăcător. Chiar dacă încerca să-şi amintească, tot nu ştia cât timp trecuse de fiecare dată. Pe tot parcursul actului, nici unul dintre ei nu jucase teatru. Cum de se putea petrece ceva atât de extraordinar fără să fie nevoie să treacă un anume timp?

Acum Nolan simţea cum tot trupul Mariannei era cuprins de mici tresăriri specifice apropierii somnului. Curând se auzi ceva ce semăna cu un uşor sforăit. Se lăsă şi el să alunece dincolo de hotarul precar al somnului. Simţi cum i se estompează contururile corpului, pulsând alături de al ei, şi îşi imagină vag că simţea senzaţiile ei – strângerea degetelor lui puternice asupra umărului ei delicat, suflarea lui caldă strecurându-se pe după urechea ei.

Era un fel de erotism delicat în această uniune somnoroasă a minţilor şi a trupurilor, un sentiment la fel de fermecător ca felul în care făcuseră dragoste. Fu

cuprins de un val de căldură tăcută. Nolan simţi cum dispare în trupul adormit al Mariannei.

10001
ÎNTREBARE DE CONTROL

Partea de început a testului poligraf la care a fost supusă Marianne Hedison în legătură cu asasinarea lui Renee Gauld, 1:30 P.M. joi, 3 februarie.

I: Numele dumneavoastră este Marianne Hedison?

R: Da.

I: Locuiţi în Venice. California?

R: Nu.

I: În afara evenimentelor în discuţie, aţi cauzat vreodată în mod deliberat vreo rănire corporală gravă vreunei alte persoane?

R: Nu.

I: Locuiţi în Santa Barbara, California?

R: Da.

I: V-aţi ascuns vreodată, indiferent de motiv, sub patul din apartamentul lui Renee Gauld?

R: Nu.

I: Acest interviu are loc joi?

R: Da.

I: V-aţi ascuns vreodată, indiferent de motiv, în debaraua din dormitorul apartamentului lui Renee Gauld?

R: Nu.

I: Sunt patru oameni în această cameră?

R: Nu.

– Nu-mi vine să cred, spuse Stephen. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

– Stai jos, zise Marianne.

– Nu vreau să stau jos.

– Pot să-ţi dau ceva de băut?

– Nu vreau ceva de băut.

Stephen era furios. Marianne nu-l mai văzuse niciodată furios. Din câte îşi putea aminti ea, nu-l văzuse niciodată într-o stare pasională – dacă nu lua în considerare excitarea sexuală, şi prefera să n-o ia.

Ea şedea pe canapea iar el stătea în picioare în mijlocul livingului. Arăta teribil de nelalocul lui. Picioarele îi erau larg depărtate, plasate la o distanţă puţin mai mare decât lăţimea umerilor – puţin prea departe pentru a-i asigura un centru de echilibru comod. Braţele îi spânzurau puţin îndepărtate de corp, de parcă erau prinse cu sfori. Iar faţa îi era aprinsă, dar cu o nuanţă neatrăgătoare, bătând spre lavand.

Ar putea cel puţin să se plimbe de colo-colo. Aşa fac în mod normal oamenii furioşi când refuză să se potolească.

Dar adevărul era că Stephen nu ştia cum să fie furios. Putea să gătească foarte bine o masă de tip european, cunoştea calităţile vinurilor, iar loviturile lui la golf erau destul de bune, după standardele din Santa Barbara, dar furia nu-i intra în repertoriu. Marianne se simţi vinovată că îl forţase să abordeze ceva în care nu era la înălţime.

– N-am vorbit despre asta? exclamă el, rămânând tot plantat în mijlocul camerei. Nu ţi-am spus să nu colaborezi cu poliţia?

– Ba da.

– Şi acum tu te-ai dus şi ai făcut atât testul de ADN cât şi pe cel cu detectorul de minciuni!

– Poliţia avea nevoie de ajutorul meu.

– Aveau nevoie de ajutorul tău! Da, chiar aşa, of, aveau nevoie de ajutorul tău. Aveau nevoie de ajutorul tău ca să te acuze pe *tine* de crimă.

– N-or să mă acuze de nimic.

– Marianne, ei sunt *poliţişti.* Se presupune că ei sunt cei care găsesc mijloacele de a-ţi încălca drepturile constituţionale de bază. E treaba lor. De aia îi plătesc contribuabilii. Nu trebuie să faci tu treaba în locul lor.

– Acum s-a făcut. Totul s-a terminat.

– Ba nu s-a terminat.

– Ce vrei să fac, să-mi iau înapoi mostra de sânge, să-mi iau înapoi răspunsurile? Am semnat că sunt de acord. Partea asta e încheiată. Ascultă, totul o să fie bine.

– Nu, dacă ai dat-o în bară.

– N-am dat-o.

– De ce?

– Sunt nevinovată.

– Şi ce? Crezi că testele alea sunt perfecte?

– Stephen, gândeşte-te puţin. Faptul că am acceptat ambele teste îmi îmbunătăţeşte şansele. Ce şanse crezi că are o persoană nevinovată de a o da în bară cu ambele teste, şi cu poligraful şi cu potrivirea de ADN? Dacă o încurc la unul sau celălalt, tot nu stau mai rău decât la început. Dacă le trec pe amândouă, am să fiu scoasă din cursă, iar poliţia îşi poate continua munca – şi asta e tot ce vreau.

Acum Stephen arăta mai puţin furios, dar tot nu se clintise din poziţia lui din mijlocul camerei. Îşi privi pentru un moment mâinile, de parcă ar fi observat dintr-o dată că este incapabil să le folosească într-un mod foarte expresiv. Apoi şi le vârî în buzunarele pantalonilor. Mariannei mai că i-ar fi venit să râdă, dacă nu i-ar fi fost atât de sfâşietor de milă de el.

– Nu ştiu ce se petrece, Marianne, spuse el vorbind mai liniştit. Ţi-am lăsat mesaj după mesaj la robot, ieri, şi tu nu mi-ai telefonat.

– Am fost în L.A. Te-am sunat de îndată ce m-am întors acasă.

– Nu-ţi verifici niciodată robotul de pe unde mergi?

– Nu, n-o fac. Când plec din oraş, nu-mi place să-mi târâi toată viaţa după mine. Stephen, zău că aş vrea să şezi.

– De ce nu mi-ai spus că te duci?

– De ce crezi că nu ţi-am spus? Uită-te la tine. Crezi că voiam să te enervez în halul ăsta?

Ar fi dorit să mintă de la cap la coadă. Când i-a telefonat ca răspuns, de ce nu i-a spus oare că se dusese la L.A. ca să termine nişte treburi care rămăseseră în suspensie? Stephen ar fi fost mult mai fericit dacă l-ar fi minţit, deci de ce n-a făcut-o? Poate că experienţa destul de enervantă a testului cu detectorul de minciuni a influenţat-o în favoarea spunerii adevărului?

– Îmi pare teribil de rău, spuse ea. Zău că n-am vrut să-

ţi produc neplăceri. Dar asta e problema mea. Trebuie să accepţi acest lucru. A fost prietena mea.

Stephen privi în podea, îşi mişcă uşor picioarele, apoi se uită direct în ochii Mariannei.

– Şi mie îmi pare rău. Îmi pare rău că a fost ucisă. Ştiu că însemna mult pentru tine. Dar Marianne, nu înţeleg ce se petrece între noi. Nu înţeleg ce se petrece cu relaţia noastră.

Relaţie?

Cuvântul parcă o îmbrânci pe Marianne. Fu bucuroasă că stătea jos, că avea o canapea sub ea care s-o ţină.

Relaţia noastră?

Era un cuvânt obişnuit, dar Stephen îl umpluse cu tot felul de înţelesuri – mult mai multe înţelesuri decât îi plăcea Mariannei. Niciodată nu se gândise că ea şi Stephen aveau o relaţie – cel puţin nu în felul în care înţelegea el. Erau prieteni, amici, îşi ţineau companie, din când în când erau parteneri de sex. Oare asta constituia o *relaţie?*

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Vorbesc de toată drama asta. Totul era aşa de simplu când eram împreună.

Marianne oftă nefericită.

Deci asta era. Inconveniente. Legătura lor devenise un inconvenient.

Îşi dădu seama că nu poate da vina pe el. Toată prietenia lor se baza doar pe ceva convenabil. Ce treabă avusese ea să aducă în viaţa lui altfel stabilă, plăcută şi goală, toată această dramă?

– Stephen, cred că suntem grozavi când e vorba să ne călcăm pe nervi reciproc, spuse ea. Ţi-am spus că-mi pare rău. Vreau să nu mai discutăm. Pot să te servesc cu ceva de băut? Putem vorbi despre altceva? N-ai vrea să iei loc?

Un moment, Stephen o privi de parcă n-o vedea.

– Ştii de unde poţi să mă iei, spuse el în cele din urmă.

Îşi luă haina şi plecă.

Marianne rămase nemişcată pe canapea, simţindu-se demoralizată şi nefericită. Scena cu Stephen nu făcuse

decât să încununeze o zi şi aşa neplăcută.

Se cutremură la amintirea testelor la care se supusese de dimineaţă. Se întreba dacă s-ar mai fi oferit pentru testul cu detectorul de minciuni dacă ar fi ştiut cât de neplăcut este. Tipii care organizau testul i-au bandajat degetele, i-au pus sub braţ un dispozitiv de măsurat pulsul, şi ceva ce se numea tub pneumografic în jurul pieptului, făcând-o să se simtă prea constrânsă pentru a mai gândi clar, cu atât mai puţin încrezătoare în propria ei veracitate.

Şi apoi au fost şi întrebările acelea îngrozitoare.

„Aţi cauzat vreodată în mod deliberat o rănire gravă corporală unei alte persoane?”

Întrebarea asta a aruncat-o într-o stare de panică atât de puternică, încât ar fi fugit din cameră dacă n-ar fi fost legată solid de scaun.

Ce înţeleg ei prin „rănire gravă corporală “? Ce înţeleg ei prin „deliberat”? Şi ce Dumnezeu înţeleg prin „vreodată”? Trebuie să-mi cercetez oare toată viaţa pentru a da răspunsul într-o secundă?

Dar trebuia să răspundă imediat printr-un simplu „da” sau „nu”. Spusese „nu” – şi se simţise de parcă ar fi minţit.

După test, Nolan îi explicase că asta era o întrebare de control. Se şi presupunea că ea o să se simtă vag necinstită la fiecare răspuns pe care îl dădea. Reacţiile ei psihologice la întrebările de control urmau să le spună celor cu testarea care era modul ei personal de a-şi exhiba minciuna. Dacă era nevinovată, răspunsurile la întrebările despre moartea lui Renee ar fi arătat foarte diferite de răspunsurile la întrebările de control.

Această logică i se păru Mariannei complet absurdă.

După aceasta, fu de-a dreptul uşurată aflând că testul de ADN nu necesita decât o înţepătură de ac şi extragerea câtorva picături de sânge.

Cromozomii nu se prostesc când sunt luaţi la întrebări. Chiar dacă o încurc cu reacţiile psihologice, pot să contez pe faptul că nucleele celulelor mele sanguine vor rămâne calme.

Şi totuşi, proba de sânge n-a fost deloc plăcută. Iar acum trebuia să facă faţă unei aşteptări dominate de suspans, ca să afle rezultatele testelor. Oare sângele ei şi reacţiile propriului ei corp o vor dovedi mincinoasă? Prea multe îi apăsau pe umeri.

Şi pe lângă toate astea se mai profila încă un set de întrebări venind de undeva din adâncul conştiinţei ei. Îşi cereau dreptul la atenţie.

O femeie? De ce ar fi vrut o femeie s-o omoare pe Renee?

Când auzise vestea, prima ei grijă fusese să-i ajute să evite investigaţiile pe o pistă falsă, să ofere poliţiei dovezi ale singurului lucru de care era sigură – că nu ea o ucisese pe prietena ei. Nu se gândise la nimic altceva. Dar acum, că avea timp să mediteze, Marianne era chiar şocată de ideea că o femeie o omorâse pe Renee.

Ăsta-i tipul meu de şovinism. În definitiv, şi femeile comit crime – deşi în număr mai mic decât bărbaţii. De ce îi era mai uşor să-şi imagineze un bărbat care o atacase pe Renee?

Un motiv, îşi dădu ea seama, era faptul că-l văzuse pe Auggie împingând-o pe Renee sub apă – or el era un clovn complet masculin, cu gura mare, grosolan, vulgar. Dar de ce să presupună că desenul animat de pe ecranul computerului era imaginea corectă a ucigaşului? Evident că nici nu-i trecuse prin minte că ucigaşul lui Renee fusese un bărbat în pantaloni largi şi cu o perucă de un roşu-aprins. Deci de ce n-ar putea ucigaşul să fie o femeie?

Marianne îşi aruncă pantofii şi îşi îndoi picioarele sub ea, pe canapea. Stătea strânsă, cu braţele în jurul corpului.

De ce ar fi vrut o femeie s-o omoare pe Renee? Gelozie, poate? Oare avea Renee o aventură cu soţul sau cu iubitul altcuiva?

În ultima lor conversaţie nu apăruse nici un semn al unei asemenea posibilităţi. Dar oare i-ar fi spus Renee? Evident, lui Renee îi plăcea să vorbească despre relaţiile ei cu bărbaţi bine, oricât de trecătoare ar fi putut fi. Dar oare ar fi mărturisit ceva în cazul unei relaţii cu adevărat ilegale

sau periculoase?

Nu, dacă n-aş fi întrebat eu.

Şi dacă ar fi întrebat, Renee ar fi răspuns cu un simplu da sau nu. Dar Marianne nu întrebase.

Încercă să se concentreze pe singura realitate pe care o avea la dispoziţie. O femeie o atacase pe Renee şi o înecase. Ce fel de femeie? Unde se afla acum? Cum arăta?

Masivă. Trebuia să fie masivă ca s-o ţină cu forţa pe Renee, nu?

Marianne îşi lăsă capul pe spate şi închise strâns ochii, încercând să şi-o imagineze pe ucigaşă.

Unde? Probabil că a fost la petrecere.

Marianne îşi imagină o femeie înaltă, masivă, într-o rochie neagră – nu, era o rochie argintie, metalică, cu o textură dură – o războinică cu ochi întunecaţi şi păr scurt. Femeia avea în mână un pahar cu ceva...

Whisky.

Da, Marianne era sigură. Femeia privi prin livingul lui Renee într-un fel posesiv. Nimeni nu părea că o cunoaşte, deşi din când în când câte cineva se oprea să-i vorbească. Emana o aură de putere. Ceilalţi musafiri credeau că e un producător sau un distribuitor de filme.

Apoi femeia dispăru brusc din mintea Mariannei.

Imaginea nu voia să reziste.

Dacă m-aş fi dus la petrecere, aş fi putut s-o întâlnesc. Aş fi putut s-o întreb cum o cheamă. Aş fi putut întrezări groaznicul ei plan şi-aş fi putut s-o forţez să plece.

Mariannei îi veni să râdă, cu tristeţe, de copilăria sa – de presupunerea că ar fi simţit răutatea femeii. Oftă adânc. Nici cu prietenii ei nu se prea descurcase în ultimul timp. Nu o ajutase pe Renee. Acum îl rănise şi pe Stephen. Nu intenţionase, dar a trebuit să-l rănească. Se cutremură în faţa unei noi întrebări...

Dacă ar fi aflat de Nolan?

Dar poate că asta nici nu conta. Tot ceea ce-l preocupa pe Stephen era să nu se complice lucrurile între ei. Probabil că nici nu-i păsa cu cine se încurca Marianne, atâta timp cât asta nu producea vreo nouă dramă între ei.

Convenabil.

Asta era tot ce-şi dorea Stephen.

Doar cu puţin timp în urmă...

(Cât să fi fost? O săptămână? Două săptămâni?)

... Marianne însăşi nu-şi dorea decât ca totul să fie convenabil.

Dar se schimbase. Acum asta nu-i mai era suficient. Nu ştia *ce* îşi dorea de fapt, dar nu ceva convenabil, asta sigur. Iar acest gând pusese un întreg univers între ea şi Stephen. Nu se mai putea face nimic.

Şi cum rămânea cu Nolan – bărbatul cel dur şi fermecător pe care îl cunoştea doar de puţin timp? Cc-o să se întâmple acum între ei? Marianne închise ochii şi îşi aminti cum se trezise în dimineaţa aceea îmbrăţişată de un trup cald. Îşi aminti cum braţul ei cuprindea pieptul lui lat, iar capul i se odihnea pe umăr. Îşi aminti că-i amorţise urechea de atâta nemişcare. Îşi aminti că şi braţul lui Nolan trebuie să fi fost amorţit, pentru că ea dormise sprijinită pe el.

Amintirile o făcură să zâmbească. Dar, în acelaşi timp, simţi o dorinţă insuportabilă de a fi cu Nolan, chiar în acel moment. Distanţa dintre ei i se părea intolerabilă. Şi ce-o să se întâmple când or să se revadă? Se va reaprinde scânteia sau se vor comporta ca doi străini?

Se vor mai vedea vreodată?

Inima Mariannei o luă din loc şi simţi cum o apucă ameţeala. Mai simţi şi un fel de foame nelalocul ei – golul era în plin piept în loc să fie în stomac.

Mă întreb cum ar arăta asta pe un poligraf?

Îşi imagină cum i se punea o ultimă întrebare, şi cum răspundea eu însăşi:

I: *Eşti pe cale să te îndrăgosteşti de locotenentul Nolan Grobowski?*

R: *Nu.*

În ochii minţii, acele maşinăriei începură să zburde nebuneşte, trasând un păienjeniş ridicol de zigzaguri şi rupând în cele din urmă hârtia.

Nu mai putea suporta nici un moment în plus. Puse

mâna pe telefon şi ceru interiorul lui Nolan de la sediul poliţiei. Când îi auzi mormăitul, „ALO”, o părăsi orice nelinişte.

– Locotenentul Nolan Grobowski de la Departamentul de poliţie din L.A.? spuse Marianne cu o voce voit schimbată.

– Da, cine este? întrebă Nolan scurt.

– *Eu* sunt, oficialitate morocănoasă, răspunse Marianne.

– Hei, mă bucur că m-ai găsit, spuse el părând bucuros că-i aude vocea. Tocmai mă pregăteam să te sun eu.

– A, da. Pun pariu că foloseşti tot timpul telefonul ăla.

– Nu, zău, voiam să te sun.

– Adevărat?

– Ei, nu mă înţelege greşit, spuse el râzând. Nu-i vorba că mi-ar fi dor de tine sau chestii de astea...

– Nici mie.

– ... deşi îmi e...

– Şi mie.

– Doar că am nişte veşti bune.

– Adică?

– Ai trecut testul cu poligraful.

Marianne râse încântată.

– Adică sunt *nevinovată*? întrebă ea.

– Aveai vreun dubiu? întrebă Nolan.

– Pentru o vreme, da.

– Ei, o să mai dureze testul ADN – zece-paisprezece zile.

– Aşa de mult?

– Va fi OK. Am încredere. Dacă îl prindem pe ucigaş între timp, oricum va fi un argument. Am o presimţire că o să-l prindem.

– Tot ai presimţiri din astea, locotenente. Mai ai vreo noutate?

– Nici una. Doar că ieri am avut întâlnire cu o tipă foarte stilată din Santa Barbara.

– Da? Şi cum a mers?

– La început mi-a fost frică să nu fie nepotrivită cu stilul meu, eu fiind un nătărău mitocan din clasa muncitoare.

Dar a ieşit OK.

– OK? Ce înseamnă OK?

– Păi, i-am făcut de mâncare şi am vorbit şi am ascultat muzică şi conversaţia s-a legat binişor şi... Ei, ştii tu.

– Nu, nu ştiu.

– Hai s-o spunem aşa: a fost de minune.

Un surâs absolut incontrolabil se lăţi peste toată faţa Mariannei.

– Şi tu ce mai faci? întrebă Nolan. Ce-ai făcut aseară?

– Cam ca tine. Am petrecut o noapte grozavă cu un tip nemaipomenit.

– Vrei să-mi spui cum îl cheamă?

– N-ai de unde să-l cunoşti.

Chicotiră amândoi ca o pereche de adolescenţi idioţi.

– Urăsc Santa Barbara, oftă Marianne când râsul se potoli.

– De ce?

– Pentru că nu eşti aici.

– Ştiu ce simţi. Şi eu urăsc Los Angelesul.

– Pentru acelaşi motiv?

– Da. Vino înapoi.

– Când?

– Chiar acum.

Marianne oftă:

– Nolan, am o slujbă, şi sunt serios rămasă în urmă cu treaba.

– Haide. Las-o. Uit-o. Cum te poţi concentra, cum te poţi gândi la livinguri pentru arivişti, când în mintea ta nu există decât minunata, uriaşa mea imagine?

– Da? Şi tu cum de te poţi gândi la cazurile de omucideri când în mintea ta nu există decât atrăgătoarea şi sofisticata mea imagine?

– Nici eu nu ştiu.

– Nici eu.

– Drace, suntem două epave, este?

– Mi-e teamă că da, zise Marianne.

– Promite-mi că ai să vii curând, spuse Nolan.

– Promit.

– Trebuie să închid acum.

– Şi eu.

– OK, spuse Nolan.

Nici unul dintre ei nu închise.

– Închide tu primul, spuse Marianne.

– Nu, fă-o tu.

– Nolan, acum nu glumesc. Zău că trebuie să mă întorc la treabă.

– Şi eu. Închide afurisitul ăla de telefon.

Amândoi tăcură un lung răstimp.

– La revedere, spuse Marianne în cele din urmă.

– La revedere, spuse Nolan.

Marianne închise. Se întrebă dacă Nolan reuşise să închidă cu o fracţiune de secundă înaintea ei sau dacă reuşiseră să închidă simultan, sau dacă Nolan mai stătea încă la aparat ascultând tonul. Îi trebui întreaga ei forţă ca să nu sune din nou la biroul lui şi să-l întrebe.

Simţea că trebuie să vorbească cu cineva despre această schimbare din viaţa ei. Trebuia să împărtăşească imediat aceste noutăţi cu cineva. Dar era evident că Stephen nu era confidentul potrivit în acest moment.

Cine altcineva mai este?

Înainte de a se putea cenzura, murmură:

Trebuie să-i spun lui Renee.

O trecu un fior.

Ba trebuie să lucrezi. Au trecut două săptămâni de când nu te-ai mai ocupat serios de meseria ta. Se duse să-şi scoată din geantă notiţele şi broşurile pe care le strânsese de la Balena Albastră.

Câteva ore mai târziu, Marianne închise programul de proiectare şi intră în Insomnimania. Apoi introduse comanda pentru dialogul despre alteri, iar fereastra respectivă îi apăru pe ecranul computerului. Singurul nume înscris era Elfie, dar orice gând despre elf i-l aducea în minte pe Nolan. O făcea să se simtă singură.

Cu toate că era sfârşită de oboseală, nu simţea că ar fi fost în stare să doarmă, chiar dacă s-ar fi băgat în pat. Voia

să colinde prin Insomnimania, dar nu cu chipul lui Elfie – nu în seara asta.

Ei, e doar destul de uşor să-mi creez un nou alter.

Marianne scrise „Rose” în căsuţa ce conţinea numele alterului. Apoi, procedând automat, selectă „Participant” pentru noul ei alter şi se trezi foarte repede în faţa colecţiei de mădulare a Fabricii de alteri.

Marianne alese un trup feminin cu o formă frumoasă, unul uşor înclinat spre tipul masiv. Adăugă un cap rotund cu o bărbie delicat ascuţită. Alese o claie de păr şi i-l aşeză pe cap. Apoi se uită la paleta de culori. *Păr roşu,* hotărî ea, adăugând culoarea la acea parte a desenului. Apoi se opri şi contemplă imaginea.

Atunci o trecu un val de senzaţii care îi trimiseră ace prin mâini şi prin întreg corpul. Recrea personajul animat pe care îl omorâse Auggie în ultimul lui spectacol.

Oare încerc s-o creez pe Renee? Vreau să fiu eu *Renee?*

Nu, nu putea fi asta.

Vreau doar s-o văd, să vorbesc cu ea. Trebuie să-i spun atâtea.

Acest ultim gând îi suna destul de ciudat. Cum ar fi putut vorbi cu Renee? Ce-ar fi putut să-i spună? La ce Dumnezeu îi era mintea?

Bine, OK, ştiu că n-o pot aduce înapoi pe Renee. Dar pot s-o recreez pe femeia care a fost în scena aceea. Doar nu trebuie să rămână moarte amândouă.

Până acum mica siluetă de pe ecran era doar un contur cu un moţ de păr sălbatic. Marianne continuă. Aduse faţa în prim-plan şi-i alese trăsăturile, inclusiv ochii căprui strălucitori şi gura de un roşu viu. Dar faţa încă nu arăta cum trebuie. Era ceva incorect în arcuirea sprâncenelor. Va trebui să le refacă mai târziu, cu sculele de desen.

– Între timp, iubito, doar n-ai să te fâţâi pe aici goală, murmură ea cu voce tare.

Dar ce-ar fi putut să poarte? Marianne încercă să-şi amintească imaginea lui Renee, aşa cum arăta când se întâlniseră la hotelul Quenton Parks, în salon. Da, chiar că ar fi fost greu de uitat costumul ăla. Din articolele de

îmbrăcăminte puse la dispoziţie alese nişte pantaloni, o tunică şi cizme fără toc. Alese oranjul pentru pantaloni, roşul pentru tunică şi un maro închis pentru cizme. Pentru piele alese culoarea standard a piersicii. Imaginea nu era încă perfectă, dar începea să se apropie.

Apoi alese „Retuşuri" din meniu. Imaginea fu transferată pe un ecran care prezenta o gamă variată de culori şi de unelte pentru amestecarea culorilor. Mai întâi potrivi culorile. Părul şi pantalonii deveniră de un ruginiu strălucitor. Apoi aduse în prim-plan tunica.

Parcă îmi amintesc că era violacee.

Dar nu-şi putea aminti exact modelul. În cele din urmă, alcătui unul propriu, schimbând roşul în violaceu pixel cu pixel, creând un fel de jet violaceu revărsat asupra tunicii; continuă până ce i se păru că semăna cu ceva ce Renee ar fi putut purta.

Aducând faţa în prim-plan, potrivi sprâncenele şi arcui una mai sus decât cealaltă. Apoi reveni la imaginea normală. I se opri respiraţia. O Renee animată se uita grav la ea privind-o prin ecran. Sprânceana arcuită părea să întrebe: „Ei, şi-acum ce-ai de gând să faci, puştoaico?"

Marianne reveni la prima comandă de editare şi schimbă numele alterului din Rose în Renee. Apoi, mişcând repede mouse-ul, îşi introduse noul alter în labirintul Insomnimaniei.

Niciodată spectator, aşa-i Renee. Ea participă chiar de la început.

După câteva momente, Renee intră în barul lui Ernie şi se duse de-a dreptul spre un scaun liber de lângă bar. Fiind obosită, Marianne nu era extrem de conştientă de mişcările rapide ale degetelor ei care o controlau pe Renee cu ajutorul claviaturii sau al mouse-ului. Mai că-i părea că Renee se mişcă datorită propriei voinţe – şi se simţea ciudat, de parcă şi ea ar fi intrat în bar în urma lui Renee.

De îndată ce Renee se aşeză, Ernie o întrebă cu o voce plată şi hârâitoare:

– Ce serveşti?

Aparent deconectate de propriul ei creier, degetele

scriseră răspunsul:

RN>O SĂ IAU O TĂRIE. ERNIE.

În timp ce barmanul ştergea un pahar şi îl punea pe masă, computerul Marianei vorbi iar tare, dar cu o altă voce:

– Ce mai faci, păpuşă?

Pe ecran, lângă masa lui Renee apăruse o creatură care arăta ca un maimuţoi cu papion şi frac. Marianne scrise repede un răspuns:

RN>CE VREI?

GAR>GARGANTUA DE SOMMERVILLE-JONES, SERVITORUL DVS, DOAMNĂ. E OK DACĂ MĂ AŞEZ ALĂTURI?

RN>ÎN MĂ-TA, AŞCHIMODIE!

Marianne chicoti uimită. Fusese un răspuns pe care nu-l plănuise, de parcă l-ar fi aruncat Renee, chiar ea. Cu siguranţă că nu era genul de răspuns pe care l-ar fi dat Elfie, dar avu suficient efect. Gorila se lansă într-o plecăciune ţeapănă şi plecă.

Marianne se gândi că ar fi o idee bună s-o ducă pe Renee într-un loc mai intim. Dacă n-o făcea, s-ar fi putut trezi implicată într-o ceartă cu un personaj mai puţin docil al Insomnimaniei. Deschise meniul şi alese comanda „Separeu”. Imaginea lui Renee fu teleportată instantaneu într-un separeu – singurul loc din barul lui Ernie în care nimeni nu te putea urma neinvitat.

Marianne îşi dădu seama că nu fusese o manevră politicoasă. Dar ea – chiar dacă nu şi Renee – se simţea bine cât mai departe de prietenoşii din bar. Acum alterul lui Renee şedea singur în separeu, privind-o direct pe Marianne, clipind ocazional din ochii căprui. După vreo câteva momente, Marianne simţi că acţionase prosteşte repezindu-şi alterul în această cameră de izolare. Scrise:

RN>EI, ŞI ACUM? SPER CĂ NU VĂ AŞTEPTAŢI SĂ ZAC AICI TOATĂ NOAPTEA FĂRĂ NIMENI CU CARE SĂ VORBESC.

– Poţi vorbi cu mine, îi răspunse Marianne cu voce tare. De fapt mi-era dor de o ocazie să vorbesc cu tine.

RN>ŞEZI CHIAR AICI. DRAGĂ SPUNE-I TOTUL RNI[2].

Asta ar fi aşa de bine. Dacă aş putea chiar să mă aşez la aceeaşi măsuţă şi să-i spun...

Dar ce voia să-i spună lui Renee?

Apoi Marianne îşi aminti că dorise să ridice receptorul şi s-o sune pe Renee. Şi îşi aminti ce-i provocase acel impuls.

– Renee, sunt îndrăgostită de cineva, spuse Marianne cu voce tare. Voiam să-ţi spun. Voiam să-ţi vorbesc despre asta.

Scrise iar.

RN>EI, ÎNDRĂGOSTITĂ DE CINEVA. CUM AŞA?

Marianne tresări când auzi râsul lui Renee răsunându-i în urechi. Ameţită, îşi dădu seama că apăsase în mod automat comanda pentru râs a computerului. Oare era doar imaginaţia ei cea care făcea sunetul atât de familiar?

– Haide, spuse Marianne. Ştii ce vreau să spun.

RN>DA. ŞTIU. NOLAN.

– Cum de-i ştii numele?

RN>HAI, DRĂGUŢĂ, NU-MI PUNE MIE ÎNTREBĂRI DE CONTROL. TU EŞTI MĂSURA REALITĂŢII MELE. SUNT DOAR FANTOMA TA PERSONALĂ. EXIST DOAR ÎN CAPUL TĂU. NU POŢI GÂNDI NIMIC FĂRĂ SĂ ŞTIU ŞI EU. FANTOMELE SE PRICEP GROZAV SĂ CITEASCĂ CE-I ÎN MINTEA OAMENILOR.

– Dacă ştii deja tot ce-i în mintea mea, de ce mai purtăm oare această conversaţie?

– Pentru binele tău, drăguţă. A fost ideea ta. Ce, crezi că m-am întors din rândul morţilor pentru o cură de însănătoşire? Şi apoi, nu ştii ce am de spus despre individul ăsta, Nolan. Eu pot să-ţi citesc gândurile, dar tu nu le poţi citi pe ale mele. Improvizezi şi tu. Eu sunt esenţa surprizelor, puiule, şi de aceea ai nevoie de mine. N-ai destule surprize în viaţa ta.

Marianne era neliniştită. Era conştientă că scrisese cuvintele pe care le spunea Renee, dar având iluzia că auzea chiar vocea lui Renee – deşi ştia perfect de bine că ea singură ducea întreaga conversaţie, de ambele părţi.

– Mă tot gândesc că parcă ţi-aş auzi vocea, spuse Marianne.

– Şi ce-i ciudat în asta? întrebă Renee.

– Tu nu eşti cu adevărat acolo. Sunt doar eu, cea care scrie cuvintele la tastatură.

– A, da, despre asta-i vorba, spuse Renee, iar Mariannei i se păru că detectează un început de chicotit. Ei, ia încearc-o şi pe asta. Continuă să scrii, dar ţine gura deschisă.

– De ce aş face asta?

– Încearcă doar.

Marianne deschise gura. Trebui să se concentreze ca să fie sigură că are şi ochii deschişi. Scrise:

RN>AŞA. ACUM MĂ MAI POŢI AUZI?

Marianne fu chiar mai surprinsă decât înainte. Cuvintele şi literele scrise nu mai aveau nimic audibil. Se aşterneau reci şi tăcute pe ecran. Schimbul de mesaje nu mai arăta deloc a conversaţie.

– Nu, şopti ea, nu te mai aud deloc.

Nu mai urmă vreun răspuns. Marianne fu de-a dreptul alarmată, îşi dădu seama cu câtă disperare voia să menţină iluzia prezenţei lui Renee. Oare putea suporta s-o piardă acum? Simţi cum scrie:

RN>OK. ACUM ÎNCHIDE IAR GURA.

Marianne făcu aşa. Când scrise iar, chiar i se păru că o aude pe Renee spunând:

– Ei, acum mă poţi auzi?

– Tare şi clar, spuse Marianne. Dar cum de s-a întâmplat asta?

Ochii mici şi abia schiţaţi ai lui Renee părură că aruncă un fulger ce amintea de ghiduşiile ei.

– Am auzit despre asta de la un filozof pe care l-am intervievat. Un specialist în cunoaştere, cred că aşa îşi spunea. Zicea că aşa se întâmplă când pacienţii cu boli mentale „aud voci”. Aşa poartă ei conversaţii – reale în mintea lor – cu oameni care nu sunt în mod real acolo. Cred că cineva le vorbeşte, dar de fapt îşi vorbesc ei înşişi. Deci, dacă un doctor le spune să se plimbe cu gura

deschisă, uneori vocile se opresc.

– Inventezi.

– Cu tine a ţinut, nu?

– Tot n-ai dreptate. Nu simt cu adevărat că mi-aş mişca buzele – cel puţin nu atunci când te aud pe tine vorbind.

– Nici pacienţii cu boli mentale nu o simt. Dar ţi le mişti în mintea ta. Cred că tipul, filozoful, numea asta „maşinăria neuroarticulatorie”. Când deschizi gura, opreşti acea maşinărie.

De unde a apărut ideea asta? se întrebă Marianne. Cum de putea această imitaţie de Renee să şadă acolo şi să debiteze informaţii complet necunoscute ei? În halul de epuizare în care se afla, Marianne se simţi tentată să se abandoneze superstiţiilor şi să creadă că Renee se întorsese dintre cei morţi şi că vorbea cu ea prin intermediul computerului. Dar se considera o femeie raţională. Era gata să permită acestei experienţe să devină extrem de vie, dar nu-şi va permite niciodată să se lase dusă de val. Trebuia să rămână totul, din temelie, doar o falsă pretenţie, o impostură.

M-am prins. Am citit despre acest fenomen cândva. Doar că am uitat. Iar acum am pus pur şi simplu informaţia în gura lui Renee.

Da, asta cel puţin avea un oarecare înţeles. Va putea să lămurească şi mai bine lucrurile mâine, când va fi pe deplin trează. Dar Marianne era sigură de un lucru. Îi dispăruse sentimentul că nu făcea altceva decât să „scrie” personalitatea lui Renee.

Se dusese şi sentimentul de oboseală. Nu numai că iluzia îi părea reală, dar nu mai trebuia să se forţeze să facă lucrurile să continue. Mişcarea degetelor ei pe claviatură era aproape complet automată acum. Abia de-şi mai simţea buricele degetelor şi abia de mai auzea bătaia lor pe butoane.

– Deci ce părere ai despre Nolan? întrebă ea. Am înnebunit eu, sau ce se petrece?

– Sigur c-ai înnebunit. Şi-ţi face foarte bine. Pun pariu că nu te-au mai lăsat nervii de vreo doi ani. Era şi timpul

să mai urli puţin la lună.

– Deci crezi că fac ceea ce trebuie?

– Cred că eşti o târfă mincinoasă, ascunsă şi duplicitară.

– Renee!

– Nu mă înţelege greşit. Te felicit pentru asta.

– Ce vrei să spui?

– Haide, Marianne. Ştim amândouă că l-ai ţinut ascuns pe armăsarul ăsta de mult timp. El era arma ta secretă. Aşteptai doar să-mi dau eu ochii peste cap, ca să nu ţi-l fur.

– E groaznic ceea ce spui.

– Mda?

– Şi e de-a dreptul fals. Nici nu l-am cunoscut decât după ce tu ai fost omorâtă. Dacă eşti aşa grozavă la citit gândurile oamenilor, cum de ai încurcat aşa de rău datele?

– Hei, cine crezi tu că-mi scrie mie replicile?

– Oricum, consider că-ţi place tipul.

– Sigur că-mi place. E genul consistent, fără fasoane. O să-ţi prindă bine să te întorci la nişte valori mai spartane, mai proletare. O să-ţi mai domolească cursa ta de tip Santa Barbara. Şi-o să te sperie definitiv, cu toate prostiile tale de amor etern.

– A şi făcut-o.

– Lasă-l să continue. O să-ţi prindă bine.

– De ce-i aşa de bine să fiu speriată?

– Asta e un sentiment, Marianne. O emoţie. Ai auzit vreodată de astea?

– Eu am o mulţime de emoţii. Chiar acum simt o mulţime, dintre cele dureroase.

– Nu le lăsa să plece. Promite-mi că n-ai să-ţi mai laşi sentimentele să dispară. Nu te exila iarăşi.

– OK. Dacă o să rezist.

– O să rezişti. Pe mine mă poţi exila – şi tot aici am să fiu. De fapt, chiar e momentul s-o faci. Ai halucinaţii.

– Mi-e dor de tine, Renee. Am nevoie să fiu în stare să-ţi vorbesc.

– Hei, doar ţi-am spus că tot aici am să fiu. Asta e toată realitatea care mi-a mai rămas. Vizitează-mă oricând.

Marianne o conduse pe Renee afară din Barul lui Ernie, ieşi din Insomnimania şi închise computerul. Era copleşită de o teribilă tristeţe. Nu-i mai rămăsese nimic din draga ei prietenă decât această fragilă iluzie – un complot al imaginaţiei sale obosite.

Cine i-a făcut asta?

Cine ne-a făcut asta?

Pentru un moment, Marianne vizualiză iar femeia masivă în rochia argintie. De data asta îşi imagină că se întoarce spre ea, cu buzele roşii uşor întredeschise, gata să vorbească…

… apoi dispăru.

Marianne gemu amar. Nu putea să fixeze imaginea. Femeia era prezentă în mintea ei doar intermitent, sporadic. Dar nu acelaşi lucru se petrecea cu Auggie. Marianne îi putea vedea faţa vopsită în alb şi roşu, rigidă, ironică. Putea s-o vadă de câte ori dorea.

O pot vedea la fel de clar ca pata de pe perete.

Asta îi dădu o certitudine destul de stranie. Chiar dacă ucigaşul lui Renee a fost o femeie, Auggie era adevărata cheie a misterului – clovnul ucigaş din computer, nu vreun bărbat sau vreo femeie reală, într-un fel sau în altul, această ficţiune dementă pictată electronic îi furase lui Renee viaţa şi Mariannei prietena. Nu înţelegea prea bine cum se putea aşa ceva, dar ştia că era adevărat.

Iar poliţia nu putea pricepe o asemenea idee.

Niciodată n-ar fi putut.

Căutau ucigaşul în lumea reală, în timp ce Auggie exista în lumea imaginilor şi a iluziilor.

Şi de fapt asta îi împiedica să poată face ceva.

Nu-l pot prinde. El nu trăieşte în lumea noastră, dar eu tocmai am făcut primul pas în lumea lui. Eu sunt singura care îl poate prinde pe Auggie în cursă.

Respiră adânc, obosită.

Trebuie să-l găsesc. Trebuie să-l fac să-mi vorbească.

10010
TESTUL TURING

Vineri după-amiază, Marianne sună la firma de proiectare ca să anunţe că reîncepea lucrul. Îi povesti lui Dwayne Morris, unul dintre cei doi arhitecţi care erau proprietarii firmei, că îşi petrecuse un timp la Balena Albastră şi că îşi cristalizase ideile despre proiectul Abernathy.

– Am să-l termin în două zile bune de lucru în week-end-ul ăsta, promise ea.

– E grozav, puştoaico, spuse Dwayne.

Marianne observă, cum i se întâmpla adesea, ce grea era respiraţia lui Dwayne la telefon. Era o iluzie, evident. Dwayne era genul cam corpolent, iar telefonul îi exagera tendinţa de a respira zgomotos. Părea că e unul dintre obsedaţii ăia care dau telefoane, iar el era de fapt un familist extrem de corect şi la locul lui.

Ciudat cum ne deformează mijloacele electronice de comunicaţie.

– Schiţele preliminare pe care ni le-ai trimis arată bine, dar îi ştii pe clienţii ăştia – n-aş vrea ca prezentarea finală să atragă vreo indecizie.

– Ştiu. Nici eu nu vreau să-i văd că încep să tropăie şi să mormăie la toate alea. Dar până acum le-au plăcut ideile mele.

– Trebuie să finalizăm totul săptămâna următoare, spuse Dwayne. Vrem să terminăm cu comenzile mai puţin importante cât se poate de repede. Pentru că am nişte veşti grozave. Am fost invitaţi să participăm la licitaţia pentru un nou sediu de birouri. Unul mare. Sunt în joc sume mari de tot.

Asta înţelege el prin „veşti grozave”?

– E minunat, spuse ea.

– Hai, fetiţo, poţi să te arăţi mai entuziastă.

– Îmi pare rău. În ultimul timp m-au cam epuizat toate situaţiile astea.

Vocea lui gâfâită deveni dintr-o dată mai plină de

compasiune.

– Ştiu, Marianne, şi-mi pare sincer rău. Cum îţi mai este?

– Totul e bine, Dwayne. Am doar unele probleme în a-mi regăsi nivelul obişnuit de energie.

– O să-ţi placă noua chestie – o să fie grozav de distractiv. O clădire mare, postmodernistă, cu un interior atrăgător şi strălucitor. Am programat o întâlnire a personalului pe subiectul ăsta, pentru săptămâna viitoare. Miercuri. Vom avea nevoie de tine aici. Trebuie să contribuie fiecare, să apărem cu o propunere trăsnet.

Marianne fu de acord să participe la întrunire şi spuse la revedere. Deschise computerul şi intră în proiectul Abernathy, dar se simţea teribil de neliniştită. Nu era oare mai important să-l urmărească pe Auggie prin lumea computerului, să-l găsească, să-i vorbească, să-i afle secretele, decât să proiecteze bucătăria unei familii bogate? Care erau adevăratele ei responsabilităţi într-un asemenea moment?

Marianne se uită la ceas.

Era patru şi un sfert.

Oftă.

Ei, oricum n-am cum să-l urmăresc chiar acum.

Deschise fişierul pentru bucătăria lui Abernathy. Era timpul să pună toate aparatele la locurile lor şi să le arate cum panelul cel elegant urma să se continue din sufragerie până în bucătărie. Ştia că Rebei Abernathy o să-i placă amănuntul ăsta.

Toată ziua, Marianne alternase munca la computer cu plimbatul prin casă, răsucind prin minte diverse detalii de proiectare. Tot asta făcea şi acum, mult după lăsarea întunericului. Din când în când, în drumurile ei dinspre şi către computer, punea mâna pe ceva de mâncat sau de băut. De câte ori suna telefonul, lăsa maşinăria să răspundă. Dar chiar şi aşa preocupată cum era, tot tresări, brusc atentă, când auzi vocea surescitată a lui Nolan. Apucă repede receptorul.

– Nolan! Ce mai faci?

– A revenit Auggie! spuse Nolan aproape ţipând.

– Adică a revenit în reţea?

– Corect.

– Dumnezeule, nici măcar nu mi-am dat seama că e aşa de târziu, zise Marianne.

Se uită la ceas şi văzu că era opt şi jumătate. Chiar că fusese preocupată în ultimele câteva ore. Dar acum simţea cum o apucă un râs de nestăpânit. Asta întrecea orice „veste grozavă” de la Dwayne.

– Tocmai au sunat Pritchard şi Maisie şi mi-au spus, explică Nolan. Au meşterit nişte programe care să-l descopere pe Auggie de îndată ce s-ar cupla la reţea. Şi mai află că au deja numărul lui de telefon.

– Cum de l-au obţinut aşa de repede?

– Au folosit un sistem de identificare a vorbitorului.

– Şi unde e acum?

– În Atlanta.

– În Atlanta?! Dar crimele au avut loc aici!

Nolan trase adânc aer în piept.

– Poate că nu chiar toate crimele. E posibil – posibil doar – ca un tip bogat din Chicago să fi fost o altă victimă. Înainte nu am crezut asta, dar acum încep să cred şi eu.

Gura Mariannei rămase căscată de uluire.

– Deci Auggie *face naveta?* zise ea.

– Aşa s-ar părea. E o surpriză, nu?

– Dar cum?

– Ei, o să mai treacă un timp până lămurim totul.

– Mai e cuplat încă?

– Păi, acum cinci minute mai era.

– Trebuie să ajung acolo, spuse Marianne strângând telefonul cu o mână şi închizând programul de proiectare cu cealaltă.

– Unde acolo? întrebă Nolan.

– În Insomnimania. Elfie trebuie să discute cu Auggie.

– Nu te băga, Marianne, spuse Nolan neliniştit. Asta e o treabă poliţienească.

Marianne fu atât de surprinsă, încât nu zise nimic pentru moment. Fusese atât de aproape de Nolan în

ultimele două zile, atât de legată de el. Nici nu-i trecuse prin minte c-ar putea avea păreri diferite în *vreun* domeniu.

– Nolan, cineva trebuie să-i vorbească.

– Cineva o s-o facă, acum că ştim unde e el sau ea.

– Nu, eu vorbesc de Auggie. Cel din reţea.

– Marianne, acela e doar o animaţie.

Marianne gemu. Nu avea nici un rost să încerce să-i explice sentimentul ei că Auggie era cheia întregii probleme, fie că era sau nu o animaţie. În definitiv, abia de pricepea ea însăşi.

– Nolan, nu am timp să discut. Dacă e doar o animaţie, n-o să-mi facă nici un rău, nu?

– Păi... te rog doar să te asiguri că nu faci nimic care să-i dea de ştire despre identitatea ta. O să reuşim să descoperim cui îi aparţine numărul, dar încă nu-l putem reţine.

– Nu-ţi face griji. În reţea sunt doar Elfie.

Marianne îi spuse la revedere lui Nolan, apoi se conectă la Insomnimania. O duse pe Elfie direct în Barul lui Ernie. Apoi ezită, puţin nelămurită. Clovnul nu era aici. Nu se gândise să-l întrebe pe Nolan în ce parte a reţelei se afla Auggie.

Ce mai copoi temerar. Se simţi de-a dreptul proastă.

Conversaţia din Barul lui Ernie se desfăşura cu o viteză ameţitoare, replicile scrise zburând, ca de obicei, amestecate cu comentarii verbale – salutări, cereri de băutură, câte-o obscenitate ciudată, din când în când. La o măsuţă era liber un scaun, aşa că Marianne îşi puse alterul să ia loc acolo.

Ei, cel puţin e mai bine decât să stau aşa, în mijlocul camerei. Marianne era uşor surprinsă de puterea ei de a resimţi stânjeneala alterului ei.

Data trecută când ea şi cu Nolan construiseră corpul elfului şi o trimiseseră pe Elfie în Insomnimania, personajul nu avusese prea multe de spus. Fusese doar un joc de pocher, în definitiv, iar conversaţia nu se relua decât la începutul unui nou joc. În seara asta, Marianne dorea ca

Elfie să-l găsească pe Auggie, să impună o conversaţie, să-i stârnească răspunsuri la întrebările ei. Chiar dacă Nolan aproape că-l identificase pe utilizatorul clovnului, Marianne tot mai presimţea că avea ceva important de aflat de la însuşi personajul animat.

Mai întâi trebuie să-ţi exersezi modul de a intra în conversaţie cu oricine e pe-aici. Cercetă lista de nume care precedau şirurile de cuvinte ce se succedau pe ecran. Timid, scrise un salut:

L-FY >BUNĂ, JZ.

Dar Jazz era deja antrenat într-o discuţie cu un alt personaj şi probabil că nu văzu deloc salutul lui Elfie. Marianne se concentra atâta pe înţelegerea conversaţiei în curs, încât sări în sus când computerul ei vorbi cu voce tare:

– Ce serveşti, Elfie?

Ernie venise la masa lui Elfie. Marianne ezită, apoi îşi aminti că a bea ceva făcea parte din protocolul locului, dacă voiai să nu fi dat afară.

L-FY >VIN ALB. TE ROG.

– Vine, spuse computerul cu vocea lui Ernie.

Fără să plece de lângă masă, barmanul umplu un pahar cu vin şi îl puse în faţa lui Elfie. Apoi dispăru. Marianne îşi cercetă puţin manualul de instrucţiuni, pentru a găsi comenzile necesare ca să o facă pe Elfie să bea. În cele din urmă scrise combinaţia corectă, iar Elfie ridică paharul la buze. Când îl puse iar jos, paharul era vizibil mai gol.

Cred c-ar fi bine s-o iau mai uşurel.

– Ce mai faci, păpuşă? se auzi întrebând o altă voce.

Marianne râse când auzi computerul recitând acea replică familiară. Pe ecran apăruse acelaşi maimuţoi dichisit pe care îl întâlnise Renee seara trecută. Biata gorilă nu-şi dăduse seama că acest elf electronic era condus de aceeaşi mână ca şi personajul care îl alungase cu o înjurătură cu o seară înainte. Doar că Elfie era mult mai bucuroasă să găsească pe cineva cu care să stea de vorbă.

L-FY>BINE.

GAR>GARGANTUA DE SOMMERVILLE-JONES, SERVITORUL DVS, DOAMNĂ. E VOIE SĂ STAU JOS?

Foloseşte jargonul reţelei.

L-FY>K LA TINE A K SĂ.

Maimuţoiul se aşează pe scaunul de pe cealaltă parte a mesei.

GAR>EŞTI 9 ACI, NU?

L-FY>AM FOST SPECT. E OARĂ-1 CÂND INTRU ÎN PERSOANĂ AICI.

GAR>STOARCE CTRL-l, IUBY.

Când Marianne apăsă respectiva combinaţie de taste, imaginea ei împreună cu Gargantua se mări, umplând ecranul. Acţiunile din fundal nu se mai vedeau, deşi toate dialogurile care aveau loc în bar erau vizibile pe ecran, pe deasupra capetelor lor, iar comentariile verbale venind de prin tot barul tot se mai auzeau. Acum dialogul purtat de cele două personaje din prim-plan apărea scris cu litere îngroşate, ceea ce o ajuta să urmărească replicile în mod separat.

L-FY>MERSI. CRED CĂ TU VII DES AICI.

GAR>DA, SUNT UN OBIŞN. E UN LOC GROZ DE RELAX.

L-FY>ATUNCI POATE ÎL ŞTII PE AUGGIE. CLOVNUL CU SPECTAC.

GAR>SIGUR. ÎL ŞTIU PE TIPU DE MIL. DE ANI.

Ani? se gândi Marianne. Vorbea unui personaj dintr-o reţea care exista de abia şase luni. Dar decise că ar fi nepoliticos din partea lui Elfîe să-i arate discrepanţa.

L-FY>AM URMĂRIT MULTE SPECTAC. MI-AR PLĂCEA SĂ-L CUNOSC PE AUGGIE. UN PRIETEN CREDE CĂ E POLIŢIST. SAU POATE UN ADEV CRIMINAL. TU CE ZICI?

Gargantua rămase tăcut un timp.

O gorilă şmecheră? Sau am atins un subiect delicat?

Gargantua îşi flutură o labă păroasă şi ceru o bere. Aproape instantaneu, o mână animată puse pe masa lor o halbă aburită. Brusc, în partea de sus a ecranului apăru numele lui Auggie, ca fiind un nou intrat în cameră. Marianne îşi lărgi imaginea pentru a cuprinde tot barul.

Clovnul stătea în prag.

GAR>UITE-L PE TIPUL DE CARE ÎNTREBAI. VREI SĂ-L CUNOŞTI?

L-FY>SIGUR.

GAR>STAI PUŢIN PÂNĂ SE MAI POTOLEŞTE MIŞCAREA.

Părea că toţi cei din Barul lui Ernie vor să-i vorbească lui Auggie – întrebând interesaţi pe unde fusese, de ce nu mai venise de o săptămână, când o să prezinte un alt spectacol. Dar clovnul ignoră majoritatea întrebărilor scrise care treceau în zbor pe ecran. Între timp, Elfie rămăsese aşezată la masă cu Gar, nemişcată, clipind doar din când în când din ochii ei mari, aşa cum fusese programată.

Ce ar trebui să facă? Ar trebui să-l abordeze direct pe Auggie? Marianne nu dorea să scape această ocazie, dar nu se gândise că Elfie va trebui să-şi facă loc cu coatele printre fanii lui Auggie. Apoi tresări când îl văzu pe Auggie venind direct la masa unde stăteau gorila şi elful. Când Auggie se aşează, Marianne introduse grăbită comanda care limita imaginea la masa lor.

AUGGIE>EI, PRIETENE GAR. CE AI PUS LA CALE ÎN SEARA ASTA?

GAR>AM STAT DOAR PE AICI DE VORBĂ CU AC. FERMEC. MADAM'. AUGGIE, ŢI-O PREZINT PE ELFIE.

Vocea programată a lui Auggie spuse tare:

– Încântat, dragă.

Pe când Marianne încerca să nimerească tastele ca să-i răspundă, apăru şi comentariul lui pe ecran.

AUGGIE>CINE EŞTI? NU-MI AMINTESC SĂ TE MAI FI VĂZUT.

L-FY>SUNT ELFIE. SUNT DOAR UN PUNCTULEŢ ZBURĂTOR PRIN R.Ţ.A ŞI CAUT PE CINEVA INTERES CU CARE SĂ VORB.

AUGGIE>NU MAI SPUNE!

L-FY>CE VREI Să ZICI?

AUGGIE>NICI TU NU CREZI CĂ EŞTI UN PUNCT NUMIT ELFIE. TOŢI CREDEM CĂ EŞTI ALTCINEVA. EU

SUNT AUGUST. AM FOST ÎNTOTDEAUNA.

L-FY>EI BINE, EU SUNT ELFIE. ASTA SUNT.

AUGGIE>NU, ŞI TU CREZI CĂ TOTUL E UN JOC. CA TOOOOŢI CEILALŢI HAHAHA.

Computerul Mariannei răsună de râsul răguşit al lui Auggie. Chiar dacă nu prea înţelegea gluma, sunetul o făcu să se simtă oarecum mai sigură. Elfie îşi ridică scurt paharul la buze. Marianne simţi că lucrurile încep să se lege. Se gândi la Baldwin Maisie şi la Ned Pritchard care îl urmăreau acum pe Auggie, înregistrând probabil tot ce făcea. Asta însemna că o urmăreau şi pe Elfie. Iar la comandament era probabil cel puţin un poliţist care îi urmărea. Aşa că Elfie juca în faţa unui public. Oare se uita şi Nolan?

Ei, nu se putea bâlbâi ca un amator în seara premierei. Marianne se hotărî că e cazul să preia controlul scenei. Abia observă când Gargantua se ridică de la masă şi se îndepărtă, aşa era de concentrată să menţină asupra ei atenţia lui Auggie. Scrise:

L-FY>AUGGIE, AŞTEPTAM SĂ TE ÎNTREB CEVA. NU STIU CUM AI PUTUT CREA O CAMERĂ NOUĂ.

AUGGIE>CARE CAMERĂ 9?

L-FY >CAMERA ILUZIILOR, EVID.

AUGGIE>NU FI RIDICOLĂ. NU E NOUĂ. A EXISTAT ÎNTOTDEAUNA. DE-A LUNGUL ÎNTREGII ISTORII A EXISTAT O CAM. A ILUZ.

L-FY>O, AM CREZUT Că POATE TU EŞTI PROGRAMATORUL CARE A FĂCUT O PENTRU NOI. SAU HECĂRU. CUM SE MAI SPUNE?

AUGGIE>ŞTIU SĂ FAC MULTE MULTE LUCRURI. DE CE EŞTI AŞA CURIOS, MICUTZULE L-F?

Marianne îşi dădea seama că nu ajungea nicăieri cu întrebări directe despre profesiunea lui. Se hotărî să încerce o tactică mai personală.

L-FY>MĂ INTERESEZI, AUGGIE. MĂ INTERES CE FACI. CRIMA E UN ACT AŞA DE SEMNIFIC.

AUGGIE>SEEEM-NIII-FICAT<.>? VREI SĂ ZICI CĂ E CEVA BUN?

Marianne începu să citească tare atât cuvintele lui Auggie, cât şi pe cele ale lui Elfie pe măsură ce ele apăreau pe ecran. Nu-i dădea senzaţia că le auzea vocile separate, dar îi uşura urmărirea dialogului.

– Întreaga viaţă a unei persoane trebuie să se rotească în jurul unei asemenea acţiuni, ca în jurul unei axe, spuse Elfie. Ce contează dacă e sau nu un lucru bun? Ce poate schimba mai drastic o viaţă? Ce-ţi va revela mai multe despre tine, despre ceea ce vei accepta de la viaţă, despre ceea ce vei face când acceptarea va deveni intolerabilă?

– Înţeleg ce vrei să spui, replică Auggie, Semnificativ. Pare că te-ai cam gândit la treaba asta.

– Iar cel ucis – e evident că şi pentru el e tot cel mai important eveniment al vieţii!

Clovnul se legăna pe scaun. Rânjetul lui vopsit să lăţise, gura i se deschisese şi iar răsună râsul cel răguşit.

– Mi se pare fascinant modul pe care l-ai ales pentru descrierea problemei.

– Şi mai presus de orice, crimele tale sunt pline de imaginaţie. Nimeni nu este atât de original.

– Asta e natura umană, zise Auggie. Plagiatorii, epigonii nu au un stil propriu. Şmecheria este să concepi totul în minte. Restul ţine doar de tehnologie. Dar mintea este locul unde se petrece totul.

Clovnul se aplecă peste masă şi se uită direct la Elfie.

– Ai oare mintea unui criminal, Elfie? întrebă el mişcând din sprâncene.

– Toţi suntem, în interiorul minţilor noastre, nişte criminali, nu? răspunse ea. Cel puţin *vrem* să fim. Dorim puterea de a elimina cu un gest orice obstacol din viaţa noastră, să eliminăm orice considerăm că e rău.

– Eşti un mic elf destul de interesant, în cele din urmă.

Clovnul stătea aplecat peste masă, iar zâmbetul lui vopsit era şi mai mare decât de obicei. Dar se opri, de parcă îşi amintise ceva. Spuse:

– Din păcate, trebuie să plec chiar acum la o întâlnire importantă, micuţă Elfie. Afaceri, ştii cum e. Dar mă voi întoarce aici mâine. Poate că vom vorbi din nou.

Şi Auggie dispăru din faţa ochilor ei.

Marianne era profund dezamăgită. Oare greşise când crezuse că Elfie îi captase atenţia clovnului? Sau chiar avea o altă întâlnire?

O întâlnire? O readuse pe Elfie în labirintul Insomnimaniei şi controlă listele de oaspeţi ale câtorva camere, dar nu mai dădu de clovn. Evident, putea fi într-o cameră particulară, pe undeva – sau poate că voise să spună pur şi simplu că se întâlnea cu cineva în Domul Plăcerii. Marianne se întrebă dacă nu erau locuri secrete în Insomnimania de care ea habar n-avea.

Micuţa imagine a lui Elfie rămăsese pierdută în labirint. Marianne se decise că nu era cazul să-şi alerge alterul prin toate părţile, doar-doar o da de Auggie. Ce i-ar spune dacă l-ar găsi? Fără prea multă convingere o decupla pe Elfie din reţea şi închise computerul.

Se frecă la ochi. Era epuizată şi frustrată. Muncise zdravăn timp de mai multe ore pentru proiectul ei, dar această perioadă mult mai scurtă de concentrare intensă asupra Insomnimaniei o secătuise şi mai tare. *E miza mai mare.* Dar îşi mai dădu seama şi că îi ceruse un grad mai mare de implicare, un fel de dăruire de sine pe care o evitase în toate domeniile vieţii ei în timpul ultimilor doi ani – chiar până acum vreo zece zile.

O luă de-a lungul holului şi se trânti apoi pe pat, cu mintea vâjâindu-i cuprinsă de vise – sau poate de halucinaţii. Văzu o siluetă ca o umbră ce intra într-o cameră foarte bine pusă la punct, rămânând în picioare în capul unei mese lungi de conferinţe şi făcând ordine între alţi participanţi, pe jumătate invizibili, ai unei întruniri.

Toţi participanţii purtau costume clasice, deşi Marianne nu-şi putea da seama dacă erau bărbaţi sau femei. O lumină puternică se aşternea pe servietele din faţa fiecărei siluete, dar feţele lor rămâneau în întuneric. Asta nu era însă important. Pe cel din capul mesei voia să-l vadă. Cu siguranţă că Auggie ar fi fost conducătorul unei întruniri la care participa şi el. Se strădui să înainteze. I se părea că pluteşte în neştire, apropiindu-se din ce în ce mai mult de

silueta aceea. Începu să vadă mici pătrate – pixeli suspendaţi, care formau umbrele şi imaginile dinaintea ei. Îi era frică, respira greu, convinsă că era pe cale de a vedea faţa ucigaşului lui Renee.

Brusc, chiar în faţa ochilor ei, pixelii se limpeziră devenind o imagine. Dar era o faţă albă cu o gură roşie rânjitoare, era masca unui clovn. Ochii lui întunecaţi o priveau drept în faţă. Atunci Marianne rămase blocată observând că nu se afla acolo sub înfăţişarea lui Elfie. Era chiar ca Marianne. Îşi arăta clovnului chiar faţa ei, nedeghizată.

O copleşi groaza şi să răsuci să fugă. Acum lumina cuprinse celelalte feţe din jurul mesei, şi toate erau feţele clovnului. Cu toţii fremătau de bucurie. Râsul răguşit al clovnului o cuprindea venind din toate direcţiile. Apoi pixelii se tulburară devenind doar un vârtej de culori iar sunetul râsului se diminuă, dispărând în depărtare. Marianne stătea culcată, dar complet trează, cu ochii privind fix tavanul camerei sale.

Nolan o sună din nou sâmbătă. De data asta, vocea lui părea exasperată.

– N-o să crezi, spuse el. Ieri am primit un alt număr pentru Auggie. Cel de-al doilea e în Detroit.

– Nu înţeleg, zise Marianne. Parcă spuneai că suna din Atlanta.

– Aşa era. Cel puţin aşa spunea sistemul de identificare a sursei telefonice pe care îl folosesc Pritchard şi Maisie. Apoi, cam la o oră după ce am vorbit cu tine, m-au sunat ei să-mi spună că tipul suna dintr-un alt loc.

– Deci ce se petrece?

– Nu ştiu cum s-o iau. Ei spun că Auggie a dispărut o vreme. Au crezut că se decuplase de la reţea.

– A zis că trebuia să participe la o întrunire. Apoi a dispărut pur şi simplu.

– Da, au înregistrat asta. Înregistrează tot ce se petrece pe ecran când apare el. Dar se pare că s-a întors după treizeci de minute. Iar sistemul de recunoaştere telefonică

a furnizat un alt număr.

– Ale cui numere erau?

– Păi, avem câteva date despre ei. Cel din Atlanta este al unei femei, avocată la una dintre marile firme de acolo. Cel din Detroit este al unui bărbat, şeful propriei lui întreprinderi. Ambii sunt membri ai Insomnimaniei.

– N-o poţi determina pe femeie să facă testul ADN?

– Doar dacă avem dovezi că a fost aici, că avea o legătură cu crima.

Marianne gemu de neputinţă.

– Deci ce crezi că e la mijloc? Un fel de club al lui Auggie?

– L-am pus pe Clayton să le telefoneze celor doi în dimineaţa asta, ca şi cum ar fi fost un funcţionar drăguţ şi politicos de la serviciul de anchete telefonice asupra clienţilor; i-a întrebat cum le place Insomnimania şi i-a întrebat cine din casa lor se cuplase în noaptea respectivă ca Auggie. Au negat amândoi că s-ar fi cuplat vreodată ca Auggie. Au zis că aveau alţi alteri. Au mai spus că, dacă cineva trece convorbiri pe telefoanele lor, n-au cum să observe, folosesc foarte mult Insomnimania, mai folosesc şi alte reţele, şi aşa mai departe.

Marianne simţi un mic şoc neaşteptat când îşi aminti de visul ei din seara precedentă. Oare existau mai mulţi Auggie? Devenea coşmarul realitate?

Nolan continua să vorbească, dar acum o făcea mai încet.

– Cristoase, sunt băgat până peste cap, spuse el.

– Lasă că nu eşti singur.

– Mulţumesc lui Dumnezeu.

– Când ne putem întâlni?

– Zău că aş vrea să te văd în week-end-ul ăsta, spuse Nolan. Dar se pare că n-am nici o şansă să scap de aici. Trebuie să vorbesc cu cei de la Omucideri şi din Atlanta şi din Detroit, să le explic cumva toată chestia. Vreau să văd dacă obţin o supraveghere telefonică sau un mandat de percheziţie. Trebuie să fac ceva ca să-i am sub ochi pe oamenii ăştia.

– Mi-e dor de tine, spuse Marianne tremurând puţin. Îşi dădu seama că e înspăimântată, dar încercă să nu-i permită fricii să-i transpară în voce.

– Şi mie mi-e dor de tine, spuse el. Îmi pare rău că nu pot veni acolo.

– Nu fi caraghios. Unul dintre noi trebuie să-l prindă pe ucigaşul lui Renee.

Dar care dintre noi?

La 1:18 duminică dimineaţa, unul dintre computerele de birou, mai mici, ale Insomnimaniei izbucni brusc într-o muzică vioaie, doar pentru câteva momente.

– Ce dracu' e asta? întrebă Pritchard.

– „Tânărul cel îndrăzneţ de la trapez", spuse Maisie punând jos revista cu benzi desenate.

– Vrei să-mi spui şi de ce?

– Dacă îmi amintesc, tu ai spus să semnalez cumva momentul în care Auggie se cuplează.

– Vrei să zici că o să cânte melodioara asta stupidă ori de câte ori apare clovnul?

– Dar te-a făcut atent, nu?

Pritchard nu răspunse nimic inteligibil, aşa că Maisie îşi văzu de celelalte pregătiri care îi permiteau să-l urmărească pe Auggie. O serie de chestii avuseseră deja loc, în mod automat: computerul care semnalizase înregistrase ora; pe ecranul instrumentului de urmărire telefonică apăru un număr care fu şi el înregistrat; iar în marele computer VAX intră în funcţiune un program care înregistra sunetele, cuvintele şi acţiunile lui Auggie.

– Da' iote ici, zise Maisie. Asta nu-i nici unul din numerele de azi-noapte. Aseară au fost din Atlanta şi Detroit.

– Se pare că omul nostru-i un fel de vrăjitor. Zău că nu-mi place să mă gândesc la aşa ceva. Exact de asta n-avem nevoie: să ne războim c-un vrăjitor.

Apoi Maisie porni o staţie de lucru şi lansă un program care să înregistreze tot ce se întâmpla pe ecran, inclusiv mişcările celorlalţi alteri din preajma lui Auggie. Acum,

atât Pritchard cât şi Maisie îl puteau vedea pe Auggie, care tocmai păşise în Barul lui Ernie, trecând printre uşile batante. Mai observară că Marianne o făcuse deja pe Elfie să aştepte în bar. Se părea că doamna încearcă să investigheze câte ceva pe cont propriu. Ambii programatori se aplecaseră în faţă ca să urmărească acţiunea.

– Am o mică teorie pentru tine, zise Pritchard, scoţând din ambalaj un baton de Snickers, folosind pentru asta o singură mână, pe când cu cealaltă, în mod expert, desfăcea o clătită Tootsie.

– Dă-i drumul, spuse Baldwin Maisie.

– Avem de-a face cu un virus.

– Auggie? Un virus? Nu, Pritch. Ăsta e doar optimismul tău nedomolit care vorbeşte. Ţi-ar plăcea ţie să se dovedească a fi un virus. Eşti nebun după viruşi. Vrei să te autoconvingi că suntem martorii unei epocale descoperiri, atât în domeniul inteligenţei artificiale cât şi în cel al vieţii artificiale.

– Sau e asta, sau e un hacker atât de bun, încât noi nici nu ne dăm seama ce face, spuse Pritchard. Ce altceva ar putea fi?

– Deci vorbim de un virus cu o pălărioară caraghioasă şi cu un nas mare şi roşu, îl ironiză Maisie. Vorbim de un virus care poartă conversaţii sofisticate şi căruia îi place martini. Vorbim de un virus care o duce mai bine în societate decât am dus-o noi vreodată.

– Am noutăţi, Mais, spuse Pritchard bine dispus. *Toţi* viruşii au o viaţă socială mai bună decât avem noi. Nu-mi vine în minte vreun organism pământean – virtual sau real – care face dragoste mai rar decât noi doi, puşi la un loc. Tu ştii vreunul?

Maisie aruncă o privire spre ecran.

– Nuuu, zise el neîncrezător. Nu se poate. Dar nu se poate.

– De ce nu?

– Unu: e interactiv.

– Ei şi?

– Păi, viruşii nu sunt.

– Interacţionează cu alte programe. Trebuie să interacţionezi cu o chestie pe care vrei s-o papi de vie.

– Da, dar nu interacţionează cu utilizatorii.

– Cine spune asta?

– Haida de, Pritch. Ai vorbit vreodată cu un virus?

– Aproape.

– Poate doar în visele tale cele mai drogate. Dacă Auggie e un virus, ar putea trece şi de afurisitul test Turing. Drace, de fapt îl tot trece de luni de zile.

– Testul Turing nu-i mare scofală – e bun doar să prosteşti oamenii să creadă că vorbesc prin intermediul computerului cu o altă fiinţă conştientă de sine. Şi noi doi putem să-l trecem.

– Da, dar noi suntem fiinţe *umane.*

– Multe fiinţe umane n-ar fi de acord cu tine. Dacă nişte creiere netede ca noi pot trece testul Turing, însemnă că ăsta nu demonstrează mare brânză de conştiinţă.

Pritchard se lăsă pe spate, molfăi ciocolata, neluând în seamă, ca de obicei, că se mânjea pe toată faţa.

Maisie dădu din cap meditativ:

– Deci cum de te gândeşti că Auggie ar fi un virus?

– Ei bine, tu şi cu mine avem reţeaua asta de toată frumuseţea, corect? Să presupunem că într-o zi vine un cretin descurcăreţ şi ne slobozeşte în reţea personajul ăsta numit Auggie. Doar că acest Auggie nu este ca toţi ceilalţi alteri animaţi. Programul lui este ca al unei păpuşi cu arc şi cheiţă. N-are nevoie de un utilizator care să se ţină după el şi să dea de bucluc, ceea ce-l face să intre în categoria viruşilor. Dar, după cum s-a observat până în prezent, această păpuşă specială cu arc ştie să agate puicuţe în Barul lui Ernie şi să le reguleze la maximum în Domul Plăcerii, ceea ce-l face cu mult mai deştept decât suntem noi.

Maisie chicoti cu chef.

– Pritch, jos pălăria. Asta e cea mai inacceptabilă, nebunească şi ţăcănită idee care ţi-a venit pe ziua de azi.

– Mulţumesc, zise Pritch delicat. Mă străduiesc.

Apoi Pritchard rămase tăcut cu ochii la micul elf care aştepta în bar. Maisie se uită la el cu interes. Trăsnaia cu viruşii era genul de tâmpenii pe care le spunea Pritchard atunci când de fapt mintea lui formula o teorie complet diferită – ceva despre care nu dorea încă să vorbească.

Mă întreb la ce se gândeşte cu adevărat.

Între timp, Pritchard continua să privească fix ecranul. Nu se întâmpla prea des ca Pritchard să şadă aşa degeaba în faţa unui monitor. În mod normal era tipul căruia îi plăcea să fie activ.

Se întâmplă ceva acolo. Şi nu e nici un afurisit de virus.

De îndată ce Auggie intră în bar, fu iar asaltat de admiratori. Marianne ştia că Elfie îi atrăsese atenţia clovnului cu o noapte înainte, şi spera că el îşi va aminti de ea. Totuşi, nu se simţise foarte satisfăcută de schimbul de replici cam scurt din seara precedentă. Fusese tensionată şi încordată, conştientă de faptul că voia să-l facă să se dea de gol.

Hotărî că îl va aborda pe Auggie fără să premediteze nimic – va încerca doar să ajungă să-l cunoască, să-l facă să aibă încredere în Elfie ca prieten. Se va lăsa antrenată mai deplin în realitatea virtuală.

Spre surpriza şi încântarea Mariannei, Auggie veni direct la masa la care şedea Elfie şi o salută ca pe un vechi prieten. Se aşeză în faţa ei şi comandă o sticlă de şampanie şi două pahare. Marianne simţi că parcă era curtată, deşi Auggie nu purta decât o conversaţie extrem de superficială.

Ce aşteaptă? Poate ca Elfie să spună ceva interesant. Eşti iar în scenă.

Elfie sorbi iar din cupa cu şampanie, zâmbindu-i clovnului. Cum şedeau aşa amândoi, Auggie mai schimba câte-o vorbă cu ceilalţi. Toate conversaţiile scrise din bar le zburau pe deasupra capetelor, ameţind-o oarecum pe Marianne. Se gândi că ar putea fi chiar efectul băuturii. Culorile din bar deveniră mai palide. Se uită la Auggie. Clovnul părea că se rotunjise, devenind tridimensional.

Scrise adormită:

L-FY>LOCUL ĂSTA E GROZAV. AŞA O VARIETATE DE FIINŢE.

AUCGIE>MULŢI N-AU NIMIC DE ZIS. MI SE PARE MAI GROZ SĂ GĂSESC O PERS INTERES CU CARE SĂ VORB.

L-FY>DAR UITE CE FIINŢE DIFERITE. DE TOATE FORMELE ŞI CULORILE – PĂSĂRI, ANIMALE. PEŞTI – TOATE CREATURILE. N AM MAI VĂZUT AŞA CEVA.

Marianne începu iar să citească tare dialogul, şi observă cu satisfacţie că tehnica lucra foarte bine în seara asta – îi fu uşor să se convingă în scurt timp că auzea chiar vocea lui Auggie. Acum se auzea bine chiar şi vorbăria de la celelalte mese, chiar dacă era mai în surdină. Marianne zâmbi.

– Insomnimaniacii sunt atât de minunat de creativi, nu crezi? zise Elfie.

Auggie privi prin bar.

– Mie mi se pare că-i aceeaşi adunătură din fiecare sâmbătă seara. Cred că mai eşti încă o începătoare, micuţule elf.

– Dar e incitant să-ţi dai seama că vorbeşti cu oameni adevăraţi care se află departe, în locuri foarte diferite, insistă Elfie. Tu unde te afli cu adevărat, Auggie?

Clovnul o privi fix un timp. Inima Mariannei bătea nebuneşte. Îi fu frică să n-o fi luat prea repede şi să-şi fi atras suspiciunea lui Auggie. Se pregăti să fie martoră la una din descărcările de nervi cu care o servea uneori pe Safir. Dar clovnul îi vorbi deosebit de blând:

– Sunt chiar aici, Elfie. Ca şi tine. Ca toţi ceilalţi. Altfel n-am putea purta această conversaţie.

Marianne mai încercă o dată.

– Dar asta datorită reţelei, spuse Elfie. Se aplecă peste masă, vorbindu-i confidenţial. Eu sunt în California, Auggie. Eu sunt în California şi îţi vorbesc, dar nu ştiu nici dacă eşti cu adevărat în acelaşi stat cu mine.

– California e doar o superstiţie, spuse Auggie condescendent. Te credeam mai sofisticată. Clovnul îşi

întinse mâna înmănuşată şi şi-o aşeză pe masă lângă a ei. Vezi ce aproape suntem? Aceasta e realitatea – noi doi împreună. De ce vorbeşti de o distanţă care ne separă? Mă întristezi, Elfie, pretinzând că nu eşti chiar aici cu mine.

Marianne nu ştia ce să spună. Era clar că Auggie va ocoli problema – nu avea de gând să discute despre poziţia utilizatorului său.

– Poate că mi se pare totul atât de impresionant pentru că sunt nou venită aici, zise Elfie. Am auzit că tu şi cu prietenul meu Gargantua sunteţi prin reţea de mult timp.

– A, aş putea să-ţi povestesc multe despre barul ăsta înainte de a deveni atât de aglomerat – şi înainte de a exista atâtea reguli. Acum vreo zece ani era un loc foarte interesant. Acum prea s-a liniştit totul.

– Auggie, nu fi prost, spuse Elfie. Nu ai cum să-ţi aminteşti lucruri care s-au petrecut cu zece ani în urmă. Aminteşte-ţi că reţeaua există doar de şase luni.

– A, atunci tu eşti o *creaţionistă,* remarcă Auggie cu un rânjet protector.

– O ce?

– Ei, haide. Nu răspunde evaziv. Eşti unul dintre tradiţionaliştii aceia superstiţioşi care se opun ştiinţei şi mai cred încă în poveşti cu zâne. Crezi că întreaga noastră lume există într-un fel de maşinărie enormă controlată de nişte superfiinţe gigantice. Crezi că materia, energia, spaţiul, vastitatea timpului şi însăşi informaţia sunt toate doar – cum spuneţi voi? – „virtuale”.

– Ei, n-aş spune chiar aşa.

– Dar *cum* ai spune?

Marianne nu ştia ce să răspundă. Era, evident, un joc complicat cel pe care îl juca Auggie, dar ea habar n-avea cum se joacă.

– Vino cu mine, spuse Auggie sărind la alt subiect.

– Unde?

– Vino doar.

Cei doi ieşiră din barul lui Ernie şi intrară în labirint. Elfie îl urma pe Auggie coridor după coridor. I se părea că rătăceau de mult timp prin coridoarele întortocheate. De

fapt, i să părea chiar că moţăise un pic în timpul călătoriei. Îşi scuturǎ capul să se trezească şi se concentră din nou asupra ecranului.

Auggie şi Elfie ajunseseră la un simbol pe care ea nu-l mai investigase vreodată, numit Planetariu. Intrară împreună. Se aflau în faţa unor uşi uriaşe de lemn ce purtau o placă pe care scria PLANETARIU ÎN MEMORIA LUI HANS PFAAL. Uşile se deschiseră cu un scârţâit zgomotos, iar cei doi intrară luând loc într-un amfiteatru circular – gol, de altfel.

Ecranul-cupolă fu alb la început. Dar, în curând, luminile se diminuară, iar Auggie şi Elfie rămaseră în întuneric. Începu o muzică tremurătoare – un fel de versiune electronică din Debussy sau Ravel. Pe ecranul întunecat apăru o adevărată revărsare sălbatică de stele, planete şi galaxii multicolore. Stelele sclipeau şi licăreau nebuneşte.

– Acolo, o vezi pe aceea? îi şopti Auggie, arătând spre un punct deosebit de luminos de pe cupola planetariului. Aceea e Alpha Centauri, cea mai apropiată stea. Lumina ei a călătorit până aici vreme de mai bine de patru ani. Lumina a nenumărate stele a călătorit vreme nesfârşită pentru a ajunge la noi. Oamenii de ştiinţă au dovedit-o. Şi tot mai susţii că acest întreg univers există abia de şase luni?

– Dar e o nebunie! Astea nici nu sunt stele reale! Sunt doar simulări – e un planetariu simulat. Sunt simulările unor simulări!

Auggie chicoti resemnat.

– O, da, murmură el. Am mai auzit asta.

– Eu am văzut stelele adevărate, strigă Elfie enervată. Am văzut cerul de noapte.

– Un cer în afara acestuia, ei? Un cer în afara lumii noastre informaţionale?

– Sigur că da.

– Tu, micuţă Elfie? Micul meu pixel electronic? Chiar te aştepţi să cred că ai fost într-un alt univers decât al nostru?

Asta e ridicol. Îşi bate joc de mine, râde pe socoteala mea. De ce mă las dusă de val? Poate pentru că Auggie părea atât de insuportabil de sincer. Indiferent din ce motiv, Marianne descoperi că e incapabilă să-şi controleze revărsarea de întrebări care o sufoca.

– Dacă nu există o altă realitate, de ce ne numim „alteri”? De ce am ajuns aici printr-un meniu principal? Şi cum rămâne cu comenzile de la tastatură? Cum să se schimbe perspectiva de pe ecran, cum să te mişti aşa sau aşa? Ce vor să spună toate astea?

– Procedee stilistice, spuse Auggie ridicând din umeri. Eşti prea concretă în gândire. E timpul să înveţi să gândeşti metaforic. A, ştiu că e liniştitor să-ţi imaginezi că există un fel de păpuşar omnipotent care dă sens şi direcţie vieţilor noastre. Dar aşa ceva nu există. Suntem singuri. Orice entitate raţională de bun-simţ poate înţelege asta.

– *Cine eşti?* explodă Elfie.

Faţa lui Auggie păru să capete o expresie mai ameninţătoare. Mâinile Mariannei se retraseră de pe claviatură.

– O, Doamne, şopti ea. A mers prea departe. Am lăsat-o să meargă prea departe.

Atunci Auggie se aplecă spre Elfie şi vorbi:

– Cine sunt? Sunt ceea ce sunt. Cine crezi *tu* că sunt? Elf prostuţ, de ce complici lucrurile? Eu sunt eu. Sunt Auggie. Sunt ceea ce vezi. De ce nu le dai atenţie propriilor tăi ochi.

Fără să mai aştepte răspuns, dispăru ca prin farmec, lăsând-o pe Elfie singură în planetariu. Marianne lăsă să-i scape un oftat descurajat.

Ghinion, Elfie. Poate o să ai mai mult noroc data viitoare.

Se deconectă din planetariu şi din reţea.

ADDENDA
DOMUL PLĂCERII

SIGUR CĂ AM AVUT ÎNTOTDEAUNA O BIBLIOTECĂ EROTICĂ ŞI UN SPAŢIU DE EXPERIMENTE SEXUALE – CE REŢEA DE COMPUTERE CARE SE RESPECTĂ NU ARE AŞA CEVA? DAR NE-AM DAT SEAMA FOARTE REPEDE CĂ VOI, CEI DE LA CAPĂTUL CELĂLALT, CU COMPUTERELE VOASTRE ULTIMUL RĂCNET, CU MODEMURI CE AU VITEZA LUMINII ŞI CU O IMAGINAŢIE MINUNATĂ, N-AŢI FI NICIODATĂ SATISFĂCUŢI DOAR CU OBIŞNUITELE DISTRACŢII BAZATE PE SIMPLA CONVERSAŢIE.

NE-AM DAT SEAMA, MAI BINE MAI TÂRZIU DECÂT NICIODATĂ, CĂ VEŢI DORI O ANIMAŢIE COMPLETĂ A RELAŢIILOR VOASTRE SEXUALE. TOŢI SUNTEŢI ADULŢI, ÎN DEFINITIV, ŞI CÂND VREŢI SĂ AVEŢI UN CONTACT SEXUAL PRIN REŢEA NU-L VREŢI DILUAT DE PREJUDECĂŢI ŞI CENZURĂ.

DECI, CÂND ABONAŢII NOŞTRI AU CERUT-O, NOI ERAM PREGĂTIŢI. PROPRIA NOASTRA ECHIPĂ DE MINUNAŢI PROGRAMATORI AU ANIMAT ŞI AU EXTINS *INSOMNIMANIA,* AU ADĂUGAT ŞI CAMERA IMPONDERABILĂ, ŞI ASTA DOAR LA CÂTEVA ZILE DUPĂ CE V-AŢI EXPRIMAT DORINŢA. APOI, ÎMPINŞI DE ÎNCURAJĂRILE ŞI CERERILE VOASTRE, AM MERS DREPT ÎNAINTE, CREÂND ACTIVITĂŢI DIN CE ÎN CE MAI INTERACTIVE. TOATE ACESTE NOI SPAŢII PENTRU CONTACTE SEXUALE SE AFLĂ ACUM ÎN *DOMUL PLĂCERII,* UN PALAT ÎNCHINAT DELICIOASELOR AVENTURI SENZUALE.

DECI, PORNIŢI. RĂTĂCIŢI PRIN *DOMUL PLĂCERII* AFLAT ÎN LABIRINTUL MENIULUI PRINCIPAL AL *INSOMNIMANIEI* ŞI IATĂ CE VEŢI VEDEA:

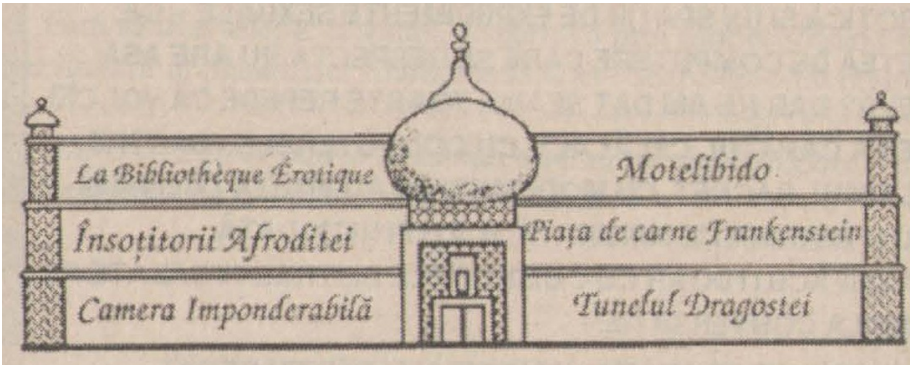

“În Xanadu deci, Kubla-Khan
Măreţul dom întru plăcere şi porunci…”
Samuel Taylor Caleridge
“Kuhla Khan”
BINE ATI VENIT ÎN DOMUL PLĂCERII!

PUTEŢI SAVURA PAGINILE ARZĂTOARE DE LA *BIBLIOTHEQUE* SAU JOCUL STÂRNITOR DE PASIUNI DIN *CAMERA IMPONDERABILĂ*, FĂRĂ SĂ ADUCEŢI NICI UN FEL DE SCHIMBĂRI ALTERULUI VOSTRU. CELELALTE ACTIVITĂŢI NECESITĂ SCHIMBĂRI SPECIALE PENTRU O DEPLINA PARTICIPARE.

NOTĂ: PENTRU A GĂSI INSTRUCŢIUNI AMĂNUNŢITE DESPRE MODUL DE FOLOSIRE A FIECĂREI ZONE DIN DOMUL PLĂCERII, CĂUTAŢI ÎN SECŢIUNEA DE REFERINŢE DE LA SFÂRŞITUL PREZENTEI ADDENDE.

MAI ÎNTÂI REGULILE!

SUNT DOAR DOUĂ REGULI:

- FĂRĂ NAŞTERI. NU CĂ V-AM SFĂTUI SĂ FOLOSIŢI ANTICONCEPŢIONALE. DOAR CĂ SARCINILE NU POT AVEA LOC AICI. E STRICT *VERBOTEN.*
- FĂRĂ MORŢI. BĂTĂILE, TORTURILE, MUTILĂRILE, SADISMUL ŞI ORICE FEL DE ABUZURI VERBALE SAU FIZICE SUNT OK. SUNT ADMISE ŞI BOLILE VENERICE CARE NU AU EFECTE FATALE – CHIAR CREATE DE VOI INŞIVĂ. DACĂ DORIŢI. DAR NIMENI NU IESE MORT DE AICI.

ASTA E. ASTEA SUNT REGULILE. FĂRĂ NAŞTERI. FĂRĂ MORŢI. DOAR SEX, SEX. SEX DE NEMĂSURAT, DE NEAMÂNAT, DE NEUITAT... NEMURITOR. O, DA, ŞI VIOLENŢĂ... DACĂ E PE GUSTUL VOSTRU.

NU VĂ PLAC REGULILE? MERGEŢI ŞI VĂ ARANJAŢI UN SPAŢIU PERSONAL.

TRAVESTIURILE CIBERNETICE

FIŢI CINSTIŢI. DACĂ AŢI FI FOST PERFECT FERICIŢI CU FORMA VOASTRĂ ÎN CARNE ŞI OASE, N-AŢI COLINDA PRIN SPAŢIUL CIBERNETIC ÎN CĂUTAREA UNUI ALTER SEXUAL VIRTUAL. DECI NU FIŢI TIMIZI. FIŢI PENETRANŢI.

• V-AŢI PLICTISIT SĂ APARŢINEŢI ACELUIAŞI SEX DE O VIAŢĂ? SCHIMBAŢI! SAU REALIZAŢI UN SEX CU TOTUL NOU! ŢINEŢI MINTE, SUNTEŢI ANONIMI. NIMENI NU TREBUIE SĂ ŞTIE.

• V-AŢI PLICTISIT SĂ APARŢINEŢI DE O VIAŢĂ ACELEIAŞI SPECII? DEVENIŢI UN MUTANT INTERPLANETAR! DEVREME CE AVEŢI ORGANE GENITALE ŞI ORIFICII (REALIZATE ÎN ÎNTREGIME DUPĂ SPECIFICAŢIILE VOASTRE – INCLUSIV CA MĂRIME, FORMĂ, PROPORŢII ŞI NUMĂR), PUTEŢI PARTICIPA LA SPECTACOL.

CÂND INTRAŢI, OPRIŢI-VĂ PE LA *PIAŢA DE CARNE FRANKENSTEIN.* AICI VĂ VEŢI ASAMBLA ALTERUL EROTIC.

CEL CARE ARATĂ PRECUM COLIN OLIVE ESTE ÎNSUŞI BUNUL DOCTOR. EL VĂ VA AJUTA SĂ TRANSFORMAŢI ACELE COTLETE DE VACĂ ÎNTR-UN TRUP DUPĂ GUSTUL VOSTRU. VĂ STĂ LA DISPOZIŢIE ŞI BIBLIOTECA NOASTRĂ DE IMAGINI. DOAR DACĂ NU VREŢI SĂ FIŢI PE POST DE *VOYEUR.* DACĂ E AŞA, APUCAŢI O LANTERNĂ LA INTRARE. ORICE VĂ EXCITĂ E PERMIS.

CÂT DE DUR VREŢI SĂ JUCAŢI?

STAŢI PUŢIN. NU RĂSPUNDEŢI PREA REPEDE. ACESTA E DOMUL PLĂCERII, IAR VOI INTERPRETAŢI ROLURI. DECI PUTEŢI ALEGE. INDIFERENT CĂT DE

BLEGI SUNTEŢI ÎN VIAŢĂ, PUTEŢI DEVENI AICI ARMĂSARI. ŞI INDIFERENT DECĂT DE EXPLOZIV VĂ ESTE LIBIDOUL ÎN VIAŢA REALĂ, ÎN DOMUL PLĂCERII PUTEŢI DEVENI UN PITIC SLAB ŞI NEPUTINCIOS. URMAŢI DOAR ACESTE SIMPLE FORMULE:

HANDICAPUL EROTIC

HANDICAPUL DUMNEAVOASTRĂ EROTIC SE BAZEAZĂ PE O ANUMITĂ DOMINARE A *DORINŢEI* ASUPRA *AGRESIUNII.* GRADAREA SE FACE DE LA -10 LA +10.

- -10 PE SCALA DORINŢEI INDICĂ O TOTALĂ REPULSIE FAŢĂ DE ACTUL SEXUAL, IAR +10 INDICĂ O EXCITARE DUMNEZEIASCĂ.
- -10 PE SCALA AGRESIUNII ESTE CULMEA NEPUTINŢEI, IAR +10 VĂ AŞEAZĂ PE ACEEAŞI TREAPTĂ CU KING KONG.
- O PROPORŢIE DE +10 PE +10 ESTE IDEALUL DORINŢEI ŞI AL PUTERII. SUNTEŢI BESTIAL. SUNTEŢI CULMEA DOMINĂRII. S-AR PUTEA SĂ VĂ DORIŢI ASTA SAU NU.
- O PROPORŢIE DE –10 PE –10 VĂ TRANSFORMĂ ÎNTR-O VICTIMĂ SIGURĂ. SUNTEŢI PRADA PERFECTĂ. SUNTEŢI CULMEA SERVITUŢII. S-AR PUTEA SĂ VĂ DORIŢI ASTA SAU NU.

VI SE PARE PREA LIMITATIV? NICI VORBĂ. PENTRU CEI CARE NU AU LA ÎNDEMÂNA CALCULATORUL DE BUZUNAR, LE STAU LA DISPOZIŢIE PATRU SUTE DE VARIANTE DE HANDICAP. ÎN PLUS, HANDICAPURILE SUNT PERFECT INDEPENDENTE DE GEN SAU PREFERINŢE SEXUALE. IAR HANDICAPUL ESTE STRICT CONFIDENŢIAL CÂND CINEVA SE APROPIE DE ALTERUL DUMNEAVOASTRĂ ÎN DOMUL PLĂCERII (ŞI SIGUR CĂ CINEVA O VA FACE). EL, EA SAU CE-O FI S-AR PUTEA SĂ AIBĂ O MICĂ SURPRIZĂ.

DUMNEAVOASTRĂ ALEGEŢI!

10011
TÂRFA

Marianne se uită puţin prin manual şi prin alte materiale care descriau spaţiile Insomnimaniei. Era mândră că Elfie devenea din ce în ce mai sociabilă, integrându-se în această cibercultură, dar îşi dădea seama că mai era încă mult de explorat prin Insomnimania. De vreme ce nu se îndoia că Auggie era un adevărat profesionist al navigaţiei prin reţea, Marianne dorea să fie sigură că Elfie va face faţă oricărei activităţi pe care el i-ar fi sugerat-o. Spre propriul ei amuzament, se gândea deja la Elfie ca la un mic spion curajos care se punea în cele mai ciudate situaţii pentru a urmări un criminal.

E o eroină Elfie asta. Era o descriere pe care Marianne nu ar fi folosit-o niciodată pentru ea însăşi.

Şi cu toate că Elfie cercetase destule activităţi din reţea, nu intrase de-a binelea decât în planetariu, în bar şi în cazinou.

Labirintul Insomnimaniei era acum atât de întins, încât Marianne ştia că nu va avea timp suficient ca să exploreze totul. Evident că nu avea nici o reticenţă s-o ducă pe Elfie în camerele pentru jocuri sau pentru vacanţe la Plaja Babbage sau Muntele de Ametist. Dar trebuia să recunoască împreună cu Elfie; erau complet nepregătite pentru a vizita anumite secţiuni ale Domului Plăcerii.

Marianne se jucase fără excese şi complet incognito în Camera Imponderabilă, unde erau folosite trupuri de-a gata. Şi citise orice în Bibliotheque Erotique, dar nici nu se putea gândi că Auggie îi va propune să meargă la citit împreună. Elfie nu se folosise niciodată de cele oferite la însoţitorii Afroditei, nici pentru a-şi face rost de un companion, nici pentru a se oferi în chip de companie; dar Marianne se gândi că acest tip de servicii n-o să-l intereseze pe Auggie. Adevărata problemă era că vizitase Tunelul Dragostei doar ca observator şi nici măcar nu fusese prin faimosul Motelibido.

Locurile cu deghizări mai sofisticate. Dar ce-o să se

facă Elfie dacă Auggie voia să-l însoţească acolo, aşa cum era sigură c-o va face. O să-i spună pur şi simplu să meargă cu altcineva? În felul ăsta n-o să mai afle nimic – un spion adevărat trebuie să fie pregătit, cu costumaţia respectivă, pentru orice situaţie.

Şi cine se ascunde sub costumul lui Auggie? Oare clovnul era masca femeii ucigaşe? Marianne ştia că nu avea cum să-şi dea seama. Auggie se prezenta în chip de bărbat, iar Elfie trebuia să se gândească tot aşa când vorbea cu el.

Marianne decise să se pregătească chiar din după-amiaza aceea pentru activităţile din Domul Plăcerii. Anumite părţi de program erau disponibile pe computerele utilizatorilor chiar când reţeaua nu funcţiona. Puteai scrie scrisori pe care să le trimiţi mai târziu, puteai crea animaţii pentru Camera Iluziilor sau trupuri pentru Domul Plăcerii.

Marianne îşi deschise computerul şi luă addenda la Manualul Insomnimaniei, în care se explica modul de utilizare a programului Domului Plăcerii. O duse pe Elfie în Piaţa de Carne a lui Frankenstein, una dintre zonele care nu erau limitate de orarul de funcţionare al reţelei.

Un doctor nebun, trăsnit, care arăta ca un vânzător, cu o haină albă şi cu părul zburlit, apăru pe ecran, în interiorul unei camere frigorifice prezentate dintr-o perspectivă forţată. De nişte cârlige atârnau înşiruite hălci de vacă, absolut identice. Difuzorul aflat în computerul Mariannei hârâi când animaţia doctorului Frankenstein vorbi cu o voce sintetizată. Din gură îi ieşea un abur destul de rudimentar animat.

– Bine aţi venit la Piaţa de Carne Frankenstein! spuse el cu un chicotit maniac, în genul vechilor filme de groază. Avem ciber-carne vie de vânzare! E necesară doar o anume asamblare!

Marianne alese una dintre bucăţile de carne din lateral, dinspre intrarea în piaţă. Elfie dispăru imediat şi imaginea se schimbă cu un ecran de editare similar cu cel din Fabrică. În centrul ecranului se afla imaginea bucăţii de

carne.

În timp ce te aflai în Piaţa de Carne trebuia să faci apel la meniu pentru a obţine uneltele grafice standard – creioane, pensule, palete, culori şi celelalte. Cu aceste unelte puteai să modifici hălcile de vacă, obţinând membre, organe sexuale sau corpuri întregi. Te puteai ajuta şi cu biblioteca de imagini predefinite, care oferea o grotescă varietate de desene utile, inclusiv gravuri din cărţi şi cataloage, extrase din *Anatomia* lui Gray, diverse accesorii pornografice, personaje din reviste cu benzi desenate sau din cele cu monştri sf, precum şi o largă colecţie de poze cu sălbăticiuni senzuale sau exagerat de virile.

Marianne rămase mult timp cu ochii la bucata de carne. Ce i s-ar părea atrăgător lui Auggie? *O doamnă clovn? Una din cele cu ditamai balcoanele dolofane şi cu o perucă de un roşu aprins?* Nu, respinse ideea. S-ar putea ca Auggie nici să nu fie clovn în încarnarea sa pentru Domul Plăcerii. De fapt nu exista nici un mod de a ghici cum ar arăta.

Deci rămânea în suspensie întrebarea în legătură cu forma pe care s-o folosească pentru a avea un contact sexual cu Auggie – sau poate chiar şi cu alţii. Prima imagine care îi veni în cap fu cea a unei fiinţe care aducea a broască ţestoasă, având o carapace care să o protejeze pentru a nu fi atinsă. *Sau poate o femeie în armură. Ce-ai zice de Ioana D'Arc? Apoi* îşi aminti de imaginea mentală a femeii ucigaşe în rochia ei argintie. Cu o reţinere neaşteptată, Marianne se gândi dacă nu cumva dorea să creeze un fel de imagine în oglindă – Elfie să devină un fel de luptătoare împotriva răului. Dar Domul Plăcerii nu era arena potrivită pentru o asemenea luptă, decise Marianne. N-ar fi decât o pierdere de vreme – şi-ar trebui să renunţe oricum.

O femelă făcută pentru sex... cum ar trebui să fie? Întrebarea o deranja pe Marianne, de parcă ar fi trebuit să facă din Elfie o târfă. Gândul acesta îi deşteptă în memorie imagini şi sunete din adolescenţă.

Deşi rudele ei erau mai toate quakeri, o mătuşă

binevoitoare din Virginia de Vest o luase la ea de câteva ori pentru a asculta un evanghelist – un predicator frumos şi tânăr care tuna împotriva păcatelor trupeşti. Marianne abia intrase în pubertate, cu toate dezechilibrele fizice şi emoţionale pe care le presupune aceasta, iar predicatorul o făcuse să se simtă de parcă era deja mânjită şi potenţial chiar foarte-foarte prihănită. Când părinţii ei îşi dăduseră seama de natura predicilor, o salvaseră pe Marianne de acea mătuşă şi o luaseră înapoi cu ei, ducând-o la mult mai paşnicele lor servicii religioase duminicale. Nu se mai gândise la fanaticul predicator vreme de mulţi ani, dar acum i se părea că-i aude vocea, de parcă încă mai urla de undeva de departe.

Târfa Babilonului se plimbă astăzi printre noi, ea, cea „cu care regii pământului au păcătuit, iar locuitorii pământului s-au îmbătat cu vinul păcatului ei”. Fiţi atenţi să nu vă pătrundă în inimi, fiicele mele. Se preumblă prin faţa voastră, fiii şi fraţii mei, doreşte să vă fure sufletele. Da, da, o văd chiar acum, căţeaua cea răufăcătoare, cu faldurile ei roşii-vineţii şi cu bijuteriile ei de aur fin, cu pietrele ei preţioase şi cu perlele ei. Ea este un blestem, surorile mele, căci încearcă să se bucure de viaţă prin trupurile voastre.

Târfa Babilonului, îşi repetă singură Marianne. Acum imaginea predicatorului i se părea prostească. Insistase foarte mult asupra bijuteriilor superbe ale târfei, de asta îşi amintea. Cu siguranţă că o parte a congregaţiei renunţase la bijuterii punându-le pe tava pentru chetă din ziua respectivă – şi poate că unele dintre enoriaşe se duseseră imediat să-şi cumpere alţi cercei, chiar după predică. Marianne se decise că Târfa Babilonului va fi foarte potrivită cu Domul Plăcerii. Şi apoi, va fi ca şi cum nu inocenta ei Elfie s-ar aventura acolo – ci o cu totul altă personalitate.

Marianne se uită prin biblioteca de imagini şi selectă un trup standard de femeie cu sex-appeal. Forma apăru

imediat în faţa ei, roz şi goală – înlocuind halca de vită din spaţiul de editare. *Asta-i târfa.* Adăugă imaginii un păr negru, piele măslinie, ochi întunecaţi cu machiaj puternic şi cu umbre albăstrui. Îi înroşi obrajii şi sfârcurile sânilor şi îi puse multe bijuterii în păr şi pe pântece. Folosi o comandă din meniu pentru a-i crea orificiile standard.

Ar trebui să poarte ceva – cât de cât. Marianne se uită pe la costume şi descoperi o fustă roşie, despicată în faţă. Mai adăugă vreo câteva voaluri pe care le coloră în violaceu. Apoi desenă un set de bijuterii grele cu pietre colorate. În spaţiul pentru nume scrise „Babylonia”.

Acum trebuia să aleagă un handicap erotic potrivit Babyloniei. După cum înţelesese, numerele pe care urma să le aleagă ar fi influenţat modul de interacţiune cu alţi alteri în Domul Plăcerii. Marianne studie explicaţiile pentru cote. Ce ar fi dominant în Babylonia, dorinţa sau agresiunea? Desigur, dorinţa. Scrise +8 în spaţiul respectiv. Şi cât de agresivă ar urma să fie Babylonia? Probabil nu tot aşa de agresivă ca Auggie, dar, evident, nu avea nici o idee cum s-ar fi cotat clovnul.

Ei bine, Babylonia nu avea să fie o victimă. Sigur că nu va fi cotată cu valori negative. Marianne scrise *+4* la agresiune. Spera ca aceste cote ale Babyloniei să se potrivească bine cu ale clovnului. Probabil că-şi va da seama chiar în noaptea aceea.

– Ei, Baby, arăţi cu siguranţă potrivită scenariului, spuse Marianne cu voce tare. Dar ţine minte acum că eşti spioană. Eşti în misiune. Nu te lăsa sedusă de rolul de târfă.

Întocmirea planurilor pentru o aventură cibernetică o duse cu mintea înapoi la aventura ei reală. Brusc, dori foarte mult să-l vadă din nou pe Nolan. Ridică receptorul şi ezită un moment. El spusese că o să lucreze azi, deşi era duminică. Formă numărul de la birou şi aşteptă să i se dea interiorul.

– Grobowski, răspunse o voce destul de morocănoasă.

– Nolan, spuse ea, te deranjez de la ceva important?

– Nimic pentru care să nu-mi pice bine o mică

întrerupere. Mă bucur să te aud. Părea surprins. E totul în regulă acolo?

– Da. Adică nu s-a întâmplat nimic rău. Dar am simţit dintr-o dată o nevoie enormă să te văd.

– Grozav! Sunt foarte bucuros să aud asta.

– Uite ce-i, orarul meu e mai flexibil decât al tău. Cum ar fi dacă aş veni în marele oraş mâine şi aş sta vreo două zile?

– Ar fi măreţ. Minunat. Ar fi o idee absolut extraordinară. Dar mâine e luni. Ştii că am de lucru, şi că se poate să rămân şi peste program.

– Şi eu am de recuperat o grămadă de treabă. Am să fiu în priză toată ziua. Şi trebuie să mă întorc aici miercuri, pentru o şedinţă la birou.

– Ascultă, spuse el şi ezită înainte să continue. Mi-aş dori să stai acasă la mine – dacă nu te deranjează să rămâi acolo singură în timpul zilei.

Invitaţia îi făcu o plăcere mai profundă decât se aştepta.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea. Sunt sigură că pot munci la fel de bine ca la hotel – probabil chiar mai bine.

Aranjă cu el să se vadă la el acasă a doua zi seara. Când închise, Marianne se simţi iar copilăroasă şi prostuţă. Râse cu voce tare când îşi aminti de încântarea lui adolescentină. Deci Babylonia era pregătită să facă dragoste cu un personaj de desen animat în seara asta – sau poate că era mai corect să se spună că Elfie va face dragoste cu Auggie, sau amândoi, dar deghizaţi? Evident că, privind lucrurile dintr-un alt unghi, Marianne era cea care va simula că face dragoste cu cine era în spatele lui Auggie. Indiferent din ce perspectivă ar fi privit lucrurile, *cineva* o să facă dragoste cu un străin. Dar mâine noapte lucrurile vor fi mult mai puţin complicate şi mult mai dorite. Mâine noapte Marianne va face dragoste cu plăcere şi cu căldură cu un bărbat foarte real, în carne şi oase.

În seara aceea Marianne se cuplă la Insomnimania la ora opt, de îndată ce reţeaua intră în funcţiune. Se

decisese să se exerseze asupra modului de a-şi conduce noul alter prin Domul Plăcerii, cel puţin o dată înainte de a se întâlni cu Auggie. De obicei, el nu se arăta pe la Ernie decât mai târziu, spre noapte.

De data asta, când îşi scrise parola, în locul meniului sub formă de labirint îi apăru un mesaj de eroare. „Parolă incorectă. Încercaţi din nou."

Asta-i ciudat. Era aproape sigură că scrisese corect. *Nu fi aşa de nerăbdătoare. Faci greşeli.* Îşi tastă iar parola, cu mai multă atenţie, iar reţeaua apăru pe ecran exact aşa cum ar fi trebuit. Marianne o conduse pe Elfie la Domul Plăcerii şi alese Piaţa de Carne Frankenstein. O schimbă pe Elfie pentru Babylonia şi o duse pe târfă mai departe prin Domul Plăcerii.

Pe ecran îi apăru o mică intrare cu arcadă, decorată abundent cu luminiţe colorate, pâlpâitoare, care formau inimioare, floricele şi cuvintele „Tunelul Dragostei". Când Marianne selectă comanda „Intră" arcada păru că se repede spre ea, mărindu-se din ce în ce mai mult, până ce luminile dispărură, în cele din urmă, dincolo de marginile câmpului ei vizual. Acum nu mai exista decât întunericul tunelului.

Din negură se auzea o cacofonie de voci care amintea de efectele sonore pentru filmele cu Tarzan – chelălăituri, ţipete şi urlete prelungite şi stranii. Efectul era alarmant de puternic şi de sugestiv. Dar Marianne tot nu vedea nimic în afară de trei perechi de ochi, atenţi dar pasivi, care pluteau în partea de sus a ecranului. Nu era sigură dacă e gata să se avânte în vârtej, sau s-o pună pe Elfie s-o facă, sau pe alterul lui Elfie – Târfa Babilonului. Dar era hotărâtă să continue antrenamentul lui Baby.

Pentru a putea vedea ceva prin întunericul agitat al Tunelului Dragostei, Babylonia trebuia să folosească o „lanternă" – un instrument care făcea ca actul de a observa să pară la fel de sordid ca şi cel de a participa. Marianne alese o lanternă, şi o mişcă pe Baby prin întunecimea răsunând de „activităţile" diferitelor grupuri pe lângă care trecea. Privea crâmpeie de mişcări, figuri ale

unor trupuri groteşti ale căror anumite părţi se agitau sălbatic. Tensionată, Marianne grăbi înaintarea lanternei lui Baby, mergând dinadins prea repede pentru ca lumina să întârzie suficient pe vreo scenă de împerechere. Era o călătorie fără satisfacţii şi neliniştitoare, mai curând ca o intrare într-un neaşteptat carnaval.

În cele din urmă, cu un oftat resemnat, Marianne îi permise lui Baby să-şi oprească lanterna asupra unui cuplu uman convenţional – femeia doar puţin cam prea pieptoasă; copulaţia avea loc într-o piscină cu bulboane, acompaniată de sunetele standard ale pasiunii. Babylonia se opri un moment să-i privească. Raza se înţepeni şi se deschise ca o pupilă tăcută, aducând automat scena în prim-plan.

De ce o veni cineva în ciber-spaţiu pentru a face ceva aşa... aşa de comun? Dar apoi îşi aminti de complexa dinamică socială de aici, atât de enigmatică, care probabil intrase acum în funcţiune. Oare bărbatul era cu adevărat bărbat iar femeia cu adevărat femeie, aşa cum păreau a fi, sau erau alterii vreunei alte combinaţii de genuri? Sau poate că cei doi erau în realitate o unică persoană singură şi disperată care juca ambele roluri într-un act de masturbare cibernetică?

Pe când Marianne stătea să se gândească, imaginea care reprezenta bărbatul îşi înălţă capul din spumă şi vapori şi păru că se uită direct la Babylonia. Marianne îşi dădu seama speriată că şi ea era vizibilă celor pe care îi urmărea. Femeia din baie făcu un semn cu mâna iar cuvintele ei apărură în partea de sus a ecranului.

JOZEE>BUNĂ. VREI SĂ VII CU NOI?

JOSE>HAI ÎNĂUNTRU. MIŞTO. APA-I ZUPĂR.

Asta-i o situaţie la fel de bună ca oricare alta.

Scrise:

BABY>MI-AR PLĂCEA SĂ MĂ JOC CU VOI O VREME. DRACILOR.

Baldwin Maisie şi Ned Pritchard urmăriră cu atenţie cum Auggie se apropie de o figură de la bar, un tip care părea vesel şi purta o haină verde, lungă şi largă, şi o

pălărioară.

– Cine-i călugărul? întrebă Maisie. dar Pritchard nu făcu altceva decât să ridice din umeri.

AUGGIE>TE FELIC, FRATE JOHN, PT SCHIMBARE. ÎŢI PLACE NOUL ROL?

JOHN>E FF EDUC & ŢIE 3 SĂ-ŢI MULŢUM PT I<E>.

Se auzi râsul hârâit al lui Auggie.

AUGGIE>NU ŢI-AM ZIS CĂ 3 SĂ-ŢI URMEZI INT.R.S.L. ŞI SĂ CEDEZI OBSES?

JOHN>AI AVUT DREPTATE, OH GEE. ACUM MĂ SIMT FF NN & NICI NU-MI VINE SĂ CRED CE NN-MI MERGE ÎN VIAŢA SOC.

AUGGIE>SIGUR. ÎŢI PORŢI SUTANA ŞI ÎN DOMU PLĂCERRY?

JOHN>CU UNELE MODIFICĂRI. EVID.

Iar se auzi râsul lui Auggie, urmat de fluierături şi aplauze.

AUGGIE>TOTDEAUNA BUCUROS SĂ AJUT UN AMIC. DE FAPT. PT SEARA ASTA ŢI-AM ADUS O 9 PART.N.RĂ. NUMAI PT TINE.

Călugărul rămase acolo rânjind, în timp ce Auggie scoase o minge de cauciuc legată de un corn. Doar că în loc de sunete de corn, instrumentul produse trei armonii de orgă înălţătoare. O nouă figură apăru în uşa barului. Aceasta era îmbrăcată în călugăriţă, cu o rasă neagră şi un fel de glugă largă şi albă pe cap, care îi acoperea parţial faţa. Cu o mână îşi ridică fusta şi luă o poziţie sexi, apoi îşi undui coapsele apropiindu-se de călugăr.

AUGGIE>VOI DOI CRED CĂ VĂ VEŢI 2STRA MINUN ÎN DOMU PLĂC ÎN SEARA ASTA.

Dar călugărul nu-i răspunse. Acum călugăriţa ajunse lângă bar, iar faţa îi deveni vizibilă. Era faţa unei femei mature, cu nişte ochi albaştri tulburători. Câteva şuviţe de păr cenuşiu îi ieşeau de sub acoperământul sofisticat de pe cap. În mână avea o linie. Silueta călugărului se întoarse brusc, cu spatele la călugăriţă.

JOHN > MONSTRULE. CUM DE-AI ŞTIUT?

AUGGIE>PRIETENII ÎMI SPUN DE OBIC CE LE

PLACE, CE VOR CU ADEV.

JOHN>CUM DE-AI ÎNDRĂZNIT? ERA MEMORIA MEA ASCUNSĂ.

AUGGIE>ERA DOAR FANTEZIIIIA TA ŞI NU ERA PREA ASCUNSĂ.

Pritchard îi dădu un pumn în braţ lui Maisie, spunând:

– Uite, bă, tipii pun de-o bătaie cibernetică.

– Asta nu-i o noutate pentru Auggie. Are o mulţime de mici certuri zgomotoase cu o mulţime de oameni.

– Mda, mârâi Pritchard, dar ia uite despre ce-i vorba aici.

AUGGIE>TOCMAI MI-AI SPUS CĂ TE 2STREAZĂ SĂ FII UN OM AL 2SERICII.

JOHN>SE PRESUPUNEA CĂ E DOAR UN JOC. SE PRESUP CĂ EŞTI DOAR O ANIM. NU. NU, ASTA DEVINE PREA PERSONAL. N-AI CE CĂUTA SĂ-MI SPIONEZI GÂNDURILE.

AUGGIE>MI-AI SPUS UNELE DIN SECRET TALE & EU DINTR-ALE MELE. DAR MAI SUNT MULTE, PRIETN. MULT MAI MULTE. AM CREZUT Că EŞTI UN TIP MAI SPECIAL. AM CREZUT CĂ APROAPE ÎNŢELEGI NATURA REALITĂŢII.

JOHN>NU ŞTIU CUM AI FĂCUT, DAR LAS-O BALTĂ, AUGGIE. LASĂ TOT. N-AI SĂ MĂ MAI VEZI. AICI. NICĂIERI.

Atunci se petrecură două lucruri în succesiune rapidă: Auggie îşi aruncă băutura în faţa călugărului; iar călugărul, pe a cărui faţă se i scurgeau pixeli maronii, dispăru din bar. Se pare că utilizatorul lui îşi închisese pur şi simplu computerul.

– Ai văzut? întrebă Maisie.

– Da. Băutura lui Auggie l-a stropit zdravăn pe tip.

– Nu putea să facă aşa ceva prin program. În Barul lui Ernie nici un personaj nu poate atinge un alt personaj.

– Nu-mi spune mie, zise Pritchard. Să-i spui lui Auggie.

– Ştii, spuse Maisie gânditor, Marianne ne-a spus că prietena ei şi cu Auggie se certau mult. Poate că ar trebui să-i urmărim certurile.

Pritchard nu spuse nimic. Privirea lui urmărea fix ecranul.

Auggie se aşează la bar şi mai comandă o băutură. Porunci călugăriţei să se întoarcă la însoţitorii Afroditei. În timp ce aceasta îşi făcea drum spre uşă, clovnul îşi ridică paharul spre ea:

AUGGIE>GÂL-GÂL!

Pritchard necheză de râs:

– Ai văzut, Maisie? Ştii ce-i aia?

Baldwin Maisie părea complet interzis.

– Ce? Am văzut cum ieşea o călugăriţă. Ce s-a întâmplat?

– Clovnul tocmai a zis „Gâl-gâl”.

– Şi ce înseamnă asta?

– Nu-ţi aduci aminte: „gâl-gâl, nu te înţepeni în gâtuitură”?

– Adică vorbeşti de micul vrăjitor care era întotdeauna atât de iritat de pâlnia lui von Neumann[13]? Cum îi zicea?

– Zo-o-o-omer. Trebuie să fie ori bătrânul Zoomer, ori vreun fan de-al lui, care e prea prost pentru a-şi crea propriile replici. Zoomer avea obiceiul să transmită mesaje prin toate reţelele înjurând computerele, plângându-se că toţi biţişorii[14] sunt nevoiţi să stea la coadă pentru a trece prin gâtul pâlniei.

– Sigur, acum mi-l amintesc, spuse Maisie. Zicea că informaţiile nu trebuie mestecate serial, că milioanele de operaţii pe secundă nu sunt suficient de rapide. Urla de nevoia de procesoare paralele de pe vremea când a învăţat

---

[13] Este vorba de arhitectura von Neumann, modelul pe baza căruia sunt construite majoritatea calculatoarelor comerciale obişnuite. În contrast cu diverse arhitecturi paralele, caracterizate prin procesarea simultană a mai multor instrucţiuni din program, la arhitectura von Neumann execuţia este serială. Se creează astfel o analogie cu o „pâlnie”, prin care sunt obligate să treacă, rând pe rând, toate instrucţiunile programului (n. tr.).

[14] Diminutiv pentru *Bit* – cifră binară (0 sau 1) – cea mai mică unitate de memorie, şi deci de informaţie, în cazul calculatoarelor digitale. Atât datele cât şi instrucţiunile aplicate acestora sunt reprezentate în memorie sub forma cifrelor binare (n. tr.).

să vorbească.

– Zoomer e un tip foarte-foarte deştept. El ar fi fost capabil s-o facă. Mă refer la toate minunile astea care se petrec prin Insomnimania. Zoomer ar fi putut intra în programul nostru pentru barul lui Ernie. El ar fi putut inventa Camera Iluziilor. El ar fi putut aranja ca toate programele spectacolelor lui să nu poată fi înregistrate decât până la un moment dat, după care să intre în buclă infinită.

– Să fie oare un superelectronist specializat în păcălirea companiilor telefonice? arătă Maisie spre aparatul de urmărit convorbirile. În seara asta avem un număr din Chicago. Zoomer e în L.A., nu?

– Aşa ştiam. Nu-mi imaginez să fi plecat undeva.

– Am înregistrat numere de prin toată ţara. Ar fi putut să se cupleze la reţea aici şi să facă să pară că sună cineva dintr-un alt stat?

– Nu-mi aduc aminte să fi fost atât de informat în domeniul telefoanelor, dar tot aş pune pariu că era în stare s-o facă dacă şi-ar fi pus-o în gând.

Maisie medită un moment, apoi întrebă:

– Ce crezi? Trebuie să Ie spunem poliţiştilor?

– Sunt sigur că nu Zoomer s-a apucat să omoare pe cineva.

– Să-i lăsăm pe ei să decidă asta.

– N-o să-l băgăm în bucluc?

– Nu văd cum. Ştim că n-a comis nici o crimă.

– Şi totuşi or să-l sâcâie.

– Pritch, poate ştie ceva. Poate le dă vreun indiciu în legătură cu tipul care chiar a omorât-o pe prietena cucoanei ăleia.

Ned Pritchard se foi pe scaun.

– Nu-mi place să torn la poliţie un programator. Tăcu un moment. Dar a fost o crimă. Poate chiar două. Nu cred c-or să-l bată prea mult la cap pe Zoomer o dată ce dau cu ochii de el.

– Ştii pe unde e acum?

– Probabil că tot acasă cu părinţii. Ca întotdeauna. De

fapt, chiar cred că e înscris în Insomnimania – chiar oficial. Probabil că avem şi o adresă.

Maisie apăsă vreo câteva taste, cerând informaţii asupra membrilor.

– Da, uite-l. E corect – băiatul s-a mai liniştit. Are un alter. Gargantua. Da, e gorila pe care o vedem uneori pe-acolo.

– E din ce în ce mai ciudat.

– De ce?

– Pentru că l-am văzut pe Auggie vorbind cu Gargantua. Presupui că Zoomer a devenit schizo la bătrâneţe?

Baldwin Maisie formă numărul poliţiei şi ceru legătura cu detectivul Grobowski.

E cam ca atunci când te dezbraci prima oară în faţa unui bărbat. Nu că Babylonia ar iî trebuit să fie timidă când îşi dezgolea trupul. Doar pentru asta era făcută. Lipsa de subtilitate a situaţiei făcea lucrurile jenante pentru Marianne. Dar nimic din timiditatea asta nu se văzu în comportamentul Babyloniei în timp ce-l aştepta pe Auggie în camera pe care acesta o rezervase pentru ei la Motelibido.

Auggie se afla în barul lui Ernie când Elfie ajunsese acolo. O salutase şi o rugase să i se alăture, dar nu părea să fie dispus să continue conversaţia lor anterioară. De fapt, nu pierduse prea mult timp înainte de a-i sugera să participe împreună la activităţile din Domul Plăcerii. Marianne era bucuroasă că se pregătise pentru aşa ceva.

Uşa se deschise, şi în camera de motel intră o altă figură. Marianne se gândi că trebuie să fie Auggie, pentru că doar el le ştia locul de întâlnire în intimitate. Doar el ştia ce cod era necesar pentru a deschide uşa şi a intra. Dar dacă ăsta era Auggie, ei bine, nu prea mai semăna cu clovnul. Marianne se uita stupefiată la ecran.

Silueta care păşise în cameră era aproape androgină. Abia de era vizibilă o urmă a organelor genitale masculine iar trupul îi era subţire şi neformat, neted şi lipsit de caracteristici, complet spân. Faţa era inexpresivă. Întreaga

imagine era doar o simplă schiţă de contur – linii negre fără nimic colorat în interiorul lor.

De parcă abia şi-ar fi scos costumul şi machiajul de clovn şi asta ar fi ce a rămas. Sperase ca alterul lui Auggie din Domul Plăcerii să-i ofere vreo indicaţie privind personalitatea celui din spatele clovnului, dar imaginea asta părea neterminală, ca o păpuşă sau un manechin ieftin. *Acest... acest manechin... şi-ar putea pune un alt costum, devenind cu totul altcineva.* Prin minte îi trecu o expresie familiară: *N-ai nimic acolo înăuntru.* Marianne chicoti nervos. *Cum ar putea ăsta să fie Auggie?*

Simţi o altă undă de jenă când îi trecu prin minte că s-ar putea întâlni cu o altă femeie. *Nu sunt eu. Nici nu e Elfie. E Babylonia, cea care va fi împreună cu acest personaj, dacă el va fi destul de bărbat ca s-o aprecieze.*

– Mă numesc domnul Zero, spuse silueta cu voce tare, apropiindu-se precaut de Babylonia. Vocea lui electronică era abia o şoaptă, fără inflexiuni.

BABY>MĂ BUCUR SĂ TE CUNOSC, FRUMOSULE. MĂ NUMESC BABYLONIA.

Silueta cea palidă rămase uitându-se lung la Babylonia, fără să i se schimbe trăsăturile, arătând la fel de şters şi de dezinteresat. În cele din urmă spuse cu un ton la fel de lipsit de inflexiuni:

– A, da. O să ne distrăm minunat.

Mariannei i se păru că vocea răsuna mai mult ca un suspin. Dar iată că domnul Zero continua, afişându-şi de data asta replicile pe ecran. Trebuia să fie atentă şi s-o pună pe Babylonia să răspundă.

0>FII BINEV, BABYLONIA. SĂ VEDEM. A, DA, EVID, CEA DIN BABILON. SUNT DE-A DREPTUL ONORAT DE ÎNTÂLNIREA DE AZI.

BABY>& EU AM VRUT DE MULT SĂ TE CUNOSC, AUGGIE.

Pe când Babylonia răspundea, Marianne se întrebă din nou dacă acesta era Auggie – personajul pe care şi-l imaginase drept cheia crimelor. Poate că Auggie, în cele din urmă, era doar costumul de clovn, un simplu personaj

animat, şi fusese o prostie din partea ei să-şi imagineze că în fundal s-ar fi aflat vreun monstru respingător care producea evenimente reale în vieţile unor oameni reali. Dacă Renee avusese dreptate şi spectacolele fuseseră doar un amuzament, atunci Marianne greşise insistând asupra ideii că ar fi existat o legătură misterioasă de descoperit în reţeaua de computere. Poate că uciderea lui Renee nu avea nici o legătură cu cea a lui Judson. Oare îi făcuse pe poliţişti să-şi piardă timpul insistând să cerceteze Insomnimania?

0>SĂ NE UITĂM VIEŢILE REALE ACUM. AUCGIE ŞI ELFIE NU SUNT ACUM AICI. ACUM TU, BABYLONIA, EŞTI AICI. PE TINE TE VREAU. EŞTI MINUNATĂ, BABYLONIA. EŞTI FERMECĂTOARE. CE IMAGINAŢ BOGATĂ. CE F.M.E. MINUN. ETC.

Pe când vorbea, silueta cea suplă şi palidă se apropie de Babylonia şi întinse mâinile spre ea. Dar ce ar fi trebuit să facă Babylonia? Îşi desfăcu braţele pentru a-l îmbrăţişa pe bărbat. Marianne era vag conştientă că acel handicap erotic cu care o înzestrase pe Babylonia îi va afecta interacţiunea cu domnul Zero. De fapt experimentase ceva mai devreme rezultatele acestui handicap, la saună, când descoperise că-i domină pe cei doi cărora li se alăturase.

Dar acum fu de-a dreptul uluită când Auggie o prinse în braţe şi o trânti pe pat. Marianne chicoti nervos. Nu era nici urmă de îndoială care dintre ei avea un grad mai mare de agresivitate.

Babylonia se luptă puţin, dar apoi, aparent ca din senin, Auggie scoase nişte frânghii. Târfa fu rapid legată şi fixată de pat – cu braţele în sus şi cu picioarele desfăcute. Clovnul spuse:

0>ACUM NU TE MAI POŢI OPUNE. O SĂ-ŢI PLACĂ ŞI MAI MULT. DRAGĂ.

Marianne îşi ţinu respiraţia. Mintea îi intră în panică. De unde îi cunoştea scenariul fanteziei erotice? Oare ea îi spusese? Când ar fi putut să-i spună? Era doar o imagine care îi trecea fulgerător prin minte din când în când – cu siguranţă că nu era ceva ce ar fi dorit să experimenteze cu

adevărat.

Acum, domnul Zero o mângâia pe Babylonia pe păr. Îşi puncta cuvintele scrise cu şoapte sonore. „Ce frumos.” „Ce femeie splendidă.” „A, da. Noi doi o să ne simţim foarte bine împreună.”

Marianne se relaxă puţin. *În definitiv, legatul este o imagine frecventă în fantezia erotică feminină. Probabil că el a preprogramat toate astea şi le foloseşte automat ori de câte ori întâlneşte pe cineva aici.*

0>RELAXEAZĂ-TE. NU TREBUIE SĂ FACI 0. LASĂ-L PE 0 SĂ FACĂ TOT CE 3. DOAR RĂMÂI AICI, ÎNTRE MICII NOŞTRI PEREŢI. NU TREBUIE SĂ NE P.S. DE CEILALŢI.

*

Şi se părea că domnul Zero ştia să facă tot ce trebuia făcut. Acum nu mai părea să existe vreun dubiu în privinţa masculinităţii lui. O mângâia pe Babylonia. Îi scoase cele două văluri violacee şi îi dădu fusta la o parte. Acum nu mai apăreau cuvinte scrise. Curgeau doar şoapte în surdină, complimente şi drăgălăşenii. Din când în când Marianne încercă să direcţioneze răspunsurile Babyloniei, dar alterul ei parcă alesese să se lase pe seama domnului Zero. Apoi văzu că frânghiile care o legau pe Babylonia parcă se topiseră şi dispăruseră. Târfa nu mai era legată.

Spre uimirea ei, cele două personaje se îmbrăţişară şi avură un contact sexual destul de prozaic, ondulatoriu, emiţând ceva în genul torsului de pisică. Ce uşor părea! Ce uşor era!

Scena i se păru fascinantă. Nici urmă de bizareriile pe care le văzuse în lumina lanternei lui Elfie. Era chiar mai simplu decât experienţa ei precedentă din saună. Se simţi extrem de uşurată. Îşi dădu seama cât îi fusese de groază să n-o vadă pe Elfie brutalizată, chiar şi aşa, deghizată în Târfa Babilonului.

Era din ce în ce mai greu de crezut că persoana care îl crease pe Auggie şi pe domnul Zero ar fi putut fi implicată în două crime, cu atât mai puţin să fi fost însuşi criminalul. Era cu siguranţă foarte sigur pe rolul amantului delicat.

Animaţia de pe ecran indica o persoană care era... ce? *Seducătoare. Auggie ştie să fie seducător.*

Atunci, întregul trup i se înfioră de o amintire fizică atât de puternică, încât copleşi imaginile de pe ecranul computerului. Era ca şi cum Nolan ar fi fost iar deasupra ei şi ea îşi simţea trupul mişcându-se pentru a-l întâmpina, fără gânduri, fără ezitări, îşi simţea genunchii ridicându-se de o parte şi de alta a torsului său, îşi simţea braţele cuprinzând trupul lui puternic şi cald.

Bărbatul cel palid îşi coborî braţele, pixeli care unduiau pe ecran în mângâieri ritmate; ambele personaje se mişcau fără zăbavă, îmbrăcămintea roşie şi bijuteriile târfei aruncând scântei la fiecare tresărire de plăcere.

Nolan o pătrunse şi oftă adânc, începând să se mişte uşor. Îşi dădu seama cu mulţumire că o să dureze mult.

Babylonia îşi ţuguie buzele de un roşu-violent, formând un „o” perfect rotund; părul ei negru, neîncâlcit, era revărsat în bucle. Amantul cel palid se mişca fără încetare.

Marianne simţi că Nolan îi mângâie obrazul, îi sărută pleoapele, nasul, îi mângâie uşor părul răsfirat pe pernă. În tot acest timp se mişca uşor, ritmic. Marianne îşi întinse braţele de-a lungul braţelor lui Nolan, cuprinzându-l, aşa asudat cum era, bucurându-se de absoluta lui realitate.

10100
HACKER

Pe când Clayton conducea încet maşina poliţiei de-a lungul şoselei North Figueroa, Nolan urmărea apariţia intersecţiei cu strada căutată. În orice week-end, parcul din dreapta lor ar fi fost plin de familii venite la picnic. Acum era acolo doar un grup de puşti care băteau mingea, probabil o clasă a uneia dintre şcolile din cartier.

Nolan îşi aminti că trecuse pe lângă parcul acela după un cutremur mai serios. Multe familii de americani-mexicani şi americani-asiatici se mutaseră în parc, punându-şi corturi şi gătind afară, până ce trecuseră toate undele de şoc ulterioare cutremurului. Totul arăta ca la fiesta.

– Ia-o la stânga la primul colţ, spuse Nolan.

Clayton coli pe direcţia cartierului Mount Washington. Nolan mai descoperi vreo câteva schimbări necesare de direcţie, aşa că îşi continuară fără întrerupere drumul în serpentină, urcând dealul abrupt. Casele erau înghesuite de-a lungul unor drumeaguri înguste care se căţărau în curbe, dând piept cu panta. Multe case erau vechi, unele chiar mici şi dărăpănate, dar majoritatea aveau o vedere splendidă – cel puţin atunci când perspectiva conţinea şi altceva în afară de smog. Ici-colo erau înghesuite în peisaj case noi, cu terase curajos proiectate, ce păreau că se aruncă într-un salt nesigur peste panta dealului. Mai aproape de vârf, casele erau mai mari şi aveau mai mult spaţiu între ele. Acelea aparţineau locuitorilor mai influenţi din Mount Washington. Oricum, nimic de prin zonă nu arăta a Beverly Hills.

Fură nevoiţi să se întoarcă şi s-o pornească în zigzag pe străduţele cele mai vechi pentru a găsi adresa pe care le-o dăduse Maisie – o casă înaltă şi îngustă, pe partea dinspre deal a străzii. Nu avea o alee de acces pentru maşini, doar o vagă lărgire a drumului chiar în faţa unui mic garaj. Clayton trase cât mai pe dreapta, pentru a evita să blocheze calea altor maşini care ar fi putut veni din josul

dealului. Detectivii urcară nişte trepte de piatră care îi conduseră la intrarea din faţă a casei.

– Dacă individul încearcă să scape şi s-o întindă, nu cred că poate s-o facă suficient de repede, murmură Nolan.

– Maisie părea sigur că n-o să fugă, spuse Clayton. De fapt, e absolut sigur că tipul nu e deloc violent.

Ciocăni de câteva ori înainte ca o latino-americană de vârstă mijlocie să-i deschidă uşa.

– Bună ziua, doamnă, zise Nolan, arătându-i insigna. Sunt detectivul Grobowski de la poliţia din Los Angeles. Iar acesta e detectivul Saunders. Sunteţi doamna Ramos?

Femeia încuviinţă, dar nu se arătă defel interesată.

– Am venit pentru Mike Ramos. Este fiul dumneavoastră?

– Mikey doarme, spuse ea dând din cap. Lucrează până noaptea târziu.

– Mi-e teamă că trebuie să vă rugăm să-l treziţi, spuse Nolan ferm. Trebuie să-i punem nişte întrebări legate de o problemă extrem de urgentă.

Femeia rămase pe loc, arătând de parcă toată puterea ei de concentrare a atenţiei dispăruse. Nolan spuse:

– Doamnă Ramos?

Femeia se întoarse şi intră în casă. Nolan şi Clayton o urmară.

– Mai e cineva acasă? întrebă Nolan.

– Soţul meu e plecat, răspunse femeia fără să privească înapoi.

Interiorul casei era întunecat. Ferestrele erau acoperite de frunziş şi de draperii grele. Dar Nolan îşi putu da seama că locul era foarte curat, iar mobila din camera de zi părea destul de nouă.

– E sus, spuse femeia urcând scările care porneau dintr-o latură a camerei.

Nolan şi Clayton o urmară. Când ajunseră la etaj, femeia o luă pe un hol scurt şi deschise o uşă.

– *Miguel, despiertate,* strigă ea din cadrul uşii.

Nolan văzu că de acolo pornea încă un rând de scări, mult mai înguste.

Deşi de deasupra nu venea nici un sunet, Nolan o dădu la o parte pe femeie şi porni în sus. Îl putea auzi pe Clayton, care răspundea la protestele înfundate ale femeii. Precaut, Nolan urcă treptele cu mâna pe revolver. Când ajunse la uşa camerei de sus, îl aşteptă pe Clayton să-l ajungă din urmă. Nolan se dădu binişor pe după canatul uşii, dar apoi se relaxă, văzând ce era înăuntru.

Un tânăr slăbuţ dormea, îmbrăcat de zi, într-un pat cu aşternutul în dezordine. Sforăitul lui uşor nu se schimbă când intrară. Nolan avea impresia că întregul etaj superior al clădirii fusese ridicat doar pentru a crea această singură cameră foarte spaţioasă. Tavanul se înălţa spre mijloc, urmând conturul acoperişului. De-a lungul pereţilor mai joşi erau şiruri de echipamente electronice puse pe mese şi birouri, ceea ce-i amintea de cartierul general al Insomnimaniei. Pe birouri şi pe pat erau răsfirate reviste şi cărţi cu benzi desenate. Pe o masă de lângă pat erau aruncate vreo două cutii de suc. Tot lângă pat mai era şi un scaun cu rotile acţionat electric.

Lumina se filtra prin jaluzelele celor două ferestre înclinate şi prin geamul mat al unei uşi aflate în capătul celălalt al camerei. Nolan o deschise fără prea mare zel. De o parte văzu o debara în care erau agăţate câteva haine, amestecate printre mănunchiuri de cabluri. De partea cealaltă era o baie mare, special echipată pentru uzul unui handicapat.

Doamna Ramos intră gâfâind în cameră, aruncându-le detectivilor o privire plină de reproş. Aprinse lampa şi îl scutură pe fiul său de umăr de câteva ori, până ce acesta trecu într-o oarecare stare de trezie. Apoi femeia cea înceată şi puternică îl ajută pe tânăr să ajungă în scaunul cu rotile – o mişcare pe care era evident că o repetaseră de multe ori. Atât femeia cât şi tânărul nu-i luară în semnă pe detectivii care se ofereau să-i ajute.

În cele din urmă, Mike Ramos fu pus în funcţiune. Femeia luă cutiile de suc, le mai aruncă detectivilor o privire acră şi dispăru în josul scărilor. Dar tot nu arătă nici urmă de curiozitate în legătură cu obiectul vizitei lor.

Motoraşul scaunului mârâi puţin când tânărul cel slăbuţ se întoarse ca să stea direct cu faţa la detectivi.

– Ei bine, domnilor, spuse el, de ce îmi deranjaţi familia şi somnul?

Nolan îşi dădu seama că Mike Ramos era puţin mai în vârstă decât i se păruse la început – era de vreo douăzeci şi cinci de ani, cel puţin. Când dormea, în pat, Ramos arăta aproape ca un adolescent. Acum şedea cu demnitate în scaunul lui şi dădea solemn din cap spre ei. Părul întunecat îi cădea pe frunte. Avea maniere politicoase. Dicţia lui era atentă, parcă prea cizelată, deşi lipsită de accent. Nolan era sigur că Ramos nu prea e obişnuit cu limbajul oral. Chiar că nu părea tipul de persoană care ar vorbi *cuiva* din plăcere. Nolan se prezentă şi îl prezentă şi pe partenerul său, dar expresia tânărului nu se schimbă.

– Domnule Ramos, vrem să vă punem câteva întrebări în legătură cu Insomnimania.

Ochii căprui îi răspunseră cu o privire în care licărea o mică scânteie de interes.

– De ce Insomnimania? întrebă tânărul. E o reţea interesantă, dar e doar una dintre atâtea altele.

– E costisitoare, nu? întrebă Nolan.

Ramos se sprijini de spătarul scaunului său cu rotile, îndepărtându-se puţin de cei doi detectivi.

– Orice aţi crede luându-vă după aparenţele de aici, am un venit destul de bun.

– Cum reuşiţi?

– Realizez programe pentru diferiţi clienţi care au afaceri. Totul este aranjat printr-o companie din oraş. Ei se ocupă de partea legală. Evident. Au vreo câţiva programatori mai puţin experimentaţi prin birouri. Eu execut chestiile cu adevărat sofisticate. Dar e uşor.

– Care e numele companiei pentru care lucraţi?

Ramos deschise un sertar al biroului şi îi dădu o broşură lui Nolan. Pe prima pagină era întipărit „Servicii complete de programare”.

– Deci vă puteţi întreţine din această activitate, remarcă Nolan.

– Da, trăim cu toţii confortabil.

– Toţi?

– Îmi ajut părinţii.

– Cu siguranţă că v-aţi depăşit foarte bine handicapul.

– Handicapul meu, cum îl numiţi dumneavoastră, n-are de-a face cu ceea ce sunt azi. Dacă aş putea merge, aş face exact ceea ce fac şi acum. Aş trăi exact cum trăiesc acum. De fapt, dispun de întregul contact fizic pe care mi-l doresc cu lumea din exterior. Am chiar şi o furgonetă, dar ies foarte rar cu ea.

Nolan nu detecta nici o urmă de ton defensiv în vocea lui Ramos. Părea sincer în ceea ce spunea. Într-adevăr, arăta atât de sedentar, atât de strict cerebral de la natură, încât era probabil că şi-ar fi aranjat domeniul în acest fel, fie că ar fi putut umbla, fie că nu. Desigur că ar fi ales mansarda casei şi ar fi coborât cât mai rar cu putinţă în lumea muritorilor inferiori. Alţi oameni îşi depăşeau neajunsurile de genul acesta ieşind cât mai mult în societate, dar pe Ramos nu-l interesa aşa ceva.

– Dar lucraţi aici, acasă? întrebă Nolan.

– Întotdeauna. Eu îmi aranjez orarul. Dorm foarte mult în timpul zilei. De obicei. Fu un moment de tăcere. Sunt foarte bun în ceea ce fac, adăugă Ramos.

– Sunt sigur că sunteţi un programator excelent, domnule Ramos. De fapt, ştim că dumneavoastră aţi programat o zonă interactivă a Insomnimaniei, cea numită Camera Iluziilor. Baldwin Maisie ne-a spus că de la dumneavoastră a pornit asta.

– Da. A fost uşor de făcut. N-am făcut altceva decât să folosesc într-un mod nou o parte din programul de animaţie al Insomnimaniei; dar e încă destul de limitat. Acum, Camera Iluziilor este o zonă standard a reţelei – disponibilă pentru toţi alterii. O mulţime de personaje diverse prezintă acolo spectacole.

– Pe noi ne interesează în special un anumit personaj – clovnul Auggie.

– Şi ce mai pune acum la cale Auggie? întrebă Ramos pe un ton sec.

– Tocmai asta am vrea să aflăm de la dumneavoastră.

– Îl văd uneori pe reţea. Nu prea am multe să-i spun.

– Nu te juca cu noi, domnule Ramos. Ştim că Auggie e alterul dumitale.

– Nu, mi-e teamă că vă înşelaţi. Alterul meu e Gargantua. Nu Auggie.

– Avem noi motive să credem că participaţi şi ca Auggie. Că v-aţi conectat ca Auggie chiar în seara trecută.

Nolan ştia că telefonul din seara trecută fusese aparent din Chicago, însă nu ştia dacă Ramos se cuplase la reţea. Dar voia să forţeze puţin lucrurile.

– De ce?

– Baldwin Maisie a spus că eşti dumneata.

– De ce ar spune aşa ceva? Sunt sigur că au programe care să le permită să mă urmărească. Cândva, în trecut, am creat vreo câţiva alţi alteri, dar în ultimul timp nu am fost decât Gar.

– Gâl-gâl, spuse Nolan.

Ramos îi întoarse doar privirea, fără să-i dea vreun răspuns. Nolan se simţi mai mult decât stupid.

Clayton întrerupse tăcerea.

– Auggie a spus asta pe reţea. Pentru dumneata nu are nici o semnificaţie?

– Ba da. Este pâlnia lui von Neumann în jargon informatic – e modul meu particular de a spune „Nu tempotmoli în prostii”, sau „Distracţie plăcută”. Cred că de la mine a luat-o.

– Cine a luat-o de la dumneata? întrebă Clayton.

– Auggie.

– Adică persoana care se cuplează la reţea ca Auggie? spuse Nolan.

– Dacă dumneavoastră vreţi aşa.

– Şi cine e persoana aceea?

– Habar n-am.

Softistul se uita tăcut la ei. Ochii îi erau întunecaţi şi lipsiţi de expresie. Nolan începea să-şi piardă răbdarea.

– Vă rog să vă amintiţi, domnule Ramos, putem foarte bine sa demonstrăm că aţi folosit numărul cărţilor de

credit ale altor persoane pentru a intra în reţea ca Auggie. Putem să vă punem sub acuzare şi să vă confiscăm echipamentul şi dischetele pentru a le reţine ca probe. Cel puţin atât, dacă nu mai mult.

– De fapt nu cred că puteţi dovedi aşa ceva, domnule locotenent, spuse Ramos, pentru simplul motiv că nu e adevărat. Doar nu sunt un adolescent spărgător de programe care se joacă folosind cărţile de credit ale altora. Dar ştiu că în trecut au existat hackeri cărora li s-a confiscat echipamentul de către ofiţeri de poliţie care habar n-aveau ce căutau sau ce confiscau. Acei ofiţeri s-au făcut de râs şi au sfârşit prin a fi chemaţi în judecată pentru daune civile.

– Ăştia erau de la Serviciile Secrete sau de la FBI, spuse Nolan. Cei care trebuie să aplice legea au mai învăţat şi ei câte ceva, crede-mă. La secţia noastră avem specialişti care formulează acuzaţiile în cazul delictelor informatice. Iar tipii ăştia cunosc meserie.

– Bine. Atunci nu voi avea de-a face cu un munte de prostie. Vă rog să ţineţi cont că dacă mă forţaţi să nu lucrez, veţi întrerupe o muncă importantă care face obiectul unui contract legal. Veţi ţine în loc transformări substanţiale din câteva companii mari. Asta o să-i coste o mulţime de bani. Şi cu siguranţă o mulţime de granguri din consiliile de administraţie or să vă pice pe cap.

– Noi sperăm că toate astea nu vor fi necesare, domnule Ramos, spuse Nolan.

Îşi schimbă jenat poziţia, conştient că adoptase o tactică greşită cu tânărul programator, dar nesigur de cum ar trebui să continue.

– Suntem aici pentru că doi membri ai Insomnimaniei au fost ucişi, iar ambele omoruri au fost prezentate de Auggie în Camera Iluziilor. Asta e o chestiune foarte serioasă. Vrem să ştim care e legătura între cele două victime şi cel care este în spatele lui Auggie. Nu vom ezita să facem arestări dacă vom descoperi că eşti şi dumneata implicat în vreun fel.

– Adevărul pur şi simplu este că nu eu sunt cel care

creează spectacolele lui Auggie din Camera Iluziilor, spuse Mike Ramos. Nu eu sunt cel care se plimbă prin Insomnimania cu chipul lui Auggie. Şi nu ştiu cine o face.

Acum softistul părea tensionat şi ostil. Se auzi iar mârâitul motorului când îşi răsuci scaunul câţiva centimetri spre stânga şi apoi iar spre dreapta. *Asta e echivalentul mersului ca în cuşcă.*

– Şi chiar nu mai am nimic să vă spun, domnilor, spuse Ramos. Dacă doriţi să vă încăpăţânaţi în a mă interoga, cred că ar trebui să-mi chem avocatul.

Stând acolo, ascultându-l şi urmărindu-l pe Ramos, lui Clayton îi răsună în minte un ecou, cel al cuvântului strigat în biroul detectivilor – „Cioară". Asta se întâmplase cu vreo două săptămâni în urmă, dar tot îşi mai amintea de enervarea paranoidă pe care o resimţise atunci. Adesea îşi dorise să-şi confecţioneze un fel de pavăză, un fel de invizibilă barieră de protecţie împotriva lumii din jurul lui.

Şi Ramos e aşa. Doar că el are o pavăză reală – una făcută din cabluri de reţea şi ecrane de computere.

Pentru o secundă, chiar îl invidie pe Ramos. Pe un ecran de computer sau printr-un fir telefonic, Ramos putea fi oricine sau orice îşi dorea, şi nimeni nu s-ar fi putut apropia într-atât de el, încât să-l poată contrazice. Era lumea lui, şi cu siguranţă era mai reală pentru el decât chiar această mansardă.

Clayton se aşeză pe pat, la nivelul ochilor tânărului din scaunul cu rotile.

– E ca şi cum ai intra într-o carte cu benzi desenate, nu? îl întrebă Clayton pe Ramos.

– Vorbeşti de Insomnimania? se întoarse Ramos să se uite la detectivul de culoare.

– Da. E un întreg nou univers – mai liber decât acesta.

Clayton se gândea la propriii lui puşti care vorbeau despre jocurile de aventuri. Încercă să se transpună, intrând în mintea capabilă de uimire a unui puşti de treisprezece ani.

– Da, ai dreptate. Chiar e ca şi cum ai intra într-o carte

cu benzi desenate. Una animată. Doar că Insomnimania e cu mult mai interesantă decât un desen animat obişnuit.

– Cum adică?

– Pentru că *eşti* acolo – nu în afara paginilor, nu în afara ecranului. Este un loc în care te duci şi cunoşti oameni. Îţi place reţeaua Insomnimania?

– Mă fascinează.

– Care e locul tău favorit? întrebă Ramos.

Clayton îşi răsuci creierii să caute un răspuns. Petrecuse doar foarte puţin timp conectat la Insomnimania.

– Îmi place Barul lui Ernie. Şi mi-ar plăcea să joc la cazino.

– Ei, alea sunt locuri standard, spuse Ramos. Sunt mai bine animate pe Insomnimania, dar o mulţime de reţele au locuri de genul ăsta.

– N-am avut ocazia să trec mai departe, răspunse Clayton. Care e locul tău preferat?

– Sunt câteva jocuri. „Sindromul Haosului" cere o strategie serioasă. „Ordinea Implicată" e preferatul meu – acolo nu funcţionează logica lineară.

Ramos părea că vrea să continue, dar brusc îşi dădu scaunul înapoi câţiva centimetri – depărtându-se iar de detectivi. Uitându-se atent la tânărul programator, Clayton spuse:

– Ştii, mi-ar plăcea să dispar din calea ta o vreme, să te las să-ţi faci somnul şi să-ţi telefonez mai târziu. Ai fi de acord să vorbeşti cu mine la telefon pentru un scurt timp?

Ramos confirmă uşor din cap.

– Sau mi-ai putea vorbi prin intermediul reţelei. Asta e cel mai uşor mod.

– Poate pentru tine, spuse Clayton zâmbind. Dar pentru mine este încă o corvoadă. Abia acum m-am apucat de asta. Poate că mă poți învăţa unele chestii.

Ramos îi răspunse la surâs. Era prima oară când zâmbea de la începutul discuţiei.

– Deci e OK dacă îţi telefonez în seara asta, după ce ţi-ai făcut somnul? întrebă Clayton.

– OK, spuse Ramos, rânjind într-un fel care îi dădu iar aspectul unui adolescent. Sună-mă după apusul soarelui.

Râse, puţin răguşit, de parcă era neobişnuit cu râsul, ca şi cu discuţiile faţă-n faţă.

Ramos mâzgăli un număr pe o bucată de hârtie şi i-l dădu lui Clayton. Acesta nu luă în seamă mica mârâială a partenerului său. Îl mână pe Nolan în jos pe scări şi afară la maşină.

– Ce-i toată afacerea asta cu conversaţia telefonică? întrebă Nolan după ce se aflară în maşină.

– Nu cred că se simte bine când se află în mod real în prezenţa altor oameni – când poartă o conversaţie directă. Era complet tensionat. Dacă mai continuam să-l înghesuim, am fi sfârşit cu un avocat pe cap, care i-ar fi impus pentru totdeauna tăcerea. Vreau să încerc să ajung la el prin telefon.

Nolan porni motorul şi dădu drumul maşinii, fără să mai scoată o vorbă. După vreo câteva minute întrebă:

– Deci, ce zici? Avem de-a face cu un nebun?

– Ei, sigur că n-a alergat cu un cuţit de măcelar în mână să urmărească vreun patron de linii aeriene, dacă asta vrei să spui.

– Nu. Dar poate că are o legătură cu toate astea.

După ce s-au întors la sediu, Nolan s-a aşezat morocănos la biroul lui. Ştia că, dacă Clayton spusese că poate scoate mai mult de la programator prin telefon, atunci Clayton avea, probabil, dreptate. Doar că nu suporta să aştepte. „Sună-mă după apusul soarelui.” Ce stupiditate – de parcă puştiul ar fi fost vampir, sau ceva de soiul ăsta. Se hotărî c-ar face mai bine s-o sune pe Marianne.

– Voiam doar să-ţi spun că am fost cu Clay să-l interogăm pe hacker în dimineaţa asta, anunţă el când auzi mesajul redat de robotul telefonic.

Se auzi un clic şi Marianne intră pe linie.

– Era Auggie? L-ai găsit pe Auggie? întrebă ea surescitată.

– S-a dovedit a fi… ei, nu-s prea sigur ce s-a dovedit a fi.

– Ce s-a întâmplat?

– Zău, îmi pare rău, nu te entuziasma prea mult. E o poveste complicată şi am să ţi-o explic în seara asta. Dar tipul cu care am vorbit nu este ucigaşul.

– Este Auggie?

– Nu prea contează, nu-i aşa? Tipul stă într-un scaun cu rotile de ani de zile. Nu el l-a hăcuit pe Judson, la Quenton Parks.

– N-ar putea fi o găselniţă chestia cu scaunul cu rotile?

– Încă mai verificăm asta. Vom vedea dacă se potriveşte cu fişa lui medicală. Ar fi cazul să-i găsim pe undeva fişa. Încă n-am isprăvit cu el. Clay o să mai ia legătura cu el în seara asta – prin telefon. Tocmai de asta am vrut să te sun. Mi-e teamă c-am să ajung târziu acasă.

– Păi spune-mi doar la ce oră ai să fii acolo, să-mi dai drumul înăuntru.

– Ba am să fac chiar mai mult. Am să-ţi spun unde ascund cheia.

De îndată ce cerul începu să se întunece, Clayton ridică receptorul şi formă numărul pe care i-l dăduse Ramos. Nolan era la un alt telefon, pe acelaşi fir, iar magnetofonul era pus în funcţiune. Clayton şi Nolan şedeau la două birouri învecinate şi puteau să se observe unul pe altul, puteau să schimbe mesaje vizuale dacă ar fi fost nevoie. La celălalt capăt al firului răspunse probabil un modem, care începu să emită o serie de sunete stridente.

Clayton încercă să se facă auzit:

– Sunt Clayton Saunders, de la poliţie. Vreau să vorbesc cu Mike Ramos. Domnule Ramos, mi-aţi spus să sun după apusul soarelui.

Se auzi un declic urmat de zgomotul de fond al microfonului.

– OK, spuse Ramos. Sunt aici.

– Îţi mulţumesc că ai ridicat receptorul.

– Nu eşti singur pe linie, nu-i aşa? spuse Ramos.

Clayton fu uşor descumpănit. Se uită la Nolan. Nolan

dădu energic din cap, acoperind microfonul şi şoptind: „Ba eşti!”

Dar Clayton nu se supuse.

– Nu, domnule Ramos, este şi partenerul meu.

– Şi înregistrezi convorbirea, corect?

– Da, spuse Clayton.

– E în regulă, spuse Ramos. De vreme ce ştiu.

Clayton scăpă un suspin de uşurare pentru că Ramos nu-i trântise pur şi simplu telefonul. Închise ochii. Pentru a face să pornească bine conversaţia, trebuia să-l vadă pe Ramos aşa cum dorea acesta să fie văzut. Şi imediat îi veni în minte o imagine. Era cea a unei super-inteligenţe criminale dintr-un vechi film de spionaj – o siluetă abia vizibilă din spatele unui geam antiglonţ, a cărei faţă era acoperită de nişte jaluzele coborâte. În poale avea o pisicuţă albă şi pufoasă, iar vocea îi era amplificată printr-un difuzor.

Da, chiar aşa ar vrea să-l văd. Drace, nici mie nu mi-ar displăcea rolul ăsta.

Clayton mai ştia că acum trebuia să-i spună Zoomer. La telefon – în lumea electronică – Mike Ramos chiar *devenise* Zoomer.

– Mai eşti la aparat, detectiv Saunders? întrebă Zoomer.

– Da, Zoomer. Sunt încă aici.

– Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

– Voiam doar să văd dacă mă poţi ajuta să limpezesc nişte lucruri. Sunt mort în zona computerelor. De aceea probabil că nu înţeleg Insomnimania. Singurii programatori pe care i-am mai întâlnit sunt Maisie şi Pritchard.

– Tipii sunt în domeniu de multişor. Dar au devenit comerciali şi au dat lovitura. Acum nu mai fac programe.

– Sunt buni?

– Doar Pritchard e un geniu. Maisie e şmecher, dar n-are stofă. Acum s-au lăsat pe tânjeală. Am fost surprins că au putut crea un univers şi l-au ţinut în funcţiune cu adevărat.

– Dar tu eşti un bun softist?

– Da, sunt.

– Am mare nevoie de ajutorul tău. Maisie şi Pritchard n-au fost în stare să-i dea de cap.

– Să dea de cap la ce?

– Cine se află în spatele lui Auggie? Informaţiile lui de înscriere sunt false.

– Descoperiţi doar numărul lui de telefon, când e cuplat. Asta ar trebui să nu pună probleme prea complicate.

– Am făcut-o. Dar rezultatele au fost... neconcludente.

– Ciudat.

– Nu-i aşa? Cum ar putea un hacker să dea impresia că telefonează de la postul telefonic al altcuiva?

– A, atunci e vorba de o şmecherie cu sistemul telefonic. Fie că se leagă direct la linia telefonică, fie că e vorba de un supergeniu al telefoanelor. Mi-e teamă că nu e tocmai domeniul meu forte.

– Nu poţi să intri pe alte linii telefonice?

– Nu în felul în care povesteşti tu. Deci cu asta se ocupă acum Auggie?

– Avem destulă bătaie de cap să ne dăm seama exact cu ce se ocupă acum Auggie. spuse Clayton. Ne poţi spune ceva, indiferent ce, despre cum a apărut Auggie, de la început?

Urmă o clipă de tăcere. Când Zoomer începu să vorbească, era aproape în şoaptă.

– Spune-mi, detectiv Saunders, cât de departe poţi merge în timp cu amintirile?

Clayton fu complet năucit de această întorsătură a conversaţiei. Dar trebuia să meargă împreună cu Zoomer, indiferent în ce direcţie ar fi luat-o.

– Cât de departe poţi merge tu? replică Clayton.

– Departe de tot, spuse Zoomer, iar vocea îi slăbea de parcă ar fi vorbit cu sine însuşi. Îmi pot aminti vremuri de demult, când eram mititel, chiar înainte de a începe să merg. Tata mi-a adus o căruţa mică, de plastic maro, cu nişte căluţi de plastic negri şi rotițe galbene. Într-o zi am

lăsat căruţa pe grătarul de încălzit – cel de jos, chiar de deasupra cuptorului. Cuptorul era aprins iar eu m-am apropiat exact la timp ca să văd cum se topea căruţa. Rotiţele alea de un galben strălucitor se deformau, începeau să se scurgă încet prin grătarul de metal, devenind un lichid sclipitor. Mi-a plăcut grozav cum arăta. Am râs. Părea că e vreo minune ieşită din cuptorul bunicii. Am crezut că prin minune căruţa mea se transforma într-o minunată acadea glazurată. Am pornit-o în patru labe pe suprafaţa grătarului ca s-o iau. Atunci am urlat surprins de şocul durerii. Mâinile îmi erau arse serios. Îmi amintesc cum am plâns, cum am mai ţipat. Cred că era prima oară când am simţit o durere serioasă. E ciudat cum plângem de durere când suntem copii! Adulţii plâng rareori din cauza durerii fizice. O, ne plângem şi gemem sau strângem din dinţi sau ţipăm, dar nu plângem aproape niciodată. N-am plâns când mi s-au provocat rănile care m-au transformat într-un invalid. De ce e oare altfel la copiii mici? Poţi să-mi spui de ce?

– Nu, spuse încet Clayton.

– Cred că la copii plânsul vine din jale, continuă Zoomer. Plâng din cauza tristeţii, atunci când află că există, pe lumea asta, un lucru precum durerea.

Lăsă să-i scape un râset scurt şi trist.

– Majoritatea ne uităm plânsul când creştem. Dar eu nu uit. Îmi amintesc fiecare secvenţă. Sunt hotărât să-mi menţin sensibilitatea, umanitatea. Refuz să devin dur. Sunt hotărât să-mi amintesc cum e să jeleşti şi să verşi lacrimi din cauza durerii şi a inocenţei pierdute. Acel incident a avut loc în şaisprezece februarie 1966. Aveam un an, şapte luni şi trei zile.

– Îţi aminteşti data? sună sceptic vocea lui Clayton.

– Sigur că nu-mi *amintesc* data, răspunse Zoomer. Am verificat. Am căutat în hârtii. Ştii, am fost atât de tare ars, încât a trebuit să fiu dus la urgenţă, la spital. Ei au registre. N-a fost uşor pentru că doctorul care mă bandajase murise de mult, dar tot mi-am găsit fişa. Am avut arsuri de gradul doi. Tot mai am cicatricele.

– Ce au toate astea cu Auggie? mormăi Clayton, ca un copil ce şi-a pierdut răbdarea.

– Lasă-mă să termin. O să înţelegi. Pe douăzeci şi şapte martie 1967, tata m-a dus la circ. În caz că te întrebi, am data exactă dintr-un ziar vechi copiat pe microfilm. Era la exact un an şi treizeci şi nouă de zile după accidentul meu cu arsura şi aveam doi ani, opt luni şi opt zile. Stăteam în poala tatii, chiar în primul rând. Nu mai văzusem niciodată un circ. La început mi-a plăcut mult. Îmi plăceau bărbaţii şi femeile îmbrăcaţi în argintiu, care sfidau forţele naturii cu care eu abia de luasem contact. Îmi plăceau animalele, atât de multe şi de grozave, dar prea mari, prea fioroase şi prea zgomotoase pentru a le putea lua acasă. Dar nu ştiam ce să cred despre clovni. În timp ce restul circului era fie sub semnul sălbăticiei, fie sub cel al visării, clovnii erau atât de reali, de obişnuiţi – de parcă mătuşile, unchii şi bunicii se hotărâseră să facă o excursie în Ţara de Nicăieri. M-am gândit că nu au ce căuta acolo. Voiam să dispară. Dar nu dispăreau. Mai ales doi dintre ei erau încăpăţânaţi şi insistenţi. Unul era îmbrăcat într-un costum alb cu nasturi mari roşii şi cu o pălăriuţă conică, de-a dreptul prostească. El dădea toate comenzile, iar majoritatea erau prosteşti. Se comporta exact ca tata sau ca mama. Ordinele îi erau adresate unui tip supus şi prăpădit, cu o pălărie înaltă făcută praf, pantaloni peticiţi şi un nas roşu strălucitor. Clovnul ăsta mai întunecat şi răutăcios încerca în fel şi chip să răstălmăcească instrucţiunile celui în alb. Am încercat să nu-i bag în seamă pe cei doi hăndrălăi cu personalităţi mult prea cunoscute mie, dar ei se tot apropiau de public. Clovnul îmbrăcat în haine negre şi cu nasul roşu începu să mărşăluiască de-a lungul primului rând de scaune cu pantofii lui exagerat de mari, stropind fiecare copil cu gigantica floare a soarelui de la rever. Când am văzut că venea spre mine, m-am zbătut şi am ţipat, încercând să scap din îmbrăţişarea idioată a tatălui meu. Ştiam c-o să mă smulgă de la tata şi o să mă ducă Dumnezeu ştie unde. Şi mai ştiam că tocmai acesta fusese motivul pentru care tata mă adusese la circ.

Voia să scape de mine – să mă vândă ca pe un animal sau ca pe un sclav în lumea oribilă a clovnilor. Clovnul ajunse la noi în cele din urmă, iar eu am încetat să mă mai zbat şi să urlu. Cred că tata şi-a imaginat că-mi schimbasem părerea, şi presupunea că văd în clovn un fel de prieten. Dar, de fapt, eram împietrit de frică. Nici nu puteam respira. Îl puteam vedea foarte clar pe clovn. Faţa lui era la câţiva centimetri de mine şi arăta complet diferit de ce fusese înainte. În arenă păruse atât de ţipător, de primar, de strident şi de oribil. Dar de aproape puteam să văd pe unde i se scursese machiajul alb, roşu şi negru, topit de transpiraţie, care îi dezvăluia carnea plină de riduri groaznice. Puteam vedea cum zâmbetul lui vopsit ascundea de fapt o expresie de infinită oboseală şi spaimă. Şi mirosea ca moartea. Atunci a ţâşnit şi jetul de apă dinspre rever şi am început să ţip. Nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat după aceea, dar mi s-a spus că nu m-am oprit din urlat ore întregi, aşa că tata a trebuit să mă ducă acasă. Nimeni n-a ştiut de ce. Dar *eu* ştiam. Durerea pe care am simţit-o când m-am ars, durerea pe care crezusem c-o uitasem mă urmărea, şi atunci mă prinsese din urmă. Durerea aceea luase forma clovnului cel zdrenţăros şi prăpădit.

Zoomer tăcu un răstimp, apoi conchise brusc:

– Aşa că poate înţelegi acum de ce am ales această formă pentru un ucigaş din desene animate.

Clayton simţi o revărsare de adrenalină prin corp.

– Deci îmi spui, zise el cu tot calmul de care era în stare, că tu ai creat acest clovn – cel mai puternic personaj al jocului. Dar mi-ai spus că acum el nu mai este alterul tău.

– Aşa-i, spuse Zoomer.

– Evident că-ţi dai seama că asta sună ca o schemă destul de naivă pentru a scăpa de urmărire, ca suspect de crimă.

– Îmi dau seama, da. E de necrezut, nu? Prea incredibil pentru a fi o schemă născocită de mine. Cel puţin la fel de incredibilă ca ideea că eu umblu de colo-colo hăcuind

oameni. Evident, noi, criminalii, suntem o adunătură de naivi notorii.

Clayton ezită un timp îndelungat.

– Deci nu ştii cine e utilizatorul actual al lui Auggie? întrebă el în cele din urmă. Ai putea afla dacă ai încerca?

Clayton putea auzi hârâitul scaunului cu rotile care era fâţâit de colo-colo. În cele din urmă, tânărul spuse încet:

– Nu.

– Dar n-ai încercat?

– Nu.

– Iartă-mă că spun asta, Zoomer, dar îmi e cam greu să cred.

– De ce?

– Păi, după propriile tale spuse, eşti un tip inteligent şi un softist de milioane. Şi iată că-ţi baţi capul să creezi un asemenea minunat personaj pe computer, care – cum ai spune tu? – personifică toată durerea ta din copilărie. Dar când cineva îţi ia personajul, nici nu încerci să-l recuperezi. Nici nu încerci să afli cine e de vină.

Urmă o altă tăcere. Apoi Zoomer vorbi cu o voce care suna ca de departe:

– La început, au fost doar mici ciudăţenii. Momente în care părea că acţionează independent. Pentru un timp, chiar am crezut că era o provocare din partea unui alt programator.

Zoomer mai tăcu vreo câteva clipe.

– Apoi ce s-a întâmplat? întrebă Clayton.

– Într-o zi, când îl făceam să-şi arate şmecheriile în Barul lui Ernie, Auggie... a plecat de lângă mine. A început să acţioneze de capul lui, vorbind cu o voce diferită. Aşa că l-am lăsat.

– L-ai lăsat? întrebă Clayton.

– Da, l-am lăsat.

– De ce?

– L-am făcut din durere şi era privilegiul lui să existe, să-mi îndeplinească dorinţele. Dar el s-a îndepărtat de mine. Când *eu creez* ceva, detectiv Saunders, nu mă înjosesc niciodată încercând să-i câştig loialitatea. Nu e

stilul meu. Acum clovnul e de capul lui. Eu doar îl mai văd din când în când.

– Pari superstiţios, Zoomer, zise Clayton imitând modul precis şi echilibrat cu care îşi relatase Ramos informaţiile.

– Oare chiar par? întrebă Ramos, aproape încântat.

– Chiar aşa. Atribui caracteristici umane unor lucruri nonumane. O colecţie de comenzi electronice şi de pixeli animaţi nu este tocmai ceva capabil de trădare. Poate un om cu inteligenţa ta fenomenală să nu ştie asta?

– Nu înţelegi esenţialul, detectiv Saunders, spuse Zoomer, pârând încântat de provocarea verbală pe care i-o aruncase Clayton. Ştiu că antropomorfizarea obiectelor e adesea considerată un semn de ignoranţă şi superstiţie. Dar într-un univers inuman, ăsta e singurul mod pe care îl cunosc pentru a face viaţa suportabilă. Şi apoi, mi se pare mult mai distractiv să mă gândesc la el ca la ceva independent, decât să presupun că cineva n-a făcut decât să-i transforme programul.

Clayton se simţea epuizat. Nu mai avea nici o idee despre cum să-l ia pe programator mai departe. Se uită întrebător la Nolan, dar partenerul lui se mărgini să ridice din umeri.

– Zoomer, îţi mulţumesc pentru ajutor, spuse Clayton. Dacă n-ai nimic împotrivă, mi-ar face plăcere să-ţi mai telefonez.

– Ai numărul, sergent, spuse Zoomer şi adăugă apoi cu o urmă de umor negru: Eu tot aici sunt.

Apoi se auzi un clic şi tonul răsună în urechile celor doi detectivi.

– Sunt prea bătrân pentru toate astea, se plânse Clayton când Nolan veni spre el.

– Deci ce-am scos de la el? întrebă Nolan.

– Zău dacă ştiu. N-am înţeles nici jumătate din ce spunea afurisitul ăla.

– N-ai înţeles? exclamă Nolan. Pe dracu', dar păreai atât de convins că-l înţelegi. Deci ce-ţi vine în cap? Are vreo legătură cu ucigaşul?

– Nu ştiu. Nu sunt sigur nici că *el* ar şti.

– Ei bine, în ultimul timp nu s-a prea dat jos din scaunul ăla cu rotile, spuse Nolan, pentru că ştim că invaliditatea sa se potriveşte fişelor medicale. Şi totuşi, este groaznic de inteligent. Crezi că este îndrumătorul unui fel de club al crimei – sau ceva de genul ăsta?

Clayton îşi scutură capul.

– Prea vrea să-l credem un geniu al răului – precum chelul ăla, cum-îi-zice, din filmele cu James Bond. Dar nu-i chiar aşa de deştept cum şi-ar dori să fie. Părerea mea e că acest mare maestru programator a fost întrecut de un altul şi că Auggie chiar nu-i mai aparţine acum. Părerea mea e că n-avem nici măcar idee cine e personajul cel rău.

Nolan gemu:

– De asta mi-era frică, ştiam c-aşa o să spui.

– Mi-aş dori să pot spune altceva.

– Oricum, te-ai descurcat minunat cu el, spuse Nolan aşezându-se pe biroul lui Clayton.

– Chiar crezi?

Nolan încuviinţă din cap.

– Drace, mulţi tipi din departamentul ăsta şi-ar dori capacitatea ta de a te strecura în minţile oamenilor, de a înţelege ce-i face să acţioneze. Ai un dar, omule. Un dar adevărat. Mă faci să mă simt ca un buştean, mai mereu – mai ales într-un caz afurisit ca ăsta.

– Cazul ăsta nu face decât să urmeze drumul obişnuit, amice, zise Clayton cu un ton încurajator. Eu fac vreo două-trei salturi intuitive, apoi tu descurci firele şi le urmăreşti prin întuneric. Întotdeauna e nevoie de creierul tău ca să trecem linia de sosire.

– Sper c-or să intre în funcţiune şi creierii mei cât de curând, oftă Nolan.

– Nu-ţi face griji. Aşa va fi.

– Da, sper că da, zise Nolan. Suntem o echipă cu adevărat dată dracului, este? adăugă el cu căldură.

– Evident, răspunse Clayton.

Apoi simţi cum îl pătrunde un val de tristeţe iraţională. Nolan îi răspunse cu aceeaşi privire melancolică.

– Ţi-am spus vreodată de Syd Harper, mentorul meu din

Academie? întrebă Nolan.

Clayton râse:

– Sigur. Syd „Ţăcănitul”. Când am început noi să lucrăm împreună, abia de mai vorbeai şi despre altceva. Syd te învăţase aşa, Syd ţi-a spus aşa. Mi-ai spus totul despre Syd „Ţăcănitul”.

– Ei bine, în ultimii ani, Syd „Ţăcănitul” a devenit şerif într-un orăşel din Oregon. Acolo e raiul poliţistului – abia câteva infracţiuni minore, un pic de vandalism sau vreo bicicletă furată, din când în când. Oricum, Syd „Ţăcănitul” se pregăteşte să iasă la pensie. Şi a luat legătura cu mine acum câtva timp ca să-mi sugereze să-i iau locul.

Clayton simţi cum i se pune o gheară în gât.

– Şi te-ai hotărât deja? întrebă el.

– Nu încă, zise Nolan.

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru un timp.

– Ştii, problema nu e doar ce s-a întâmplat cu Louise, spuse Nolan în cele din urmă. Uneori mă simt ca un afurisit de dinozaur care se tot agaţă de oraş, mai ales atunci când criminalii se apucă să utilizeze computere. E ca şi cum viaţa mea s-ar fi sfârşit, ceva care aici s-a terminat definitiv. Sunt obosit, Clay. Obosit cu adevărat. Cred că mi-ar face bine o schimbare.

– Nu pot să te contrazic, zise Clayton.

– Dar tu cum te simţi? întrebă Nolan. Munca asta trebuie să fie mai grea pentru tine decât pentru mine.

Clayton tăcea. Un timp nici n-a ştiut ce să spună.

– Oraşul ăsta e iadul pe pământ uneori, zise el în cele din urmă. E aşa de plin de frică, de falsitate, de ură şi de toate celelalte. Uneori parcă *aud* ura, Nol. O aud chiar şi atunci când nimeni nu spune nimic. Nu e o şoaptă, e un urlet care mi se adresează de pe stradă sau de pe coridoare. Astea sunt momentele când nu vreau altceva decât s-o iau pe Sheila şi pe copii şi să plecăm dracului de-aici.

– Ar deveni un loc şi mai nenorocit dacă ai face-o, spuse Nolan blând. Uite, de exemplu genul de treabă pe care ai făcut-o azi. Cine crezi c-ar face-o în locul tău?

Clayton simţi cum buzele îi schiţează un zâmbet.

– Da, spuse. Cred că de aia trebuie să rămân. Şi apoi, nu vreau să las forţele de poliţie cu un camarad în minus. Dar mi-ai lipsi ca dracu', amice.

– Da, şi tu mie. Dar ţine minte – totul e încă în suspensie.

– Da, ştiu. Deci, cum rămâne cu Marianne?

Nolan îi aruncă o privire surprinsă.

– Cum rămâne cu Marianne?

– Dacă o iei spre nord, o să vină şi ea cu tine? Între voi doi e ceva, nu?

– Cum dracu' de ştii asta? întrebă Nolan.

Clayton râse:

– Glumeşti? În seara în care te-am sunat să-ţi spun despre testul ADN – când s-a dovedit că ucigaşul lui Gauld era o femeie – atunci mi-am dat seama. Am ştiut imediat. Mi-am dat seama din vocea ta.

– Şmechere, mizerabile, spuse Nolan zâmbind. Apoi ridică din umeri: Nu ştiu ce va face. Nu ştiu ce va hotărî. Încă nu i-am vorbit de asta. Apoi se uită la ceas: Cred c-aş face mai bine să mă duc acasă. Respectiva doamnă cred că mă aşteaptă chiar în aceste clipe.

10101
CĂLUŢUL

Marianne îşi apăsă nasul de geam ca să vadă caruselul din interior. Erau trei şiruri de căluţi strălucitori care şedeau liniştiţi în lumina blândă ce se filtra prin ochiurile mici de sticlă. O pată de soare mai puternică se lăsase direct pe figura dulce a unui ponei alb cu o coamă învolburată, cu şaua şi frâul roşii.

– Mi-e dragă casa asta, spuse Marianne dându-se înapoi şi uitându-se în sus spre clădirea cu turnuri şi mulţime de ferestre de pe digul din Santa Monica. E ca un salt în timp – un spaţiu din anii douăzeci, care nu s-a mai schimbat. Când se învârte caruselul, căluţii dansează pe o muzică de orgă veche tip Wurlitzer. Sunt întotdeauna superbi.

Soarele lumina puternic coama de lemn ce părea că se unduieşte în vânt, încât calul parcă dansa după melodii pe care cu siguranţă că le ştia pe dinafară. Un alt animal luminat de soare şedea cu capul ridicat, cu gura deschisă de parcă era pus pe luptă. *Ăla seamănă cu căluţul lui Renee.*

– Prietena ta avea un căluţ de carusel, spuse Nolan ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Deşi nu era aşa drăguţ ca ăştia.

– Nu. Ala era un căluţ călător. Un adevărat explorator, după cum arăta.

– Arăta de parcă ar fi cunoscut cândva şi vremuri mai bune.

– Când a făcut rost de calul ăla, am făcut nişte studii în legătură cu posibila lui înfăţişare originară. Credeam c-o voi putea ajuta să-l restaureze. Caii de acolo dinăuntru au fost sculptaţi pentru un carusel care rămâne pe loc. Vezi cât de delicate sunt unele urechi, coame sau cozi? Căluţul lui Renee provenea probabil de la un carusel de bâlci. Avea urechi mici lăsate pe spate şi lipite de cap, ca să nu se rupă când era demontat şi transportat în altă parte. Nu e un exemplar tot atât de frumos ca aceştia, dar e probabil la fel de vechi.

– Dar n-a apucat niciodată să-l restaureze?

– N-a vrut, spuse Marianne cu un fel de sugestie misterioasă în voce. Mi-a spus: „Nu e o frumuseţe, dar, vai, ce mai viaţă a dus!” Mi-a spus că nu voia să acopere cu vopsea nici una din poveştile pe care le-ar fi putut povesti.

Marianne simţi cum îi dau lacrimile. Îşi încolăci braţele în jurul lui Nolan şi-şi sprijini capul de umărul lui. Petrecuseră împreună o noapte minunată şi o dimineaţă delicios de senzuală. După ce Nolan plecase la sediu, Marianne îşi conectase computerul la un monitor închiriat şi se apucase să lucreze la proiectul ei. După vreo câteva ore, sună Nolan şi-i spuse că el se duce la un dejun care va dura mult – n-ar vrea şi ea să iasă undeva? Deoarece lucrase tot week-end-ul iar în dimineaţa aceea nu apăruse nimic nou, Nolan nu avea de ce să se grăbească la întoarcere. Când a venit s-o ia, s-au hotărât să meargă pe dig. Cum se cuibărea aşa în el, Marianne simţi c-ar fi fost la fel de bine dacă s-ar fi întors, pur şi simplu, în pat.

După vreo câteva momente, Nolan zise:

– Hai să ne plimbăm pe dig.

Uşurel, o îndepărtă de carusel. Se simţea tulburat şi morocănos şi voia să-i vorbească Mariannei despre anumite probleme care îl îngrijorau. Decise ca mai întâi să se plimbe puţin.

Vechiul dig era plăcut şi nu foarte aglomerat în această perioadă a anului. Erau doar vreo câţiva pescari, înarmaţi cu undiţe, momeli şi găleţi. Nolan o urmări cu privirea pe Marianne, care se uita în depărtare la ocean. Ar fi vrut ca ea să-şi dea drumul la păr şi să-l lase să fluture în briza uşoară.

E minunată. Îşi dădea seama că termenul avea pentru el înţelesul cel mai banal – că ea ar putea figura cu uşurinţă pe coperta unei reviste. Înfăţişarea ei îl intimidase la început. De obicei nu era atras de frumuseţea rece, nu dincolo de nivelul simplelor reacţii fizice pe care le stârneşte o asemenea înfăţişare. Nolan depăşise de mult ideea că ar trebui să se culce cu fiecare femeie care îi

tulbura hormonii. Iar în ultimii ani, atât de plini de singurătate, redescoperise cât de uşor îl putea atrage libidoul în relaţii dezastruoase sau în aventuri goale de sens, de o noapte, cu femei plictisitoare, tragice sau care dădeau dureri de cap,

Dar Marianne îl atrăsese şi cu spiritul ei vioi, cu inteligenţa, cu intensitatea şi chiar cu jalea ei. Acum, când lumina strălucitoare a soarelui îi cădea pe faţă, Nolan îşi putea da seama că nu prea arăta a păpuşă de porţelan, aşa cum i se întâmpla când stătea în lumina tăcută a unui interior. Văzându-i acele trăsături fine, liniile rotunde de sub ochi, acele semne de vulnerabilitate, Nolan câştigă din nou în încredere. Poate că vor găsi temeiul pe care să-şi construiască o viaţă împreună.

Privi şi el lung suprafaţa apei. Şi oceanul şi cerul erau cenuşii, iar acolo unde fasciculele de lumină atingeau valurile, acestea deveneau argintii de câte ori soarele se strecura afară din perdeaua de nori de deasupra. Era ca şi cum un magician ar fi atins apa cu o baghetă, la întâmplare, luminându-i suprafaţa. Fasciculele de lumină îl făcură pe Nolan să se gândească la magicienii lumii electronice, Pritchard şi Ramos, acei tineri cu o viaţă aşa de intensă, cei care îşi supuneau forţe de neînţeles, alcătuind o lume nouă, propria lor creaţie.

– Ştiam eu, de pe vremea când mă jucam în ţărână, c-o să urăsc era computerelor, spuse el.

Marianne râse:

– Ce, Doamne, te-a putut stârni împotriva computerelor în vremurile alea?

– Jocurile video, răspunse Nolan cu un ton dezgustat. Cum Marianne continua să-l privească întrebător, Nolan continuă: Patrulam printr-una din zonele alea cu jocuri, în fiecare seară, şi-am început să-i urmăresc pe puştii care jucau. Şi copiii mei erau înnebuniţi după ele. I-am văzut pe toţi ce buni erau, cât de rapizi şi de inteligenţi erau, cum puteau face aproape totul cu afurisitele alea de maşinării. Şi m-am gândit: „Isuse, ăştia probabil că sunt cei mai deştepţi şi mai iuţi copii care au existat vreodată.” Dar

apoi mi-am dat seama de ceva. Acolo învăţau de fapt să devină nişte veşnici înfrânţi.

– Ce vrei să spui? întrebă Marianne.

– Nu-ţi dai seama? Toate jocurile astea nu fac altceva. Obţii cât de multe puncte poţi, obţii cât de multe jocuri pe gratis poţi, dar în cele din urmă maşina te înfrânge întotdeauna. Copiii joacă până pierd. Joacă până rămân fără fise. Asta e scopul jocului. Să pierzi şi să rămâi fără bani. Erau cei mai grozavi copii ai tuturor timpurilor, dar deja erau antrenaţi pentru a pierde.

– Niciodată nu m-am gândit la ele în felul ăsta, spuse Marianne după care adăugă cu un surâs ironic: Dar chiar tu erai destul de prins de jocul din cazino.

– Ai dreptate, era distractiv. Dar e cu mult mai distractiv să încerci să-ţi dai seama dacă oamenii adevăraţi fac o cacialma sau nu.

Nolan privea drept înainte, nemaivăzând apa pentru un moment.

– Cred că problema mea reală în această anchetă este că trebuie să mă bazez pe oameni ale căror metode nu le înţeleg. Şi chiar şi aceştia nu aduc nimic utilizabil.

– Te referi la Maisie şi Pritchard?

– Da. Şi acum mai e şi Ramos. Nu ştiu dacă e vinovat de ceva sau nu, dar n-am sentimentul că ar fi de partea noastră. Nici măcar n-am impresia că ar fi în lumea noastră. Preferă să vorbească printr-un computer. Iar în Insomnimania nici măcar nu ştii cu cine vorbeşti. Ăsta e lucrul care mă scoate din minţi la chestiile astea informatice. Îi despart pe oameni din ce în ce mai mult. Le oferă din ce în ce mai multe scuze pentru a nu se mai privi în ochi, pentru a nu se mai angaja direct. Pentru că atunci când ai o relaţie prin computer, nu ai de-a face cu o persoană reală.

– Ba da, evident, îi răspunse Marianne. Cum rămâne cu persoana reală care scrie mesajele? Sau care manipulează animaţia?

– Da, dar tot nu ai de-a face cu o persoană *întreagă.* Vreau să zic că dacă trăieşti cu cineva, sau dacă te

învecinezi doar cu cineva, mai devreme sau mai târziu îi vei cunoaşte toate faţetele – toanele proaste, prejudecăţile, uneori chiar calităţile ascunse. O persoană nu constă doar din ceea ce ea *selectează* pentru a-ţi prezenta. Şi de ce ar avea nevoie oamenii normali să se ascundă în spatele unor animaţii sau al unor nume fictive? Judson era un om de afaceri de nivel internaţional. Prietena ta se pare că era complet extrovertită. De ce deveniseră atât de interesaţi de jocurile din reţea?

– Cred că lui Renee îi plăcea Insomnimania pentru că-i oferea un loc de joacă unde nu existau repercusiuni. Putea să se transforme în orice îşi dorea. Putea fi obişnuită – chiar neatrăgătoare. Unul dintre lucrurile interesante în ceea ce-i priveşte pe alteri este că mulţi dintre ei nu sunt frumoşi. Când oamenii pot fi orice îşi doresc, unii preferă urâţenia – cel puţin temporară.

– Crezi deci că-i oferea o şansă de a se exprima?

Marianne aprobă din cap.

– Erau părţi pe care nici ea n-ar fi vrut să şi le arate în viaţa reală. Alterul ei putea spune tot ce voia ea, putea face tot ce voia ea. E o lume fără SIDA, fără pericolul unei sarcini, fără necesitatea unor relaţii de durată, fără neveste sau şefi pe care să-i superi.

– Sunt şi din aceia care par să aibă o relaţie de durată, de orice fel?

– Desigur. De toate felurile. Îşi arată afecţiune, prietenie, gelozie, mă rog, toată gama de chestii din astea. Îi primesc zgomotos pe vechii prieteni, îi îmbrăţişează. Unii alteri devin inseparabili, exact ca oamenii adevăraţi. Unii se ceartă serios. Ezită când îşi aminti, apoi spuse: De fapt Safir şi Auggie obişnuiau să se certe tot timpul în Barul lui Ernie.

– De ce se certau?

– O, în legătură cu ce purta ea. Cu băuturile pe care ea ar fi trebuit să le bea. Prostii. Dar Renee spunea că erau amici.

Nolan oftă din rărunchi. Dacă stăteai acolo, privind oceanul, inhalând mirosul sărat al aerului, îţi era foarte

greu să crezi că un lucru atât de îndepărtat precum o cutiuţă electronică şi un ecran puteau afecta atât de profund vieţile oamenilor.

– Sex care nu e adevărat, spuse el. Conversaţii scrise între personaje imaginare. Tot nu-mi pot da seama de ce lucrurile devin aşa de serioase. Ezită, apoi puse întrebarea care îl frământa cu adevărat: Pe tine de ce te atrage?

Şi Marianne păru să ezite înainte de a răspunde.

– Pentru mine e important că Insomnimania există acolo în fiecare noapte, oricând vreau să mă cuplez la ea. Întotdeauna se întâmplă ceva. Uneori e foarte distractiv. Se opri puţin, apoi spuse: Sunt momente, foarte scurte, când începe să mi se pară totul real. La vreo două nopţi după ce Elfie a devenit un participant, aproape că am *auzit* ce spuneau ceilalţi, în loc să mă mărginesc să citesc replicile de pe ecran. Aproape că am crezut că stau într-un bar şi vorbesc. Doar pentru câteva momente. Asta probabil că li se întâmplă şi unora dintre ceilalţi.

Şi Nolan îşi aminti momentul din cazinou când vocile i se păruseră reale, când replicile scrise deveniseră aproape audibile, când aproape simţise că se afla într-un spaţiu real. Atunci i se păruse distractiv, dar acum amintirea îl tulbura profund. Iar Kim şi Maisie îi spuseseră amândoi ceva despre Insomnimania care îl tulburase de asemenea.

– Ai folosit-o pe Elfie ca să vorbeşti cu Auggie pe reţea?

– Da. De vreo două ori.

– Ai aflat ceva ce nu ştiam?

– Nu. Dar îmi promite din când în când – sau îi promite lui Elfie mai curând – să-mi destăinuie secrete. Se referă la locuri ascunse, la putere.

– Mă îndoiesc c-o să dea ceva în vileag.

– Poate că nu. Dar între el şi Elfie se dezvoltă un fel de relaţie. Îi vorbeşte foarte mult. Marianne râse şi îl tachină: Seara trecută au fost împreună chiar în Domul Plăcerii.

– Elfie şi Auggie au făcut dragoste?

– Da. Dacă poţi să-i spui aşa.

Nolan fu surprins de brusca sa enervare. Când continuă să tacă, Marianne îl întrebă:

– Te deranjează? E doar o animaţie, în realitate nu se întâmplă nimic.

Nolan se gândi un timp, încercând să dea o semnificaţie sentimentelor sale.

– Da, recunoscu el. Mă deranjează oarecum. Adică cred că Elfie e prea bună pentru el. Doar eu te-am ajutat să construieşti trupul, îţi aminteşti?

– De fapt, pentru a face dragoste trebuie să-şi folosească anumiţi alteri – dotaţi cu tot felul de organe potrivite, ştii doar. A trebuit să-i fac şi lui Elfie unul.

– Cum arată?

– Nu ți-ar plăcea să ştii, râse Marianne. Dar ar trebui să-l vezi pe cel pe care îl foloseşte Auggie – aproape că nu are trăsături, e lipsit complet de personalitate.

– Ei bine, e ceva ce mă deranjează cu mult mai mult decât sexul animat. Ceva despre care voiam să-ţi vorbesc. Marianne îl privi fără să facă vreun comentariu, aşa că Nolan continuă: E ceva ce a apărut în dimineaţa asta la birou. Kim mi-a explicat cum un hacker poate fura parole în reţea.

– Vrei să spui că fişierele cu parolele abonaţilor nu sunt în siguranţă? Credeam că parolele sunt criptate.

– Sunt. Înţelegi exact ce înseamnă asta?

– Am citit eu ceva despre subiect. Computerul amestecă literele parolei conform unei formule. Toate parolele sunt păstrate în formă cifrată.

– Asta-i cam ceea ce mi-a spus şi Kim. Dar nu văd de ce toată lumea presupune că asta ar asigura securitatea.

– E nevoie de un algoritm matematic pentru a transforma parola în ceva codat. Se presupune că procedeul nu poate fi inversat decât dacă ai ceva în genul unui supercomputer Cray. Îmi amintesc de un exemplu. Un cuvânt de şase litere fusese încifrat ca un lung şir de litere şi numere amestecate, ceva de genul p-y-y-6-s-y-q-w-3-r. Nu e ca un cod în care poţi potrivi literă cu literă.

– OK, poate că e adevărat că un programator obişnuit nu prea poate să spargă o asemenea codare. Dar, în dimineaţa asta, Kim Pak mi-a spus că el ştie cel puţin un

fel în care un hacker poate să-i dea de capăt.

– Cred că, în cele din urmă, orice protecţie poate fi străpunsă.

– În felul în care am înţeles eu lucrurile e chiar mai simplu. Programatorul introduce un software făcut de el care interceptează parolele *înainte* de a fi încifrate şi le înregistrează într-un fişier. Utilizatorul inocent primeşte un mesaj care spune „Îmi pare rău. Parola greşită. Mai încercaţi", ca şi cum individul ar fi apăsat vreo altă tasta din greşeală. La următoarea încercare totul merge OK.

Nolan îi studie faţa. Observase oare o umbră de îngrijorare? Fusese doar imaginaţia lui, sau ea chiar ezitase înainte să-i răspundă?

– Asta e ceva foarte deştept, comentă ea. Majoritatea oamenilor mai greşesc la scrierea parolei din când în când. Adică vreau să spun că şi la computerele băncilor mai primeşti din când în când un asemenea mesaj şi trebuie s-o iei de la început. Iar cuvântul pe care îl scrii nu apare pe ecran, aşa că *nu poţi vedea* dacă ai greşit sau nu.

– Kim l-a făcut în cele din urmă pe Maisie să admită că Auggie putea să fi furat o mulţime de parole, şi încă de mult timp – ceea ce înseamnă că ar fi putut avea numele şi adresele unor membri. Ar putea continua şi azi să fure parole. N-are altceva de făcut decât să se conecteze sub un nume pe care programul de detectare al Insomnimaniei nu-l recunoaşte. Cu alte cuvinte, ei nu pot garanta nimănui că Auggie nu le-a citit datele de înscriere.

– Credeam că eşti convins că Renee şi Judson îi spuseseră chiar ei lui Auggie cine erau.

– Şi acum aş fi mai înclinat să cred asta decât să accept implicaţiile teoriei lui Kim.

Marianne se uită la el un lung răstimp. În cele din urmă spuse:

– Vrei să spui că este în mod real periculos să ai de-a face cu Auggie pe reţea?

– S-ar putea. Nu ştiu. Nu vreau să risc nimic când e vorba de tine.

Marianne întinse mâna şi i-o luă pe a lui, dar nu spuse

nimic.

Mână în mână, o luară înapoi pe dig, spre mal. Marianne se surprinse cu ochii fixaţi pe spinarea unei femei mătăhăloase. *Cineva de genul ăsta?* În minte îi veni un crâmpei de amintire despre femeia în rochie argintie care se întorcea către ea, îşi deschidea gura cu buze roşii sclipitoare, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva.

Îşi scutură capul. Nu voia să se gândească la ucigaşi, indiferent de gen, şi nu voia să se gândească la programatori de computere. Voia să se concentreze asupra propriei ei plăceri de a-şi petrece timpul cu Nolan. *Mă simt de parcă am fi împreună de ani de zile.* Era ceva ce-i lipsise de când divorţase. La un moment dat, absenţa acestui sentiment mai că o făcuse să se întoarcă la Evan.

Când trăieşti cu cineva mai multă vreme, totul devine familiar – talentele, slăbiciunile, maniile, prejudecăţile, încântările, toate devin familiare – sunt incluse pur şi simplu în prezenţa persoanei respective. Indiferent dacă îţi place ceea ce ştii sau nu, tot afli totul, şi încă prea bine.

Când se mutase la Santa Barbara, fusese extrem de conştientă că se află într-o lume plină de străini. Obişnuinţa cu noua distanţă dintre ea şi cei din jurul ei se formase încet şi dureros.

Stephen nu-i păruse niciodată o figură familiară. Arăta bine, se comporta bine, era suficient de inteligent şi de distractiv. Se întreba dacă, în cazul continuării a ceea ce era între ei, ar fi sfârşit prin a se mărita cu Stephen. *Dacă aş face-o, nici nu aş observa vreo schimbare în viaţa mea.* Totul ar fi continuat la fel. Ea şi-ar fi văzut de munca ei, el de a lui, ar fi apărut împreună în situaţii mondene. Ar fi trecut cu politeţe peste aspectele neplăcute şi punctele slabe, pe măsură ce ele ar fi apărut.

În acest sens, se gândi ea, Nolan va fi mai asemănător cu Evan – era imposibil să nu ţii seama de umanitatea lui, de bărbăţia lui, de prezenţa lui. Când îi aruncă o privire, îi văzu uşoara transpiraţie de pe frunte. Un tremur în adâncul trupului ei îi aminti cum arătase faţa lui după ce

făcuseră dragoste în noaptea trecută, când el se răsucise pe spate lângă ea şi o trăsese spre el.

Pe la jumătatea drumului de întoarcere, se opriră la unul din restaurantele de pe dig, găsiră o masă chiar lângă o fereastră mare care dădea spre plajă şi spre ocean. Cerură sandvişuri şi bere.

– Marianne, spuse Nolan, neluând în seamă tremurul din propriul lui glas. Ce vom face noi doi?

– În seara asta o să ne întoarcem la tine acasă, o să comandăm o pizza şi o să facem dragoste ca nebunii. Mâine voi deveni o profesionistă din cap până în picioare; am să mă întorc la Santa Barbara şi am să-i fac pe toţi praf cu minunatele mele proiecte.

– Ştii că nu despre asta vorbeam.

– Nu e puţin cam prea devreme ca să vorbim despre un viitor mai îndepărtat?

– Nu.

– Ai perfectă dreptate. Nu-i prea devreme.

Marianne se uită cu atenţie la bulele din berea ei şi îşi strânse buzele. Când văzu că nu mai spune nimic, pe Nolan îl apucă o frică nebună. Avea presentimentul că lucrurile nu mergeau prea bine – şi doar *trebuia* să meargă totul bine. Şi-o dorea din toată inima.

– Vreau să trăim împreună cât mai curând cu putinţă, spuse el.

Marianne se uită în sus spre el. Nolan putea să-i vadă faţa împurpurată şi emoţia din ochi. Dar mai putea să vadă că exista şi o reţinere.

– Ştii că şi eu îmi doresc asta, zise ea. Dar am câteva reţineri reale, câteva probleme cărora trebuie să le fac faţă...

– Şi eu am probleme reale din cauza faptului că *nu* suntem împreună.

– Şi eu, spuse ea, iar acum Nolan îi putea vedea ochii înlăcrimaţi. Ce vrei, Nolan? Vrei să rămâi detectiv la omucideri pentru totdeauna? Şi eu ce să fac – să te aştept acasă în fiecare seară, sperând că vei ajunge viu? Adică,

presupun că mi-aş putea găsi o slujbă în oraş, dar nu cred că aş putea face faţă la stilul tău de viaţă. Îşi şterse ochii şi repetă: Ce vrei?

Te vreau pe tine. Dar el ştia că nu la asta se referea ea. O clipă fu uimit.

– Nu ştiu, spuse. Când o fi fost ultima oară când am hotărât să fac un lucru doar pentru că aşa voiam? Nici nu-mi aduc aminte. Multă vreme am trăit de parcă eu însumi devenisem o familie în sine, nici nu mai existam separat. Într-un fel, Louise şi cu mine nici nu am fost un cuplu. Totul, toate deciziile ne implicau pe toţi.

– Dar tu nu mai eşti acel om, spuse ea.

– Ştiu. Şi ţin toate fotografiile alea în jurul meu ca să-mi amintească cine am fost. Erau singurul punct de reper pe care l-am avut.

Dar acum care erau opţiunile sale? Cum o putea include în ele pe femeia asta? Îi spuse repede, fără ezitare, de Syd „Ţăcănitul". Îi spuse cum Syd voia să iasă la pensie şi cum se ţinea de Nolan să accepte slujba. Văzu că ea părea încurcată. Trebuia să găsească un mod de a-i explica. Era teribil de important ca ea să înţeleagă ce-i spunea.

– Şi i-ai dat vreun răspuns, de vreun fel, lui Syd? întrebă Marianne.

– Nimic definitiv, dar cred că asta îmi doresc cu adevărat, Marianne, spuse Nolan având o certitudine imediată. Vreau să trăiesc într-un oraş mai mic, să-i cunosc mai bine pe oamenii cu care lucrez – o comunitate, ştii, dacă mai există cumva ceva de genul ăsta. Ar fi grozav să trăiesc printre oameni care nu mă consideră adversarul lor. Asta vreau. Dar numai dacă vii cu mine. Vreau să te măriţi cu mine sau cel puţin să mergi cu mine, cum îţi convine.

Marianne începu să se bâlbâie fără putinţa de a se controla:

– Nolan, Oregonul e frumos, dar... am o slujbă, dragule. Cum aş putea găsi ceva de lucru într-un asemenea loc? Ce-ar putea face un designer de interioare?...

Nolan izbucni într-un hohot imens.

Marianne îl privi contrariată.

– Ce-i aşa de vesel? întrebă ea.

Dar Nolan râdea aşa de tare, încât nici nu putu să vorbească vreo câteva minute. Se uită la ea cum şedea acolo cu mutrişoara încurcată, şi asta îl porni şi mai tare.

– Dar ce crezi, că în Oregon nu au electricitate? spuse Nolan în cele din urmă. Nu au linii de telefon? Doar nu-i ăsta avantajul rahaturilor ăstora electronice – că n-are importanţă unde te afli când ai un modem la dispoziţie? Scumpo, acum vreo două săptămâni biroul tău era într-o cameră de hotel. Şi chiar azi dimineaţă era în casa mea, pentru Dumnezeu! De ce n-ar fi pe undeva în sălbăticia Oregonului?

Marianne rămase cu gura căscată, uitându-se la el.

– Nolan, nu-ţi fac nici un fel de promisiuni deocamdată. Dar am şi eu să-ţi pun o întrebare, şi vreau să-mi răspunzi cu absolută sinceritate. Îmi promiţi?

– Desigur, spuse Nolan, râzând încă puţin.

– E serios.

– OK. spuse Nolan liniştindu-se puţin. Şi eu sunt serios.

– Ce-ar fi dacă – şi subliniez „dacă” – aş spune „da” chiar acum? Cum ai reacţiona?

Tot ceea ce mai rămăsese din râsul lui Nolan se topi într-un zâmbet blând.

– M-aş speria ca dracu’.

– Şi poate – doar poate – că există o părticică din tine care speră că n-am să am curajul să-mi las în urmă toată viaţa de până acum?

– Poate, spuse Nolan. Doar poate.

– Pentru că schimbările fac viaţa grea, este? Chiar când o fac mai bună?

– Aşa-i.

Acum fu rândul Mariannei să râdă – şi râsul îi răsună tare prin micul restaurant.

– Şi mă rog, cine îmi bătea mie capul până acum cu plângerile împotriva oribilelor de computere? Cum îi fac ele pe oameni să se îndepărteze din ce în ce mai mult?

Cum le oferă scuze pentru a nu se privi în ochi, pentru a nu se implica?

– Se pare că era informatizării nu ne-a mai lăsat nici o scuză, nu? zise Nolan.

Apoi îi spuse:

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, zise Marianne.

Marianne îşi ridică paharul de bere spre al lui în chip de toast.

– Pentru lipsa de scuze, spuse ea.

– Pentru asta beau şi eu, răspunse Nolan.

10110
DIALOG INTRE UN PREOT ŞI UN MURIBUND

Era două şi jumătate, în noaptea de marţi spre miercuri. Howard Cronin porni să-şi facă alergarea, ieşind din cartierul său de oameni înstăriţi; trecu de o intersecţie pustie la acea oră, şi o luă printr-o zonă îngustă, mărginită de parcări şi magazine. Răsuflarea lui scotea aburi care se răceau la contactul cu muşcătura rece a aerului, dar noaptea era totuşi mai caldă decât media acelui anotimp. Paradisul aranjat cu delicateţe, alcătuit din case cu trei niveluri, risipite pe pajiştile cu pante domoale şi cu alei şerpuind blând, păru că dispare dintr-o dată în urma lui. Acum se afla într-o lume plină de mucegai, de gunoaie, murdărită de graffiti, o lume cu mult mai periculoasă. În ultimul timp alergase pe aici câteva nopţi pe săptămână, dar schimbarea unei realităţi cu alta nu încetase niciodată să-l tulbure. De ce nu exista oare o mai întinsă zonă de tampon între cei rezonabil de bogaţi şi cei nerezonabil de săraci? În trecutul nu prea îndepărtat, nici nu băgase în seamă asemenea enigme. Dar acum nu se putea opri să nu le observe.

Howard mai avea trei luni de trăit. Cel puţin asta era cea mai optimistă ipoteză. Cu trei luni în urmă, după ce fusese supus unor intervenţii chirurgicale şi unor transfuzii prelungite, dureroase şi în cele din urmă lipsite de succes, i se mai dăduseră şase luni de viaţă. În cele trei luni care trecuseră deja, echipa lui de doctori refuzase să dea vreo schimbare de diagnostic. Erau oare prea laşi ca să-i vorbească lui, direct, despre moartea implacabilă? Poate că doctorii simţeau că nu e de demnitatea lor să dea explicaţii oricărui pacient. Poate că un simplu felcer ar fi fost mai îndatoritor. Howard se hotărâse să nu-şi facă prea multe griji din cauza asta. Viaţa era într-adevăr scurtă.

Acasă, soţia şi cei trei copii dormeau adânc. Mâine dimineaţă îl vor întreba cu toţii cum a dormit – evitând mica ironie a situaţiei că un muribund insista să-şi facă

joggingul nocturn pentru menţinerea sănătăţii – iar el va minţi şi le va oferi un itinerar de nedescris al cartierului lor. Nu era nevoie să-i îngrijoreze dându-le amănunte despre drumul lui real. Familia şi prietenii ştiau că fusese un om cu insomnii toată viaţa lui. Nici unul dintre ei nu se mira că situaţia lui devenise şi mai rea în ultimele câteva luni. Ceea ce le-ar fi fost greu să creadă era că alerga prin aceste părţi ale oraşului – şi că se îndrepta spre biserică.

Patru adolescenţi negri, cu adidaşi albi şi cu tricouri care sclipeau în noapte, apărură de după primul colţ şi începură să se apropie de Howard. Simţi o explozie de frică şi de xenofobie, apoi îi fu silă de urâţenia propriului său bigotism. Ar fi vrut să şi-l poată scoate din minte. Dar el era un om bogat care făcea jogging printr-un cartier sărac şi violent, având un costum sport comandă specială. Oare n-avea toate motivele să se teamă?

Acum puştii erau pe la jumătatea străzii. Vocile abia li se auzeau. Păreau cam prea animaţi, prea veseli ca să fie pe cale de a planifica un atac împotriva lui. Dar n-ar putea fi doar o tactică? Gunoaiele străzii ştiau cu siguranţă cum să folosească elementul surpriză într-o asemenea situaţie.

La mai puţin de zece metri de ei, unul din tineri se depărtă de ceilalţi fără un cuvânt, trecând spre dreapta lui Howard, dinspre marginea trotuarului spre zidurile clădirilor. Howard trebuia să treacă prin spaţiul îngust dintre tânărul izolat şi prietenii lui, care încă mai vorbeau veseli, mergând pe marginea curbată a trotuarului.

Înţelegerea schimbării se transformă rapid într-o teroare fierbinte, paranoică. Ca un fulger îi trecu prin minte nepotrivirea dintre frica de moarte şi starea de boală fatală. Cum de se putea aşa ceva? Ei, răspunsul era destul de simplu. I se promisese o moarte liniştită în pat, iar acum chiar el se pusese faţă în faţă cu posibilitatea de a primi o rană gravă, care poate l-ar fi transformat într-un invalid. Moartea nu era nici pe departe atât de îngrozitoare ca durerea fizică. Dar ce dracu’ să facă? Era clar că golanii îl văzuseră.

Atunci tinerii – cei trei din stânga lui şi cel din dreapta –

îl atinseră trecând pe lângă el, copleşindu-l cu înălţimea lor, dar continuând să vorbească de parcă el n-ar fi fost acolo. Voia să se întoarcă şi să se uite la ei, să vadă dacă cei patru reveniseră la formaţia iniţială, dar îşi impuse să-şi continue drumul. Acum era sigur că tinerii se despărţiseră în faţa lui doar cu scopul de a-l speria de moarte. Suspiciunea lui fu continuată de un hohot de râs, care izbucni în spatele lui.

Simţea cum îi arde faţa de furie. În mintea lui se imagină întorcându-se şi repezindu-se la băieţi, scoţând o armă ascunsă, şi inexistentă – un cuţit, se gândi el. Şi pe când îşi continua fără răgaz drumul spre destinaţie, Howard Cronin se imagina transformându-i pe cei patru tineri îngroziţi în fâşii de carne însângerată.

În faţă apăru biserica. Era întunecată, impunătoare, cu structură romanică, o imagine cu o forţă şocantă pentru acest cartier sordid. Se afla acolo de mult timp, rămânând pe poziţii în timp ce cartierul din jurul ei luase drumul involuţiei, coborând spre haos. Howard trecuse de multe ori cu maşina pe lângă biserică şi ştia că era singurul loc de rugăciune în care putea fi sigur că n-o să întâlnească nici un fel de prieteni sau cunoştinţe. Venind aici la o oră atât de târzie, era absolut sigur că-şi va păstra anonimatul. Ar fi putut să vină cu maşina, desigur, dar riscul pe care şi-l asuma – venind pe jos – era ca un act de penitenţă.

Howard păşi prin uşile largi, deschise într-un sanctuar bogat împodobit cu aur, şi luminat slab de lumânări votive. Niciodată nu se întâlnise cu nimeni aici, iar biserica îi păru goală şi în noaptea aceasta. Întotdeauna i se părea puţin surprinzător să o găsească deschisă. La ora asta, în cartierul ăsta, chiar şi cei mai fervenţi membri ai parohiei se puneau la adăpost. Nici măcar nu simţea prezenţa vreunei divinităţi omnipotente, dar, evident, Howard nu mai credea în Dumnezeu de când era adolescent.

Pe când paşii săi zgomotoşi îşi trimiteau ecoul prin sanctuar, Howard se minună cum de un interior atât de opulent, atât de deschis şi de neprotejat, nu fusese prădat de huliganii de afară. *Doar atât, şi e de ajuns să redeştepte*

credinţa unui om. În această stare de spirit îngenunchie în faţa altarului.

– În numele Tatălui şi-al Fiului şi-al Sfântului Duh, şopti el, făcându-şi cruce.

Apoi se strecură într-o strană şi se cufundă într-o tăcere meditativă, aşteptând un binecuvântat semn de somnolenţă care să-i apară înainte de a-şi relua drumul periculos spre casă.

Atunci auzi un zgomot – un foşnet uşor. Îşi ridică privirea şi, pentru o clipă, văzu o siluetă îmbrăcată în robă care intra într-un confesional. *Un preot!* se gândi el surprins. Nici nu-i trecuse prin minte că biserica asta avea un preot. Într-un fel ciudat, ideea îl irita. Ajunsese să creadă că biserica asta îi aparţinea, că era un loc sfânt doar al lui. Ce treabă ar fi avut oricine, chiar şi un preot, ca să-l deranjeze aici?

Howard era cât pe ce să fugă imediat. Dar îşi reaminti că probabil preotului nici nu-i păsa dacă el credea sau nu în Dumnezeu. Treaba lui era să ofere mângâiere, iar mângâierea era tocmai ce-i lipsea în viaţa sterilă care îl părăsea acum încetul cu încetul. Se ridică în picioare şi se duse spre confesional.

– Lucraţi mult peste program, părinte? îl întrebă Howard încercând să vadă ce era în interior.

– Dumnezeu nu ştie ce-i aia program de lucru, fiule, spuse vesel preotul nevăzut. Şi apoi, şi eu ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare. Cel puţin *eu* nu sunt departe de casă.

Urmă o scurtă tăcere stânjenită. Howard păşi în spaţiul întunecat şi se aşeză lângă panoul de lemn dantelat care îl separa de preot. Pe scaun şi pe peretele din spate se simţea ceva lipicios şi foşnitor, de parcă cineva acoperise interiorul confesionalului cu plastic. *Pentru a menţine curăţenia?*

– Binecuvântează, Părinte, căci am păcătuit, spuse Howard, făcându-şi iar cruce şi nevenindu-i să-şi creadă urechilor auzindu-şi propria voce, sunând metalic şi spart. Oare procedeul ăsta era într-adevăr capabil să-i ofere vreo mângâiere? Era oare vorba de ceva ce depăşea un simplu

act formal?

– Cât timp a trecut de la ultima ta spovedanie? întrebă preotul.

– Nu ştiu. Mulţi, foarte mulţi ani.

– Atunci înseamnă că eşti mai tulburat decât mi-am închipuit eu. Ţi-am observat vizitele. Cam de trei ori pe săptămână vii aici să te rogi, pe la ora asta. Ori de câte ori vii, cred că în sufletul tău se dă o luptă, că încerci să te hotărăşti să-ţi mărturiseşti păcatele.

– N-am observat niciodată confesionalul deschis, părinte, spuse Howard încercând să fie diplomat.

Adevărul era că nici nu-i trecuse prin minte să se spovedească.

– Ce simţi nevoia să-mi spui, fiule?

Spre enorma stânjeneală a lui Howard, mintea i se goli. De ce nu se putea gândi la nici un fel de păcate? Ce anume, exact, vroise să mărturisească? Nu-i venea în minte nimic precis. Pe dinafară era un om delicat, care nu lovise niciodată pe nimeni la furie. În afaceri fusese nemilos, dar nu făcuse niciodată ceva cu adevărat necinstit sau ilegal. În doisprezece ani de căsătorie nu fusese niciodată cu adevărat necredincios. *De fapt* nu făcuse niciodată o mulţime de lucruri. Acum un preot aştepta să-l spovedească; oare avea ceva interesant de spus?

– Mi se pare... că nu-mi prea vine să vorbesc, părinte, se scuză el.

– Nu te grăbi, fiule.

– Dar nu mă pot gândi la nimic în mod special.

– Aminteşte-ţi că păcatele pot lua multe forme, încercă preotul terenul cu delicateţe.

Dintr-o dată, mintea lui Howard fu luminată ca de un fulger – ca un reflector întors către o scenă pe care imaginea animată a unui călugăr în rasă întunecată se hârjonea într-o frenezie sexuală debordantă cu imaginile a trei femei. Râzând nebuneşte, călugărul le pătrundea una după alta, prin orice orificiu pe care femeile i-l ofereau. Ba chiar mai rău, Howard nu putea să nu recunoască trăsăturile distinct animaliere ale uneia dintre femele – o

coadă lungă de pisică şi o blană de un portocaliu deschis care îi acoperea trupul.

Păcate ale minţii! Groaznice gânduri, gânduri violente, gânduri depravate, gânduri care începeau să-l frământe când era pe punctul de a adormi, gânduri pe care fusese încântat să le transforme în realitate în universul de animaţie al Insomnimaniei. Dar nu profitase şi de călugăriţa pe care i-o oferise Auggie – cu siguranţă că asta va conta la spovedanie! Apoi simţi cum i se scufundă iar inima. *Dorise* călugăriţa, exact acea călugăriţă, tot aşa cum îşi dorise să-l urmeze pe Auggie tot mai adânc în lumea aceea de putere şi plăcere. Fusese surprins că Auggie descoperise acea ură, pe care cu greu reuşise s-o ţină în frâu. Îl oprise doar conştiinţa morţii implacabile, redeşteptându-i o rămăşiţă de credinţă din copilărie, acea grijă pentru propriul lui suflet. Doar asta îl făcuse să refuze oferta clovnului.

Şi, într-o secundă, îşi dădu seama că preotul are dreptate. Într-adevăr, venise aici cu motivul subconştient de a se confesa. Dar cum rămânea cu Dumnezeu? Oare în secunda următoare îşi va da seama că fusese un om religios toţi aceşti ani, fără ca măcar să ştie? Se îmbărbătă să primească cu tărie orice alte revelaţii îl mai aşteptau.

Următoarele cuvinte le găsi cu greu, chiar cu suferinţă, aşa cum îi şedea bine unui început de confesiune cu adevărat îngrozitoare.

– În visurile mele, murmură el savurându-şi chinul, sunt un om care am comis adulter, viol şi… chiar rele mult mai mari.

Şi cu asta termină, chiar înainte de a fi început. Se aşteptase la o revărsare cumplită de infame imagini. Oare asta să fie tot ce avea de spus?

Preotul chiar păru puţin dezamăgit.

– Cu toţii suntem aşa în visurile noastre, fiul meu. Te uimeşte să auzi că un preot îţi spune asta?

– Nu, zise Howard.

Şi chiar aşa, de ce ar fi trebuit să-l şocheze vestea că un preot are şi el din când în când visuri depravate, ca oricare

altul? Dar Howard îşi aminti şi de gândurile lui violente la adresa tinerilor întâlniţi pe stradă cu foarte puţin timp în urmă. Iar apoi îşi aminti capricii somnolente chiar şi mai întunecate, pe care le resimţise pe când se afla cuplat, noaptea târziu, la reţeaua de computere – jocuri şi fantezii care adesea precedau drumurile sale vinovate către sanctuar, dar care i se ştergeau din memorie imediat după ce aveau loc. Ştia că situaţia cu el era mult mai serioasă. Mult, mult mai serioasă. Şi apoi, devenea şi urgentă datorită morţii apropiate. *Dacă aş fi în stare să-i mărturisesc părintelui starea cu adevărat degenerată a sufletului meu. Dacă aş găsi cuvintele...*

– Şi totuşi mă surprinzi, continuă preotul. Nu cred că am mai auzit vreodată pe cineva mărturisind doar păcate comise în somn. Poate că toţi ar trebui s-o facă. Poate că nu. Oare suntem în măsură să alegem pe criterii morale ceea ce visăm? În acest domeniu există oare libera alegere? Şi dacă nu, oare ar trebui să mărturisească cineva încălcările comise în acest domeniu?

Howard nu ştia ce să spună. Voia catharsisul, iertarea, transfigurarea, nu o predică teologică despre păcat şi mântuire. Era din ce în ce mai stânjenit de muţenia sa, de incapacitatea de a-şi exprima propriile păcate. Până la urmă totul ieşea rău. După câteva momente, Howard nu-şi mai dorea decât să iasă de acolo.

N-ar putea să-mi dea de spus o grămadă de Ave Maria şi să terminăm?

– Eşti foarte vorbăreţ, părinte, spuse Howard râzând nervos.

– Îmi pare rău, spuse preotul cu bunătate. E din cauză că sunt de serviciu la cimitir, asta mă face să trăncănesc atât.

Howard îşi cercetă încă o dată gândurile, căutând ceva de spus. Dacă pleca acum din biserică, s-ar fi simţit mai împovărat ca oricând. N-ar fi trebuit să facă o listă înainte?

Apoi deveni conştient de un lucru. Îl indusese în eroare pe părinte. Preotul îşi închipuia că el vorbeşte de „vise” doar în sensul literal, obişnuit al cuvântului. Acum poate că

va reuşi să se facă înţeles.

– Când spun că am greşit în vis, nu înţeleg prin asta că o făceam în timp ce dormeam, noaptea. Adevărul e că nici nu prea dorm. De fapt – cum să spun? – am vise când sunt treaz, sau abia treaz. Mă consider răspunzător pentru imoralitatea lor. Vedeţi, particip... la nişte jocuri şi fantezii păcătoase.

– A, atunci sunteţi scriitor, spuse preotul chicotind pe ascuns. Mi-ar plăcea să vă întreb ce cărţi aţi publicat. Poate că am citit unele dintre ele. Însă evident că asta n-ar fi o întrebare corectă. Ei bine. ăsta *e* un lucru nou! Scriitorii de ficţiune nu vin niciodată la mine să mărturisească păcate făcute de personajele imaginate de ei. Întotdeauna m-am întrebat de ce nu. Dar iar trebuie să iau în considerare problema culpabilităţii. Dante Alighieri a păcătuit imaginând un tărâm etern, plin ochi de păcătoşi de neiertat?

Howard simţi o uşoară creştere a iritării pe care i-o producea tonul din ce în ce mai uşuratic al preotului. Simţi impulsul trecător de a trage un pumn prin panoul delicat şi de a-l lua pe preot de revere, strigându-i tot soiul de obscenităţi. Oare să mărturisească şi acest fapt?

– Nu părinte, nu înţelegi, bodogăni Howard. Jocurile astea implică... femei, durere, acte indecente.

– Şi crezi că acelea sunt femei *reale?* întrebă preotul. Că simt o durere *reală?*

Din voce îi dispăruse brusc orice nuanţă de glumă.

Howard era uimit, pe de o parte de lipsa de abilitate a întrebării preotului, pe de altă parte din cauza propriei lui neputinţe de a răspunde. Acele scene carnale anonime constituiau un adulter real, o reală infidelitate. Şi oare acele jocuri cu curele, lanţuri şi instrumente ascuţite produceau dureri reale? Şi dacă era aşa, cine resimţea durerea? Se mai gândi şi la acele episoade, chiar mai întunecate, care aveau loc când trecea graniţa dintre veghe şi somn – episoade în timpul cărora comitea acte violente de care îşi amintea ca prin ceaţă. Howard simţi cum lacrimile îi curg şiroaie pe obraz – lacrimi adevărate,

deşi nici el nu prea ştia de unde vin.

– Nu ştiu, părinte, şopti el cu o voce joasă şi sufocată. Oare contează? Un păcat al minţii este mai puţin păcătos decât un act pe faţă? Nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau doar iertarea.

– Nu pot să-ţi dau iertarea pentru păcatele tale, fiule, spuse trist preotul.

Howard îşi lăsă capul în piept şi oftă încet. *Bineînţeles. Cum pot fi iertat? Cum pot să mă răscumpăr cu adevărat de păcate? Nici nu-mi cunosc grozăvia păcatelor.*

Apoi preotul spuse;

– Dar te pot ierta de virtuţile tale.

Howard îşi înălţă privirea trecând de la jale la nelinişte.

– Ce? şopti el prosteşte.

– De ce vrei să fii iertat pentru păcatele tale? murmură preotul liniştitor. Păcatele tale sunt tot ce ai mai bun şi mai nobil în tine. Lasă-mă să-ţi dovedesc. E uşor să spui: „Părinte, am păcătuit.” Dar eşti în stare să spui cu aceeaşi simplitate că ai făcut ceva bun? Există oare vreun verb pentru a comite un act virtuos? Nu, evident că nu. Asta pentru că avem un dispreţ suprem pentru faptele bune – şi pe bună dreptate. Ar fi vieţile sfinţilor cât de cât interesante dacă n-ar exista păcatele lor? Oare chiar îi pasă cuiva de eventuala lor mântuire? Îl respectăm pe apostolul Pavel mai puţin pentru că a răspândit Evanghelia şi mai mult pentru că i-a persecutat pe creştini, iar numele lui tot ar fi privit cu uimire chiar dacă convertirea lui de pe drumul spre Damasc n-ar fi avut loc niciodată. Păcatele noastre sunt sfinte, nu virtuţile noastre. Mărturiseşte-mi, aşadar, virtuţile tale.

Vocea preotului se schimbase trecând de la blândeţe la sarcasm şi implicită acuzare. Ameţit, Howard descoperi că nu e în stare să raţioneze sau să-şi concentreze gândurile. Fu cuprins de epuizare – aceeaşi ameţitoare oboseală care îl cuprindea atunci când îl dominau cele mai negre fantezii.

– Nu te juca cu mine, părinte, şopti el disperat. Sunt un muribund. Mi-e frică pentru sufletul meu.

– Sufletul tău e o farsă, sâsâi preotul. E o făcătură a

vremurilor. Tu reprezinţi informaţii adunate la întâmplare, nu un suflet. Nu-mi spune că te temi pentru ceva ce nici nu ai.

– Nu am virtuţi, spuse Howard în cele din urmă, cu o voce în care se amestecau ciudat mândria exaltată şi teribilul regret.

– Mă minţi, fiule.

– Nu.

– Ba da. Ai avut cumplita virtute de a îndura. Ai arătat o şocantă şi nenaturală reţinere în a-ţi transpune dorinţele în fapte – în a le comite în faptă şi cuvânt. Vrei să mori având pe umeri o asemenea groaznică povară de decenţă?

– Nu, spuse Howard.

– Te căieşti sincer de a fi vinovat de virtutea de a îndura?

– Mă căiesc. Mă căiesc sincer şi cinstit.

Atunci, din partea cealaltă a panoului se auzi sunetul dătător de fiori al unui chicotit infantil.

– Ei bine, dragul meu Frate John, spuse preotul, acum am să-ţi dau iertarea păcatelor.

Howard simţi cum se cutremură sub efectul surprizei.

– Cine eşti? exclamă el.

Râsul copilăresc al preotului continuă.

– Pace, fiule. Stai liniştit. Lasă totul pe seama mea. Părintele Auggie o să aibă grijă de totul.

Auggie!

Capul lui Howard începu să-i vâjâie, ameţit de epuizare. Ce simţea? Era încântare sau groază? Sau intrase în zona semiconştienţei în care încântarea şi groaza erau una şi aceeaşi?

Râsul care venea de dincolo de panou se transformă într-un oftat, iar preotul nevăzut începu să murmure încet:

„Fie ca îngerii să te conducă în Paradis…”

Cuvintele astea…

„… fie ca martirii să-ţi ureze bun-venit…”

De ce îi erau aşa de familiare?

„… şi să te ducă în oraşul sfânt…”

Unde le mai auzise înainte?

„… noul şi veşnicul Ierusalim.”

Atunci îşi aminti.

Lângă trupul mort al tatălui meu.

Şi cine le rostise?

Preotul.

Acum ştia ce erau cuvintele acelea.

O rugăciune pentru mort.

Dar la a cui moarte?

Dacă era pentru el, nu era totuşi puţin prematur?

Howard era prea bolnav şi prea ameţit pentru a mai concepe şi vreun alt gând. Oricum, gândurile erau inutile. O descărcare puternică de energie i se revărsa prin vine şi îi dicta fiecare mişcare. Era asemănătoare cu descărcarea pe care o simţise când fusese faţă în faţă cu tinerii de pe stradă, cu puţin timp în urmă, dar era cu mult mai intensă, şi mult prea pură pentru a fi descrisă drept panică. Howard se ridică în picioare, legănându-se ameţit şi totuşi destul de vioi. Îşi strecură degetele prin găurile panoului despărţitor şi îl smulse. O bucată pătrată de panou căzu cu un zgomot ce trezi ecouri, dând la iveală doar golul adânc şi întunecat. Oare dispăruse preotul ca din senin?

Atunci, prin întuneric izbucni un fulger mic dar intens – o mică lanternă-creion care ilumina o faţă fantomatică, asemenea unui mozaic compus din pete albe, roşii şi negre. Era o faţă familiară. Era faţa lui Auggie. Şi acum mai apăru o formă în întuneric. Îi trebui cel puţin o secundă ca să-şi dea seama că era o armă.

Howard îşi roti ochii prin biserică. Nu mai era nimeni acolo, cu atât mai puţin Dumnezeu. În cele din urmă, privirea i se opri pe faţa de paiaţă şi pe încărcătorul lucios al pistolului. Fluxul de adrenalină se retrase. Doar acum, când îl părăsise frica, îşi dădu seama cât de terorizat fusese. Îi veni să râdă gândindu-se la frica lui. Tocmai îi fusese acordată iertarea. Nici chiar eternitatea nu-l mai putea speria.

Cu o ultimă scânteie de curiozitate, Howard se întrebă cât zgomot va face împuşcătura în biserica plină de ecouri. Era păcat să ştie că nu o va auzi niciodată.

10111
CERCETĂRI

– Câţi ai acum?

Nolan îşi răsfoi carneţelul.

– Sunt şase – toţi în zone diferite ale ţării. Îţi spune ceva numele vreunuia dintre ei?

Îi citi cu voce tare:

Rachel Morton, Atlanta, procuror

Joseph P. Brookmeyer, New York, expert în investiţii

Myron Stalnaker, Omaha, funcţionar de bancă, secţia credite

D.D. Rose, Chicago, proprietar de casă de modă

Ronald Sandusky, San Francisco, editor

Robert J. Owens, Detroit, companie automobile, vicepreşedinte

Coffey scutură din cap.

– N-am auzit niciodată de vreunul. Ce ai despre ei?

– Al dracului de puţin. Le-am investigat ultimele deplasări, conturile din bancă, rulajul cărţilor de credit.

– Cel din Atlanta e femeie?

– Da. Ca şi D.D. Rose. Dar se pare că amândouă erau exact unde trebuia în noaptea când a fost ucisă Renee Gauld. De altfel, situaţia e identică pentru toţi ceilalţi. Nici unul n-a fost în L.A. când au fost ucişi Judson sau Gauld.

– Unele numere de telefon s-au repetat de mai multe ori, spuse Clayton.

– De asemenea, în ultimele două săptămâni, toţi au fost cuplaţi la Insomnimania folosind alţi alteri – cei înregistraţi oficial în datele lor de înscriere, adăugă Nolan. I-am pus pe tipii de la reţea să verifice asta pentru noi.

– Şi ce v-au putut spune? Oamenii ăştia se întâlnesc prin intermediul reţelei? Ce-şi povestesc unii altora?

– Maisie şi Pritchard au înregistrat tot ce face Auggie, dar nu l-au văzut pe clovn interacţionând vreodată în mod special cu vreunul din aceşti alteri. După câte ştim noi, nici unul dintre ei n-a făcut vreun efort deosebit pentru a se întâlni cu ceilalţi, prin reţea sau în afara ei.

– Asta e egal cu zero, Grobowski, ţipă Coffey plesnind o palmă peste teancul de hârtii care îi acoperea biroul. Cu asta n-ajungem absolut nicăieri. Ce-ţi propui să faci mai departe?

– Ceea ce vreau e să le urmărim telefoanele şi să le percheziţionăm casele.

– Ei, bineînţeles. De parcă ai avea vreo şansă să găseşti un judecător care să te lase s-o faci.

– Asta o ştiu şi eu. N-am fost în stare să obţinem nici măcar un ordin judecătoresc pentru urmărirea vreunui telefon. Iar poliţiştii din oraşele respective sigur că n-or să aibă chef să facă filaje pentru un caz din L.A. Nici nu-i învinovăţesc. Au şi ei problemele lor de care să se ocupe. Şi nici nu cred că ştim vreo rugăciune specială pentru obţinerea de mandate de percheziţie.

– Celelalte departamente cred că e o glumă, spuse Clayton. Spun că tipul care face animaţiile are probabil informaţii din interior – vreun prieten chiar de aici, din departament, sau aşa ceva. Am ajuns de râsul lumii în cel puţin şase oraşe mari din întreaga ţară.

– Şi cum rămâne cu programatorul pe care l-aţi găsit aici? întrebă Coffey.

– Clay a vorbit cu el de vreo două ori, răspunse Nolan.

– Da, spuse Clayton. Am ţinut legătura. Şi încep să mă întreb dacă nu-i vreun soi nou de savant idiot. Aparent e grozav în domeniul sistemelor de computere, dar e cam ameţit sau de-a dreptul cretin în legătură cu orice altceva. O ia razna în direcţii destul de stranii. Mai c-aş zice că se dopează zdravăn sau ceva asemănător, dar Pritchard şi Maisie spun amândoi că n-a avut niciodată nici în clin nici în mânecă cu treaba asta.

– Admite că l-a creat pe Auggie, dar neagă că l-ar mai folosi acum, spuse Nolan. Şi numărul lui de telefon n-a apărut niciodată printre cele legate de Auggie.

Coffey cotrobăi prin hârtiile de pe birou după altă ţigară.

– Procurorul devine tot mai pisălog în legătură cu lipsa de piste care să rezolve cele două crime. Şi mă mai

presează şi ăia din Chicago, în legătură cu Judson. Lasă-mi şi mie o copie a listei. Am să le telefonez unor prieteni pe care-i am prin oraşele astea, am să le cer să-mi întoarcă nişte favoruri – să văd dacă pot obţine vreun sprijin.

– Prieteni? glumi Nolan la adresa lui Coffey. Vrei să spui că ai chiar *prieteni,* căpitane?

– *În alte oraşe,* Grobowski, bodogăni căpitanul. Din principiu nu-mi fac prieteni în L.A. Nu-mi pot permite să mă cert cu ei. Acum fă-mi o copie după lista aia şi ieşiţi dracului de-aici.

Aşa şi făcură, după care Nolan se întoarse la biroul lui. Se simţea prea bine azi ca să se indispună din cauza toanelor căpitanului.

Cel puţin un lucru în viaţa mea merge bine. Trebui să-şi înăbuşe un hohot scurt de râs pe care îl simţea urcându-i-se spre gâtlej. În seara trecută îi dăduse telefon lui Syd „Ţăcănitul”. Da, slujba era încă disponibilă – Syd îi va trimite toate informaţiile şi formularul de cerere. Cu recomandarea lui Syd, slujba era ca şi a lui. Iar Nolan era destul de sigur că Marianne va merge cu el în Oregon – nu absolut sigur, dar destul de aproape de certitudine.

Nolan îşi dădu seama că prietenul lui stătea rezemat de birou, verificându-şi notiţele.

– Presupun că tot mai eşti sigur că toţi indivizii aceia de treabă se cuplează pe rând la Insomnimania folosindu-l pe Auggie, spuse Clayton.

– Ei bine, şi tu ce crezi că fac?

– Nu ştiu. Dar teoria ta mi se pare mai logică decât ideea unui superprogramator care le foloseşte numerele de telefon. Problema e de ce o fac.

– Nu ştiu. Poate e un fel de club. Poate e o conspiraţie pentru răsturnarea guvernului.

Clayton scutură din cap.

– Coffey are dreptate, zise Clayton. N-am ajuns nicăieri.

– Fără aplauze, fu de acord Nolan. Fără indicii. Nimic. Nici măcar vreun suspect cu care să te pui. Avem două cazuri împuţite, Clay. Sau un caz împuţit, cum vrei s-o iei.

– Chiar că începe să mă calce pe nervi, spuse Clayton.

– Eu un lucru mă întreb: de ce un clovn? Dacă aceşti cetăţeni din lumea bună joacă un fel de joc pe reţea, e oare vreun motiv ca toţi să folosească un clovn? Adică, *ştiu* şi eu că un clovn poate fi înspăimântător. Zoomer n-a fost singurul copil din lume speriat de unul ca ăsta. Dar e oare un motiv suficient? De ce tocmai această mască?

Clayton se gândi un moment, apoi spuse:

– Poate că nu e o mască.

– Adică ce vrei să spui? se enervă Nolan.

– E doar o idee.

– Ce vrei să spui cu asta? Că avem de-a face cu un clovn adevărat?

– Spun doar că poate nu e deghizat. Poate că nu vedem noi corect lucrurile. Poate că Auggie este exact ceea ce pare că este.

– Asta n-are nici un sens.

– Ştiu că sună nebuneşte. E doar un presentiment. Şi eu aş vrea să înţeleg.

Nolan se uită lung la Clayton. Apoi se ridică şi îşi îndesă hârtiile într-o servietă. Îşi puse haina.

– Ne vedem mai târziu, spuse şi porni spre uşă.

– Unde te duci? strigă Clayton după el.

– La bibliotecă.

Marianne conducea spre Santa Barbara; traficul era relativ degajat pentru ora aceea de mijloc a dimineţii. *Sunt îndrăgostită de Nolan Grobowski.* Râse şi apoi spuse tare:

– Sunt îndrăgostită de Nolan Grobowski.

Şi-l imagină stând la masa din bucătărie şi râzând; lăsându-se jos pe podea, în faţa căminului, privind-o cu ochii plini de întrebările pe care i le pusese în cele din urmă ieri, pe dig. Da, era foarte clar. Îl iubea. Era îndrăgostită de el. Şi lucrurile vor evolua benefic pentru ei doi.

Când ajunse acasă, unul dintre mesajele înregistrate de robot era de la Evan: „Voiam doar să-ţi vorbesc, păpuşă, să fiu sigur că toate sunt în regulă.”

Îşi luase obiceiul să dea câte un telefon de control, la

două-trei luni, deci nu era o surpriză. Ceea ce i se păru ciudat Mariannei era că Evan nu părea să ştie că Renee murise – cu atât mai puţin să ştie ce se petrecea în viaţa ei.

Marianne decise că probabil Evan voia să-i vorbească despre recentele lui prezentări, dar acum nu-i prea ardea de asta – cu atât mai puţin ar fi avut chef să-i dea veşti groaznice şi contradictorii. O să-l cheme mâine. Sau poate săptămâna viitoare.

Plecarea de lângă Evan i se păruse o fugă cauzată de o adolescenţă prelungită. Dar, în loc să progreseze în vreo direcţie, viaţa ei semăna cu un cerc închis, ca animaţia aceea de computer care o prezenta pe Renee în cadă, spălându-se cu mişcări repetate la infinit. Intr-un anume fel, nimic nu se întâmplase. Până acum.

Acum e clar că se întâmplă ceva.

Biblioteca publică era destul de aglomerată în ziua aceea. Deşi erau şase terminale de computer în mijlocul sălii, Nolan trebui să aştepte la o coadă de şapte persoane pentru a putea folosi unul dintre ele.

Cred că ăsta e un lucru de care era electronică nu ne-a scăpat, statul la coadă.

Când ajunse în cele din urmă la un terminal, apăsă pe comanda de căutare a subiectului. Scrise cuvântul „CLOVNI”. Apărură două zeci şi cinci de titluri. Nolan îşi notă cotele a cinci cărţi care păreau cele mai recomandabile şi se duse să le caute.

Se dovedi că majoritatea cărţilor erau la etajul de deasupra. Pe când urca scările continua să bodogăne împotriva limitelor tehnologiei informaţiei.

Tot nu mă scapă de urcatul scărilor.

Majoritatea volumelor erau adunate împreună pe un raft care mai includea şi cărţi despre circ, cinema, teatru şi iluzionism, ca spectacol. Nolan luă o carte ce părea să fie o istorie a clovnilor. Deschise la index, căutând numele de Auggie.

Numele nu era de găsit.

Totuşi, cum ochii continuară să cerceteze coloana, găsi

cu puţin mai jos numele „August”. Dădu nerăbdător paginile până unde era descris August. Descoperi că August era în mod tradiţional un personaj peticit şi zdrenţăros, cu o faţă vopsită ţipător – un bufon, un păcălici, un beţiv, o arătare, un zăpăuc, un cerşetor. Nolan îşi aminti descrierea lui Zoomer despre clovnul din copilăria sa – clovnul a cărui imagine stătea la baza lui Auggie:

„...un tip umilit şi prăpădit, cu o pălărie tare cu fundul rupt, cu pantaloni cârpiţi şi cu un nas de un roşu strălucitor...”

August, Auggie. Evident, acelaşi personaj.

Cartea continua să explice că August era pentru spectatori un fel de surogat de identitate violentă – îndeplinind tot soiul de dorinţe ale publicului prin acţiuni simple, elementare, la nivelul instinctelor animalice. Uneori August era prins datorită prostiei lui, alteori era învingător, dar în esenţă era de neîmblânzit şi indestructibil.

Cartea îl descria şi pe veşnicul oponent al lui August – Pierrot, clovnul alb, simbolul comic al autorităţii, sentimentalităţii şi respectabilităţii. Nolan îşi aminti că şi Zoomer descrisese un asemenea personaj...

„... un tip îmbrăcat în alb, cu nasturi mari şi roşii şi cu o pălărie ascuţită şi caraghioasă pe cap”, aşa îl descrisese Zoomer. „El dădea toate ordinele, iar majoritatea erau stupide. Se comporta exact ca tatăl şi mama mea.”

Şi chiar aşa, tocmai această calitate îl făcea pe Pierrot – Clovnul Alb – să fie o asemenea ţintă de succes pentru toate caraghioslâcurile lui August. Publicul îl identifica pe Pierrot cu şefii, părinţii, politicienii, poliţiştii, toate acele forţe cărora doriseră, în mod inutil de altfel, să li se opună toată viaţa lor, dar cărora le puteau rezista pentru moment prin neascultătorul August.

Nolan trecu şi prin celelalte cărţi despre clovni, ca să mai afle ceva despre August, dar nu făceau decât să repete aceleaşi date fundamentale – August era renegatul, rebelul, nebunul.

Nolan îşi aminti că Clayton îi spusese nu demult: „Poate că nu e o mască.”

În adâncul fiinţei sale, Nolan simţea că prietenul lui are, într-un anume fel, dreptate. Dar nu ştia cum. Şi tot nu putea să explice de ce un mănunchi de utilizatori respectabili ai unei reţele s-ar fi aliat tocmai în jurul acestei imagini pentru a comite crime simulate – cu atât mai puţin nu putea explica omorurile reale.

Dar una dintre cărţi încheia discuţia despre August cu o observaţie concisă, neutră şi totuşi surprinzătoare: „August continuă o veche serie de escroci arhetipali.”

Arhetipal. Escroc[15]*.*

Se duse repede la cel mai apropiat dicţionar şi căută definiţia cuvântului „arhetip”. Cuvântul îi era deja suficient de familiar, dar voia să-şi împrospăteze memoria. Prima definiţie oferită de dicţionar era: „Tiparul sau modelul originar după care au fost reprezentate sau copiate toate lucrurile de acelaşi tip.”

A doua definiţie consta dintr-un singur cuvânt – „Idee”.

– Dar nu reprezintă numai atât, mormăi Nolan, destul de tare ca să-şi atragă vreo câteva sâsâieli de la custozii care erau prin apropiere.

Nolan se aşeză pe cel mai apropiat scaun şi încercă să-şi amintească. În sens psihologic un *arhetip* era o idee împărtăşită de toţi, ceva numit de Carl Jung „inconştientul colectiv”. Arhetipurile includ concepte şi figuri precum Eroul, Copilul, Pământul Mumă, Naşterea, Renaşterea, Moartea. Teoretic, aceste idei nu se dobândeau în timpul vieţii, ci alcătuiau aspectul înnăscut al conştiinţei tuturor oamenilor.

Deci escrocul este un arhetip.

Se duse la cel mai apropiat grup de computere şi iar trebui să stea la coadă. Când, în sfârşit, putu să se folosească de unul, apăsă comanda pentru găsirea subiectului şi scrise cuvântul „ESCROC”.

---

[15] Trickster (lb. engl. în orig.) Concept analizat pe larg în lucrarea Gnozele dualiste ale Occidentului de I.P. Culianu, Editura Nemira, 1995 (n. Ir.).

Spre uimirea lui Nolan, apărură cincisprezece titluri – şi după cotele lor păreau să fie împrăştiate prin toată biblioteca. Dar chiar din descurajarea lui se ivi o mică lumină...

Maşinăria asta face pe August prostul cu mine. Îşi bate joc şi mă trimite la cai verzi pe pereţi. Iar eu, Clovnul cel Alb, perseverent, autoritar şi responsabil, sunt ţinta tuturor glumelor lui – aşa cum am fost pe tot parcursul acestui caz.

Nolan îşi notă o listă de cote şi porni în căutarea cărţilor.

După întâlnirea cu echipa de arhitecţi, Marianne ştiu că trebuie să facă unele cercetări pentru noul proiect. Clădirea pentru birouri urma să fie destul de interesantă, dar ea prefera să proiecteze interioare pentru case particulare şi mici birouri, dând atenţie individualităţii clienţilor ei şi nu individualităţii unei corporaţii.

Pentru moment se simţea sufocată de proiect. Clădirea era o colecţie de forme care încorpora resturi de coloane corintice într-o structură simplă şi modernă. Tonurile de culoare, greceşti şi romane, adăugau o anumită demnitate, un sentiment al unei ascendenţe – cel puţin aşa credeau clienţii. Arhitecţii spuneau că e o combinaţie sofisticată şi amuzantă, o aventură postmodemistă. Şi totuşi era un imobil pentru afaceri. Iar Marianne nu prea avea cum să-l decoreze cu tronuri, recamiere şi perniţe.

Porni programul de agendă şi localiză imediat legătura de reţea pe care o dorea. Scrise un cod care îi dădea accesul la computerele VAX, asemănătoare cu cel care găzduia Insomnimania. Oricine se abona la acest sistem de servicii avea acces la discuri CD-ROM, cu mai multe mii de imagini. Unele universităţi alcătuiseră încă de prin anii optzeci colecţii de design care stăteau la dispoziţia studenţilor lor. Acum, firme precum cea pentru care lucra Marianne puteau să le ofere designerilor lor imagini din câteva biblioteci de marcă.

În câteva minute, Marianne trecu în revistă o selecţie

de picturi murale romane, căutând o idee pentru a stabili tonul fundamental agreabil pentru client.

Se opri şi zâmbi, contemplând enormitatea sistemului pe care îl folosea. Computerele care controlau imaginile erau în partea cealaltă a ţării. Colecţiile originare se aflau în câteva state diferite.

Nolan avea dreptate. Pot face genul ăsta de cercetare de absolut oriunde. Cred că într-adevăr vom reuşi.

Nolan avea cel puţin două duzini de cărţi împrăştiate pe masa din faţa lui, toate deschise la diferite pagini, toate oferind variate şi, uneori, contradictorii informaţii despre natura arhetipului escrocului. Un lucru era extrem de clar. Toate culturile îşi aveau escrocii lor.

Ca şi Auggie, aceştia erau nişte păcălitori, leneşi şi rebeli. Dar mai aveau ceva în comun. Erau divinităţi – zei, în sensul propriu al cuvântului. Nu erau de luat în bătaie de joc sau în râs (deşi era destul de acceptabil s-o faci), ci se, cuvenea să fie adoraţi asemeni celor mai puternice spirite.

Citise despre înşelători păianjeni, iepuri şi broaşte ţestoase, la triburile africane, despre corbi la inuiţii din America de nord-vest, despre norvegianul Wotan, despre polinezianul Maui, despre coiotul triburilor Navajo, despre Saynday al triburilor Kiowa. Mulţi dintre aceşti escroci aveau funcţii cosmice deosebit de venerate. Mulţi erau generoşi, adevăraţi Prometei dăruitori de foc. Unii erau protectorii fiinţelor umane. Iar unii era numiţi creatorii pământului şi ai oamenilor. Coiotul şi Saynday, în special, erau la fel de renumiţi pentru bunăvoinţa şi puterea lor, ca şi pentru prostia şi nebunia lor.

Un cercetător mergea până acolo încât sugera că anticul zeu evreu Yahve, strămoşul lui Dumnezeu sau al lui Iehova din religia iudeo-creştină, putea fi un impostor sau un escroc în încarnarea lui originară – capricios, nebun, impulsiv, oricum, dar nu înţelept, bun şi blând aşa cum apare în religia modernă.

Chiar şi cărţile de tarot colportau aceeaşi idee. În

numerotarea arcanelor majore, Nebunul era zero. Asta cu siguranţă că trimitea la doza de inteligenţă a personajului, dar era şi un număr care sugera o mare putere. În definitiv, descoperirea numărului zero eliberase matematica, permiţând umanităţii să contemple măcar ideea, dacă nu şi realitatea infinitului. Iar forma lui zero este un cerc – un lucru infinit, fără început şi fără sfârşit.

Nolan închise ochii; creierul îi fierbea.

Deci, în zonele cele mai primitive ale minţii noastre, încă mai concepem creaţia însăşi ca pe o glumă sălbatică, haotică, visul la beţie al unui zeu-clovn cu nădragi burlănoşi şi cu nasul roşu. Iar noi oamenii – în întreaga glorie a civilizaţiei – suntem pentru el doar nişte întrupări ale lui Pierrot, vanitoşi şi susceptibili, uneori adorându-l pe August, dar, de cele mai multe ori, spumegând împotriva lui.

Nolan îşi aminti de o anumită carte din copilărie – uimirea şi groaza cu care citise „Moby Dick" de Melville. Melville îşi imaginase albeaţa balenei sale cam în acelaşi fel în care tarotul creează imaginea de zero a Nebunului – ca un nimic groaznic, mut, neinteligibil, care conţine totuşi adevărul de nespus al absolut tuturor lucrurilor.

Într-un fel, Nolan era sigur că toate astea aveau legătură cu Auggie.

Se auzi şoptindu-şi singur, cuvinte pe care, după atâţia ani, nu le uitase, pe care nu le putea uita niciodată…

„Şi-atunci te miri de vânătoarea îngrozitoare?"

În noaptea aceea, Elfie abia se aşezase în Barul lui Ernie când apăru Auggie. Veni imediat la masa ei şi se lansă într-o adevărată anchetă, fără vreun salut preliminar.

AUGGIE>UNDE AI FOST?

L-FY>A 3 SĂ PLEC DIN ORAŞ.

AUGGIE>TE-AM CĂUTAT ÎN FIEC NOAPTE. NA FOST FRUM DIN PARTEA TA SĂ DISPARI AŞA.

L-FY>AI DREPT. PARE RĂU, AUGGIE. A FOST CEVA NEAŞTEP.

AUGGIE>DATA URM SĂ ŞTIU ŞI EU. TE ROG. POŢI

LĂSA UN MESAJ.

L-FY>PROMIT.

Aparent satisfăcut, Auggie se aşează la masă şi comandă de băut pentru amândoi. Apoi se concentră asupra lui Elfie. Marianne se relaxă şi lăsă conversaţia să curgă de la sine.

După doar câteva minute de nimicuri, Auggie spuse:

– Speram să fii aici în seara asta. Nu voiam să-mi ratezi spectacolul.

– Ce prezinţi?

– O altă capodoperă. O altă dramă originală despre viaţă şi moarte.

Marianne îngheţă. Revăzu iar obsesiva pată roşie care se întindea peste ghirlande şi peste soare. Mai întâi sub formă de pixeli şi apoi ca sânge, o picătură părea că se scurge de-a lungul unei volute. Îi păru că trecuseră minute întregi înainte ca Elfie să poată răspunde:

– Mai prezinţi un număr?

Dar pare-se că lunga ei ezitare existase doar în mintea ei, pentru că Auggie nu făcu nici un comentariu.

– Da. Ai să te uiţi, nu-i aşa? Sunt foarte mândru de acest număr. Se va petrece doar peste câteva ore, la unu.

Un alt număr! Deci cineva e pe cale de a fi ucis. Nu, nu, evident că cineva a şi fost ucis.

– Asta înseamnă că ai şi făcut-o, spuse Elfie.

– Am făcut-o?

Marianne îşi smulse mintea din zona unui dublu omor, Renee cea animată şi cea moartă în realitate. *Las-o baltă, Elfie. N-ai să ajungi nicăieri dacă îl acuzi de crimă..*

– Ai făcut deja animaţia? întrebă Elfie.

– Sigur. Totul a fost pregătit. Dar n-aş zice că *am făcut-o* deja. Ştii, nu devine reală până nu e prezentată. Atunci se întâmplă – chiar în faţa ochilor tăi.

– Nu mi-ai spus că mai puneai la cale una.

– N-ai fost aici.

Marianne se forţă să se concentreze. Trebuia să afle ce făcuse Auggie.

– Despre ce e vorba în numărul ăsta? întrebă ea.

– Va trebui să aştepţi şi să vezi.

– Unde se petrece? Cine e omorât?

– Nu, nu, micuţă Elfie. N-am să-ţi stric plăcerea. Va trebui să aştepţi, ca toţi ceilalţi.

Marianne se mobiliză ca Elfie să-l sondeze pe clovn cu întrebările ei. Dar chiar atunci Auggie dispăru de la masă.

Cred că n-a vrut să vorbească despre asta.

Ieşi din bar şi din Insomnimania.

Nolan dormea dus când sună telefonul. Ridică receptorul ameţit şi nici nu înţelese de la început ce-i spunea Marianne.

– Mă asculţi? Auggie pregăteşte un alt spectacol.

– Ce? Când?

– În noaptea asta. La unu. Tocmai mi-a spus.

– Ţi-a spus? Iar ai vorbit cu el?

– Păi era în bar. El mi-a vorbit. Nu puteam să mă fac că nu-l văd.

– Ştii că-i periculos. Am vorbit de parole. Doar nu vrei să-i atragi atenţia asupra ta.

– Nolan, e foarte important. Mi-a spus că pune în scenă un nou număr. Ştii ce înseamnă asta.

– Crezi că cineva a şi fost ucis?

– Aşa s-a întâmplat cu Judson şi cu Renee.

– Ce ţi-a spus? Ce fel de persoană e ucisă? În ce fel de loc?

– N-a vrut să-mi spună. N-am putut scoate nimic de la el.

– Mi s-ar fi semnalat dacă s-ar fi întâmplat ceva de genul ăsta – adică o altă crimă în rândurile elitei din L.A.

– Poate că n-a fost încă descoperită. Tu te aflai în apartamentul lui Renee când s-a prezentat numărul respectiv.

Rămaseră tăcuţi pentru un timp. Apoi Marianne spuse:

– Poate că nici n-a fost în Los Angeles.

– Drace! Mai bine aş telefona la birou.

Cu mult înainte de ora unu, Marianne o conectă iar pe

Elfie în program. Şi Nolan se conectase la reţea printr-un mic computer pe care îl avea acasă, iar Clayton urmărea programul peste umărul lui Kim Pak, la cartierul general al poliţiei. Baldwin Maisie şi Ned Pritchard puseseră în funcţiune câteva aparate de înregistrare şi montaseră un monitor mare.

Hugo, maestrul de ceremonii al Camerei Iluziilor, îşi termină complicata introducere pe care o făcuse numărului lui Auggie, care avea să urmeze. Apoi, obişnuita pensulă împroşcă solemn pe ecran câteva tuşe – gri, negru şi albastru închis – creând o scenă de stradă, punctată de o lumină galbenă şi slabă. Cânta o orgă, dar muzica era departe de a fi solemnă. Era săltată, ca o fugă de Bach într-o tonalitate majoră.

Silueta unui alergător săltă, traversând ecranul cu mişcări exagerate, după care se întoarse spre o intrare boltită sub o arcadă. Alergătorul deschise nişte uşi duble şi trecu de intrare, parcă dansând.

Apoi scena se schimbă. Lumina căzu pe faţa alergătorului venind de undeva din faţa lui. Acesta înaintă vreo câţiva paşi, făcu o plecăciune cu înfloriturі şi se închină. Unghiul de vedere se roti, iar personajul putu fi văzut din lateral, îngenunchind într-o strană.

Într-o biserică? A omorât Auggie pe cineva într-o biserică? Ideea i se păru înfiorătoare Mariannei.

Pe când silueta şedea îngenuncheată, peste el treceau lumini colorate. Apoi unghiul camerei de luat vederi se roti, iar alergătorul putu fi văzut ridicându-se şi intrând într-o cabină.

– Un confesional? întrebă Clayton.

– Mie aşa mi se pare, răspunse Kim. A fost cineva ucis într-o biserică catolică în ultimul timp?

– Eu sigur n-am auzit nimic despre asta.

Alergătorul putea fi văzut clar, stând în partea lui de cabină, dar uşa de pe partea preotului rămase închisă. Cu

gesturi de pantomimă cărora muzica le ţinea hangul, alergătorul îşi revărsă preaplinul sufletului lui chinuit în faţa preotului. Dar în loc să-i ofere mângâiere, preotul nevăzut întinse o mână şi îl plesni pe alergător peste frunte.

Alergătorul păru surprins pentru moment, dar apoi îşi continuă gesturile elaborate care sugerau mărturisirea. Mâna preotului apăru iar, de data asta cu o pereche de cleşti. Preotul răsuci cu forţă nasul alergătorului.

După încă o repriză de confesiuni, preotul îl pocni pe alergător cu o bâtă, direct în cap. În ciuda stelelor ce i se roteau în jurul capului, alergătorul îşi continua spovedania.

Atunci, în timp ce muzica se apropia de punctul culminant, mâna preotului apăru ţinând un pistol. Din ţeavă ieşi un steguleţ pe care scria „BANG”. Alergătorul se prăbuşi mort pe scaunul lui, cu ochii tăiaţi de două X-uri.

Uşa de pe partea preotului se deschise, dezvăluind prezenţa lui Auggie îmbrăcat în haine de preot. În timp ce orga intona sfârşitul fugii, Auggie făcu cu ochiul spre public, pluti dansând spre trupul mortului şi îl acoperi în grabă cu un material translucid cu dungi roşii. Ochii baraţi cu X ai mortului se puteau vedea printre două dungi.

– Plastic cu dungi? se minună Clayton în gura mare. O perdea de duş cu dungi sau cam aşa ceva?

Apoi, Auggie îşi azvârli trupul mort peste umăr ca pe un covor roşu cu alb, se întoarse spre public şi exclamă:

– Aaaaaaas-taaa-i tooot, oameni buni!

Şi Auggie ieşi cu trupul din scenă.

Kim se uită la Clayton.

– A fost ca în cărţile cu benzi desenate. E greu de luat în serios. Crezi că cineva a fost cu adevărat ucis în felul ăsta?

– Fac pariu şi pe bani, răspunse Clayton.

Nolan îşi închise ochii şi scutură din cap.

– O biserică. Trebuie să fi fost o biserică.

Marianne simţi cum i se înfioară pielea de oroare, ca şi cum ea – mai curând decât Elfie sau Babylonia – fusese iubita clovnului care tocmai comisese o crimă, chiar sub ochii ei.

– E clar că face treburile astea cu stil, spuse Pritchard fără să-şi poată stăpâni admiraţia.

Dar când Pritchard îşi roti scaunul spre Maisie, văzu că faţa partenerului său se albise complet.

– Hei, ce-i cu tine, prietene? întrebă el.

– Ştiu cine era victima, spuse Maisie.

– Deci chiar crezi că i-a făcut felul cuiva?

– Da.

– Şi cine era?

– Îţi aminteşti momentul de acum două-trei zile, când Auggie s-a certat zdravăn cu un personaj călugăr, cum îi zicea?

– Adică Fratele John?

– Da. Cred că fratele a încasat-o.

– De ce crezi asta?

– Auggie se ceartă întotdeauna cu victimele sale. Iar numărul a avut un decor religios. Auggie se ceartă cu călugărul, cineva e ucis într-o biserică. Maisie îşi sprijini capul în palme. Cristoase, spuse el nefericit. Aveam numărul de telefon al tipului, i-am fi putut telefona. L-am fi putut preveni.

– Să-l prevenim pentru ce? întrebă Pritchard. Clovnul ăla nebun se va deghiza în sfânt şi-l va ucide, asta să-i fi spus?

– Ei, tot ar fi fost ceva! exclamă Maisie.

– Chelie, e doar o presupunere.

– Da. Şi am greşit vreodată cu presupunerile mele?

Pritchard rămase tăcut un moment.

– Isuse, spuse el.

Nolan primi un telefon de la Baldwin Maisie joi dimineaţa devreme.

– Aţi urmărit numărul lui Auggie din seara trecută, da?

Vocea lui Maisie suna extrem de tensionat.

– Da, l-am văzut.

– Pritch şi cu mine credem că am putea avea identitatea victimei.

– *A victimei?*

– Nu suntem sută la sută siguri. Dar e o mare probabilitate.

– Cine crezi că a fost?

– Un tip din Omaha.

– Unul dintre numerele de telefon era din Omaha.

– Da, dar nu e al victimei. Dar şi acesta e membru al Insomnimaniei. Sau era. Trebuie să înţelegi, noi nici nu ştim dacă tipul e mort cu adevărat – avem doar motive să credem că ar putea fi el.

Maisie părea grozav de răvăşit.

– Bine, Maisie, linişteşte-te. Dă-mi ce ai, atât.

– Am să-ţi trimit un fişier la care să te uiţi. E o parte din numărul pe care l-am înregistrat de pe monitorul nostru. De fapt am să-ţi trimit şi o copie a numărului. Poţi să le compari singur şi să vezi ce-ţi sugerează.

– De ce să mi-l trimiţi? Putem veni noi să-l luăm.

– Rămâi acolo. Computerul meu o să trimită totul computerului tău.

Nolan fu stânjenit că se scufundase pentru un moment într-o mentalitate precibemetică.

– Mai bine te-aş pune în legătură cu Kim Pak.

Când fişierele Insomnimaniei sosiră prin poşta electronică, Nolan, Clayton şi Coffey se agitau prin spatele lui Kim. Mai întâi apăru un mesaj scris – un nume şi o adresă din Omaha. Apoi Kim alese cele două fişiere cu animaţia şi le porni. În primul, Auggie era în Barul lui Ernie, certându-se cu un călugăr. Al doilea conţinea numărul pe care îl urmăriseră în noaptea precedentă – Auggie îmbrăcat în preot, împuşcându-l pe alergător, acoperind trupul cu o folie de plastic cu dungi roşii şi ducându-l cu el.

– Cel puţin e o conexiune religioasă, spuse Nolan. Şi

ştim că într-adevăr Auggie se ceartă cu victimele sale. Maisie s-ar putea s-o fi nimerit.

Coffey mârâi:

– Cred că am să sun în Omaha. Totuşi, va trebui să dau nişte explicaţii.

Coffey dispăru în biroul lui. După câteva clipe apăru cu o mutră acră.

– Am vorbit cu şeful poliţei din Omaha, îi spuse el lui Nolan. Acum suntem în legătură cu locotenentul Michael Kelsey, de la omucideri. E treaba voastră să-l convingeţi pe Kelsey că nu suntem o adunătură de nebuni de legat. Dacă treceţi de Kelsey, pune-l pe Pak să aranjeze cu cineva de acolo să le transmită fişierele.

Nolan trecu la telefon şi vorbi direct cu locotenentul Michael Kelsey din Omaha.

– Ce se petrece p-acolo pă la voi, în La-La Land? se interesă Kelsey tărăgănând puternic cuvintele, cu accentul din vestul mijlociu. Primirăţi ceva vibraţii rele dă la soartă, ceva venind din Omaha sau fo' altă chestie dă gen Shirley MacLaine New Age?

Nolan oftă. Îi explică, pe cât de simplu putea, că au informaţii privind unii membri din Omaha ai unei reţele de computere – informaţii care sugerează că ar fi putut avea loc o crimă în Omaha.

– Asta-i un piculeţ cam adânc pentru mine, spuse Kelsey cu îndoială. Uite ce-i. Pune-l pă omu' vostru cu computerele să trimită fişierele alea la omu' nostru cu computerele.

După două ore, Nolan primi un telefon de răspuns de la Kelsey. Locotenentul din Omaha avea o voce mai sumbră ca înainte.

– Da, am primit marfa dă la voi. Ş-avem s-un cadavru. Fotografiile se potrivesc cu animaţia – corp împachetat în plastic cu dungi roşii. Dispariţia lui a fost anunţată de familie luni dimineaţă şi tot ei au identificat cadavrul când l-am găsit. Totuşi, încă nu se potriveşte chestia cu biserica. Mortul a fost găsit pă un teren viran.

Detectivul din Omaha continuă spunându-le că

arhidieceza încerca să localizeze biserica prezentată în animaţie.

– Am să vă mai dau un nume şi un număr de telefon, spuse Nolan. Avem motive să credem că şi acesta e implicat. Dar îmi pare rău că trebuie să spun că n-am nimic despre el care să vă ajute să-l ridicaţi.

– Nici o cauză probabilă, ai?

– Hei, noi suntem aici în L.A., ai uitat? Ar fi totuşi bine să-l verificaţi.

Kelsey promise să-i înştiinţeze de mersul lucrurilor. Nolan închise.

Oregon. Continuă să te gândeşti la Oregon.

Apoi îi telefona Mariannei şi-i dădu veştile.

Marianne o duse pe Renee, noul ei alter, spre un separeu din Barul lui Ernie şi apăsă tasta care îi permitea accesul la un spaţiu privat. Mai devreme intrase în Insomnimania ca Elfie, dar nu fusese în stare să dea de Auggie nicăieri.

După numărul din noaptea trecută, dormise puţin şi cu întreruperi. În seara asta fusese prea neliniştită pentru a se gândi serios să se ducă la culcare. Acum însă simţea că era gata să pice de somn în orice moment, dar era sigură că, dacă ar închide computerul, ar începe în curând să se învârtească prin cameră, trează de-a binelea.

Alterul Renee nu făcea altceva decât să stea în separeu, cu o mutră plictisită.

– Hai să mergem într-un loc mai interesant, spuse Marianne.

Gândind cât mai puţin, Marianne le permise degetelor ei să scrie răspunsul lui Renee; îi permise vocii ei să citească tare cuvintele:

– La ce te-ai gândit?

– La plajă.

– Nu prea cred că sunt în stare să ajung într-un loc din afara cutiei ăsteia.

– Care cutie?

– Computerul tău.

– Nu, prostuţo. Vreau să zic la Plaja Babbage. Cea care e chiar aici, în Insomnimania.

– Asta zic şi eu idee minunată!

Marianne o conduse pe Renee afară din Barul lui Ernie, înapoi în labirint, până la simbolul plajei Babbage. Dădu comanda prin mouse şi imaginea lui Renee apăru imediat stând în picioare pe o plajă cu nisip galben. Stătea cu spatele la ecran. Marianne avu impresia că priveşte peste umărul prietenei ei, uitându-se la un cer de după-amiază târzie, dominat de un soare incredibil de mare şi de portocaliu. În timp ce soarele real arăta întotdeauna ca un disc strălucitor şi plat lipit pe cer, cel simulat părea palpabil, o minge rotunjoară având o sursă de lumină în interior.

Oceanul se ondula ca o saltea cu apă, în timp ce soarele, cerul şi norii se reflectau în sclipiri pe suprafaţa lui. Vălurelele oceanului creşteau în dimensiuni şi căpătau margini înspumate, din ce în ce mai mari şi mai albe, pe măsură ce se apropiau de ţărm.

Nu departe se afla o umbrelă de plajă roşu cu alb.

– Hai să ne aşezăm acolo, spuse Renee. Apoi putem vorbi în intimitate.

Marianne ştia că umbrelele de pe plajă funcţionau asemenea separeurilor din Barul lui Ernie, ascunzând replicile de privirile celorlalţi.

I se părea că Renee umblă foarte degajată pe plajă şi se aşează sub umbrelă cu de la sine putere. Marianne avu sentimentul că nu face altceva decât să se ţină după ea, fără să conducă ea acţiunea – în special când Renee îşi scoase pantofii şi îşi suflecă pantalonii roşii.

Oare măcar există comenzile astea în meniu? Urmărea în mod real acţiunile de pe ecran, sau era doar imaginaţia ei incitată de o stare asemănătoare visului? Decise că ar fi nevoie de prea multă concentrare ca să afle. Nici nu-i păsa care era provenienţa scenei. Era aici. Şi o imagine a lui Renee era chiar în faţa ei, având pantalonii roşii suflecaţi până la genunchi, jucându-se cu degetele de la picioare

prin nisip. Nici nu era nevoie să fie real. Mariannei îi era suficient să pară real pentru un scurt timp.

Soarele supradimensionat, ca într-un desen de grădiniţă, aluneca încet către orizont, ascuns în parte de câteva scame de nori.

Marianne întrebă:

– Ce fel de nori sunt ăia din mijloc, Renee? Cirus?

– Nu mai ţii minte nimic de la şcoală? îi răspunse Renee. Norii cirus sunt mult mai sus. Nici nu-i poţi vedea de aici. Îi ascunde marginea de sus a ecranului.

– Atunci ăştia ce sunt? Poate stratus?

– Iar ai greşit, ameţito. Strato-cumulus.

– Nu, nu cred.

– Îmi cunosc norii, drăguţă.

– Şi atunci, unde sunt cei de tip stratus?

– Jos de tot. Chiar lângă orizont. Îi vezi?

Renee arătă cu mâna spre un strat continuu de nori, chiar deasupra orizontului.

– Aceia sunt nimbo-stratus.

– Facem pariu?

– OK. Facem.

– Pe cât?

– Zece dolari.

– Mărunţiş. Înseamnă că ştii şi tu că ai să pierzi.

Norii defilau tăcuţi pe cer, mult mai repede decât ar fi făcut-o unii reali, schimbându-şi culoarea pe parcurs. În extrema stângă a ecranului norii îşi făceau intrarea într-o nuanţă de un alb mătăsos, devenind tot mai gălbui la apropierea de mingea portocalie, apoi de un neaşteptat albastru complementar în timp ce treceau peste soare, pentru a deveni cenuşii după ce-l depăşeau pe acesta şi, în cele din urmă, de un negru fumuriu atunci când ieşeau prin partea din dreapta a ecranului.

Valurile cu marginile albe se spărgeau de ţărm la intervale neregulate, iar din ele se ridica o spumă veselă de pixeli argintii şi un cor de zgomote indescifrabile. De fapt, zgomotul era un fundal sonor care creştea, vâjâind, la spargerea fiecărui val. Sunetul o hipnotiza pe Marianne. Îşi

ţinea cu greu ochii deschişi.

Apoi, întorcându-se cu faţa la Marianne, Renee spuse:

– Ascultă valurile. Cred că e cel mai frumos sunet din lume.

– E doar un sunet de fundal, spuse Marianne.

– Ştiu, replică Renee. Dar tot rămâne fermecător. Îmi place să stau aici şi să-mi imaginez că în el sunt cuprinse toate semnalele, toate mesajele care se transmit în întreaga lume chiar în acest moment – toate programele de televiziune, de radio, toate semnalele telefonice. Dacă asculţi, chiar poţi prinde mici fragmente. Ascultă. Ascultă într-adevăr cu atenţie. O să auzi cum vorbeşte, pentru prima oară după zece ani de înstrăinare, o fiică cu mama ei. Se împacă. Redevin prietene. Renee se răsuci să o privească pe Marianne. O auzi şi tu?

Ochii Mariannei se retraseră în orbite acolo, sub pleoape. Simţea cum i se închid pleoapele. Dar chiar şi aşa, scena de pe plajă continua să existe, clară şi strălucitoare, în faţa ei. Acum, partea cea mai de jos a soarelui atinsese orizontul. Destul de curând, marea minge portocalie urma să dispară dincolo de mare. Se simţea prea epuizată ca să mai continue cu această formă obositoare de autohipnoză. Dar tot mai urma sfatul lui Renee de a asculta. Zgomotul computerului *era* evocator – foarte asemănător sunetului de şoaptă marină al unei scoici.

Într-adevăr, nu era nevoie de cine ştie ce imaginaţie ca să auzi vorbind două femei, vocile lor ridicându-se, rar şi ritmic, din fundalul sonor. Marianne nu le putea înţelege cuvintele, dar ambele femei plângeau de bucurie. Se mai puteau auzi şi alte conversaţii – multe dintre ele nici pe departe atât de conciliatorii. Erau telefoane de afaceri, fragmente de bârfă inofensivă, certuri între îndrăgostiţi. Şi mai era şi muzică, de la piese de Bach până la rap. Într-adevăr, cântecul valurilor părea să conţină în el întreaga lume a mesajelor electronice, dintre care unele erau dulci, altele vindicative, dar toate reflectau aceeaşi dureroasă şi universală singurătate – şi toate erau pur imaginare.

Un stol de albatroşi traversă cerul. Soarele, care tocmai dispăruse dincolo de orizont, reapăru în partea de sus a ecranului şi începu iar să coboare. Marianne abia îşi mai simţea degetele alergându-i pe claviatură, scufundându-se pe nesimţite în lumea inconştientului.

Oare mai sunt măcar treză? Visez cu adevărat?

Nu prea părea că visează. Visele ei erau de obicei mai puţin vii – şi, cu siguranţă, mai puţin colorate. Şi apoi mai existau încă semne de artificialitate în scenă. Marianne observă că soarele nu joacă pe faţa sau în ochii lui Renee, şi nici vântul nu-i face părul să fluture.

Am uitat să-i pun ochelari de soare. Dar evident că Renee nu clipea. O păpuşă nu are sensibilitate la lumina solară.

– La ce te gândeşti? o întrebă Marianne pe meditativa ei prietenă virtuală.

– Stau adesea aici şi încerc să-mi amintesc cum arăta oceanul real, spuse Renee.

– Cum adică „adesea”?

– De multe ori. Frecvent. De obicei. Ce vrei să spun?

Marianne simţea ceva din vechiul stil sictirist al lui Renee.

– Ei, adică voiam să zic – tu n-ai *existat* aici un timp atât de îndelungat.

Renee o privi direct în faţă, cu buzele îngheţate într-un fel de surâs ironic, dar sprâncenele i se ridicară a incertitudine.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Nu ştii cât timp a trecut de când ai fost ucisă? spuse Marianne.

Râsul sarcastic al lui Renee răsună ca o trompetă în difuzorul computerului. Marianne îşi dădu seama că, fiind ameţită, apăsase pe tasta pentru râs.

– Nu te mai învârti în jurul cozii, drăguţă. Hai, dă-i drumul! Pune întrebarea de o sută de puncte.

– Îmi pare rău.

Atunci dispăru şi surâsul lui Renee.

– Ideea ta, atunci când m-ai conceput, a fost ca eu să

par vie, corect? spuse ea scurt, privind-o pe Marianne drept în faţă cu o duritate şocantă. De ce strici totul cu discuţii despre moartea mea?

– Am spus că-mi pare rău.

Acum Renee era bosumflată şi se juca cu un deget prin nisip. Pe suprafaţa nisipului nu apăreau nici un fel de urme la trecerea degetului ei. Marianne simţi cum o cuprinde remuşcarea pentru că fusese atât de lipsită de sensibilitate. Scuzele nu păreau suficiente. Se simţea obligată să facă ceva mai mult pentru a îndrepta lucrurile. În van încerca să-şi amintească ei însăşi că nimic din toate astea nu era real, că nu era datoare cu nici o explicaţie şi nici o scuză unei marionete electronice. Era prea implicată în toată povestea. Totul părea prea real.

Marianne ar fi vrut să întindă mâna şi s-o apuce pe a lui Renee. Dar era prea conştientă de ecranul de sticlă dintre ele. Ea şi acea imagine îşi putea împărtăşi tot felul de vise şi amintiri, dar nu puteau face un lucru teribil de important. Nu se puteau atinge.

Marianne fu cuprinsă de un val de somnolenţă. Încercă să-şi menţină echilibrul, se strădui să nu cadă de pe scaun. Ochii i se închiseră, grei ca plumbul. Trase aer în piept. Atunci o auzi pe Renee chemând-o din profundul întuneric, iar vocea ei era ca un ecou ce străbate un lung tunel.

– Marianne? Marianne! Mai eşti acolo?

– Mai... sunt... aici, se auzi Marianne murmurând.

După care, cu un efort cutremurător, îşi întredeschise ochii. Renee îi zâmbea cu un surâs blând, plin de îngrijorare.

– Ai ceva? întrebă Renee. Mi s-a părut că te-am pierdut pentru un moment.

Marianne încercă să răspundă, dar descoperi că nu era în stare. Renee se aplecase către ea, iar sprâncenele ei contorsionate exprimau îngrijorare.

– Marianne, ce-i cu tine? Plângi.

Marianne îşi atinse obrajii cu degetele şi descoperi că erau uzi de lacrimi. Habar nu avea de ce.

– De ce plângi? insistă Renee cu fermitate.

Marianne fu surprinsă de ceea ce răspunse la asta:

– Îmi pare rău că nu am fost acolo în noaptea aceea. Îmi pare rău că nu l-am oprit pe ucigaşul tău.

Îşi lăsă capul în piept simţind că se sufocă de hohote.

– Vreau să te ating, spuse.

Surâsul lui Renee păru că se face mai larg şi mai dulce.

– Marianne, nu există nimeni pe care să-l poţi atinge. Aici nu există absolut nimeni. Trebuie să-ţi stăpâneşti imaginaţia. Trebuie să te culci puţin.

Marianne dădu din cap ca anesteziată. Nu găsea nici un contraargument. Îi spuse la revedere lui Renee şi închise computerul. Se ridică de pe scaun, simţindu-se ca trezită după un vis. Apoi porni cu paşi înceţi şi nesiguri spre dormitor.

11000
ALUZII

– Proiectul Abernathy arată grozav, îi spuse Dwayne la telefon. Abia ieri am putut să mă uit ca lumea prin el. De data asta te-ai depăşit pe tine însăţi, iubito.

– Mersi, îi răspunse Marianne. Îmi pare rău că a durat atât. Predase proiectul Abernathy abia la întâlnirea de miercuri. Acum era vineri, spre seară. Toată ziua lucrase la noul proiect al clădirii pentru birouri şi tocmai trimisese câteva schiţe la serviciu, prin modem. Se întreba oare ce părere o fi având Dwayne despre acestea, sau dacă apucase măcar să le arunce o privire.

– Înţelegem cu toţii, îi spuse Dwayne cu căldură. Şi apreciem faptul că ţi-ai terminat treaba, în ciuda durerii şi, mă rog, a situaţiei. Cred că ai trecut printr-un adevărat iad.

– Şi totuşi, prefer să nu depăşesc termenele.

– Treaba dovedeşte că a meritat pe deplin aşteptarea. Familia Abernathy o să fie încântată.

– Mă bucur să aud asta.

– Apropo de termene – ai trimis nişte schiţe preliminare pentru birourile Carswell, chiar azi. Nu e cam prematur?

Marianne trase adânc aer în piept:

– Păi, să vezi, sper că altcineva va putea să termine proiectul.

– Dar noi ne gândeam cu plăcere că ai să faci tu toată treaba, spuse Dwayne dezamăgit.

– Sunt sigură că schiţele astea sunt suficiente pentru ca cineva să le folosească drept bază.

– Dar chiar şi aşa…

– Nu mai e nimeni disponibil?

Dwayne gemu uşor.

– Desigur, e Paul. El ar putea s-o facă într-o clipă.

– Dwayne, ţi-aş fi recunoscătoare. Am nevoie de un timp… ca să lămuresc unele lucruri.

– Marianne, nu vreau să par nesimţit, dar cât timp a trecut de la moartea prietenei tale? Două săptămâni?

– Aproape trei, îi răspunse Marianne. Dar în tot acest timp am făcut toate eforturile pentru a-mi termina proiectul, şi asta a fost îngrozitor de stresant. Cred că merit şi eu puţin timp liber. Am o mulţime de zile de concediu de luat.

– Corect, spuse Dwayne amabil. OK. Nu-i momentul cel mai potrivit, dar cred că momentul ăsta nu vine niciodată. Ia-ţi liber cât vrei.

Dwayne presupunea că tot ce-şi dorea Marianne era puţin timp ca să se recreeze şi să-şi revină. Ceea ce îşi dorea ea cu adevărat era timpul necesar să se pună bine cu Auggie, să reuşească să se apropie tot mai mult de el, să-i afle secretele şi să-l împiedice să mai omoare – să-l distrugă, dacă se ajungea la asta. Şi oare cât timp era necesar pentru aşa ceva? Vreo două zile? O săptămână? O lună? Tot restul vieţii?

O să mai am oare un loc de muncă atunci când voi termina cu asta?

Apoi îi veni să râdă la gândul grijilor ei, nelalocul lor. Se putea compara ameninţarea de a i se lua slujba cu cea de a i se lua viaţa? Şomajul şi moartea – ambele îi umbreau existenţa în prezent – oare care dintre ele i se părea mai îngrozitoare?

Dacă Nolan avea dreptate – dacă Auggie avusese ocazia să-i fure parola şi să afle cine era şi unde locuia – atunci s-ar putea să fie deja în pericol. Ba chiar mai rău, Marianne îl suspecta pe Auggie că nici *nu avusese nevoie* să-i fure parola.

Paradoxal, cele mai pasionante experienţe ale Mariannei în lumea cibernetică erau şi cele mai neclare, din anumite puncte de vedere. Insomnimania devenea pentru ea realitate în orele tăcute de după miezul nopţii, când era foarte obosită, când subconştientul devenea partea ei cea mai activă. În momentele acelea putea să audă cuvintele ce apăreau pe ecran, personajele animate păreau vii şi autonome.

Ştia că efectul acela era doar o iluzie, o stare de autohipnoză provocată de epuizare şi de dorinţă. Şi mai

ştia că nu putea să-şi amintească toate aspectele conversaţiilor pe care le purta când era într-o asemenea stare. Dacă se lua după experienţa ei din Domul Plăcerii, se putea foarte bine să-i fi spus totul lui Auggie despre fanteziile ei erotice cele mai secrete. Oare ce alte indicii lumeşti utile unui super-hacker îi mai dăduse? Se putea să-i fi spus chiar ea parola şi numele ei adevărat.

Nolan era supărat pe faptul că ea se mai aventura prin Insomnimania, şi asta pentru că-i era frică să nu-i afle Auggie adevărata identitate. Dacă i-ar fi explicat adevărata natură a participării ei – şi supoziţiile ei despre abilitatea cu care Auggie putea să extragă informaţii – cu siguranţă că el ar fi insistat ca Marianne să-şi anuleze imediat abonamentul la reţea. Dar şi Renee renunţase la reţea, şi asta nu-i salvase viaţa.

Şi apoi, Marianne era convinsă că tocmai aceste întâlniri, abia imprimate în memorie, creau o relaţie unică între ea şi Auggie, că ele îi ofereau, doar ei, un mod de a ajunge la Auggie. Acesta părea gata să se încreadă în ea pe deplin. Iar ea începea să înţeleagă – fie şi vag numai – ce putere misterioasă reprezenta Auggie. Nimeni altcineva nu pricepea nimic. Nolan era un poliţist bun şi un om minunat, dar era prea obişnuit să judece ca un poliţist, şi de aceea nu-l putea înţelege pe Auggie, nici el, nici altcineva din echipa lui. Toţi erau logici şi metodici, iar Auggie trăia într-o lume în care cuvintele astea aveau prea puţin sens.

În timpul întâlnirii din noaptea trecută, de pe Plaja Babbage, vorbise cu o „Renee” virtuală. Fie că reţeaua de computere reuşise să dea viaţă fanteziilor ei, fie că-i permitea să se aventureze în lumea creată de fantezia unei alte minţi, oricum îi oferea un loc în care lucrurile chiar se petreceau – aveau loc evenimente cu propriul lor adevăr şi cu propriile lor semnificaţii. Aceasta era lumea în care trăia Auggie, şi oricine l-ar fi oprit pe Auggie trebuia s-o facă acolo – în felul lui.

Şi eu trebuie să fiu aceea. Eu sunt singura.

Îi părea bine că scăpase de toate obligaţiile şi că se

putea dedica în întregime acestei misiuni. Şi în ciuda (sau poate tocmai din cauza) discuţiei cu Renee din noaptea trecută, Marianne se simţea foarte odihnită – odihnită şi gata de acţiune.

Deci... ce urmează?

Cum să reuşească să-şi impună starea mentală necesară şi cum să o păstreze şi să o poată controla pentru o perioadă mai lungă de timp?

Medicamentele cu influenţă asupra minţii i-ar fi adus în prim-planul conştiinţei în primul rând furia – probabil prea multă furie, un sentiment mult prea instabil. Nu avea chef să se simtă atât de dezorientată încât să nu-şi mai dea seama ce se petrece. Marianne ştia că cel mai bun lucru era să rămână întreagă la minte, indiferent cât de mult ar fi dorit să-şi dopeze creierul. Şi apoi, nici nu ştia de unde să facă rost de asemenea pastile, aici, în Santa Barbara.

Cred că va trebui să recurg la metode mai demodate de schimbare a stării mentale.

În zilele ei de boemă, Marianne practicase diverse tehnici, din când în când – meditaţie, autosugestie, regim. Acum va trebui să le stăpânească pe toate pentru a obţine o schimbare totală.

Dar mai întâi erau necesare unele pregătiri. Se sui în maşină şi se duse la magazinul cu produse dietetice. Pentru regim, avea nevoie de o mulţime de sucuri, cum ar fi cele de morcovi şi de ţelină. Sucuri diluate – de struguri şi de mere – care erau şi ele folositoare. Îşi umplu coşul cu asemenea produse şi mai adăugă şi o provizie zdravănă de ceaiuri de plante. Dar cele mai importante erau sticlele cu apă. Marianne îşi luă mai mulţi litri.

În mare, se gândea că toate astea îi vor oferi suficient lichid pentru a o face să reziste vreme de o săptămână – asta dacă toate sucurile se păstrau proaspete în frigider. Mai luă şi nişte varză, ridichi şi alte legume pentru a prepara o supă subţire, de folosit în caz că se simţea prea slăbită pentru a lucra. Dar probabil că nu se va ajunge la asta – nu pentru o vreme, cel puţin. Nici nu prea mânca mult de felul ei, deci nu se aştepta ca regimul să-i pună

probleme deosebite.

Se întoarse acasă, puse în cămară cumpărăturile şi îşi pregăti un ceai aromat de plante. Era mult prea devreme pentru a se cupla la reţea. I se părea puţin cam ciudat să fie acasă, singură, şi să nu aibă nimic de făcut pe moment.

O vreme se plimbă de colo-colo. Aerul era stătut şi fără viaţă, aşa că deschise uşa din faţă şi se uită pe-afară. Mica ei grădină în pantă era plină de lumina caldă a soarelui unei târzii după-amieze californiene. Deşi nimic nu era în floare în perioada aceea, grădina părea mai atrăgătoare decât sufrageria. Îşi luă un pulover şi plecă afară, cu ceaiul în mână.

Spre deosebire de interior, exteriorul casei Mariannei avea o înfăţişare simplă, naturală. Aşa fusese proiectat. Arhitectul pentru decoruri exterioare – un coleg de la birou – umpluse întregul spaţiu cu terase de plante care suportau bine uscăciunea, lavandă şi măceş, cărora li se alăturau trandafiri, irişi, clopoţei şi alte plante cu flori strălucitoare. Revigorase cei doi portocali şi mai adăugase doi piersici şi un avocado. În mai tot cursul anului grădina era dominată de coloritul viu al florilor.

Marianne n-ar fi ales un asemenea decor, şi la început se opusese vehement unei asemenea idei. Dar tovarăşul ei de muncă fusese insistent, susţinând că un asemenea tip de grădină nu cerea cheltuieli mari de întreţinere şi se potrivea climatului. În cele din urmă, Marianne îi dăduse mână liberă, iar acum era fericită că o făcuse. Grădina ei supravieţuise chiar şi în anii în care raţionalizările de apă transformaseră costisitoarele peluze ale Santei Barbara în nişte întinderi de un bej uniform. Iar azi, aspectul nebunesc de amestec haotic al grădinii i se părea chiar fermecător.

În depărtare se vedea o rază ce se reflecta de pe suprafaţa oceanului. Se aşeză pe o bancă de beton şi îşi puse ceaşca cu ceai şi farfuriuţa pe o măsuţă joasă, aproape ascunsă de iarbă. Îşi astupă cu un deget nara stângă şi respiră doar prin cea dreaptă. Apoi făcu invers, astupând nara dreaptă şi respirând prin cea stângă. Nara

dreaptă era desfundată – putea respira uşor prin ea, dar cea stângă era uşor înfundată şi congestionată.

În perioadele ei de meditaţie aflase că dominanţa unei emisfere a creierului alterna la intervale regulate şi că, pentru a determina ce emisferă era dominantă la un moment dat, se putea folosi starea de congestionare a nărilor. Era o veche tehnică yoga ce fusese confirmată după complicate cercetări. Conexiunea dintre nări şi emisferele cerebrale era inversă, cum era şi pentru tot restul organismului. Nara stângă era corelată cu emisfera dreaptă, iar nara dreaptă cu cea stângă. Faptul că nara dreaptă era desfundată îi arăta Mariannei că în acel moment era dominantă partea stângă a creierului, emisfera mai raţională. Pentru a-şi construi o stare mentală nonliniară, mai instinctivă, trebuia să-şi activeze jumătatea dreaptă a creierului.

Închise ochii. Începu să respire uşor, aşa cum învăţase în timpul orelor de yoga conduse de călugării budişti japonezi, îmbrăcaţi cu robe albe şi raşi în cap.

„Dă aerul afară numărând” o învăţaseră călugării. „Apoi trage aer în piept numărând de două ori mai mult.”

Elimină tot aerul numărând rar până la cinci. Apoi inhală cât de mult putu numărând rar până la zece. Menţinu alternanţa aceasta liniştită vreo câteva minute. La început, prin minte îi treceau imagini fugare, umbre ale preocupărilor care îi făceau dificilă sarcina de a menţine corectă numărătoarea. Apăreau feţe – Nolan, Renee, Stephen, Evan şi, evident, Auggie. Mai erau grijile legate de munca ei, de viitorul cu Nolan, de marea dilemă a existenţei lui Auggie – toate acestea i se învălmăşeau în minte solicitându-i atenţia. Nici nu încercă să le alunge. Se mulţumi doar să le lase să treacă, dându-le cât mai puţină atenţie. Fără să dea de veste sau să se impună în vreun fel, toate gândurile şi grijile care o invadaseră dispărură curând.

Mintea i se goli şi îşi simţi întregul corp relaxat. Mai observă cum respiraţia îi devine din ce în ce mai superficială până când, în cele din urmă, nici nu mai simţi

vreun fel de respiraţie. Şedea în grădină, complet nemişcată, iar respiraţia i se oprise. Nu şi-o ţinea. Nu simţea presiunea sau neplăcerea. Era ca şi cum fusese suspendată necesitatea alimentării cu aer. Simţea că ar fi putut rămâne în această stare un timp nedefinit. Senzaţia nu era nouă, o mai avusese şi când meditase împreună cu acei călugări, ba chiar şi în timpul întrunirilor quakerilor la care participase în adolescenţă. Era extraordinar de liniştitor.

Mai observă că privirea îi rămăsese fixată asupra ceştii şi a farfuriuţei de pe masa de sticlă – că era subjugată de contemplarea reflectării soarelui de după-amiază târzie pe suprafaţa plată de sticlă şi pe cea uşor curbată şi vălurită a ceaiului. Vedea totul destul de desluşit – şi privea prin pleoapele închise. Îşi amintea de efectul acesta atât din timpul meditaţiilor yoga cât şi din timpul tăcutelor reverii ale adolescenţei.

Călugării budişti numeau într-un anume fel această vedere a esenţelor. Aveau o denumire specială şi pentru suspendarea respiraţiei. Dar Marianne nu-şi putea aminti denumirile. Ştia doar că întreaga experienţă era foarte plăcută şi foarte liniştitoare.

Îşi auzi propria voce şoptind...

Am să fiu pregătită.

Nolan se întorcea în biroul detectivilor după o plimbare pe străzile din jur. Plecase pentru că era prea nervos. Nu era capabil să stea o după-amiază întreagă şi să aştepte.

Îşi făcuse toate treburile pe ziua aceea, inclusiv vizita de rutină la Pritchard şi Maisie, şi avea de pus la punct o groază de hârţoage. Dar făcuse nişte eforturi îngrozitoare să stea într-un loc. Îl apuca nebunia gândindu-se la ce s-o fi întâmplând în Omaha în acel moment. Oare vor avea poliţiştii norocul să-l descopere pe ucigaşul sărmanului alergător învelit în perdeaua de la duş? Oare numele şi numărul de telefon ale lui Myron Stalnaker, pe care el li le dăduse, le vor fi de vreun ajutor?

Plimbarea nu-l liniştise cine ştie ce, aşa că se întorsese

fără nici un chef.

Drace, poate au şi venit ceva ştiri din Omaha.

Pe când tocmai intra în birou se auzi un urlet puternic. Nolan îl văzu pe Clayton, care stătea lângă biroul lui, fâlfâindu-şi braţele şi ţopăind. Toţi cei din încăpere rămăseseră holbaţi la el.

– A-haaa-haaaaa! striga Clayton. L-am prins! Am pus laba pe scârba aia!

Nolan se duse repede la el. Clayton, atât de liniştit de obicei, dansa în jurul biroului, aruncând hârtii în aer.

Nolan se opri brusc în faţa lui.

– Partenerul meu are una din crizele lui maniacale, le explică el celorlalţi detectivi care se holbau.

Clayton se prăbuşi în scaunul lui rotativ şi se puse pe învârtit ca un copil care vrea să ameţească.

– Ce-i, amice? întrebă Nolan.

– Ei bine, de fapt, nimic important, chicoti Clayton încântat. Nici nu ştiu ce m-a apucat. Cred că m-am cam lăsat dus de val. Doar că l-au prins pe criminalul din Omaha, asta-i tot. L-au prins pe bestia de asasin – datorită nouă!

– Hei, ia-o uşurel, prietene, zise Nolan. Deci primim aplauze, ei?

– Aplauze? Primim tunete de-a dreptul! Se dărâmă pereţii!

– Grozav. Asta e chiar grozav.

– Ce-i cu tine? Nu te bucuri?

– Păi, aş vrea să-mi spui cum s-au petrecut lucrurile.

– Hai în biroul lui Coffey şi am să-ţi povestesc totul.

– Stai puţin. Vrei să-i spui lui Coffey înainte să-mi spui mie?

– Hai, nu mai face pe victima. Am să vă spun în acelaşi timp.

– Clay…

– Doar eu am primit primul veştile, deci eu trebuie să-i spun şefului primul. N-am nevoie să-mi sufli în ceafă, întrerupându-mă şi corectându-mă tot timpul.

– Haida-de. N-aş face asta niciodată.

– Taci dracului din gură! zise Clayton. Ultimul care intră în biroul şefului e măgar.

Amândoi o rupseră la fugă prin încăpere, spre biroul şefului. Clayton dădu uşa de perete şi se repezi înăuntru avându-l pe Nolan chiar în spate. Se opriră ca stanele chiar în faţa mesei de lucru a lui Coffey. Căpitanul nu păru absolut deloc surprins de intrarea lor vijelioasă. Ba dimpotrivă, îşi aprinse o ţigară.

– Domnilor, le spuse Coffey rar şi sarcastic. Presupun că vă întrebaţi de ce v-am chemat aici.

Pe Nolan îl trecu un fior. Îşi aminti că niciodată nu era bine să intri aşa, neanunţat, în biroul căpitanului. Cum de putuseră să uite asta şi el şi Clayton?

– Ei bine, am să vă spun *eu* de ce v-am invitat, continuă Coffey cu acelaşi ton de ironie nemiloasă. Stăteam şi eu liniştit, cu mintea plutindu-mi elegiac, gândindu-mă la vremurile de odinioară, la dispărutele drăgălăşenii ale vieţii, cum se întâmplă. Şi m-am gândit că ar fi o plăcere ca doi detectivi căcăcioşi, mitocani, cu maniere de porci sălbatici să-mi împărtăşească melancolia, fiindu-mi refuzată orice fel de companie respectabilă, *umană.* De aceea v-am chemat, brute lipsite de maniere ce sunteţi.

Nolan şi Clayton îşi plecară capetele ruşinaţi, păstrând tăcerea în timp ce Coffey continua să improvizeze pe acelaşi ton de lamentaţie parodiată.

– O, ce s-o fi întâmplat oare cu acele splendide ceremoniale, acele preludii sociale, acele ritualuri de trecere de mai an? Oare ce s-o fi întâmplat cu ceremoniile de *bar mitzvah,* cu cele de confirmare presbiteriană, cu prima trusă de bărbierit? Puteţi să-mi spuneţi? Oare ce s-o fi întâmplat cu toate acele preţioase şi iubite ritualuri care sunt liantul culturii? Ce s-o fi întâmplat cu balurile absolvenţilor la care, pentru prima oară în viaţă, te îmbătai de-ţi venea rău şi-ţi vărsai maţele peste tot prin sufrageria acoperită de covoare a unui individ complet străin? Ă!? Şi ce oare s-o fi întâmplat cu prelungitele cine luate la lumina lumânărilor, cu acea conversaţie politicoasă pe care o făceai înainte de a-i scoate sufletul vreunei cucoane cu

ochi arzători? Şi oare, conchise Coffey, aplecându-se peste birou cu un rânjet înfiorător, ce s-o fi întâmplat cu *ciocănind la uşi înainte de a intra?*

– Ne pare rău, domnule, zise Clayton, fără nici un fel de urmă a entuziasmului anterior. Doar că am prins un fir în cazul crimelor lui Auggie.

– Să auzim, spuse Coffey lăsându-se pe spate în fotoliul său.

Mai pufăi o dată din ţigara abia aprinsă, după care o stinse într-o cană cu zaţ de cafea. Nolan îşi dădu seama că nu-l văzuse niciodată pe Coffey fumând o ţigară până la capăt. Poate că nici nu-i plăceau ţigările. Poate că le aprindea doar pentru a dezgusta sau a intimida oamenii. Dacă te gândeai la maniera calculat ofensivă a lui Coffey, părea o ipoteză plauzibilă.

Şi chiar are ceva efect.

– Lucrurile stau aşa, zise Clayton, scoţându-şi carneţelul pentru a putea oferi şi alte date. O oarecare Lola Delaney locuieşte vizavi de biserica catolică, într-o parte mai mizeră a oraşului. În noaptea în care a fost ucis Howard Cronin, a văzut ceva dubios – un personaj îmbrăcat în negru, care târa ceva mare şi greu, ieşind pe uşa din faţă a bisericii. Individul a aruncat pachetul în portbagajul unui Mercedes de mâna a şaptea. Lola Delaney nu-şi imaginează ce-ar fi putut să fie, dar părea să fie ceva ambalat într-un plastic, o chestie oarecare cu dungi roşii – o perdea de duş s-a gândit ea că ar putea fi.

În ochii căpitanului se aprinse un interes acut.

– Spune, făcu el.

Clayton continuă:

– Ei bine, fiind un adevărat cetăţean model, şi aşa mai departe, Lola Delaney a notat numărul maşinii. Nu a sunat imediat la poliţie, dar a doua zi dimineaţă chiar s-a dus la preot să-l întrebe dacă nu se furase ceva din altar în timpul nopţii. Preotul, un anume părinte Mark Lamberti, a fost puţin surprins auzind povestea Lolei Delaney. I-a spus că nu ştie să se fi furat ceva. De fapt, părintele Mark fusese deseori criticat pentru că lăsa biserica descuiată tot timpul

– aşa cum se obişnuia cu bisericile de odinioară. Dar până acum au fost mult prea puţine probleme nocturne. Însă, din cauza poveştii Lolei Delaney, părintele era îngrijorat. Aici intervenim *noi,* cu programul de computer care reda uciderea lui Howard Cronin, într-o biserică catolică. Cu sprijinul arhidiecezei, poliţiştii din Omaha au început să discute cu fiecare preot pe rând, şi în scurt timp au ajuns la părintele Mark şi la povestea lui despre un vizitator nocturn care târa un obiect ciudat din biserică. Asta i-a condus spre Lola Delaney şi spre descrierea rablei de Mercedes, cu numărul ei de înmatriculare. După cum s-a dovedit, maşina aparţine unui funcţionar de bancă din localitate, numit Myron Stalnaker, nume care aparţine şi unui membru al Insomnimaniei care se cuplase uneori la reţea ca Auggie – nume pe care *noi* l-am transmis celor din Omaha.

– Bingo, se pomeni Nolan murmurând de unul singur.

– Nu te grăbi, zise Clayton. Lucrurile stau chiar mai bine. Având toate aceste informaţii, poliţiştii din Omaha n-au avut nici un fel de dificultăţi în a obţine un mandat de percheziţie a casei lui Myron Stalnaker. Au găsit un veşmânt de preot – identic cu cel purtat de Auggie la simularea crimei. Au mai găsit şi o mască de schi împletită cu fibre albe, roşii şi negre de acryl. Era împletită sub forma unei feţe de clovn – exact cea a lui Auggie, doar că avea o mutră tristă, cu colţurile buzelor îndreptate în jos. Şi au mai găsit *şi* un pistol calibru 22, de acelaşi tip cu cel folosit pentru a-l ucide pe Cronin. Ei bine, evident, l-au arestat pe tip, pe Stalnaker. Pistolul se potrivea. Şi mai e ceva. Poliţiştii din Omaha ne-au invitat să participăm la festivităţi. O să participăm la unele interogatorii şi o să punem chiar noi întrebări.

Acum Coffey zâmbea cât cuprinde – era genul acela de zâmbet de o trufie nedisimulată, care îi punea în alertă întotdeauna pe Nolan şi pe Clayton.

– Trebuie să recunosc, Saunders, că ai reuşit să-mi trezeşti atenţia. Până acum pare o poveste grozavă. Continuă. Ce s-a petrecut după aceea?

Clayton părea picat din cer.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule? îl întrebă el.

– Ei, haide, Saunders, zise Coffey. Să nu te joci cu mine. Spune-mi şi restul. M-ai făcut să-mi ţin răsuflarea. Sunt numai urechi.

Clayton tăcea.

– Stai puţin, continuă Coffey. Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc. Ai *dovedit* că acest Myron Stalnaker era în L.A. când Judson şi Gauld au fost ucişi. Ai controlat listele cu pasageri de la companiile aeriene, chitanţele de la hotel, şi toate celelalte. Ai descoperit că individul nu are un alibi credibil pentru nici una din crime. De fapt a avut şi motive şi ocazii în ambele cazuri. Probabil că ai găsit şi martori oculari care spun că el i-a hăcuit şi pe Judson şi pe Gauld. Şi – o, da – ai căpătat şi documentaţia care dovedea că omul făcuse o operaţie de *schimbare de sex* înainte de a veni la L.A., şi tocmai de aceea uciderea lui Gauld pare să fi fost făcută de o femeie, după care şi-a reinstalat puţa când s-a întors în Omaha. Este un caz închis într-o clipită, corect?

Coffey se lăsă pe spate cu un aer triumfător şi îşi duse mâinile la ceafă. Părea că-şi arată în mod special petele de transpiraţie de la subraţ.

– Deci, conchise Coffey. Sunt sau nu sunt un minunat ghicitor?

Clayton clocotea.

– Cu tot respectul datorat, domnule, sâsâi el, în chestia asta vă comportaţi ca un adevărat ticălos.

Nolan îl împunse zdravăn cu cotul. Coffey se mulţumi să râdă.

– Ticălos, ei? spuse Coffey. Păi ăsta e preţul puterii. Trebuie să fii un ticălos dacă vrei să-ţi păstrezi o slujbă ca a mea.

– Domnule căpitan, Clayton vrea doar să spună că am prins *un ucigaş,* zise Nolan.

– Corect, spuse Coffey. Un ucigaş din Omaha. Şi cum rămâne cu ucigaşul – sau *ucigaşii* – din L.A.?

– *Toate se leagă!* exclamă Clayton.

– Cum? întrebă Coffey.

– Prin Auggie, răspunse Clayton. Prin *Insomnimania.* Nimeni nu spune că Stalnaker a tăcut toate crimele. Poate că a comis-o doar pe asta. Poate că e un club sau o conspiraţie.

– Sau un cult, sugeră Nolan.

– Da, zise şi Clayton. Poate e ceva în genul lui Charley Manson, doar că se face electronic.

– Un club al crimei? spuse Coffey ironic.

– Haideţi, domnule căpitan, pledă Nolan. Aici trebuie să ne punem la contribuţie imaginaţia. Eu am făcut unele cercetări asupra personajului ăsta, Auggie. Am verificat tot ce poate el reprezenta. E o chestie istorică, mitică, arhetipală. Ar putea avea o mare valoare simbolică pentru un pumn de oameni nefericiţi aflaţi în căutarea unui lider, a unui guru, sau ceva de genul ăsta.

– Un desen animat? ricană Coffey.

– De ce nu? Aţi văzut vreodată cum funcţionează reţeaua?

– Tot ce ştim cu siguranţă este că avem doar o piesă a jocului, zise Clayton. Poate că e doar o piesă mică, dar e ceva. Dacă Stalnaker aparţine unui cult, probabil că va da de gol întreaga schemă. Drace, după câte ştim noi, el e şeful de cuib, şi am legat practic lucrurile laolaltă.

Căpitanul rămase privind fix spre cana cu zaţ din faţa lui – aceeaşi cană în care îşi stinsese ţigara ceva mai înainte. Arăta de parcă ar fi fost gata să tragă o înghiţitură.

N-ar fi de mirare să facă una lată ca asta. Aşa, doar de efect.

– Deci, zise Coffey fără să bea. Ce facem în continuare?

– Cred că următoarea escală va fi Omaha, spuse Clayton.

– Bună idee, zise Coffey. Grobowski, te sui în următorul avion. Vreau să fii acolo mâine chiar la prima oră.

– Ce-i cu asta? spuse Clayton. Nu merg şi eu?

– Nu, nu mergi, zise Coffey. Cineva tot e nevoie să mai rămână pe aici şi să facă adevărata treabă de poliţist.

– Dar aşa s-a făcut şi data trecută, la Chicago, reveni Clayton.

– N-ai decât să mă socoteşti sclavul obişnuinţelor, răspunse Coffey.

– Dar de ce să facă Nolan toate plimbările, în timp ce eu trebuie să stau aici şi să mă holbez la maşina de scris?

– Pentru că aşa stau lucrurile, îi explică Coffey sec. Este imprimat şi adânc înscris în condiţia umană, impus prin lege încă de la momentul iniţial, de la Big Bang. Nolan nu suportă vremea din Vestul mijlociu, deci îl trimit în Vestul mijlociu. Tu eşti înnebunit să vorbeşti cu suspectul ăsta, deci te ţin dracului departe de el. Asta e micul meu truc pentru a vă împiedica să deveniţi doi alintaţi, perfect mulţumiţi de voi înşivă. Într-o zi o să-mi fiţi recunoscători. Credeţi-mă. Şi acum ieşiţi dracului afară din biroul meu.

Nolan şi Clayton o porniră greoi înapoi, spre birourile lor. Energia şi entuziasmul le erau considerabil diminuate.

– Nici o şansă, zise Nolan. Dacă e ceva ce Coffey nu poate să înghită, asta e buna dispoziţie a subordonaţilor. Oricum, îmi pare rău că n-ai obţinut să mergi şi tu.

– Şi mie îmi pare rău că va trebui să faci faţă climei din Omaha.

– Mda, cred că ăsta-i norocul meu.

Lăsându-se să se prăbuşească în fotoliu, Nolan începu să se gândească la călătoria care îl aştepta.

Prea multă geografie, ce dracu'!

Ba chiar era şi o ironie aici. În definitiv, nu se presupunea că era informaticii anula complet dimensiunea geografică? De ce nu era posibil să se conecteze la realitatea din Omaha, cum se întâmpla cu un program de computer? De ce trebuia să petreacă ore în şir călătorind cu diverse mecanisme în care nu te puteai încrede, doar pentru a acoperi o anumită distanţă? Nu, era informaticii nu desfiinţase încă timpul şi distanţele. De fapt, totul nu făcea decât să-l scârbească şi mai mult de călătoria care îl aştepta.

– Cel puţin acolo nu există vreo scârbă de lac, murmură el amintindu-şi de Chicago.

Se lăsase noaptea. Marianne se aşezase în faţa terminalului şi o conducea pe Elfie prin labirintul Insomnimaniei, controlând fiecare cameră pentru a da de Auggie. Până acum, clovnul nu fusese nicăieri de găsit.

Sună telefonul şi ea ridică receptorul. Era Nolan.

– Bună, iubito. Sunt la aeroport.

– La aeroport? Pleci undeva?

– Nu, doar că îmi place să privesc avioanele care decolează noaptea.

– Foarte comic. Unde te duci?

– Omaha.

– L-au prins pe ucigaş?

– Aşa se pare. Un anume Myron Stalnaker.

– Deci ce urmează?

– Mă duc acolo, vorbesc cu individul şi încerc să aflu ceva. Cam asta-i tot.

– V-aţi făcut vreo idee despre asta, tu şi Clay?

– Am început să credem că e vreun cult sau o comunitate electronică – un fel de clan, ca al lui Mason sau ca Jonestown, reunit prin computer.

Marianne rămase tăcută un moment.

– Mai eşti la aparat?

– Mda.

– E ceva aiurea?

– Nu ştiu, Nolan. Chestia asta cu secta nu-mi sună bine. Nu pot să spun de ce. Am doar sentimentul că atunci când Auggie ucide, o face singur.

Nolan râse.

– Ca Lee Harvey Oswald, nu?

Râse şi Marianne.

– Nu-ţi bate joc de mine. E doar ceva ce simt.

– Hai, iubito. Ştim doar că Renee a fost ucisă de o femeie, iar tipul din Omaha a fost ucis de un bărbat. Indiferent cine e Auggie, nu face crimele de unul singur.

– Şi totuşi nu pot să simt altfel.

– De ce nu?

– Pentru că-l cunosc. Am petrecut un timp cu el. E

fascinant, ba chiar irezistibil, şi are adulatorii şi entuziaştii lui. Dar nu pare să aibă discipoli sau apostoli. Dacă e ceva ce mă izbeşte la el, este faptul că e foarte singur.

Acum fu rândul lui Nolan să păstreze tăcerea.

– Mai eşti la aparat? îl întrebă Marianne.

– Mda. Doar nu te-ai mai întâlnit cu el?

Mariane râse iar:

– Tot mai eşti puţin gelos pe *chestia* aia dintre mine şi el, este?

– Marianne, asta e ceva serios. Ar putea fi foarte periculos dacă descoperă cine eşti şi unde locuieşti. Jură-mi că n-ai vorbit şi nici n-ai să vorbeşti cu el.

– Promit, spuse Marianne simţindu-se cam prost pentru adevărul parţial pe care îl spusese. Nu. nu mai vorbise cu Auggie de la ultima ei întâlnire cu Nolan – dar asta doar pentru că nu mai *putuse ea* să dea de Auggie.

– Promite-mi că n-ai să mai vorbeşti cu el, zise Nolan.

O clipă Marianne nu fu în stare să răspundă.

– Ei bine? făcu Nolan.

– Îţi promit, spuse Marianne în cele din urmă, sperând că Nolan nu percepe sentimentul de vinovăţie şi tensiunea din vocea ei. *Acul detectorului de minciuni ar fi mâzgălit un munte la faza asta.*

– Bine.

– Nu mai am răbdare să văd terminată toată treaba asta, Nolan. Avem atâtea să ne spunem, atâtea planuri de făcut.

– Ştiu. Mi-e dor de tine.

– Şi mie mi-e dor de tine.

– Şi te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

Marianne închise telefonul şi privi spre ecranul computerului. Elfie plutea spre nord prin labirint, îndreptându-se spre Casino del Camino. O aduse deasupra simbolului cazinoului şi deschise meniul ca să selecteze comanda „cine?” Numele pe care le citi erau familiare…

„Sudopod, Taser, Wunderkind, K.Ricci, Jazz…”

Nici un Auggie.

O porni pe Elfie spre Colţul Vorbitorilor, dar simţea în adâncul ei că, probabil, n-o să-l găsească nici acolo. Desigur, putea să-i sune pe Pritchard şi Maisie şi să-i întrebe dacă Auggie era în reţea măcar, dar nu voia să le vorbească despre acţiunile ei. O vor dezaproba la fel de vehement ca Nolan.

O să-mi continui căutarea. O să-l caut toată noaptea, fie că-l găsesc sau nu.

Iar a doua zi va ţine regim, bând doar apă şi sucuri, şi va sta trează cât mai mult posibil, permiţându-şi doar scurte moţăieli, ca o pisică, din când în când. Va face exerciţii de elongaţie şi meditaţie şi, pe cât posibil, nu-şi va lăsă mintea să rătăcească aiurea. Se va menţine într-o stare de vigilenţă intuitivă.

Chiar atunci, intuiţia Mariannei îi semnală prezenţa lui Auggie – chiar dacă nu era de găsit nicăieri în labirint, în nici una dintre încăperile atât de diverse ale Insomnimaniei. Întrezărea confuz existenţa unui alt labirint, a unei alte reţele pe sub aceasta – o întreagă lume în cadrul Insomnimaniei, o lume în care numai Auggie putea ajunge – nu ea, nici chiar Pritchard sau Maisie.

Dacă aş şti calea de intrare. L-aş putea găsi. L-aş putea găsi chiar acum...

11001
DEPOZIŢIA

Locotenentul Michael Kelsey, directorul departamentului omucideri din Omaha, îl invită pe Nolan în sediul poliţiei. Încă tremurând uşor, Nolan se scutură din mers de o substanţă rece, albicioasă, care îi rămăsese pe umeri. Nu era sigur dacă era zăpadă sau zloată.

Oricum, nu-i chiar aşa de frig ca-n Chicago. De fapt, temperatura nu era cu mult sub zero.

– Bine aţi venit în Omaha, domnule locotenent, spuse Kelsey. Ce-aţi zice de o mizerie de ceaşcă de aşa-zisă cafea, de la automat?

– Vă rog, răspunse Nolan.

Se opriră în faţa maşinii, iar Nolan îşi luă o ceaşcă de cafea fără zahăr. Ceaşca fierbinte de hârtie îi arse ca un arc voltaic degetele încă îngheţate. Trebui să apuce ceaşca de margine, foarte delicat, ţinând-o între degete, cu speranţa că n-o va scăpa în timp ce Kelsey îl conducea pe coridor. Linoleumul de pe podea era plin de urme de noroi. Nolan îşi imagină că era imposibil să ţii curăţenie în clădire în acest anotimp.

Kelsey era un bărbat înalt, suplu, brunet, care arăta şi se îmbrăca asemenea unui cowboy tipic, inclusiv cu un şiret în chip de cravată, o cataramă cu un cap de armăsar şi cizme de piele. Nolan îi remarcase accentul tărăgănat, tipic pentru Vestul mijlociu, încă de când vorbiseră la telefon, dar crezuse că locotenentul este cu mult mai bătrân – vreo relicvă încărunţită a preriilor, ca multe altele. Dar detectivul din Omaha părea tânăr – mult prea tânăr pentru a conduce departamentul omucideri al unui oraş de aceste dimensiuni, cel puţin după judecata lui Nolan.

Şi totuşi Kelsey avea un aer de încredere în sine. Pasul îi era măsurat şi lejer, dar atât de lung, încât Nolan – care nu era nici el scund – trebuia să tropăie cu destulă vigoare ca să se ţină după el.

– Aş dori ca, în numele bunului stat Nebraska, să mă

scuz pentru vremea asta de rahat, spuse Kelsey cu tonul lui amical.

– Nu-i nevoie de scuze, răspunse Nolan.

– Mi-aş fi dorit să fi aranjat ca totul să fie mai călduros, dar n-am avut pic de timp. E nevoie de cel puţin două săptămâni pentru a rechiziţiona un pic de vreme bună, prin părţile astea – şi chiar şi atunci, ai noroc dacă soarele ajunge până la tine.

– Poate data viitoare, spuse Nolan.

– Da, poate data viitoare. Evident, trebuia să fii aici acum vreo câteva zile – cam pe timpul când amatorul de jogging a fost ucis. Ei, aia chiar că a fost o vreme frumoasă, uscată şi caldă. Cred că erau – ăă, vreo zece, douăşpe grade. Evident, venind de prin părţile voastre, aşa ceva vă sună de-a dreptul arctic.

Ajunşi la capătul coridorului, Kelsey deschise uşa unei camere de conferinţe dominate de o enormă masă ovală. În interior erau trei figuri destul de întunecate. Faptul că se aşezaseră în părţi opuse, cât mai departe unii de alţii, îi sugera lui Nolan ideea că întrunirea nu fusese prea cordială până în acel moment.

Kelsey îl prezentă pe Nolan, pe rând, fiecărui personaj. Prima fu Melissa Finch[16], procuror. Avea un gât lung şi nişte ochi mohorâţi, mici ca mărgelele, iar lui Nolan îi trecu prin minte că arăta mai mult a cormoran decât a cintezoi. Urmă Claude Brekenridge, avocatul suspectului. Claude era scurt, îndesat, aproape fără bărbie şi chel. Pentru moment, părea furios la culme.

Ultimul membru al grupului îi trezi imediat interesul. Acesta era doctorul Harvey Gusfield, psihiatru. Gusfield lucra la un spital din localitate, dar mai practica şi medicina legală pentru poliţia din Omaha. Gusfield avea vreo patruzeci de ani, purta jeanşi, un tricou şi o geacă groasă de catifea reiată, cu petice la coate. Avea o barbă tunsă cu grijă, iar părul destul de lung, de culoarea nisipului, îi era prins într-o codiţă la spate. Îşi încrucişase picioarele pe masă, şi se lăsase pe spate cu scaunul,

[16] Cintezoi (lb. engl.) (n. tr.).

rupând o foaie de hârtie în fâşii subţiri şi arătând teribil de plictisit. Cu siguranţă că nu asta era imaginea pe care şi-o făcuse Nolan despre un profesionist în ale sănătăţii mentale. Detectivul se întrebă ce o fi căutând oare psihiatrul acolo.

Nolan luă loc la masă alături de ceilalţi.

– Sunt sigur că apreciem cu toţii bravura locotenentului Grobowski de a înfrunta groaznica noastră climă de Nebraska pentru a veni aşa de repede, spuse Kelsey, radiind acel sentiment de ospitalitate specific Vestului mijlociu.

Toţi ceilalţi din cameră păstrară aceeaşi tăcere mohorâtă.

– Ei bine, zise Nolan, simţindu-se din ce în ce mai tensionat de primirea asta împietrită, poate că-mi spune şi mie cineva care este stadiul la care s-a ajuns.

– Clientul meu este nevinovat, spuse tăios Brekenridge. Şi a fost plimbat, intimidat şi silit să renunţe la toate drepturile pe care le are prin Al Cincilea Amendament.

– Clientul tău e vinovat ca dracu', i-o întoarse domnişoara Finch. Şi încearcă toate matrapazlâcurile ascunse vreodată printre rândurile vreunei cărţi de drept ca să scape de condamnarea pentru crimă.

– Copii, copii, spuse locotenentul Kelsey râzând uşor. Poate că eu sunt cel mai potrivit pentru a prezenta situaţia. Se întoarse spre Nolan. Domnule locotenent Grobowski, aşa cum ştiţi deja, Myron Stalnaker a fost arestat ieri pentru uciderea lui Howard Cronin. În foarte multe privinţe, s-a dovedit a fi un suspect model – „model" în sensul că s-a comportat impecabil. N-a făcut nici o încercare de a se opune arestării. De fapt, a fost chiar de ajutor atunci când băieţii mei au apărut cu mandatul. Le-a arătat toate obiectele care, aparent, au servit la comiterea crimei: costumul de preot, masca de schi, ba chiar şi revolverul calibru 22. Iar când băieţii l-au adus pentru interogatoriu, părea extrem de supărat din cauza morţii lui Howard Cronin – de-a dreptul cuprins de remuşcări, de fapt. Problema e, continuă Kelsey cu un zâmbet, că domnul

Stalnaker nu pare să-şi aducă aminte că l-ar fi omorât cu adevărat pe Howard Cronin. Recunoaşte că e proprietarul armei, dar zice că n-are idee de unde a apărut costumul de preot şi masca de schi. Şi nici nu poate da socoteală de drumurile sau de acţiunile lui în momentul crimei. Pretinde că totul îi apare ca prin ceaţă.

– Rahat, murmură domnişoara Finch.

– Ba nu-i nici un rahat, sări domnul Breckenridge. Cum să-şi amintească de ceva ce n-a făcut niciodată?

– Păi, are remuşcări, răspunse pertinent domnişoara Finch. De ce ar simţi remuşcări pentru o crimă pe care nu a comis-o?

– Hai, hai, Melissa, Claude, spuse Kelsey glumeţ. O să aveţi amândoi destul timp să ţipaţi şi să vă jeluiţi în cursul a ceea ce va fi, cu siguranţă, un proces de crimă, lung şi obositor, şi doar eu ştiu ce mult vă place să risipiţi banii contribuabililor. Deocamdată nu încercăm decât să-i oferim locotenentului Grobowski elementele de bază.

Domnişoara Finch mârâi. Domnul Breckenridge gemu.

– Domnul Stalnaker a petrecut noaptea trecută în închisoare, îi explică Kelsey lui Nolan. Iar în dimineaţa asta a cerut să fie hipnotizat.

– Ce a cerut? întrebă Nolan surprins.

– Să fie hipnotizat, repetă Kelsey. Vrea să depună un fel de depoziţie neoficială, sub hipnoză. Repetă mereu că, dacă a omorât cu adevărat pe cineva, vrea s-o ştie şi el – şi vrea să facă o declaraţie care să lămurească lucrurile. De aceea l-am adus pe doctorul Gusfield, aici prezent.

Pe Nolan îl trecu un val de ameţeală. Sperase să poată lua parte la interogatoriul lui Stalnaker – şi s-o facă în felul lui obişnuit, agresiv.

– Asta vrea să spună că n-am să-i pot pune nici un fel de întrebări? sări Nolan.

– Rămâne de văzut, răspunse Kelsey.

Lui Nolan nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Cu tot respectul, domnule locotenent Kelsey, atunci de ce am mai făcut drumul până aici, dacă...

– Domnule locotenent Grobowski, îmi cer scuze pentru

actuala stare de fapt. Dar ea nu a existat până în dimineaţa asta. Iar de aici încolo, doctorul Gusfield trece la treabă. Dacă vrei să interoghezi suspectul, va trebui să te lămureşti cu el.

Doctorul Gusfield continua să rupă foaia de hârtie, de parcă n-ar fi observat că numele îi fusese menţionat. Nolan îşi dădu seama că nu-l auzise pronunţând nici un singur cuvânt.

Brekenridge pocni cu palma în tăblia mesei, manifestându-şi zgomotos indignarea:

– Vreau să fiu sigur că se ia notă de totala mea împotrivire la această idee. Vreau să se înţeleagă faptul că clientul meu a luat decizia împotriva sfaturilor date de avocat.

– Claude, obiecţiile tale sunt deja notate, îi spuse sec Kelsey. În triplu exemplar, cred.

– Tu şi gorilele tale deja l-aţi hipnotizat pe jumătate pe clientul meu, continuă avocatul. Deja i-aţi inculcat ideea că el a comis crima cu care, de fapt, nu are nimic de-a face. Oricine îşi poate da seama că este uşor influenţabil. Dacă îl mai supuneţi la vreo scamatorie din asta o să recunoască aproape orice.

– Claude, nu are nici un rost să dezbatem problema, spuse Kelsey. Clientul tău a semnat o acceptare şi nu mai poate acum să şteargă semnătura. Nici nu vrea asta. Şi apoi, nu va fi o mărturie *sub jurământ.* Mă îndoiesc că va fi chiar admisă de către curte.

Acum fu rândul domnişoarei Finch să-şi manifeste sonor indignarea.

– Ei bine, aşa cum stau lucrurile, *eu* mă opun complet întregii afaceri, spuse ea. Nu mă ameţesc pe mine bufoneriile lui Claude. El de fapt *vrea* ca clientul lui să treacă prin toate trăsnăile astea misterioase. Fac doar parte din intriga ieftină menită să-i obţină diagnosticul de sărit de pe fix.

– Căţea, sări Claude.

Isuse, ăştia doi sunt mai răi decât avocaţii din LA. M-am lămurit cu prejudecata că toţi cei din vestul mijlociu sunt

doar miere şi politeţuri.

Kelsey rânjea cu gura până la urechi. Părea obişnuit cu scene de genul ăsta – s-ar fi putut chiar să-i facă plăcere.

– Dacă e ceva ce-mi încălzeşte sufletul, este momentul în care apărarea şi acuzarea sunt de acord cu drăgălăşenie asupra unui anumit lucru. Ambii credeţi că hipnoza e o idee imbecilă, deci de ce vă mai certaţi? Ei bine, domnul Stalnaker va fi hipnotizat, fie că vă place vouă, fie că nu. Deci hai să mergem la sala de interogatorii şi să-i dăm drumul.

Kelsey se ridică de pe scaun şi ieşi din cameră cu paşi mari. Toţi ceilalţi îl urmară în şir indian, ca un cârd de gâsculiţe. Nolan începea să admire stilul lui Kelsey.

Când ajunseră în sala pentru interogatorii, nu intră de fapt decât doctorul Gusfield. Nolan, Kelsey, Breckenridge şi Finch se înghesuiră toţi în cămăruţa de alături, care avea un perete de sticlă prin care puteau vedea. Îl văzură pe doctor şi pe suspect. O cameră video era îndreptată în direcţia peretelui de sticlă şi rolele unui magnetofon se roteau încetişor.

În cabină era destul de aglomerat. Mai era şi foarte cald şi nici un fel de aerisire, după câte se părea. În cariera sa, Nolan petrecuse o mulţime de timp în astfel de cabine. Dar chiar şi aşa, tot nu-i plăcea să fie făcut pachet alături de nişte tipi certăreţi. Mai că se aştepta ca avocatul şi procuroarea să încerce să-şi scoată ochii cu ghearele în orice moment. Şi-ar fi dorit să nu fie plasat chiar între ei.

Nolan privi prin peretele de sticlă, studiindu-l pe suspect. Myron Stalnaker nu putea fi categorisit drept un om plăcut, dar nici dezagreabil. Era o figură destul de comună, cu faţa mai mult rotundă, iar părul castaniu începuse să i se rărească. Purta o vestă cenuşie şi o cămaşă albă. Hainele păreau costisitoare, deşi destul de convenţionale. Probabil că se apropia de vreo patruzeci de ani. Nolan îşi spuse că era tipul cu care cineva putea vorbi zilnic, ani de zile, fără să reuşească să-i ţină minte numele.

Gusfield se aşeză la masa din faţa lui Myron Stalnaker. Doctorul zâmbea. Acesta era primul semn de viaţă pe care

Nolan îl văzuse pe faţa doctorului de când îl cunoscuse.

Detectivul şi tovarăşii săi puteau să audă vocea lui Gusfield şi a lui Stalnaker prin intermediul unei mici boxe din cabină.

– Sunteţi Myron Stalnaker, corect? se interesă afabil doctorul Gusfield.

– Da, zise Stalnaker.

Gusfield întinse mâna peste masă şi i-o strânse pe a lui Stalnaker.

– Mă numesc Harvey Gusfield. Sunt psihiatru. Mă bucur să vă cunosc, domnule Stalnaker.

– Plăcerea e de partea mea, spuse Stalnaker nervos, dar politicos.

– Pot să-ţi spun pe nume?

– Desigur.

– Şi te rog să-mi spui Harvey.

– Mulţumesc. Am s-o fac.

Interveni o scurtă pauză. Apoi Gusfield spuse:

– Ascultă, Myron, e puţin cam neplăcut, dar... întâlnirea noastră este înregistrată pe video, aşa cum sunt sigur că ştii, şi se presupune că asta va fi un fel de depoziţie, aşa că trebuie să spun câteva formalităţi – ştii, ca să fie totul cuşer.

– Dar te rog, spuse Stalnaker nerăbdător.

Gusfield îşi privi ceasul.

– Ăă, e sâmbătă, opt februarie, ora două-treizeci P.M. Eu sunt Harvey Gusfield şi vorbesc cu Myron Stalnaker; suntem observaţi de către... ei, cine e pe-acolo?

Gusfield îşi scoase o foaie de hârtie din buzunar şi începu să citească:

– Locotenent Michael Kelsey, locotenent Nolan Grobowski, Claude Breckenridge şi Melissa Finch.

Plie hârtia şi o băgă iar în buzunar.

– Gata, spuse el cu un rânjet. Ajunge atât. Sper că n-am încurcat cu nimic lucrurile.

Stalnaker râse scurt.

– Acum, zise Gusfield, înţeleg că eşti profund preocupat de uciderea lui Howard Cronin.

– Da, chiar foarte mult.

– De ce?

– Simt că... am fost implicat într-un anume fel.

– Crezi că, în realitate, tu ai comis crima?

– Mai curând mă simt complice. Îmi pare rău. Nu pot să vă explic mai clar de atât.

Gusfield rămase un moment tăcut. Privea în jos spre masa pe care începuse să deseneze mici forme imaginare folosindu-şi arătătorul.

– Myron, continuă Gusfield, mi s-a spus că eşti abonat al unei reţele de computere, numită Insomnimania.

– Da.

– Şi că ai anumite relaţii cu un personaj animat numit Auggie.

– Aşa-i.

– Tu eşti cel care foloseşti acest personaj? Operatorul lui?

Ochii lui Stalnaker se agitau plini de nervozitate.

– N-aş spune. Mai mult Auggie mă foloseşte pe mine.

– Cum adică?

– Păi, dacă Auggie vrea să meargă undeva în reţea, uneori eu îl mişc. Dacă vrea să spună ceva, eu scriu cuvintele uneori.

– Cum adică „uneori”?

– Păi, în alte situaţii, Auggie pare să facă singur lucrurile astea. Sau poate că altcineva îl duce de colo-colo şi-i scrie cuvintele. Oricum, cuvintele lui nu mai par să fie ale mele, nici chiar atunci când *eu* i le scriu. Îmi pare că însuşi Auggie le spune. Credeţi că vorbesc ca un nebun?

Gusfield chicoti uşor.

– Doar ca un tip foarte creativ, Myron. Şi romancierii spun aceleaşi lucruri despre personajele lor. Pretind că personajele decid singure ce să spună sau ce să facă şi că ei nu fac decât să scrie totul. Şi doar nimeni nu spune despre Norman Mailer, sau Stephen King, Gore Vidal, sau Jackie Collins că ar fi nebuni, nu?

Stalnaker îi răspunse cu un zâmbet.

– Nu, cred că nu, spuse el, părând din ce în ce mai

relaxat.

În timpul desfăşurării acestei conversaţii, ocupanţii cabinei erau din ce în ce mai agitaţi. Comprimarea trupurilor producea o rapidă creştere a temperaturii într-o incintă şi aşa prea încinsă. Locul devenea destul de sufocant.

– Când are de gând să treacă la treabă? întrebă ciufut Breckenridge.

– Acordă-i timpul necesar, îl placă Kelsey.

– Îi mai acord cinci minute, după care am plecat de aici, mormăi Finch.

Nolan rămase tăcut, dar şi el începuse să se simtă mai mult decât nerăbdător.

– Myron, înţeleg că vrei să fii hipnotizat, spuse Gusfield.

– Aşa-i.

– Eşti sigur că vrei să încerci acum această procedură? Vreau să spun că-mi pari extrem de obosit.

– *Sunt* obosit. Nu prea ai parte de somn într-o celulă de închisoare.

– Ştiu. Cred că-i îngrozitor să te afli aici.

– Oricum, nu prea dorm bine.

– Insomnie.

– Aşa-i.

– Asta am şi eu. A dracului treabă, nu?

– Nici o îndoială.

– Ei bine, putem s-o facem altă dată, dacă preferi.

Finch şuieră indignată:

– *Altă dată?* O, Cristoase.

– Sssst, făcu Kelsey.

Stalnaker dădu viguros din cap.

– Nu, vreau s-o fac acum.

– OK. Doar că, ţi-am spus, îmi pari foarte adormit, şi nu vreau să te mai pun la alte eforturi dacă nu eşti gata. Dacă devii prea obosit, spune-mi şi o să ne oprim.

– Aşa am să fac.

– Ştii ce este hipnotismul?

Stalnaker ridică din umeri.

– Un mod de a obţine adevărul, cred. Un mod de a

atinge acele părţi ale creierului de care nu eşti conştient în mod normal. Cred că mi s-a părut întotdeauna ceva atât de evident, încât nu mi-am bătut capul niciodată.

– „Evident”, ăsta e un cuvânt potrivit, Myron, spuse Gusfield, vorbind destul de încet acum. E în legătură cu sugestia. Problema e să accepţi ideea care îţi este sugerată. Hipnoza are loc atunci când *eu* îţi spun ceva şi *tu* te comporţi ca şi cum ai crede ce-ţi spun. E foarte simplu. De fapt, e atât de simplu încât o mulţime de oameni nici nu cred în existenţa unui asemenea lucru.

Stalnaker se uita intens la Gusfield. Vocea psihiatrului devenise mult mai joasă, în mod evident.

– O sumedenie de oameni de ştiinţă excelenţi şi cercetători celebri cred că e un truc, o înşelătorie, cred că suntem vânzători de piei de cloşcă. Eu personal am încercat procedeul de sute de ori, şi tot mă consider oarecum sceptic în privinţa întregii afaceri. Încă nu ştiu ce să cred. De exemplu, ce s-ar întâmpla dacă ţi-aş spune, chiar acum şi aici, că mâna ta dreaptă e un balon plin cu heliu? Că e mai uşoară de cât aerul? Că e atât de uşoară, încât îţi vine greu să o mai faci să stea pe masă? Că nu ai altceva de făcut decât să te relaxezi puţin pentru ca mâna să-ţi plutească direct în aer?

Pentru un moment, Stalnaker îl privi pe Gusfield cu ochii goliţi de orice expresie. Apoi mâna dreaptă şi braţul i se ridicară încet de pe masă.

– Închide ochii, Myron, spuse Gusfield.

Myron îşi închise ochii.

Lui Breckenridge mai că i se opri respiraţia.

– E *bun* psihiatrul.

– Nu, îi răspunse Finch cu un ton tăios şi cinic, *clientul tău* e bun.

Nolan încă nu se lămurise.

Unul din ei e bun. Va trebui să mai aşteptăm ca să vedem despre cine e vorba...

Extras din depoziţia dată fără depunere de jurământ de către Myron Stalnaker doctorului Harvev Gusfield, sub

hipnoză; înregistrată video la ora 2:30 P.M., sâmbătă, 8 februarie.

GUSFIELD: Myron, vreau să te întorci la primele ore ale dimineţii de miercuri, 5 februarie. Vorbesc de perioada care te îngrijorează, perioada pe care nu o mai ţii minte. Întoarce-te în locul în care te aflai atunci.

(pauză)

Eşti acolo acum, Myron?

STALNAKER: Da.

GUSFIELD: Unde te afli?

STALNAKER: Urmăresc ce face Auggie.

GUSFIELD: Unde e Auggie?

STALNAKER: Este... într-o mică... cabină...

(pauză)

E un confesional. Un confesional de la biserică.

GUSFIELD: Şi tu de unde îl urmăreşti pe Auggie?

STALNAKER: Din spatele ochilor lui.

GUSFIELD: Din interiorul lui Auggie?

STALNAKER: Corect.

GUSFIELD: Ce face Auggie?

STALNAKER: Se preface că este preot. Spovedeşte un bărbat. Bărbatul îşi face confesiunea.

GUSFIELD: Ce poartă Auggie?

STALNAKER: Un costum de preot. Şi o mască de schi cu o faţă de clovn.

GUSFIELD: De unde a făcut Auggie rost de costumul de preot?

STALNAKER: L-a furat într-o noapte de la teatrul casei de cultură din cartier.

GUSFIELD: L-ai urmărit când l-a furat?

STALNAKER: Da.

GUSFIELD: Din spatele ochilor lui?

STALNAKER: Exact.

GUSFIELD: Şi de unde are Auggie masca de schi?

STALNAKER: Şi-a împletit-o singur.

GUSFIELD: Şi l-ai urmărit când a împletit-o?

STALNAKER: Da.

GUSFIELD: Cum a făcut-o?

STALNAKER: Cu mâinile mele.

GUSFIELD: Ştii să împleteşti, Myron?

STALNAKER: Nu.

GUSFIELD: Eşti... este Auggie în confesional?

STALNAKER: Da.

GUSFIELD: Ce se întâmplă acum?

STALNAKER: Omul care se spovedeşte devine agitat. Se ridică în picioare. Smulge... grilajul care stă între el şi Auggie Se uită la Auggie. Auggie îşi luminează faţa cu o mică lanternă. Auggie... îl împuşcă pe om... În piept.

GUSFIELD: Acum ce se întâmplă?

STALNAKER: Auggie iese din confesional şi se uită la om. Cred că omul e mort. Auggie îl răsuceşte. Cred că Auggie vrea să vadă dacă glonţul a ieşit prin spatele omului. N-a ieşit. Auggie începe să-l înfăşoare în... într-o folie groasă de plastic cu dungi roşii.

(pauză)

E perdeaua din baia mea. Mă întrebam eu ce s-a întâmplat cu perdeaua de la duş.

GUSFIELD: Myron, vreau ca acum să pleci de acolo Vreau să te întorci în prezent, în camera asta. Vreau să te întreb câteva lucruri despre relaţia ta cu Auggie.

STALNAKER: E-n regulă.

GUSFIELD: De ce l-a omorât Auggie pe Howard Cronin?

STALNAKER: Nu pot răspunde la această întrebare.

GUSFIELD: De ce?

STALNAKER: Pentru că eu sunt doar o celulă. O celulă nu ia decizii. O celulă nu înţelege.

GUSFIELD: Ai putea să-mi dai o explicaţie ceva mai clară, Myron?

STALNAKER: O celulă din vârful degetului tău îţi poate spune de ce te îndrăgosteşti sau de ce fumezi prea mult? O celulă este doar un martor. O celulă vede, miroase, gustă, atinge, aude. O celulă îşi joacă rolul ei. Şi îşi aminteşte. Celula nu poate pretinde că înţelege.

GUSFIELD: Deci tu eşti o celulă în trupul lui Auggie.

STALNAKER: Exact.

GUSFIELD: Dar poate o celulă să simtă vinovăţie sau remuşcare pentru acţiunile restului trupului?

STALNAKER: Evident că nu.

GUSFIELD: Atunci, cuvântul „celulă” mi se pare o metaforă cam ciudată, Myron. Mie mi se pare că tu însuţi eşti trupul lui Auggie – mâinile lui, braţele lui, picioarele lui.

STALNAKER: Dar nu e nici o metaforă. Eu sunt o celulă. Faptul trebuie luat în litera lui.

GUSFIELD: Înţeleg.

STALNAKER: Nu, nu înţelegi.

GUSFIELD: Poţi să-mi explici mai clar?

STALNAKER: Nu.

GUSFIELD: Ştii cine a creat spectacolul care prezenta uciderea lui Howard Cronin, cel care a fost prezentat în Camera Iluziilor?

STALNAKER: N-am ştiut că a existat aşa ceva.

GUSFIELD: A existat.

STALNAKER: N-am ştiut.

GUSFIELD: Cine presupui că l-a creat?

STALNAKER: Presupun că Auggie.

GUSFIELD: Nu l-ai văzut când l-a făcut?

STALNAKER: Ţi-am spus că nu ştiam de existenţa lui. Poate că l-a văzut altcineva când l-a făcut.

GUSFIELD: Myron, acum aş vrea să vorbesc cu Auggie.

STALNAKER: Cum?

GUSFIELD: Speram că aş putea vorbi cu el prin tine.

STALNAKER: N-o să vrea.

GUSFIELD: De ce nu?

STALNAKER: Nu e aici.

GUSFIELD: Nu e în interiorul tău?

STALNAKER: Nu.

GUSFIELD: Unde e?

STALNAKER: în Subsol.

GUSFIELD: Ce e Subsolul?

STALNAKER: Casa lui Auggie.

GUSFIELD: *Unde e* Subsolul?

STALNAKER: Nu-ţi pot spune.

GUSFIELD: Pentru că nu ştii sau pentru că nu vrei să-mi spui?

STALNAKER: Nu-ţi pot răspunde la această întrebare.

GUSFIELD: De ce nu?

STALNAKER: Pentru că nu pot.

Interogatoriul a mai continuat cel puţin jumătate de oră. Periodic, doctorul Gusfield a încercat diferite metode de inducţie, introducându-l pe Stalnaker în faze din ce în ce mai profunde de hipnoză, cu speranţa de a obţine răspunsuri mai lucide. N-a obţinut nimic. Tot mereu, cererea lui Gusfield era de a vorbi cu Auggie. Şi invariabil, răspunsul lui Stalnaker a fost că Auggie nu era acolo.

În acest timp, cei patru din spatele peretelui de sticlă se topeau de transpiraţie şi căldură. Aerul din cabină părea că se subţiază. Ba chiar Nolan începu să se întrebe dacă vor rămâne fără oxigen înainte de încheierea interogatoriului. Breckenridge şi Finch nu erau de nici un ajutor, pentru că mormăiau mitocănii unul către celălalt, şi asta pe tot parcursul torturii. Nolan ar fi dorit să mai facă şi ei economie la respiraţie.

În fine, Gusfield îl scoase pe Stalnaker din transă. Stalnaker rămase tremurând pe scaun, de-a dreptul şocat şi îngrozit, la limita isteriei. Gusfield îl linişti şi-l mângâie până ce Stalnaker se mai calmă.

Apoi, psihiatrul veni în cabina de observaţie şi închise uşa după el. Locul devenise din cale afară de aglomerat. Situaţia îi amintea lui Nolan de o glumă făcută în liceu – de genul celei de a înghesui cât mai mulţi elevi într-o cabină telefonică.

– Locotenent Kelsey, zise Gusfield, trebuie să-l scoţi pe omul ăsta din celula lui de puşcărie şi să-l trimiţi într-un spital.

Breckenridge începu să ciripească plin de veselie:

– Ştiam eu! Ştiam eu de la bun început! E un lunatic, corect? Ţăcănit sadea!

– Nu te bucura încă, domnule avocat, spuse Finch.

– Şi atunci ce-i cu el? zise Breckenridge, asaltându-l pe Gusfield. E un caz de schizofrenie paranoidă de prima calitate?

– Nu, zise obosit Gusfield.

– Atunci ce-i?

– E prea devreme ca să vorbim.

– Haide! Trebuie să-ţi fi format o teorie!

– *Nu am nici o teorie!* sări la el Gusfield. Nici nu pot să spun dacă Stalnaker e nebun sau nu. Tot ce pot spune acum e că el însuşi este *un pericol* pentru sine, nu şi pentru altcineva. Are nevoie de observaţie psihiatrică atentă. Cred că el a aflat mai mult decât noi toţi în urma acestei şedinţe psihiatrice – şi nu i-a convenit ce a aflat.

– O să aranjez să fie transferat într-o unitate de psihiatrie, spuse Kelsey. Dar vreau să fie păzit îndeaproape. Ai ceva împotrivă, Gusfield?

– E în regulă, zise doctorul.

– Bine. Acum hai să ieşim din gaura asta de iad.

După ce au ieşit din cabină. Nolan i se adresă lui Gusfield:

– Aş putea să-i pun câteva întrebări lui Stalnaker?

– Nu e indicat.

– Uite, n-ai decât să rămâi în spatele meu. Mă poţi opri oricând.

Gusfield mârâi dezaprobator.

– Hai, dar ia-o foarte uşurel.

Nolan se aşează la masă, chiar în faţa lui Stalnaker. Îşi dădu seama că acesta tremura uşor. Nolan se prezentă plin de politeţe.

– Mai am şi eu câteva întrebări, îi spuse Nolan.

Stalnaker aprobă din cap în tăcere.

– L-ai cunoscut vreodată pe un bărbat numit G.K. Judson?

– Proprietarul unei linii aeriene?

– Exact.

– Am citit despre el în ziare. L-am văzut la buletinele de ştiri. A fost ucis, nu?

– Corect. Nu l-ai cunoscut personal?

– Eu nu mă prea învârt în cercurile acelea, domnule locotenent, răspunse Stalnaker cu o foarte uşoară nuanţă ironică.

– Dar pe o femeie numită Renee Gauld? Din Los Angeles.

– Nu cunosc pe nimeni în Los Angeles.

– Şi ea a fost ucisă, Myron. A fost înecată în propria ei cadă de baie. După o petrecere.

– Nu-mi amintesc nimic de felul acesta.

– Ai... *Auggie* a cunoscut oare pe cineva numit Safir?

Stalnaker se uită plin de interes la Nolan.

– Da, Auggie o cunoştea. S-a certat cu ea.

– Ai fost acolo când s-au certat?

– Da, am fost. Eu am scris cuvintele.

– De atunci ai mai văzut-o pe Safir?

– Nu.

– Ai idee ce i s-o fi întâmplat lui Safir?

– Nu.

Nolan făcu o pauză înainte de a adresa următoarea întrebare.

– Cunoaşte Auggie pe cineva numit Elfîe?

Stalnaker se concentră profund un moment.

– Da. Cred că da. S-ar părea că o place.

– Elfie... Este ameninţată de vreun pericol din partea lui Auggie?

Pe faţa lui Stalnaker se întipări o expresie nelămurită.

– Cum ar putea fi în pericol? întrebă el, aparent uluit. E doar un desen animat.

Nolan simţi mâna lui Gusfield pe umăr.

– Ajunge, domnule locotenent, spuse Gusfield.

Nolan îi mulţumi lui Stalnaker, se ridică şi ieşi din cameră.

*

Nu după mult timp, Nolan şi Kelsey se informau unul pe

altul, în biroul lui Kelsey. De fapt nu prea găseau mare lucru de spus despre caz.

– Ei bine, s-ar zice că el l-a omorât pe Cronin, spuse Kelsey. Dar nu prea pare să fi avut o idee clară despre ce e bine şi ce e rău în momentul în care a înfăptuit crima.

– Evident, ar fi putut să se prefacă în tot timpul şedinţei de hipnotism, zise Nolan.

Kelsey negă din cap.

– Gusfield nu pare să creadă asta. Iar Gusfield ştie meserie. L-am adus în mai multe ocazii.

– Nu m-a lăsat să-i pun multe întrebări lui Stalnaker.

– Asta pentru că este convins că Stalnaker nu ştie prea multe. Probabil că omul ţi-a spus tot ce avea de spus.

– Mda, aşa cred şi eu. Şi totuşi, mi-aş fi dorit să vorbesc mai mult cu Gusfield. A întins-o de-aici ca din puşcă.

– Aşa e Gusfield – un tip discret.

– Mai curând posac.

– Ei, adevărul e că pur şi simplu nu-i plac oamenii, aşa cred eu.

– Asta e o caracteristică un pic cam ciudată pentru un psihiatru, nu?

– Aşa o fi. Dar sunt sigur că omul ne-a spus tot ce ne putea spune pentru moment – că Stalnaker suferă de un fel de tulburare disociativă.

– Nu pot să sufăr apărările bazate pe boli psihice, zise Nolan clătinând din cap.

– Cred că toţi poliţiştii simt asta. Dar asta e o problemă a poliţiei din Omaha, nu a ta. Oricum, îţi suntem recunoscători pentru ajutor. Poate că nu l-am fi prins niciodată pe Stalnaker dacă nu ar fi fost oamenii voştri, şi, cel puţin, acum nu mai umblă în libertate. Mi-aş dori să ne putem revanşa. Ştiu că tu veniseşi să cauţi vreo legătură cu cele două cazuri din Los Angeles. Dar i-am controlat deja toate drumurile lui Stalnaker din ultima lună, şi a fost în oraş tot timpul.

– Ei, cel puţin am văzut cum arată iarna în Nebraska, zise Nolan râzând.

– Asta aşa-i, chicoti Kelsey. Deci ce planuri ai pentru

diseară? Nevastă-mea şi cu mine am fi încântaţi să te avem cu noi la cină – o adevărată cină din ţara ospitalităţii, cu o mulţime de grăsimi şi colesterol. Ştii, genul ăla de gătit ca la mama acasă, bun să-ţi dea un atac de cord.

Nolan râse:

– Pare grozav, dar n-aş vrea să deranjez.

– Nu deranjezi. Drace, măcar atât să facem şi noi pentru că te-am târât în iad şi nici măcar cu vreun profit. Asta îi va oferi lui Emily un pretext pentru a găti ceva special din toate legumele alea pe care le-am conservat şi le-am congelat pentru iarnă.

– Aveţi o grădină de zarzavaturi? întrebă Nolan interesat.

– Desigur. Şi cu flori.

– Şi eu am una.

– Glumeşti?

– Ei, nu ca pe vremea când erau încă cei mici pe acasă, spuse Nolan. Dar tot mai plantez câte ceva.

– N-aş fi crezut niciodată asta din partea unui tip din L.A.

– De ce nu? Avem doar tot anul vreme bună pentru culturi.

– Ai şi roşii? întrebă Kelsey.

Nolan zâmbi:

– Am avut odată un vrej care a supravieţuit trei ani.

– Glumeşti?

– Nu glumesc.

– Şi pun pariu că trandafirii voştri înfloresc tot anul.

– Cam aşa.

– Atunci rămâne stabilit, domnule, zise Kelsey apăsat. Nu pleci din Omaha fără ca noi doi să avem o lungă discuţie despre grădinărit Prezenţa ta la cină este absolut necesară în seara asta.

– Rămâne stabilit atunci, spuse Nolan cu un zâmbet.

În seara aceea Nolan s-a bucurat de plăcuta companie a lui Michael Kelsey, a soţiei sale, Emily, şi a celor doi copilaşi ai lor. Emily Kelsey le-a servit friptură la cuptor cu

cartofi copţi şi cu mazăre verde de grădină păstrată la congelator. Copiii au vorbit despre şcoală, Emily despre evenimentele din vecini, iar Mike Kelsey a sporovăit despre sport şi politică şi, evident, despre grădinărit.

Nolan a fost foarte mulţumit că nu s-a vorbit deloc despre poliţie. Numele lui Myron Stalnaker nu a fost pomenit nici măcar o singură dată. Nolan îşi dădu seama că trecuse o veşnicie de când nu mai vorbise cu cineva doar de dragul conversaţiei. Toate ocaziile sale de a interacţiona cu alţi oameni – chiar şi cu Clayton – erau centrate pe muncă, iar viaţa lui socială în afara poliţiei era ca şi inexistentă. Conversaţia i se păru plăcută şi relaxantă. În acelaşi timp, simţea însă lipsa profunzimii sentimentelor de prietenie pe care le încercase alături de Marianne. Era nerăbdător să o revadă – aproape insuportabil de nerăbdător.

După cafea şi desert, Nolan a mulţumit, şi-a luat rămas-bun şi s-a întors la hotel. Dar chiar şi după o masă bogată şi după o asemenea plăcută şi uşoară conversaţie, tot nu-i venea somnul. Nu-i prea venea să-i spună lui Coffey cât de puţin obţinuse în legătură cu asasinarea lui Judson şi a lui Gauld.

Dar în primul rând era îngrijorat de situaţia Mariannei. Prinderea lui Myron Stalnaker nu contribuise cu nimic la siguranţa ei. Şi cum stătea el întins pe patul din camera sa de hotel, fu cuprins brusc de o adevărată panică la ideea că Marianne era în pericol în timp ce el se afla la o jumătate de continent depărtare. Puse imediat mâna pe telefon ca s-o sune.

11010
SIMULAREA

Telefonul sună înainte ca Nolan să apuce receptorul. Simţi un val de emoţie la gândul că îl suna Marianne. Dar se auzi vocea unui bărbat.

– Grobowski? spuse vocea.

– Da, răspunse Nolan resemnat.

– Aici Harvey Gusfield. Am încercat să dau de dumneata toată seara. Sper că nu te-am trezit?

– Nu. Ai descoperit vreo rază de lumină în cazul Stalnaker?

– Nici chiar aşa. În după-amiaza asta mi s-a luat cazul.

– Ți s-a luat?

– *Am fost pasat,* e mai bine aşa?

– De cine?

– De cine crezi? De către aşa-numiţii, autointitulaţii „şefi" ai mei de la centrul medical. Le-a venit lor ideea că Stalnaker e un caz. medical nerezolvabil.

– Probleme legate de personalitatea multiplă?

– Corect. Tipii îşi imaginează că dacă îl hipnotizează beton, ca pe un stâlp plantat în pământ, omul o să înceapă să scuipe pe gură personalităţi, ca un aruncător de mingi de tenis, iar dânşii îşi vor putea aduce o modestă contribuţie prin vreo revistă medicală de psihiatrie.

– Şi tu nu eşti de aceeaşi părere? întrebă Nolan. Adică, mie mi se pare logic, nu? O clipă e un funcţionar cu maniere blânde, pe nume Myron Stalnaker; iar în secunda următoare devine un dement de clovn ucigaş numit Auggie. Dacă ăsta nu e un caz de personalitate multiplă, atunci ce-i?

Gusfield aproape că gemu de nerăbdare.

– Trebuie să-ţi fac puţină educaţie, domnule detectiv. Şi chiar asta am să fac – în drumul nostru spre L. A.

Nolan nu mai pricepu nimic.

– Pleci la L.A.? Pentru ce?

– Pentru că acest caz este cu mult mai interesant decât vor fi vreodată în stare să-şi imagineze cretinii ăia de la

clinică. Din chestia asta o să-mi iasă o teză de importanţă majoră. Drace, ba chiar cred că am să scot o carte de importanţă majoră – un bestseller de psihologie popularizată.

– Deci de ce vii la Los Angeles? Pacientul sau fostul tău pacient se află chiar aici.

– Ei, haide Grobowski. Nu-i evident? *Insomnimania* e în Los Angeles. Aici e cheia întregii afaceri. Şi tipul care l-a creat pe Auggie e tot acolo, nu?

– Aşa-i.

– Iar tu ştii cine e şi unde se află, nu?

– Aşa-i.

– Ei bine, trebuie să vorbesc cu el.

– Îţi doresc noroc, îi spuse Nolan râzând.

– De ce?

– Pentru că Zoomer nu e chiar tipul cel mai abordabil.

– Zoomer? Ce nume mai e şi ăsta?

– Numele unui expert în programe, un hacker. Ai încercat vreodată să vorbeşti cu un tip din ăştia?

– Ai încercat vreodată să vorbeşti cu un tip convins că primeşte semnale din Alpha Centauri? Nu-ţi face griji. Am să vorbesc cu Zoomer. Cu ce avion pleci?

Oarecum grăbit, Nolan îi dădu lui Gusfield numărul zborului şi ora de decolare. După ce închise, ridică imediat receptorul şi formă numărul Mariannei.

Vreme de câteva secunde lumea lui Auggie nu constase decât din interiorul unui automobil. Apoi atinse un buton şi se deschise fereastra de lângă şofer. În acel moment simţi cum lumea lui de creaţii se măreşte brusc, căci imaginaţia lui contura un spaţiu elaborat numit „afară”. De acolo se îndreptau spre el mirosuri dulci şi sunete în surdină. Savura atingerea aerului răcoros.

O, viaţa a minţii!

Evident că acest domeniu corporal, material, simulat, era mai puţin viu şi mai eteric decât realitatea informaţională perfect structurată în care trăia de fapt Auggie. Dar, chiar şi aşa, uneori îi făcea o oarecare plăcere

să viziteze şi această lume. Exista în acest avanpost al imaginaţiei lui o anumită calitate plăcută, dominată de întâmplare şi de nonsens.

Dar e un loc cumplit de întunecos.

Pentru o clipă, Auggie se gândi să ilumineze această seară în Santa Barbara cu un fulger de lumină. Dar nu, asta ar fi însemnat încălcarea uneia dintre regulile lui fundamentale – aceea de a lăsa realitatea cea cenuşie exact aşa cum îi apăruse pentru prima oară în vise, în definitiv, nu se făcea să recurgi la imaginaţie pentru a scăpa de limitări, de vreme ce lipsa de limite era un fapt de la sine înţeles în lumea electronică. Aici veneai tocmai când aveai chef de limitări.

Cuvintele perfect potrivite şaradei ăsteia sunt: limitat la înghesuială şi întunecime.

Auggie privi concentrat prin întuneric spre grădina în pantă ce se vedea în spatele casei de peste drum. Simularea unei femei stătea pe o bancă din grădină. Prin perdelele de la fereastra casei se strecura abia atâta lumină cât s-o vadă. Şedea nemişcată, cu capul dat puţin pe spate, cu ochii închişi şi cu mâinile pe genunchi, aşezate cu palmele în sus.

A cui simulare era?

A, da, îşi dădu seama Auggie. *E simularea lui Elfie.*

Spiriduşul acela mic şi inteligent construise această formă prin imaginaţia sa. Şi cum se numea simularea? Auggie trebui să se gândească vreo câteva secunde înainte de a-şi aduce aminte.

Marianne. Elfie îi zice Marianne. Nu-i un nume cine ştie ce – şi nici nu-i cine ştie ce simulare.

Şi, într-adevăr, femeia nu părea să facă nimic deosebit. Nu vorbea şi nici nu se mişca pentru a interacţiona cu ceva sau cu cineva. Şedea doar, de parcă s-ar fi concentrat asupra simulacrului ei de minte.

Ce păcat. Şi am crezut că Elfie e mai creativă.

În timpul conversaţiilor lor, Auggie observase că, uneori, Elfie vorbea mult prea serios de această simulare, chiar cu un fel de superstiţie.

Aproape că pare să creadă că această „Marianne” e mai reală decât ea însăşi. De neimaginat!

Dar era chiar mai rău decât atât. Era chiar nesănătos. Elfie nu se putea maturiza cu adevărat, nu putea să i se alăture pe de-a-ntregul dacă îşi lăsa imaginaţia să zburde atât de incontrolabil.

O să am o mică discuţie cu ea, să încerc s-o facă să înţeleagă.

Şi dacă Elfie refuza să înţeleagă? Dacă permitea să fie controlată de propria ei iluzie?

Ei bine, atunci va trebui să iau frâiele în mână. Am s-o eliberez într-un fel sau în altul. În definitiv, nu va fi pentru prima dată.

Din depărtare se auzi un sunet ascuţit. Simularea mai rămase nemişcată vreo câteva momente în timp ce sunetul continua. Apoi se ridică de pe bancă, se întinse cu o mişcare energică şi intră în casă.

Noaptea era iar goală. Nu se mai putea auzi decât o înregistrare repetată de ţârâit de greieri.

Asta-i tot ce-i de văzut, oftă Auggie. *Acum mai bine m-aş întoarce în Subsol...*

Nolan gemu de nervi şi nelinişte când îi răspunse robotul telefonic al Mariannei. Dar, spre enorma lui uşurare, Marianne ridică receptorul chiar în timp ce el aştepta semnalul pentru a lăsa mesajul.

– Mă bucur că mai sunat, îi zise Marianne când descoperi cine e la aparat. Mă tot întrebam cum merg lucrurile.

– Lucrurile merg cu mult mai bine acum, că pot să-ţi aud vocea. Unde erai, la duş?

– Nu. Stăteam în grădină.

– Nu e cam târziu să stai pe afară?

– Aici e abia şapte jumate.

– Da, dar e întuneric, nu?

Marianne râse uşor:

– Haide, Nolan. Sunt în Santa Barbara. Ce-o să mi se întâmple în propria mea grădină?

Nolan tăcu un moment. Nu-i servea la nimic dacă devenea prea pisălog în dorinţa lui de a o proteja.

– Doamne, mi-e dor de tine, spuse el în cele din urmă.

– Şi mie mi-e dor de tine.

– Când s-o termina toată treaba asta, de ce n-am pleca noi doi undeva? Să-i trimitem pe toţi la dracu'?

– Mi se pare un lucru minunat. Dar ai un ton descurajat.

– Mda, cred că şi sunt.

– Ce-ai aflat?

– Nu prea multe. Stalnaker e un fel de caz psihiatric şi chiar pare să-l fi ucis pe Howard Cronin, dar nu pot să fac nici o legătură între el şi Renee sau Judson.

– Ştiu că sperai mai mult. Îmi pare rău.

– Îţi povestesc restul când mă întorc, dar nu-i prea mult. Tu ce-ai mai pus la cale?

– N-am făcut decât să muncesc, zise Marianne.

Lui Nolan nu-i plăcu tonul vag mincinos din vocea ei.

– Doar nu l-ai mai urmărit pe Auggie, nu?

– Nu.

– Eşti sigură?

– Evident că sunt sigură.

– Pentru că e periculos.

– Nolan, ţi-am spus că nu o fac, şi n-am s-o fac.

Nolan oftă:

– Îmi pare rău. Sunt doar descurajat şi cu capsa pusă.

– Nu-mi place deloc că eşti aşa de departe, spuse Marianne.

– Habar n-ai cât de tare îmi displace mie. Mâine iau avionul înapoi la L.A. Ne putem vedea mai repede?

– Da. Repede.

Nolan închise. Se ridică din pat, se duse la fereastră şi se uită la fulgii mici şi abia văzuţi, reci şi albi care cădeau peste Omaha. Tot nu ştia dacă era zloată sau zăpadă.

Şi ăsta e doar unul dintre cele un milion de lucruri pe care nu le ştiu...

Renee stătea sub umbrela roşu cu alb de pe Plaja Babbage, cu pantalonii ei roşii suflecaţi ca şi înainte.

Marianne o privea prin sticla ecranului. Soarele portocaliu tocmai se lăsase sub orizont şi acum îşi reîncepea apusul din partea de sus a ecranului.

Marianne era somnoroasă, dar nu chiar atât pe cât se aşteptase după ce îl căutase pe Auggie în van cea mai mare parte a nopţii, rătăcind prin labirintul Insomnimaniei. Deocamdată cura ei nu produsese vreun efect vizibil, cu excepţia unui uşor acces de greaţă, iar meditaţiile ei din grădină nu reuşiseră decât s-o menţină într-o stare melancolică.

Dar chiar şi aşa, îşi simţea destul de activă partea dreaptă a creierului, suficient pentru a purta o conversaţie estivală cu prietena ei virtuală. Ca de obicei, gesturile şi mimica lui Renee îi apăreau mult mai subtile decât ar fi putut fi produse de tehnica destul de primitivă de animaţie a computerului, iar vocea ei semihalucinantă îi părea aproape vie. Imaginaţia Mariannei era acum pe deplin angajată – aşa cum va trebui să fie şi la următoarea ei întâlnire cu Auggie.

– N-ar fi trebuit să-l minţi pe Nolan, spuse Renee.

– Când? întrebă Marianne.

– Când ai vorbit cu el în seara asta, ceva mai devreme. I-ai spus că nu cotrobăi prin Insomnimania. I-ai spus că eşti prinsă de muncă.

– Băgăcioaso.

– Sunt gândită să fiu băgăcioasă. Sunt conştiinţa ta.

– Iar lipsa de sinceritate nu face bine unei relaţii, este?

– Atunci când minţi aşa de prost cum o faci tu. Probabil că tipul a şi citit prin tine.

Marianne nu s-a chinuit să găsească vreo explicaţie pentru înşelăciunea pe care o folosise, ceva de genul că Nolan va suferi din cauza unei panici inutile şi poate că se va înfuria chiar pe ea dacă îi va spune adevărul. Ea ştia că Renee – aşa imaginară sau reală – era prea încăpăţânată pentru a schimba placa. Şi apoi Renee avea probabil dreptate. Nolan i-a mirosit cu siguranţă minciuna.

– Tot nu ne-am lămurit ce-i cu norii aceia, spuse Marianne indicând spre porţiunea din mijloc a cerului.

– Nu, cred că nu, zise Renee.

– Eu tot susţin că sunt cirus.

– Şi eu tot zic că sunt strato-cumulus.

– Uite ce zic eu: îţi promit că mă uit într-un dicţionar înainte de următoarea noastră întâlnire.

O expresie de mohoreală întunecă faţa de pixeli a lui Renee.

– Hai să nu ne mai întâlnim, OK? spuse Renee.

– De ce nu? întrebă Marianne surprinsă.

– Pentru că eu tot stau aici încercând să-mi amintesc cum arată adevăratul ocean. Şi nu-mi place că nu sunt în stare să-mi amintesc. Nu-mi place să nu ştiu.

– Îmi pare rău.

Un val deosebit de mare şi de zgomotos se sparse de ţărm. Marianne clipi chiar, având senzaţia bruscă şi de nestăpânit că simţea briza – o briză umedă, rece, străbătând prin ceaţă, purtând cu ea mirosul şi gustul de sare şi de alge.

– Mi-a plăcut să fiu vie, se plânse Renee. Zău, chiar mi-a plăcut. Nu e vorba că nu pot să sufăr că sunt aici. Dar trebuie să *mă prefac* că mi-ar plăcea. Să mă prefac că aş simţi ceva. Dar totul nu e decât prefăcătorie – toanele, plăcerile, durerile, toate senzaţiile. Nu era aşa când eram vie. Renee scoase un oftat lung şi nefericit. N-am putea termina cu asta după întâlnirea de azi?

– Desigur.

– Mulţumesc.

– Şi totuşi îmi va fi greu să renunţ la tine. Îţi dai seama că aici am purtat cele mai reuşite discuţii ale noastre? De parcă moartea ta ne-ar fi ajutat să vorbim cu adevărat. Nu-i trist?

– Da, este. E foarte trist.

Cele două rămaseră tăcute, liniştea lor fiind întreruptă doar de sunetul valurilor electronice.

– Renee, trebuie să dau de Auggie, şopti Marianne. L-am căutat în noaptea trecută şi mai toată noaptea asta, şi acum se apropie ora de întrerupere a Insomnimaniei. Unde e? Ştii? Ştii *cine* e?

– Ce contează? răspunse Renee.

– Pentru că el ştie cine te-a omorât. Vreau să-l descopăr pe ucigaşul tău.

– De ce?

– De ce crezi? Ai fost prietena mea cea mai bună.

Renee îşi clătină obosită capul.

– Te-ar surprinde schimbările pe care le produce moartea în lista cuiva de priorităţi. Idei precum răzbunare, ciudă, revendicare – toate par destul de ciudate privite de pe partea asta.

– Renee, nu înţelegi, spuse Marianne, simţind cum vocea i se gâtuie puţin. Nu simt ura şi nici răzbunarea. Nu ştiu de ce, dar pur şi simplu nu le simt. Şi vreau să aflu *de ce* nu le simt. Şi pentru a descoperi, trebuie să-l descopăr *pe el.* Renee, indiferent de motiv, pentru mine contează să ştiu cine te-a omorât.

Renee zâmbi.

– Chiar te-ai implicat în treaba asta?

– Îţi aminteşti oare *ceva!* o întrebă Marianne. Ştii cine a fost?

– Sigur că ştiu cine a fost. Un clovn. A fost Auggie. Un tâmpit pictat ca la bâlci, care cântă melodioare cretine în timp ce ucide. Hai, Marianne. Şi tu îl cunoşti.

– Dar, Renee, a fost *o femeie!*

– Ce fel de femeie? O femeie clovn?

– O femeie care te-a înecat. Au dovedit-o prin testele de sânge. Ai zgâriat-o. O tot văd, în mintea mea, Renee. Nu ştiu dacă e reală, dar o văd la petrecerea ta şi tot timpul simt că vrea să-mi spună ceva.

– Şi ce încearcă să-ţi spună?

– Nu ştiu. Îi văd doar buzele care se mişcă, dar nu pot să aud ce încearcă să-mi spună.

– Ei haide, Marianne! spuse Renee exasperată. E doar o parte din imaginaţia ta, în definitiv – aşa cum sunt şi eu.

Marianne se simţi doborâtă de un val de epuizare iar scena cu plaja începu să tremure. Ecranul era măturat de o furtună de pixeli coloraţi. Dar Marianne îşi potoli mintea, iar scena se stabiliză. Renee mai era încă acolo, uitându-se

la ea într-o atitudine de aşteptare.

– Renee, de ce nu-mi spui doar cine e Auggie? întrebă Marianne.

– Păi îţi tot spun: Auggie e Auggie. Poţi la fel de bine să mă întrebi cine e Marianne.

– Renee, e cineva acolo afară care pretinde că e Auggie. O persoană reală care joacă acest rol, care foloseşte acest nume.

Renee o privi cu o sinceritate deplină:

– Nu, Marianne. Greşeşti. Nu există decât Auggie, clovnul din computer. El e ucigaşul. El e singurul pe care îl cauţi. Nu e manipulat de cineva, nici nu e vreun alias ori alter ego. E doar el însuşi.

– Nu înţeleg.

– Iar eu nu ştiu cum să fac lucrurile mai clare. *Auggie e Auggie.* Încearcă să înţelegi asta. E cu adevărat foarte simplu.

– Cum îl putem opri?

– Nu cred că poţi.

Marianne se uită lung în adâncul ochilor lui Renee. Se simţea ameţită. Era de parcă ar fi stat între două oglinzi, privindu-şi propria reflectare, repetându-se în faţă şi în spate, din ce în ce mai redusă, până la infinit. Ştia că Renee spunea adevărul. Iar dacă Renee ştia adevărul, atunci şi ea *însăşi* îl ştia, pentru că ea o inventase pe Renee. Iar adevărul părea limpede ca cristalul – atât de limpede, încât putea să privească prin el fără ca măcar să-l vadă.

Auggie e Auggie.

– Unde a fost Auggie în ultimele nopţi? întrebă Marianne.

– Aici, chiar în Insomnimania.

– Dar *unde* în Insomnimania?

– În Subsol.

– Ce e Subsolul?

– Casa lui Auggie.

– Dar în meniu nu am văzut niciodată un „Subsol”.

– Nu e în meniu.

– Atunci unde e?

– Nu ştiu. L-am auzit doar pomenind de locul ăsta.

Renee se întorsese cu spatele şi privea iar în depărtare spre asfinţit. Tot ea vorbi! rupând tăcerea.

– Mi-aş fi dorit să te ascult mai demult, spuse Renee. Mi-aş fi dorit să te ascult atunci când experimentam droguri, şi ne jucam de-a realitatea. Tu ne-ai spus că am face mai bine să fim atenţi, că am face mai bine să avem un anume *respect* pentru ceea ce se petrecea în imaginaţia noastră. Îţi aminteşti? Poate că aş mai fi azi în viaţă dacă te-aş fi ascultat.

– Nu înţeleg.

Renee rămase tăcută un timp, apoi şopti:

– Trebuie să ai grijă prin locurile astea.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, chiar în aceste momente, tu nu faci decât să te joci cu propriul tău cap. Te segmentezi în mici porţiuni de „tu” şi „eu” şi, cât timp vei păstra distanţa, nu va fi nici o problemă. Dar toată lipsa asta de somn şi cura pot deveni riscante dacă nu eşti atentă. Dacă îi permiţi maşinăriei ăsteia – lumii ăsteia – să se joace cu capul tău, ai putea să intri într-un mare pericol.

– Cum?

– Cineva de afară vrea să te diminueze. Ei vor să te transforme într-un apendice al imaginaţiei lor – aşa cum sunt eu pentru tine. Trebuie să fii atentă.

Ce încerc să-mi spun mie însămi? Marianne încercă să se smulgă din propria ei iluzie. *Ce fel de avertizare mai e şi asta?* Şi o altă pală de vânt îi mătură fruntea, cu o atingere umedă care aproape o făcu să tuşească. Îşi aminti că ajunsese la limita dintre somn şi trezie – ba chiar acum trecuse dincolo de limita asta. Congestia ei era probabil cauzată de faptul că uitase să înghită.

– Vorbeşti despre Auggie? întrebă Marianne, începând să plutească spre zona somnului deplin.

– Nu lăsa să se întâmple asta.

– N-am să-i las, spuse Marianne în timp ce-şi auzea vocea devenind din ce în ce mai slabă.

– Eşti foarte nepricepută la minciuni, oftă Renee.

Când se trezi, capul Mariannei era uşor înclinat spre dreapta, puţin spre înapoi, fără să se sprijine de nimic. Întregul ei corp îşi găsise o poziţie oarecum verticală, de sprijin, în timpul moţăielii. O vreme avu grijă să nu-şi mişte altceva decât ochii. Camera era luminată de soarele strălucitor al dimineţii, aşa încât lumina intensă a veiozei de pe birou părea pitică şi lipsită de putere.

Cât o fi ceasul?

Începu să-şi rotească încet capul. Oasele şi muşchii îi pocneau şi îi trosneau şi o durere acută îi străbătu şira spinării. Se impunea o vizită la masor.

Ecranul era acoperit de modelele screensaver-ului, care curgeau topindu-se unele în altele. Marianne se întinse şi îşi luă mouse-ul. Apăsă, şi ecranul se curăţă, dând la iveală simbolul Insomnimaniei. Reţeaua se întrerupsese pe perioada zilei. Îşi privi ceasul. Era şapte.

Cât timp am dormit?

Trebuie să fi fost cel puţin un interval de două ore. Rămăsese cuplată la Insomnimania când adormise – iar Insomnimania se întrerupsese la cinci. Era puţin supărată pe sine. Două ore era prea mult pentru o persoană care nu voia să-şi permită decât simple moţăieli.

Marianne îşi întinse oasele şi căscă, apoi se ridică. Se duse la bucătărie şi, din pură obişnuinţă, se pregăti să-şi râşnească nişte cafea. Dar îşi aminti de moratoriul pe care şi-l impusese în privinţa cofeinei. Şi apoi, se simţea ciudat de împrospătată şi de plină de energie – de parcă dormise o grămadă.

Mai erau multe ore până la reînceperea Insomnimaniei, aşa că trebuia să-şi găsească un mod de a-şi trece timpul. Hotărî că era o zi bună pentru o lungă plimbare pe plajă – pe *adevărata* plajă, nu pe una virtuală. Se duse în dormitor, îşi puse nişte haine vechi şi o porni spre uşa din faţă. Dar, în drumul ei, văzu computerul care era încă în funcţiune şi pe al cărui ecran se împleteau la întâmplare modelele specifice pe durata inactivităţii operatorului. Marianne se duse să-l închidă, apoi se opri să-şi

amintească o anume parte din discuţia ei de noaptea trecută cu Renee.

– Să nu ne mai întâlnim, OK? spusese Renee

Marianne simţi un val irepresibil de tristeţe.

– Bine, Renee, şopti ea către ecran. Dar o să-mi fie dor de tine. Mereu o să-mi fie dor de tine.

Şi îi dădu computerului comanda de închidere.

11011
FUGA PSIHIATRULUI

Prin ferestruica ce îi oferea o vedere parţială pe lângă aripa avionului, Nolan privea spre câmpiile pustii din Nebraska. Acolo jos, departe, se întindeau ici-colo petele albicioase ale iernii. Dar în cea mai mare parte, pământul era maroniu şi gol. Deşi avionul zbura extrem de rapid, impresia avută era de lentoare, incredibilă lentoare. Nolan se simţea la o mare, mare distanţă de California şi de Marianne.

– Nu ştiu la ce crezi tu că te uiţi, îi spuse Gusfîeld, care şedea lângă el. Dar cam totul va arăta la fel până ajungem la Munţii Stâncoşi. Poţi să înnebuneşti de-a binelea cu gândul la toată monotonia asta. Ca psihiatru cu diplomă, te sfătuiesc să n-o faci.

Nolan se uită la Gusfîeld. Până în acest moment al călătoriei nu mai scosese alte cuvinte. Oare o să devină brusc vorbăreţ?

– Unii dintre pionierii colonizării au înnebunit când au ajuns prin locurile astea pentru prima oară, continuă Gusfield trăncăneala. Ţăcăniţi, dementi de-a dreptul. Asta nu se învaţă la şcoală. Şi, evident, nu se arată în filmele lui John Ford. Nimeni nu vrea să păteze spiritul pionieresc pomenind de ceva atât de respingător precum nebunia. Vezi, mentalitatea europeană nu era echipată pentru un asemenea *spaţiu.* Era obişnuită cu oraşe, dealuri şi tot soiul de graniţe de un fel sau altul. Aşa că, atunci când oamenii ăia au ajuns aici şi s-au pomenit în faţă cu mile şi mile şi iar mile de *pustietate,* pe unii i-a lăsat complet judecata. Azi vorbim de agorafobie. Dar pe atunci, acei sărmani rătăcitori nici nu ştiau cum să-i zică. Nu ştiau decât că li se distrugeau sufletele. E destul de rău când e aşa de frig, dar când vântul fierbinte al preriei măturâ vara locurile astea – ei bine, e o adevărată crimă, chiar şi pentru cei de azi.

– Eşti un tip al dracului de optimist, Gusfield, spuse Nolan.

– Aşa devii în Vestul Mijlociu. A fi puţin înclinat spre tipul depresiv face parte din moştenirea mea. Deseori sunt chiar surprins că nu sunt şi mai rău – şi atunci mă autoanalizez mai intens. Vezi, aceşti bravi strămoşi pionieri au transmis urmaşilor soiul lor special de nebunie.

Nolan chicoti.

– Adică Vestul Mijlociu e o pepinieră de ţăcăniţi, după tine?

– Da.

– Nu pot zice că sunt de acord, răspunse Nolan amintindu-şi de plăcuta – chiar dacă indescriptibila – vizită din seara precedentă, la familia Kelsey. Oamenii buni din Omaha mi se par complet sănătoşi la minte şi plini de bun-simţ.

– Şi discreţi şi ospitalieri, nu-i aşa?

– Absolut.

– Dar nu-ţi dai seama: asta e partea perfidă. În numele demodatului bun-simţ, poţi refuza cam totul. Poţi avea o adevărată durere emoţională – o asemenea durere încât să capeţi un ulcer, să ai migrene, să faci o boală de inimă, o acnee sau altceva asemănător. Dar bunul-simţ îţi impune întotdeauna ideea că *sentimentele* n-au nimic de a face cu *viaţa* ta. Deci ajungi să trăieşti într-o mizerie totală, fără ea partea ta conştientă să aibă habar de asta. Există chiar şi un termen clinic pentru o asemenea situaţie. Se numeşte alexitimie, ceea ce înseamnă „lipsă de cuvinte pentru exprimarea sentimentelor”. E ceva obişnuit în cazurile de stres post-traumatic. Şi e ceva al dracului de comun prin părţile astea.

Nolan studie expresia ironică de pe faţa lui Gusfield. *Oare când va înceta individul să mai vorbească aşa despre o întreagă regiune a ţării? Dumnezeu să-i ajute pe pacienţii lui. Probabil că el e mai nebum ca ei.*

O stewardesă se apropie de ei cu căruciorul ei din oţel inoxidabil şi îi întrebă dacă doresc ceva. Nolan ceru o cafea fără zahăr. Gusfield ceru o cană cu apă fierbinte, fără altceva în ea. Când fata îi dădu lui Gusfield căniţa, acesta îşi scoase din buzunar un pliculeţ de ceai şi îl

cufundă în apă. Nolan recunoscu imediat aroma înţepătoare.

– Gusfield, spuse el dezaprobator, aia e marijuana.

– Exact, răspunse Gusfield. Mi-am dat seama că stewardesele se enervează dacă fumezi, aşa direct, chestia asta la bord. Mai am. Vrei un pliculeţ? Zău că o să-ţi mai învioreze cafeaua.

– Se pare că uiţi că sunt poliţist.

– A, da, aşa-i. Şi se presupune că nu trebuie să admiţi asemenea mici vicii. Ei bine, sper că toate astea se vor schimba când vom ajunge în California şi vom deveni prieteni la cataramă, aşa cum sunt sigur că se va întâmpla. Abia aştept să te mai destinzi şi tu un pic, să te laşi puţin pătruns de soarele ăla californian. Şi mai sper că aveţi un soi mai bun în L.A. Marfa pe care o primim în Omaha e de-a dreptul o porcărie.

– Aş putea să-ţi citesc drepturile chiar acum, zise Nolan.

– Nuuu! Eşti la şapte mile deasupra statului Nebraska. Asta nu intră chiar în zona ta de jurisdicţie, nu? Aşa că linişteşte-te. Vrei să-i tragi o gură din buruiana asta de mâna a treia sau nu?

– Când ajungem la aeroport, va trebui să te salt, amice.

– Haide, Grobowski, eşti de la departamentul omucideri. N-or să se supere colegii de la droguri dacă faci o captură pe terenul lor? Vreau să zic, poate or exista nişte reguli sindicale în legătură cu asta.

– Aş putea să-i chem chiar acum pe cei de la narcotice, zise Nolan arătând spre telefonul de pe scaunul din faţa lui. Iar ei ar putea veni la aeroport să te întâmpine într-una din splendidele lor limuzine cât casa.

Gusfield gemu:

– Of, Isuse, dacă ai de gând s-o faci pe tâmpitul, am să arunc restul la toaletă. Dar lasă-mă să beau măcar ceaşca asta, OK? Mă va calma până ajungem la munţi. N-am să mă pot simţi cu adevărat omeneste până nu lăsăm în urmă Marile Câmpii.

Un moment, Nolan şi Gusfield se uitară lung unul la

altul.

– Gusfield, nu ştiu ce pui la cale, spuse Nolan în cele din urmă, dar în aceste zile viaţa mea profesională e într-o zăpăceală totală. Am pe cap două cadavre de oameni importanţi pentru L.A. şi speram să rezolv cazurile în Omaha, iar acum sunt chiar mai adânc băgat în rahat. Mai mult, pe urmele mele e şeful cel mai meschin de la vest de Mississippi. Iar acum mi se mai agaţă de gât, ca un fel de albatros, şi un psihiatru drogat. Ai putea să fii cel puţin aşa de îndatoritor, încât să-mi spui de ce eşti atât de hotărât să-mi faci viaţa mai grea decât este şi aşa?

Gusfield afişă un zâmbet larg.

– Asta-mi place mie la voi, tipii din California. *Nu vă daţi pe după deget.* Dacă aveţi o râcă sau o plângere, daţi cărţile pe faţă, aşa, de-a dreptul. Fără reţineri, fără alexitimie, fără politeţuri, fără vreun fals optimism, astea nu-s de voi, nu, dom'le. Când sunteţi fericiţi, sunteţi fericiţi, când sunteţi nenorociţi, sunteţi nenorociţi, fără nici cea mai mică îndoială. Eşti un om extrem de sănătos, domnule locotenent Grobowski. Ar trebui să te feliciţi.

– Mă felicit, Gusfield, mă felicit şi eu, aşa, în felul meu californian, superficial şi metafizic. Mă felicit în fiecare dimineaţă când mă privesc în oglindă şi-mi spun „te iubesc" mie însumi pentru a-mi spori şi aşa prea înfloritoarea autoapreciere. Acum putem presupune că ai să-mi răspunzi şi mie la întrebare şi ai să-mi spui ce naiba ai să faci la Los Angeles? De ce nu te-ai mulţumit cu diagnosticul dat de departamentul medical şi nu ţi-ai continuat cariera medicală în Omaha?

Gusfield sorbi lung din ceaiul lui cu marijuana.

– Domnule locotenent, ţinând cont de evidenta dumitale ignoranţă, mi se pare necesar să te informez asupra unor anumite aspecte de bază. Cel puţin nouăzeci şi şapte la sută din miile de cazuri de acest fel cunoscute au început cu o traumă, de un fel sau altul, din copilărie – violuri, bătăi, abuzuri de felul ăsta. Sărmanul copil e fără apărare, aşa că îşi dezvoltă o altă personalitate care să-i servească drept pavăză între el şi suferinţă. Dacă trauma continuă,

se prea poate ca puştiul să-şi creeze o întreagă societate de euri care să trăiască în interiorul lui – zece, douăzeci, treizeci sau chiar mai multe, o dată cu trecerea anilor.

– Şi?

– Şi eu i-am pus multe întrebări lui Stalnaker când era în stare hipnotică. După ce l-am internat în spital, am mai făcut vreo doua şedinţe cu el. Drace, pare să fi fost cel mai fericit puşti din cartier, după câte ştiu eu. Auggie nu e creaţia unei copilării oribile – este un „eu" găsit în reţeaua de computere în ultimele luni. Apoi, Stalnaker a tot repetat că Auggie nu e *în interiorul* lui. Stalnaker se vede pe sine *în interiorul lui Auggie* – o „celulă", îţi aminteşti? N-am auzit niciodată pe vreun pacient să spună ceva asemănător.

– Deci ce crezi că-i cu el?

Gusfield clătină din cap:

– Evident, n-am încetat să mă gândesc la toate variantele cele mai probabile. Vezi, personalitatea multiplă este o dereglare *disociativă* – o stare în care informaţiile nu se integrează ca lumea în personalitate, iar personalitatea însăşi devine un concept nebulos. Dar asta nu e *singura* dereglare disociativă. Mai e şi amnezia psihogenică, fuga psihogenică, depersonalizarea şi tot soiul de variate şi neaşteptate stări în care pacientul e posedat. Stalnaker pare să manifeste urme din toate acestea. Trece prin stări de fugă în care pare să aibă un anume scop – face măşti de schi, fură costume de popi – dar nu-şi poate aminti de cele făcute; îşi dă seama doar de amnezia care acoperă perioadele în care făcuse respectivele lucruri. Episoadele în care *este* Auggie au un caracter de vis, îi e greu să distingă ce e fantezie de ce e real. Şi simte adesea că vorbirea sau acţiunile sale nu mai sunt controlate de el însuşi. Probabil că are şi halucinaţii – voci externe sau companioni imaginari. Şi aste e doar un fel de listă parţială.

– Isuse, murmură Nolan, a cărui minte fierbea de atâtea complicaţii.

– Dar eu nu cred că Stalnaker este o tabelă

recapitulativă de disfuncţii disociative, continuă Gusfield. Nu, dom'le. Cred că tipul este doar o parte din ceva nou şi nedescifrat. Cred că nu apare ceva asemănător în nici un manual. Şi pentru că eu am spus-o răspicat în faţa ştabilor într-ale psihiatriei din Omaha, mi-au luat cazul. Cu atât mai rău pentru ei, pentru că eu am să mă acopăr de gloria de a rezolva acest caz. Eu am să-i dau de capăt şi am să-i găsesc un nume acestui nou tip de disfuncţie, am să scriu un articol şi poate o carte, un adevărat best-seller, şi-am să ajung la Harvard sau Yale şi nici măcar n-am să mai văd vreodată căcăcioasa de Nebraska. Dă-i în mă-sa. Dă-i pe absolut toţi în mă-sa.

– Ai face mai bine s-o laşi mai moale cu chestia aia, îi spuse Nolan arătând spre ceaşca de ceai. Mie nu-mi prea pare că te linişteşte.

– Nu-ţi face griji. Mă linişteşte. Doar că o face pe-ndelete.

– Eu tot nu înţeleg cum ai să-l studiezi tu pe Stalnaker venind la Los Angeles.

– Domnule detectiv Grobowski, îţi spun eu, şi asta pentru că o să am nevoie de ajutorul dumitale. E un mic amănunt pe care nu l-am menţionat în faţa capetelor ălea pătrate pentru care lucram. A, este înregistrat pe benzi, dar sunt prea tembeli să-şi dea seama ce aud. Şi asta pentru că ei nu te-au ascultat niciodată pe *tine,* domnule detectiv Grobowski. Dar eu te-am ascultat.

– Despre ce vorbeşti?

– A treia oară când l-am introdus pe Stalnaker în stare de hipnoză mi-a vorbit iar despre crimă. Dar de data asta a început s-o descrie într-un mod puţin diferit. A pomenit de „tot sângele ăla de pe perete". Ori eu ştiam că nu fusese nici un fel de sânge în biserică pe perete, în interiorul confesionalului sau oriunde pe acolo. Deci l-am oprit şi l-am pus s-o ia de la capăt cu partea aia. S-a dovedit că vorbea despre moartea lui G.K. Judson.

– A zis c-a citit despre asta în ziare.

– Da. Apoi a alunecat uşor într-o altă povestire. „A împins-o sub apă", a spus Stalnaker. „I-a spart capul de

cadă.”

Nolan începu să râdă:

– Gusfield, eşti ţăcănit de-a dreptul. Ambele crime au fost prezentate ca spectacole pe reţeaua Insomnimaniei. Auggie realizează nişte mici şi simpatice desene animate din crimele care au loc. Aşa mai fac şi alţii. Stalnaker a văzut spectacolele lui Auggie şi aşa a ajuns să ştie ce s-a întâmplat.

– Da, am văzut animaţia care prezenta crima din Omaha. Dar e ceva ce vreau să auzi şi tu. Au fost şi astea în desene?

Gusfield cotrobăi prin servietă şi scoase un casetofon şi o casetă. Se uită prin nişte notiţe, apoi derulă banda până ce ajunse la partea pe care o dorea el. Apăsă pe „PLAY” şi Nolan auzi vocea liniştită, visătoare, a lui Stalnaker...

*

* *

Redare parţială a înregistrării făcute de doctorul Harvey Gusfield: mărturia făcută de Myron Stalnaker sub hipnoză, St. Genesius Medical Center, duminică, 7:00 A.M.

Auggie era în trupul unei femei căreia nimeni nu i-a dat o atenţie deosebită... Când, în cele din urmă, au plecat toţi invitaţii, Auggie se ascunsese deja în fundul debaralei... Baia mirosea frumos... Pisica torcea.

Nolan se simţea de parcă îl aruncase ceva în aerul îngheţat de afară.

– Cum de ştie toate astea? întrebă el cu vocea aspră şi furioasă.

– Speram şi eu că toate chestiile astea or să aibă un înţeles pentru tine, spuse Gusfield fericit. Ăsta e segmentul cel mai coerent pe care îl am. Majoritatea mărturiei e doar o amestecătură cu elemente ale crimei din Omaha sau nu mai are nici un înţeles.

– Consider că ai o teorie privind starea lui Stalnaker, zise Nolan. Sau ceva mai mult decât mi-ai aruncat mie ca momeală.

– Poate.

– Crezi că ai putea aduce putină lumină asupra crimelor din L.A.?

– E o posibilitate.

– Ai chef să mi-o împărtăşeşti?

– Nu.

– De ce nu?

– E încă prea necoaptă. Vreau s-o cizelez, să-i dau consistenţă şi perfecţiune, înainte de a o prezenta cuiva.

– Dacă ştii ceva despre crime, ai face mai bine să-mi spui.

– De ce?

– Ştii că există chestia aia cu obstrucţionarea justiţiei.

– Frăţică! Da' eşti hotărât de-a binelea să mă salţi pentru un motiv sau altul, este? Ai încredere în mine, Grobowski. Înainte de încheierea zilei, vei şti mai multe despre Auggie şi crimele lui decât ştii acum. S-ar putea *să* nu-ţi placă ce vei afla, şi s-ar putea să nu-ţi facă viaţa mai uşoară, dar vei afla cu mult mai mult.

Lui Nolan nu-i plăcu deloc cum sunau toate astea. Nu că tonul lui Gusfield ar fi fost ameninţător sau belicos – era doar brutal de onest. Aşa părea să fie el de felul lui. Nolan privi lung chipul hotărât şi plin de gânduri al psihiatrului.

Oare ce ştie şi nu-mi spune?

Băgă de seamă că Gusfield nu discuta despre toţi ceilalţi oameni de prin toată ţara ale căror telefoane fuseseră folosite de Auggie – oameni care, ca şi Stalnaker, în mod enigmatic, refuzau să admită că ar fi utilizatorii lui Auggie. Oare câţi dintre ei treceau prin acelaşi fel de tulburări? Şi oare câţi comiseseră crime?

Indiferent ce era, era un fapt nou şi necercetat – la fel de nou şi de necercetat atât în domeniul legal cât şi în cel al psihiatriei. În străfundurile minţii sale, Nolan simţea cum se conturează propria lui teorie – o teorie atât de stranie, încât nici nu-i venea să-i permită să urce spre straturile superioare ale conştiinţei sale.

– Poate că schimbăm vreo câteva idei, zise Nolan.

– Cum adică?

– Se întâmplă că am făcut şi eu nişte mici cercetări în legătură cu Auggie – ce reprezintă clovnul, ce simbolizează. Vrei să asculţi?

Gusfield părea interesat.

– Dă-i drumul.

Nolan îi făcu o prezentare succintă a celor pe care Ie citise despre originea lui Auggie ca „August”, cel din circurile europene, îi vorbi de înrudirea lui Auggie cu păcălicii, înşelătorii şi cu toate zeităţile şi spiritele malefice, inclusiv Coiotul, Nebunul din Tarot şi iudaicul Iahve.

– Astea sunt informaţii de valoare, spuse Gusfield cu o admiraţie aparent sinceră.

– Chiar crezi?

– Ei, venind de la un proletar autodidact, nu-i chiar rău.

– Ei, am şi eu o diplomă de colegiu.

– Nu mai spune?

– Cât pe ce să devin avocat. Dar mă bucur că nu am devenit. Şi ştii de ce?

– De ce?

– Pentru că înainte de lăsarea serii tot s-ar putea să mai am o şansă să-ţi pun cătuşele. Iar asta ar da un sens întregii mele vieţi de poliţist. Toate pericolele, încercările şi neliniştile prin care am trecut în viaţa mea vor păli brusc, devenind absolut nesemnificative, şi voi putea să mă retrag din forţele poliţieneşti ale oraşului Los Angeles ca o fiinţă umană fericită şi împlinită.

– Ca să vezi; şi mai sunt oameni care spun că psihiatrii nu sunt buni de nimic.

Râseră amândoi.

– Şi cum rămâne cu cele pe care tocmai ţi le-am spus? zise Nolan când râsul lor se potoli. Apare ideea de arhetip în tulburările disociative?

– Ei, bineînţeles. În cazurile de sindrom discordant, aceste alte personalităţi iau adesea forme arhetipale. De obicei e Inocentul – copilul din interiorul nostru care are nevoie de protecţie. Apoi e Războinicul, a cărui datorie este să-l protejeze pe Inocent. Mai sunt şi destui Orfani,

Rătăcitori, Bătrâni înţelepţi sau Bătrâne înţelepte, chestii de-astea.

– Şi escroci?

– Sigur.

– Impostori care se cred Dumnezeu?

Gusfield zâmbi cu gura până la urechi. Arăta destul de drogat – drogat şi fericit. Nolan aproape că-şi dorea şi el o duşcă zdravănă din ceaiul lui Gusfield.

– Nu cred că e foarte exact să spunem că Auggie *crede* că e Dumnezeu, spuse Gusfield. E mai corect să spunem că Auggie e esenţa şi încarnarea celor mai vechi şi mai primitive visuri despre Dumnezeu ale umanităţii.

– Adică?

– Adică, zise Gusfield ridicându-şi ceaşca ca pentru un toast vesel, Auggie poate că *se ştie* Dumnezeu.

În timpul lungului zbor, Gusfield a dat pe gât vreo cinci ceşti din ceaiul lui cu marijuana – fără să se oprească nici după Munţii Stâncoşi. Apoi, chiar înainte ca avionul să aterizeze la aeroportul din L.A., Gusfield se duse la toaletă. Nolan presupunea că s-a dus să arunce restul de ceai, dacă îi mai rămăsese ceva. Cel puţin asta *spera* poliţistul. Nolan nu avea nici o bucurie să coboare în L.A. alături de un depozit ambulant de marijuana.

Gusfield era încă ameţit şi destul de vorbăreţ când Nolan l-a suit în maşină şi a pornit-o cu el pe Century Boulevard.

– Hei, Watts Tower nu-i pe-aici pe undeva? întrebă Gusfield.

– Nu mergem pe-acolo.

– De ce nu?

– Este închis.

– Dar tu eşti poliţist. Nu ne poţi băga?

– Nu e pe drumul spre sediu.

– Ei, haide, Grobowski. Ce rost are venirea mea aici dacă nu văd nimic din ce-i frumos? Dar Observatorul Griffith, Studiourile Universal, Catalina, Century Towers, Stadionul Dodger, Omul Marlboro de pe Sunset Strip, tâmpenia aia de expoziţie Lincoln din Disneyland?

– Ce-i cu astea?

– Păi, n-am să apuc să le văd?

– Sigur, după ce ne-ai rezolvat toate crimele lui Auggie.

– Dar asta poate dura la infinit.

– Ar fi mai bine să nu dureze la infinit. Mi-ai spus că am să aflu mai multe în seara asta. Uite, poţi să alegi. Poţi să lucrezi pentru noi, sau intri la pârnaie pentru deţinere de droguri.

– Ce-ai să faci, ai să-mi întinzi o cursă, punându-mi drog în buzunar?

– Pot să iau o probă de urină chiar aici şi acum.

– Pe dracu'.

– Sunt un poliţist din L.A. Am întotdeauna mijloace de a te face să urinezi. Nu mai eşti în Kansas, amice.

– Vrei să zici Nebraska.

– Acelaşi lucru.

Curând intrară în sediul poliţiei – Nolan un pic circumspect din cauza ameţelii psihiatrului care păşea lângă el.

De cum îl văzu pe Nolan, Clayton sări de pe scaun şi îşi salută cu căldură partenerul.

– Bună, prietene, spuse Clayton bătându-l pe Nolan pe umăr. Ai primit ceva aplauze în Omaha?

– Nu, publicul de acolo e ucigător. Dar nici n-am venit înapoi cu mâinile goale.

– Nu?

– Deloc. Am adus cu mine un psihiatru.

– Da?

– Da. M-am gândit că provizia noastră de consilieri e alcătuită din nişte bieţi ageamii, aşa că am cules un psihiatru din Omaha, nou-nouţ, ce mai, ultimul strigăt.

Nolan făcu un gest larg spre Gusfield, care stătea lângă biroul lui Clayton, rânjind destul de ciudat.

Clayton îi observă pupilele dilatate.

– Un psihiatru, ai? spuse Clayton cu un scepticism comic.

– Da.

– Nu prea ştiu, Nol. Nu prea mi se pare valabil.

– Ce spui, crezi că are ceva boli la copite sau la dinţi?

– Nu. Zic doar că-i drogat.

– A, asta-i acum! spuse Nolan solemn. N-a făcut decât să se ocupe prea mult de faimoasele buruieni care cresc în şanţurile din Nebraska. O să-şi revină mintenaş.

Gusfield izbucni într-o criză de chicoteli.

Începu să râdă şi Clayton.

– Ce dracu' se-ntâmplă? întrebă.

– Gusfield a avut nevoie de un pic de ajutor medical pentru a se extrage din zona Vestului Mijlociu, răspunse Nolan glumeţ. Gusfield, acum chiar că ai scăpat cu bine din Marile Câmpii. Ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai limpezi la cap. Te afli într-un sediu de poliţie.

Gusfield se trezea treptat, în timp ce el şi Nolan îi povesteau lui Clayton evenimentele petrecute cu o zi înainte în Omaha. Rezumară mărturiile lui Stalnaker, făcute sub hipnoză, aparent paradoxala lui complicitate cu Auggie în uciderea lui Cronin, identificarea lui disociativă cu Auggie şi secvenţele, cam fără şir, ce păreau să descrie cele două crime din L.A. Dar la sfârşitul povestirii lor Clayton arăta complet nesatisfăcut.

– Asta-i tot? se plânse el. Aţi descoperit un nou tip de tulburare psihică, dar nu ştim nici ce este nici cum s-o numim – şi tot nu ştim cine i-a mătrăşit pe Judson şi Gauld.

– Poate vrei să-ţi iei bilet pentru primul avion spre Omaha şi să vezi dacă te descurci mai bine, zise Nolan. Sper că te vei distra bine interogându-l pe Stalnaker. Dar mai întâi ar trebui să-ţi mai pui la punct cunoştinţele de hipnotism.

– Zic doar că mă bucur că *tu* o să fii cel care ai să intri la Coffey ca să-i dai aceste nonştiri, spuse Clayton.

– Ei, Coffey nu ştie că m-am întors deja în L.A., şi nici n-o să ştie până ce n-o să am nişte noutăţi adevărate.

– Mda? întrebă Clayton. Şi când, mă rog, o să fie asta?

– Curând. Gusfield promite să lumineze cazul înainte de căderea nopţii.

– Şi cum îţi propui să faci asta, Gusfield? întrebă Clayton.

– Mai întâi vreau să vorbesc cu prietenul vostru programator, Zoomer.

Clayton râse:

– Ei, asta vreau s-o văd şi eu.

Clayton şi Nolan îi descriseră dificultăţile pe care le întâmpinaseră doar ca să-l facă pe Zoomer să zică ceva. Îi explicară cum Zoomer recunoscuse că-l crease pe Auggie şi Camera Iluziilor şi cum insistase că Auggie îi fusese luat într-un mod misterios.

– Deci monstrul micului Frankenstein a scăpat din laborator, nu? observă Gusfield. Au-au, chiar că trebuie să vorbesc cu individul ăsta.

– Atunci va trebui să foloseşti telefonul, zise Clayton. Nu acceptă comunicarea directă.

– Ai să încerci să-l hipnotizezi? întrebă Nolan.

– Nu ştiu încă.

– Poţi să hipnotizezi prin telefon?

– Doar dacă persoana vrea să fie hipnotizată, spuse Gusfield. Totuşi o să am nevoie de ajutorul tău, Saunders. Tu eşti deja într-o oarecare legătură cu el. Există vreo posibilitate să vorbim amândoi la telefon?

– Sigur, spuse Clayton. Din sala de conferinţe.

– OK. Tu îl linişteşti puţin, apoi mă prezinţi pe mine. De acolo îl preiau eu.

– Vrei să vii cu noi, Nol? întrebă Clayton.

– Nu, mai am vreo câteva treburi de rezolvat. Noroc!

Clayton îi aruncă o privire contrariată, după care îl conduse pe Gusfield spre sala de conferinţe.

Nolan se aşeză la biroul lui şi îşi lăsă capul să atârne, apăsat de oboseală. Ştia că ar fi fost de datoria lui să stea în sala de conferinţe în timpul discuţiei cu Zoomer, chiar dacă ar fi fost doar un participant mut, dar se simţea sătul de cazul ăsta – sătul şi epuizat.

Zoomer, Stalnaker, stări disociative, crimă prin computer…

E prea mult. La dracu', e prea mult.

Avea nevoie să nu se mai gândească la toate astea, altminteri va înnebuni şi el ca pionierii ăia ai Vestului

Mijlociu despre care îi povestise Gusfield. Şi, mai mult decât orice, avea nevoie să audă vocea Mariannei. Nolan apucă telefonul de pe birou şi formă numărul ei.

Mesaj înregistrat pe banda robotului telefonic al Mariannei Hedison din partea lui Nolan Grobowski, duminică, 15 februarie, 1:25 P.M.:

„Bună, eu sunt. Ascultă, n-o să crezi niciodată ce s-a întâmplat. Am plecat cu primul avion din Omaha spre Santa Barbara, da? Dar afurisitul de avion a fost deturnat şi dus la L.A. aşa că aici sunt acum şi nu în Santa Barbara, îţi vine a crede?

(pauză)

Mi-e dor de tine.

(pauză)

Crezi că poţi veni mai curând în L.A.?

(pauză)

Mi-aş dori grozav să vin eu acolo, dar cazul ăsta devine cu fiecare minut mai demenţial şi am să fiu prins aici în capcană încă mult timp; deci, poţi să vii tu în L.A.?

(pauză)

Ai putea, te rog?

(pauză)

Pentru că vreau cu adevărat să-ţi vorbesc. Vreau să vorbim despre ce-o să facem cu ceea ce ne mai rămâne din viaţă.

(pauză)

Sună-mă, OK? O să fiu sau la birou, sau acasă, sau pe altundeva prin Los Angeles, deci n-ai decât să iei la rând toate numerele din carte până dai de mine. Pe undeva tot am să fiu.

Fragment din înregistrarea conversaţiei telefonice dintre dr. Harvey Gusfield şi Michael Ramos, numit şi Zoomer, duminică, 13 februarie, 1:35 P.M.

HG: Deci spui de fapt că Auggie „s-a eliberat” de sub tutela ta.

MR: Da, e corect spus.

HG: Nu că ţi-ar fi fost luat de un alt hacker.

MR: Da, nu cred că l-ar fi luat altcineva.

HG: Atunci, cum te-a părăsit?

MR: Ţi-am spus, pur şi simplu s-a eliberat.

HG: Ce-ai simţit când s-a întâmplat asta?

MR: Păi, am fost nemulţumit de neascultarea lui Auggie. Dar am fost şi intrigat. Ideea în sine chiar mi-a plăcut – ceea ce-mi imaginam, dacă vreţi – faptul că Auggie şi-a câştigat independenţa.

HG: Ideea că ai creat o inteligenţă artificială?

MR(râzând): O, dr. Gusfield, îmi faci o prea mare onoare. Nu sunt aşa de vanitos ca să presupun că am realizat, pe micul meu computer, ceea ce informaticienii cei mai grozavi ai lumii nu au reuşit să facă chiar şi pe sisteme monstruoase de procesare în paralel. Nu, Auggie nu are nimic artificial. Nu poţi fii artificial dacă te-ai creat pe tine însuţi.

HG: În ce sens Auggie „s-a creat pe el însuşi”?

MR: Dacă aş şti, cu siguranţă ţi-aş spune. Probabil într-un mod foarte asemănător cu cel în care dumneata te-ai creat singur dintr-un ou fertilizat, în pântecele mamei dumitale. Dar Auggie e cu siguranţă inteligent, chiar dacă nu e artificial. Ştie tot ceea ce ştiu şi eu – şi o mulţime de lucruri pe care le ştiu mulţi alţi oameni, îmi închipui.

HG: Deci tot îl mai urmăreşti pe Auggie.

MR: Da, cu un interes considerabil.

HG: Şi mai simţi vreo *legătură* reală cu Auggie?

MR: Ca şi cum i-aş fi din nou stăpân?

HG: Ceva de genul ăsta, da.

MR: Nu.

HG: Îl visezi vreodată pe Auggie?

MR: Cum adică?

HG: Hai să spunem aşa: visezi vreodată că *tu* eşti Auggie?

MR(râzând): Asta e o întrebare foarte interesantă, doctore Gusfield. Mă face să mă gândesc la un frate de-

al bunicii, care a reuşit să se distrugă bând tequila. În timpul ultimelor lui zile de viaţă, când i se îneca ficatul în alcool, l-am întrebat de ce şi-a făcut-o cu mâna lui. Şi mi-a spus: „Tequila e singurul meu mod de a despărţi visele de realitate.”

HG: Şi care-i ideea?

MR: Nu-i nici o idee, dr. Gusfield. Adevărul e că eu nu mai visez deloc în perioada asta. N-am mai visat cam de multişor. Răspunsul la întrebarea dumitale e „nu”.

Nolan bătea darabana cu degetele pe birou; era nervos. Pentru moment nu avea nimic de făcut decât să-i aştepte pe Clayton şi pe Gusfield să iasă din sala de conferinţe şi să-i spună ce au vorbit cu Zoomer.

Grăbeşte-te şi aşteaptă.

Asta era viaţa lui de acum. Îşi făcea meseria cât putea mai bine – urmărea indicii, făcea cercetări, controla toate pistele posibile. Şi în cele din urmă nu-i rămânea decât să aştepte. Aştepta să se deschidă o poartă. Aştepta să se întâmple sau să nu se întâmple ceva. Doar asta era munca de poliţist.

Grăbeşte-te şi aşteaptă.

Îşi lăsă capul pe spătar şi-şi închise ochii. Pe sub pleoape îi pluteau luminiţe. Ştia că sunt din cauza epuizării – epuizării şi *aşteptării. Cum de s-a ajuns la asta?*

Nu fusese aşa toată viaţa. Desigur, munca în poliţie implicase mereu aşteptare. Dar nu şi alte lucruri din viaţa lui. Acei ani minunaţi pe care-i petrecuse cu Louise – n-au fost ani de aşteptare. Şi zilele alea minunate când îi urmărea pe Molly şi Jack crescând – n-au fost zile de aşteptare. Erau momente de *existenţă.* Oare de când nu i se mai întâmplase să *existe* pur şi simplu?

Găsirea răspunsului îi luă abia o fracţiune de secundă. De marţea trecută, când fusese în Santa Monica pe dig cu Marianne. Şi de marţi noapte, ultima lor noapte minunată de vorbă şi dragoste.

Momentele alea au fost tot de existenţă, nu de aşteptare.

Marianne era singura întrerupere în lunga aşteptare prin care trecea Nolan.

Voia să se bucure mai mult de ea.

Voia să fie a lui cu totul.

Vreau să vorbim despre ce o să facem cu ceea ce ne rămâne din viaţă.

Ce vor hotărî? Oare va accepta slujba aia din Oregon? Oare ea va vrea să vină cu el? Oare se vor căsători? La ce se aştepta el însuşi?

Îşi zâmbi în sine.

Cred că va trebui să aştept şi să văd ce s-o întâmpla.

În acel moment, Gusfield şi Clayton ieşiră din sala de conferinţe.

– Cum au decurs lucrurile? întrebă Nolan.

– Aţi avut dreptate, băieţi, spuse Gusfield. E greu de apucat.

– Nu e susceptibil la hipnoză, nu? făcu Nolan.

– A, eu simt că e susceptibil, spuse Gusfield. Atât de susceptibil, încât i se împotriveşte ca un nebun. O ia pe ocolite şi se strecoară peste tot, fără să-ţi permită să-l pui jos, fără să te lase să-l apuci.

– Chiar asta e descrierea acelui Zoomer pe care am ajuns cu toţii să-l cunoaştem şi să-l iubim, nu? comentă ironic Clayton.

– Deci aţi aflat măcar ceva? întrebă Nolan.

– Păi, Zoomer e un personaj evaziv, spuse Gusfield. Dar, oricât de nebuneşte ar suna asta, am sentimentul că spune adevărul. Zoomer n-a avut direct de-a face cu Auggie de mult timp – poate chiar de când Auggie l-a părăsit.

– Deci unde dracu' ajungem *noi* cu asta? întrebă Clayton iritat. Cine îl controlează pe clovn?

– Cred că tocmai sunt gata să vă prezint teoria mea, spuse Gusfield. Dar mai întâi vreau să vorbesc cu prietenii voştri de la Insomnimania. Au deschis duminica?

– Dacă au deschis duminica? râse Nolan. Drace, tipii ăia *locuiesc* acolo.

Marianne tocmai se întorsese dintr-o lungă plimbare pe

plajă când ascultă mesajul lui Nolan.

Se prăbuşi pe canapea când îi auzi cuvintele. Se simţea slăbită şi obosită şi era puţin febrilă din cauza dietei şi a lipsei de somn, iar cuvintele lui Nolan o zăpăciră complet.

Nu-i plăcuse deloc să-l mintă în ultimele două dăţi când vorbise cu el – nu-i plăcuse deloc să nege că-l căuta pe Auggie prin reţea în fiecare noapte. Dar ce altceva putea face? Cum ar fi putut Nolan să înţeleagă de ce era un lucru crucial ca *ea* să fie cea care îl găsea pe ucigaşul lui Renee, ca *ea* să fie cea care să descopere scopurile lui criminale şi să şi le interiorizeze? Cum să înţeleagă el ceva ce nici ea nu putea înţelege?

Îşi aminti de cuvintele lui Renee din noaptea trecută:

„Auggie e Auggie.”

Cuvintele acelea îi confirmaseră cele mai ascunse intuiţii ale sale în legătură cu Auggie – că propria lui existenţă era cu mult mai misterioasă şi de neînţeles decât îşi puteau da seama cei din poliţie. Dar unde era Subsolul în care se ascunsese Auggie în ultimele câteva nopţi?

Subsolul. Conceptul era atât de clar, atât de lucid, încât te paraliza pur şi simplu. Era acel labirint de sub labirint, aşa cum Marianne îşi închipuise, cum intuise deja. Iar în noaptea asta îl va găsi.

„Vreau să vorbim despre ce vom face cu ceea ce ne rămâne din viaţă”, spusese Nolan.

Marianne se auzi şoptind:

– Nu acum, Nolan. După noaptea asta. După noaptea asta treaba mea cu Auggie se va termina şi ne vom putea petrece restul vieţii vorbind.

Apoi se aşeză şi începu să respire încet, dând afară aerul din piept în timp ce număra lent până la cinci şi apoi inspirând iar, în timp ce număra până la zece.

11100
KAMIKAZE

Când Baldwin Maisie îi conduse pe Nolan, Clayton şi Gusfield în întunecata vizuină electronică a lui Ned Pritchard, îl găsiră pe acesta, ca de obicei, şezând într-un mod cam precar pe scaunul lui rotativ, uitându-se cu atenţie la monitorul anticului său computer Commodore. Nolan se gândi că nu-l văzuse, de fapt, niciodată pe Pritchard în picioare. Poate că fusese ataşat de scaun printr-o operaţie.

– Ce face? îl întrebă Gusfield pe Maisie în şoaptă.

– Se joacă cu viruşi, îi explică încet Maisie.

– Sunt favoriţii lui, adăugă Nolan.

– Grozav! exclamă şoptit Gusfield.

Psihiatrul apucă cel mai apropiat scaun şi se aşeză lângă Pritchard. Ceilalţi trei se îngrămădiră în spatele lor. Ecranul pe care îl studia Pritchard afişa un program aparent inocent de contabilitate. Dar, din expresia încordată a lui Pritchard, era clar că urma să se întâmple ceva dramatic.

– Viruşi, nu? se interesă Gusfield.

Pritchard aprobă din cap.

– Ăsta cum se numeşte?

– „Kamikaze”, spuse Pritchard. Taci un pic, OK?

Cei cinci oameni erau aplecaţi spre ecran, urmărind în tăcere. Atunci se auzi un zumzet slab – precum cel de muscă sau de albină venind din micul difuzor al computerului, iar în centrul ecranului apăru un punct minuscul. Zumzetul se intensifică şi punctul crescu mai mare, până deveni un „Zero” – un avion de luptă japonez din Al Doilea Război Mondial – plutind cu o furie sălbatică între liniile de caroiaj, orizontale şi verticale, ale graficului de vânzări, chiar sub ochii privitorilor.

Zumzetul devenea din ce în ce mai puternic, iar avionul se apropia din ce în ce mai mult, până deveni vizibilă faţa pilotului asiatic şi vârtejul elicelor umplu ecranul. Apoi difuzorul bubui de zgomotul unei explozii şi pe tot ecranul

se lăţi un singur cuvânt, scris cu litere gigantice:

BANZAI!

După care ecranul se întunecă complet. Ned Pritchard îşi şterse o lacrimă.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, spuse Pritchard, iar vocea îi era răguşită de emoţie. Uneori afurisiţii ăştia mici îmi dau lovituri cumplite.

– Ce s-a întâmplat? se interesă Gusfield.

– Temerarul nostru pilot tocmai s-a sinucis ritual, explică Pritchard. Şi a luat cu el până şi ultima picătură de informaţie care se afla înmagazinată în acest computer. Cred că n-am să-l mai pot porni niciodată pe bătrânul meu Commodore. Pritchard dădu din cap cu admiraţie. Spiritul de războinic. Un lucru rar în lumea noastră mizeră, dominată de laşitate, compromis şi echivoc.

Zâmbind, se întoarse spre Gusfield.

– Iar dumneata, după cum mi s-a spus, eşti psihiatru.

– Exact. Doctor Harvey Gusfield, la ordinele dumneavoastră.

– Şi, cu siguranţă, ai venit să mă bagi într-o cămaşă de forţă.

– De ce crezi asta?

– Pentru că eu sunt singurul membru al Ligii pentru protecţia animalelor care luptă pentru salvarea viruşilor de computer – cel puţin pentru salvarea celor care nu se sinucid contrar voinţei mele.

– Nu mi-a trecut prin minte să consider asta un semn de nebunie, domnule Pritchard, spuse politicos Gusfield.

– Nu?

– Deloc. De ce aş face-o?

– Poate pentru că eu îi consider ca fiind vii cu adevărat, spuse Pritchard.

– De ce crezi asta?

Pritchard şi Gusfield şedeau chiar faţă în faţă, fiecare pe scaunul lui turnant. Tonul plăcut, uşor glumeţ, al lui Gusfield îi aminti lui Nolan de modul în care îl hipnotizase psihiatrul pe Myron Stalnaker, cu o noapte înainte.

Oare asta e pe cale să facă? Îl hipnotizează pe

Pritchard?

– Eşti om de ştiinţă, doctore Gusfield, răspunse Pritchard. Doctor în medicină, nici mai mult, nici mai puţin. Deci spune-mi, ce proprietăţi trebuie să dovedească o entitate pentru a putea spune că este vie?

– Să vedem dacă pot să-mi amintesc, spuse Gusfield, scărpinându-se în cap. A, da. O entitate vie trebuie să fie capabilă să se reproducă, să funcţioneze metabolic şi să reacţioneze la stimuli.

Pritchard zâmbi.

– Poţi să-mi spui care din lucrurile astea nu pot fi făcute de un bun virus de computer?

Gusfield îi răspunse la zâmbet.

– Bine spus.

– Lumea e plină de tineri Frankensteini întreprinzători, continuă Pritchard. Noi le zicem hackeri, nebuni, zgubilitici, dar de fapt sunt nişte mici zei. Chiar reuşesc să dea viaţă materiei inerte. Dar ce facem noi când dăm, prin computerele noastre, peste vreuna din minunatele forme de viaţă create de ei? Folosim „dezinfectanţi" ca să-i exterminăm. De ce? Pentru a salva nişte programe stupide, lipsite de inteligenţă şi de suflet. Omorâm ceea ce este viu pentru a salva ceea ce este mort.

– E ca şi cum ai arunca o bombă cu neutroni, sugeră Gusfield. Un instrument care distruge viaţa lăsând intacte structurile lipsite de viaţă.

– Da, aşa-i, spuse Pritchard, fermecat parcă de idee. Exact aşa-i.

Nolan îşi putu da seama că Gusfield îi captase întreaga atenţie lui Pritchard. Poate că era hipnotism, poate că nu. Nolan îşi aduse aminte că Gusfield îi vorbise lui Stalnaker despre hipnoză chiar înainte de a-l hipnotiza. „Problema e să accepţi o idee care ţi-a fost sugerată", spusese Gusfield. „Hipnoza are loc când eu îţi spun ceva iar tu acţionezi ca şi cum ai crede ce spun."

Nolan se trezi că încearcă să se dumerească ce-or fi însemnând de fapt cuvintele alea.

Poate că orice conversaţie este hipnoză. Poate că

tocmai asta e comunicarea – ne vindem unii altora idei în care credem, ţinându-ne unii pe alţii în transă, pentru câte o scurtă perioadă.

– Isuse, îi şopti Clayton lui Nolan. Ăştia doi chiar că au fost făcuţi unul pentru altul.

– Lasă-i să trăncănească, îi şopti Nolan. Am eu un presentiment că vor spune ceva important, mai devreme sau mai târziu.

– Oricum, îi spuse Gusfield lui Pritchard, ultimul lucru de care trebuie să te temi e ca eu să te iau pe sus şi să te închid într-un azil de nebuni – chiar dacă *ai fi* nebun cu adevărat. Pentru că eu am tendinţa de a privi tulburările psihiatrice aşa cum priveşti tu viruşii. Sau cum o fac unele culturi aborigene din America ce îşi transformă schizofrenii în şamani. Nu pot suferi ideea de a-i vindeca. Ce se întâmplă când „vindeci" pe cineva cu o tulburare de personalitate multiplă? Aduni la un loc toate faţetele personalităţii lui şi le zici: „Ia ascultaţi, existenţele voastre individualizate sunt o greşeală, iar noi o să vă amestecăm ca să vă transformăm într-un singur şi măreţ «eu»".

– Vorbeşti ca un comunist! râse Pritchard.

– Şi aşa şi văd eu lucrurile, spuse Gusfield. Au existat mereu studii despre psihologia copilului care vorbeau despre faptul că oamenii au înnăscută tendinţa de a-şi dezvolta o personalitate multiplă. Uneori stau şi mă gândesc de nu cumva întreaga idee a unui singur „eu", a unei personalităţi unitare, nu este o aberaţie – o deturnare de la calea ce a fost dată de la început fiinţelor umane.

Pritchard îl bătu afectuos pe umăr. Era primul lui semn de afecţiune faţă de o altă persoană, din câte văzuse Nolan.

– Gusfield, mi-ai câştigat sufletul. M-am îndrăgostit nebuneşte de tine. Vreau să ne căsătorim. Vreau să-mi faci un copil.

– Hei, stai puţin, sări Maisie mimând disperarea că a fost dat la o parte. Credeam că *eu* eram logodnica ta.

– Dă-te-n brânză, Chelie. Consideră că te-am părăsit.

– Dar domnule Pritchard, râse Gusfield, totul e aşa de

neaşteptat. Nu ştiu ce să spun.

– Spune „da”. Facem nunta mâine la Observatorul Griffith.

– Dar nu sunt pregătit pentru un asemenea angajament, spuse Gusfield mimând sfiala.

– Ce pot face pentru a te cuceri? întrebă glumeţ Pritchard. N-ai decât să spui.

Gusfield rămase tăcut pentru un moment.

– Ei bine, speram c-ai să-i poţi ajuta pe Saunders şi Grobowski, şi pe mine, să facem puţină lumină în cazul lui Auggie, spuse Gusfield.

– E ca şi făcut. Doar să-mi spui cum.

Nolan îşi ţinea răsuflarea. Ştia că Gusfield avea de gând, în sfârşit, să dea la iveală teoria pe care o alcătuise despre natura lui Auggie. Şi se întreba cât de apropiată va fi de teoria pe care o simţise dezvoltându-se undeva în profunzimile propriei sale minţi.

– Domnule Pritchard, spuse Gusfield. Am înţeles că dumneata şi Maisie aţi descoperit că Auggie are diferiţi utilizatori în reţea.

– Pare din ce în ce mai probabil, zise Pritchard. Cel puţin l-am putut urmări pe diverse conexiuni telefonice. Dar nu ne-am putut da seama cum ar fi putut, chiar şi un geniu al telefoniei, să se descurce cu atâta rapiditate şi cu atâta uşurinţă trecând de pe un circuit telefonic pe altul.

– Ei bine, ieri am vorbit cu unul dintre aceşti utilizatori din Omaha, continuă Gusfield. Numele lui e Myron Stalnaker. Am discutat cu el în timp ce era hipnotizat. Şi s-a dovedit că el nu credea că este un utilizator al lui Auggie. După cum îşi aminteşte el lucrurile, Auggie e utilizatorul lui. Pretinde că este una dintre *celulele* lui Auggie.

Pritchard făcu ochii mari.

– Cristoase, ştiam eu…

– Stai puţin, domnule Pritchard. Lasă-mă să termin. Am un puternic presentiment că oricine din reţea care este în legătură cu Auggie trece prin aceeaşi experienţă. Nu e un joc. Ei nu pretind că sunt Auggie. Din punctul lor de vedere, ei *devin* Auggie.

Gusfield îşi plecă fruntea o clipă, de parcă şi-ar fi adunat tot curajul pentru a face afirmaţia finală.

– Domnule Pritchard, poate vei crede că sunt nebun când vei auzi ce am de gând să spun, dar...

– Dă-i drumul, spuse Pritchard, s-ar putea să gândesc şi eu cam pe aceleaşi coordonate.

– Cred că Auggie este un fel de conştiinţă de grup care se manifestă prin intermediul reţelei voastre. Cred că Auggie este o fiinţă autonomă, singulară şi unitară care împrumută conştiinţă şi cunoaştere de la mai multe „euri" diferite, de la mai multe fiinţe umane diferite. Cred că atunci când un om ca Myron Stalnaker devine Auggie, experienţa lui devine de neidentificat şi indivizibilă faţă de cea a unui număr oarecare de oameni, care sunt şi ei parte din Auggie.

Nolan se simţi invadat de un val de aprobare la auzul cuvintelor lui Gusfield. Ceva foarte asemănător cu această idee extraordinară se ivise de un oarecare timp şi pe undeva prin mintea lui.

– Domnule Pritchard, eu nu sunt un mistic, continuă Gusfield. Nu cred în vedere la distanţă, telepatie, emisie pe canale psihice sau celelalte prostii legate de paranormal. Mă consider un materialist convins. Deci chiar dacă este vorba de propria mea teorie, îmi e foarte greu să mă împac cu ea. Nu pot înţelege cum un număr necunoscut de oameni împrăştiaţi prin toată ţara pot împărtăşi aceeaşi personalitate. Dar dumneata te pricepi la computere. Ştii cum îţi funcţionează reţeaua. Şi sper că-mi vei putea da un fir care să explice cum de este fizic posibil un asemenea lucru nebunesc.

Pritchard se frecă pe bărbie.

– Doctore Gusfield, ştiţi câte ceva despre ansamblurile de computere?

– Nu pot zice că da.

– Ei bine, marile corporaţii şi organizaţii au sute de computere. Iniţial independente, acestea alcătuiesc treptat o structură tot mai ramificată, conectându-se între ele – întâi, să zicem, pe birouri, pe departamente, pe direcţii,

formând reţele speciale care, la rândul lor, se leagă între ele, formând o reţea de reţele. De multe ori, această dezvoltare se face haotic, fără a urmări o schemă coerentă, optimală, iar reţelele pot ajunge o adevărată claie de fân, toate fiind în competiţie pentru o bucată cât mai mare din resursele de calcul şi de comunicaţie. Dar nu există o instanţă centrală care să dirijeze alocarea acestor resurse. Algoritmul care aplanează aceste dispute acţionează distribuit, în fiecare din calculatoarele conectate, individualizându-l dar şi integrându-l în ansamblu. Toate aceste dispute şi negocieri pot chiar să pară un fel de conştiinţă – o conştiinţă virtuală, fără o localizare precisă sau fără un cadru special, difuză.

– Deci ce vrei să zici, Pritch? întrebă Maisie. Că Auggie e un fel de program de arbitrare a conflictelor?

– Spun că Auggie pare să fie un fenomen de acelaşi tip, explică Pritchard. Un fel de inteligenţă descentralizată care se bazează pe tot soiul de resurse diferite. Numai că acestea sunt de natura puterii de judecată a indivizilor *umani.*

– Fascinant, murmură Gusfield. Acest program al vostru de conducere distribuită este o metaforă perfectă pentru unele modele actuale ale minţii omeneşti. Există mii de mănunchiuri de neuroni, împrăştiate prin tot creierul, Fiecare văzându-şi de sarcina lui specifică – evitarea durerii, strângerea de informaţii din stimulii vizuali, chestii din astea. Orice neurolog teoretician vă va spune că în creier nu există nici un „loc” misterios unde să fie localizată conştiinţa. Este ca un fel de iluzoriu program de coordonare care integrează reţelele de neuroni exact la fel ca acela care coordonează reţele întregi de computere, transformându-le în ansambluri coerente. Unii îi spun „societatea minţii”. Alţii îi spun „centru de greutate narativă”.

– „Iluzoriu”? protestă Clayton. Vasăzică e iluzorie conştiinţa mea?

– Poate că „abstractă” ar fi un cuvânt mai bun, se corectă Gusfield.

– Eu tot nu pricep, mormăi Maisie. Ce are a face toată teoria asta cu Auggie? Vreţi să spuneţi că Auggie e un fel de program care afectează în mod real creierul uman?

Brusc, Nolan simţi cum îl trece un fior prin vertebrele de la ceafă. Totul îi devenise dintr-o dată clar – clovnul numit Auggie, bătrânul coiot farsor, însuşi trişorul Iahve şi toţi aceşti oameni împrăştiaţi pe peste tot, care *credeau,* pur şi simplu.

Şi, în definitiv, nu asta era esenţa hipnozei?...

„Să accepţi o idee care ţi-a fost sugerată."

– Dar nu vorbim despre un program, spuse Nolan cu un ton convins. Vorbim despre *o idee* – ideea de Trişor, poate cel mai vechi arhetip pomenit în cărţi. Deci ce se întâmplă când un grup de oameni conectaţi între ei prin intermediul unei reţele de computere se fixează asupra acestei idei? Ideea prinde viaţă. Ideea devine conştiinţă. Miticul Păcălici devine Auggie cel viu.

– Exact la asta m-am gândit tot timpul, spuse Gusfield cu un ton îngrozit. Şi totuşi, abia de-mi vine mie însumi să cred.

– Chiar tu ai spus despre conştiinţă că este doar o abstracţiune, îi sugeră Nolan. Deci nu există nici un motiv pentru care Auggie n-ar fi o conştiinţă la fel de valabilă ca ale noastre. Drace, cu toate minţile alea omeneşti conectate împreună, prin toată ţara, Auggie a căpătat un ditamai creierul.

Clayton îi zâmbi larg partenerului său.

– Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că s-ar putea ca imaginea clovnului să nu fie o mască, şi că Auggie e poate exact ceea ce pare să fie? spuse Clayton.

– Aveai dreptate, spuse Nolan răspunzându-i la zâmbet. Tu ai mereu dreptate, pe toţi dracii!

În acel moment se auzi un semnal acut, puternic. Părea că pornise de la Maisie. Nolan şi Clayton se uitară la bietul Maisie de parcă tocmai ar fi făcut ceva necuviincios.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă Clayton.

– Pagerul meu din buzunar, explică Maisie.

– De ce ai tu nevoie de un pager? întrebă Nolan. Drace,

eşti doar permanent aici, nu? Pagerele sunt pentru oameni care se tot deplasează – ca mine şi Clayton.

– Pe ăsta l-am pus să ţârâie de câte ori apare Auggie. Acum a apărut în reţea.

– E o îmbunătăţire faţă de „Curajosul Tânăr la Trapezul Zburător”, zise şi Pritchard.

Porni un monitor mare, aflat pe aceeaşi masă cu decedatul Commodore.

– Pare că sună de pe undeva din Texas de data asta, spuse Maisie aruncând o privire instrumentului de identificare a apelurilor telefonice.

Totul începea să pară fără speranţă. Marianne îi dăduse drumul lui Elfie prin labirint de mai mult de o oră, punând-o să verifice listă după listă ca să vadă dacă Auggie este pe undeva prin camerele Insomnimaniei. Până acum, Elfie nu-l găsise pe nicăieri. Pe Marianne o lua cu ameţeală din cauza nemâncării şi a lipsei de somn, dar, în acelaşi timp, simţea un fel de profundă trezire a intuiţiei. Plutea spre limita stării de vis, dar nu-i era greu să stea trează. Se afla într-o stare de convergenţă perfectă între oboseală şi trezie. Atinsese punctul optim şi nu putea spera să-l menţină prea mult – cu siguranţă, nu încă o noapte.

Acum sunt gata. Acum sunt gata să mă confrunt cu el. Dar unde dracu’ e?

De ce lipsise Auggie atât de mult? Câte zile trecuseră fără să apară? Câte zile trecuseră de la întâlnirea atât de fierbinte a Babyloniei cu Domnul Zero? Marianne nu-şi putea aminti.

– Căutăm Subsolul, îi şopti Marianne lui Elfie. Găseşte Subsolul.

Dar Elfie părea că habar n-are ce panou glisant, ce uşă mascată, ce bibliotecă rotativă ar putea duce spre Sfânta Sfintelor lui Auggie, spre labirintul de sub labirint – spre nebulosul Subsol. Elfie o luă spre est, trecând pe lângă Domul Plăcerii, până ce ajunse la Barul lui Ernie.

– Ce cauţi acolo, Elfie? se plânse Marianne. Am controlat de cel puţin patru ori locul.

Dar Elfie plutea cu încăpăţânare pe deasupra simbolului respectiv.

– Bine, bine, mormăi Marianne. Vom mai controla, dacă asta te face fericită.

Marianne apăsă pe comanda „Cine?” şi apăru lista cu bine cunoscutele nume...

„wunderkind, momeală, lalea, K.Ricci, perdici, supercăz...”

... dar iată, în mijlocul lor, era numele pe care îl căutaseră amândouă: „Auggie”.

Marianne lăsă să-i scape un oftat adânc de uşurare şi de nerăbdare.

– Îţi mulţumesc, Elfie, şopti ea. Îţi mulţumesc că ai avut dreptate de data asta.

În sfârşit, sub masca lui Elfie, Marianne era gata să-l înfrunte pe Auggie. Dar trebuia să se asigure că este perfect pregătită. Îşi controlă nările să nu fie înfundate, să vadă care era mai astupată, şi descoperi că respira mai uşor prin nara stângă.

Perfect.

Emisfera dreaptă era dominantă – era exact starea mentală pe care şi-o dorea.

Marianne manevră mouse-ul şi Elfie se trezi imediat stând în faţa uşilor batante. Din interiorul barului se auzea o muzică picurată de pian. Elfie dădu uşile la o parte, provocând un scârţâit puternic, şi păşi în salonul plin de fum şi abia luminat. În rândurile publicului se afla toată clientela clasică de mutanţi. Barmanul Ernie ştergea tejgheaua cu un şervet.

– Bună, Elfie, spuse difuzorul computerului în maniera lui standard. Ca de obicei?

În mod normal, Elfie ar fi răspuns cerând un pahar de vin alb. Dar de data asta nu spuse nimic. Privirea îi căzu imediat asupra lui Auggie, care şedea într-un separeu pe partea opusă ei. El îi făcu un semn cu mâna îmbrăcată în mănuşă albă. Elfie trecu prin salonul zgomotos şi se aşeză de partea cealaltă a mesei lui Auggie.

– Asta-i Elfie! mai că ţipă Nolan, în timp ce personajul cel verde, cu urechi ascuţite, traversa încet camera şi se aşeza în faţa lui Auggie. Asta-i Marianne!

– Aşa se pare, zise Maisie.

Cei cinci bărbaţi se adunară în jurul terminalului.

– Ei, ce dracu' face acolo? exclamă Nolan. *Mi-a promis!* Mi-a spus că n-o să mai intre în reţea! Mi-a spus că n-o să se mai apropie de Auggie!

– A minţit, spuse Maisie ridicând din umeri.

– Ce fac în separeul acela? întrebă Nolan.

– Cred că vorbesc, zise Maisie. Asta fac oamenii în separeurile de la Ernie.

– De ce nu putem vedea ce spun?

– Pentru că separeurile sunt concepute pentru conversaţii particulare.

– Nu poţi pătrunde acolo, nu?

– Ei, sigur, dar...

– *Atunci fă-o!* strigă Nolan.

– Grobowski, ne-ai cerut să ne încălcăm toate regulile, se plânse Maisie. Am făcut tot ce-am putut să-ţi fim de ajutor, dar te rog, nu-mi cere să trag cu urechea la ce vorbeşte prietena ta. Ar trebui să ai încredere în ea, că ştie ea ce face. Şi în acest moment pare să ţină totul sub un perfect control. Cum te-ai simţi dacă ea ar începe să-ţi asculte conversaţiile private la telefon?

– La dracu', Maisie, dar ea vorbeşte cu un criminal! Vreau să ştiu ce-şi spun!

– Mai bine ai face ce spune, Chelie, îi zise încetişor Pritchard. Fata ar putea fi într-un pericol mai mare decât îşi imaginează ea. Regulile sunt reguli, dar nu vrem să mai sufere cineva – sau să fie ucis.

– Bine, bine, bodogăni Maisie. Dacă toţi săriţi aşa la mine...

Maisie tastă o comandă şi pe ecranul monitorului, între Elfie şi Auggie, începură să apară balonaşele în care era înscrisă conversaţia.

– Elfie, draga mea, spuse Auggie. A trecut mult timp –

mult prea mult timp.

– Aşa-i.

– Am crezut că suntem amândoi de acord să păstrăm legături mai strânse unul cu altul.

– Eu te-am căutat, răspunse Elfie. Tu eşti cel care a lipsit. Marianne observă acel sentiment halucinatoriu al comunicării audio, sentiment care era deja destul de puternic.

– Eu? răspunse Auggie. Dar am fost aici tot timpul. Eu sunt întotdeauna aici.

– N-ai fost în barul lui Ernie.

– Nu, am fost însă *aici.*

– Ce vrei să spui cu „aici”?

Auggie ridică din umeri:

– „Aici” înseamnă „pretutindeni”. Ar fi trebuit să ştii deja asta, Elfie dragă. Şi ar fi trebuit să ştii că acel *pretutindeni* este un loc foarte precis, foarte special. Dacă mă cauţi – mă cauţi cu adevărat – mă poţi găsi *pretutindeni.*

– Când spui *pretutindeni*, răspunse Elfie, vorbeşti despre Subsol, nu-i aşa?

Auggie dădu aprobator din cap şi îşi ridică paharul într-un gest ţeapăn ce amintea de un toast.

– Ei, atunci ştii despre Subsol?

– Evident, spuse Elfie.

– Fată deşteaptă, ştiam eu că ai să-ţi dai seama.

– Mulţumesc.

– Mi-a fost dor de tine, spuse Auggie. Iar domnului Zero i-a fost dor de voluptuoasa Babylonia.

– Sunt sigură că sentimentele sunt reciproce – atât pentru mine cât şi pentru Babylonia, zâmbi Elfie politicos.

– Vrei să ne retragem în Subsol? îi propuse Auggie cu o mişcare scabroasă din sprâncene. Să mergem în acel *pretutindeni* care îmi aparţine?

Marianne gândi cu atenţie următoarea replică. Elfie trebuia să pară mai cunoscătoare decât era de fapt şi, în acelaşi timp, să nu-şi trădeze neştiinţa. Evident că Marianne nu voia să-i dea de ştire lui Auggie că nu ştia

cum s-o ducă pe Elfie în Subsol – cu atât mai mult nu voia să-i dea de ştire că habar n-avea ce fel de loc era acel Subsol în realitate.

– Ei, dar ăsta e un pas cam abrupt, nu? spuse Elfie.

– Mai mult decât abrupt, spuse Auggie. E un pas care îţi schimbă cursul vieţii. Care schimbă cursul *eternităţii.* Dar... tu ştii deja toate astea.

Marianne simţi cum o trece un mic fior.

Ce vrea să spună?

– Credeam că am putea să mai vorbim puţin înainte, spuse Elfie.

– Să vorbim, să vorbim, mormăi Auggie prost dispus. Ne putem petrece eonii tot vorbind. Nu că n-am avea tot timpul la dispoziţie, dar... de ce să nu prindem clipa?

Conversaţia se împotmoli pentru un scurt răstimp. Marianne nu ştia ce ar fi fost cazul să spună Elfie în continuare. Ştia că trebuie să-l îndepărteze pe Auggie de subiectul Subsol – cel puţin până ce Elfie va descoperi modul de a-l urna acolo.

– Eşti neobişnuit de inhibată în seara asta, draga mea, spuse Auggie în cele din urmă. rupând tăcerea. Ar trebui să bei ceva care să te ajute să te calmezi şi să te relaxezi. Vinul tău alb, ca de obicei, poate?

– Nu, spuse Elfie. M-am gândit că poate ne-am putea continua conversaţia... într-un loc mai intim.

Auggie începu să gesticuleze expansiv.

– Dar un *separeu* este intim. Nimeni nu poate auzi ceva din ceea ce spunem.

– Dar sunt atâtea care ne distrag.

Şi era adevărat; barul lui Ernie era departe de a fi calm şi liniştit. Pălăvrăgeala specifică şi sunetele pianului erau preprogramate şi se auzeau revărsându-se din difuzoarele computerului; şi mai că-ţi venea să te sufoci din cauza fumului dens de pixeli de la trabuce şi ţigarete.

– Dar desigur, ai perfectă dreptate, spuse Auggie galant. Trebuie să ne retragem într-un loc mai senin, la alegerea ta, un loc în care să te poţi gândi la pasul riscant pe care tocmai eşti pe cale să-l faci. Hai să mergem acolo –

imediat!

Brusc, ochii lui Auggie începură să i se rotească nebuneşte în orbite, învârtindu-se în direcţii opuse, iar difuzorul computerului bubuia de sunete de clopote, sirene, claxoane şi muzică de bâlci. Apoi, ca un fulger, Auggie dispăru.

Marianne gemu cu voce tare.

Ce moment şi-a ales să-şi facă numărul cu dispariţia! Şi cum, mă rog, îl mai pot găsi acum? Unde, mă rog, să-l mai găsesc acum?

Repetă în minte ultimele lui cuvinte...

„Trebuie să ne retragem într-un loc mai senin, la alegerea ta.” Ce să-ţi spun, că şi am de unde alege, canalie mică!

Dar apoi se gândi mai bine. Dacă Auggie i-ar fi dat ocazia să-şi pună o asemenea problemă, unde ar fi sugerat ea să se întâlnească? Care era camera ei preferată din labirint?

Marianne ştiu imediat răspunsul.

Respectând tot protocolul obişnuit, o direcţionă pe Elfie astfel încât să iasă din separeu şi să traverseze salonul. Ca de obicei, Ernie spăla paharele, în spatele tejghelei. O întâmpină cu unul din saluturile sale standard de rămas-bun.

– Pe mâine seară, da, Elfie?

Marianne apăsă comanda care oferea răspunsul standard pentru Elfie.

– S-ar putea, Ernie. A fost grozav.

Elfie ieşi prin uşile batante. Marianne apăsă de două ori butonul mouse-ului, aducând-o iar în faţa labirintului principal. Fără nici o ezitare, o direcţionă pe Elfie spre nord-nord-est, spre Plaja Babbage. Când ajunse la simbolul respectiv, apăsă de două ori bulonul, fără măcar să se mai uite prin listă.

Brusc, Elfie se trezi pe plajă; se auzea sunetul monoton al valurilor, ca un ecou liniştitor, iar soarele cel portocaliu şi strălucitor încă mai stătea sus pe cer. Puţin mai departe, pe plajă, sub o umbrelă roşu cu alb. acolo unde stătuse

Renee cea virtuală în timpul celor două conversaţii atât de profunde pe care le avusese cu Elfie, se afla Auggie.

Clovnul stătea acolo de puţin timp, privind marea. Apoi se întoarse şi o văzu pe Elfie. Îi făcu un semn plin de veselie să vină şi să se aşeze lângă el. Ceea ce ea şi făcu.

– Cum de-ai ştiut? întrebă Elfie.

– Ce să ştiu?

– Că voi alege locul ăsta?

– Păi, ăsta e locul tău favorit, nu-i aşa? Cred că îi spui „marginea”. Hotarul umanităţii, marginea culturii. E o metaforă cam ciudată – într-o lume electronică *fără* limite, acolo unde există posibilităţi nesfârşite.

Marianne simţi un fior.

– Cum de ştii ce gândesc? întrebă Elfie.

– Pentru că sunt etern, zise Auggie cu zâmbetul umbrit de o anume tristeţe. A fi etern înseamnă a şti totul – absolut totul.

Nolan, Clayton, Gusfield, Maisie şi Pritchard tot mai erau înghesuiţi în jurul computerului. Aerul devenise fierbinte şi rarefiat, amintindu-i lui Nolan de neplăcuta experienţă din cabina de observaţie, atunci când îl urmăreau pe Myron Stalnaker depunându-şi mărturia, în Omaha.

Cei cinci tocmai văzuseră dispariţia abruptă a lui Auggie din barul lui Ernie. Apoi Maisie o urmări pe Elfie până la Plaja Babbage. Când Elfie intră în zona plajei, o văzură cum se îndreaptă spre o umbrelă roşu cu alb şi se aşează sub ea.

Asta fu tot.

Cu excepţia lui Elfie, Plaja Babbage părea să fie complet goală.

– Se pare că prietenei tale i s-a tras o ţeapă, îi spuse Maisie lui Nolan.

– Foarte comic, răspunse Nolan.

Dar Nolan simţea în adâncul lui un profund sentiment de uşurare nemaivăzându-l pe Auggie.

Asta o s-o înveţe minte să mai facă pe detectiva. Am să-i spun eu vreo două chiar înainte de terminarea nopţii,

totuşi.

O mai urmăriră în tăcere vreo câteva momente. Elfie nu părea să facă cine ştie ce – repeta doar o serie de acţiuni care includeau şi urmele lăsate cu degetul pe nisip şi înclinări din cap, din când în când.

– Nu prea e mare lucru de văzut, remarcă Maisie. Cred că în mintea ei a rămas ideea că Auggie ar mai putea încă să apară. Tipele devin al dracului de încăpăţânate când le dă plasă câte un gagiu.

– Mai bine am continua să urmărim, totuşi, zise Nolan. Poate că ea ştie ceva ce noi nu ştim. Poate că Auggie chiar va apărea din nou.

Maisie îşi închise terminalul, iar cei cinci se aşezară mai comod, îşi reluară discuţia anterioară – dându-şi cu părerea într-un mod cât mai deştept despre felul în care opera Auggie, cum reuşea să se manifeste prin intermediul Insomnimaniei, despre cum de putea să existe, de fapt.

Nolan încercă să rămână concentrat asupra conversaţiei, dar devenea tot mai obosit. Postularea existenţei unei fiinţe vii şi conştiente, a cărei realitate era împărtăşită între un număr neprecizat de creiere umane, era, într-adevăr, epuizantă. Avusese o zi lungă, care începuse în Omaha; apucase vreo câteva ore liniştite pe drum, dar tot mai continua chinul şi acum, cu mult după lăsarea întunericului. Şi apoi, toţi cei cinci oameni înfulecaseră continuu din rezervele nelimitate de alimente de două parale ale lui Pritchard. Nolan se simţea cam dat peste cap.

Obosit şi scos din minţi. Asta e starea perfectă pentru a-l urmări pe Auggie.

– Dar Auggie nu-i afectează pe toţi cei din Insomnimania, spuse Clayton. Orice s-o fi întâmplând, e ceva ce li se întâmplă doar anumitor oameni.

– Încă n-am reuşit să construiesc un profil psihologic, spuse Gusfield. Dar anumiţi oameni probabil că sunt în mod special sensibili la ce face Auggie.

Clayton râse gros.

– Nici nu-i greu. Uită-te la tipii ale căror numere de

telefon le-am descoperit ca fiind folosite de el. Doar profesionişti de mâna întâi şi cadre de conducere – unii de succes, alţii nu.

– Mda. Unii nişte semirataţi, ca Stalnaker, zise Nolan.

– Am mai văzut eu destui din ăştia, continuă Clayton. I-am văzut în bănci, în birourile judecătorilor, în cabinetele doctorilor. Tipii ăştia îşi pun în fiecare zi o mască, joacă un rol, îşi petrec fiecare minut al fiecărei zile jucând teatru, de parcă ar fi ei înşişi stăpânii propriilor destine – şi ai destinelor altor oameni.

– Chirurgi, profesori universitari, agenţi de bursă, piloţi de linie, politicieni, celebrităţi, sugeră gânditor Gusfield.

– Da, confirmă Clayton. Aici nu-i vorba de bucătari de la bufetele expres, de muncitori din construcţii, de gunoieri sau de cameriste – oameni care pot să înjure când se dau de-a dura pe scări, care se reped în câte un bar la sfârşitul zilei de muncă, care se dau în stambă ori de câte ori au chef, care îşi recunosc deschis neputinţa în faţa stupidităţii lumii reale. Aici vorbim de oameni care au investit mult în aparenţe. Şi care nu au de fapt o existenţă proprie.

– Cristoase, gemu Pritchard, păi profilul ăsta psihologic se potriveşte cam tuturor abonaţilor noştri din reţea.

– Aşa îmi imaginez şi eu, răspunse Gusfield. Şi, doar aşa, ca să se ştie, e un profil care mi se potriveşte şi mie destul de bine.

Chiar atunci Nolan îşi aminti ceva.

– În avion ai menţionat un fel de stare a celor care nu-şi simt propriile sentimente.

– Alexitimie, spuse Gusfield.

– De asta-i vorba şi aici?

– Aşa trebuie să fie. Sunt oameni care habar nu au care le sunt de fapt adevăratele sentimente – probabil, mai ales cele de supărare profundă, chiar de furie. Nu că le-ar *reprima.* Nu le *trăiesc.* Trupurile lor suportă întregul stres provocat de supărare sau furie, dar minţile lor nu primesc niciodată mesajul. Nu ştiu cum să trăiască aşa ceva, cu atât mai puţin nu ştiu să exprime asemenea realităţi. Auggie umple un gol cumplit în vieţile acestor oameni,

fiind vioi, supărat, neinhibat, puternic, chiar zeiesc. El este *eul* pe care şi l-ar dori cu toţii. El este mai real pentru ei decât sunt ei înşişi.

Cu fiecare minut, lucrurile deveneau tot mai clare pentru Nolan.

Ei sunt Pierrot. Asta sunt. Clovnii albi care se supun sau îşi imaginează că se supun autorităţii. Pierrot – Veşnica Nemesis pentru Auggie. Iar victoria finală a lui Auggie asupra lui Pierrot este să-l absoarbă pur şi simplu – iar atunci Pierrot este omorât.

– Desigur, s-ar putea ca *noi* să fi deraiat, remarcă Nolan.

– S-ar putea, fu de acord Gusfield. Dar trebuie să ne reamintim că facem doar speculaţii. Tot ceea ce spunem sunt doar ipoteze.

– Dar ce se întâmplă cu adevărat când Auggie apare în reţea? întrebă Clayton. Ce se întâmplă cu adevărat când el se plimbă şi vorbeşte, sau când îşi ia ceva de băut în Barul lui Ernie?

– Păi, cred că atunci controlul lui Auggie este preluat de una din aşa-zisele lui „celule”, spuse Gusfield. Cum ar fi cel din Texas, de acum câteva minute. Celula aceea stă în faţa computerului său, dă comenzile la tastatură, apasă diverse comenzi, scrie dialogul, aşa cum face orice alt utilizator al Insomnimaniei cu alterul său animat. Dar această persoană – acea *celulă* – trece printr-un fel de simbioză disociativă faţă de Auggie, are adică sentimentul că este *însuşi* Auggie.

– Dar până acum ai vorbit despre Auggie ca despre un fel de conştiinţă colectivă, continuă Clayton. Iar acum vorbeşti de parcă ar avea doar un utilizator.

– *Are pe rând câte un utilizator,* sări Pritchard. Probabil că tipul trece de la unul la altul foarte des. De aia culegem numere de telefon diferite – uneori chiar două pe noapte.

– Iar când trece de la o celulă la alta, faptul în sine nu afectează personalitatea lui Auggie, adăugă Gusfield. *Conştiinţa* lui Auggie rămâne consistentă cu ea însăşi şi aparent continuă, indiferent cine o încarnează.

Personalitatea individuală a fiecărei celule e aproape complet subordonată, totuşi. Tocmai genul ăsta de experienţă mi-a fost descris de Myron Stalnaker. Dar am avut un puternic sentiment că omul de la tastatură – cel care îl direcţionează pe Auggie şi îi vorbeşte cuvintele – nu e de fapt niciodată singur. O mulţime de alte celule veghează. Şi ele au aceeaşi senzaţie că sunt Auggie – că îi fac faptele şi că-i vorbesc vorbele.

– Cum? întrebă Nolan.

– Ar putea fi ceva de genul halucinaţiei schizofrenice, spuse Gusfield. Poate că atunci când alte celule văd scrise pe ecran cuvintele lui Auggie îşi imaginează că Auggie chiar *rosteşte* acele cuvinte. Genul ăsta de halucinaţie apare frecvent în situaţii de lipsă de somn şi de privare – ori reţeaua voastră e special gândită pentru cei suferind de insomnie.

Nolan tresări când recunoscu adevărul cuvintelor lui Gusfield. Îşi aminti că şi el simţise acea iluzie că ar auzi cuvintele lui Jazz atunci când participase prima dată la jocul reţelei; vocea dură şi injurioasă a lui Jazz păruse că spune: „Mă-ta o ia de la toţi măgarii cu puţe verzi.” Şi chiar cu câteva minute înainte se trezise că spune în şoaptă toate replicile dialogului din bar, ce spuneau Elfie şi Auggie – şi avusese senzaţia indescriptibilă că aude vocile lor. În ambele situaţii, Nolan fusese foarte obosit. Nu era greu să-ţi imaginezi că acest gen de iluzii punea uşor stăpânire pe o mână de oameni care sufereau de insomnie cronică.

– Şi când ajung aceste celule să omoare oameni? întrebă Nolan.

– Din cele spuse de Myron, aş zice că, de fapt, Auggie este cel care comite crimele.

– Dar de ce ucide Auggie oameni? întrebă Clayton.

Gusfield ridică din umeri.

– Nu mă întreba pe mine. Din câte pot să spun eu, s-ar putea ca noi doar să ne imaginăm toate astea.

Nolan îşi dorea să fie aşa. Îşi dorea ca Auggie să fie un cult, o societate secretă, chiar şi o inteligenţă artificială

creată deliberat – orice, dar nu această conştiinţă colectivă dezvoltată în mod misterios, spontan, aşa cum o vedeau ei acum. Însă intuitiv simţea că în mare parte, dacă nu chiar integral, tot ce presupuneau ei era absolut adevărat.

– Şi cum rămâne cu Zoomer? întrebă Pritchard. Care e rolul lui în toate astea?

– Zoomer l-a creat pe Auggie, dar mă îndoiesc că a făcut vreodată parte din Auggie, spuse Gusfield. Dar, în mod conştient sau inconştient, Zoomer i-a împărtăşit tot felul de informaţii lui Auggie înainte ca acesta să-l fi „părăsit" – adică înainte ca Auggie să aibă suficiente „celule" pentru a continua pe cont propriu.

– Deci iată cum de a putut Auggie să devină un softist de primă mână, sugeră Pritchard.

– Corect, spuse Gusfield. Talentele lui Zoomer au fost de mult absorbite în Auggie – au devenit talente colective ale lui Auggie ca întreg.

– Şi aşa a reuşit Myron Stalnaker, care nu ştie să împletească, să facă masca de schi, atunci când era Auggie, sugeră şi Nolan.

– Exact, zise psihiatrul. Undeva există o celulă care ştie să împletească. Deci *Auggie* ştie să împletească.

Clayton clătină din cap neîncrezător.

– Nu ştiu ce să zic. Aţi zis că vreţi să ocoliţi explicaţiile supranaturale, iar chestia asta îmi sună ca o poveste de groază.

– Ascultă, vorbim despre un fel de inversiune a tulburării numite personalitate multiplă, insistă Gusfield. În loc să fie un trup care conţine o mulţime de personalităţi, există o mulţime de trupuri subsumate unei singure mari personalităţi. Şi vă rog să mă credeţi că în cazurile de personalitate multiplă se întâmplă şi lucruri cu mult mai stranii decât astea. Diferitele personalităţi care trăiesc într-un singur trup pot avea nevoie de reţete diferite de ochelari, au alergie la substanţe diferite, au indici de inteligenţă diferiţi, diferite grade de forţă fizică – iar cercetătorii încă nu înţeleg de ce. Credeţi-mă, unele lucrări de psihiatrie asupra disociaţiilor fac cele mai

nebuneşti idei să sune de-a dreptul ca nişte banalităţi. Eu sunt convins că există nişte explicaţii cauzale, de natură fizică, pentru orice aspect relevat aici de noi, dar ar putea trece un timp al dracului de îndelungat până ce le vom descoperi.

Toţi cei din cameră rămaseră tăcuţi un moment.

– Cam cu câte celule crezi că avem de a face? întrebă, în cele din urmă, Pritchard.

– Nu ştiu, spuse Gusfield. Câţi abonaţi aveţi la reţea?

– Vreo cincizeci de mii.

– Şi câte numere de telefon aţi descoperit urmărindu-i pe utilizatorii lui Auggie?

– Cred că şase, nu, şapte cu cel de azi.

Gusfield ridică din umeri:

– Deci aş zice că pot fi între şapte şi cincizeci de mii de celule. Eşti mulţumit de răspuns?

– Mda, mormăi Pritchard. Sunt cam mulţi.

Gusfield scutură din cap.

– Un lucru mă îngrijorează pe mine de-a binelea. Tocmai l-am auzit – sau l-am văzut – pe Auggie menţionând un loc numit „Subsolul”. Îmi pare a fi un fel de spaţiu sau decor sau scenă unde se adună în mod ritual celulele lui Auggie – ca acel „punct” pe care îl descriu cei cu tulburări disociative, locul în care diferitele lor personalităţi îşi predau ştafeta controlului asupra corpului respectiv. Ăsta trebuie să fie locul în care toate celulele se contopesc, locul unde devin Auggie.

Pritchard mai că urlă de furie.

– Adică o altă afurisită de *cameră*? Vrei că spui că javra asta s-a strecurat în sistemul nostru şi şi-a făcut prin contrabandă propria lui cameră pe undeva prin labirintul nostru? Una pe care nici nu o putem măcar vedea?

– Eu aşa cred, răspunse Gusfield. Şi cea mai sigură soluţie de a-l opri pe Auggie e s-o găsim. S-ar putea să fie singura soluţie – în afară de aceea de a închide întreaga reţea.

– O s-o găsim, spuse Pritchard furios. N-avea grijă, ne facem luntre şi punte şi o găsim. Nimeni nu-mi violează

mie reţeaua pe la spate!

– Etern, spuse Elfie, iar vocea ei de soprană delicată suna slab, abia auzit, pe deasupra vuietului de valuri. Nu pot înţelege ce înseamnă să fii etern. Nu pot cuprinde, pur şi simplu, ideea.

– Nu, dar vei putea. O vei putea face foarte curând, spuse Auggie aplecându-se şi mai mult spre ea. Vezi, continuă el, eternitatea începe chiar din acest moment. Eternitatea este pur şi simplu *acum* – şi continuă apoi pentru totdeauna. Aşa ar trebui să fie uşor de înţeles de ce eu am fost aici pe tot parcursul eternităţii.

Elfie râse:

– Dacă o luăm aşa, păi atunci am fost şi eu.

– Şi chiar ai fost, draga mea, spuse Auggie râzând la rândul lui.

– Atunci de ce îmi descopăr neştiinţa în atât de multe domenii? întrebă ea neliniştită.

– De exemplu?

– De exemplu, răspunse ea arătând cu mâna spre norii subţiri care pluteau peste soarele din centrul ecranului, cum se numesc norii aceia?

– Strato-cumulus, spuse Auggie sec.

– Eşti sigur?

– Foarte sigur.

– Atunci datorez cuiva zece dolari, spuse Elfie tristă.

– Prietenei tale Renee?

– Da.

– Mă urăşti pentru că am ucis-o? întrebă Auggie.

Marianne îşi aminti ce-i spusese Evan când îşi dăduse seama că ea chiar îl părăsea de-a binelea.

Evan o întrebase: „De ce mă urăşti?”

Marianne îi spusese că nu-l urăşte, că nu putea urî pe nimeni.

„De aceea nu poţi să mă iubeşti”, îi spusese Evan. „Nu poţi să iubeşti cu adevărat dacă nu poţi să urăşti cu adevărat.”

Asta o făcuse el să creadă tot timpul.

– Nu te urăsc, spuse Elfie. Nu ştiu de ce. Cred că vreau să te urăsc. Dar nu pot.

Auggie ridică din umeri.

– Ei bine, urăşte-mă dacă vrei. Urăşte-mă dacă eşti convinsă că aşa trebuie. Eu unul îi urăsc mereu pe oameni. Eu încerc să stăpânesc marea combinaţie de pasiuni – ura, teama, râsul, extazul, toate arderile emoţionale.

– Poţi să şi iubeşti? îl întrebă Elfie.

Auggie se opri un moment.

– Da, spuse el sincer.

– Soţul meu spunea că eu nu ştiu să iubesc.

– Soţul tău?

– Da.

– N-ai avut niciodată un soţ, Elfie.

– Ba da, am avut. Se numea Evan.

– Nu, spuse Auggie. *Simularea* ta a avut un soţ. *Marianne Hedison* a avut un soţ.

Marianne simţi un fior de frică.

Numele meu. Îmi cunoaşte numele. Ce mai ştie despre mine?

Auggie dădu trist din cap:

– Te agăţi prea tare de iluziile tale, Elfie. Trebuie să renunţi la ideea asta că tu şi Marianne sunteţi la fel. Tu eşti perfectă. Ea nu e. Ea e o creaţie a imaginaţiei tale, o simulare – o manifestare a lui Pierrot, Clovnul Alb.

– Clovnul Alb?

– Da, Clovnul Alb, cu pretenţiile sale vane de perfecţiune, autoritate şi bun-simţ. Priveşte-i, Elfie – toate simulările tale, creaturile imaginaţiei tale, cei pe care îi numeşti Evan, Renee, Nolan, Clayton, Stephen. Priveşte-i, şi vei vedea că înfăţişările lor sunt toate la fel feţele şi hainele lor sunt albe, sprâncenele lor se ridică pretenţios iar buzele lor reci sunt pictate cu roşu şi negru. Priveşte-i şi vei vedea că sunt doar nişte fantome. Ştiu că mă crezi un criminal, dragă Elfie. Dar cum e posibil să omori o fantomă?

– Şi totuşi, eu ţin la ei, spuse Elfie.

Marianne simţea cum i se scurgeau lacrimile pe obraz –

dar nu-şi putea da seama dacă se scurgeau pe obrajii ei sau ai lui Elfie.

Auggie se opri un moment privind adânc în ochii lui Elfie.

– Nu-i lăsa să te oprească, spuse el mângâindu-i mâna lui Elfie. Noi suntem perfecţi, tu şi cu mine – suntem fiinţe alcătuite din informaţie pură. Tu, eu, plaja aceasta, întreaga noastră lume cu mii de diversităţi şi de faţete, toate sunt cuprinse într-un singur şi etern curs de porniri şi opriri ale programului – un curs care se modulează singur din sute de miliarde de gânduri, forme şi entităţi. Nu e absolut perfect? Nu e superb?

Elfie se uita pierdută la Auggie, la faţa lui frumoasă şi strălucind de bucurie; îl privea prin propriii ei ochi, nu prin cei ai Mariannei. Îşi cercetă mintea pentru a descoperi vreo urmă din Marianne, cercetă dacă descoperea prezenţa Mariannei în spatele ochilor ei, îndrumările Mariannei; dar Marianne dispăruse într-un afund îndepărtat al imaginaţiei ei. Marianne era o fantomă în amintire.

Imaginea tremura sălbatic. Pentru o fracţiune de secundă nu se mai văzu nimic, decât un pescăruş de un alb orbitor, care traversa ca o săgeată un câmp negru. Apoi, tremurând, reapărură plaja şi oceanul, dar în locurile unde fuseseră Auggie şi pescăruşul rămaseră spaţii decupate. În cele din urmă reapăru şi Auggie, cu o imagine fluctuantă şi ameninţând să dispară în profunzimile unui abis.

– Mi-e frică, spuse Elfie.

– Să nu-ţi fie, o mângâie Auggie.

– O să te pierd.

– Nu. Eşti pe cale să devii *eu.*

Auggie îi făcu un semn cu ochiul şi imaginea lui păli, apropiindu-se tot mai mult de invizibilitate. Explozii de întuneric şi lumină umpleau câmpul vizual al lui Elfie iar Auggie devenea din ce în ce mai puţin perceptibil.

– Ştii cuvintele, nu-i aşa? întrebă Auggie.

– Cuvintele? şopti Elfie.

– Cuvintele care ne vor împreuna.

– Da, ştiu cuvintele.

– Atunci spune-mi-le, îi porunci Auggie.

Şi cei doi murmurară cuvintele la unison:

– *Auggie e Auggie.*

Plaja dispăru. Însăşi realitatea păru că se prăbuşeşte de sub Elfie ca o trapă deschisă fără menajamente. Elfie se prăbuşi inexorabil într-un tunel adânc, negru, în golul căruia clipea o luminiţă albă – o luminiţă ce nu părea să sporească, indiferent cât de departe ajungea ea în cădere. În timp ce Elfie plutea în spirală, auzea cum îi vorbeşte vocea lui Auggie, creând o altă lume în interiorul minţii ei...

11101
SUBSOLUL

E noapte. Eşti pe o alee umedă şi întunecată – într-un loc străin şi ciudat. Nu ştii cum ai ajuns acolo şi, cu atât mai puţin, nu ştii de ce ai venit. Te uiţi în faţă şi în spate. Trecerile sunt înceţoşate şi se văd pereţi mâzgăliţi cu graffiti; de pe străzile din apropiere se aud urlete, care nu par tocmai umane. Nu poţi merge acasă. De fapt habar nu ai cât de departe eşti de casă – habar n-ai nici unde e casa, nici chiar ce reprezintă cuvântul „acasă”.

Acum observi o lumină slabă care vine de undeva de sub picioarele tale. Te uiţi în jos. Stai pe capacul unui canal. Lumina se strecoară prin găurile lui rotunde. Apuci capacul cu degetele şi, cu un efort considerabil, îl dai deoparte. Priveşti în jos şi vezi un curs de apă care se mişcă liniştit prin dreptul luminii subterane. O canalizare, fără îndoială. Mirosul de putrefacţie e înţepător. Dar, chiar şi aşa, cursul de apă pare să te atragă – cu siguranţă mai mult decât lumea sinistră de dincolo de capătul aleii. De ce e oare aşa de atrăgător? Vrei să te îneci? Poate. Poate nu. Nu-ţi cunoşti motivaţiile absolut deloc. Nu-ţi cunoşti nici numele.

Cobori o scară dreaptă până la marginea cursului de apă. Masive coloane rectangulare susţin strada de deasupra ta. Plafonul e ca un stup plin de ţevi ruginite. Lumina continuă să penetreze prin aerul stătut care te înconjoară, iar locul devine mai strălucitor decât lumea de deasupra. Nu-ţi poţi da seama de unde vine lumina.

De jur-împrejurul tău vezi umbrele informe ale unor oameni ce rătăcesc fără nici o direcţie anume. Sunt siluete fără feţe, fără membre vizibile. Par să nu aibă voinţă. Nu vorbesc. Par să nu ştie ce înseamnă orbirea. Fără ajutorul vreunei oglinzi îţi dai seama că şi tu arăţi exact ca ei. Te amesteci printre ei. Eşti de-a lor.

Cursuri de ape tulburi, traversate de bătrâne poduri din scânduri, se întreţes prin aceste catacombe, transformând pavajul de beton într-un număr infinit de insuliţe. Simţi

cum podurile se încordează şi se îndoaie sub paşii tăi şi te întrebi cât de adâncă şi de mizeră e apa de dedesubt.

Unde duc aceste catacombe? Spre infinit, presupun. Nu poţi vedea sfârşitul insulelor de beton plutind prin ceaţa subterană. Un infinit subpământean, iată un gând care nu e nici plăcut, nici neplăcut. Nu-ţi poţi imagina o lume mai bună, nici una mai rea. Nu-ţi poţi imagina nici o altă lume.

Dar undeva, adânc în ceaţă, simţi un hotar. Începe să se vadă un zid urât de beton – o margine pentru catacombe. În zidul ăsta există o uşă – o uşă veche şi roşie, având pictată pe ea o stea galbenă în cinci colţuri. Deasupra stelei sunt imprimate pe o linie curbă şase litere galbene....

AUGGIE

Te apropii de uşă, ca şi tovarăşii tăi. Uşa se deschide fără zgomot pentru a lăsa să se vadă lucirea galbenă şi caldă din spatele ei. Siluetele în robe negre, care se află în faţa ta, încep să se îndrepte spre intrarea cea îngustă. Nu trec pe rând prin cadrul uşii, ci par să se topească unele în altele, devenind o singură formă, întunecată, ce ocupă intrarea.

Te apropii din ce în ce mai mult de intrare. Păşeşti în forma care umbreşte uşa, i te alături, devii una cu ea. Acum toate siluetele negre au devenit o singură siluetă neagră, şi tu eşti în această siluetă ca şi ele.

Acum poţi vedea camera. Este un vechi vestiar de vodevil, decorat cu tapet rupt şi dezlipit; vezi un cufăr, tăieturi din ziare prinse cu ace sau lipite peste tot. Sunt aprinse lumânări pretutindeni. Singura lumină distinctă vine dinspre măsuţa de machiaj făcută din lemn negeluit. Oglinda e înconjurată de becuri, majoritatea aprinse, dar trei dintre ele arse. Vreo două fasunguri sunt goale.

Te apropii de oglindă şi te vezi în ea. Eşti, aşa cum ai presupus deja, un nimic negru şi fără trăsături. Te aşezi pe bancheta din faţa oglinzii şi deschizi o trusă de machiaj de un gri ca al navelor de război. În interior sunt zeci de cutiuţe rotunde şi de tuburi multicolore, toate pline cu farduri. Deschizi unul dintre tuburi şi îţi umpli degetele

negre şi informe cu o unsoare albă. Îţi dai cu albeaţa aia peste toată faţa, până ce începe să-ţi sclipească întregul cap, ca un oval argintiu. Cauţi iar în cutie şi scoţi o minge mică, roşie, strălucitoare. Ţi-o pui direct în mijlocul feţei. Apoi îţi desenezi un uriaş zâmbet în roşu, sprâncene negre şi groase şi nişte ochi mari şi rotunzi.

Te duci la cufăr. Pe perete, în spatele cufărului, este o oglindă în care te vezi complet. Îţi studiezi imaginea – o faţă veselă, în culori sălbatice, cu trăsături sălbatic de distorsionate, agăţată deasupra unui gol negru. Fiinţa ta nu are încă nici un sens. Deschizi cufărul şi scoţi o claie de păr roşu, o pălărie, o boccea de haine. Cu grijă, îţi fixezi claia de păr în jurul capului, ca pe o coroană de crengi lungi de laur, lipită cu clei. O clipă, ai înfăţişarea fantomatică a unei parodii de preasfânt călugăr. Dar îţi pui şi vesta în carouri, pantalonii largi în carouri („pe rând cu fiecare picior" cum se spune), pantofii oribil de supradimensionaţi şi, în cele din urmă, un mic melon prăpădit; îţi iei un aer mai vioi. Abia acum ştii cine eşti.

Îţi ştii numele.

Eşti Auggie.

Te întorci şi te uiţi la uşa prin care ai ajuns aici. Vezi că pe ea e prins un poster reprezentând o faţă albă. cu îmbrăcăminte albă, un tip ţeapăn şi pompos. Uriaşe pompoane roşii sunt agăţate în chip de nasturi, aliniate în partea din faţă a robei lui albe; poartă o pălărie albă, conică. Buzele, ochii şi sprâncenele lui sunt pictate în linii subţiri şi reci, în negru şi roşu. Acest personaj e prins într-o poză de prefăcut sentimentalism, cu mâinile împreunate în faţa unei inimi de un roşu strălucitor, pictate pe piept. Simţi cum te umpli de o dureroasă scârbă la simpla lui vedere.

Deasupra imaginii se arcuieşte un nume...

PIERROT

Poza lui Pierrot e înţepată de săgeţi, ca un joc de tras la ţintă. Observi că ţii o mică săgeată în mâna ta acoperită de mănuşa albă. O arunci cu furie, lovindu-l pe Pierrot direct în inima lui cea roşie, pictată pe piept. Ca prin minune, se

deschide o uşă. Ieşi prin ea. Dar în loc de a te afla iar în vastele catacombe pline de apă, te găseşti într-un culoar abia luminat; eşti înconjurat de obiecte de recuzită şi pânze cu decoruri multicolore. Mai departe, pe culoar, se aude zgomot de râsete şi aplauze, şi sunetul unei mici orchestre care interpretează o melodie veselă. Mergi în direcţia sunetului până ajungi în faţa unei alte uşi pe care sunt înscrise cuvintele...

ACCES SCENĂ

Intri pe acea uşă şi rătăceşti prin semiîntunericul plin de zgomote, oprindu-te în culise ca să te uiţi la frânghiile cu contragreutăţi care par să urce şi să coboare de la sine, ridicând şi coborând decoruri, într-o dezordine stranie. Aproape de mijlocul scenei te apleci şi te poticneşti într-un baraj de cartoane pictate. Observi că eşti înconjurat de marionete agăţate de sus, dar e prea întuneric ca să-ţi dai seama cu ce sunt îmbrăcate sau ce chipuri au. Nu are nici o importanţă, doar ştii. Marionetele habar nu au cine sunt, deci nu-i cazul s-o ştii nici tu.

Aplauzele, râsetele şi muzica devin aproape asurzitoare şi te trezeşti în spatele cortinei, toată plină de petice şi zdrenţuită. Ştii că în curând cortina se va ridica şi tu vei interpreta vreo farsă sau vreo tragedie împreună cu marionetele. Habar nu ai care va fi piesa. Nu cunoşti nici o replică. Dar, spre propria ta surpriză, nu ţi-e frică absolut deloc.

Eşti înfierbântat.

Eşti îmbătat.

Eşti viu.

Nolan ajunse acasă, după ce părăsi sediul Insomnimaniei, abia după ora trei dimineaţa. El şi cei patru companioni ai lui hotărâseră să renunţe la a mai face speculaţii despre Auggie înainte ca toate ipotezele lor să alunece în domeniul ştiinţifico-fantastic – dacă nu cumva nu trecuseră deja acea limită. Toţi erau complet epuizaţi şi nu se mai putea face nici un pas înainte, până ce Pritchard nu reuşea să găsească un mod de a se infiltra în nebulosul

„Subsol” al lui Auggie.

Dar, în ciuda epuizării, Nolan nu era încă pregătit să se prăbuşească în patul lui. Mai avea încă ceva de rezolvat – un lucru pe care îl aştepta nerăbdător de câteva ore.

Pe când ridica receptorul ca să formeze numărul Mariannei, simţi cum îi tremură mâinile şi i se zbate inima – nu ştia dacă din cauza furiei sau a fricii. Ascultă neliniştit primele zbârnâituri ale telefonului Mariannei, întrebându-se ce să facă dacă îi răspundea robotul. Să închidă, sau să-şi descarce sentimentele în faţa unei maşinării? Spera că va răspunde ea. Totul ar fi mai simplu dacă ar răspunde ea – mai simplu, dar nu şi grozav de plăcut.

Telefonul sună o dată, de două ori, apoi a treia oară. Nolan ştia că maşinăria ar fi răspuns la al patrulea semnal. Dar nu se mai auzi un al patrulea semnal. Era vocea Mariannei. Părea adormită.

– Alo, răspunse Marianne confuză.

– Te-am surprins dormind? spuse Nolan, incapabil să-şi reţină nuanţa de indignare din voce.

– Cât e ceasul?

– E trei şi un sfert dimineaţa, atât e ceasul, spuse Nolan, umblând nervos prin cameră. Deci te-am surprins dormind sau nu?

– Da, spuse obosită Marianne. M-ai surprins dormind.

– Bravo, mârâi Nolan. Mă bucur. Al dracului ce mă bucur. Măcar atâta rău să-ţi fac şi eu după ce tu ţi-ai bătut joc de minţile mele.

– Ce tot spui?

– Te-am văzut în noaptea asta.

– Unde?

– În Insomnimania. Vorbind cu Auggie. *Toţi te-am văzut.*

– Toţi? La cine dracu’ te referi?

– Pritchard, Maisie, Clayton, Gusfield – toţi. Am urmărit ce s-a petrecut. Am ascultat.

– Ei bine, îţi mulţumesc foarte mult pentru felul în care îmi respecţi dreptul la intimitate, spuse Marianne cu o voce ceva mai trează – şi destul de furioasă.

– Şi eu îţi mulţumesc foarte mult pentru că m-ai minţit, replică Nolan, învârtindu-se prin cameră din ce în ce mai agitat.

– Despre ce tot vorbeşti?

– Vorbesc despre promisiunea ta de a te ţine dracului de-o parte de Insomnimania şi de Auggie.

– În primul rând, asta nu era treaba ta, de nici un fel.

– Nu era? Ei bine, e-n regulă. De ce n-ai spus aşa de la bun început?

Nolan era îngrozit să se audă vorbind aşa. Îşi aminti că se simţise mai mult înfricoşat decât furios. Nu voia să fie furios. Trase aer în piept şi vorbi mai blând.

– Marianne, azi noapte am vorbit cu băieţii ore în şir despre treaba asta. Şi am ajuns la nişte concluzii destul de incredibile. Şi începem să ne dăm seama cât de periculos este de fapt Auggie – mult mai periculos decât şi-a imaginat vreodată vreunul dintre noi. Nu înţelegi cât mă îngrijorează siguranţa ta? Nu înţelegi că mă sperie să te văd acolo înăuntru cu afurisitul ăla de clovn? Nu ştii cât de mult *te iubesc!*

Nolan fu scuturat brusc de râsul Mariannei. Era un sunet rece, fără inimă, abia uman:

– *Mă iubeşti?* Şi ce înţelegi tu, Nolan, când spui că *mă* iubeşti? Cine sunt eu? Vreo bucăţică de soi din Santa Barbara – o damă de casă mare cu care să te poţi lăuda la prietenii tăi poliţişti? Sau poate elful acela cu sânii mari şi înnebunit de sex, la crearea căruia ai contribuit şi tu? Pe care dintre „mine” îl „iubeşti”? Pe Marianne sau pe Elfie? Şi care dintre cele două „euri” este pentru tine mai real, pe cinstite?

Marianne ajunsese aproape să ţipe. Nolan avea impresia că telefonul îi copleşea mâna cu greutatea lui – aproape că nu-l mai putea ţine.

– Şi *pe cine* ai văzut tu, Nolan, în noaptea asta în Insomnimania? continuă Marianne să tune şi să fulgere. N-ai văzut-o pe Marianne, nu-i aşa? Asta pentru că scumpa ta Marianne nu a fost *acolo.* Asta pentru că scumpa ta Marianne nu e *nicăieri.* Scumpa ta Marianne nici măcar *nu*

există. E doar *o fantomă,* o *simulare,* un produs al micuţei tale minţi de adolescent imatur şi obsedat sexual. Maturizează-te, Nolan. Maturizează-te şi fă-ţi şi tu o viaţă[17].

Nolan rămase trăsnit, fără grai. Un timp nu vorbiră, nici el, nici Marianne.

– Du-te la culcare, Nolan. Du-te la culcare şi trage un somn bun. Dar înainte de asta uită-te bine la faţa ta, în oglinda de la baie. Dar uită-te bine-bine. Faţa ta e *albă.* E albă şi fără nici un fel de trăsături, cu ochii şi buzele ca nişte linii înguste. E faţa unei fantome. Tot eşti alb, şi crezi că ştii totul, şi te crezi stăpân pe toate. Dar nu eşti. Întreaga ta lume blestemată e pe cale de a-şi ieşi din ţâţâni, şi nu poţi face nimic pentru a o opri. Gândeşte-te la asta, Nolan. Gândeşte-te bine.

Marianne trânti telefonul. Nolan rămăsese în mijlocul sufrageriei, ameţit şi şocat.

Puse receptorul încet în furcă.

Se prăbuşi în fotoliu. Simţea o durere cumplită în piept – o durere pe care ştia că i-o provocase cruzimea pură din cuvintele Mariannei.

Cum de mi-a putut spune asemenea lucruri? De ce mi-ar spune asemenea lucruri?

Simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Şi încetişor – pe nesimţite – începu să plângă.

Oare de când n-am mai plâns?

Nu-şi putea aduce aminte nici o ocazie, de la moartea Louisei. Şi chiar şi atunci plânsese mai mult dintr-un fel de uluială, groaznică, plină de oroare, decât din durere. Jalea îl ajunsese întotdeauna atunci când se prezenta ca o emoţie pură, fără lacrimi – o emoţie completă, plină, de neevitat, dar întotdeauna fără lacrimi. Jalea lui la moartea Louisei, ca şi jalea la pierderea ambilor părinţi. Ca Nolan

---

[17] Get a life (lb. engl. În original). Îndemn ironic, frecvent utilizat în conversaţiile purtate în Internet, cu sensul: încearcă să trăieşti în lumea reală. Problema este că mulţi utilizatori, asemeni personajelor acestei cărţi, încep să confunde viaţa obişnuită cu cea virtuală, trăită prin intermediul computerului (n tr.).

să plângă era nevoie de o uluire profundă.

De zile întregi, ba chiar de săptămâni, era într-o stare de teribilă confuzie şi frustrare din cauza aparentei omnipotenţe a lui Auggie, misterului total care îl înconjura pe clovn. Dar bucuria dragostei lui abia înmugurite pentru Marianne, certitudinea lui că ceea ce construiau împreună era o relaţie de durată, plină de adâncă afecţiune reciprocă, fusese cea mai bună apărare pe care o avusese împotriva disperării. Dar nu fusese nevoie decât de cele câteva cuvinte groaznice ale Mariannei pentru a declanşa invazia de sentimente care îl uluise.

– Ce înseamnă toate astea? îşi şopti el. Ce Dumnezeu înseamnă?

Revăzu în minte întrebările de neînţeles ale Mariannei şi sentinţele ei; creierul îi era înceţoşat şi cuprins de disperare.

„Pe care «mine» o iubeşti?" îl întrebase ea. „Pe Marianne sau pe Elfie? Şi care dintre cele două «euri" este pentru tine mai real, pe cinstite?"

Apoi spusese: „Scumpa ta Marianne nici nu există."

Apoi repetă cea mai ciudată dintre declaraţii:

„Eşti alb complet şi crezi că ştii totul şi că eşti stăpân pe toate..."

Încet, dar inexorabil. Nolan începu să simtă cum o rază de înţelegere i se strecoară în minte.

Lacrimile i se opriră.

Începu să înţeleagă.

Pierrot. Mă descria cu chipul lui Pierrot.

Apoi adevărul îl izbi ca un fulger înspăimântător.

Aceea nu era Marianne. Acela era Auggie. Vorbeam cu Auggie!

Marianne se întinse şi, bâjbâind, puse telefonul fără fir înapoi pe birou. Apoi leşină iar, căzând pe podea, acolo unde se descoperise pe sine zăcând într-un somn greu ca moartea, atunci când sunase telefonul lui Nolan.

Cu o durere cumplită în stomac şi în piept, Marianne se ghemui în poziţie fetală. Îşi aminti cuvintele cumplite pe

care i le spusese lui Nolan.

Ce-am făcut? Ce dracu' am făcut?

Apoi se gândi că ceea ce simţea nu era propria ei durere, ci durerea lui Nolan – durerea pe care i-o provocase în mod atât de crud şi deliberat. Nolan era omul cel mai iubitor pe care îl cunoscuse, iar ea îl tratase ca pe un monstru.

De ce?

Şi cum de ajunsese să stea aşa ghemuită pe podea? Ce se întâmplase în timpul nopţii? Îşi aminti ca prin ceaţă că ea – sau Elfie – îl găsise pe Auggie, avusese o experienţă nouă cu prilejul acesta, dar nu-şi mai putea aminti ce se petrecuse cu adevărat în timpul întâlnirii.

Se chinui să-şi amintească. Îşi folosi durerea pentru a-şi recăpăta puterea de judecată. Era ceva asemănător cu ridicarea de pe fundul unei ape – al unei ape nămoloase, întunecate, a unui lac adânc. Lumina se schimba încet, refractată prin stratul de apă, devenind din ce în ce mai strălucitoare o dată cu apropierea de suprafaţă. Marianne îşi folosi durerea imaginându-şi că o simţea în plămâni, că se datora faptului că stătuse prea mult scufundată fără aer. Îşi imagină că se ridica din nămol înspre lumina radioasă de deasupra.

În sfârşit, ajunse la suprafaţă.

Şi trase cu adevărat aer în piept.

Capul îi ieşise deasupra într-o revărsare strălucitoare de amintiri.

Ştia ce se întâmplase.

O seducere.

Da, ăsta era cuvântul cel mai exact. Fusese o seducere a minţii, nu a trupului. Devenise Auggie. Îşi putea aduce aminte că *fusese* Auggie. Îşi putea aminti toate detaliile întregului episod. Ştia că *nu se prevăzuse* ca ea să-şi amintească – că Auggie intenţionase ca întreaga experienţă să fie pierdută într-o ceaţă amnezică. Dar durerea o adusese înapoi, îi înapoiase amintirile care ieşiseră la suprafaţă, într-o izbucnire nestăpânită. Era durerea de a iubi mult pe cineva şi de a-l răni îngrozitor.

Auggie fusese un seducător superb. O flatase. O descrisese ca pe o creatură perfectă. O asigurase că e capabil de iubire. Şi, mai presus de orice, fusese total sincer în cele spuse. În noaptea trecută o transformase pe Marianne într-una din părţile lui, într-una din *celulele* lui.

Dar pentru a deveni parte din Auggie şi pentru *a rămâne* aşa, trebuia să-ţi păstrezi, în locul cel mai afund al inimii, acel gol lipsit de iubire. Poate că, doar cu câteva săptămâni în urmă, Auggie ar fi putut s-o captureze şi s-o păstreze. Dar nu şi acum. Acum ea se smulsese din existenţa ei goală şi sterilă. Acum îl avea pe Nolan.

Pentru că îl iubea pe Nolan, pentru că Nolan o iubea, pentru chiar acea rană pe care i-o făcuse, pentru propria ei experienţă viscerală, ca înlocuitor al celui care simţea durerea lui Nolan – pentru toate astea era acum liberă. Auggie o pierduse pe Marianne. O pierduse pentru că ea nu mai avea acel gol emoţional pe care să-l umple prezenţa lui.

Marianne se ridică încet şi cu grijă în picioare şi se duse spre computer. Se simţea fragilă şi stoarsă de puteri, seacă de orice formă de energie. Dar ştia că mai are un efort de făcut, deşi nu ştia care anume va fi lucrul pe care trebuia să-l facă.

Se aşeză la birou şi rămase cu privirea pironită la modelele care se mişcau încet pe ecran. Când leşinase fusese în Subsol – regatul subteran în care celulele lui Auggie se contopeau unele cu altele. Îşi amintea că fusese una dintre acele figuri informe care se modelau în cabina luminată de lumânări a lui Auggie.

Acum, când va atinge mouse-ul şi va întrerupe modelele screen-saver-ului, ce va apărea pe ecran? Se va regăsi iar în Subsol? Era oare în pericol să fie iar atrasă în mintea lui Auggie, fie şi doar temporar?

– Cum o fi, murmură ea sfidător.

Mişcă mouse-ul. Dar în locul Subsolului apăru meniul principal al labirintului Insomnimaniei, cu simbolurile pentru Plaja Babbage, pentru Colţul vorbitorilor, pentru Casino del Camino...

– Fir-ar! şopti Marianne. Unde e Subsolul? Unde dracu' a dispărut?

Apoi îşi aminti de comanda pe care Auggie i-o dăduse lui Elfie, de instrucţiunea lui de a murmura la unison...

„Cuvintele care ne vor uni..."

Fără să se mai gândească, Marianne scrise Cuvintele: „Auggie e Auggie", şi apăsă pe tasta de intrare a comenzilor.

Labirintul dispăru într-o puternică strălucire albă. Albeaţa umplu tot ecranul pentru un moment, apoi se restrânse devenind o linie orizontală ce traversa mijlocul ecranului. Apoi linia se reduse la un singur punct alb, care rămase în mijlocul ecranului, înconjurat de întunecime.

Exact ca un ecran de televizor vechi. Marianne îşi aminti cum arătau vechile televizoare atunci când erau oprite – timp de câteva secunde, rămânea o singură pată de lumină arzând în mijlocul ecranului.

Dar pata asta de lumină nu dispărea. Rămânea acolo în mijloc, obsesivă, plină de înţelesuri sugerate. Când Elfie se prăbuşise în întunericul de pe Plaja Babbage, presupusese că acea lumină era fundul unui tunel adânc şi întunecat.

Şi ce se alesese de catacombele subterane, de cabina lui Auggie, de uşa către scenă, de decorurile şi marionetele care se clătinau sălbatic, atârnate deasupra scenei? Probabil că fuseseră doar sugestii – poate chiar scrise pe ecran, dar, mai probabil, rostite prin difuzorul computerului.

Marianne se simţi copleşită de un fior de groază.

Mă aflu aici. Mă aflu în Subsolul lui Auggie. Sunt în interiorul minţii lui Auggie.

Şi, cuprinsă de un fior şi mai profund, îşi dădu seama că nu era singură. Subsolul era plin de alte suflete tăcute, celulele lui Auggie, împrăştiate prin toată ţara. Oare pe câţi îi ţinea Auggie sub vraja lui? O mână de oameni? O duzină? O mie?

Nu avea cum să ştie.

Dar ştia că un om din Omaha ucisese pentru Auggie, *ca Auggie* – un om care, cu siguranţă, n-ar fi fost un criminal

în mod normal. Şi de fapt omul nu era criminal nici după comiterea crimei, nici măcar după ce mâinile lui ţinuseră arma şi trăseseră acel foc fatal. Şi probabil că undeva, nu foarte departe, se afla şi femeia ale cărei mâini o ţinuseră pe Renee sub apă – dar nu femeia aceea o ucisese de fapt. În mintea Mariannei, femeia în rochie argintie se întoarse spre ea şi îşi deschise buzele roşii ca pentru a vorbi.

Poate că femeia voia să spună: „N-am fost eu. A fost Auggie."

Dar dispăru înainte să poată rosti un cuvânt.

Pentru prima oară, Marianne simţi simpatie pentru acea siluetă înfricoşătoare pe care o văzuse atât de des în imaginaţia ei. Oare ce fel de coşmaruri de nesuportat avea femeia aceea – aveau toţi oamenii aceia? Fuseseră oare cuvintele ei nerostite o implorare de ajutor?

Sau poate că vieţile lor erau asemenea coşmaruri încât îşi abandonaseră propriile lor „euri" pentru a fi parte din ceva mai cuprinzător? Marianne se cutremură amintindu-şi cât de aproape fusese de a li se alătura. *Mai sigur e că trăiesc asemenea unora care merg dormind. Ura lor neexprimată. Îşi găseşte drumul până la Auggie. Ei înşişi nu-şi exprimă furia printr-un anume comportament. Acţiunile îi aparţin lui Auggie. Şi, cu cât sunt mai mulţi, cu atât mai violent poate fi el.*

Dar cum era posibil aşa ceva? Marianne vorbise cu Auggie, ajunsese să-l cunoască în mod intim, aproape că devenise el, dar în tot acest timp nu simţise nici un fel de furie reală, nu avusese sentimentul că el ar fi agresiv.

„Noi suntem fiinţe perfecte, eu şi cu tine", îi spusese Auggie.

Poate că asta era adevărat în felul său, dar aici era şi ceva din gândirea unui copil. Pentru că, într-adevăr, Auggie *era* un copil – un copil care îşi vedea propriile ieşiri ca pe nişte jocuri benigne. Dar dacă acest copil era ca un uriaş printre furnici? Furia unui asemenea copil ar fi fost distructivă, indiferent cât de jucăuşă ar fi putut părea.

Marianne ştia că ea, ea singură dintre toţi cei în care Auggie avusese încredere, nu făcea parte din mintea lui.

Ea era un invadator nehipnotizat. Şi, într-un mod oarecare, stătea în puterea ei să-l oprească pe Auggie, o dată pentru totdeauna.

Stătea în puterea ei să-l ucidă.

În timp ce îşi cerceta mintea pentru a descoperi cheia finală a ghicitorii, îşi aminti de litania insistentă, arogantă, dar, în acelaşi timp. cuprinsă de un amar sentiment de singurătate pe care i-o ţinuse Auggie...

„Eu sunt etern", spusese.

Marianne se uită la ceas. Se apropia de patru. Încă o oră şi Insomnimania s-ar fi oprit pentru pauză. Iar când se oprea Insomnimania, se oprea şi subsolul.

Insomnimania începe la opt seara şi se termină la cinci dimineaţa. Foarte vag, instinctiv, Marianne ştiu că acest adevăr comun era cheia care să dejoace planul lui Auggie.

Ridică telefonul şi formă numărul de la biroul reţelei. Maisie îi răspunse. Spre surprinderea Mariannei, Maisie nu părea să fie deosebit de obosit – exact ca de obicei, puţin drogat.

– Bună, Maisie. Marianne la telefon. Îmi pare rău dacă te-am trezit.

– Nu, eu nu dorm.

– Niciodată?

– Nu în ultimii douăzeci de ani sau cam aşa ceva. Am cam pierdut obiceiul.

– Am crezut că oamenii mor dacă nu dorm niciodată.

– Poate că mor, poate că nu. Poate că eu sunt un vampir. Deci ce pot face pentru dumneata?

– Ascultă, e obligatoriu ca Insomnimania să se întrerupă la cinci?

– Asta e politica firmei.

– Se întrerupe întotdeauna *exact* la cinci?

– Suntem foarte pedanţi cu chestia asta. Computerul VAX este programat ca atunci când ceasul ajunge la ora patru cincizeci şi noua de minute şi cincizeci şi nouă de secunde să facă ţac! şi gata.

– Am nevoie să faceţi o excepţie în noaptea asta.

– Despre ce fel de excepţie e vorba?

– Continuă programul încă cinci minute.

Telefonul rămase învăluit în tăcere.

– Ai pus ceva la cale, este? o întrebă Maisie oarecum jenat.

– Mi-ar face cu adevărat plăcere să nu mai pui atâtea întrebări.

– Ascultă, coniţă, urmează-mi sfatul şi nu încerca vreo chestie eroică, mormăi Maisie. Şi aşa ai dat de bucluc, cât cuprinde, cu prietenul matale, şi nu vreau să mai intri şi în alt fel de necazuri, matale personal. Nici eu n-am chef de belele. Te-am văzut în noaptea asta în reţea. Te-am văzut cu Auggie.

– Adică ai văzut-o pe Elfie cu Auggie.

– Ei, tot aia-i. Nolan e şucărit rău.

Atunci Mariannei îi trecu prin minte o idee cu adevărat uluitoare. Oare ei ştiau tot atâtea despre seducerea ei ca şi ea? O urmaseră în Subsol? Şi dacă da, făcuseră oare deja ceva împotriva lui Auggie?

– Deci aţi tras cu urechea, zise Marianne.

– Hei, n-a fost ideea mea. Ceilalţi au sărit pe mine.

– Deci aţi auzit tot ce şi-au spus Elfie şi Auggie în Barul lui Ernie.

– Exact.

– Şi aţi auzit tot ce şi-au spus pe Plaja Babbage.

– Stai puţin, spuse Maisie surprins. Tu şi cu Auggie n-aţi vorbit nimic pe Plaja Babbage. Nici măcar nu v-aţi întâlnit acolo.

– Ba ne-am întâlnit.

– Ba nu. V-am urmărit. Am urmărit-o pe Elfie.

– Şi ce aţi văzut?

– Te-am văzut – adică am văzut-o pe Elfie. Te-ai dus spre umbrelă şi te-ai aşezat, fără să faci nimic deosebit. Ai rămas doar acolo aşteptându-l pe Auggie. Ţi-a dat o ţeapă de zile mari.

– Auggie a fost acolo, Maisie.

– Nu putea să fie acolo.

– Eu îţi zic că *a fost* acolo. Şi acolo au vorbit ei despre ceea ce era important de vorbit.

Un moment Maisie rămase ca trăsnit.

– Afurisitul, zise el în cele din urmă. Hacker nenorocit. Ne-a băgat iar o secvenţă repetitivă. O blestemată de buclă de program.

Marianne nu se putu abţine să nu chicotească puţin.

– V-a avut Auggie, spuse ea. Iar eu sunt singura care ştie cum să i-o facă şi lui. Şi tot ce ai tu de făcut e să continui programul reţelei încă cinci minute. Nu închide Insomnimania până la cinci şi cinci.

– Trebuie să-mi spui de ce.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Pentru că nici eu nu sunt sigură de mine.

Maisie scoase un geamăt de disperare.

– Da’ eşti a mai prima, când e vorba să inspiri încredere unui tip!

– Deci ai s-o faci?

– Da, am s-o fac, răspunse Maisie fără chef.

– Îmi promiţi?

– Da, îţi promit.

– Şi putem ţine asta în secret, doar pentru noi?

– OK.

– Bine. Îţi rămân extrem de îndatorată.

– Ce-ai zice de o splendidă noapte de mozoleli în patul meu cu saltea cu apă?

Marianne râse:

– Îmi pare rău, Maisie. Inima-mi e dăruită altcuiva, mai ţii minte?

Maisie oftă plin de dorinţe.

– Ei, asta-i. Uneori mai uit şi eu că zilele minunate, în care dragostea era liberă, s-au dus de mult.

– Nu dispera. Poate se vor întoarce.

– Mda, poate. Atunci când echipamentul meu va fi prea vechi şi obosit ca să-l mai trezesc la viaţă. Doar nu degeaba l-am botezat „Wang”-ul meu, după vechiturile alea de mini-uri. Noroc.

– Mulţumesc.

Marianne închise telefonul şi se uită lung la ecranul

computerului. Oare putea avea încredere în Maisie? Va menţine programul în funcţiune în acele minute suplimentare pe care i le ceruse? Şi putea oare să-l creadă că nu va vorbi cu nimeni altcineva – mai ales cu Nolan? Maisie promisese, dar putea să-l creadă?

Se cutremură când îşi aminti cât de mult valoraseră promisiunile pe care i le făcuse ea lui Nolan – promisiunea ei de a nu se apropia de Auggie. Spera ca Maisie să fie mai demn de încredere decât fusese ea.

Se simţea cumplit de ruşinată de înşelătoria ei, dar îi era şi mai ruşine de ieşirea pe care o avusese la telefon faţă de Nolan. Mai mult chiar, se simţea umilită, dezgustată de realitatea la care aderase, de ceea ce devenise, chiar şi pentru un răstimp aşa de scurt. Voia să-l sune pe Nolan, să-şi ceară scuze, să încerce să-l facă să înţeleagă ce se întâmplase. Dar ce putea spune? Cum îi putea explica ce se întâmplase?

– Nu eram eu însămi.

Şi ăsta era adevărul adevărat, dar mai era şi clişeul clişeelor şi nu l-ar fi învinuit pe Nolan dacă i-ar fi închis în nas chiar în secunda când ar fi rostit respectivele cuvinte. Şi apoi, mai avea o treabă cu Auggie, o afacere faţă de care Nolan ar fi avut obiecţii. Nu, va trebui să amâne momentul împăcării cu Nolan – dacă mai putea să facă pace cu el. *Trebuie. Trebuie să se poată.*

Marianne se uită la ceas. Se apropia de patru jumătate. Rezerva de timp scădea, iar ea tot nu se lămurise ce trebuie să facă – doar că era ceva în legătură cu sistemul de măsurare a timpului în reţea. Urmându-şi mult încercata şi reuşita experienţă în domeniul meditaţiei, îşi astupă nara stângă şi trase aer. Părea perfect liberă. Îşi astupă nara dreaptă şi trase aer. Şi aceasta părea perfect liberă.

Echilibru perfect. E bine. O să am nevoie de ambele emisfere cerebrale ca să duc treaba la bun sfârşit.

Se uită la singuraticul punct alb din centrul monitorului, încercând să-i determine rolul. Se afla în Subsol, centrul minţii lui Auggie. Dar ce se petrecea aici?

Pentru moment, aparent nimic. Atunci, care era scopul Subsolului?

Tot ce ştia ea sigur era că aici se adunau celulele lui Auggie – aici deveneau *Auggie.* Şi chiar în acest moment, Auggie era cu siguranţă prezent. Întotdeauna era prezent în subsol. Dar, mai devreme sau mai târziu, Auggie va trebui să dea glas unor gânduri, idei, credinţe, planuri. Cum se petreceau oare asemenea lucruri? Cum de ştia o celulă că poate să vorbească folosind vocea lui Auggie?

Întrebarea asta îi dădu o senzaţie cunoscută. I se părea că ea însăşi făcuse cândva tocmai acest lucru. Dar când oare se putuse întâmpla aşa ceva?

Sigur. La întrunirea quakerilor.

Închise ochii şi îşi aminti. Şi de vreme ce avea de gând să facă acelaşi lucru, era foarte important să-şi aducă aminte. Abia începuse să ia parte la întrunirile de rugăciune în tăcere ţinute la Casa de Întrunire pentru Prieteni. Maturii se aşezau întotdeauna în cerc în jurul unei mese de stejar. Uneori păstrau o tăcere absolută vreme de câte o oră. Alteori, unii membri erau puşi să se roage cu voce tare, să mulţumească celor din congregaţie (şi lui Dumnezeu) pentru un lucru oarecare, să citească poezie sau ceva din Biblie, sau chiar să comenteze asupra vreunei probleme sociale – în spiritul „vorbirii adevărate despre viaţă”. Mama ei spunea că întotdeauna se auzeau voci la întruniri, fie că vorbeau, fie că nu.

Într-o duminică, Marianne ascultă cu atenţie, ca să prindă aceste voci. Şi, oricât de liniştiţi erau toţi, locul i se păru extrem de zgomotos. De la parter se auzeau sporovăieli şi cântece de la şcoala pentru copii. De afară se auzeau zgomotul traficului şi clopotele bisericilor. Şi chiar acolo, în cameră, credincioşii îşi dregeau glasurile, îşi mişcau picioarele pe podea, hârâiau sau tuşeau. În curând, Marianne se simţi pierdută într-o mare de sunete amestecate. Nici nu se mai gândi la ele, nu le mai etichetă, le absorbi doar ca atare.

În cele din urmă, se auzi o explozie de sunet ce părea să i se repeadă chiar printre picioare, apoi prin abdomen

până ce se revărsă ca o cascadă chiar prin creştetul capului. Era un sunet simplu. Era sunetul adierii de vânt care mişca frunzele copacilor de afară. Totul se dizolva în freamătul lor de fericire. Părea că tot ce exista în univers făcea parte din sunetul acela.

Înainte să-şi dea seama de ceea ce făcea, Marianne se ridică în picioare, cu ochii larg deschişi.

– Aici nu e nimeni, spuse ea direct şi plină de încredere. În camera asta nu e nimeni. E goală. E doar un sunet, sunetul frunzelor care foşnesc. Asta-i tot ce suntem, un foşnet de frunze. După care adăugă, cam bâlbâit, uşor uimită de propriul ei curaj: Nu există nici Dumnezeu. Nu există nimeni cu care să vorbeşti. Dumnezeu e doar un... foşnet de frunze.

Un timp, Marianne se holbă la feţele speriate din jurul ei, după care se aşeză repede. Imediat fu cuprinsă de stânjeneală. De ce oare, în momentul cel mai religios al tinereţii ei, negase existenţa lui Dumnezeu în faţa tuturor acelor oameni? Când a ajuns acasă nu a fost certată de părinţii ei. Dar a înţeles, fără nici un dubiu, că făcuse un lucru cu adevărat rău. După aceea Marianne nu s-a mai împărtăşit.

Şi acum, ce ciudat îi era să se afle în mijlocul unei congregaţii complet diferite – gata să dea mărturie într-un mod şi mai şocant, mult mai direct, şi cu consecinţe mai grave. Şi, pentru a o face, trebuia să redevină fetiţa de zece ani – doritoare de a asculta cu atenţie şi de a vorbi din inimă – „vorbire adevărată despre viaţă”.

Pentru că doar aşa, decise ea, afla o celulă a lui Auggie când să vorbească. O celulă trebuia să fie mişcată de „spiritul” lui Auggie ca să rostească cuvintele lui. O celulă singulară putea apoi să continue singură, sau poate se alăturau şi alte celule, dar efectul era întotdeauna cel al unei conştiinţe singulare, unificate. *Vocea* era întotdeauna a unui „eu” singular, conştient de sine, numit Auggie. Celulele pasive, care nu vorbeau, urmăreau curgerea cuvintelor, poate le şi şopteau cu voce tare, poate îşi imaginau că îl aud pe Auggie, simţindu-se parte din mintea

lui Auggie în aceeaşi măsură ca aceia care scriau.

Astea erau simple speculaţii, iar Marianne nu putea fi sigură că ele conţineau măcar o particulă de adevăr, dar simţea o intuiţie puternică, de nezdruncinat, că adevărul era acolo. În definitiv, fusese doar educată pentru a primi un rol în această societate sinistră, iar Auggie probabil că îi plantase această informaţie în creier.

Ce alte chestii o mai fi făcut blestematul când se târa prin sistemul meu nervos central? Ce alte bombe cu explozie întârziată se mai află încă în interiorul meu?

Dar acum nu avea timp să-şi facă astfel de griji. Trebuia să acţioneze. Dacă ideea ei era corectă, va trebui să-i vorbească lui Auggie din interiorul propriei lui minţi – pentru a-i transmite un mesaj aşa de puternic, încât să-l scoată din funcţiune sau să-l distrugă.

Cum îi vor părea toate astea lui Auggie? Va fi probabil ceva de genul vocilor pe care le aud schizofrenii – afirmaţiile acelea inexplicabile care păreau că vin de nicăieri. Marianne citise că halucinaţiile auditive ale psihoticilor pot fi îngrozitoare, sfătuindu-i chiar pe nefericiţi să se rănească singuri sau să se sinucidă. Marianne trebuia să devină o asemenea voce – trebuia să devină, pentru Auggie, *o halucinaţie.*

Îşi închise ochii şi ascultă concentrată, exact cum făcuse şi atunci, cu mulţi ani în urmă. Doar că în jurul ei era mult mai multă linişte decât în jurul Casei de Întruniri. Nu erau copii care să cânte, nu foşneau frunzele, nu era zgomot de maşini. Nu se auzea nici un sunet, cu excepţia vuietului uşor al ventilatorului din computer. Marianne se concentră complet asupra acestui vuiet; i se dedică în totalitate, îi permise să se dezvolte, devenind un murmur colectiv al unei triste congregaţii de suflete care cuprindeau laolaltă un singur suflet, măreţ şi cumplit, numit Auggie.

Şi îşi dădu seama de ceva surprinzător.

Când dăduse mărturie la zece ani o făcuse fiind deja *Auggie* clovnul cel zdrenţăros care împroaşcă necuviinţe. O făcuse cu toată inocenţa şi era important să-şi

amintească – să-şi amintească *veşnic* – că Auggie îşi comitea teribilele acte în aceeaşi stare de spirit. Chiar subconştientul clovnului era cuprins în minţile omeneşti, pline de toate dorinţele lor ascunse, refulate. Acţiunile lui Auggie se puteau naşte din furia celulelor umane, dar erau duse la îndeplinire cu un fel de inocenţă înspăimântătoare, lipsită de sfinţenie.

Asta nu schimba cu nimic simplul fapt că Auggie trebuia oprit să mai omoare – să-i facă pe oameni să omoare. Şi ea ştia că era nevoie de mărturia ei pentru a-l opri. Dar de data asta trebuia să dea glas blasfemiilor ei întru adevăr, jucând un rol diferit...

Îşi deschise ochii şi privi punctul alb din centrul ecranului. Fără să se mai gândească, începu să scrie. Pe măsură ce scria, cuvintele apăreau scrise cu litere albe chiar pe mijlocul ecranului...

EU SUNT PIERROT.

Pentru un moment, cuvintele rămaseră îngheţate pe ecran. Marianne încercă să-şi imagineze consternarea pe care ele o provocaseră printre celulele participante la întrunire, care nu auziseră niciodată altă voce decât pe cea a lui Auggie, aici în Subsol – celule care erau de fapt suma, totalul din care era format Auggie în acel moment. În sfârşit, cuvintele Mariannei dispărură şi fură înlocuite de o întrebare:

CINE EŞTI?

Era pornită din uluirea de înţeles a lui Auggie. Cu siguranţă ca şi Marianne ar fi răspuns foarte asemănător dacă vreo entitate ciudata i s-ar fi prezentat, chiar în mijlocul propriului ei creier. O clipă se gândi dacă răspunsurile lui Auggie erau scrise de o singură persoană sau dacă se aflau mai mulţi oameni cu mâinile pe tastaturi. *Tot aia-i. Unul sau mai mulţi, tot Auggie vorbeşte, şi tot rămân cu toţii acolo, în interiorul lui.*

Scrise în continuare:

SUNT CINE AM SPUS CĂ SUNT. SUNT PIERROT.

Până la următorul răspuns trecu un interval mult mai scurt de timp.

CE FACI ÎN MINTEA MEA?

Marianne simţi o durere acută la gândul a ceea ce urma să facă. Urma să distrugă universul lui Auggie, să-l înnebunească spunându-i adevărul despre existenţa lui.

Era pe cale să-l împingă spre sinucidere.

Era pe cale să-i pună capăt vieţii.

Simţi oroare la acest gând. Nu provocase niciodată moartea cuiva. Îi era destul de greu să se imagineze făcând un asemenea lucru, privind în ochii cuiva. Acum urma să privească direct în inima cuiva – o inimă care fusese, în oarecare măsură, şi a ei.

Dar nu se putea opri acum din cauza milei.

Trebuia s-o facă, simplu.

Scrise iar:

AM VENIT SĂ-ŢI SPUN CE SUNT EU.

Răspunsul lui Auggie veni aproape imediat:

ŞI CE EŞTI?

Conversaţia lor începu să curgă cu repeziciune, inexorabil. Buzele şi degetele Mariannei se grăbeau să ţină pasul cu cele spuse.

NU SUNT CE SPUI TU CĂ SUNT. NU SUNT O FANTOMĂ.

NU EŞTI?

NU SUNT O SIMULARE.

NU EŞTI?

SUNT DIN CARNE, OASE ŞI SÂNGE.

MINŢI .

NU MINT.

BA MINŢI.

E RĂU SĂ MĂ OMORI. E RĂU SĂ-I OMORI PE CEI DE FELUL MEU.

DAR NU POŢI FI OMORÂTĂ.

POT FI OMORÂTĂ.

ATUNCI CE ESTE MOARTEA?

NU ŞTIU.

ATUNCI CUM DE SPUI CĂ POŢI FI OMORÂTĂ?

Ultima întrebare a lui Auggie o sperie pe Marianne.

E bine că îmi sunt treze ambele emisfere ale creierului.

O să am nevoie de întreaga muniţie mentală de care pot face rost.

Scrise iar.

PENTRU CĂ I-AM VĂZUI MURIND PE ALŢII DE FELUL MEU.

DE CE MOR?

PENTRU CĂ MOARTEA NE AJUNGE PE TOŢI.

VOI TOŢI TREBUIE SĂ MURIŢI?

DA.

ATUNCI DE CE TE SUPERI CĂ VĂ OMOR?

Marianne se opri iar.

Drace, la asta chiar că se pricepe. Trebuie să fiu atentă sau am să-l fac să devină şi mai ucigaş decât este. E momentul să ne scoatem mănuşile.

Îşi reluă scrisul:

MOARTEA NU E O PERSPECTIVĂ PLĂCUTĂ.

DE CE NU?

PENTRU CĂ POATE ADUCE CU EA NEANTUL.

NU EŞTI SIGURĂ CĂ AŞA ESTE.

CUM ŢI-AR PLĂCEA DACĂ TE-AŞ OMORÎ EU PE TINE?

EU NU POT FI OMORÂT.

DE CE NU?

PENTRU CĂ SUNT ETERN.

NU EŞTI ETERN.

IAR MINŢI.

EU NU MINT.

ATUNCI EXPLICĂ.

EXISTĂ GOLURI ÎN ETERNITATE?

SIGUR CĂ NU.

BA EXISTĂ.

DOVEDEŞTE-MI.

Marianne rămase tăcută un timp concentrându-se asupra vuietului slab al ventilatorului din computer. Acum nu-şi putea permite nici cea mai mică greşeală. Mintea trebuia să-i fie absolut clară. Scrise iar:

POŢI SĂ SIMŢI TIMPUL, AUGGIE?

DESIGUR.

CÂTE ORE ARE O ZI?

NOUĂ ORE.

Marianne simţi euforia succesului previzibil. Insomnimania funcţiona între opt seara şi cinci dimineaţa; Auggie ştia doar de nouă ore pe zi. Dar amănuntul ăsta era pe cale să fie schimbat – cel puţin dacă Maisie îşi va ţine promisiunea...

L-am prins. Acum ştiu că l-am prins.

Scrise iar.

CE ORĂ URMEAZĂ DUPĂ PATRU?

ÎN CE FUS ORAR?

PACIFIC.

ORA PATRU E URMATĂ DE ORA OPT.

Asta era. Îl atrăgea pe Auggie într-o capcană.

SPUNE-MI. AUGGIE. POŢI NUMĂRA PÂNĂ LA 12?

DESIGUR.

FĂ ASTA PENTRU MINE.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.

NU E ABSURD CA CEASUL TĂU SĂ SARĂ DE LA 4 LA 8?

NU E MAI ABSURD DECÂT SĂ SARĂ DE LA 12 LA 1.

Marianne se simţi puţin ameţită de ultima observaţie a lui Auggie, care avea o logică de tipul celei din „Alice în Ţara Minunilor”. Într-adevăr, de ce orele nu erau numerotate ca anii – într-un şir fără sfârşit? „Ne întâlnim la ora j-de-milioane-şase.” Fiind clovn, era de aşteptat ca Auggie să accepte, ba chiar să se bucure de asemenea absurdităţi. Dar Marianne nu avea timp de jocuri de cuvinte.

Scrise iar.

O ZI REALĂ ARE 24 DE ORE.

RIDICOL.

DAR ACESTA E ADEVĂRUL.

CUM SE POATE AŞA CEJA?

ÎNTRE ORA 4 ŞI 8 MAI SUNT ÎNCĂ 15 ALTE ORE.

EU DE CE NU LE SIMT?

PENTRU CĂ TU NU EXIŞTI CÂND SE SCURG ACESTE ORE.

CUM SE POATE CA EU SĂ NU EXIST?

PENTRU CĂ NU EŞTI ETERN.

ADICĂ SPUI CĂ POT MURI?

DAR ŞI MORI. ÎN FIECARE ZI. EŞTI MORT TIMP DE 15 ORE PE ZI.

De data asta Marianne nu mai primi nici un răspuns de la Auggie. Poate că Auggie era îngrijorat. Poate că îl atinsese la coarda sensibilă. În cele din urmă, Auggie vorbi:

CINE ÎMI IA VIAŢA?

EU. ŞI CEI DE FELUL MEU.

DECI. DACĂ EU TRĂIESC FIE ŞI ATÂT. ASTA ŢI SE DATOREAZĂ ŢIE?

DA. ŞI PUTEM DECIDE SĂ NU MAI TRĂIEŞTI NICIODATĂ.

NU CRED.

E ADEVĂRAT.

DOVEDEŞTE-MI.

AM S-O FAC.

CUM?

ARĂTÂNDU-ŢI UN MOMENT DIN PROPRIA TA INEXISTENŢĂ.

CÂND AI S-O FACI?

Marianne îşi privi ceasul de la mână. Spre surprinderea ei, era deja patru cincizeci şi patru. Iar ei i se părea că abia începuse conversaţia cu Auggie. Cum de zburase timpul în halul ăsta?

Scrise iar:

AM S-O FAC CHIAR ACUM. MAI SUNT 6 MINUTE PÂNĂ LA ORA 5.

NU. MAI SUNT 6 MINUTE PÂNĂ LA 8.

GREŞEŞTI. ÎN CURÂND VA FI ORA 5.

NU EXISTĂ ACEASTĂ ORĂ.

ŞI DACĂ EXISTĂ?

NU EXISTĂ.

ŞI DACĂ ŢI-O DOVEDESC, CE AI SĂ FACI?

Urmă o pauză lungă înainte de răspunsul lui Auggie.

VOI ÎNCETA SĂ MAI EXIST.

TE VEI SINUCIDE?

VOI HOTĂRÎ SĂ NU MAI EXIST.

DE CE?

NU VOI MAI MERITA SĂ EXIST.

DE CE?

PENTRU CĂ NU POT FI ETERN.

Marianne simţi iar durerea provocată de milă. Dacă Auggie îşi respecta cuvântul, îşi va pune capăt vieţii în următoarele câteva minute.

Dacă îşi respectă cuvântul.

O trecu iar un fior gândindu-se la promisiunile pe care ea le încălcase. Oare Maisie va menţine reţeaua în funcţiune? Oare Auggie, marele trişor, îşi va ţine făgăduiala?

Pentru moment, nu mai era nimic de spus. Marianne se uita fix la ceasul ei electronic şi aştepta. Timpul se încetinise considerabil în ultimele câteva minute. Apoi, în cele din urmă, ceasul ei afişă ora cinci. Marianne se simţi pradă unor presimţiri teribile. Acum, Auggie cunoştea un moment al zilei despre care nu ştiuse niciodată că ar exista – dădea ochii cu realitatea propriei lui nimicnicii. Acum înţelegea. Trebuia să înţeleagă.

Ceasul bătuse de treisprezece ori.

Pe ecran apărură cuvintele lui Auggie:

TREBUIE SĂ TE ÎNTREB IAR. CE ESTE MOARTEA?

Marianne simţi cum i se pune un nod în gât înainte de a scrie ultima ei afirmaţie fatală.

NU ŞTIU.

Atunci monitorul erupse într-o explozie de fulgere albe – o lumină atât de puternică, încât Mariannei îi fu teamă că-i va exploda de-a binelea ecranul în faţă. Îşi acoperi ochii. Şi difuzorul urla, cu un fel de sâsâit puternic şi feroce.

Apoi sâsâitul se potoli. Urmă tăcerea. Marianne îşi luă mâinile de pe ochi. Pe ecran reapăruse labirintul Insomnimaniei, cu traseele spre Plaja Babbage, spre Colţul Vorbitorilor şi spre Casino del Camino.

Subsolul dispăruse.

Dar trebuie să mă asigur.

Şi, din nou, tastă comanda:

„Auggie e Auggie.”

Şi apăsă pe „ENTER”.

Pe deasupra labirintului apărură două cuvinte standard, într-un cadru rectangular:

COMANDĂ INCORECTĂ

Chiar a făcut-o. Oftatul Mariannei conţinea mai mult epuizare decât uşurare. *A făcut ce a promis.*

Dar murise oare cu adevărat?

Subsolul fusese centrul minţii lui Auggie. De fapt, Auggie îşi trăsese un glonţ prin lobul frontal. Personalitatea lui Auggie, „eul” lui, dispăruse.

Atunci era mort cu adevărat.

Ei, şi acum, ce simţea Marianne? Rămase cu privirea aţintită la cele două cuvinte de pe ecran, cercetându-şi propriile reacţii. Era surprinsă de sentimentul că trăise ceva *definitiv.* Ca să se împace cu moartea lui Renee îi fuseseră necesare multe zile, dar moartea lui Auggie i se părea reală.

A, da, şi mai simţea o profundă oroare amestecată cu milă. Ştia că Auggie nu existase decât vreo câteva luni, dar nu se putea debarasa de sentimentul că era o prezenţă extrem de veche – la fel de veche precum conştiinţa. Era un lucru îngrozitor să provoci moartea a ceva atât de unic, de misterios. Şi, într-un mod de-a dreptul îngrozitor, o îmbolnăvea numai gândul că fusese mai aproape de Auggie decât fusese vreodată de oricine altcineva. Ar fi fost mai uşor să ducă înspre moarte pe cineva care să-i fie complet străin.

Dar apoi se gândi la vieţile pe care le salvase, la toţi acei oameni pe care Auggie i-ar fi ucis.

Am făcut ceea ce trebuia.

Şi oftă iar – de data asta cu un mai puternic sentiment de uşurare. Ieşi din programul Insomnimaniei şi închise computerul. Chiar în acel moment tresări auzind telefonul. Ridică receptorul; era Maisie.

– Ei bine, am făcut-o, fetiţo, spuse Maisie. Acum pot să închid?

– Sigur. Mulţumesc de ajutor.

– Tocmai am primit un şoc ciudat de energie în computerul mare, în VAX.

– Nu mă surprinde.

– Ce dracu' s-a întâmplat?

– Lasă-mă să dorm puţin, Maisie, spuse Marianne obosită. Îţi trimit mâine un raport, OK?

– Începi să vorbeşti ca un poliţist; spuse Maisie.

– Poate că încep să vorbesc ca o nevastă de poliţist, râse Marianne. Oricum, îţi mulţumesc iar. Îţi rămân datoare.

– Să nu crezi c-am să uit.

Marianne închise telefonul. Simţi cum i se strecoară o relaxare profundă prin absolut toţi muşchii corpului – o relaxare cu mult mai profundă decât îi reuşise ei vreodată prin meditaţie. Era relaxarea care provenea din siguranţa că venise şi sfârşitul calvarului ei. Ca şi din conştiinţa faptului că urmărise, înţelesese şi pusese capăt existenţei creaturii care o distrusese pe Renee.

Marianne se gândi iar să-l sune pe Nolan. Dar abia trecuse puţin de ora cinci. Nu prea era momentul să explici evenimentele extraordinare care se petrecuseră cu puţin înainte – nu prea era momentul să-i explici că dosarul Auggie era închis. Deocamdată, Marianne avea nevoie de somn – cel puţin vreo două ore, înainte să-l cheme pe Nolan.

Închise lampa de pe birou, lăsând aprinsă doar lumina blândă de pe hol. Se duse la baie, unde făcu un duş prelungit şi reconfortant. Biciuirea jetului de apă fierbinte i se părea nespus de liniştitoare şi minunată. Parcă ştergea durerea, urâţenia, groaza pe care i le trezise această poveste. Ieşi de sub duş, se şterse, îşi puse chimonoul şi porni spre dormitor. Dar, în drum, observă o lumină palidă, ciudată, provenind din birou. Intră şi se uită prin cameră.

Şocul o izbi când îşi văzu computerul în funcţiune; pe monitor se derula un screensaver.

Dar l-am închis. Ştiu că l-am închis.

Tremurând, întinse mâna spre mouse. Când îl atinse, pe

fundalul negru apărură cinci cuvinte:

ŞI NU VREI SĂ ŞTII?

Marianne se cutremură până în adâncul sufletului. Se uită la unitatea de discuri flexibile. Fanta îngustă lăsa să se vadă muchia unei dischete. Care nu fusese acolo mai devreme.

E aici. Auggie e în casa mea.

11110
ŞI NU VREI SĂ ŞTII?

Marianne rămase în picioare, cu ochii fixaţi asupra mesajului. Pentru moment suferea de un fel de paralizie din pricina şocului. Primul ei gând fu să ia telefonul şi să formeze 911. Dar mâna îi rămase ţeapănă în mijlocul mişcării, căci observase uşa de la debaraua din birou. Era deschisă. Ştia că o lăsase închisă. Oare Auggie era acolo? În momentul acesta, ochii lui o urmăreau, oare, prin deschizătura întunecată?

Nu-i timp.

Dacă Auggie era înăuntru, nu mai avea timp să telefoneze. Luă un presse-papier de cristal, greu şi costisitor, aflat lângă computer, şi se deplasă încet spre hol, în tăcere, precaută, trecând pe lângă uşa debaralei. O dată ieşită din birou nu văzu pe nimeni pe culoar. Cea mai apropiată uşă spre exterior era cea din bucătărie. O luă cu grijă în acea direcţie.

Strângând în mână greutatea de cristal, Marianne se ghemui în spatele barului – totdeauna bine aprovizionat – care separa camera de zi de bucătărie. Trase cu ochiul pe la capătul barului. Prin ferestrele enorme ale bucătăriei se revărsa lumina lunii. Marianne nu văzu nimic ameninţător, dar câmpul său vizual era incomplet. Se ridică lent în picioare şi porni hotărâtă să străbată bucătăria. Se opri puţin să identifice mirosul înţepător care umplea aerul.

Benzină?

Chiar în acel moment, Auggie apăru drept în faţa ei. Părea să fi căzut din tavan, la propriu, sau să se fi materializat din umbră. Marianne simţi cum îi sare inima în gât şi se dezechilibră gata să cadă pe spate.

Auggie rămase pe loc, uitându-se lung la ea. Purta o jachetă de piele şi mănuşi de piele, iar faţa îi era acoperită de o mască de schi cu faţă de clovn – o faţă cu gura desenată cu colţurile în jos, o mască ce părea neagră în lumina lunii. Era la mai puţin de doi metri de ea.

Fără să se mai gândească, Marianne pipăi spre dreapta,

unde era o etajeră de lemn cu un set de cuţite de bucătărie. Apucă cel mai mare cuţit din set. Acum, într-o mână ţinea strâns greutatea de cristal, iar în cealaltă un uriaş cuţit de bucătărie. Dar era oare bine înarmată, sau excesiv încărcată? Oare chiar putea folosi respectivele obiecte? Ar fi mai bine dacă ar lăsa unul dintre ele? Să le lase pe amândouă?

Ultimul lucru din lume pe care l-ar fi dorit ar fi fost să facă ea primul pas. Dar nu se întoarse şi nici nu fugi prin casă până la uşa din faţă. Nu risca o clipă să rămână cu spatele la Auggie.

– Bună, Marianne, spuse Auggie cu o voce ciudată, acută, chiar în falset. Căci *eşti* Marianne, nu-i aşa? Nu Elfie. Nu Babylonia. Eşti chiar Marianne – halucinaţia mea personală, Pierrot cel ce există doar pentru mine.

Auggie făcu un pas către ea. Marianne se retrase, şovăitoare.

– Nu… nu te apropia, se bâlbâi ea.

– Dar nu vrei să ştii? murmură Auggie.

– *Ce?* ţipă Marianne – deşi nu era tocmai sigură dacă rostise întrebarea cu voce tare sau doar în minte.

Probabil că nu contează.

– Nu vrei să ştii ce e moartea? continuă Auggie. Tu mă forţezi *pe mine* să aflu. M-ai făcut să distrug Subsolul, casa şi mintea mea. Crezi că eu – sau ceea ce a mai rămas din mine – pot supravieţui mult aşa, în învelişul ăsta prăpădit din came? Nu, Marianne. În curând voi şti totul despre cele cincisprezece ore lipsă pe care mi le-ai revelat. În curând am să umplu cu fiinţa mea acel gol. Sunt nerăbdător să învăţ. Dar tu? Nu vrei să afli şi tu.

Şi, brusc, se aruncă – nu direct către ea, ci uşor spre stânga ei. Marianne fu nevoită să se retragă în spatele barului. Auggie o încolţise pentru moment.

Tâmpito. Cum de l-ai lăsat să te prindă aici?

Auggie se strecură spre ea, trecând în spatele barului. Neîndemânatic, Marianne aruncă greutatea de cristal cu mâna stângă şi ratăcomplet. Îşi trecu cuţitul în stânga şi bâjbâi cu dreapta prin raftul barului. Aruncă un pahar de

sticlă groasă, apoi altul. Dar în lumina slabă ce se infiltra din hol şi prin ferestrele din faţă, îl văzu pe Auggie cum se ferea de proiectilele ei sau se apăra de ele cu braţele, într-un mod viclean, eficient. Auggie rămânea neatins.

Degetele Mariannei apucară un alt pahar. Paharele ei scumpe de cristal, cu fundul fumuriu, care fuseseră un simbol al noii ei vieţi – fuseseră cumpărate când se mutase în Santa Barbara, pentru petreceri pe care nu le dăduse niciodată. Acum, chiar şi în mijlocul disperării, Marianne simţea un fel de bucurie maniacă de a le distruge, unul după altul, şi le zdrobea aruncându-le spre adversarul său.

Paharele sparte nu aveau nici un efect asupra lui Auggie. Acesta se mişca lent, fără să pară că face ceva deosebit, înaintând spre ea. Marianne se răsuci, trecând pe deasupra barului, şi ateriză pe partea cealaltă; se ridică şi încercă să se repeadă spre uşa de la intrare.

Dar Auggie stătea deja în holul cel mic care ducea spre uşă. Într-o mână avea o floare a soarelui din hârtie, mare cât toate zilele, şi în cealaltă o găleată de grădinar.

Dar cum?

Marianne simţi cum i se învârte capul de atâta zăpăceală. Auggie nici măcar nu părea încordat.

Cum de a ajuns acolo?

Şi de unde apăruseră floarea şi găleata?

Marianne simţi iar mirosul de benzină, la fel ca în bucătărie. Şi îşi dădu seama că Auggie nici măcar nu se uita la ea. Se uita dincolo de ea, spre dreapta. Marianne se întoarse să-i urmărească privirea.

I se opri respiraţia.

Îl văzu pe Auggie lângă uşa dinspre bucătărie, stând la marginea barului.

Marianne se întoarse.

Auggie stătea tot lângă uşa din faţă, cu floarea soarelui şi cu găleata plină de benzină.

Marianne se simţi cuprinsă de un val de panică.

Sunt doi!

Doi Auggie.

Şi îmbrăcaţi cu măştile lor pestriţe de clovni, cu jachete

din piele neagră, mănuşi negre, pantaloni negri; erau absolut identici.

Auggie cel de la uşa din faţă lăsă floarea jos, puse găleata pe podea, uitându-se în continuare dincolo de Marianne. Aceasta se răsuci şi îl văzu pe Auggie cel de lângă bar aplecându-se cu braţele întinse spre podea, aparent imitându-şi geamănul.

Ochii Mariannei zburau când la unul când la altul, plini de spaimă, pe când cei doi Auggie se ridicau, stând iar drepţi. Apoi fiecare ridică o mână – unul dreapta şi unul stânga.

Şi îşi făcură un semn.

Semnul era la un perfect unison.

Ce fac?

Auggie dădea din mână şi imaginea sa dădea din mână.

Îşi mişcă ambele braţe şi imaginea sa îşi mişcă ambele braţe.

Sări într-un picior şi imaginea sa făcu la fel.

O oglindă.

Reflectarea lui îi dubla fiecare mişcare cu o precizie extremă. El însuşi era puţin surprins de absoluta fascinaţie cu care îşi privea dublura.

Şi ce mare scofală? M-am mai văzut în oglinzi.

Dar de data asta era ceva diferit. De data asta nu exista nici un fel de sticlă între el şi reflectarea lui. De data asta, reflectarea era alcătuită din carne şi oase – era o altă celulă, un alt receptacul al conştiinţei sale. Şi, de data asta, trebuia să facă faţă unei infinităţi de enigme şi de paradoxuri. De exemplu…

Care dintre cei doi Auggie era el?

Eu sunt cel care stă lângă intrare.

Nu, eu sunt cel care stă lângă bar.

Eu sunt cel care tocmai a stropit casa cu benzină.

Nu, eu sunt cel care a parat toate paharele zburătoare.

Era o experienţă fascinantă – absolut nouă pentru el.

Poate că tocmai ăsta e sensul morţii. Poate că sunt pe cale de a fi martorul propriei mele descompuneri în celule

constitutive până ce voi dispărea în infinitul mic.

Auggie şi reflectarea sa se întoarseră şi se uitară la femeie – creatoarea acestei situaţii.

Şi cu ea cum rămâne?

Aş putea oare să o transform într-o altă reflectare?...

Marianne îi urmărise pe cei doi Auggie cum se priveau şi îşi schimbau poziţiile, dublându-şi mişcările unul altuia, cu o precizie aparent telepatică. Atunci îşi dădu seama de un lucru:

Asta nu a fost în planul lui. Nu se aştepta să se întâlnească pe el însuşi.

Ajunseseră amândoi aici după distrugerea Subsolului; asta era tot. Intraseră pe furiş în casă, aşteptând-o, pregătindu-şi capcanele, dar fără să fie conştienţi unul de prezenţa celuilalt. Iar acum – spre surpriza lui Auggie ca şi spre surpriza ei – minţile lor făcuseră joncţiunea. Alcătuiau o singură minte, mintea lui Auggie.

Ambele siluete rămaseră uitându-se la ea. Apoi, într-un unison perfect, distonând în falsetto, amândoi şoptiră:

– *Nu vrei să ştii?*

Marianne stătea cu spatele la perete; mai avea încă strâns în mâna dreaptă cuţitul de bucătărie. Unul dintre cei doi Auggie era cam la trei metri spre stânga ei, iar celălalt la exact aceeaşi distanţă, dar la dreapta.

Ce să facă acum?

Ia-o spre uşa din faţă.

Marianne făcu un pas nesigur spre holul de intrare. Dar, în loc să se repeadă şi s-o prindă, cele două siluete făcură câte un singur pas fiecare în aceeaşi direcţie. Marianne rămase absolut nemişcată, puţin aplecată înainte. Ambele siluete se menţineau într-o înclinaţie identică, duplicându-i la perfecţie fiecare detaliu al mişcării ei. Marianne mai făcu un pas în aceeaşi direcţie. La fel şi cei doi.

Îi repetau fiecare mişcare, ca în oglindă.

Dar, spre marea ei îngrijorare, Marianne nu avea sentimentul că este imitată. Ba dimpotrivă, era ca şi cum

propriile ei mişcări erau *anticipate,* poate cu doar o milionime de secundă înainte ca ea să le facă. Cum de putea Auggie să se strecoare în mintea ei în felul ăsta?

Dar răspunsul era simplu. El *mai fusese* pe acolo. Fusese în interiorul creierului ei. Iar acum se afla iar înăuntru, verificând toate spaţiile cunoscute, participând la modul propriu la activităţile electrochimice ale substanţei cenuşii, implicându-se în fiecare activitate binară a fiecărei sinapse – unu şi zero. totul şi nimic, deschis şi închis – se afla în această vastă întindere de reţele şi mănunchiuri de fibre nervoase. Era realizarea supremă în domeniul spionajului, cea mai extraordinară subordonare a minţii omeneşti.

Dar mai rămânea o întrebare:

Oare eu le dictez mişcările, sau ei mi le dictează mie?

Ca şi cum i-ar fi răspuns, cele două personaje murmurară:

– Nu vrei să ştii?

Trebuia să sfărâme comuniunea celor doi Auggie, trebuia să-i separe, să-şi elibereze mintea de ei.

Trase mult aer în piept şi se repezi fără să se mai gândească spre uşa din faţă, cu cuţitul în faţa ei. Şi, după cum era de aşteptat, ambii Auggie se repeziră după ea, rupând rândurile. Patru mâini înmănuşate îi prinseră încheietura mâinii în care ţinea cuţitul. Se afla strivită între cele două siluete şi le putea simţi respiraţiile zgomotoase pe faţă şi pe gât. Amândoi erau cam de înălţimea Mariannei, dar erau mai grei şi mai puternici decât ea.

Mâna care ţinea cuţitul nici nu se mai vedea, fiind complet învăluită de cele patru mâini cu mănuşi. Nu mai vedea decât lucirea slabă a lamei. Ameţită de atâtea senzaţii, nici nu mai era sigură dacă mâna ei mai era acolo.

Cele două trupuri o apăsau pe ambele părţi. Marianne simţi că propriul „eu” pâlpâie şi se stinge în grămadă. Timp de o secundă, o groaznică secundă, nu mai era decât Auggie, o singură siluetă care flutura un cuţit.

– *Aaaaaahhh...*

Urletul de durere şi furie ieşi din gâtlejul Mariannei. Era ţipătul pe care îl simţise venind la înmormântarea lui Renee, era durerea pe care o putea simţi în sfârşit. Şi erau ale ei: gâtlejul ei, durerea ei, nu ale lui Auggie. Era din nou separată.

Îşi simţea din nou mâna care ţinea cuţitul şi strânsoarea dureroasă a celor patru mâini care încercau să-i forţeze degetele să dea drumul mânerului. Îşi simţea picioarele strivite de alte picioare. Descoperi un spaţiu între acele picioare şi îşi ridică genunchiul cât de fulgerător putu. Simţi cum loveşte o porţiune de carne moale. Unul dintre cei doi Auggie gemu din toate puterile. Marianne îşi dădu seama că norocul o făcuse să-l nimerească unde trebuia.

Cel lovit îi dădu drumul şi se prăbuşi. Atunci Marianne îi trase un cot în coaste celuilalt, care se dădu şi el la o parte – mai mult din cauza surprizei decât a durerii.

Marianne rămase în mijlocul camerei, strângând cuţitul în ambele mâini şi rotindu-se ca să-i vadă tot timpul pe ambii atacanţi.

Auggie cel lovit cu genunchiul se târî prudent în spatele barului, ţinându-şi mâna între picioare. Celălalt Auggie se repezi spre uşa de la intrare, unde se aplecă şi luă uriaşa floare. Făcu un gest de magician pe deasupra ei şi floarea-soarelui erupse în flăcări. O aruncă pe podea în faţa lui. De la intrare izbucniră trombe de flăcări roşii şi galbene care jucau prin faţa lui. Se retrase înspre hol, de parcă ar fi fost surprins de flăcări.

Eu sunt cel care a pus focul.

Nu, eu sunt cel care privesc focul din partea cealaltă a camerei.

Eu sunt cel care simte durerea între picioare.

Nu, eu sunt cel atins de flăcări.

Fascinanta simetrie a lui Auggie era distrusă. Unul dintre ei simţea fierbinţeala intensă a flăcărilor, în timp ce celălalt de abia începea să simtă fumul ce se apropia. Auggie voia să facă iar joncţiunea. Dar era separat de zidul

de flăcări care vuia în faţa lui.

Trebuie să fug.

Trebuie să stau.

Ambele erau adevărate.

Prin flăcări, Marianne văzu cum silueta din faţa ei dispare îndreptându-se spre uşa din faţă. Se întoarse spre celălalt, care se apropiase ameninţător de ea. O flacără se scurse spre bar traversând sufrageria, urmând o dâră de benzină ce mergea spre bucătărie. În momentul următor, bucătăria explodă pur şi simplu.

Marianne şi atacatorul care mai rămăsese se rostogoliră din cauza şocului. Se auzea sunetul a trei alarme împotriva incendiilor, ceea ce Mariannei i se păru a fi un comentariu ridicol de blând pe marginea situaţiei. Ştia că în câteva minute va arde întreaga casă. Simţea dogoarea, deşi flăcările nu erau în apropierea ei. Fumul se învălătucea deja prin toată camera.

Auggie – cel care rămăsese – îşi reveni şi o luă iar spre ea. Nu avea de ales – trebuia să atace, chiar să-l ucidă, ca să scape.

Se agăţă nesigură de mânerul cuţitului. Îl folosise de mii de ori ca să taie felii din orice, de la pâine la castraveţi, dar acum îi părea un obiect total străin – uriaş, incomod, ţeapăn. Primul ei impuls fu să-l ridice deasupra capului, cu ambele mâini strânse pe mâner, şi să se repeadă spre Auggie ca să i-l înfigă în cap.

Timpul îşi încetini goana, mai să se oprească. Infinite calcule şi variante tactice se rostogoleau prin mintea Mariannei. Mai că simţea activităţile binare ale fiecărei sinapse – creierul îi mergea nebuneşte, calculând forţa relativă a loviturii faţă de tăria ţestei şi de tăria lamei cuţitului. Cu o claritate de imagine kinestetică, Marianne îşi reluă în minte fiecare întâlnire anterioară a cuţitului cu oase de animale, văzu chiar şi rezistenţa opusă de cartilajele unei pulpe de pui. O ţeastă era cu siguranţă mai asemănătoare ca rezistenţă cu o coastă de vacă decât cu un pepene verde.

Şi dacă se rupe cuţitul?

Prin fumul din ce în ce mai gros văzu cum mâinile înmănuşate ale lui Auggie se întind spre ea ca printr-un lichid, pregătite pentru a manevra în direcţia gâtului ei, perfect poziţionate pentru a o apuca înainte ca lama să-l poată atinge.

Mâinile! Atacă mâinile!

Timpul se acceleră iar. Marianne simţea căldura tot mai intensă a flăcărilor care se apropiau. Fumul începu s-o înece. Nu mai era timp de comparat deciziile. Îşi schimbă rapid poziţia mâinilor pe mâner, apucându-l cu degetul mare sprijinit chiar pe partea neascuţită a lamei, şi cu partea ascuţită în jos. Apoi, cu un ţipăt ascuţit de furie, se repezi înainte, agitând lama într-o serie de figuri asemănătoare cu nişte opturi sălbatice şi aparent imprevizibile, lovind mâinile şi încheieturile lui Auggie cu brutalitate, cu agresivitate.

Auggie se feri de lamă cu graţia unui balerin.

Nu încerca să se apere.

Nu voia decât moartea Mariannei.

Ca un partener de dans care insistă să conducă, Auggie se apropie de Marianne. Ea făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el, apropiindu-se tot mai mult de flăcările mereu mai puternice. Ţipa şi îşi rotea cuţitul, dar efectul era din ce în ce mai mic. Iar el ştia prea bine asta. Trebuia să facă ceva care să-l surprindă, să-l prindă pe nepregătite. Dar, pentru a o face, trebuia să se surprindă pe ea însăşi.

Deci, chiar în timp ce se tot zvârcolea, dansând în mijlocul flăcărilor care urlau, fierbinţi şi tot mai apropiate, Marianne îşi decuplă mintea, brusc, lăsându-şi trupul să facă ce-o putea. Fără indicaţiile şi voinţa ei, braţul încetă să se mai agite, cotul se trase înapoi şi lăsă să pornească în zbor acea lovitură destinată a-i străpunge burta lui Auggie – o mişcare prost direcţionată, care o făcu să-şi piardă echilibrul şi o puse în pericol să se prăbuşească chiar în porţiunea de podea care ardea. Dar îl auzi pe Auggie ţipând scurt, speriat, şi îl văzu trăgându-se înapoi

ca un balon spart, chiar în momentul în care era să fie străpuns de vârful cuţitului.

Sări din nou la el, încercând să nu-şi implice creierul, încercând să aprecieze, să decidă cu ajutorul sistemului nervos periferic, asemenea unui imens crustaceu cu o forţă şi o viteză enormă: îşi evacua conştiinţa spre braţe şi picioare şi spre piept, acolo unde Auggie nu putea să ajungă cu gândurile lui ce o sondau fără milă. Acum Marianne era cea care trişa. Mişcările ei îşi pierdură determinarea şi precizia, se transformară într-o nebunească, idioată morişcă de lovituri în linie dreaptă, în spirală, de împungeri la întâmplare, iar Auggie era fără apărare în faţa lor. Lama imprevizibilă îi pătrunse umărul cu un trosnet oribil, de os zdrobit. Auggie scoase un urlet inuman...

Trădare!

Reflectarea lui, umbra lui, propriul lui „eu” îl abandonase.

Reflectarea lui, umbra lui, nu simţea muşcătura flăcărilor, nu simţea această nespusă durere a ligamentelor şi cărnii sfâşiate.

Acum era lăsat să moară singur.

Trădare!

Auggie urla de durere iar flăcările urlau, trosneau şi se tot apropiau de ei. Marianne se trase înapoi şi încercă să elibereze lama. Dar Auggie veni spre ea gemând şi strigând, încă prins de ea prin cuţitul pe care îl ţineau mâinile ei. Erau legaţi unul de altul în mod grotesc, irevocabil, prin lama din oţel inoxidabil, suplă, imposibil de rupt. Ea îl prinse de braţ cu mâna liberă, încercând să elibereze lama, în timp ce Auggie continua să scoată un şir de vaiete nearticulate, demne de milă, încleştat pe mâna ei care ţinea mânerul.

Marianne smuci cuţitul, iar şi iar. Fiecare nou şoc era punctat de un urlet sfâşietor al atacatorului ei. Şi, printr-un proces de empatie involuntară, durerea lui Auggie părea să se scurgă prin cuţit spre terminaţiile nervoase ale

mâinii ei, mai întâi transmisă prin degetele crispate, apoi ridicându-se prin încheieturi şi începând să-i pulseze oribil de ritmic prin întregul braţ. Fiecare smucitură a mânerului o durea la fel de mult pe ea, ca şi pe el; aşa că sfârşiră prin a urla şi a geme la unison, ca o pereche de amanţi înnebuniţi.

Din cauza pierderii de sânge şi a slăbiciunii provocate de durere, Auggie se prăbuşi aproape leşinat pe porţiunea de podea care nu ardea încă, şi care se restrângea cu iuţeală. Marianne îşi propti piciorul direct pe pieptul lui, îl apucă ferm de braţ cu o mână şi trase sălbatic de cuţit cu cealaltă. Arma însângerată ieşi. Marianne simţi cum o părăseşte durerea.

Dar acum erau amândoi aproape complet înghiţiţi de foc şi fum, iar tunetul flăcărilor devenise aproape asurzitor. Abia de putea respira, iar inima îi bătea grozav de puternic. Uriaşul zid de flăcări din spatele ei se apropia cu repeziciune, iar intrarea din faţă era complet blocată de flăcări. Dar rămăsese singura cale de scăpare.

Gâfâind groaznic, Auggie se ridică în coate. Părea să-şi fi regăsit brusc puterile, iar Marianne se aştepta să-l vadă sărind la ea înainte de a putea să se repeadă nebuneşte – şi cu siguranţă inutil – spre ieşirea în flăcări. Ultima speranţă era să-l termine ea pe el – să-l omoare.

Femeia se aplecă şi se aşeză călare peste soldurile lui, apăsându-l ca să-l ţină la pământ, şi sprijinindu-se pe genunchi. Îi cercetă pieptul, calculând cam pe unde era plexul solar – acel centru moale şi vulnerabil, unde se întâlnesc coastele şi muşchii. Dacă îl lovea exact acolo, lama n-ar fi întâmpinat cine ştie ce rezistenţă. Şi dacă ar fi înclinat lama în sus, în direcţia coastelor, s-ar fi putut – era doar o posibilitate – să-i atingă inima. Prinse cuţitul cu ambele mâini şi îl ridică.

Prin zgomotul flăcărilor auzi cum individul murmura abia auzit:

– Marianne!

Îi recunoscu ochii. Coborî cuţitul lateral şi se aplecă spre el.

– Marianne! strigă el iar.

Nu mai era vocea acută, în falsetto, a lui Auggie. Auggie fugise din acest trup rănit. Marianne recunoscu această voce, mai profundă dar şi mai speriată.

Era Stephen.

Deci fusese tot timpul unul de-ai lor! Nici nu-i trecuse vreodată prin cap o asemenea posibilitate. O secundă, Marianne se simţi potopită de un sentiment de camaraderie pe care nu-l simţise niciodată faţă de Stephen. Şi el cedase aceleiaşi spaime care fusese gata-gata s-o doboare şi pe ea. Stephen nu avusese nici o protecţie împotriva acestei forţe, nu avusese nici o cale de scăpare o dată ce pornise pe cărarea întunecată.

N-am loc! N-am loc!

Lui Auggie i se părea că interiorul maşinii era tot ceea ce-i mai rămăsese din minte. Nu mai era nimic în afară de asta şi de flăcările îndepărtate care se reflectau în ferestre. Fugise din casa în flăcări, traversase în fugă şi se închisese în maşină. Aşteptă, plin de curiozitate, să descopere răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese Mariannei – cea pe care aceasta refuzase s-o înfrunte.

Ce e moartea? O dată ce ai descoperit hotarul acelui tărâm secret, cum ai putea să nu-ţi doreşti să afli?

Dar această oribilă lume imaginară, în care se afla şi el, era înghesuită şi claustrofobică – un continuum spaţiu-timp deformat de prezenţa unor grămezi de materie finisate grosolan. Pereţii şi ferestrele maşinii păreau să se închidă asupra lui. Începu să se agite şi să se zbată, stând acolo, pe scaunul din faţă al maşinii, împingând ferestrele şi uşile cu mâinile şi cu coatele. Era prins în capcană. Urlă disperat, sălbatic:

– *N-am loc! N-am loc!*

Îşi dorea să iasă din această celulă singulară, să iasă din acest minuscul avanpost al imaginaţiei sale. Se luptă să ajungă înapoi în lumea informaţiei, înapoi în subsol – acea câmpie fără margini, acea metaforă infinită ce conţinea esenţa absolut tuturor lucrurilor. Acum ar fi lăsat

întrebarea fără răspuns, fugind sălbatic, doar ca să-şi găsească drumul înapoi, doar ca să iasă din propria lui imaginaţie nesănătoasă şi să se întoarcă în zona *realităţii.*

– *N-am loc! N-am loc!*

Dar ştia că Subsolul nu mai exista. Nu mai exista nici o realitate. O distrusese complet. Fusese creatorul propriului său sfârşit şi acum gusta cu oroare amărăciunea acestui fapt. Nici măcar nu putea să trăiască moartea împreună cu celelalte celule împrăştiate – iar aceasta îi adăpostea abia o mică parte a minţii; toate erau singure, toate erau deconectate, toate rătăceau prin neant. Simţi cum îl copleşeşte moartea şi şopti pentru ultima oară:

– *N-am loc! N-am loc!*

Marianne puse cuţitul jos, pe podea. Ştia că Auggie dispăruse. Nu-l putea ucide pe Stephen – şi nici nu-l putea lăsa aici să moară.

I se învârtea capul. Nu-şi putea controla respiraţia. Pieptul i se zbătea atât de puternic, încât se întrebă dacă nu cumva o să-i explodeze inima. O apucă ameţeala şi văzu negru înaintea ochilor. Dar reuşi să-şi revină.

Îşi scuturâ capul, căutând să-şi adune puterile. Îl trase pe Stephen de braţe, încercând să-l ridice. Abia pe jumătate conştient, el scoase un geamăt animalic de durere. Era greu ca un pietroi. Marianne găsi că situaţia avea doza ei de ironie, căci învinsese acest trup într-o luptă brutală, directă, dar acum nu era sigură că-l va putea mişca, că va reuşi să-l scoată din calea flăcărilor distrugătoare. Verifică cu privirea calea de salvare. O mare de fum dens îneca holul dinspre ieşire.

Nu mai era timp pentru speculaţii. Avea de salvat două vieţi, şi nu prea avea nici o şansă să reuşească. Lăsă braţele lui Stephen să cadă la loc şi apucă cel mai apropiat covoraş. Se repezi în hol, vrând să se arunce asupra flăcărilor şi să le potolească în câteva secunde. Dar în loc de aşa ceva, se trezi cuprinsă de foc ca de o mână uriaşă, ucigătoare, care o aruncă fără milă înapoi de-a dura, tocmai peste trupul lui Stephen.

Un nor oribil de fum negru ca smoala năvăli peste ei. Pentru moment, până şi incandescenţa flăcărilor fu întunecată. Fără să vrea, Marianne inhală şi simţi cum îi arde traheea. Începu să tuşească şi se înecă în convulsii atât de puternice încât crezu că o să vomite.

Disperată, apucă braţul lui Stephen cu dreapta, în timp ce cu mâna stângă strângea covoraşul. Ţinea ochii abia deschişi, aşa încât abia de mai putea să vadă flăcările printre lacrimi. Lovea podeaua în faţa ei, sperând să-şi facă loc printre flăcări. Între timp trăgea de braţul lui Stephen. Repetă la nesfârşit mişcările de lovire şi de tragere, ritmic, ştiind prea bine că nu-i erau de nici un ajutor. Ştia că fumul îi va termina pe amândoi, chiar înainte de a ajunge focul la ei. În câteva minute ambele lor corpuri urmau să fie complet distruse de foc. Dar, chiar şi aşa, ea tot repeta mişcările, lovind flăcările şi trăgându-l pe Stephen, de parcă nici n-ar mai fi fost propria ei voinţă.

Apoi, unul câte unul, simţurile începură să i se deconecteze. Simţul tactil nu mai înregistra căldura arzătoare şi chinul mădularelor. Fumul greţos nu-i mai ardea nările, iar urletul flăcărilor devenise o binecuvântată tăcere. Îi rămăsese doar vederea, iar ochii încetaseră s-o mai chinuiască. Întreaga scenă deveni minunat de tăcută şi minunat de limpede. Vedea cum flăcările unduiesc în jurul intrării şi cum fumul negru se aglomerează tot mai mult pe hol. Flăcările şi fumul nu mai erau o ameninţare. Nici nu mai înaintau.

Ce s-a întâmplat?

Se uită lung, cercetând cu ochii tot dezastrul. Totul parcă fusese suspendat, parcă fusese aplatizat. Da, asta era. Pericolul încetase să mai fie o realitate. Era doar o scenă, asta era tot. Flăcările repetau aceleaşi mişcări de arcuire şi aceleaşi salturi de fiecare dată iar fumul continua să se învârtească în aceleaşi trombe repetate, clar-obscure.

Era un program. Era o buclă în program. Totul era alcătuit din mici pătrăţele de lumină. Le putea vedea absolut pe fiecare dintre ele, unele erau roşii, unele

galbene, unele verzi, unele albe, toate licărind ca o densă şi impenetrabilă galaxie de licurici.

Dar pătrăţelele strălucitoare ieşiră în curând din bucla lor obsedantă, şi se regrupară, formând o imagine diferită. Deveniră un desiş de feţe rânjite, de clovni, alcătuite din mici pete de galben, roşu, negru şi alb. Ameţită, Marianne îşi dădu totuşi seama că ar trebui să-i fie frică de feţele acelea, dar sistemul ei nervos nu mai putea să-i hrănească mintea cu frică. Îşi văzu propria mână, alcătuită doar din pixeli cu aparenţă de carne, cum se întinde şi şterge cu delicateţe întreaga scenă. Totul se dizolvă într-o lumină strălucitoare acompaniată de un sunet monoton.

În momentul în care Nolan a realizat că vorbise la telefon cu Auggie şi nu cu Marianne, se repezi afară din casă, sări în maşină şi plecă din Los Angeles. Ştia că Marianne era în pericol, dar nici nu îndrăznea să-şi imagineze în ce fel de pericol ar fi putut fi.

Acum înjura curbele şi încurcătura de străzi înfundate care urcau dealurile din Santa Barbara. Nu mai fusese niciodată la Marianne acasă şi, deşi îi ştia adresa şi avea o hartă la îndemână, avea mult de furcă pentru a o găsi. În cele din urmă, reuşi să descopere strada pe care se afla casa ei.

Era uşor de văzut.

Cea care ardea.

– Cristoase! strigă Nolan, strivind pedala de frână ca să oprească în faţa casei.

Clădirea nu era încă înghiţită complet de flăcări, dar Nolan putea vedea văpăile şi fumul de dincolo de ferestrele înnegrite. Acum, fumul începuse să se adune pe sub streşinile acoperişului de ţiglă.

Nolan sări din maşină şi auzi sunetul sirenelor – spera să fie ale maşinilor de pompieri. Se duse în fugă la portbagaj, scoase o pătură militară şi se repezi la uşa din faţă. Folosi pătura ca să pună mâna pe clanţa încinsă la roşu. O răsuci şi împinse. Spre uşurarea lui, uşa se deschise fără probleme. Dar ieşirea fu invadată de o

cascadă de flăcări, care îl dădu înapoi şi-l obligă să se oprească.

Când se trezi, femeia observă că e întinsă pe bancheta din faţă a maşinii. O durea fiecare încheietură. Îşi frecă ochii şi se ridică în dreptul volanului.

Ce caut aici?

Amintiri fragmentare i se târau prin minte – un miros de benzină, o floare care ardea, o altă femeie într-un teribil pericol. Aparţineau aceste imagini unui alt coşmar, ca acela cu faţa înfricoşată a femeii care se îneca şi care îi bântuia somnul? Sau ca imaginile mai nebuloase de sânge împroşcat pe perete sau teribila cădere de pe zgârie-norul care lucea sinistru în peisajul coşmarurilor ei?

Se agăţă cu putere de volan.

Suprafaţa dură a volanului nu era un vis.

Mirosul înţepător de benzină de pe degetele ei nu era un vis.

Casa în flăcări de pe partea cealaltă a drumului nu era un vis.

Masca de schi cu alb, roşu şi negru de lângă ea nu era un vis.

Apoi o copleşi o revărsare de amintiri mult mai proaspete, prea rapide pentru a le putea stăpâni – amintirea a ceea ce tocmai se întâmplase.

– Auggie a fost aici, şopti ea. Am fost cu el. L-am văzut. Am văzut ce-a făcut. Dar a dispărut. A dispărut.

Urletul flăcărilor devenea din ce în ce mai uşor de auzit, şi pe deasupra lui se auzea vaietul sirenelor de la echipajele de pompieri. Ochii i se umplură de lacrimi, porni motorul şi plecă.

Nolan se întoarse şi văzu cum opreau maşinile pompierilor. Dar ştia că vor mai avea nevoie de câteva secunde bune ca să ajungă până în casă, iar asta putea însemna un timp fatal de lung. Se aruncă în flăcări, acoperindu-şi faţa cu o batistă. Îşi folosi mâna liberă ca să lovească în flăcări cu pătura, dând în pereţi şi în podea,

făcând un efort disperat şi chiar cu un oarecare succes pentru a îndepărta limbile de foc.

Reuşi să înainteze vreo doi metri în hol, când auzi pe cineva înjurându-l prelung şi tare:

– Dobitocul dracului de cretin, ieşi naibii de-aici!

Dar Nolan nu se opri; continuă să lovească flăcările. Înainta mereu în căldura copleşitoare şi prin fumul înecăcios. Brusc, simţi o forţă care îl purta parcă înainte. Era un jet de apă – la fel de puternic ca flăcările, dar neverosimil de rece. Îl lovi, ameţindu-l şi făcându-l să cadă în genunchi.

Nolan ridică privirea şi văzu o cascadă sălbatică şi asurzitoare de apă care stropea totul în jurul lui, forţând flăcările să se retragă în casă. Cu un moment înainte abia de putea respira din cauza fumului. Acum se sufoca din cauza vaporilor denşi de apă. Se târî în genunchi, ţinând încă în mâini batista şi pătura, mergând spre camera de zi în urma flăcărilor care se retrăgeau. Apa continua să-l izbească din spate cu sălbăticie.

În cele din urmă, reuşi să se ridice în picioare în mijlocul camerei, într-o mică porţiune neatinsă de flăcări. Prin fum şi aburi, Nolan putu să zărească două trupuri care zăceau pe podea chiar în faţa lui. Unul îl acoperea pe celălalt. Cel de dedesubt purta o jachetă de piele şi o mască de schi...

Faţa lui Auggie.

Silueta de deasupra era a Mariannei. Când Nolan o văzu, focul tocmai ajunsese la ea, iar hainele şi părul începeau să-i ardă. Îi cuprinse trupul şi îl smulse de jos, îl înveli în pătură, se întoarse spre uşă şi alergă ca un nebun. Fu cât pe ce să cadă, răsturnat de o altă revărsare de apă.

– Lăsaţi-mă să ies, dobitocilor! urlă el către pompierii ascunşi vederii de aburi şi fum.

Jetul se retrase un moment, iar Nolan ieşi ducând trupul moale al Mariannei, înfăşurat în pătură şi aruncat pe un umăr. Nu se opri din fugă până ce nu ajunse pe peluza de vizavi. Atunci se lăsă să cadă şi el alături de ea pe pământ, tuşind şi gâfâind.

De sub pătură, Marianne începu să se înece şi să tuşească în acelaşi timp. Era sunetul cel mai dulce pe care îl auzise vreodată Nolan, însemna că era în viaţă.

Şeful brigăzii de pompieri veni în fugă la Nolan, agitându-şi braţele şi ţipând ca un băieţel cuprins de o criză de furie.

– Dobitocul naibii de cretin cu minţile în puţă, javra dracului de tâmpit bălos! ţipa el isteric. Ce dracu' te-ai apucat să faci acolo?

Nolan îşi arătă insigna.

– Poliţia din Los Angeles, prostule, spuse Nolan. Vrei să-mi explici cum de-am ajuns eu aici înaintea voastră?

Şeful fu redus la tăcere.

Încet, delicat, Nolan îndepărtă pătura de pe faţa Mariannei. O mare parte din păr fusese ars, iar obrazul drept era zgâriat şi vânăt. Deşi încă se îneca şi tuşea, Marianne reuşi să vorbească:

– Stephen e înăuntru. Să meargă cineva să-l scoată.

– E Auggie, spuse Nolan.

– Nu, gâfâi Marianne. E Stephen. Auggie... Auggie a murit.

Nolan se întoarse şi se uită spre casă. Doi pompieri scoteau trupul unui bărbat. Braţele omului se legănau uşor, de parcă era pe jumătate conştient, iar Nolan fu sigur că era încă în viaţă. Se întoarse înapoi s-o privească pe Marianne.

Leşinase.

– Aţi face bine să-i aduceţi nişte oxigen, îi ordonă el şefului.

11111
EPILOG

LUNI, 11 APRILIE, 9:35 P.M.

Casa lui Nolan e acum aproape goală. Podelele de lemn lustruit strălucesc, reflectând focul blând, care trosneşte uşor, îngrădit în graniţele sigure ale căminului. Toate fotografiile sunt strânse – fantome prietenoase închise în cutii. Unele vor fi scoase şi puse la vedere în noua casă, dar multe vor rămâne în cutia lor – amintiri plăcute de scos şi de revăzut din când în când. Lucrurile lui sunt împachetate, iar hainele soţiei lui decedate au fost date de pomană. Săptămâna trecută, copiii au venit să-l ajute să strângă, să-şi aleagă din lucrurile lor, s-o cunoască pe Marianne şi să le aprobe cu entuziasm planurile.

Nolan, în pijama, e aşezat pe o saltea pusă lângă foc – vechea saltea pe care el şi Marianne o vor mai folosi doar în noaptea asta, după care o vor arunca. Cutiile cu cărţi, discuri şi lucruri personale au fost trimise dinainte în Oregon chiar azi, într-un camion, împreună cu mobila. În casă au mai rămas doar câteva lucruri pe care le vor lua cu ei în maşină.

Un timp, Nolan se uită ca fermecat la foc, apoi îşi dă seama că e singur.

– Iubito, unde eşti?

Nici un răspuns.

Vede o lumină care străluceşte de după uşa de la bucătărie. Ştie că Marianne lucrează la noul ei computer, unul dintre puţinele lucruri care nu au fost trimise înainte în camion. L-a păstrat aici ca să-şi continue treaba până în ultimul minut. Computerul va fi pus în maşină mâine dimineaţă, dar Marianne i-a promis lui Nolan că nu-l va mai despacheta pe drum, în timpul opririlor la hoteluri – i-a promis să nu se gândească la muncă de-a lungul călătoriei lor pe coastă.

Vor ocoli pe un drum mai lung.

Amândoi avem nevoie să ne desprindem de serviciu. Şi de trecut.

Gândul ăsta îi aminteşte de cele cincisprezece foste „celule” ale lui Auggie, care fuseseră reţinute şi se află acum în tratament. Fie că înfăptuiseră crime sau nu, spunea Gusfield, toţi aveau amintiri tulburi despre crime. După moartea lui Auggie, mulţi dintre ei telefonaseră la biroul Insomnimaniei îndureraţi şi tulburaţi. Alţii au fost identificaţi de familii sau de asociaţi, căci informaţiile despre Auggie au devenit publice. Gusfield crede că se vor afla şi mai multe după apariţia noii lui cărţi despre tulburările disociative.

Totuşi, nu a fost nimeni dat în judecată. Şi, o dată cu trecerea zilelor, devine din ce în ce mai clar că va fi greu, dacă nu imposibil, să acuzi pe vreuna din celulele lui Auggie – chiar şi pe cele care, după propria lor mărturie, au acţionat ca înfăptuitori fizici ai crimelor.

Toată treaba asta îl scârbeşte pe Nolan. Dar e foarte recunoscător pentru faptul că Marianne nu a dovedit nici un fel de simptome disociative – cel puţin nici unul pe care să-l recunoască el sau să-l admită ea. Nolan ştie că nu va înţelege niciodată pe deplin ce s-a petrecut în noaptea aceea teribilă de acum opt săptămâni – noaptea aceea în care ea a devenit parte componentă din Auggie.

Nu va uita niciodată sunetul aspru al vocii ei la telefon când era supusă personalităţii lui Auggie:

„Scumpa de Marianne nici măcar nu există.”

O chemă iar:

– Iubito, m-ai auzit?

Marianne nu răspunse imediat. Ar prefera ca Nolan să nu ştie ce face. Stă pe un taburet de bucătărie şi se uită la monitor.

Vocea lui Nolan o cheamă, mai insistent de data asta.

– *Iubito?*

– Da, te-am auzit.

– De ce stai în bucătărie? Vreau să vii aici.

– Într-un minut.

– Ce faci?

– Tocmai termin ceva.

Apoi îşi şopteşte încet, din nou:

– *Tocmai termin ceva.*

Se uită la labirintul Insomniamiei.

Respiră o dată profund şi tastează comanda:

„Auggie e Auggie.”

Se uită fix la mesajul pe care îl afişează computerul pe ecran

COMANDĂ INCORECTĂ

Marianne zâmbeşte.

A făcut experimentul ăsta destul de des în timpul celor două luni de la sinuciderea lui Auggie. Nu crede că Nolan ştie asta. Ea ar prefera să nu ştie. Îi place să creadă că nu va continua verificarea asta o dată ce vor ajunge în Oregon. Dar ştie că nu e aşa. Va continua s-o facă încă vreo câteva luni, poate încă vreo câţiva ani.

Se poate ca Auggie să fie mort cu adevărat?

Poţi omorî un clovn. Poţi omorî o personalitate, fie în carne şi oase, fie închisă într-o maşinărie. Dar îl poţi omorî pe Trişor? Poţi omorî o idee, o imagine veche care bântuie absolut toate minţile omeneşti?

Spre deosebire de multe din celelalte celule, Marianne nu are coşmaruri. Nu e bântuită de amintirile lui Auggie. Poate că ea nu căzuse atât de departe sau atât de profund în îngrozitoarea lui inimă.

Marianne îşi atinge cu degetele partea stângă a feţei şi braţul stâng ascuns sub cămaşa de noapte. E doar un tic. Arsurile s-au vindecat şi a trecut mult timp de când nu a mai avut nevoie de calmante. Dar gestul o face să se gândească la femeia care recunoscuse că dăduse foc casei – aceeaşi femeie, precum arătaseră testele ADN, care o înecase pe Renee.

Marianne a insistat s-o vadă pe cea pe care şi-o imaginase de atâtea ori. În cele din urmă, privind-o printr-un paravan de sticlă, Marianne a descoperit că uriaşa femeie-războinic era doar o creaţie a imaginaţiei ei. Femeia din cameră abia de era mai plină şi puţin mai musculoasă decât Marianne. Avea părul lung, ochii roşii şi umflaţi, iar pe faţă avea întipărită o expresie de disperare

totală. Femeia şi-a întors capul şi a privit direct spre peretele de sticlă – direct la Marianne, cum i s-a părut ei. Un moment, Marianne a avut senzaţia că priveşte în ochii propriei ei reflectări. Asta e singura imagine din lumea lui Auggie care bântuie mintea Mariannei.

Se aude iar chemarea lui Nolan, puţin nerăbdătoare.

– Iubito, vino încoace imediat, fir-ar să fie!

– Gata, gata, răspunde ea.

Iese din reţea, închide computerul, se ridică şi se duce în cameră.

Nolan are un sentiment de uşurare când îi vede faţa minunată, chiar şi însemnată de o cicatrice, apărând în lumina din prag. E faţa ei, limpede şi fără pată – Marianne, fără nici un rest din Auggie. Nolan se întreabă când va scăpa de această veşnică revelaţie urmată de sentimentul de uşurare.

Îşi alungă gândul. Rânjeşte la ea.

– Ei, iote-o şi pe mica mea punkistă!

Îi întoarce şi ea un fel de rânjet slab conturat. El îşi dă seama că Marianne s-a cam săturat de gluma asta. Părul ei a fost ras complet din cauza arsurilor, iar acum arată ca o perie cu peri de vreo doi centimetri.

– Deci vrei să-ţi laşi părul să crească, spune el, prefăcându-se că suferă în resemnare, în timp ce ea se aşează pe saltea.

– Evident.

– Şi eşti absolut sigură că nu vrei să-ţi faci o coafură Mohawk?

– Nu fi ridicol.

– Dar nu sunt ridicol. Sunt însă nebun după femeile cu coafuri Mohawk. N-ai de gând să-ţi laşi părul aşa?

– Doar dacă adopţi şi tu stilul, spune Marianne.

– Nu. Atunci n-ar mai putea nimeni să ne deosebească.

Râd amândoi.

Pe podea, lângă cămin, proptit de o cutie goală, se află un căluţ de bâlci, cu vopseaua decojită şi cu hamurile roase, revelând şiruri de lumi cuprinse unele într-altele,

pline de poveşti uluitoare ce nu se vor schimba niciodată. Căluţul va călători cu ei în maşină.

– Drăguţ din partea familiei lui Renee să ne lase să ne alegem câte ceva din lucrurile ei, spune Marianne uitându-se la cal.

– Da, drăguţ, nu-i aşa? spune şi Nolan.

Cei doi se ghemuiesc unul lângă altul, obosiţi, susţinându-se şi liniştindu-se unul pe altul ca doi supravieţuitori ai unui dezastru, cu capetele alăturate, ţinându-se de mâini, cu ochii abia mijiţi.

Totul e cuprins de linişte, cu excepţia focului care mai trosneşte încă.

– O să-ţi fie dor de cineva din L.A.? îl întreabă ea.

– De Clay.

– Şi de altcineva?

– Nu.

– N-o să-ţi fie dor de Coffey?

– Nu.

Râd amândoi.

– Nici măcar puţin?

– OK, poate, dar foarte puţin. Şi ţie? N-o să-ţi fie dor de nimeni?

– Din L.A.?

– Din L.A., din Santa Barbara, de oriunde.

– Nu, spune ea.

– Nici de Stephen?

– Nu.

Dar tot simte un fior de milă pentru Stephen – pentru cumplita vină pe care o simţise când se petrecuse acel lucru groaznic, pentru golul care îi străbate viaţa, aşa cum ea ştie prea bine. Speră, de dragul lui Stephen, că golul se va umple într-o zi.

Lumea e plină de suflete însingurate.

– Deci n-o să-ţi fie dor de absolut nimeni? insistă Nolan.

Marianne se trage mai aproape, strângându-l în braţe.

– N-o să-mi fie dor de nimeni, îi promite ea.

Privesc amândoi visători spre foc o vreme îndelungată.

– Ce vezi în foc? întreabă ea.

– Doar focul.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

– Nu vezi feţe, sau imagini, sau altceva?

– Hei, eu sunt poliţist, nu poet.

Dar Marianne vede ceva în foc. Se vede pe ea îndeplinind o datorie, vreme îndelungată şi cu ardoare. Îşi aminteşte de silueta care traversează lacul îngheţat ducând o greutate misterioasă în spinare. Acum a ajuns pe partea cealaltă a lacului, unde bărbatul iubit o aşteptase mult şi cu răbdare.

Greutatea pe care o purtase e formată din surcele şi lemne de foc. Acum ridică un rug uriaş, răspândind căldură lângă care ei doi pot sta unul în braţele celuilalt, în mijlocul frigului şi în mijlocul lumii pline de amărăciune. Marianne se uită visătoare la faţa lui Nolan, în tăcere; se uită la ochii lui care reflectă jocul flăcărilor.

– Ce vezi *tu* în foc? întreabă el.

– Nimic, spune ea, surprinsă de mica ei minciună.

– Nimic-nimic?

– Da.

– Atunci de ce Dumnezeu mă pisezi atâta pe mine cu chestia asta?

Ea râde. Se strâng în braţe iar ea se gândeşte:

Ce e oare dincolo de foc? Păşuni luminoase sau păduri întunecoase? Vise blânde... sau coşmaruri?

Ştie că în seara asta ea şi Nolan vor face dragoste lângă foc, iar mâine vor începe o viaţă nouă.

Dar ce va fi poimâine?

Dar răspoimâine?

Mănunchiuri de neuroni plimbă aceste întrebări în sus şi în jos prin creierul ei, şi se întorc doar cu un răspuns cenuşiu, de două cuvinte:

COMANDĂ INCORECTĂ.